

Giới thiệu Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới

Đọc truyện Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới bạn đọc sẽ được trải nghiệm không gian mới, lạ lẫm hơn nhưng cũng rất thu hút. Truyện lấy đề tài xoay quanh thể giới huyền hoặc, ảo tưởng; dẫn dắt người đọc từng bước từng bước đến kết quả. Truyện kể về cuộc chiến trong thế giới người thú lẫn lộn; người ta không phải vẫn cho rằng cường hãn nhất đại lục Thánh Giai Cự Long phải chăng chỉ có một mình Long Vương? Nhưng có kẻ sử dụng gen là khắc tinh của rồng mang đại quân tiến tới Thánh Giai Cự Long, chỉ nước miếng thôi cũng đã đủ dìm chết nó rồi! Người thú rất cường đại? Phải làm sao khi rơi vào thế giới ma pháp ảo loạn, làm sao để chống lại mọi thứ, Cùng tìm đọc truyện huyền huyền đặc sắc này nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Tiểu Cô Nương Có Gen Thần Kỳ

Tại một mảnh rừng nhiệt đới mà không ai biết đến.

Một trận phi cơ trực thăng bay tới, rất nhanh tại một nơi phía trên khu rừng dừng lại, tiếp theo đó quãng xuống mặt đất một thang dây thừng, ngay sau đó vài người võ trang đầy mình mặc trang phục của lính đặc chủng, làm động tác thành thạo từ trên phi cơ trượt xuống.

Bên dưới khu rừng này là trụ sở tạm thời của một tổ chức bí mật, có không ít binh sĩ vũ trang đầy mình thân mặc trang phục màu nâu đi tuần tra khắp mọi nơi, xung quanh không xa căn cứ ở vùng phụ cận còn có vài cỗ xe thiết giáp.

Theo từ trên phi cơ xuống, một đại đội binh mang theo một người trẻ tuổi mặc áo choàng ngắn, đi đến một gian phòng tương đối lớn phía trong căn cứ.

Phía trước dẫn đầu, một tên binh lính giơ tay lên, ra hiệu đứng lại, tiếp theo những người đứng phía sau hẳn toàn bộ đều dừng lại nhìn về phía trước, đương nhiên trong đó có cả người trẻ tuổi mặc áo choàng trắng cũng là một bộ dạng hết sức tò mò, hơn nữa đáng vẻ rất khấn trương, thậm chí là hưng phấn.

Tên lính đội trưởng thấy vậy liền đi vào trong gian phòng.

Trong gian phòng đó tất cả đều là nhân viên nghiên cứu mặc áo choàng trắng đang ngồi gõ máy vi tính, ngoài ra còn có không ít dụng cụ nghiên cứu tinh vi, không rõ là đang nghiên cứu cái gì?

-“Liều tiến sĩ, người đã tới” Tên đội trưởng hạ thấp thanh âm nói với lão tiến sĩ tóc ngắn, râu cá trê đã bạc trắng, ở trong gian phòng, đây hẳn là người phụ trách của tổ nghiên cứu này.

-“Cho hẳn vào đi”. Lão tiến sĩ khua tay nói. Tiếp theo tên đội trưởng rất nhanh xoay người đi ra ngoài, ra hiệu cho người trẻ tuổi đang hiếu kỳ nhìn xung quanh tiến vào.

Người trẻ tuổi rất nhanh tiến vào trong gian phòng còn tên đội trưởng kia thì im lặng đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới người trẻ tuổi nọ.

Người trẻ tuổi mặc áo choàng ngắn màu trắng sau khi tiến vào gian phòng bộ dạng càng lúc càng hưng phấn, nhìn quanh các nhân viên nghiên cứu loay hoay gì đó.

-“Xin chào, Diệp Tường” Vị kia tiến sĩ chính là bình thân đi qua chào hỏi người trẻ tuổi với bộ dáng thất thần kia.

-“Xin chào!” Diệp Tường kích động nắm cánh tay tiến sĩ đưa ra, phân vân:” Ngài...Làm sao ngài biết tên của ta?” Người trẻ tuổi kia về mặt kinh ngạc hỏi.

-“Diệp Tường.Nam 22 tuổi. Năm nay tốt nghiệp đại học phía Nam. Hệ sinh vật hóa học, 2 năm rưỡi ra sức học hành, ngay năm tốt nghiệp được báo thi thạc sĩ, cũng đồng thời đạt thành tích ưu tú, chấm dứt việc học, làm chân động một thời với bài phát biểu [Cải tạo gen sinh vật]”. Vị kia tiến sĩ hướng người trẻ tuổi phía trước ngăn gọn giải thích lai lịch, nói đến đây dừng 1 chút rồi nói: “Có gì sai không?”

-“ Không có” Diệp Tường gãi gãi đầu, ngưng ngưng nói.

Đang lúc vị tiến sĩ kia còn muốn nói tiếp, lúc này cửa phòng lại xuất hiện một người, chính là tên đội trưởng vừa nãy.

-“ Tiến sĩ, sinh vật vận chuyển bồi rãnh khí bên kia dường như xảy ra vấn đề” Tên đội trưởng nói chuyện vẫn là một bộ dáng lạnh lùng, bình tĩnh, tự nhiên giống như hoàn toàn không có chuyện gì phát sinh cả.

Tiến sĩ cau mày, đi ra khỏi phòng, theo sau là tên đội trưởng. Diệp Tường càng lúc càng hiếu kỳ, vì vậy trong nội tâm quyết định, cùng đi lên xem cái gì gọi là “sinh vật vận chuyển bồi rãnh”, hẳn đối với tất cả sinh vật hoá học đông tây là phi thường tò mò nha.

Ba người đi tới 1 gian phòng khác trong khu rừng, 2/3 không gian của gian phòng bị chiếm cứ bởi một lượng máy móc khổng lồ mà vị tiến sĩ kia chính là đang cau mày nhìn chăm chú vào đồng máy móc ấy.

Diệp Tường cũng không biết số máy móc này dùng để làm gì, chỉ là thấy số máy móc này thật phần cổ quái, bất luận là về hình dạng hay là về công dụng, dù sao hắn cũng chỉ vừa mới đến, không nên tò mò hỏi nhiều cái gì, đợi sau này tự nhiên sẽ có cơ hội được biết thôi.

–“Tiểu Diệp, mang hộp dụng cụ ở cái bàn bên kia tới đây giúp ta...” Vị tiến sĩ cũng không quay đầu lại liền phân phó, rất rõ ràng, hắn cũng biết Diệp Tường cũng theo tới, dù sao hắn cũng đã âm thầm tính toán đem cái người có tư chất -Diệp Tường này bồi dưỡng thành trợ thủ của mình, cho nên khi tới đây cũng cố ý làm cho Diệp Tường đi theo tới.

Xoay người tìm tòi khắp mọi nơi, Diệp Tường rất nhanh phát hiện trên mặt bàn không xa có một hộp kim loại màu trắng, hắn liền xoay người đi tới, tay vừa chạm vào cái hộp kia, nhưng mà...

Vào đúng lúc này....

Sau lưng Diệp Tường cảm thấy một cổ khí lưu tựa như hỏa diễm nóng rực bổ nhào tới, hắn liền đưa tay ném cái hộp ra ngoài, tiếp theo ngũ quan, thân thể hắn bị một tiếng nổ mạnh kịch liệt oanh động làm mất đi tri giác.

Theo giữa không trung nhìn xuống, khu rừng đang im ắng bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh kịch liệt khiến cho lửa bốc lên thành từng đoàn, mà ở trong căn cứ, đại binh chính là đang luống cuống tay chân lập tức triển khai hành động, nhanh chóng đem lửa dập tắt....

Một sự yên lặng đáng sợ. Không có một tiếng động ngoại trừ âm thanh của chim chóc, côn trùng... - những sinh vật của rừng rậm. Từ trên bầu trời đột nhiên rơi xuống một người mà đằng sau lưng quần áo bị đốt cháy đen nhem nhөр, rách nát. Hơn nữa, cái mông vì rơi xuống mà đổ ừng không khác gì gà tây bị nướng chín.

–“A! Cái mông của ta!”. Diệp Tường hiển nhiên là vì cái mông của hắn mà hò hét. Hắn thậm chí đã ngửi thấy mùi thịt nướng truyền tới từ cái mông của hắn, nhưng là hắn không có thời gian để ý nhiều bởi vì hắn đã rất nhanh đụng tới cây cối ở bên dưới...

–“Cạch, cạch, cạch,...” – hắn đã rơi xuống tầng tầng lớp lớp các cành cây rậm rạp dưới khu rừng.

- “Cạch cạch...” Hai chân đang rộng sang hai bên, dưới háng Diệp Tường đột nhiên đánh lên một cành cây khô, con mắt hắn lập tức trừng lớn, quát: “A, Không! tiểu Diệp của ta!!!!!!”. Tiếp theo thân hình hắn nghiêng sang một bên, tiếp tục ôm lấy “tiểu Diệp” mà bảo vệ. Đau nhức, đau nhức vô cùng. Nước mắt, nước mũi thi nhau chảy ra, tiếp theo sau đó...hắn bất tỉnh nhân sự!!! Trước khi hôn mê hắn còn đang suy nghĩ, tiểu Diệp của hắn sẽ không vì như vậy mà bỏ hắn đi chứ !!!! Tiếp theo sau đó, hắn hoàn toàn mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu sau, Diệp Tường tỉnh dậy, vừa mở to mắt hắn liền nhìn thấy lá cây loang lổ ánh mặt trời trên mặt mình, hắn phải vội vàng giơ tay lên che ánh mặt trời chói chang đang chiếu thẳng vào mình. Diệp Tường không khỏi trì hoãn thở ra một hơi, từ hạ thể truyền đến một trận đau nhức làm hắn không thể không nhíu mày phát ra tiếng rên rỉ. Hắn rút cục cũng đã hiểu được vì sao lần đầu tiên của phụ nữ lại đau đớn đến vậy, từ nay về sau nhất định phải đối xử ôn nhu với xử nữ, Diệp Tường đã âm thầm thề như vậy.

Diệp Tường chậm rãi ngồi dậy, nhìn xung quanh, nơi đây là một khu rừng có rất nhiều cây tùng? Không, nói chính xác hơn thì đây phải là một khu rừng rậm, một khu rừng rậm nguyên thủy. Từ xa truyền lại chỉ có thể nghe thấy tiếng chim hót mà thôi.

Chờ chút nào ! Mặt của hắn càng lúc càng đau nhức, Diệp Tường lập tức đưa tay lên sờ mặt, hắn mơ hồ nhìn thấy máu, Diệp Tường càng cảm giác rõ nét từng cơn đau được truyền đến từ trên mặt của mình. Giơ tay lên sờ sờ mái tóc, Diệp Tường càng cảm giác được hương vị của sự đốt trụi, quần áo bị cháy rách trông không khác tên ăn mày là bao nhiêu cả. Hồi tưởng lại, từng hình ảnh lần lượt hiện lên, đúng rồi, mình vừa mới ở trong trụ sở bí mật, vừa mới chuẩn bị mang tới cho tiến sĩ hộp kim loại màu trắng. Mẹ nó , tiếp theo là nổ tung, rồi tiếp theo sau đó chính mình cái gì cũng không biết!

Đúng vậy! Nằm ở trước mặt Diệp Tường chính là cái kia hộp kim loại màu trắng nói cho hắn biết đó là sự thật. Hắn vội vàng cầm lấy hộp kim loại kia, theo bốn phía của hộp kim loại soi rõ mặt của chính mình. Hắn mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt bị lửa đốt cháy tới xấu không chịu nổi của mình.

–“Không!!!”. Diệp Tường tê tâm liệt phế hiểu rõ tiếng hét chói tai sẽ càng hù dọa làm cho đám chim rừng bay đi.

Nhưng hắn thật sự không thể chấp nhận được việc khuôn mặt của mình bị hủy. Tuy mặt của hắn không được tính là anh tuấn, tuy hắn trước kia luôn cảm thán qua sao mình không đẹp hơn 1 chút, để lúc đó chính mình có thể tự hào đứng trước mặt các cô gái, nhưng mà...nhưng mà là hiện tại, Diệp Tường càng là có cảm giác sống không bằng chết khi nhìn thấy mặt mình như vậy.

–“Vì cái gì, vì cái gì? Mặt của ta, không...ta không cần như vậy. Lão thiên, vì cái gì người không cho ta chết mà lại hủy đi mặt của ta? Vì cái gì?”. Diệp Tường giống như người mắc bệnh tâm thần hướng lên phía trên bầu trời của khu rừng rậm mà gào thét, nội tâm là không cam lòng cùng thống khổ mà gào thét. Thật khó mà làm cho hắn bình tĩnh trở lại.

Ba giờ. Đúng vậy! Chiều theo sự tính toán của mình thì hắn đã ở trong rừng này ít nhất ba giờ. Chính là, khu rừng này thật sự là rừng nguyên thủy, rộng lớn vô cùng. Cùng với khu rừng hắn từng tới trước kia là không giống với. Hơn nữa hắn càng đi càng cảm thấy nghi hoặc.

Hắn đã trông thấy hà mã phun lửa, rắn nước phun băng... Sinh vật trong khu rừng này quả thật rất quái dị, hơn nữa những sự vật hiện tượng kia làm cho Diệp Tường ý thức được một việc.

Chẳng lẽ mình xuyên qua? Mà không phải là bị căn cứ bí mật vứt bỏ, đi càng xa, trong nội tâm cái ý nghĩ này càng được nghiệm chứng. Hắn chán nản

ngồi ở một gốc cây, dẫm lên một cành cây khô trên mặt đất làm hấn ngậy người, hấn nhận ra ở trên tay mình vẫn là cái hộp kim loại duy nhất mà hấn vô tình mang theo cùng xuyên qua. Hấn tạm thời không có hứng thú mở ra xem bên trong có vật gì, cũng không hề có tinh thần. Hiển nhiên hấn đang rất chán chường, uể oải...

Cúi đầu xuống trông thấy khuôn mặt phản chiếu qua hộp kim loại, trong nội tâm hấn tràn tới một hồi run rẩy khó chịu.

-“Sống sót”. Cẩn rằng, Diệp Tường âm thầm tự nói với mình như thế. “Nếu ông trời muốn hủy diệt mạng của mình, nhất định là muốn tra tấn chính mình, hừ hừ, chính mình sẽ hết lần này tới lần khác sẽ không tuân theo ý tứ của hấn. Lão tử muốn sống tốt, hơn nữa ở cái thế giới này sẽ càng sống đặc biệt tốt hơn, muốn cho ta thống khổ? Không có cửa đâu!”

-“Trời ạ! Ta rất xấu nhưng là ta rất dịu dàng...” Diệp Tường không trì hoãn thở ra một hơi, cảm thấy nghĩ thông suốt điều ấy trong lòng cũng không còn khó chịu như vừa rồi nữa. Trước kia nếu không phải tự mình nói mình xấu thì các bạn học cũng đã nói như vậy còn gì. Tướng mạo cũng không phải là tất cả, quan trọng nhất là nội tâm, chính mình càng thêm muốn giống như Tiểu Cường, muốn kiên cường mà sống sót.*(chú ý Tiểu Cường)*

Nhớ tới cái hộp kia, Diệp Tường lại tiếp tục đứng dậy đi tiếp, khuôn mặt đã bắt đầu đỡ bức tức hơn. Tại phụ cận khu rừng, hấn có thể tìm thấy một chút thảo dược đơn giản giúp đắp vào miệng vết thương, ngoài dự liệu của hấn là hiệu quả phục hồi của dược thảo ở đây nhanh hơn rất nhiều so với ở trái đất.

Trước mắt, điều mà hấn muốn biết nhất chính là, rút cục tên gọi của thế giới này là gì?

Mà hiện tại, làm cho hấn thống khổ nhất chính là hấn đang rất đói bụng.

Ban ngày hấn không có ăn cái gì, trong bụng hấn hiện giờ đang có hàng ngàn con sâu bò lên tiếng kháng nghị như gõ trống. Hấn đi vài bước, phía trước là một cái ao nhỏ, xung quanh bốn phía là các bụi cỏ rậm, xem ra hấn cũng chỉ có thể trông chờ ở vận khí của mình xem ở trong ao có hay không có cá. Sờ lên bụng của mình, Diệp Tường mang theo cái hộp đi tới bên ao.

Nhưng mà, đang lúc Diệp Tường muốn đứng lên chuẩn bị nhìn xem cái ao kia có cá hay không thì “Hư!” Một quả tiễn chì (tên lửa nhỏ)bay qua ngay sát bên tai của chính hấn. Tiếp theo đó là “Đình!” một tiếng, đâm vào trên thân cây đối diện làm thân cây bị chấn động, rơi xuống vài tán lá. Càng làm cho Diệp Tường cảm thấy thần kỳ chính là, quả tên lửa này chính là do các nguyên tố nước hội tụ lại mà thành, nháy mắt sau đã hóa thành hơi nước, bốc hơi không còn dấu vết.

Diệp Tường muốn xoay người, muốn nhìn xem tận cùng là đang xảy ra chuyện gì, chính là, trong rừng cây lại bay vọt ra ba bốn thủy tiễn nữa.

Diệp Tường tranh thủ thời gian, nhanh chóng cúi gục xuống, lập tức vài miếng thủy tiễn từ trên đầu bay vọt qua. Đây chính là muốn lấy mạng người! Diệp Tường ngoan ngoãn, yên lặng bò qua, đẩy bụi cỏ ra xem xét.

Một tiểu cô nương khoảng năm, sáu tuổi, mặc một bộ áo lông da thú, trên đầu là một mái tóc màu vàng óng. Vì là núp ở bên cạnh, không nhìn rõ lắm nên Diệp Tường không thấy rõ được tuổi thật sự của tiểu cô nương ấy.

Cùng cô bé giằng co chính là một con lợn rừng, một con lợn rừng hai đầu, bốn cái răng nanh đối với cô bé kia nhìn chăm chăm, càng làm cho Diệp Tường lo lắng chính là con lợn này một chân đã bắt đầu đào đất, chuẩn bị xung phong.

-“Phi Phò...!” trong lỗ mũi đầu lợn rừng kia lại là ba, bốn tên lửa nhỏ, độ chuẩn không thể nào tốt hơn được nữa, nhưng làm cho Diệp Tường lo lắng chính là một quả thủy tiễn trong đó đã bắn trúng cô bé kia, cô bé lập tức ôm chặt ngực ngã xuống...

-“Mẹ!” Diệp Tường bây giờ nhìn không nổi nữa, hấn cũng không muốn cô bé này cứ như vậy bị lợn rừng ăn, hấn tìm xung quanh, quơ đại lấy một thanh gỗ rồi chạy qua.

-“Chết đi con heo thôi!” Diệp Tường cắn răng, sử dụng chút khí lực cuối cùng, dồn hết sức lực vào cổ tay rồi nâng thanh gỗ lên, hung hăng hướng tới bụng của con lợn hai đầu đập xuống.

-“Ồ...!” Lợn rừng hai đầu lập tức rống lên một tiếng, đập chân nhảy loạn, xoay người hướng Diệp Tường bắn ra loạn xạ thủy tiễn ở trong mũi.

-“Phi phò...!” Diệp Tường cắn răng né tránh vài cái, đột nhiên lại nâng lên cây gậy lần nữa hướng lợn rừng hai đầu đánh xuống, một gậy, hai gậy...

“Cho người chết, cho người chết...” Diệp Tường thờ phi phò nằm trên mặt đất, thật may là thủy tiễn mà lợn rừng bắn ra không chuẩn, cùng chính mình tay chân nhanh nhẹn lẩn trốn bằng không chính mình đã bị con lợn rừng hai đầu này giết chết. Nếu việc này truyền đi hấn có thể nào sống?

-“Lạc a!...” Sau lưng truyền tới một tiếng vang, Diệp Tường rất nhanh quơ lấy cây gậy, đột nhiên xoay người, chuẩn bị nện xuống.

Chính là, cây gậy ngừng giữa không trung, chậm chạp không rơi xuống, hóa ra là tiểu cô nương vừa rồi. Giờ phút này nhìn chính diện khuôn mặt, không thể không nói mặt của tiểu cô nương này rất giống baby, làm cho người ta nhìn không được nghĩ muốn mang về nhà sưu tầm. Nhỏ như vậy, xinh đẹp như vậy, lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nhân bại hoại (>O<)

Đáng tiếc, chỉ là một tiểu cô nương kì lạ. Thở dài buông tha cho loại suy nghĩ này.

-“Tiểu muội muội, người tên là gì?”

Nữ hải từ kia lắc đầu không nói gì.

Phân vân một hồi , Diệp Tường mới chột nhốt.

-“Ngươi...ngươi không phải mới trúng tên lửa sao?”Diệp Tường trừng to mắt nhìn cô bé này, trên bộ da thú cô bé mặc có một lỗ nhỏ, đây tuyệt đối là vị trí vừa trúng tên lúc trước, điểm ấy Diệp Tường tuyệt đối nhớ không nhầm. Chính là... chính là chỗ kia chính là vị trí của trái tim,vậy cô bé như thế nào... như thế nào còn có thể đứng trước mặt mình? chẳng lẽ, chẳng lẽ là xác chết sống lại.

-“Ngươi...ngươi không chết?” Diệp Tường nghi ngờ hỏi.

Tiểu cô nương kia lắc đầu, rồi lập tức gật gật đầu, đối với lời nói của Diệp Tường, tiểu cô nương nghe hiểu.

-“ Ta nhìn miệng vết thương của ngươi...” Diệp Tường sờ lên trên da thú, trên làn da tuyết trắng không có lấy một điểm vết thương.

Diệp Tường càng nghi hoặc, nhìn chằm chằm vào cô bé trước mắt này.

-“Ừng Ừc...” bụng của Diệp Tường một lần nữa sôi lên, thanh âm làm cho hấn ở trước mặt tiểu cô nương này xấu hổ không thôi. Mặt có chút đỏ, gãi gãi đầu,mà tiểu cô nương kia giương một đôi mắt sáng ngời như nước, đối với Diệp Tường chớp chớp mắt, biểu thị rõ ràng, việc bé nghe thấy được bụng Diệp Tường có âm thanh của “sét đánh”

Tiểu cô nương kia hướng về phía cái ao đi tới. “Ầm Ầm...” lập tức từ trong ao nhảy lên vài con cá màu đen. Càng làm cho Diệp Tường kinh ngạc chính là sống lưng những con cá kia giống như một cây đao sắc bén bình thường, vài sống lưng của một số con cá kia trực tiếp cắt trúng mặt của tiểu cô nương kia. Lập tức, trên khuôn mặt baby kia xuất hiện vài vết máu, cùng với khuôn mặt baby vừa rồi cực kỳ không tương xứng.

Diệp Tường nghĩ gọi cô bé trở về,nhưng là tiểu cô nương đã đuổi ra đôi bàn tay nhỏ bé non nớt, nhảy lên trên bày cá bắt được một con cá màu đen, lập tức đi ra khỏi ao, đi tới trước mặt Diệp Tường, mỉm cười, đưa ra con cá nhỏ trong tay đang run run cử động. Lập tức bàn tay nhỏ bé bị vảy cá cắt thành một rãnh sâu làm máu chảy xuống.

“NÉM LÊN MẶT ĐẤT!” Diệp Tường ngữ khí có chút tức giận nói, hiển nhiên đối với cô nương tự mình hại mình , tự mình đi bắt cá này rất tức giận , nhưng là trong lòng hấn có chút chấn động.

Tiểu cô nương đem con cá nhỏ máu đen kia ném trên mặt đất.Diệp Tường một cước đem cá này giết chết, quay lại cầm lên cái hộp xuyên không cùng chính mình, tìm kiếm bên trong xem có thuốc cầm máu cầm máu hay không.

Chính là, khi mở hộp ra, hấn không khỏi thất vọng.Bên trong, nếu có gì đó thì tất cả đều là khí tài (dùng cụ , máy móc, thiết bị dùng trong quân sự) , hoàn toàn không có thứ hấn cần.

-“Ngươi tới đây...” Diệp Tường đem chính cái áo trắng của mình xé ra thành một tấm vải,ngộ ý muốn giúp cô bé băng bó vết thương.

Chính là, khi cô bé tới gần hấn, Diệp Tường tròn to đôi mắt nhìn xem chính tiểu muội muội này, tiểu muội muội cũng sử dụng một đôi mắt thanh tịnh trong suốt nhìn chính hấn, hiển nhiên đối với chính hấn không hề có đề phòng.

-“Mặt của ngươi...”Diệp tường kinh ngạc nói. Bởi vì hấn rõ ràng trông thấy vết thương trên mặt tiểu cô nương đang dần dần khép lại, vì vậy hấn vội vàng nắm lên bàn tay nhỏ bé, nhìn thấy vết thương chảy máu lúc trước cũng đang lấy một loại tốc độ thần kỳ khép lại.

-“Trời ạ! Cái này... Cái này, Quá thần kì!”, Diệp Tường cao hứng kêu lên , phân vân. Hấn liên tưởng tới mặt của mình.

-“Mặt của ta....Ha ha ha, kim tiêm, khí tài, huyết thanh loại bỏ khí,...gen chuyển đổi...”Diệp Tường có chút điên loạn ở trước mặt tiểu cô nương khoa tay, múa chân vui sướng. Có lẽ cũng là do cái hộp kim loại kia đi...

-“Ha ha ha, có, đều có, có đầy đủ hết...”Diệp Tường vuốt vuốt mặt mình, một loại tâm tình mừng rỡ càng làm cho lời nói của hấn có chút khó hiểu.

-“Ngươi...”Diệp Tường nhìn tiểu cô nương trước mắt,trong nội tâm đang nghĩ, đem AND của bé rút ra, tiêm vào cơ thể của chính mình, như vậy có phải hay không mặt của hấn sẽ có thể hồi phục? Suy nghĩ này làm cho Diệp Tường hưng phấn không thôi.

Tường lại tưởng. Nhưng Diệp Tường tính tình hay nhẩn nại, bắt hai con cá cho mình cùng tiểu cô nương, làm một bữa cơm, khá tốt là ở trong hộp có một cái bật lửa dự trữ, vậy là có món cá nướng cho cả hai người.

-“Ăn thôi ! Cùng ăn nào “. Diệp Tường muốn hỏi thăm bé mấy vấn đề như tên là gì, nhà ở đâu, có người nhà không, thế giới này tên gọi là gì...? tại sao lại chạy một mình tới rừng rậm này?

Nhưng làm cho Diệp Tường thất vọng chính là, nha đầu kia chỉ biết lắc đầu, gật đầu, hoàn toàn không nói chuyện.

Sau khi ăn xong, Diệp Tường vỗ vỗ vai tiểu cô nương, về thành khẩn, tự nghĩ làm cho bé giúp khôi phục khuôn mặt bị cháy nham nhở của mình. Đường như tiểu cô nương kia nghe hiểu hấn nói điều gì, một đôi mắt thủy tinh trong suốt nháy nháy nhìn theo Diệp Tường, sau đó nhẹ nhàng gật đầu làm cho Diệp tường mừng như điên.

Cầm lấy ống kim,nhẹ nhàng đưa vào mạch máu trên cánh tay của tiểu cô nương, rút ra một chút huyết , sau đó rút kim tiêm ra, cánh tay trắng nõn xuất

hiện một vết thương nhưng rất nhanh sau đó đã tự khôi phục lại như chưa hề có điều gì xảy ra cả. Tiếp theo Diệp Tường lại từ trong rương lấy ra đồng dạng khí tài (dụng cụ) , chuẩn bị nạo bỏ cơ trong huyết thanh , đây là phát minh mới nhất gần đây, cái hần học chính là sinh vật hóa học, đối với cái này rất tinh tường. Bất quá, muốn tiêm vào người huyết thanh loại bỏ cơ này phải loại bỏ tới huyết thanh gien, như vậy mới có thể tiêm vào bất kỳ kẻ nào hay sinh vật nào mà không hề lo bị trở ngại về nhóm máu (không lo kết tủa máu)

Tiếp theo Diệp Tường đem huyết thanh đã xử lý tốt tiêm vào chính cơ thể mình. Tiêm vào xong Diệp Tường rút ống kim ra, vội vàng bò tới bên mặt nước, nhìn mặt mình, hy vọng làm cho những vết xấu xí trên mặt mình có thể có biến chuyển.

Một phút, hai phút,... chờ đợi đối với hần lúc này dài đằng đặc, hần không biết thí nghiệm về sinh hóa gen này có thể thành công hay không a.

Khi trái tim của hần rút cục vì lo lắng mà đập như điên, mặt của hần cuối cùng cũng có sự biến chuyển. Diệp Tường cảm thấy rõ ràng khuôn mặt mình ngứa ngứa khó chịu, hần biết rõ, các cơ thịt của hần đang khôi phục, cuối cùng thí nghiệm đã thành công!

Rất nhanh sau đó, khoảng chừng 10 phút sau , từng lớp da cũ của Diệp Tường chậm rãi tróc ra, từng lớp, từng lớp một, khôi phục lại khuôn mặt quen thuộc trước kia làm Diệp Tường kích động đến mức nước mắt汪 khắp nơi(khiếp!!!!)

-“Lão thiên a, ta yêu ngươi đến chết mất” Diệp Tường vui sướng khoa chân múa tay trông giống như một người điên vậy. Tiếp theo chạy tới trước mặt tiểu cô nương kia, buồn nôn nói:” Tiểu muội muội thân ái , yêu ngươi chết mất!!!” Nói xong hung hăng hôn chụt một cái trên mặt tiểu cô nương kia. Cái này,... Khụ khụ, Diệp Tường rõ ràng là chiếm tiện nghi của tiểu cô nương a. Cầm thú, tuyệt đối là cầm thú a!

Trong nội tâm càng vui vẻ hơn, nhắc cái hộp lên , ôm lấy tiểu cô nương, mặt có chút ửng đỏ, nhưng sắc mặt bình thản chết lặng, hát lớn “Ta rất xấu nhưng ta cũng rất dịu dàng, ôn nhu...”

Trong nội tâm mừng như nở hoa, ngày càng phát triển. Như vậy, sau này dù có bị thế nào hay thành cái dạng gì đi nữa thì cũng chỉ cần có gen của nha đầu kia là bản thân hần sẽ lại vẫn có thể khôi phục như lúc đầu. Ha ha ha, thế giới này thật kỳ diệu, thật là tươi đẹp làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Thuật Sĩ Luyện Kim

Diệp Tường ôm lấy tiểu muội muội kia, ân, chuẩn xác mà nói, nửa giờ sau đó đã có tên, tất nhiên là không phải là do tiểu cô nương kia nói. Nha đầu này dường như trời sinh sẽ không nói chuyện, cho nên Diệp Tường đặt tên cho bé là “Ô Ô”. Đây là do bé lặp đi lặp lại nhiều lần từ này nên lấy đặt làm tên luôn. Bé gât gât đầu, cái hiểu cái không. Nhưng vào thời điểm Diệp Tường ôm bé , cô bé gât gât bắt lấy y phục của hần, tựa như rất sợ Diệp Tường đem bé bán đi....

Hai người đi vào trong cánh rừng này một ngày cuối cùng cũng đi ra. Ra đến bên ngoài, tại rìa rừng Diệp Tường nhìn thấy một sơn đạo (đường núi) uốn lượn, chạy dài. ở phía đối diện có một trấn nhỏ, giờ phút này đã là thời gian nấu cơm tối nên có khói bếp lượn lờ.

-“Rốt cục phải hiểu thế giới này như thế nào? Là cái dạng gì?” Diệp Tường trong nội tâm thờ dãi, nếu muốn dung nhập vào trong thế giới này, trước hết phải hiểu rõ nó, tất nhiên Diệp Tường cũng không muốn cả đời ở trong khu rừng rậm đầy nguy hiểm này, phải biết rằng trong này ma thú quái vật quá nhiều, nhiều vô số kể.

-“Chúng ta đã đến!” Diệp Tường vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Ô Ô, Ô Ô cũng trát trát nhìn Diệp Tường.

Diệp Tường đứng trước một túp lều tên là Hồng Phi Thúy, hần sờ sờ túi tiền, thật may là lúc trước nhặt được 2 viên tinh đá màu xanh biếc, như vậy có lẽ có thể đổi được một chút tiền của thế giới này a, nếu không hần và Ô Ô sẽ chỉ còn nước chết đói ở đầu đường mất. Như vậy thật là thảm a!!

Hần mang Ô Ô vào trong túp quán, lúc này trong túp quán có chừng 5, 6 khách gì đó. Diệp Tường mang theo Ô Ô tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống. Ô Ô hiếu kỳ nhìn khắp mọi nơi đánh giá chỗ này, hiển nhiên cũng là lần đầu tiên tới những chỗ như thế này. Nhưng, điều làm cho hần ngạc nhiên hơn cả là hần hoàn toàn có thể hiểu được văn tự cùng với ngôn ngữ của thế giới này. Chẳng lẽ đầu óc cùng tư duy theo thời gian và không gian cũng cải biến theo? Điều này Diệp Tường cũng không rõ ràng lắm, nhưng hần vốn thích toan tính nên cũng đỡ cho hần phải đi học thêm một ngôn ngữ khác.

-” Uy! Có nghe nói không đó! Nghe nói thuật sĩ Mã Khắc gần đây muốn tới thị trấn nhỏ này của chúng ta đấy!” Một tên hầu bàn đang cùng hai gã khách nhân ăn mặc như thi thân ngồi ở một bàn dài nói chuyện.

-” Mã Khắc? hần là ai?” Một người mặc bộ quần áo thi nhân màu đen chỉ hoi ngẩn người ra hỏi.

-” Không thể tin được! Ngươi mới từ nơi nào đến vậy? Đến Mã Khắc mà cũng không biết? Á Đại Lục Đa Cát Sĩ cao cấp thuật sĩ luyện kim, là người duy nhất ở đại lục này có được giấy phép thuật sĩ luyện kim cấp AA, là một nhân vật đầy kiêu ngạo nha!” Một gã thi nhân khác lập tức giải thích cho bằng hữu của mình.

-”Song A cấp?” Thuật sĩ nọ càng kinh ngạc nhìn huynh đệ đầy sự hiểu biết của mình hỏi, hiển nhiên là không biết cấp bậc này là như thế nào? cao bao nhiêu?

-” Á Đại Lục Đa Cát Sĩ thuật sĩ luyện kim muốn có giấy phép phải thi, theo thứ tự từ cấp D, song D, cấp C, song C, cấp B, song B, cấp A, cấp song A, cấp ba A. Nghe nói còn sắp đặt thêm cấp S, bắt quá, cấp S ở đại lục này mấy trăm năm vẫn chưa có người đạt tới, đây chính là thuật sĩ tiên phong a “. Tên hầu bàn bên cạnh nhần nạy giải thích cho thi nhân ngồi kia nghe.

-”Đúng!” bên cạnh, lão thi nhân kia gật gật đầu tán thành.

Mà Diệp Tường ngồi ở bên này thì sờ sờ cảm nhìn ba người ngồi ở không xa kia.” Á Đại Lục Đa Cát Sĩ, ân, luyện kim thuật sĩ cấp song A” Nói xong gật gật đầu, trước mắt hắn đã rõ thế giới này gọi là gì, mặc dù có rất nhiều thứ không hiểu, nhưng là chỉ cần dần dần tiếp xúc hắn sẽ biết thôi.

”Đinh linh linh” tiếng chuông trong tửu quán vang lên, giờ phút này đi tới một người, một người toàn thân mặc hắc y, hắc hơi cúi đầu xuống đứng ở cửa ra vào không hề động thân, tựa hồ như đang đánh giá, tìm kiếm. Nhưng là, giờ phút này ở trong quán mỗi bàn hầu như đều đã có người ngồi, cho nên, hắn lại do dự.

-” Ngồi bên này a!”, Diệp Tường giơ tay hô, dù sao hắn cũng không có gọi nhiều đồ, cho nên cũng không có ý muốn tiếp tục như vậy ngồi xuống mà hầu bàn cũng đã nhiều lần tiến đến hỏi mình có muốn hay không gọi thêm chút đồ, lại vừa lúc có thêm khách nên Diệp Tường tự nhiên muốn kéo hắn đến bàn của mình ngồi. Nói sau, hắn ở đây cũng không quen người nào nên cũng muốn nhận thức một vài người.

-” Cảm ơn!” Người nọ phát áo choàng ngồi xuống hướng Diệp Tường nói lời cảm tạ.

-” Không cần khách khí, ta tên Diệp Tường, xin chào!” Diệp Tường vừa nói vừa vờn tay phải, muốn cùng hắn bắt tay, có thể là đối phương cũng không rõ ý của Diệp Tường, cho nên chỉ là kỳ quái chú ý đánh giá cái hộp kim loại của Diệp Tường, cái hộp kim loại đặt ở trên bàn đã hấp dẫn triệt để lực chú ý của hắn.

” Cái kia...” Đối phương đột nhiên ngừng đầu nói với Diệp Tường.

Không ngừng đầu lên thì tốt, chính là ngừng đầu lên rồi, dọa cho Diệp Tường hoảng sợ. Khuôn mặt của người này...! Đúng rồi, có chút giống với võng du địa tinh ở địa cầu trước kia. Chẳng lẽ người này là địa tinh?

-” Ngươi...” Diệp Tường muốn nói gì đó nhưng rất nhanh lại kìm nén lại.

-” Xin chào, người trẻ tuổi, ta tên gọi là Mã Khắc!” Hắn nâng tay nhỏ gầy ra trước mặt Diệp Tường, hữu hảo nói.

-”Mã Khắc?” Diệp Tường nhất thời không có phản ứng, vờn tay ra nắm lấy một chút.

-” Ngươi... ngươi tên gọi Mã...” Diệp Tường có chút nói năng lộn xộn. Không thể trách hắn được. Vừa mới nghe 2 người thi nhân nhắc tới truyền kỳ đại lục, thuật sĩ luyện kim song cấp A mà hắn hiện tại ngồi ở ngay bên cạnh mình nên đã dọa Diệp Tường một phen cả kinh.

-”Suyt!” Mã Khắc ra hiệu im lặng làm cho Diệp Tường lúc này mới chú ý bốn phía đang chú ý tại chỗ hắn, hai tay che miệng lại, chậm rãi ngồi xuống.

-” Người trẻ tuổi, có thể đem cho ta xem chút cái hộp của ngươi được không?” Mã Khắc chỉ chỉ hộp kim loại hỏi.

-” Có thể!” Diệp Tường gật gật đầu, đem hộp kim loại để lên trước mặt Mã Khắc. Mã Khắc biểu lộ có chút kích động, một đôi cánh tay gầy yếu màu xanh run run khẽ vuốt cái thùng, cảm thán nói” Trời ạ... cái này... cái này... quá mức thần kỳ...”

-” Người trẻ tuổi, cái hộp này là của ngươi?” Mã Khắc thấp giọng hỏi.

-”Đương nhiên!” Diệp Tường gật gật đầu xác nhận. Tuy trước khi xuyên không tới đây nó không phải của hắn, nhưng là sau khi xuyên không tới, nó triệt để là của hắn a!

-” Cái hộp này quá sức thần kỳ!” Mã Khắc nghiêm túc vuốt bề ngoài mặt hộp, cảm thán nói.

Tại Diệp Tường muốn nói gì đó thì Ô Ô ở bên cạnh phát ra tiếng ” Ợt Ợt...” kháng nghị. Ô Ô giương lên một đôi mắt hiếu kỳ nhìn hắn.

” ha ha!” Mã Khắc ở đối diện mỉm cười không nói gì, nhẹ gõ tay lên bàn, ngay lập tức tiểu nhị theo đó đi tới.

-” Tiên sinh muốn gọi món gì?” Người hầu bàn này đương nhiên là người mới vừa rồi đứng thảo luận chuyện của Mã Khắc, chỉ là Mã Khắc lúc này phủ kín áo choàng cho nên hắn không nhận ra diện mạo thật của hắn. Nếu biết trước mặt chính là thần tượng của hắn, hắn phỏng chừng hội cúi xuống ôm chân của Mã Khắc rồi xin ký tên đi.

-” Một phần gà nướng, ba phần tương mặt” Mã Khắc dứt khoát gọi món, tên hầu bàn cũng nhanh chóng tùy theo hạ đơn.

Đương nhiên, Diệp Tường theo ba phần tương mặt này cũng đoán được trong đó là có cả phần của mình và tiểu Ô Ô đi nên hắn có chút không được tự nhiên gãi gãi đầu.

-”Cái kia, không có ý tứ (không cần). Tuy trên người của ta không có tiền nhưng là có hai viên ma tinh của dã thú” nói rồi Diệp Tường móc từ túi áo khoắc ra hai viên lớn bằng ngón cái thủy tinh xanh biếc đưa cho Mã Khắc.

-”Ngô! ma tinh của con nhím thủy hệ, loài ma thú này tam giai còn không tính là gì cả. Hai khối ma tinh này của ngươi nhiều nhất là được ba mươi đồng tệ thôi. “Mã Khắc nhún nhún mày cũng không có tiếp lấy hai khối ma tinh.

Cát sĩ Đa Á dùng giai để phân cấp ma thú,có đến chín giai, cao nhất có thánh giai ma thú, siêu giai ma thú.

Diệp Tường ngắc ngứ cả người, trong nội tâm nói thầm, haizz lão nhân gia đây là chê ít a? Ba mươi đồng tệ, không tồi, ít nhất đây là do hần liệu mạng tới lấy, tuy hần không biết Cát Sĩ Đa Á giá hàng như thế nào.

-”Thu lại a, không phải là ta ngại ít, mà là bữa cơm này , chúng ta là bằng hữu cũng không nên tính toán đi, đợi lát nữa ta còn có chuyện muốn hỏi ngươi” Mã Khắc trầm giọng giải thích.

Diệp Tường gật gật đầu cũng không khách sáo nữa , đem ma tinh nhét vào trong túi thăm nhủ, đây là hần không cần chứ không phải do hần vô xi ăn không com của người khác.Diệp Tường âm thầm nói trong bụng , nếu là Mã Khắc biết giờ phút này hần suy nghĩ điều gì chắc là sẽ tức đến học máu.

Rất nhanh đồ ăn đã được bụng tói, Diệp Tường cùng Ô Ô giống nhau giống như hai cái đã lang đã bị bỏ đói thấy lâu vậy, Mã Khắc ngồi đối diện nhìn tướng ăn lang thôn hồ huyết của hai người mà mỉm cười, hần quả thật đã lâu thật lâu rồi mới nhìn thấy như vậy người trẻ tuổi không có ý tứ, nhìn tướng ăn có vẻ có chút khó coi, nhưng là ít nhất còn có điểm hào sảng thoải mái, không giống như kỵ mã ở đại lục luôn làm ra vẻ nhã nhặn.

Bất quá, làm Mã Khắc cảm thấy hứng thú không phải là do tính thẳng thắn của Diệp Tường mà là do hộp kim loại mà hần mang theo bên người. Bất kể là chất liệu hay bề ngoài, đáng vẻ, bất kể là điểm nào đi chăng nữa cũng làm cho Mã Khắc cảm thấy quá thần kỳ. Hần chưa bao giờ thấy qua hộp kim loại này cả nên tự nhiên là muốn thu mua người trẻ tuổi này, để đổi lấy đối phương một chút thông tin về nơi làm ra cái hộp này hay một chút phương pháp chế tạo.

Thân là một thuật sĩ luyện kim, hần đương nhiên đối với hết thảy vật thần kỳ hay kỳ lạ vật phẩm đều có thật lớn hứng thú cùng lực hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Đế Đô, Ta Tới Đây !

Không thể không nói rằng, Ô Ô thật sự là một nữ hài tử có sức ăn kinh người, Mã Khắc ngồi đối diện thấy cũng phải có chút rung mình, chẳng mấy chốc chiếc bàn bên cạnh đã chứa mười ba chiếc chén trống trơn mà nhìn thì so với vóc dáng của cô bé còn có phần hơn.

Diệp Tường nhất thời bị rung động choáng váng một phen nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nghĩ có lẽ đứa nhỏ này từ trước tới giờ chưa từng được có bữa nào được ăn no chăng? Tiểu nha đầu này rõ ràng có thể ăn được nhiều hơn như thế nữa.

Chẳng còn cách nào khác, Mã Khắc cũng phải vui vẻ mà trả tiền thôi,cái lão địa tinh này đối với Diệp Tường mà nói, trong thâm tâm cũng tăng thêm được chút thiện cảm.

Ba người ra khỏi tửu quán, Mã Khắc mang Diệp Tường lên một chiếc xe ngựa mà hần đã thuê trước đó. Đương nhiên , hần cũng ném cho Diệp Tường cùng Ô Ô một bộ áo choàng màu xám. Diệp Tường cũng chẳng cự tuyệt làm gì, hần đã sớm ước gì tổng tiền được bộ y phục rách rưới trên người nhưng lúc đó lại chẳng có tiền, hiện tại thì lão đầu này khó có thể tổng khứ được chính mình,vậy thì cần gì phải cự tuyệt? Đó là hành động của kẻ nguy hiểm tử, hoàn toàn không hợp với phong cách của Diệp Tường.

-“Mã Khắc, ông định mang bọn ta đi đâu?”. Diệp Tường không phải không lo lắng cái lão địa tinh này sẽ đem hần bán đi, dù sao thì hần cũng là đại lục đệ nhất luyện kim thuật sĩ,nên lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí .

-“Àn, đi đến Vân Cảng.” Mã Khắc ngồi đối diện với Diệp Tường mà hần thỉnh thoảng lại chạm vào chiếc hộp bên cạnh Diệp Tường, sơ qua cũng thấy rõ phảng phất cái mùi vị so với tiền tài còn hấp dẫn hần hơn một bậc.

Diệp Tường cũng chỉ lẳng lặng nhìn lão nhân này sờ sờ gõ gõ, trong xe ngựa ngoại trừ những ngoại âm xóc nảy run run, tất cả đều yên tĩnh. Ô Ô cái tiểu nha đầu kia đã túm lấy áo của Diệp Tường, gục đầu lên đùi hần mà ngủ một giấc ngon lành.

Đã biết vậy,Mã Khắc ngẩng đầu lên hỏi một câu .

-“Vật này là do ngươi chế tác ?”

-“Ách...”. Diệp Tường có chút khó xử, hần không biết nên giải thích như thế nào với lão địa tinh này cái hộp này từ đâu mà ra, đương nhiên, hần cũng

không thể nói rằng đó là do chính hấn chế tác ra, trời biết hấn có thể hay chính mình làm ra thêm cái nữa.

-“Đó là do tổ tiên của ta truyền lại gì đó, rốt cuộc là làm sao tới, ta cụ thể cũng không biết rõ ràng lắm.” Diệp Tường đưa tay sờ lên chiếc mũi của mình nói dối.

-“Tổ truyền?” Điều này cũng làm cho Mã Khắc lão địa tinh này bán tín bán nghi, nhưng con người trẻ tuổi này bình tĩnh mà biểu lộ như thật không giống như đang dối lừa ai đó.

-“Ngô.” Mã Khắc ngồi trở lại chỗ của mình, bộ dạng hiển hiện mười phần tiếc hận.

Diệp Tường có thể nhìn ra được sự thất vọng này của lão địa tinh, hấn cũng cảm nhận được sự thất vọng đó, hấn đã nghiên cứu chuyên sâu về sự cường tính trong tâm con người, tự nhiên sự không rõ ràng minh bạch cái mà người ta muốn thấu hiểu được là một sự thất vọng, một loại thất vọng rất khôn khổ.

-“Người trẻ tuổi, người là người nơi nào?” Mã Khắc sau một hồi lại vòng vo hỏi tiếp, xem ra vẫn còn chưa từ bỏ ý định.

-“Ta theo ma thú trong rừng rậm này tới”.Diệp Tường, mặt không biến sắc, tim không nhảy, không có kĩ thuật lừa người nào, đương nhiên, hấn cũng nói có phần đúng với sự thật,hấn cùng Ô Ô đứng là từ rừng rậm mà bước ra , hấn cũng không còn nói dối.

-“Từ nghiêng vùn trong rừng rậm mà ra tới?”.Mã Khắc nửa tin nửa ngờ.

Cứ như vậy,Mã Khắc cùng với Diệp Tường ở trên xe ngựa không tới lui trò chuyện nữa. Lúc mới bắt đầu Diệp Tường còn hỏi kĩ càng Mã Khắc về tình hình đại lục bây giờ.Dù sao thì hấn cũng mò mẫm dò hỏi viện cái cớ rằng do mình ít tiếp xúc với các á sĩ đại lục, nên muốn giải thích rõ ràng tình hình ngoài này, mà Mã Khắc cũng chẳng giấu diếm gì mang hết tất cả những gì mình biết : địa lí, phân bố, văn hoá đại lục... nói gọn một lần, đương nhiên cục diện chính trị quân sự đảo ngược lại thì lão chẳng có đề cập qua.

Đường đi là rất buồn chán xa xôi dài dòng, nhưng có người đối diện mà ngồi cùng nói chuyện, được như vậy thì dĩ nhiên niềm vui lại tự hội.

...

Bên cạnh Vân Cảng, đặt tại phía nam của nước Tam Vung, là đế quốc thông kì Mies, hướng tây dày đặc trung tâm với thành thị hơn so với nước Tín Phong*(đọc trong convert thay á vương quốc Mậu Dịch, mei đặt tên nó là Tín Phong theo tên một loại gió), xem như phía nam là đệ nhất đại cảng.

Mà ở trên cảng hiện tại có một con thuyền lớn.

-“Di, cái này không phải là nhiệt khí cầu sao? A, chỉ là nguyên lí giống nhau, lợi dụng sức nóng để bay lên...Ngô” . Diệp Tường sờ lên cằm nhìn đông tây chiếc thuyền lớn kia với cái thứ nom giống với nhiệt khí cầu nói bóng gió.

-“Người... làm sao mà người biết?”. Mã Khắc lại một lần nữa kinh ngạc nhìn người trẻ tuổi đang đứng trước mặt mình đây, cái nguyên lí thanh bay lên này lão đã phải tự mình nghiên cứu ròng rã suốt mấy chục năm, vậy mà cái con người trẻ tuổi này chỉ nhìn có vài lần đã phát hiện ra điều kì ảo sâu bên trong, quả thực đã làm cho hấn phải kinh ngạc.

-“Ừm, trước đây có học qua, học qua rồi...” Diệp Tường ngại ngừng, rõ ràng là đang có chút khoe khoang bản thân mình hơi quá mức.

-“Ngô, vậy người, có hứng thú làm học trò của lão hay không?”. Mã Khắc khuôn mặt đầy những đường nét già nua tiến về phía Diệp Tường, hai khuôn mặt một già một trẻ chỉ cách nhau có vài cm, người qua lại nhìn vào không biết sẽ có những suy nghĩ gì.

-“Học trò?” Diệp Tường nghe xong từ này có đôi chút kinh ngạc, đương nhiên, trong nội tâm cũng đang âm thầm tính toán,làm đệ tử của lão cái đầu này cũng không phải là một ý kiến tồi, nhìn xem cái thuyền này không phải trắng lè, nhưng coi như là bên cạnh cảng lí tư nhân , trông này hầu gái tới lui theo vào, còn có lững lờ những thuyền viên cao lớn thô kệch đang bận việc ở trên, không thể không nói rằng, Mã Khắc này là một luyện kim thuật sĩ rất có tiền, hơn nữa hấn hay khai phá ngành kĩ thuật quốc gia của Tam Vung đế quốc, hoàng đế Tam Vung đối với hấn cũng phải nể mặt đến ba phần.

-“A,Tạ ơn nữ thần , điều này với ta thật quá ngạc nhiên,bất quá, ta vinh hạnh”. Diệp Tường khen một cách giả dối, vì hấn và Ô Ô cần có phiếu ăn dài kì sau này có rất nhiều tiền tài mọng mỡ, nói dối thoáng qua chẳng là gì cả, hắc hắc.

-“Ngô”. Mã Khắc gật gật đầu, đối với học trò này cá là có kiến thức, có đầu óc, tuy nhiên không suy nghĩ đến tình huống cụ thể, nhưng là hấn cảm thấy người trẻ tuổi này căn bản nhân phẩm không phải là tồi, này như vậy là đủ rồi, làm gì phải để ý nhiều vậy? Làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, đây cũng là nguyên tắc của Mã Khắc.

-“Được rồi , mang Ô Ô lên , trên khí cầu của ta, chúng ta khởi hành!” Mã Khắc leo lên trên tám khung đỡ xuống của khí cầu, kiểm tra lần cuối.

-“Đi đâu?”. Diệp Tường một tay ôm lấy Ô Ô tiến vào khí cầu, đôi mắt to tròn loé sáng của Ô Ô hiểu kì lướt qua đánh giá mọi thứ, chỉ có đôi bàn tay cứ gât gao tóm lấy gấu áo của Diệp Tường một khắc cũng không buông, chỉ sợ bỏ tay ra là hấn sẽ biến mất tức thì.

-“Chúng ta ngày mai sẽ đến được Đế Đô ,Lão Đầu Từ Tam Vung Ngũ Thế có việc muốn tìm ta.” . Mã Khắc thần nhiên trả lời như đó là một hành động không cần thiết, rồi chuẩn bị cất cánh.

-“Đế Đô” Diệp Tường sờ lên cằm, trong nội tâm bắt đầu Y Y : “Đế Đô, hấn là có rất nhiều nữ nha?”.

Rất nhanh con thuyền khí cầu chậm rãi bay ra khỏi thuyền mặt.

-“Đế Đô, ta tới đây...” Diệp Tường hắc hắc cười to hướng về phía biển mà hô to một tiếng, bên cạnh Vân Càng thủy thủ ngưng tay làm việc, nhìn xem cực kì hèn mọn của nam tử này, trong miệng lại không ngừng bả tổ tông người này một lần.

-“Người trên thế giới này cười ta khùng điên, ta cười người ta nhìn không thấu.” Lúc này, Diệp Tường mới một mồi không nghĩ đến những lời người khác nói nữa, dù sao hắn muốn phát tài, ngô, mỹ nữ thành đàn coi như xong, tìm thì tìm năm ba cái, không bảy cái, mỗi tuần lễ đổi một cái là được rồi, hắc hắc. Đầu óc Diệp Tường lại chuẩn bị mơ mơ tưởng tưởng xuyên không chày ửa nước miếng cùng YY, một bên Mã Khắc đang lái khí cầu nhìn vào cũng tự hỏi rằng liệu thu nạp đệ tử này có phải là một sai lầm, tại sao chỉ sau có một lúc thôi mà đã biến đổi trở nên bỉ ổi hèn mọn, dâm dăng đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Tiến Hành Âm Sát (1)

Đế đô của đế quốc Tam Vung có ba mươi năm vạn dân, từ trên không trung nhìn xuống thấy được là cả một tòa thành đồ sộ, với các kiến trúc đan xen, chằng chịt với nhau, song cũng có không ít các thảm thực vật đan xen càng làm cho tòa thành mang vẻ đẹp của thiên nhiên. Cả đế đô được bao quanh bởi một vòng tròn, thoát nhìn làm người ta không khỏi liên tưởng tới bảo thạch chói sáng mà khi nhìn vào thì sẽ lóa mắt.

Từ không trung ngắm nhìn phong cảnh phía dưới Diệp Tường cảm thấy tâm trạng của mình rất tốt.....

Từ Vân Càng đến Đế đô mất 5 tiếng đi bằng khí cầu. Trên đường dùng nửa canh giờ để ăn uống và nghỉ ngơi, không thể không nói Diệp Tường cũng rất thích khinh khí cầu của Mã Khắc, chính mình có tiền, có thể tự mình làm một trận địa bay ở khắp nơi, thuận tiện thu thập mỹ nữ, trái ôm phải ấp, cái này tuyệt đối giống với những phú hào ở Trái Đất xưa kia đã làm, nếu chính mình có cơ hội thì cũng phải sung sướng như vậy.

-“Tiểu tử thôi, ngồi trở lại vị trí của người, thắt dây an toàn vào chúng ta chuẩn bị hạ cánh” Mã Khắc đối với học sinh mới thu nhận của mình hiển nhiên đã bắt đầu không còn khách khí nữa.

Diệp Tường ôm tiểu cô nương trở lại vị trí. “Dây an toàn” ở đây kỳ thật cũng chỉ là 2 sợi dây thừng, đem mình trói lại thôi. Khi khí cầu bay đến kinh thành của đế đô, đột nhiên Diệp Tường nhìn thấy từ phía đối diện xuất hiện một đội quân đang bay tới. Đúng vậy đó là một đội kỵ sĩ trên không với khi giáp hồng sắc tiên diễm, Diệp Tường hết sức hiếu kỳ với tọa kỵ của bọn họ. Bọn họ thực ra là sắc ung mang màu hoàng kim, thân thể thì thuộc họ nhà chim Yến. Đội kỵ sĩ tổng cộng có sáu người, bên người là một cây thương vừa dài vừa nhọn, khi tới đem theo một bầu không khí căng thẳng.

-“Xin hỏi là bộ trưởng Mã Khắc sao?” thủ lĩnh là một người trung niên của đội kỵ sĩ bay đến, ngự giá dưới đuôi của phi thuyền mà lễ phép dò hỏi.

-“Hắc, Thư Nhĩ Đức, người không phát hiện ra trên khí cầu của ta có kí hiệu tia chớp thật to kia sao? ” Mã Khắc đối với vị thủ lĩnh này hiển nhiên là không có cảm tình gì. “Đem đội Long Ưng của các người ra xa một chút, đừng ở đây cản trở phi thuyền của chúng ta”.

Tên được gọi là Thư Nhĩ Đức lắc đầu cười khổ đáp. “Thật có lỗi, thưa tiên sinh, yêu cầu của ngài chúng tôi không cách nào đáp ứng được rồi, bệ hạ đã hạ chỉ cho chúng tôi phải đón tiếp Mã Khắc tiên sinh và phụ trách hộ tống ngài đáp xuống”. Nói xong Thư Nhĩ Đức bay sang một bên khác, đồng thời mấy người còn lại cũng giữ vững một cự ly với khí cầu mà hộ tống, cách đó không xa là hoàng cung.

-“Hắc, Lão sư những người này là ai a?” Diệp Tường mình đầy hiếu kỳ, hắn cảm thấy rất hứng thú với những kỵ sĩ ngồi trên mình Long Ưng như thế này, trời ạ, thật là một sinh vật vừa thần kì vừa vĩ đại, ít nhất chúng nó cũng là Ma thú hệ cấp sáu phi hành. Có cơ hội phải nghiên cứu kĩ chúng một phen mới được. Diệp Tường thấy quả thực không lãng phí khi mà mình đã từng là một nhà sinh vật học. Tuy nhiên cái này chắc khó có thể mà làm được!.

Mã Khắc tiếp tục lái khí cầu. Nhếch miệng, nhìn thoáng ra bên ngoài bốn phía đều là Long Ưng. “Bọn chúng là cận vệ đế quốc quân, là trung đoàn trên không, tên gọi là Long Ưng, là đại đội lớn nhất của đế quốc” Mã Khắc ôn hòa giải thích.

Diệp Tường gật gật đầu, trên đường Mã Khắc nói cho hắn nghe cát sĩ so với á đại lục sĩ có sự phân chia đẳng cấp. Chúng được chia thành 7 cấp “Loan nguyệt- Bán nguyệt- Doanh nguyệt- mẫn xâu- Thực nguyệt- Nghiêng nguyệt- Thánh giả tài”.

Vì sao lại dùng chu kì của mặt trăng để phân chia đẳng cấp, vì cát sĩ và á đại lục sĩ tôn thờ thần Mặt Trăng mà pháp sư lại sùng bái thần Mặt Trời. Do vậy tự nhiên hai bên cũng sẽ có sự phân chia đẳng cấp theo chu kì biến đổi của nhật nguyệt, cũng là từ trăng lưỡi liềm đến trăng rằm, sau đó là bị Nhật Thực, đến Minh nguyệt cái này được phân chia rất đơn giản. Còn về phần kỵ sĩ cần phải được quý tộc sắc phong như vậy mới có danh xưng, nếu là võ sĩ bình thường không được quý tộc sắc phong trở thành kỵ sĩ, hắn được gọi là Bán Nguyệt Vũ.

Thư Nhĩ Đức xuất lĩnh đội Long Ưng hộ tống khí cầu đáp xuống, hạ xuống bên ngoài một tòa tiểu lâu bạch sắc, có bãi cỏ rộng lớn chưa từng có mà hạ xuống. Những người của Long Ưng hướng Mã Khắc kính một cái lễ theo kiểu của kỵ sĩ, sau đó cũng không đi mà ở tại đó.

Nhìn xem đây là phòng tiểu lâu mang màu bạch sắc. Tuy nhiên phải giả vờ nó cũng cũng là hoành tráng,nhưng đối với Diệp Tường mà nói hiển nhiên có chút thất vọng.Phải biết là thân là một nhà khoa học vĩ đại,hơn nữa còn là một nhân vật cao ngạo của đại học A,vậy mà lại phải ở trong một tòa Tiểu Bạch lâu? Tại Trái Đất khoa học gia không phải là có xe hơi,ở nhà biệt thự sao?

Thất vọng,thất thất vọng, nhưng Diệp Tường cũng không nói ra miệng, dù sao mình cũng chỉ là đệ tử đi theo lão địa tinh,do vậy cũng không thể bắt bẻ được cái gì.Hơn nữa Mã Khắc không chỉ thu dưỡng một mình hắn,bên cạnh hắn còn có một người có sức ăn kinh người.Trên đường đi tiểu cô nương này cũng trầm mặc bình tĩnh,cũng để mặc cho Diệp Tường ôm.

Trong nội tâm của mình Diệp Tường triệt để coi cô bé là muội muội của mình,tại nơi dị giới này cần có một người là thân nhân ,còn về Mã Khắc sao... Trong lòng Diệp Tường cảm thấy đó là một lão cáo già, khẳng định không thể kì vọng gì ,hắn chỉ có thể là lão bản của Diệp Tường,Diệp Tường cũng chỉ là đệ tử làm công cho hắn mà thôi.

Trong nhà Mã Khắc có chút lộn xộn,trong phòng thí nghiệm có thư từ còn là cái gì bài trí cùng những phát minh, đối với những nhà thuật sĩ luyện kim xác thực là cùng cái dạng như vậy.Diệp Tường càng ưa thích đó là phòng ngủ rất lớn của lão địa tinh,tuy nhiên không thể yêu thích màu xanh lục bích của căn phòng này được,càng ưa thích hơn là nhà thực vật của hắn.

Vì vậy ,thời điểm bữa tối Mã Khắc phân phó cho người hầu của hắn cũng là vài vị bác gái trung niên.Điểm này làm cho hắn thật bất ngờ,cứ nghĩ Mã Khắc sẽ thuê vài cô nương xinh đẹp về phục vụ a,người hầu cũng phải trẻ tuổi giống như nữ hài tử a,không ngờ lại chỉ là vài bác gái làm nội trợ.

Tại thời điểm Diệp Tường nói muốn tắm rửa,vài bác gái còn nhiệt tình hơn chủ xin đi giặt giặc,còn nói phải giúp Diệp Tường đắp bóp lưng.Làm hại Diệp Tường vội vàng cự tuyệt,có trời mới biết bị các bác gái này hầu hạ tắm rửa không biết sẽ có chuyện gì phát sinh,như vậy cuộc sống tính phúc sau này sẽ bị che khuất trong bóng tối mất.

Ô Ô nha đầu này sau khi tắm rửa thay một tấm áo choàng xinh đẹp tinh xảo,làm cho Diệp Tường phải mở to con mắt,cô bé này phải nói là một cực phẩm,sau này lớn lên sẽ làm khuynh đảo hàng vạn chúng sinh.

Mã Khắc cũng nhìn hướng tiểu cô nương mà gật đầu, cùng với bộ dáng mới của tên học trò mà mình mới thu nhận ,bộ dáng tuy bình thường,lại có chút hèn mọn bi ối, nhưng là mặc quần áo do mình phân phó người hầu đi mua cũng coi như hạng chó có vài phần giống tư thế người.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Tiến Hành Âm Sát (2)

Tại thời điểm diễn ra bữa tối ,trước kia Mã Khắc đã biết được sức ăn kinh người của tiểu nha đầu cho nên đã sai người hầu làm tăng gấp ba lượng thức ăn ,nhưng thực tế sức ăn của tiểu nha đầu còn vượt ra khỏi dự tính của Mã Khắc,càng làm cho Diệp Tường phải thần phục,lo lắng sau này không biết phải nuôi sống tiểu nha đầu này như thế nào,một bữa cơm mà có thể đem hắn ăn đến chết,Diệp Tường cảm thấy không khỏi khóc không ra nước mắt.

Ngày kế tiếp.

Sáng sớm con ngựa là lão địa tinh đã điên lên,nói là hoàng thượng triệu kiến,Diệp Tường là học trò mới của lão địa tinh,đương nhiên phải đi theo cảm va-li cho thầy rồi còn phải làm vài việc vặt vãnh này nọ.Hiểu theo từ ngữ ở Trái Đất mà nói,hôm nay chính là ngày đầu tiên đi làm của Diệp Tường.

Đương nhiên ,lúc ra khỏi cửa không tránh khỏi tiểu nha đầu gắt gao túm lấy góc áo của Diệp Tường làm hại hắn cùng với đám người hầu tổn không ít nước miếng mới làm cho tiểu nha đầu kia thực ngoan ngoãn mà ở nhà.

Tối đón Mã Khắc là một đội kỵ sĩ mang vũ khí tiên minh, mặc dù không có như hôm qua là đội kỵ sĩ Long Ưng oai phong lẫm lẫm nhưng ngược lại là khôi giáp màu bạch thoát nhìn cũng có vài phần tráng tức.

Diệp Tường thật sự không hiểu, Mã Khắc rõ ràng là một lão nhân rất được hoàng đế coi trọng.Xe ngựa được một đội kỵ sĩ hộ tống thẳng tiến về phía hoàng cung tráng lệ.Trên đường đi Mã Khắc hí mắt ngủ,vừa ngủ vừa ngáy.Còn Diệp Tường thì mang một bộ dạng nhảm chán kéo rèm xe nhìn người qua lại bên ngoài ,nhưng nguyên nhân chính vẫn là ngắm các cô nương xinh đẹp bên ngoài kia.Đây cũng là một trong những sở thích chính của Diệp Tường.

Sau một hồi ,đoàn xe cũng đã vào tới hoàng cung,dường như hoàng đế cùng các đại thần đang họp bàn chính sự,do vậy nữ hầu cận đưa Mã Khắc cùng với Diệp Tường tới hậu viện hoa viên của hậu cung để chờ.Diệp Tường đối với kiến trúc hoa lệ của hoàng cung không khỏi cảm thán,trong nội tâm thầm kết luận hoàng đế này thật là có tiền.Tại thời điểm Diệp Tường đang thưởng thức hoa cỏ,lão hoàng đế với dáng vẻ gầy còm đã đi tới.Chỉ là trong tay cầm quyền trượng và trên đầu là vương miện có vẻ không hợp với hình dáng chút nào.

-“Bệ hạ an khang” Mã Khắc chăm chú làm lễ chỉ là tư thế rất không có tiêu chuẩn,phong chừng là do có mặt của Diệp Tường mới trưng ra bộ dáng trang trọng.Diệp Tường đã sớm nhìn thấu nhân phẩm của lão địa tinh này.

-“Ân, đứng lên đi! Hấn là?” Lão hoàng đế chỉ vào Diệp Tường đứng sau lưng Mã Khắc mà dò hỏi.

-“A, hấn là học trò mới của ta”. Mã Khắc giải thích.

-“Đệ tử?” Lão hoàng đế lập tức biểu lộ sự kinh ngạc không thôi. Lập tức lại quay sang nhìn Diệp Tường, còn nói “Mã Khắc, rõ ràng ngươi có thu nhận đệ tử, thật sự tốt, thật sự là quá tốt”

Lão hoàng đế cao hứng giống như đứa bé, ngồi xuống cái bàn ở hoa viên, chỉ trong chớp lát người hầu đã bưng tới rất nhiều điểm tâm sáng. Mà lão hoàng đế cũng rất nhiệt tình kêu gọi Mã Khắc cùng Diệp Tường thưởng thức. Mà Diệp Tường từ sớm đã phải rời giường nên tự nhiên là rất đói bụng, vì vậy mà tự nhiên nhét một khối vào miệng. Mặt khác hai cánh tay đã cầm lấy hai khối ở trong đĩa, nói thật, cơm là thiết yếu, người là cương, đi làm đương nhiên là phải ăn, mà hiện tại khó lắm mới được ăn bữa sáng như của hoàng đế vì vậy càng muốn ăn thêm vài phần.

Bên cạnh Mã Khắc đối với tướng ăn của học trò mới cũng chỉ có thể cười khở mà lắc đầu, ngược lại lão hoàng đế có chút ý tứ đánh giá Diệp Tường. Xác thực, thoạt nhìn Diệp Tường thực rất là bình thường, chỉ là cần thận dò xét lại lời nói, người trẻ tuổi này ngược lại có chút phóng đảng không cảm kị, thậm chí khi ở trước mặt hấn rõ ràng là bậc đế vương vậy mà vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, chỉ cần điểm ấy đã thấy được hấn không giống với những người trẻ tuổi bình thường khác. Lão hoàng đế bắt đầu có chút yêu mến người trẻ tuổi này. nhưng mà tại thời điểm khi Diệp Tường đang cầm lên chén sữ với hương thơm ngào ngạt thì, “Hừ—Cách cách”, một quả tiền màu đen đã bắn nát chén trà sữ của hấn, sữ bắn tung tóe làm bắn hết bộ y phục mới của hấn. Đây chính là bộ y phục mới mà hấn mặc hôm nay a, càng làm cho hấn tức giận hơn chính là đối phương đã quấy rầy việc hấn dùng điểm tâm.

-“Có thích khách!” Một tiếng hô to, lập tức trong vườn quân cận vệ với vũ khí bùng lên như thủy triều.

Giữa không trung đột nhiên vài tên thích khách nhảy xuống, nhưng Diệp Tường đã nhận ra rõ ràng chính là người đi đường mà hấn gặp ban nãy. Cũng không biết thích khách từ chỗ nào xông ra, có tới vài chục người, xem ra đã có kế hoạch từ trước.

-“Bảo vệ bệ hạ! Bảo vệ bệ hạ!” Mã Khắc một bộ trung trình gắt gao đem lão hoàng đế bảo vệ ở phía sau mình.

Hoa viên rơi vào thế hỗn loạn, đao thương lui tới, kiếm quang đao ảnh, dầy đặc mùi máu tươi, các thi thể tràn đầy trên mặt đất, thật là khủng bố tinh thần.

Mà Diệp Tường cảm thấy nên tìm một bụi hoa nào mà núp vào, giờ khắc này cái mạng nhỏ mới là trọng yếu. Tuy vậy ngẫu nhiên lại có một thích khách đứng ở trước mặt bụi hoa nơi hấn đang ẩn nấp. Diệp Tường không biết từ chỗ nào lấy ra cục gạch, trực tiếp đập cho tên thích khách tới mức hôn mê, lập tức ba bốn tên cận vệ vừa cao lớn, vừa thô kệch bỏ nhào tới đem tên thích khách kia trời lại.

Mà tại nơi trung tâm nơi tập trung nhiều cận vệ quân kia, vài tên thích khách ném một loạt phi tiêu, lập tức làm một mảng cận vệ quân ngã xuống.

Mà người hấn sĩ che mặt kia lại càng mạnh mẽ đâm tới, hai tay hai đại kiếm quét qua, vài tên cận vệ binh nhào tới bị đánh cho ngã bay ra ngoài.

Chỉ thấy tên hấn sĩ kia hướng về phía của Mã Khắc và hoàng thượng mà vung tới, mục đích chính của hấn là xử lý hoàng thượng, mà trước mắt hai người họ là sự bảo hộ của một đội cận vệ quân, lập tức bị tên hấn sĩ kia lia đao qua đã làm cho đội cận vệ ngã xuống như lá rụng, đơn giản mà đã giải quyết xong.

-“Bắn tên” tên đội trưởng cận vệ vội vàng la lên, mắt thấy hấn sĩ kia cùng hoàng thượng chỉ còn cách nhau năm bước chân, xét thấy tình huống nguy hiểm có thể xảy ra, vài tên ám vệ vội vàng đứng lên hướng tên hấn sĩ kia mà bắn tới.

Thở phì phò—————

Vài miếng tiền cấp tốc hướng phía tên hấn sĩ mà bay qua.

“Rồng” tên hấn sĩ kia hướng lên trời cao mà hét lớn một tiếng, mang theo thanh âm chấn động, tiếp theo thân thể hấn vọt ra nhưng một cổ kim hoàng sắc đã nổ tung.

-“Trời ạ ! Là thực nguyệt vũ sao?” một tên cận vệ binh kinh ngạc kêu lên. Phải biết rằng vũ sĩ đạt cấp thực nguyệt này cần phải có biệt tài và kỹ năng như thế nào, trước mắt tên kiếm sĩ cuồng loạn này lại có tư thế ngã khủng bố như vậy.

“Rồng” tên hấn sĩ kia nhằm hướng Mã Khắc một kiếm mà xông tới, đao kiếm mang theo luồng sát khí đến kinh người, ngăn cản trước mặt hấn là bốn năm tên cận vệ quân bị chém cho thành hai nửa.

-“Mẹ ơi! trông giống như là chỉ chém dưa chuột vậy!” Diệp Tường cảm thấy kinh hãi vô cùng đối với việc giết người hấn ta coi người như mạng cỏ vậy, làm cho toàn bộ bữa sáng trong người Diệp Tường từ trong dạ dày mà ra hết ngoài, trên mặt đất đầy dẫy các nội tạng cùng những cánh tay tàn.

-“Bữa sáng của ta! thật là thiệt thòi a.nôn!” Diệp Tường ở trong bụi hoa cố gắng mà nôn phân.

“Thương” tên hấn sĩ kia bay lên tay nắm lấy một thanh trường kiếm mà bỏ nhào qua Mã Khắc, đại kiếm trong tay trực tiếp hướng đến mặt hoàng đế mà đâm tới.

Đang lúc lão hoàng đế nhắm mắt lại, nghĩ rằng mình sẽ chết, lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Cuồng Y Là Phải Tạo Nên Như Vậy (1)

Đang lúc Tam Vung Ngũ Thế (một cách gọi khác của Tam Vung hoàng đế) nhắm mắt tin rằng mình đang đến chỗ Nữ Thần Sinh Mệnh , đột nhiên _____

Suru! Phanh!

Một khối gạch không rõ từ nơi nào bay đến, một thân ảnh to lớn nhằm ngay mục tiêu đại kiếm, hần sử dụng nguyên bản một thanh kiếm lớn trong tay chỉ cách lão hoàng đế có vài tấc.” Sắt” một tiếng, trúng vào bên vai của Tam Vung.

“A” Tam Vương Ngũ Thế thét lên một tiếng như heo bị giết.

“A” Tên to cao lập tức rút thanh kiếm lớn ra khỏi bả vai của hoàng đế , một lần nữa lại vung lên, nhằm một đao trí mạng.

“Suru” Lại một viên gạch nhằm thẳng gáy tên to cao bay đến.

“Cách !Cách” Gạch nhằm thẳng đầu tên đó, rơi xuống vỡ vụn.

“Ai?” Tên cao lớn da mặt nổi gân xanh quát lên.

Thừa dịp không còn tương sức nữa, quân thị vệ liều chết huy động vũ khí xông vào tên thích khách to con đó, trong vườn thích khách chỉ còn thanh li và vài cái vũ khí siêu điểm.

Diệp Tường càng chui qua, gắt gao kéo lôi lão hoàng đế Ba Vung Ngũ Thế này vào sâu trong bụi hoa, chỉ là lão hoàng đế đã ngất đi mất rồi, chắc hẳn do vết thương trên vai mất quá nhiều máu, Diệp Tường nhủ thầm, ước chừng chỉ có huyết thanh trong gen của Ô Ô có thể cứu được lão hoàng đế này , bắt quả chỉ là do đám thích khách vẫn chưa được giải quyết sạch sẽ. Diệp Tường chỉ có thể xé gấu áo của mình bịt miệng vết thương lại.

-“ Bao vây bọn họ! Giết ngay tại chỗ”. Một âm thanh từ trên trời vang xuống, lập tức vài đầu Long Ưng kị sĩ thương nhào xông tới, hai tên thích khách đang còn vật lộn cùng đám thị vệ, lập tức bị đâm xuyên, kẻ ra tay ấy không phải ai khác chính là đầu lĩnh ngày hôm qua họ tổng Mã Khắc-Thư Nhĩ Đức.

-“ Rút lui” Một tên thích khách quát lên, lập tức thân hình hóa thành chuột biến mất vào bụi rậm mất hút.

-“ Đức Lỗ Y” Thư Nhĩ Đức nhăn mày kinh ngạc nói, hiển nhiên là đã nhận ra chiêu thức môn đạo của tên thích khách vừa rồi.

Sự việc vẫn chưa chấm hết, tên kia vừa rồi bị Diệp Tường ném bể gạch thì lại đại hãn căng hết sức dùng đại kiếm hướng về phía Long Ưng kị sĩ cuồng hãn thi triển kiếm.

-“ Đi chết đi”

-“ Chú ý” Thư Nhĩ Đức lập tức hô nhắc nhở hai Long Ưng Kị sĩ nhưng đã trễ mất rồi.

-“ BaaBaaa...”Kiếm khí kia đã chém hai Long Ưng kị sĩ xoắn tít trên không và rơi rớt khiếp đảm nôi tạng trên mặt đất.

-“ Thực nguyệt cấp võ sĩ” Thư Nhĩ Đức lại một lần nữa kinh ngạc, hẳn cũng chẳng qua là tiếp cận cấp bậc thực lực doanh nguyệt, thực lực của đối phương quả nhiên là rất khá, đang lúc hần cẩn răng ngóc đầu lên thì bị tên đầu lĩnh -trưởng kị sĩ thương xuống một kiếm, bùm một đám sương màu đột nhiên bay lên bao phủ toàn bộ tên thích khách to cao. Đợi đến lúc sương khói tan đi, tên thích khách đã không thấy bóng dáng, trên mặt đất là một mảnh thi thể của Long Tích.

“Cấp cứu, nhanh, gọi ngự y” Mã Khắc cùng Diệp Tường mang Tam Vung Ngũ Thế ra khỏi bụi cây, máu đã nhuộm đỏ cả hoàng bào, thật kinh hoàng, vết thương đỏ máu kinh người, lập tức cung đình lại náo loạn lên lần nữa.

....

Sáng sớm, ám sát xảy ra khiến quân thị vệ được phong tỏa kín, thành vệ quân lập tức đóng tất cả các cổng thành, mỗi đường phố đều có thành vệ quân sát sao kiểm tra từng nhà, đương nhiên người dân trong thành cũng đã nhỏ to tin tức rồi.

-“ Nghe nói không biết thực hư thế nào, hoàng thượng bị người ta ám sát, giờ đây quân lính đang truy lùng tên thích khách.” Một thị dân nhìn thành vệ quân đi lục soát từng nhà một hiểu ki buồn chuyện với hàng xóm.

-“ Làm sao ngươi biết?” hàng xóm hiển nhiên bán tín bán nghi.

-“ Cháu ta là quân thị vệ sai việc lật vật, tin này hẳn nghe chính miệng những tên thị vệ nói ra mà..” Tên thị dân vẫn tiếp tục chăm chú giải thích nói.

-“ Này, hoàng thượng, Ngươi...” Hàng Xóm vẫn tương đối lo lắng cho sự an nguy của Tam Vung Ngũ Thế.

-“ Lành ít dữ nhiều...” Tên kia mặt mũi cũng nhợt nhạt mà thờ dãi.

-“ Lão công, đừng đoán mò lung tung, đám vệ quân vẫn đang lùng bắt thích khách đó..” bên trong vắng ra tiếng nói có phần cảnh cáo, tuy trong lòng bọn họ thì Tam Vung, không sai, chính là hoàng đế, không phải vô tình mà cố ý thảo luận, họ chỉ cầu mong Nữ Thần Sinh Mệnh sẽ mở con đường cứu giúp hoàng đế lúc này.

Nhưng mà sự thật đúng là như thế.

Trong hoàng cung, tấm phòng của hoàng đế.

Ngự y cùng cung nữ mang thau nước đỏ máu bùng ra, Mã Khắc cùng một đám đại thần hồi nghe xong thì càng thêm lo lắng sốt ruột vạn phần, lão cũng chẳng nhận ra rằng không thấy tấm hơi Diệp Tường đâu cả.

Một hồi lâu.

Các ngự y đều đi ra.

“ Bệ hạ bị thương như thế nào?” Mã Khắc dẫn đầu đại thần, đem mấy cái giải phẫu tới vây chặt đám ngự y ra sức hỏi.

-“ Ài, Vết thương của bệ hạ quá lớn, trước mắt chỉ có thể cho là máu đã ngưng chảy, nhưng là... tính mạng thì vẫn đang trong tình trạng nguy kịch, nếu đêm nay không có lời nói kì tích xảy ra, thì chỉ e là.....e là... khó mà...” Ngự y lắc đầu đau khổ nói.

-“ Tế Tự? Mau mời thần thánh giáo đình Tế Tự đến đây!” Mã Khắc hiển nhiên như chết đuối vớ được cọc ngằm vậy.

-“Mã Khắc, Tế Tự đã sớm mời qua, đó là đầu khí vết thương, tế tự thánh thuật không có tác dụng.” Một trong số các đại thần vỗ đùi khóc rống nói.

-“ Bệ hạ...” Mã Khắc đi theo vài viên quan xông hoàn toàn vào tấm phòng của lão hoàng đế Tam Vung, mỗi người bộ dạng ủ rũ, thần sắc buồn rầu, đối với họ mà nói thì việc mất đi một vị quốc vương sẽ như thế nào, không có gì so sánh được với sự mất mát này.

Nhưng mà, vào thời khắc này, Diệp Tường mang theo Ô Ô đi tới bên ngoài hoàng cung, nguyên nhân vì xảy ra vụ ám sát, hoàng cung đã được canh phòng nghiêm ngặt, coi như một con ruồi muốn bay vào cũng phải xác định xem là đục hay là cái rồi mới vào bên trong được.

Đối với sự tình này, Diệp Tường cùng Ô Ô bị bày phở võ quan quân ngăn lại bên ngoài.

-“ Thà ta ra, ta muốn vào, ta có thể cứu được bệ hạ các người..” Diệp Tường hiển nhiên đối với bọn thị vệ này không có cảm giác gì, tình tình tự nhiên có chút táo bạo.

Rất nhanh lời nói của hắn đã rơi vào tai của một tay quan quân thị vệ đang ảo não lão cổ nhân.

-“ Hắn tên gọi là gì? Hắn nói có thể cứu được bệ hạ? Thật sự? Nhanh, đem hắn lại đây...”

Đế Quốc hữu tướng này là Mạc Khắc bộ dạng hiển nhiên có chút kích động, nghe được lời này không thể nghi ngờ cho tất cả các đại thần ở đây hưng phấn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Cuồng Y Là Phải Tạo Nên Như Vậy (2)

Rất nhanh, Diệp Tường đã ôm Ô Ô tới, sau khi vài tên quân cận vệ dẫn tiến đại sảnh, một đám đại thần lập tức vây quanh tới.

-“Thối tiểu tử, ngươi thật sự có biện pháp cứu bệ hạ?” Mã Khắc đã không hề phong phạm (bình tĩnh) đem cổ áo Diệp Tường túm lên, thập phần giống một người điên.

-“Đương nhiên là có! Ta có tám phần nắm chắc, bất quá, các ngươi như vậy ngăn đón ta, phỏng chừng tám phần tỷ lệ cũng bị mất...” Diệp Tường bị cái

lão địa tinh này lay động, lắc lắc, đầu có chút choáng váng.

-”Nhanh, nhanh! Mã Khắc, người cái người điên này, mau buông tay, người muốn lay chết hần sao ! Đem hần mang vào trong phòng ngủ của bộ hạ...”
Hữu tướng vội vàng đem Mã Khắc kéo ra.

Diệp Tường mang theo Ô Ô, theo sau là một đám lớn đại thần, đương nhiên, quan trọng nhất là Diệp Tường trở lại trong nhà Mã Khắc dẫn theo Ô Ô, còn muốn cầm theo hộp dụng cụ kim loại.

Tam Vương Ngũ Thế nằm xích lõa, trên thân băng bó đầy băng vải, sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường tư ngỗng mềm mại, chỉ là hiện tại đang hôn mê, ngực, bả vai đầy đạo vết thương đang rỉ máu tươi, đem băng vải trắng nhuộm đầy huyết hồng.

Ngự y đã đem hết toàn lực cầm máu, nhưng miệng vết thương của hần bị đầu khí đại kiếm gây thương tích, miệng vết thương tự nhiên không cách nào trong nháy mắt cầm được máu, xem theo bộ dáng này, nếu không ngừng huyết (chảy máu), phỏng chừng lão nhân này phải chết là điều không thể tránh.

“Hô!” Diệp Tường thần sắc có chút khẩn trương, phải biết rằng hần nếu cứu không được cái lão hoàng đế này, bên ngoài đám đại thần kia, kể cả thầy của hần Mã Khắc, đều đem hần muốn sống không được muốn chết không xong.

-”Chết thì chết, ngựa chết đương ngựa sống y (nhất thì bét _ chắc vậy - __-!)” Diệp Tường tự nhủ, “Đánh cuộc một phen, biến xe ô tô thành mô tô (biến điều không thể thành có thể)!”

Diệp Tường quen việc đem hộp kim loại mở ra, xuất ra ống kim tiêm, xoay người lại, liếc nhìn về mặt đơn thuần của Ô Ô!

Ô Ô gật gật đầu, lại lắc đầu, tiếp theo lại gật gật đầu đối với Diệp Tường nháy cặp mắt to sáng ngời như nước, rất đáng yêu.

Diệp Tường từ trong hộp kim loại xuất ra một cái ống kim màu đỏ tươi như máu, đem máu rót vào huyết thanh, loại bỏ mặt cơ lí, đại thần bên ngoài càng xem càng thấy mặt danh kỳ diệu (không thể hiểu nổi).

-”Kỳ quái, dụng cụ của hần rất kỳ quái, bất quá, dùng để rút huyết ra, đồ như vậy thật là tốt! Máu này là của ai? Như thế nào muốn dùng máu đến trị liệu? Kỳ quái?” Ngự y tổng quản đối với thủ pháp của Diệp Tường thập phần tán thưởng, nhận thức, chỉ là người khác ngược lại không có để ý tới hần, chỉ có đánh giá cùng nghi hoặc, hơn nữa là quan tâm xem Diệp Tường rốt cuộc có thể hay không đem hoàng đế đã bước nửa bước chân vào quan tài cứu ra.

Diệp Tường đem huyết thanh xử lý đi ra sau, đem huyết thanh rút ra, dùng nước nóng rửa rấy sạch sẽ ống châm. Sau đó vào chỗ Tam Vương Ngũ Thế nằm, tiêm mạch vào máu trong cánh tay, đem huyết thanh đẩy đi vào...

Ngừng thờ, tất cả mọi người không dám ra thở mạnh, bọn họ sợ sẽ quấy nhiễu đến Diệp Tường.

Tại lúc toàn bộ mọi người yên tĩnh, nghe thấy một hồi thanh âm châm roi xuống đất trong không khí, đột nhiên, “Phốc —— “

-”Mẹ kiếp ! aiz, ở phía sau thú lẫm, cận vệ binh, đem người kia tìm ra, ném ra đánh cho cái mông của hần mở ra hoa đi...” Hữu tướng Mạc Khắc trán nổi gân xanh, một bộ tức giận quát mắng.

Lập tức hai cái khối lớn vệ binh xông tới, đem tên quan viên kia kéo đi ra ngoài, chấp hành cơn trượng, mồ hôi chảy ròng ròng, phải biết rằng bình thường hữu tướng chính là rất tao nhã cùng phong độ, chính là, hôm nay chỉ cần vì một cái cái rắm không những trực tiếp nói tục, còn động dụng hình...

Diệp Tường hoàn thành một loạt thao tác sau, cái trán đã tràn đầy mồ hôi, hần rút cục mình bạch vì cái gì trong phòng giải phẫu thầy thuốc sẽ có hộ sĩ lau mồ hôi cho bọn hần.

Thành công không thành, phát không phát đạt phải xem vừa rồi ống có kim gen huyết thanh của Ô Ô, lần trước hần bị hủy dụng cũng là nhờ gen của Ô Ô mà khôi phục, nhưng hần, thật sự không dám đánh cược toàn bộ, nói gen này có thể trị liệu tốt cho Tam Vương Ngũ Thế, đây chỉ là cá nhân hần đánh bạc trong nội tâm, đương nhiên, hết thảy chỉ có chính hần tinh tường, sở dĩ nói có tám phần nắm chắc, đơn giản cũng là cái đám kia ở bên ngoài như lang tựa hổ đại thần, phải biết rằng người bị bức đến đường cùng, sự tình gì đều làm được.

Năm phút đồng hồ qua...

Nửa giờ qua...

Một giờ qua...

Chính là, nằm ở trên giường Tam Vương Ngũ Thế hoàn toàn không có phản ứng, hần, Diệp Tường thí nghiệm “chuột bạch” có lẽ thật sự thất bại...
Diệp Tường trong nội tâm càng cầu nguyện.

-”COME ON !. Nhanh lên, gen, nhanh có tác dụng đi nào!” trán Diệp Tường đổ mồ hôi so với vừa rồi còn nhiều hơn, ngay cả Ô Ô cũng mở to một đôi mắt to nhìn xem lão hoàng đế trên giường.

-”Người tuổi trẻ, rốt cuộc được chưa ? Nếu đối gặt chúng ta, chúng ta sẽ đem người đi cho cá ăn !” Hữu tướng tính tình biến thành nôn nóng bất an còn hơn hồi nãy nữa.

-”Thối tiểu tử, ngươi không phải là tại lừa dối chúng ta a?” thân thể Mã Khắc thấp bé đã triệt để đặt ở trên cổ áo Diệp Tường, hiển nhiên đối Diệp Tường cũng là tràn đầy nghi vấn.

-”Hắc, xem, miệng vết thương của bệ hạ khép lại kìa!” Kêu gọi chính là Diệp Tường ngự y vừa rồi khen ngợi, hiển nhiên hấn tận tâm bổn phận của mình, đúng hạn vì bệ hạ kiểm tra thân thể, hiển nhiên phát hiện một màn thần kỳ.

Lập tức tất cả đại thần hướng phía Tam Vương Ngũ Thế nhào tới bên giường, bọn họ thấy được một màn thần kỳ, ngự y xé mở băng vải hồng sắc, phía dưới lại không thấy có bất kỳ vết thương nào dưới làn da, cái này... Thật sự là quá thần kỳ.

-”A, Nữ Thần, Nữ Thần quả nhiên hiển linh cứu bệ hạ!” Mã Khắc lại bắt đầu đối trá ca ngợi, ngược lại, một bên Diệp Tường sau khi nghe được, liền nể các người hấn là cảm tạ chính là lão tử đi, lão tử mới chính là thần, ha ha, gien thành công, xem ra, lão tử sau này muốn tại Cát Sĩ Đa Á đại lục gây dựng thành công...

-”Chính là, bệ hạ như thế nào còn không tỉnh a?” Hữu tướng ôm một tia nghi vấn nói.

-”Mất máu quá nhiều, đương nhiên cần nghỉ ngơi.” Ngự y một bộ đương nhiên nhún nhún vai nói.

-”A, thật tốt quá!, đúng rồi, vừa rồi ai phóng cái rầm, nhanh, ta muốn cho hấn ban thưởng cho hấn đã phát ra âm thanh tốt nhất vừa rồi!” Hữu tướng mừng rỡ vạn phần điên chạy ra ngoài.

Mà một đám đại thần khác thờ dài ,cao hứng nghị luận ra.

Diệp Tường nhẹ nhàng thở ra, lau cái trán ướt đầm mồ hôi, âm thầm thề lần sau sẽ không bao giờ tùy tiện đem hoàng đế thành chuột bạch thí nghiệm nữa, nếu trị không khỏi, này đám kẻ điên này phóng chừng nhất định sẽ giết mình, càng hù chết hơn mười vạn tể bào của hấn, trái tim kịch liệt run run suýt nữa nghiền nát, Diệp Tường ôm lấy Ô Ô, đối với Ô Ô lộ ra một nụ cười thần thiện, nói:

-”Ô Ô, lần nữa cảm ơn ngươi!, hôn cái!” Nói chưa dứt lời Diệp Tường trực tiếp hôn qua, hắc, hành vi này của hấn rõ ràng là lại chiếm tiện nghi của Ô Ô , đương nhiên, hấn vừa nghĩ tới ngày mai Tam Vương Hoàng Đế lão đầu này sau khi tỉnh lại, nhất định sẽ trọng thưởng chính mình, hắc hắc, chính mình hảo hảo gõ hấn một số, có thể thoát ly cái lão sự địa tinh- Mã Khắc

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Phát Minh Kính Hiển Vi

Ngày kế tiếp ,tại đại điện của hoàng cung các đại thần đang nghị luận về việc hôm qua bệ hạ đã được cứu bởi người trẻ tuổi. Đương nhiên cũng có rất nhiều người biết Diệp Tường là đồ đệ của Mã Khắc .Cho nên thời điểm khi Mã Khắc mang theo Diệp Tường chậm rãi tiến vào hoàng cung , không ít các đại thần và vệ binh đều tỏ ra vô cùng sùng kính đối với Mã Khắc và Diệp Tường ,càng làm cho Mã Khắc ngênh ngang hơn.

Bệnh tình của lão hoàng đế đã khôi phục ,nghe nói đêm qua còn cùng mỗ mỗ phi tử “ôn chuyện” .Chỉ là lúc này thời gian lâm triều còn có chút sớm cho nên trong đại điện các đại thần đều đang cùng nhau thảo luận .Tự nhiên Mã Khắc bị các đại thần khác vây quanh tán thưởng về việc như thế nào mà lại có thể dạy bảo ra một học trò tốt như vậy.

-“Ngươi chính là Diệp Tường?” Người nói chuyện là một viên quan trung niên cao gầy ,sắc mặt nghiêm nghị ,mang trên mình một bộ áo giáp nhìn trông là một võ tướng vô cùng phong độ .Hơn nữa lại mang vẻ mặt nghiêm túc ,lãnh đạm càng làm cho Diệp Tường không có một chút cảm tình gì .

-“Đúng vậy” Diệp Tường làm theo vẻ của quý tộc mà đáp lễ lại .Đây là do hôm qua Mã Khắc đã dạy qua cho hấn chút ít nghi thức về xã giao,Diệp Tường cũng đã học được không ít song mới chỉ đạt được tiêu chuẩn ở mức bình thường.

-“Tên ta là Lôi Áo ! Là tả tướng đại nhân” Đối phương một bộ cao cao tại thượng mà giới thiệu ,còn nói “Phải cảm ơn ngươi vì ngày hôm qua đã cứu bệ hạ “Nói xong đôi đồng tử lợi hại co rút nhìn chăm chăm vào Diệp Tường từ trên xuống,trong đó mang theo chút gì đó không thiện cảm đối với Diệp Tường.

Diệp Tường cũng nhìn xem vị tướng quân trung niên này ,các quan lại ngoại trừ lão hoàng đế ra,cơ hồ chỉ có người chỉ huy toàn bộ quân đội của đế quốc là cùng cấp bậc với Mã Khắc .

-“Bệ hạ giá lâm” một tiếng lễ hát vang lên ,các đại thần xếp thành hai hàng chỉnh tề.Diệp Tường nhìn xung quanh chỉ có thể bắt đắ dĩ mà đứng ở giữa hai hàng các vị đại thần mà hành lễ.

-“Cung nghênh bệ hạ “

Lão hoàng đế tay cầm quyền trượng ,tinh thần vô cùng phấn chấn mà đi tới Vương Tọa ,ngồi xuống,đưa tay ra và nói :” miễn lễ!”.

-“Trẫm thật cao hứng,bởi vì trẫm không chết ,làm cho những kẻ mưu đồ muốn ám sát trẫm lại lần nữa thất bại !Hừ! Việc này nhất định trẫm sẽ truy cứu cho đến cùng !”Lão hoàng đế hữu lực mà vung quyền.

-“Bệ hạ vạn tuế” Đại thần lại một lần nữa hành lễ, làm cho Diệp Tường cũng phải tiếp tục hành lễ theo .Ai ,làm quan như vậy thật đúng là phiền toái.

-“Diệp Tường nghe sắc phong “ Lão hoàng đế nhìn xuống phía dưới đại điện tìm kiếm người trẻ tuổi .

-“Có thảo dân “Diệp Tường hiển nhiên không am hiểu thuật ngữ của quý tộc do vậy mà tự nhiên có chút không chịu nổi .

-“Trẫm phong ngươi là người đứng đầu các quan ngự y trong cung ,thường mui vạn kim tệ ,tước vị là Liệt Tử,ban cho một phủ đệ ...”lão hoàng đế lúc này do dự suy nghĩ rồi lại nói tiếp “tước vị là Declan “

-“Tạ bệ hạ “Diệp Tường cung kính không bằng tuân lệnh ,trên mặt hiện lên sự thỏa mãn ,trong tâm thì mừng như nở hoa,rót cục đã thăng quan phát tài ,trái tim như kim nén không được, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực,mười vạn,hắn là làm cho hắn tiêu xài trong nhiều năm rồi.

Sau đó lão hoàng đế hướng Mã Khắc mà ban thưởng ,đơn giản là Mã Khắc đã chỉ bảo ra được một học trò có y học cao siêu như vậy .Mã Khắc được một phen nịnh hót lão hoàng đế khen lão hoàng đế là anh minh thần võ ,nếu không có hắn chói lọi dẫn đường thì cũng không thể dạy bảo ra được một học trò như vậy...

Diệp Tường thật sự bội phục công lực nịnh hót của sư phụ mình, lẫn lộn nhiều năm trong quan trường, tự dung bản lĩnh nịnh hót cũng trở lên vô cùng thâm hậu.

Mà bãi triều sau, Diệp Tường trở lại phủ của Mã Khắc, Mã Khắc cũng đã xếp đặt một bữa cơm trưa vô cùng phong phú, Ô Ô lại một hồi điên cuồng mà càn quét, nhìn xem cái này Tiểu La Ly sức ăn kinh người, không thể không nói, Diệp Tường bắt đầu lo lắng cho mình sau này mười vạn kim tiền có thể duy trì cho Ô Ô ăn trong bao lâu a, tình huống này có chút không sáng sủa.

Cơm trưa qua đi, Diệp Tường đi vào phòng thí nghiệm của lão địa tinh, phòng thí nghiệm của lão địa tinh coi như mãi mãi, chiếm cứ hẳn một tòa tiểu lâu với một phần năm diện tích, hơn nữa làm cho Diệp Tường càng thêm hưng phấn chính là thí nghiệm khí tài.

Đèn cò, cốc chịu nóng, đèn thấp sáng, ống nghiệm, còn có kính lúp, thậm chí có các motor nhỏ, thiết toàn đều có, bất luận lớn nhỏ, coi như đầy đủ hết, Diệp Tường vừa mới bắt đầu thí nghiệm khí tài ở cái thời đại này không có ôm bao nhiêu hi vọng, hết thầy vẫn phải do chính hắn phát minh và chế tác,nhưng xem qua phòng thí nghiệm của lão địa tinh, Diệp Tường càng mừng rỡ vô cùng,ngược lại giảm bớt được cho hắn rất nhiều công phu để làm thí nghiệm khí tài.

Trước mắt hắn chỉ thiếu là trực gen ly tâm cùng khí,và kính hiển vi.

-”Lão sư, ta có chút ít nghi vấn.” Diệp Tường bên cạnh cau mày bắt đầu hỏi đông hỏi tây lão địa tinh.

-”Sự tình gì, trực tiếp hỏi? Về nghiên cứu vấn đề gì đó ngươi xem như là đã tìm đúng người!” Lão địa tinh trong lời nói hiển nhiên mang theo khẩu khí của một chuyên gia .

-”Ma tinh,cái mà lần trước ta đưa cho ngươi chính là một loại ma thú tinh ở trong chứa năng lượng có thể kích thích mà phát ra ngoài phải không?” Diệp Tường tựa hồ đang suy nghĩ vật gì đó, nhưng là không trực tiếp bắt vào chủ đề, phải biết rằng thí nghiệm khoa học là từng bước một tiến tới, không phải một bước là có thể lên trời.

-”Chỉ cần đem hai khối ma tinh không đồng dạng như vậy buộc chặt vào cùng một chỗ, bọn họ sẽ sinh ra bài xích năng lượng như vậy phản ứng sẽ xảy ra phân liệt, do đó, năng lượng của bọn nó có thể kích thích mà phát ra! Đây là phương pháp của các thuật sĩ luyện kim sử dụng, pháp sư cùng chiến sĩ các loại, bọn họ có khuynh hướng là trực tiếp theo ma tinh hấp thụ năng lượng, đương nhiên việc này cần phải có tinh lực cường đại mới được, trước mắt tinh lực căn bản của ngươi chỉ là một cái cùi mướp!” Mã Khắc một bộ thành khẩn giải thích, đương nhiên cũng lo lắng đến một kẻ hay đùa giỡn như Diệp Tường sẽ ngu ngốc chạy tới mà muốn học cái gì ma pháp, phải biết rằng ma pháp sư từ nhỏ đã phải bồi dưỡng tinh lực cường đại, mới có thể điều khiển thổ, điện, hỏa, thủy, băng, hắc ám, Quang Minh, vong linh đẳng nguyên tố.

Ở Cát sĩ đẳng cấp của á pháp sư có thể chia làm ánh sáng mặt trời —— liệt viêm —— mặt trời mới mọc —— che lấp mặt trời —— thiên cảnh —— tích thiên —— thánh đạo sư.

-”Ma sát bài xích, năng lượng chồng chất!” Diệp Tường sờ lên cằm suy nghĩ sâu xa mà đi tới đi lui , “Người có hay không có sẵn ma tinh?”

-”Có!” Mã Khắc đem một hộp tử hồng lam tinh thạch đưa cho Diệp Tường.

Mà Diệp Tường tại thí nghiệm trên đài vẽ tranh ghi chép lại, lại cầm lấy những cái tinh thạch kia mài qua mài lại, gõ mở, tựa hồ như đang tính toán cái gì đó.

Mã Khắc cũng không còn để ý đến người học sinh này, tự nhiên hắn cũng đi lấy, một già một trẻ làm hai cái thí nghiệm mà cuồng tại phòng thí nghiệm,một mục thí nghiệm đến khi trời tối.

-”Ha ha, ha ha, lão tử thật sự là thiên tài!” Diệp Tường một bả vứt bỏ cây bút trong tay, nhìn thấy phía dưới viết ngoáy rất nhiều công thức, còn có các

hình thù kỳ quái do hấn vẽ nhưng lại hết sức hài lòng.

-”Cái này... Đây là cái gì ngoạn ý?” Mã Khắc hiển nhiên là xem không hiểu,cả một ngày học sinh của mình xếp đặt làm ra một vật gì đó.

-”Hắc hắc! Đây chính là một thứ tốt a! Có ma tinh, thứ này dĩ nhiên là có thể làm!” Diệp Tường một bộ tràn đầy tự tin, tâm tình lập tức tốt hẳn lên.

-”Gọi vật đó là gì?” Mã Khắc cầm bản vẽ trên tay mà hỏi, nhìn xem cái kia tựa như một cái cái giá,bám lấy một cây khí tài rồi cuộc là có ý gì.

Diệp Tường ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa sổ trên trời không có ánh sao, khẽ thở dài một cái,ý vị thâm trường nói: “Chúng ta gọi là kính hiển vi a...”

-”Kính hiển vi...” Mã Khắc vừa nghe học trò của mình gọi vậy, nhân tính sáng lên, lại vui đầu mà nhìn vào bản thiết kế của đệ tử mình, hấn cũng không biết thứ này đối với cát sĩ khoa học sẽ xúc tiến phát triển đến nhường nào, sẽ nổi lên tác dụng cực lớn a.

Kế tiếp trong vòng vài ngày, Diệp Tường lại lần nữa xếp đặt trực gen ly tâm cùng khí, phía dưới công tác chính của Mã Khắc là lắp ráp như thế nào, dù sao Diệp Tường đã đưa cho hấn bản thiết kế trên giấy vô cùng tỉ mỉ rồi.

Mã Khắc nhìn tên các dụng cụ ghi trên bản vẽ,lại càng kích động giống như một đứa trẻ,không ngừng ra ngoài mua sắm các vật liệu, ngày tiếp nối đêm ở trong phòng thí nghiệm chế tác, ngẫu nhiên Diệp Tường cũng sẽ đi vào chỉ đạo, một già một trẻ lại càng có nhiều mâu thuẫn ngẫu nhiên phát sinh mà kịch liệt thảo luận, nhưng đại đa số là Diệp Tường chiếm thế thượng phong...

Khi ma tinh kính hiển vi được chế tạo ra, Mã Khắc càng cảm thấy vô cùng thần kỳ, có thể đem một cái tế bào có tổ chức rất nhỏ xem được đến tinh tường, mà Diệp Tường cũng rất kinh ngạc, cái này từ ma tinh mà chế tác thành kính hiển vi,tỉ lệ biểu hiện có hiệu quả so với ở Trái Đất trước kia thì hiển nhiên là tốt hơn tới vài lần.

...

...

Thời gian trôi qua tựa hồ bắt đầu có sự nhầm lẫn, Diệp Tường cũng mang theo Ô Ô chuyển vào nhà mới mà lão hoàng đế ban cho, mà hấn cũng không còn là Diệp Tường, lão hoàng đế phong cho hấn là một tử tước do vậy hấn đã là người của giai cấp quý tộc,là một phủ đệ lớn, Diệp Tường chính là bạn trước bạn sau,Diệp Tường muốn vài người hầu của Mã Khắc, tới trước dọn dẹp phủ đệ của hấn cho thỏa đáng.

Đương nhiên, hấn chú trọng nhất phòng thí nghiệm, có thể so sánh với phòng thí nghiệm của Mã Khắc thì khí phái hơn nhiều, Mã Khắc cũng thở dài khi gặp phải kẻ này còn hơn cả mình a ...

Đương nhiên, bởi vì mấy ngày nay thí nghiệm tăng thêm nhiều cộng với việc phải chuyển vào nhà mới, lắp đặt các loại thiết bị, mùi vụn kim tệ của Diệp Tường chính là đã tổn bốn năm vạn, mất thấy thật nhanh như vậy ...

Mà trời đã tối đêm, một cái thiệp mời được đưa đến tước phủ của Diệp Tường.

-”Dạ yến hoàng cung?” thiệp mời được mở ra, Diệp Tường không khỏi nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Chạm Trán Hai Gian Thương (1)

Lão hoàng đế tổ chức buổi dạ yến này,nghe nói là mừng Na Na công chúa, Na Na công chúa trông như thế nào nhỉ? Điều bản khoản này trở thành một việc lớn trong tâm can Diệp Tường, hiển nhiên là y mong muốn đối phương là một trang tuyệt sắc giai nhân rồi.Do vậy mà cố ý tự chuẩn bị lễ phục thật kĩ lưỡng, đương nhiên bên cạnh là còn có Ô Ô, là tự Ô Ô cứ gắt gao ôm lấy hấn.Diệp Tường đương nhiên là lại phải làm cho cô bé một bộ lễ phục nữa để đi dự tiệc trẻ.

Lại nói lại, Ô Ô kia cứ xuyên thẳng qua lễ phục, tuyệt đối so với tất cả các mỹ baby trên Trái Đất này nhìn qua cái là đáng yêu chết đi được.Diệp Tường còn xấu xa trộm nghĩ có hay không đợi khi bé lớn lên, tương lai gả cho người khác không bằng gả cho chính mình...

Trên đường đi chiếc xe ngựa méo mó vô cùng,cơ mà Diệp Tường vẫn nhanh chóng đến hoàng cung nơi tổ chức dạ yến.

Yến tiệc tại cung đình sáng bùng ánh đèn, bên ngoài trừ tầng tầng lớp lớp quân thị vệ trong tư thế phòng ngự sẵn sàng ra, hàng trăm cỗ xe ngựa đậu trên bãi sân rộng, u nhã nhạc cung đình đã truyền ra nhộn nhịp tươi vui, vắng trong đó là tiếng cười đùa của hàng chục người xiêm y rực rỡ , đang trò chuyện với nhau.

Lão nhân Mã Khắc cũng từ trong đi ra chào đón Diệp Tường, cái lão địa tinh này mặc một bộ trang phục trông rất là buồn cười, có vài phần trông như thằng hề trong rạp xiếc vậy.

Diệp Tường rất nhanh hòa vào buổi tiệc, sung sướng cùng một số quý tộc trò chuyện với nhau, hẳn hẳn nhiên xem như là đã quen thuộc, ít nhất là lúc học đại học, hẳn cũng tham dự không ít các buổi tiệc sinh nhật, đối với giới thương lưu trong lúc trao đổi, hẳn thường đoán đo sao cho trả lời hợp tình hợp lý.

Nửa giờ đã trôi qua, muộn hơn so với Diệp Tường nghĩ, hẳn quả nhiên đang có chút mệt mỏi, hẳn không có phần anh tuấn, hội trường so với hẳn còn nhiều người trẻ tuổi quý tộc anh tuấn hơn, thế nhưng từ nãy đến giờ có tới năm sáu tiểu thư quý tộc đến mời Diệp Tường nhảy, tuy nhiên không tính là xinh đẹp nhưng có chút phóng khoáng, không phải vì lý do gì, đơn giản hẳn hiện đang là tâm phúc của Tam Vung Ngũ Thế hoàng đế, hơn nữa y thuật lại cao siêu, trẻ tuổi mà đã là tử tước, so với những thiếu gia kẻ thừa tử tước vị thì còn oai hơn mấy lần, trong đầu nữ nhân, hiểu ý nhau, không nhất thiết nhìn kẻ lớn lên đẹp trai mà nhìn kẻ trước mắt là phải có tiền đồ.

Diệp Tường về lại bàn với Mã Khắc, Ô Ô thì ngoan ngoãn nghe lời hẳn, chỉ là... Cái mặt bàn chất đầy đĩa thức vật quả thật làm cho không ít những kẻ quý tộc phải hốt mắt nhìn, mà ngồi bên cạnh Mã Khắc cũng phải tâm kinh nhục khiêu*.

-“Trời à... tiểu nha đầu này rõ ràng có thể ăn nhiều như vậy, lão phu thực sự rất thích.”. Đang nói chuyện là lão nhân y phục màu đen Mã Khắc, bụng rượu tới một khuôn mặt vô cùng bần đầy mỡ, tiếp đó là vô số người đến hỏi chuyện.

-“Tiểu muội muội, tên người là gì?”. Tiếp heo là một nụ cười bí ối ôi tiện hiên ra, làm Diệp Tường ngồi bên cạnh chỉ muốn ngay lập tức cho hẳn hai đao, y là một kẻ biến thái.

-“Haha... Đừng cố ý nhắm vào Ô Ô nhà chúng ta!”. Diệp Tường tròn trắng mắt, hẳn nhiên là hẳn đối với lão Mã Khắc này lo lắng cáo già có khuynh hướng chuyện cuồng sắc.*

Tiếp theo, Diệp Tường móc khăn tay ra giúp Ô Ô lau khô miệng đầy dầu, một bộ thành khăn dạn dò: “Ô Ô chưa nhớ rõ ca ca nói chuyện cổ tích bà ngoại soi sao? Con người có nhiều ý định, trên đời này người xấu rất nhiều, đặc biệt là những lão sắc lang biến thái...”

-“Uy, Declan tử tước, ta chỉ có duy nhất ý nghĩ rằng tiểu nha đầu này như cháu gái của mình vậy, người đừng có cái ý nghĩ gia hỏa vậy. Ta có thể thế đổi với nữ nhân, bản thân ta trong sáng, không hề rối tinh rối mù!”. Cáo già Mã Khắc này làm bộ mặt đỏ bừng giải thích.

-“Được rồi, được rồi mà... ta tin ông! Ta cũng chưa có nói kẻ biến thái là ông!”. Diệp Tường khoát khoát tay ý nói bảo.

-“..”Lão cáo già Mã Khắc nghe xong lời này, muốn đập đầu chết luôn cho rồi, cái này... Cái này là đạo lý gì vậy a, thế ngày phong hạ a, hiện tại người trẻ tuổi a, lớn hơn so với người lớn hơn sự xấu xa, không có thiên ý, không có thiên ý!!!.(Mei: cái lão biến thái này đầu óc có vấn đề hay sao ?BT)

Lúc này, dạ tiệc đã vang lên tiếng vỗ tay, mà Diệp Tường tìm theo tiếng vỗ tay mà quay đầu lại, là Tam Vung Ngũ Thế dẫn tay một người con gái mặc váy trắng béo ú đi xuống, mà giữa sảnh lại là ba tầng cao bánh ngọt bày sẵn, hẳn nhiên vì nàng mà chuẩn bị.

“A-***” Đây chẳng nhẽ là công chúa Na Na tường mạo như hoa trong truyền thuyết hay sao? Diệp Tường cả khuôn mặt lẫn cơ thể đều run lẩy bẩy, xác thực, hẳn đối với viên thị gia súc cấp Na Na công chúa này không dám cho lời khen tặng, càng hung hăng bỏ đi kế hoạch ban đầu tính toán với nàng, hẳn cũng không muốn nửa đời sau bị sống bị kín trong bóng tối.

Na Na công chúa cắt chiếc bánh ngọt, Lôi Động mọi người vang tiếng vỗ tay, Ba Vung Ngũ Thế càng đưa những lời chúc của mình lời kịch các loại.

Tiếp theo, buổi dạ tiệc đã lên đến đoạn cao trào, chỉ là Diệp Tường không còn hứng thú quá cao với nó nữa, cùng Ô Ô tại bàn thực vật phong phú cát sĩ nhiều á rượu Rum, nói thật, rượu này cũng không tệ lắm, ít nhất thì so với rượu nho uống trước kia thì kích thích hơn một tí.

-“A, vị này đích thị là Thịnh Truyền Declan tử tước a!”. Một giọng nói vang lên phía sau lưng Diệp Tường, Diệp Tường đầu bò xem xét.

Đó là một người khá trẻ tuổi, tóc vàng kim cắt tỉa tỉ mỉ, mặc bộ lễ phục màu trắng, hơn nữa không tồi, chỉ là... người này lại lộ lên nụ cười bí ối giống với lão Mã Khắc vừa rồi.

-“Người là?” Diệp Tường hẳn nhiên không biết người này là ai, cáo già cùng Mã Khắc đã tại một bên uống rượu liêu thực mạng rồi, Diệp Tường cũng không có trông mong lại hai lần giới thiệu cùng hẳn.

“Ta là Matt của gia tộc Kho Antar” Đối phương rất hữu hảo đưa tay ra.

-“A, nguyên lai chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Kho Antar Matt! Nghe danh đã lâu” Diệp Tường vươn tay, một lời nịnh nọt khen tặng phát ra, bởi vì hẳn biết rõ gia tộc Kho Antar có địa vị như thế nào.

Gia tộc kho Antar là một trong hai đại gia tộc lâu đời của Tam Vung đế quốc, hơn nữa trong cả nước lại có biết bao nhiêu là sản nghiệp, Đế Đô mạng lưới buôn bán thông thương một nửa nằm trong tay hẳn, nghe nói Tam Vung Ngũ Thế đăng vị cũng là nhờ một phần công lao rất lớn của gia tộc này, tóm lại là, đối với Diệp Tường, trong mắt của hẳn chính là, đây là một đại thiếu gia rất có tiền, phi thường có tiền, đáng giá để bắt chuyện.

“A, ta đối với Declan tử tước cũng có phần kính nể giống như cuộn cuộn nước sông, chảy dài không dứt...”

Hai người nịnh hót qua có lại khen, hơn nữa hai người nói chuyện càng lúc càng sâu, không thể không nói Matt này, thật sự quá hợp với khẩu vị Diệp

Tường, nói chuyện tuy nhiên dâm dăng vô si một chút, nhưng ít nhất cũng không làm ra vẻ quý tộc cao giá.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Chạm Trán Hai Gian Thương (2)

Lúc này, phía sau hai người vang lên một thanh âm ôn nhu ,nghi vấn..

-”Ngươi chính là tử tước Declan?”

Diệp Tường quay lại nhìn, đối phương là một mỹ nữ, đi theo sau lưng là một nam nhân, mục quang(ánh mắt) Diệp Tường hoàn toàn bị vị mỹ nữ kia hấp dẫn.

Một bộ lễ phục cao quý màu tím văn ngực, một đầu tóc đen cao cao cùng Diệp Tường đồng dạng văn cá(văn tóc) buông xuống giống cái đuôi không tước xòe ra, trên lỗ tai tinh tế động hai cái thật to ngân sắc vòng tai, da thịt trắng nõn như ngọc ,khôn mặt đẹp đẽ như một bức tượng điêu khắc do quý thần tạo ra (siêu đẹp), tạo nên một loại thoát tục tuyệt trần tuyệt mỹ, làm cho Diệp Tường như bị hấp sâu mê luyến bên trong, thậm chí còn đem câu hỏi vừa rồi của đối phương vứt sau đầu, thẳng đến sau khi Matt ở bên cạnh phải dùng tay đung phất hất, mới khiến cho Diệp Tường phục hồi lại tinh thần.

-”A, thiên hạ chỉ có một người này, không còn cái khác.” Diệp Tường sắc mặt đường đường chính chính, bình tĩnh đáp.

-”Bộ dáng nhìn không được tốt lắm nhì !” Đối phương chau lông mày lên cao xuống thấp đánh giá Diệp Tường rồi phát biểu, bình luận nói.

Diệp Tường nghe xong lời này, tự nhiên là không thể nào cam tâm tình nguyện , bộ dáng của ta, xấu đẹp hay cái dạng gì liên quan gì đến ngươi?

-”Cũng vậy!” Diệp Tường lạnh lùng cự lại lời nói này của mỹ nhân, tiếp theo xoay người, không để ý tới nàng, đối với nữ nhân tự cao tự đại, Diệp Tường quả thật có chút chán ghét, mặc dù có ngoại hình đẹp, nhưng là, hắn cảm thấy nữ nhân tâm linh thiện lương ít nhất còn đẹp hơn!

-”Ngươi!” Đối phương hiển nhiên tức giận, chỉ là, Diệp Tường không có quay đầu để ý tới nàng, làm cho nàng khí khẩu khí đều phát run, ” Được lắm, tử tước Declan, ngươi chờ đó! Hừ!” Nói xong, đối phương kéo váy xoay người rồi đi.

Mà vừa rồi nam tử một mực hộ tống phía sau nàng kia bỗng đuổi ra ngón tay chọc chọc ngực Diệp Tường uy hiếp:

-”Tiểu tử, từ nay về sau chú ý một chút!”

Diệp Tường một mực chán ghét cái tay kia, lớn tiếng nói: “Đề nghị ngươi tôn trọng một chút!” Những lời này cơ hồ là truyền khắp cả hội trường, làm cho không thiếu mọi người đang đàm luận, khiêu vũ đều nhìn xem cái này hai cái người tuổi trẻ đang chiến tranh lạnh.

Lúc này, tả tướng Lôi Áo gạt mở đám người đi tới.

-”Hắc, Lôi Khắc Tư, không thể đối với tử tước Declan vô lễ, xin lỗi!”

-”Hừ!” Lôi Khắc Tư trước sau như một kiêu ngạo uốn éo quay đầu, không có chút nào vì đang tại ở trước mặt nhiều người như vậy mà cho cha mình mặt mũi.

-”Chát!” Lôi Áo tại chỗ cho Lôi Khắc Tư một cái tát, làm cho hắn nguyên bản sắc mặt tái nhợt lập tức hằn lên năm ngón tay.

-”Xin lỗi!” Lôi Áo nghiêm khắc lặp lại lời nói, làm cho vũ hội mới vừa rồi còn phi thường -náo nhiệt lập tức cứng ngắt (im lặng).

-”Đúng, thực xin lỗi!” Lôi Khắc Tư nói xong, tiếp theo kéo kéo cổ áo nơ con bướm, sau đó đi ra hội trường...

Hừ, rất kiêu ngạo nha, có gì đặc biệt hơn người, chẳng phải chỉ là một quý tộc đại thiếu gia? Diệp Tường nhìn qua gia hỏa lạnh lùng kiêu ngạo này, đương nhiên là không có cảm tình gì.

-”A, tử tước Declan, khuyên tử hành vi lỗ mãng, thật sự là có lỗi!” Người trung niên này đối với Diệp Tường cười xin lỗi.

-”A, không có việc gì, ta không sao, vừa rồi ta cũng có chỗ không đúng!” Diệp Tường cũng là biểu lộ một bộ đối trá nói.

Lập tức, vũ hội lại khôi phục bình tĩnh, mà Lôi Áo cũng biến mất trong đám người...

-”Người kia gần đây luôn như thế, không cần để ý hắn là được! Hắn đối Diane Lâm Chính là tùy tùng trung thực!” Matt bung chén rượu lên nói ra.

Vừa rồi cái nữ nhân kia gọi là Diane Lâm? Hừ, đôi câu nam nữ này tính cách thật sự là ghép thành đôi hoàn hảo! Diệp Tường ngồi trở lại bên người Ô Ô, cái yến hội này thật sự là nhằm chán mắt hứng, chuẩn bị đẹp đường hồi phủ thôi.

Chỉ là Matt nhìn thấy Ô Ô, một bộ bùng tình đại ngộ bộ dạng.

-”A, nguyên lai huynh đệ yêu mến không phải là kiểu người kia, mà là ưa thích Tiểu LoLy (búp bê)?”

-”Đương nhiên không phải!” Diệp Tường là nhất phái chính nhân quân tử, tuy, tuy hắn cũng từng có ý nghĩ xấu xa này, nhưng này cũng chỉ là nghĩ, hắn có thể đối với nữ thần tỷ tỷ thề đến, giải thích sự trong sạch của hắn, sự thuần khiết của hắn.

-”A, ta hiểu được, chẳng lẽ lão đại người cầu kết với thiếu phụ nào, tiếp theo bị thiếu phụ này bỏ, sau đó đem nữ nhi của nàng đoạt lấy đến nuôi dưỡng?” Matt lại một bộ kinh ngạc bộ dạng suy đoán.

Diệp Tường nghe xong lời này thiếu chút nữa ngã trên mặt đất hôn mê, không thể không nói, cái tên Matt này sức tưởng tượng thật sự là vô sỉ, hèn mọn bỉ ổi.

-”Đúng rồi, Matt, chỗ này của ta có một cái cốc sinh ý, không biết người có hứng thú làm hay không?” Diệp Tường nhớ tới kế hoạch bàn kế gen, trong nội tâm, tự nhiên đã sớm nghĩ đến như thế nào kiếm tiền, chỉ là thiếu khuyết vấn đề tài chính thôi.

-”A, nói nghe một chút...”

Vì vậy hai người tụ cùng một chỗ, lén lút lút lút thương lượng đại sự, hiển nhiên, đây là hội gian thương lớn nhất đại lục tại yến hội này chạm trán, sinh ra kế hoạch muốn phát nhanh...

...

...

Sinh ý, rốt cuộc là cái gì sinh ý?

Đương nhiên là sùng vật sinh ý, hơn nữa còn là kế hoạch biến ma thú thành sùng vật, thông qua gen sang băng tiêm vào, dựa vào dụng cụ trước mắt, Diệp Tường không chế làm không sai biệt lắm, Diệp Tường đã hoàn toàn có thể nắm chắc nghiên cứu gen DNA của ma thú.

Đối với như thế nào cải tạo gen của ma thú hung mãnh? Diệp Tường trong nội tâm đại khái đã có phương hướng, hắn muốn lợi dụng gen của chó cùng mèo, vì vậy hắn bắt đầu toàn tâm nghiên cứu.

Đầu tiên, hắn rút ra gien cầu, lợi dụng ma tinh kính hiển vi vừa sinh ra, đem tế bào cơ ghép thành đôi phương trình A-U, T-A, G-C danh sách bố trí đi ra.

Tiếp theo, sẽ đem nhóm ma thú thực hiện ghép thành đôi phương trình đi ra, sau đó, đem hai phương trình đối lập, quấy rây, dùng thời gian ba ngày, nghiên cứu ra một loại hoàn toàn mới nước thuốc đem kết hợp các tế bào lại với nhau, đem gen chó, mèo sang băng tới, tiếp theo dung hợp tế bào cơ ghép thành phương thức đôi, sau đó chúng nó sẽ tự động sinh ra một loại gen hoàn toàn mới, tiếp theo đưa vào trong cơ thể ma thú, như vậy, ma thú có tính cách hung ác sẽ hoàn toàn bị phá vỡ định luật sinh lý, sẽ biến thành trung thành so với chó còn trung thành hơn, so với mèo còn ngoan nhu thuận! Đây là phương thức cơ bản cải tạo gen ma thú, nếu là cải tạo người...

Trong nội tâm Diệp Tường lại có một kế hoạch khác càng lớn đang nổi lên, ngấm lại, tạo nên chiến sĩ sinh hóa sẽ là dạng gì? Ít nhất, Diệp Tường cảm thấy sẽ rất cường đại, gen dù sao cũng là một cái cửa chính của vùng cấm của nhân loại, một khi mở ra, hắn có thể thay đổi, tạo người, thậm chí tạo thần, rất rõ ràng, Diệp Tường đang theo cái phương hướng này đi tới.

Đối với mộng tưởng vô hạn vĩ đại rất YY này, Diệp Tường biết rõ, đây không phải là một sớm một chiều có thể đạt tới, mà cần một cái quá trình.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Sử Dụng Danh Nhân Làm Quảng Cáo Mở Rộng (1)

Edit : Dạ

Beta : kunb0s2toma

Khá tốt là Matt đã hạ quyết tâm cùng hấn mở cửa hàng bán thú cưng , chỉ là , trước mắt còn đang trong giai đoạn chuẩn bị , và hết thầy đều giao cho Matt tự mình xử lý , hơn nữa sau khi Diệp Tường có khối kim bài chứng minh kinh thương vô địch này , càng làm cho trình tự và tốc độ nhanh hơn nhiều, Matt cảm tấm kim bài của Diệp Tường đi đến đâu đều thông suốt, không khỏi cảm thấy uy phong đầy mình.

Chỉ là có một chút rắc rối làm cho Diệp Tường chừi thâm trong lòng: lão địa tinh Mã Khắc đi xây dựng đập nước ở phương bắc , hơn nữa lão đầu kia còn không để lại cho hấn một chút tiền nào, lại còn dùng biểu hiện vô cùng hài lòng đối với Diệp Tường, nói người đã tốt nghiệp, tiếp theo ký nhận một giấy chứng nhận bằng D thuật sĩ luyện kim đưa cho Diệp Tường rồi đem hấn triệt để đá ra cửa.

Mà thuật sĩ luyện kim của Cát Sĩ Đa Á đại lục là cần phải có người quyền uy ký chứng nhận sau đó căn cứ xác minh chính xác mới tính và được ngoại giới thừa nhận, tuy chỉ là cấp D, nhưng là Diệp Tường cũng đã lấy được tự do giải phóng chưa từng có, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Bởi vì, người gặp qua người nào mới học ba ngày thuật sĩ luyện kim đã tốt nghiệp sao? Rất rõ ràng, Diệp Tường chính là người đầu tiên học cấp tốc như vậy đã tốt nghiệp.

Cho nên, rất rõ ràng, vì thí nghiệm, vì sinh ý, Diệp Tường lại dùng một số loại danh nghĩa xảo trá của Matt, đối với cuộc trao đổi này, Matt chính là đem của cải vài chục năm hấn lăn lộn đều góp đi vào , đương nhiên, hấn biết rõ sinh ý này chính là một canh bạc mạo hiểm.

Đang ở trong phòng thí nghiệm chuẩn bị dụng cụ, Diệp Tường nhờ Matt mua cho hấn hơn mười con mèo và chó, làm cho trong nhà Diệp Tường mấy ngày liên tiếng chó sủa mèo kêu không dứt, hơn nữa cút chó, cút mèo có ở khắp nơi trên đất, làm cho lượng công việc của người hầu ở nhà mới của Diệp Tường gia tăng một lượng lớn.

Mà ngay cả Mạc Khắc nhiều lần đến thăm đều bị tiếng chó sủa huyền não làm cho hoảng sợ, đừng tưởng rằng hữu tướng quyền cao chức trọng cái gì cũng không sợ, kỳ thật hấn có một yếu điểm rõ ràng: hấn rất.....rất...rất là sợ chó!

Hấn vì sao sợ chó, là bởi vì, khi hấn còn bé bị chó điên trên đường cắn mất một miếng thịt trên mông, khiến hấn nằm lì ở trên giường, trong nhà trọn vẹn hai tháng mới tốt, từ đó về sau, hấn sinh ra chứng sợ hãi, khiến cho hấn mỗi lần đến nhà Diệp Tường còn chưa kịp đặt mông đít ngồi ầm chỗ xem Ô Ô đã phải quần mông bỏ chạy .

Mà Diệp Tường vài ngày này lại ở trong phòng thí nghiệm, đương nhiên, là bắt đầu từ mấy ngày nay khi Matt mua chó và mèo kia trở về, thực sự là rất ngạc nhiên, Diệp Tường rốt cuộc muốn gì chứ? Nhưng là, khi hấn trông thấy Diệp Tường từ phòng thí nghiệm ra, mặt mũi cùng quần áo đầy vết mèo cào rách rưới, Matt liền quyết tâm, Diệp Tường làm chủ ở bên trong, hấn chạy ngoài lo tài chính, trời biết Diệp Tường cùng vài chục con chó mèo này tại trong phòng thí nghiệm trình độ đánh nhau kịch liệt như vậy sẽ là dạng gì.

Thời gian lại qua một tuần lễ, Matt chọn xong địa điểm để cửa hàng thú cưng tọa lạc tại phố buôn bán phồn hoa của đế đô, phụ cận chính là đám người thuộc giai cấp quý tộc thượng lưu, đối với cái khu vực tốt này, nếu không có một chút quyền buôn bán cùng tài sản, đó là không thể lấy được. Vì thế, Matt chính là mất rất lớn công phu mới mua được.

Tương đối mà nói, cả mặt tiền của cửa hiệu có trên trăm mét vuông, cũng không thiếu lòng gỗ ở bên trong, đối với vấn đề công nhân viên, trước mắt, Matt đang tiến hành thông báo tuyển dụng, theo Diệp Tường đề nghị : là người biết ăn nói, dù đó có là kẻ đại hạ tiện đi chăng nữa cũng có thể nói động cho hấn xuất hầu bao mua về.

Dù sao giai đoạn trước sản xuất, khai trương sẽ có tính khiêu chiến rất lớn Diệp Tường cần chính là một ít người có miệng lưỡi lợi hại, giúp hấn mở ra thị trường này.

Mà tên của cửa hàng thú cưng này, Diệp Tường cũng đã nghĩ kỹ, hấn gọi đó là “ngoan ngoan từ sủng vật điểm” (cửa hàng những con thú cưng ngoan ngoan, đáng yêu)

Đương nhiên, ngoại trừ cái tên này ra, bọn họ còn có thể đặt nhiều cái tên khác nữa, chỉ cần không phải là loại tên không hấp dẫn được bao nhiêu khách nhân là được. Mặt khác, Diệp Tường cũng cùng Matt thương lượng đẩy dòi đi biện pháp quảng cáo dùng hiệu ứng danh nhân. Hôm nay, Matt cùng Diệp Tường ở trong nhà thảo luận vấn đề cuối cùng.

–“Phương diện Nhân viên đã chuẩn bị sẵn sàng, đại khái ba ngày sau có thể khai trương ! Nhưng là...” Matt cau mày nói ra.

Diệp Tường nhướn mi mắt, hỏi: “Nhưng là cái gì? Tài chính không đủ?”

Matt có chút bất đắc dĩ gật đầu, đối với cuộc trao đổi này, cái gì cũng đều là hấn bỏ tiền ra, trước mắt tài sản vài chục năm tích góp cũng chỉ còn lại có ba vạn mai kim tệ , bình thường cũng đủ để cho hấn đi kỹ viện trong nhiều năm, nhưng là đối với kế hoạch của Diệp Tường, xác thực cần đại lượng kim ngân tài chính, điểm ấy làm cho hai cái người nghèo tay trắng như bọn hấn có chút bất đắc dĩ .

–“Ừm, xem ra, quảng cáo của chúng ta phải được sớm tiến hành rồi! Matt, ngày mai người đi công hội mạo hiểm mua cho ta năm con tứ giai ma thú, nhớ kỹ, càng hung mãnh càng tốt! Tốt nhất là ngoại hình thoạt nhìn như càn tức giận đáng sợ càng tốt.”

Lời nói của Diệp Tường làm cho Matt có chút nghi hoặc, trước là chó, rồi đến mèo, mà bây giờ để quảng cáo còn mua ma thú, người này rốt cuộc muốn làm cái gì? Suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, Matt vẫn là vì sinh ý của hai người, sớm đi công hội mạo hiểm nhập hàng .

Ngày tiếp theo.

Trong hoa viên hoàng cung, Lão hoàng đế híp mắt chăm chăm nhìn vào người trẻ tuổi ngồi tại đối diện chính mình, hơn nữa còn có tướng ăn vô cùng khó coi đang giúp mình tiêu diệt bữa sáng, phẳng phiu giống như là một cái cáo già đang nhìn con mồi.

Mà Diệp Tường cũng vừa ăn vừa ngồi bên cạnh nhìn lão hoàng đế, mà bên cạnh hai người, ngồi một mình cái bàn Ô Ô, đã ăn hết bữa sáng phần thứ năm, tốc độ như vậy không khỏi làm lão hoàng đế cùng người hầu trong cung đình, vệ binh, tất cả mọi người đều xem ngây người, bọn họ chưa bao giờ thấy qua một nữ hài tử nhỏ như vậy, sẽ có sức ăn khủng bố như thế!

-“Này, tiểu tử, nhìn bộ dáng người không phải là đến tìm công chúa Na Na à?” Tam Vung Ngũ Thế sắc mặt ra vẻ suy đoán nói.

“Phốc!” Diệp Tường vừa uống xong ngụm sữa, liền phun ra ngoài, nghĩ tới trên bữa tiệc tối ngày đó, một người đầy viên thịt, chỉ cần nhìn nàng một phút đồng hồ thôi là Diệp Tường có thể dự đoán ra sinh lý của bản thân sẽ triệt để mất cân bằng từ mười ngày đến nửa tháng là ít.

-“Ách, bệ hạ, công chúa Na Na chính là Minh Nguyệt(trăng sáng) trên bầu trời, ta chỉ có thể giống như cỏ nhỏ trên mặt đất, thân phận, như thế đê tiện, thật sự là không dám leo cao tới công chúa! Công chúa Na Na sẽ tìm được hạnh phúc của chính mình thôi!” Diệp Tường mười phần uyển chuyển nói, mồ hôi trên trán càng lúc càng nhiều, đối với một khối cầu như thế, hẳn thật đúng là tiêu thụ không nổi.

“A?” Tam Vung Ngũ Thế rất có ý tứ nhìn xem người trẻ tuổi này, không ganh đua, không hăm dọa, càng có tài, khí chất trên người càng thập phần phù hợp một đường quan trường, Tam Vung Ngũ Thế lần nữa trong nội tâm thương thức người trẻ tuổi này.

-“Bệ hạ, tiểu thần hôm nay sáng sớm bái kiến bệ hạ, đó là có nguyên nhân!” Diệp Tường đứng lên cung kính làm tư thế lễ nghi của quý tộc, tự nhiên là tiêu chuẩn vô cùng.

-“Ừm, nghe nói, người cùng hoa hoa đại thiếu gia của gia tộc Antar mở cửa hàng thú cưng gì đó hả?” Tam Vung Ngũ Thế dù sao cũng không phải ngu xuẩn, Matt trước cầm vô địch kim bài mở chứng mà hẳn ban cho Diệp Tường đi đăng ký, tự nhiên cũng không thoát khỏi con mắt cáo già này của hắn đừng tưởng rằng lão hoàng đế này là hồn com trắng cật (thùng com trắng _ tức là đồ ăn hại đấy ạ! >0<”)

-“Ai da, ai da, cái này, tiểu thần đều chỉ là vì chút lợi nhuận để kiếm chút phí sinh hoạt, phải biết rằng, ta nhưng là có một muội muội rất khó nuôi...”
Diệp Tường giả bộ như có chút buồn rầu nhìn xem Ô Ô ở bên cạnh ăn com phi tốc.(Như bay)

Tam Vung Ngũ Thế sờ sờ lên bộ râu ria dài nhỏ, không nói gì, ngược lại là đang đánh giá Diệp Tường.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Sử Dụng Danh Nhân Làm Quảng Cáo Mở Rộng (2)

Đã biết, đã biết ! lão hoàng đế đứng lên gật gật đầu, hiển nhiên rất hài lòng, “Người tuổi trẻ này có sự mạnh dạn, dũng cảm, dám đi đầu rất khó có được! Ta thấy rất yêu mến!” Nói xong, còn vỗ vỗ bả vai của Diệp Tường.

-“Bệ hạ thánh minh, ta cũng là nhìn theo chí hướng của bệ hạ lúc tuổi trẻ tinh anh ,vì để quốc Tam Vung cống hiến mới có ngày hôm nay, so sánh thân cùng với bệ hạ, chính là ánh sáng đom đóm so với trắng sáng chi minh (ánh trăng sáng!)” Diệp Tường nắm bắt thời cơ vô cùng tốt, y chính là đang vuốt mông ngựa lấy lòng, điểm ấy làm lão hoàng đế vô cùng thoải mái, biểu lộ xem hắn rất tốt, rất hài lòng. Diệp Tường biết mục đích hôm nay của mình đã có hi vọng.

vì DT là người hiện đại, nên không xưng thần thể hiện lòng tự trọng, và cá tính của anh ý

Vì vậy, hắn tranh thủ thời gian ra roi thúc ngựa(khẩn cấp) nói: “Bệ hạ, hôm nay ta đem đến cho người hai con song đầu khuyển (chó 2 đầu) dùng làm sủng vật!”

-“Song đầu khuyển?” Lão hoàng đế nghe xong lời này của Diệp Tường cũng không nhìn được hoảng sợ, nói đùa gì vậy, nuôi cái thứ tứ giai biết phun lửa, hơn nữa tính khí táo bạo còn ăn thịt người “song đầu khuyển” làm sủng vật? Diệp Tường rút cuộc muốn làm gì, lấy cái gì làm đảm bảo đây? Lòng mày Tam Vung Ngũ Thế lại nhăn lại một lần nữa dò xét người trẻ tuổi này.

-“Người tuổi trẻ, trước khi làm chuyện gì thì cần phải suy nghĩ nhiều a !” Tam Vung Ngũ Thế lắc đầu thở dài nói, xem ra chính mình đã đem hắn đánh giá quá cao rồi, có lẽ hắn cũng chỉ là người trẻ tuổi thôi.

-“Bệ hạ, thần cũng không phải đối bệ hạ có cái gì bất lương chi tâm(ý độc ác), mà dụng tâm của ta hoàn toàn có sự khác biệt, bệ hạ một ngày kiểm tỳ

bạc, xử lý sự vụ khá nhiều, hơn nữa, có một đầu tư giai trung thành như ma thú chó hai đầu thời thời khắc khắc trông coi tại bên cạnh bệ hạ, tin tưởng bệ hạ sẽ giải buồn, an toàn hơn rất nhiều, bệ hạ trước tiên có thể nhìn xem thần làm mẫu!” Diệp Tường một bên nói rõ ràng, cuối cùng vẫn là phải làm thí nghiệm chứng minh mới có thể thuyết phục được lão hoàng đế .

–”Lớn mật! Như thế nào có thể cho nuôi ma thú nguy hiểm như vậy làm sủng vật ?” Đột nhiên vang lên tiếng của Mạc Khắc, cái lão bị thịt, giờ phút này một bộ nghĩa bảo vệ lễ phải đứng hằm hằm ở cửa hoa viên quát Diệp Tường ngưng nói . Trong mắt hắn, so với bất luận cái gì, an nguy của hoàng đế đều cao hơn hết thảy.

Diệp Tường hận không thể hai đao đem cái lão nhân đột nhiên xuất hiện này giết hoặc là chọc cho tức chết, cho hoàng đế dùng thử trước , đây có thể là hiệu ứng quảng cáo giúp kiếm kim tệ, phát tài tốt nhất, cái lão tử quỷ này làm sao lại xuất hiện, nhưng là, Diệp Tường cũng không buông tha cho, vội vàng tiến lên phía trước nói:

–”Bệ hạ, xin cho phép ta đem song đầu khuyển kia bày ra cho ngài nhìn xem rồi kết luận a!”

–”Không được, vạn nhất xảy ra cái gì sai lầm thì làm sao bây giờ? An nguy của Bệ hạ là hết sức quan trọng!” Ni Mạc Khắc chấp nhất kiên trì lập trường của mình.

Bà nội cái lão đầu này! Diệp Tường tức giận đến mức muốn mắng người , trong nội tâm lại vừa ngoan, vừa hung ác đem tổ tông lão quỷ Ni Mạc Khắc này hầu hạ một lần lại một lần mới tạm an ủi bản thân.

–”Bệ hạ, thỉnh cho thần cơ hội này, vạn nhất có gì sai lầm, ta nguyện dùng tánh mạng đảm bảo!” Diệp Tường cắn răng liều mạng.

–”Bệ hạ, không thể a!” Ni Mạc Khắc cũng là kiên quyết thỉnh cầu nói.

Lập tức Diệp Tường cũng không nhịn được nữa.

–”Uy, lão nhân, ngươi có thói hay không, ta bắt quá chính là tặng cho bệ hạ mấy sủng vật thôi, ngươi tìm mọi cách để cản trở, chẳng lẽ bệ hạ vĩ đại anh minh, công cao cái thế lại giống như lời ngươi nói nhất như chuột sao? Truyền ra ngoài sẽ bị người nước khác cười tử, ta hi vọng ngươi đừng làm loạn nữa, làm bệ hạ một đời anh minh toàn bộ hủy ở trên tay ngươi !” Diệp Tường chống nạnh ra oai, thô tục mắng hết bài này đến bài khác, nghiêm nhiên giống tư thế một người đàn bà chanh chua, đem một đám cận vệ binh đứng trong hậu hoa viên cùng toàn bộ người hầu kinh ngạc đến tròn mắt há hốc mồm.

–”Ngươi... Ngươi... Ngươi lưu manh!” Ni Mạc Khắc bị chửi sắc mặt đỏ bừng, không khỏi chỉ vào Diệp Tường, nói không ra lời.

–”Tốt lắm, Ni Mạc Khắc, trầm cảm thấy lời nói của tử tước Declan phi thường có đạo lý, trầm cũng không phải là người sợ chết!” Tam Vung Ngũ Thế hiển nhiên đã trúng phép khích tướng của Diệp Tường, đương nhiên, quý tộc đều sĩ diện, thích khoe khoang, điểm ấy Diệp Tường trong lòng là rõ ràng nhất, bất quá, tuy lời nói vừa rồi đã hung hăng chọc trúng nhược điểm của lão hoàng đế, nhưng lão hoàng đế này cũng không dễ mất mặt giá trị của chính mình, của đế quốc mình trước mặt thần tử.

Rất nhanh, Diệp Tường mang theo vài người hầu cùng một cái lồng gỗ đập miếng vải đen bên trên, dùng một xe đẩy tiến đến, mà Ni Mạc Khắc thì vẫn y nguyên, chưa chịu bỏ ý định, sống chết đi ôm đuôi của lão hoàng đế cùng lão lệ(nước mắt) tung hoành một dạng đến chết cũng phải can gián:

–”Bệ hạ, không thể a, cự thần dù chỉ còn một mảnh xương cốt , ta không thể nhìn người có bất kỳ nguy hiểm nào a...”

“Ni Mạc Khắc, trầm lại cũng không phải đi chết ! Mau bỏ, mau bỏ ra, người tới, vệ binh... Bắt hắn ném ra cho ta!”

“...”

Diệp Tường tháo miếng vải đen phủ ở lồng sắt ra, lão hoàng đế trông thấy đôi song đầu khuyển, khuôn mặt so với sư tử lớn hơn gấp nhiều lần còn muốn hung mãnh hơn, cũng không khỏi lui về phía sau một bước, hai cái đầu xấu xí, hé ra miệng rộng đỏ lòm như huyết bàn (máu), còn có thể trông thấy hàm răng sắc bén lộ tại bên ngoài môi, loại này ma thú còn biết phun lửa, hẳn tự nhiên là sợ vô cùng, không khỏi có chút hối hận vì lời nói ban nãy của mình.

–”Bệ hạ, song đầu khuyển rất an toàn !” Diệp Tường đi đến bên cạnh lồng sắt, cầm lấy hai khối thịt heo lớn ném vào, lập tức song đầu khuyển trong lồng liền tranh thủ thời gian đứng lên, cúi đầu cắn nuốt.

Chính là, như vậy làm cho Tam Vung Ngũ Thế càng khiếp sợ hơn, Diệp Tường vươn tay ra vuốt ve song đầu khuyển đầu đang chăm chú đánh chén bữa ăn ở trong chuồng, giống như đó chính là đám chó do chính mình nuôi đang ăn cơm vậy, mà hắn thì giống như là chủ nhân đang vuốt ve sủng vật bình thường, thậm chí song đầu khuyển kia còn phát ra thanh âm trầm thấp thoải mái.

–”Bệ hạ, người cũng thử xem!” Diệp Tường đưa cho lão hoàng đế một khối thịt heo mới cử động nói.

–”Thực... Thật sự sẽ không có việc gì chứ?” Tam Vung Ngũ Thế vẫn là có chút không yên lòng, không khỏi hỏi nữa Diệp Tường một câu.

Diệp Tường chăm chú mỉm cười gật đầu Tam Vung Ngũ Thế chậm rãi đi vào cạnh lồng sắt, đem khối thịt heo này, rứt rứt sợ hãi ném vào lồng sắt, tiếp theo, hắn lập tức rút tay về, chỉ thấy song đầu khuyển kia hưng phấn, cao hứng ăn thịt heo mà Tam Vương vừa ném vào, cũng không có trong tưởng tượng của hắn là chúng sẽ nổi điên cắn người, lại càng không có thấy phóng hỏa.

Chứng kiến tình huống này sau, trái tim Tam Vương đang kịch liệt nhảy lên tự nhiên lại khôi phục một tia bình tĩnh, đối với Diệp Tường tín nhiệm lại tăng

thêm vài phần, tiếp theo rung động, xúc động dần dần đưa tay tiến vào trong lòng vuốt ve đầu của song đầu khuyển hung mãnh kia.

Tới gần, một bước, nửa bước... Rất nhanh, Tam Vương mò tới đầu kia của súc sinh.

“Ngao!”

Đột nhiên, song đầu khuyển kêu lên một tiếng, hai cái đầu đồng loạt lắc tới lắc lui dưới đầu thịt thừa, đem Tam Vương Ngũ Thế dọa đứng im tại chỗ đó, ngay cả tay đã vói vào trong lòng đều cũng đã quên rút về.

Diệp Tường cũng bị dọa đến nỗi cái trán đều đã ướt đầm mồ hôi, trái tim càng đập dữ dội hơn tựa như có con ngựa đang chạy loạn vậy

Mẹ ơi ! không thể nào, chẳng lẽ gien ở trong con chó kia mất đi hiệu lực rồi? Không có khả năng, chính mình chính là đã thí nghiệm hơn trăm lần, hẳn là không có phạm sai lầm đâu, chẳng lẽ, song đầu khuyển này là tí lệ thất bại một phần ngàn trong lúc cuối cùng? Nghĩ vậy, Diệp Tường cũng không nhịn thở đại mồ hôi nhỏ giọt, nhỏ giọt rơi xuống.

Mà ở bên cạnh quân cận vệ đã hoàn toàn rút ra binh khí, cảnh giác lo lắng đến an nguy của bệ hạ, chậm rãi chuẩn bị, theo tùy thời nhào tới dùng mệnh đề cứu lão hoàng đế.

Ở lúc này, trong không khí dường như đang ngưng kết cực kỳ khẩn trương, đúng lúc này Tam Vương Ngũ Thế đột nhiên hô.

-”Tất cả dừng nhúc nhích!”

Mà Diệp Tường đúng lúc này đang muốn mở miệng nói chuyện, miệng không khỏi lại đóng lại, hai chân không khỏi có chút phát run, nói thật, hẳn thật sự hối hận đã sử dụng hiệu ứng của cách quảng cáo này, nếu thất bại hẳn chính là rơi đầu.

Nhưng mà, đúng lúc này, Tam Vương Ngũ Thế một cổ hưng phấn, vui chết thanh âm tán dương nói: “A, quá thần kỳ, cái này thật sự là tạo vật của thần mới xứng có được kỳ tích này!”

Mọi người đều nghiêng thân thể qua xem xét, tất cả đều hoàn toàn té xỉu, đối với vật mà tất cả mọi người đang giương cung bạt kiếm song đầu khuyển, rõ ràng đang cùng lão hoàng đế liếm láp một cách lão luyện, dường như giống một chú chó con không hơn.

“Hô!” Mọi người thò ra một hơi

-”Tiểu Diệp Tử, ngươi đưa cho ta sủng vật mới ta rất thích, rất yêu mến a! A, cái này thật sự quá thần kỳ, tạo vật thần kỳ như vậy, phương pháp thu phục ma thú thần kỳ như vậy, có thể tiết lộ cho ta biết rõ không?” Tam Vương nhỏ giọng hỏi thăm Diệp Tường.

-”Bệ hạ, thần cũng bất quá chỉ là vô tình phát minh ra một loại dược vật cải thiện tính cách ma thú thôi!” Diệp Tường nói dối ngắn gọn làm sáng tỏ thất sắc của bậc cửu ngũ.

-”A, hảo! Hảo, không hổ là đệ tử của Mã Khắc! Ngày mai ta phái người cấp cho ngươi chứng minh ngươi là luyện kim thuật sĩ cấp bậc song cấp D!” Tam Vương Ngũ Thế hiển nhiên đối Diệp Tường hết sức hài lòng, trong nội tâm đánh giá Diệp Tường so với trước cao hơn rất nhiều.

Diệp Tường trong nội tâm cũng đang mắng to lão hoàng đế này thật đúng là gian trá khôn khéo vô cùng, đương nhiên, hẳn biết rõ lão hoàng đế là nghe không hiểu tri thức của Địa Cầu, nhưng hẳn cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức lập tức đi đến vạch trần...

Đang lúc Diệp Tường chuẩn bị hành lễ tạ ơn lão hoàng đế, thì Ni Mạc Khắc mới vừa rồi bị vệ binh ném ra ngoài bỗng đi vọt lên tiến đến, chuẩn bị cương vị công tác tận trung, lại lần nữa cho hoàng đế bệ hạ góp lời, đóng góp ý kiến, hẳn trông thấy hai cái đầu của song đầu khuyển, sắc mặt đại biến cả kinh kêu lên: “A! chó ! con chó thật lớn “ Vừa hô vừa chạy, một hồi liền không thấy bóng người, có thể thấy được hữu tướng đại nhân này, xem ra là bóng tối khi bị chó cắn một cái vào mông lúc còn bé rất là trầm trọng...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Sinh Ý Bùng Cháy Cùng Danh Chấn Đế Đô

Những ngày này khi khai trương, ở trong cửa hàng sủng vật, đã thu hút được rất nhiều sự chú ý, tại các con đường và vùng phụ cận ở xung quanh sủng vật điểm* người ta ra vào tấp nập, ngựa đứng lộn xộn ở giữa ngã tư đường, tất cả mọi người đều chen chúc la hét, hoặc ngoan ngoãn đứng xếp hàng trước sủng vật điểm thành đội ngũ ba hàng thật dài, mà khu vực xung quanh cũng đã có không ít người không kiên nhẫn bắt đầu đánh trống reo hò, hoặc là trò chuyện với mọi người.

*sủng vật điểm: cửa hàng bán thú vật cưng . Từ bây giờ để là sủng vật điểm nhé . Nghe hay hơn mà.

Dù sao cách sử dụng người nổi tiếng của Diệp Tường để quảng cáo cũng đã oanh tạc tạo hiệu ứng vang dội, làm cho mọi người ở đế đô tự nhiên là đối với sủng vật điểm lập dị này mang theo rất nhiều sự ngạc nhiên và tâm lý chờ đợi, mà trong đó có rất nhiều người hi vọng chính mình có thể mua được một số sủng vật trở về, sau này có thể dắt sủng vật đi ra đi vào, dạo tới dạo lui cũng sẽ chứng tỏ được vị thế của mình, sẽ chứng tỏ được là người có phẩm vị cỡ nào a.

Mà, đúng lúc này, vốn là đang có đông đảo người chen chúc ở đầu đường sôi nổi thảo luận, bỗng có sự biến đổi.

Đầu tiên xuất hiện một đội quân thành vệ, đứng ở hai bên đường, tiếp theo, đám người liền bị tách ra, làm xuất hiện một con đường lớn

Mà trên con đường lớn có ba con ngựa chậm rãi đi tới, lão hữu tướng Ni Mạc Khắc đi đầu tiên, một thân mặc lễ phục quan bào đứng theo tiêu chuẩn, nho nhã lễ độ mỉm cười phát tay về phía đám người đang hoan hô ý bảo trật tự, có thể nhìn ra, hữu tướng đại nhân này ở Tam Vung đế quốc rất được lòng dân.

Mà bên cạnh tay trái của hắn là một con ngựa trắng, Diệp Tường, vì hôm nay khai trương sủng vật điểm, tự nhiên muốn là xuất môn trước để quản lý chính cửa hàng của mình, mà ở bên phải hữu tướng là Matt với vẻ mặt tươi cười chỉ mang tính hình thức, hôm nay hắn cũng mặc quan bào lễ phục.

Ở sủng vật điểm xuất hiện ba nhân vật lớn, đương nhiên lại là tới để khai trương cửa tiệm nên vì vấn đề giữ gìn an toàn trật tự, lão hữu tướng đã điều một đội quân thành vệ tới duy trì trật tự.

Mà tại giờ khắc này người phía dưới đang sôi nổi mở ra hội nghị luận.

-”Trời ạ, xem a, đến hữu tướng đại nhân cũng tới!”

-”A, nữ thần của tôi, trong truyền thuyết kia nói tuy tử tước Declan có khả năng khôi tử hồi sinh nhưng lớn lên trông rất bình thường, nhưng là, ba giây đồng hồ trước khi nhìn thấy hắn, ta cũng đã thật sâu mê luyện yêu thương hắn...” Lời này hiển nhiên là xuất phát từ một danh nữ hảo sắc.

-”Trời ạ, ngay cả Tam Công tử của gia tộc Antar cũng tới, cái này khó trách tại sao sủng vật điểm này thu hút sự chú ý như vậy!”

Đang tại thời điểm ba người cưỡi ngựa tới trước cửa sủng vật điểm, lúc này bên cạnh sủng vật điểm có nhiều người đang điên cuồng chạy ra, mà những người kia hiển nhiên là siêu cấp fan nữ (fan cuồng) của Diệp Tường, giờ phút này đang điên cuồng kêu la gọi phong hào của Diệp Tường: Declan.

Mồ hôi chảy đầy người, Diệp Tường nhìn đám người đang đói khát như lang tự hồ nhào về phía hắn, không khỏi lui về phía sau mấy bước, thật may là có những thành vệ quân kia nhắc ngang thương ngăn cản bọn họ, nếu muốn thật sự xông tới chỗ Diệp Tường phỏng chừng bọn họ cũng bị ít nhiều thương tích, chính hắn cũng không biết là có chuyện gì xảy ra, chính mình tại sao liền trở thành thần tượng ở đế đô rồi, hơn nữa, hắn lại không biết mình rõ ràng có nhiều fan nữ như vậy a.

— “Oa, khá, khá, ta thực ghen tị với ngươi! Ngươi chừng nào nổi danh như vậy, như thế nào cũng không nói cho ta một tiếng? Tốt xấu gì cũng cho ta đem bút tất, quần lót của ngươi lên đi đấu giá, phỏng chừng nhất định có thể bán với giá rất cao a!” Về mặt Matt ghen tị đến chết đi không sợ, chọc tức nói.

Mà Diệp Tường thì là lắc đầu cười vui vẻ, trước kia thời điểm tại Địa Cầu hắn luôn ghen ghét những mình tinh luôn bị mấy vạn fan vây quanh muốn kí tên, chính hắn cũng không nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày như vậy, kí tên này đương nhiên hắn muốn ký. Diệp Tường đi tới sau lưng quân thành vệ, nhận lấy một số bút lông ngỗng, xoạt xoạt ở trên vớ, không, không phải là ở trên giấy bình thường mà là ở dưới thẻ tre ký tên của mình.

-”A! nữ thần, chúng tôi luôn luôn yêu mến Ngươi!” Diệp Tường đang vui chết đi được, mà những fan kia lại đang điên cuồng tranh nhau sau xông lên, trong miệng càng điên cuồng gào thét:

-”A, Declan tử tước đại nhân, ký cái tên cho ta đi...”

-”Ta cũng muốn được ký một cái, ký trên quần lót của ta nha...”

-”Quá suất, ta yêu chết hắn...”

Thật vất vả, Diệp Tường cuối cùng cũng ổn định được hào khí điên cuồng của đám người nọ, nhưng mấu chốt nhất chính là khi cắt băng khai trương sủng vật điểm, đây là nghi thức mà hắn học được ở tại địa cầu a, đương nhiên, hắn cũng không biết, sau này có rất nhiều người ở cát sĩ đa á đại lục khi khai trương buôn bán đều tiếp tục sử dụng phương thức khai trương đặc thù này.

Mà người cắt băng đương nhiên là ba cổ đông lớn của sủng vật điểm.

-”Ta tuyên bố, sủng vật điểm chính thức khai trương buôn bán!” Lão hữu tướng thốt ra lời này xong, người phía dưới ồn ào náo nhiệt hẳn lên.

Tiếp theo bọn người Diệp Tường cùng Matt ở tại nhà mình khuếch trương gấp đôi sủng vật trong tiệm hỗ trợ chỉ huy giữ gìn trật tự.

Đám người chen chúc xông ào vào đại sảnh của sủng vật điểm, sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch sáng trong, còn có cây cột cheo chống cao lớn ở nóc phòng, phỏng chừng không sủng vật điểm nào lớn bằng nửa cái sủng vật điểm như thế này.

Mà càng làm cho tất cả mọi người điên cuồng bỏ tiền mua sắm chính là từng dãy tất cả lồng sắt lớn nhỏ, trong lồng chứa chính là tất cả ma thú sủng vật

lớn nhỏ, cùng cấp bậc không đồng nhất, trên người của bọn hắn đều treo từ bài nhân hiệu lâu linh, kỳ thật đây cũng là bức tranh Diệp Tường tiện tay vẽ theo dạng cái đầu của nhân vật tranh châm biếm hoặc phim hoạt hình, tự nhiên cũng là rất mới lạ.

Mà đang ở đội ngũ đám người sắp xếp ngay ngắn trật tự, tiến hành lui tới giao dịch, mà sớm đã chuẩn bị trận địa, sẵn sàng đón quân địch, mười nhân viên cửa hàng mặc trang phục thuần một sắc màu tím, điểm này cũng là Diệp Tường bày ra, công ty khai trương là rất cần một hình tượng, Diệp Tường đối với việc Matt xử lý công việc rất hài lòng, đại bộ phận là hắn chỉ động mồm mép nói ra, mà Matt sẽ triệt để làm ra, điểm ấy làm cho Diệp Tường rất hài lòng, càng cảm thấy tuyển người này làm phía đối tác tuyệt đối là đúng rồi..

Mà lão hồ ly hữu tướng gian trá của chúng ta thì tại chỗ tiếp khách của sủng vật điểm, hắn đang cùng một ít quan viên quý tộc nói chuyện phiếm, công việc này cũng đơn giản vì lý do hắn gia nhập tiệm chủ yếu là để quảng cáo, làm cho một ít đám người quý tộc trở thành hội viên VIP ở đây.

Mà vào thời khắc này, bỗng một đội vệ binh mặc hồng sắc khôi giáp xông vào sủng vật điểm, cửa ra vào chậm rãi đi vào một người, mà tất cả mọi người càng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Người tới chính là nhất danh tướng, lớn lên coi như cũng không tệ trở thành một thanh niên anh tuấn, hắn từ dân chúng bình thường thăng lên nhất danh đội trưởng quân cận vệ, trong tay hắn nâng một phong thư.

- "Bệ hạ gửi tới thư chúc mừng! Bệ hạ lệnh cho ta đưa tới thư chúc mừng, chúc mừng sủng vật điểm của tử tước Declan khai trương, sinh ý thịnh vượng, may mắn!"

Diệp Tường liền thanh tạ ơn lão hoàng đế, được vậy, lão hoàng đế hiểu rõ hắn, vẫn không quên trong một ngày trọng yếu, vì hắn mà tăng thêm một phần quảng cáo, tự nhiên là làm cho Diệp Tường cảm động rồi rất khen bệ hạ anh minh.

Một sủng vật điểm liền đến hoàng đế bệ hạ cũng phải chú ý tới, cái này đã nói lên cái gì? Đã nói lên hoàng đế vô cùng ngợi khen ngợi khen sủng vật điểm này, điều này nhất định là sẽ khiến cho danh tiếng phi thường tốt, đám người càng sôi nổi thảo luận.

- "Tử tước Declan đại nhân, chúc mừng chúc mừng!" Người nọ nói xong chính sự, tiếp theo cười vô cùng hèn mọn bị ổi hướng Diệp Tường chúc mừng.

- "A, cùng vui, cùng vui, không biết các hạ xưng hô như thế nào?" Diệp Tường đối với người kỵ sĩ này là phi thường thương thức, chỉ cần nhìn vệ binh vừa rồi xông tới xếp thành hàng, có thể nhìn ra đã được huấn luyện phi thường tốt, thực lực hắn là không ít hơn phía trên bán Nguyệt cấp, tự nhiên muốn tạo quan hệ, tìm cơ hội đem người này đào tới.

- "A, đại nhân, tiểu nhân chính là đại đội trưởng quân cận vệ thứ mười kỵ sĩ Nạp Khắc!" Nạp Khắc đối với người ở trước mắt này thân mật, gần gũi ngoài Diệp Tường không thấy ai khác làm như vậy cả trong lòng cũng có mười phần hảo cảm, dù sao trong đám quý tộc ngạo mạn người luôn đem hắn xem như con chó thật sự nhiều lắm, sự khác biệt là người trẻ tuổi trước mắt kia cùng hắn nói chuyện với nhau cử chỉ thân thái cũng không có làm ra vẻ thái độ.

- "A, không còn sớm, ta cũng phải trở về!" Nạp Khắc nói xong, tiếp theo rất nhanh dẫn vệ binh hộ tống rút lui ra ngoài.

- "Tuổi trẻ tài cao!" Diệp Tường nhìn người này đi xa, tán thưởng một câu.

Thời gian đã qua hơn nửa ngày, mà dòng người tới sủng vật điểm vẫn y nguyên ra vào tấp nập, đội ngũ theo đại sảnh rộng lớn một mực xếp hàng cho đến bên ngoài đường lớn rất xa, mà Diệp Tường hôm qua từ Thiên Lâm tới giờ phòng chừng đã tạo ra khoảng năm trăm cá sủng vật, giờ đã tiêu thụ không còn, khá tốt, Diệp Tường tạm thời ở trong tiệm làm thêm phòng thí nghiệm, ngày hôm qua đã chờ tới đây vài chục con chó nhỏ, nên hắn lại bắt đầu rút ra gien chó hoặc mèo, rót vào trong cơ thể những ma thú đã bị hắn dùng tiền gây tê.

Làm cho Diệp Tường đau đầu nhất chính là vấn đề về nhân lực, bởi vì thời gian vội vàng, hắn thật sự là không tìm được người mới, trong nội tâm Diệp Tường càng chửi rủa thâm, hôm nào cũng bận rộn như vậy, hắn sớm muộn sẽ mệt chết, một ngày rút ra tiêm vào không biết bao nhiêu lần, hại hai cánh tay hắn nắm lên dao nĩa đều phát run.

Khá tốt là Ni Mạc Khắc thấy tình thế không đúng, vội vàng đối với đám người tuyên bố hôm nay sủng vật đã bán hết, ngày mai lại đến xếp hàng, tuy đội ngũ đám người phản nản nổi lên bốn phía, nhưng là có không ít người đã ù rú đi ra ngoài, dù sao lời nói của lão hữu tướng Ni Mạc Khắc là không ai dám dùng tư thái không phục, hơn nữa, bên ngoài sủng vật điểm chính là tiên minh thành vệ quân, bọn họ cũng không muốn bị thỉnh đến quân thành vệ uống trà đầu nha.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Mỹ Nữ Trợ Thủ (1)

Sinh ý của sủng vật điểm sôi sục suốt một tuần lễ, nhiệt độ tựa hồ vẫn y nguyên không có dấu hiệu muốn giảm, mới một tuần lễ đã kiểm lại được vốn lưu

động, bỏ qua tiền lương cùng phí tổn đã thanh toán của mấy trăm công nhân viên ra, ngoan ngoãn từ súng vật điểm (cửa hàng bán những con thú cưng ngoan ngoãn) buôn bán lời hơn một nghìn vạn kim tệ.

Diệp Tường cùng Matt, Ni Mạc Khắc là ba tên cổ đông lớn nên càng thu được nhiều lợi nhuận hơn, thoảng cái đã nhảy vào bảng xếp hạng các đại phú hào của Tam Vung đế quốc, hơn nữa lại còn đứng trong bảng 100, hơn nữa nghe nói cái vị trí thứ hạng này vẫn có khả năng rất lớn vượt lên .

Mà giờ khắc này làm cho Diệp Tường đau đầu cũng không phải là vì có quá nhiều, quá nhiều kim tệ mà không có chỗ để sử dụng, mà là vấn đề về nhân thù.

Đầu tiên là vấn đề về nhân viên nghiên cứu, thứ nhì là vấn đề về quản lý nhân tài, Diệp Tường nhận thức rất rõ, làm lão bản, cũng không thể chuyện gì cũng đều muốn tự thân làm đủ, tuy còn có Matt giúp quản lý, nhưng là hắn cũng không có phương pháp phân thân a, hơn nữa, Diệp Tường còn tính tháng sau, tại đế đô khước trương, mở rộng thêm bảy tám chi nhánh, nên tự nhiên là rất nhức đầu .

Về phần lão cáo già Ni Mạc Khắc kia, coi như hết, không có tác dụng, Diệp Tường không cần nghĩ cũng biết, lão đầu này còn một thân quốc gia đại sự cần phải xử lý, ngày đó khai trương có thể đi cũng đã là cố gắng lắm rồi.

Buồn bức, Diệp Tường ra khỏi từ tước phủ của mình , đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn phải thoát khỏi nha đầu Ô Ô luôn thích bám dính lấy hắn, đem cô bé uy cho no bụng, rồi kể một cái chuyện xưa về bụi cô nương dỗ bé ngủ, sau đó hắn mới có thể chạy ra.

Diệp Tường tính toán thử đi đến thị trường nô lệ xem có người tốt hay không sau đó mới tính toán mua vài tên .

Bởi vì trước đó Diệp Tường đã trở thành danh nhân, trở thành người nổi tiếng, sau khi có hiệu ứng danh nhân đương nhiên là có vô số fan sùng bái, mà bên cạnh hắn lại không có bảo tiêu lợi hại hay người bảo vệ gì đó, nên tự nhiên là phải tiến hành nguy trang một chút mới xuất môn được. Thực ra, cái gọi là nguy trang kia cũng bất quá chỉ là choàng ngoại bào rộng thùng thình ở bên ngoài, đem toàn thân mình che kín lên mà thôi.(Dạ : trình còi!!!!!!-.-”)

Một hồi lâu sau, cuối cùng cũng đến thị trường nô lệ, vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng người sôi nổi thảo luận, hoạt động này được cử hành vào lúc 3h mỗi ngày, đối với việc đấu giá nô lệ, ở Cát Sĩ Đa Á đại lục này là hoạt động buôn bán hợp pháp, dù sao cũng có rất nhiều quý tộc quyền thế ở đây, mà người nào không có mười mấy nô lệ để làm việc chứ? Điểm này là rất bình thường, nhưng là, Diệp Tường lại không thể nào có cảm tình với phương thức xử lý nô lệ này được.

Hoạt động đấu giá bắt đầu, Diệp Tường chọn ngồi ở một vị trí trong góc khuất theo dõi buổi đấu giá, nhưng là những đầy tớ này trông đều xanh xao vàng vọt, mà càn khoa trương hơn là quy tắc chọn nô lệ đều là phải chọn những kẻ cơ bắp cao lớn, thô kệch, thực ra cũng có nữ nô lệ, những nữ nô lệ kia coi như cũng không tệ, Diệp Tường cũng thiếu chút nữa là bỏ tiền mua vài người, nhưng là... Cái kia, khải, vì hình tượng của chính mình, Diệp Tường ngẫm lại hay là thôi, có trời mới biết được nếu bị người ở ngoài biết được sẽ đàm tiếu như thế nào, phải biết rằng, là một danh nhân, điều cần sợ chính là fan, chuyện xấu thì cần phải tránh tuyệt đối a.

Đúng lúc Diệp Tường lác đầu chuẩn bị rời khỏi thị trường nô lệ, vừa mới tới đằng sau chỗ góc của liền bị một người trẻ tuổi vội vàng xông tới đụng phải, mà sau khi tên kia ngã nhào trên đất, ngẩng đầu vừa định mắng đối phương nương, hắn liền triệt để kinh ngạc .

-” Từ tước Declan! Trời a, các huynh đệ tỷ muội, mau mau lại đây, từ tước Declan đến hội đấu giá của chúng ta! Lão bà, mau ra đây, ra xin thần tượng của người kí tên a...” Tên kia lớn tiếng hò hét khoe khoang .

Diệp Tường ước gì có thể xông tới cho hắn hai đao a, kể nhiều chuyện! Tại lúc Diệp Tường vừa nhấc chân muốn chạy, đúng lúc đại thẩm bán món ăn ở hội trường đấu giá phụ cận đi ngang qua, tất cả đều giống như gió thổi, tuôn ra từ tứ phương, hướng phía Diệp Tường đánh tới.

Vì bảo đảm an toàn cho tánh mạng, bảo vệ giấc mộng tạo nên ‘Tiểu Diệp’ vĩ đại cho đời sau, Diệp Tường dùng tốc độ một trăm hai mã lực chạy như điên nghĩ chạy đi kiếm lấy một con ngựa, sau lưng là một đám fan điên cuồng đuổi theo, hiện giờ Diệp Tường đã là danh nhân rồi, tự nhiên là không thể buông tha hắn, cho dù chỉ làm cho hắn kí tên thôi cũng có thể bán với giá tiền rất cao a. Quyết không thể buông tha được!(Dạ .tội nghiệp chủ chưa, chơi nổi cho lắm vào!!!!*.*!!!!)

Diệp Tường nhanh chóng vọt tới cửa sau, đem cửa đóng lại, theo trên mặt đất lấy cây côn đem cài khóa ở trên cửa, như vậy mới tạm thời thoát, hắn vọt tới chuồng ngựa ở sau hậu trường đấu giá, hi vọng chỗ đó sẽ có con khoái mã, bằng không hắn thật sự chỉ có thể khẩn cầu nữ thần Sinh Mệnh phù hộ cho hắn còn có thể giữ lại một cái quần lót. (tuồng giữ được mệnh chứ, thật là.....bó tay)

Khi hắn vọt tới chuồng ngựa, hắn không khỏi ngửa mặt lên trời chửi thề, cả chuồng ngựa lớn như vậy cũng chỉ có mỗi con lừa! Một em lừa đang ung dung gặm cỏ.

Mặc kệ là như vậy, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, là ngựa hay là con lừa cũng phải cười lên trước rồi nói sau, bốn chân tổng so với hai đuôi của chính mình vẫn là hơn a.

Không nói hai lời, Diệp Tường tiến lên, một tay nắm lấy dây thừng buộc ở đầu kia của con lừa cỡi bỏ, đặt móng nhảy tới, mạnh mẽ hô: “Nhanh, chạy! Chạy...”

Mà dưới móng, con lừa lại không hề nhúc nhích, vẫn ung dung gặm cỏ.

-”Đại ca, cầu người cứu mạng! Nhanh động đi a!” Diệp Tường gấp tình thế cấp bách liền cầu khẩn, nói.

-”Ai, gấp cái gì, tốt xấu cũng phải chờ ta đem một ngụm cỏ cuối cùng này nhai hết trước đã chứ, không ăn no bụng thì như thế nào làm việc?” Một thanh

âm đáp lại.

-”Cơ mà chậm một chút nữa ta sẽ bị chôn sống hoặc bị lột sạch a!” Diệp Tường một bộ lo lắng nhìn về phía sau ngõ nhỏ của hội đấu giá, nhìn xem đám người kia tùy thời sẽ đi ra.

Oang! Đợi một chút!

-”Ngươi... Ngươi có thể nói?” Diệp Tường chỉ vào con lừa ở dưới móng, run rẩy hỏi, đối với một con lừa có thể nói, thật sự hần, sống tới tận bây giờ cũng là lần đầu tiên nghe nói tới.

-”Nói nhảm! Đây không phải rõ ràng sao?” Con lừa hiển nhiên ngẩng đầu cho Diệp Tường một cái liếc mắt khinh thường, nhưng là, Diệp Tường lại bị dọa mất vía! ><””

Từ phía sau lưng con lừa, Diệp Tường quá hoảng sợ mà ngã xuống.

-”Thật là quái... Một con lừa có thể nói...” Diệp Tường hiển nhiên có chút khó có thể tin điều này.

- “Uy, ta có thể nói, thì sao? Chẳng lẽ ta lớn lên trông suât hơn những con lừa cái khác sao, một con lừa có thể nói không phải càng tốt sao? Cái này có cái gì kỳ quái?” Con lừa đối với lời nói của Diệp Tường hiển nhiên có chút bất mãn, đuôi cái đầu đánh ra phía sau, trong mũi phát ra tiếng thở phì phì kháng nghị.

Đang lúc Diệp Tường còn muốn nói thêm, lúc này, trong ngõ nhỏ đột nhiên xuất hiện một đám người.

-”A, ở đằng kia, nhanh!” Lập tức đám người chen chúc xô tới như lang như hổ hướng phía chuồng ngựa xông lại.

Mà con lừa trông thấy đám người kia hung mãnh tiến tới, con mắt cũng không thèm nhìn lại, lập tức hỏi lại: “Tiểu tử, ngươi rút cuộc có địa vị như thế nào?”

Diệp Tường không kịp nói gì hơn, từ phía sau lưng con lừa vội vàng nhảy, bò lên trên mình nó, hô lớn: “Chạy!”

Lập tức bốn chân con lừa sử dụng hết tốc độ phi tốc chạy, dường như là đem hết khí lực từ lúc bú sữa mẹ tới giờ để phi, bỏ lại đằng sau đám người một đám khói bụi cuộn cuộn, thế nhưng bọn họ càng đuổi theo càng mãnh liệt hơn, chạy trọn vẹn hết bốn dãy phố, hơn nữa số lượng fan ban đầu từ vài chục người giờ đã trở thành vài trăm người, từ đây có thể thấy được mị lực phi phàm của Diệp Tường.

Thật vất vả vứt bỏ đám người kia sau, Diệp Tường cuối cùng thư thái, thỏa mãn thở ra một hơi.

-”Uy, tiểu tử, ngươi rút cuộc lai lịch gì? Có phải là ăn cơm quyết tiền? Hay là trộm quần lót của đại thẩm nhà người ta?” Con lừa hiển nhiên đem Diệp Tường xem thành một tên gia hỏa xấu xa, hèn mọn, bỉ ổi.

-”Uy uy, ‘đồ bốn chân’, ta trông giống người xấu xa như vậy sao? Tốt xấu gì ta cũng là tử tước Declan nha!” Diệp Tường liền hào phóng cho con lừa có thể nói này một cái biệt danh, cũng nói ra thân phận chân thật của mình để chứng minh mình chỉ là thuần khiết “háo dâm” mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Mỹ Nữ Trợ Thủ (2)

-”Tử tước Declan?” Con lừa bốn chân vừa nghe thấy danh tự này, con mắt liền sáng lên, đây chính là một kẻ có tiền a, chúa ơi, ân nhân cứu mạng của hoàng đế đang ở trước mặt nó a, hơn nữa các loài ma thú ngoan ngoãn khác được làm sủng vật hiện nay đang rất thịnh hành ở tất cả mọi ngõ ngách của đế đô a.

-”Cái kia, tử tước Declan đại nhân, đãi ngộ của công nhân viên trong tử tước phủ của các ngươi là như thế nào hả?” Xung hô đều nhanh thay đổi, nhìn ra đầu con lừa này đang tại đánh chủ ý muốn kiếm phiếu cơm dài hạn đây mà.

-”Hà ngươi có sở trường đặc biệt gì a? Không bằng để ta mua một con ngựa còn có thể chạy nhanh một chút!” Diệp Tường cố ý nói khích đầu con lừa này, nhưng là hần mới vừa nói xong, hần đã bị đầu con lừa này co chân sau đạp cho một cái, đạp cho hần ngã bay đi ra ngoài.

Rất nhanh, em lừa kia lại xông lại, em lừa giờ một chân cong lên, túm lấy cổ áo Diệp Tường, về mặt tức giận nói: “Ngươi có ý tứ gì? Phải biết rằng vừa rồi ta cũng là liều mạng trốn tới, ngươi hô ta ‘đồ bốn chân’ ta cũng vậy đã nhin!” Nói đến đây, về mặt con lừa tỏ vẻ phẫn nộ, biểu lộ cương nghị lại lật qua, đổi lại thành một bộ đáng thương bộ dạng, tiếp tục giả vờ đáng thương, ngây thơ khóc rống nói: “Ta bất quá chỉ là muốn tìm một nơi có đãi ngộ tốt một chút, có chủ nhân tốt một chút, xem ta ở bên ngoài ăn đều là cái gì cỏ, đều là cỏ khô đã mốc meo từ một năm trước, làm hại ta thiếu dinh dưỡng nên

thời kỳ phát dục đều không có được phát triển tốt nhất, bằng không ta khẳng định trường so với tuần mã còn cao lớn ,uy mệnh nhiều hơn, ta vốn tưởng rằng ta gặp được tử tước Declan liền giống như là từ trong bóng tối trông thấy một đạo ánh rạng đồng a!”

-“Sự tình dường như không tới mức nghiêm trọng như vậy a?” Diệp Tường là lần đầu tiên nhìn thấy một con lừa có biểu lộ phong phú như vậy, hơn nữa, diễn trò cũng đều kiêu ngạo như vậy, tuyệt đối so với mình tinh trong các phim trước kia mạnh hơn nhiều lắm, quyết định càng muốn thu nuôi con lừa này .

-“Vô cùng nghiêm trọng, cái này quan hệ đến tôn nghiêm của một con lừa nam a!” (lừa mà cũng đòi xưng giới tính như người a? kiêu ngạo ghê) Hai cái chân của con lừa liền đứng thẳng lên, mặt khác hai cái chân còn lại trông càng giống hai cánh tay của người tại huy vũ , cử chỉ rất phần khái.

-“Ồ, được rồi, ta, Declan cũng không phải là người xấu, đối với một con lừa ta còn là có thể nuôi nấng a!” Diệp Tường chính thanh thanh cuống hống nói gọn gàng, dứt khoát, rõ ràng, nhưng nếu để người khác trông thấy một con lừa không những có thể nói, còn có thể hoa chân múa tay biểu lộ sự vui sướng, như vậy sẽ thành cái dạng gì, hậu quả có thể nghĩ tới, mô phạm!!!!.

-“Thật sự?” Con lừa kia vừa mới biểu sự lộ hưng phấn xong, nước mắt vừa rồi hiển nhiên không biết bay đi đâu rồi? Diệp Tường thậm chí còn hoài nghi thẳng nhai (tức con lừa) này có phải là vừa rồi vụng vụng trộm trộm bôi nước miếng lên hay không (eo ôi! Ghê tởm quá)!

-“Đó là điều đương nhiên!” Diệp Tường gật đầu hứa hẹn, nói.

-“Tốt,vậy trước hết chúng ta nói chuyện về vấn đề đãi ngộ cùng yêu cầu công tác của ta đã a...” cái đuôi của con lừa này đã lộ ra (T.T) .

-“...” Diệp Tường nghĩ muốn bóp chết con lừa này, thậm chí trong tâm đã có ý nghĩ đem nó đi nấu thành món gì đó cho Ô Ô ăn a.

Hôm nay,thế là Diệp Tường không có mua được người nào cả, tử tước phủ ngược lại lại nhiều hơn một con lừa có thể nói, về phần vấn đề đãi ngộ, phỏng chừng về phương diện đãi ngộ, tiền lương của ‘hắn’ nha, tựa hồ so với cận vệ binh mà hoàng đế nuôi bên người còn muốn cao hơn vài lần a. Ai!!!!

Ngày đó khi mặt trời lặn về phía tây, thời điểm dư âm hoàng hôn trùng hợp rơi tại cửa lớn nhà Diệp Tường, cũng là lúc Diệp Tường lác lác cười lừa xuất hiện.

Mà giờ khắc này, trước cửa phủ tử tước của Diệp Tường có một chiếc xe ngựa nào đó đỗ lại.

Đi? Người trông nom phủ đều chết ở đâu hết rồi? Có chiếc xe ngựa ngừng ngay trước cửa nhà ta mà không người trông nom tới hỏi thăm, ghê tởm nhất chính là, người kéo xe ngựa kia cư nhiên còn tại trước cửa nhà ta để lại một bãi phân và nước tiểu!

-“Uy. Ai ở trong xe này vậy?” Diệp Tường nhảy xuống khỏi con lừa liền tiến lên hỏi thăm.

Người trong xe ngựa vén bức màn lên, Diệp Tường trông thấy một cánh tay trắng nõn như ngọc vươn ra, tiếp theo một mái tóc dài hòa hồng sắc(màu đỏ như lửa) cùng gương mặt của một mỹ nữ xuất hiện trước mặt hắn.

-“Ngươi chính là đệ tử của lão Mã Khắc, tử tước Declan? “Lông mày lá liễu nhỏ nhắn của đối phương nhú lại , nhìn Diệp Tường từ trên xuống dưới.

Mà Diệp Tường cũng đã bị sắc đẹp của nữ nhân từ trong xe ngựa xuất hiện này làm cho choáng váng, mày liễu, môi tình xảo như thủy tinh , mũi hơi vênh, còn có cặp mắt thanh thấu mê người kia nữa, nếu như nói Diane Lâm lần trước gặp là một đóa Từ La Lan (Violet) nở rộ kiêu diễm, như vậy, giờ phút này, mỹ nữ có mái tóc mang màu ‘hòa hồng sắc’ trước mặt Diệp Tường đây chính là hoa hồng,một vẻ đẹp để lộ ra một cỗ mị lực ôn trọng, thành thực mê người.

-“Uy, tiểu ca, cuối cùng ngươi có phải là tử tước Declan hay không vậy?” Đối phương làm nũng lặp lại câu hỏi một lần nữa, đối với sự không lễ phép của Diệp Tường, chăm chăm xem nàng, nàng ngược lại không hề để ý.

-“Ách, đúng là ta, không biết tiểu thư xưng hô như thế nào?” Diệp Tường hơi chút điều chỉnh lại tư thái, một bộ dáng đầy chất quý tộc, quân tử, ít nhiều có cái gọi là lễ nghi quý tộc.

Mà con lừa bốn chân ở một bên nhìn xem hắn , mắt càng mở to khinh bỉ hắn dối trá, ra vẻ đạo mạo .

-“A, ta gọi là Tây Na Cát Tư.” Đối phương buông bức màn , lập tức đi xuống xe ngựa.

Một thân y phục hồng sắc bó sát người đem dáng người ma quỷ của nàng trời buộc lên, càng làm cho Diệp Tường chính là muốn phun huyết, điên cuồng phun, đối với bộ ngực ‘vĩ đại’ của đối phương như vậy. .

-“Hảo, thật lớn a...thật đúng là hung khí nhân gian a!” máu mũi Diệp Tường chảy cả vào trong miệng.

Mà Tây Na chính là nhìn Diệp Tường, tiếp theo lại nhìn chính mình, tiếp theo nữa là mỉm cười nói: “Ta là trợ thủ của Mã Khắc, mới từ đế quốc Mies quay về, dường như hắn không có ở nhà, những đại thẩm kia đem thư Mã Khắc lưu lại đưa cho ta, trong thư hắn nói, để cho ta đến tìm ngươi!” Nói xong, Tây Na móc ra một phong thư đưa cho Diệp Tường.

Diệp Tường tiếp nhận thư, mở ra xem xét, quả nhiên, bút tích này tuyệt đối là của lão hổn đản kia, chứ không trên đời nào còn có cái chữ viết khó coi đến như vậy ? Phỏng chừng hắn cũng chỉ có ghi con số là còn có hơi chút đẹp mắt, chính là, Mã Khắc, lão hổn đản kia có ý tứ gì? Khi nào thì thu trợ thủ

mà cũng không nói cho hắn biết? Hiện tại lại trực tiếp đem nàng nhét đến bên cạnh mình?

-”Hào !” Lão đã nhét cho mình một mỹ nữ trợ thủ, mà chính mình giờ phút này lại đúng là thời điểm đang thiếu người, hiện tại lại vừa vận đưa tới cửa, hơn nữa, đây lại là cực đại’Hung khí ‘của nhân gian a, phòng chừng Diệp Tường từ nay về sau đều sẽ được chảy hai lượng máu mũi mỗi ngày a .

-”Đi vào trước đi!” Diệp Tường trước đây cửa đi vào, cuối cùng mới đến giúp đỡ Tây Na .

Đương nhiên, cả một xe ngựa của Tây Na, Diệp Tường cũng không muốn để cho nàng một người tự vận chuyển, tự nhiên vì mỹ nữ, hắn, một người nam nhân rất có lương tâm đã giúp nàng khuôn không ít gì đó, mà Tây Na cũng là phi thường chuyên nghiệp, có rất nhiều dụng cụ đều là dụng cụ dùng để nghiên cứu, Diệp Tường cũng tạm thời đem những thứ này đến phòng thí nghiệm rộng lớn của chính mình .

Chính là, khi Tây Na trông thấy đầy phòng thí nghiệm đều là một đồng lòng sắt nhốt đầy chó và mèo, còn có một ít thí nghiệm gì đó của Diệp Tường, càng nhìn lại càng thấy kỳ quái. Mà nàng vừa mới rồi không thể không thừa nhận, khi chứng kiến người trẻ tuổi này, một người trông rất bình thường, lại có một chút hảo sắc, ít nhất hắn đã nhìn chăm chăm vào nàng thật lâu, nhưng là, khi chứng kiến những thứ bày trong phòng thí nghiệm này sau, nàng cũng đã hơi chút có cái nhìn khác về đối Diệp Tường .

-”Nghe nói sủng vật điểm kia là do nguoi mở ?” Tây Na có chút hiếu kỳ dò hỏi.

-”Phải, ở Tam Vung Đế Quốc còn có người thứ hai gọi Declan từ tước sao?” Diệp Tường giúp đỡ nàng chuyển vào tất cả những thứ cần thiết gì đó.

-”Ồ, xác thực không có, bất quá, ta rất hiếu kỳ, nguoi dùng thuốc gì mà có thể đem những ma thú đầy hung tính kia thay đổi tính cách một cách triệt để vậy?” Tây Na cũng không phải thái điều luyện kim thuật sĩ(thuật sĩ luyện kim cấp thấp, mới học tập) , tuy nàng trên danh nghĩa là trợ thủ của Mã Khắc, nhưng là nàng đã đi theo Mã Khắc năm, sáu năm rồi, đối với chó và mèo ở trong phòng thí nghiệm của Diệp Tường mà Diệp Tường dùng làm chuột bạch thí nghiệm, tự nhiên là đoán được một hai phần.

-”À, cái này, thuộc về bí mật nghề nghiệp a! Không thể tùy tiện lộ ra !” Diệp Tường cự tuyệt tiết lộ.

-”Haizz, nếu như...” Tây Na hai tay ôm ngực, một đôi mắt mê người nhìn chăm chăm vào Diệp Tường.

Diệp Tường nhìn mỹ nữ thành thực này, không thể không nói, xác thực là nàng đã câu dẫn ra dục vọng rất lớn của hắn, hơn nữa nữ nhân này tựa hồ như hữu ý hay vô ý đã phóng điện với mình, hiển nhiên là đang câu dẫn mình, mẹ kiếp, khó trách kẻ có tiền đều dễ dàng như vậy bao tình nhân, nguyên lai đều là bị những dâm phụ kia câu dẫn !

-”Nếu như là như thế nào?” Diệp Tường nặng nề nuốt một miếng nước bọt, nhìn xem ánh mắt của Tây Na này câu dẫn người, hiển nhiên đã có chút bị lung lạc.

-”Nếu như ta làm trợ thủ của nguoi thì như thế nào?” Tây Na bật thốt lên nói ra, nàng đối với nghiên cứu thần bí của Diệp Tường hứng thú càng lớn hơn một chút.

-”À...” Diệp Tường thấp phần thất vọng, nữ nhân này lại còn nói lời này, mồ hôi tuôn ra đầy người, chính mình còn tưởng rằng là muốn cùng chính mình... A, tư tưởng của mình thật sự quá không thuần khiết, xấu xa xấu xa.

-”Chúng ta trước nên nói chuyện về vấn đề đãi ngộ của nguoi, ta sẽ trả cho nguoi ba trăm kim tệ một tháng! Còn phải giúp ta làm thí nghiệm, trễ chút ta sẽ tìm thêm người cho nguoi !” Diệp Tường lập tức biểu lộ ra tư thái của một lão bản, bắt đầu an bài công tác.

Tây Na không có lời nào để nói liền gật đầu, đối với đãi ngộ mà Diệp Tường cho nàng tốt như vậy, nàng còn nói lời gì để nói, nàng cũng không là dạng con gái ngực to mà không có não .

-”Ta hiện tại rất muốn biết nguoi là như thế nào bắt những ma thú kia phục tùng...” Tây Na càng sốt ruột đưa ra vấn đề mới vừa rồi vừa hỏi qua.

Diệp Tường không cần nghĩ ngợi đáp ra bốn chữ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Long Trảo Thủ

Edit : Dạ

Beta : kunb0s2toma

—

—”Do Gien cái tạo!” Diệp Tường chỉ nói ra bốn chữ, nhưng, đã là trọng điểm.

—”Do Gien cái tạo?” Tây Na nghe Diệp Tường nói ra bốn từ, càng cảm thấy “văn sở vị văn” (lạ lắm, mới nghe lần đầu, nghe thấy những điều chưa hề nghe qua bao giờ), nhưng là, khi nàng nhìn thấy Diệp Tường thần kỳ đem gien của một con chó, rút ra, tiêm vào một con Tam Giai Cát Hùng (gấu ba đầu), nàng đã hoàn toàn bị cái thủ pháp thần kỳ này làm cho cho rung động triệt để rồi, mà nguyên bản là tánh khí táo bạo cát hùng, trong khoảng khắc đã biến thành một sinh vật dường như hoàn toàn mới, so với con chó nhỏ còn muốn ngoan hơn, nhiệt tình hơn, là lưỡi liếm liếm tay của Diệp Tường.

—”Rất thần kỳ đúng không?” Diệp Tường nhìn ra Tây Na đang vô cùng kinh hãi cùng hưng phấn.

—”Sau này sẽ càng ngày càng thần kỳ hơn nữa !” Diệp Tường buông xuống một câu, sau đó vút ống kim xuống dưới, vỗ vỗ tay đi ra khỏi phòng thí nghiệm, nhưng là mới vừa đi đến cửa, lại quay đầu lại nhắc nhở Tây Na một câu.

—”Gian phòng của ngươi ở tại phía tây, ở ngay bên cạnh gian đầu tiên!” Nói xong Diệp Tường triệt để đi ra ngoài, không hề quay đầu lại xem Tây Na. Hắn còn phải đi xem sinh ý của cửa hàng vật nuôi hôm nay tiến triển như thế nào a, còn có đợi Ô Ô tinh, còn phải giới thiệu cho cô bé “Công nhân viên” mới tiến vào phủ đệ hôm nay nữa, sau này bé hẳn là cũng không cần phải một người ngồi một mình ở nhà gốc tịch tịch sợ hãi nữa. Nghĩ đến đây hắn cao hứng huyết sáo.

...

...

Buổi tối tại thời điểm ăn cơm, nguyên bản bản ăn rộng rãi đã nhiều hơn một người không nói, mà đầu con lừa kia cũng cực độ vô si ở một bên đến ngồi cùng bọn người Diệp Tường còn ngang nhiên tranh nhau bữa tối cùng bọn họ.

Mà Ô Ô lại tựa hồ rất yêu mến đầu con lừa này, mới không tới thời gian nửa ngày, cô bé đã yêu mến cười trên người con lừa vô si kia, đương nhiên, còn không ngừng rút roi trong tay Diệp Tường ra, sau đó thật lớn tiếng cùng Diệp Tường kháng nghị nói như vậy là ngược đãi “công nhân viên”, rơi vào đường cùng, Diệp Tường lại phải bồi thường cho “hắn”(tức đầu con lừa vô si kia),bằng cách đồng ý điều kiện cải thiện thức ăn cùng cuộc sống cho “tân nhân viên”, nhưng điều kiện tiên quyết là đồ bốn chân kia phải thường xuyên chơi cùng Ô Ô.

Mà về phần mỹ nhân Tây Na, sau khi chuyển vào làm trợ thủ cho Diệp Tường, càng làm cho Matt ôm uất hận mà mắng to: trời không có mắt, chính mình tốt xấu gì lớn lên so với hắn vẫn là đẹp trai hơn một chút, một chút, vậy mà không có lý do gì có một mỹ nữ từ trên trời rơi xuống lại đưa đến bên cạnh hắn làm trợ thủ, đối với Tây Na-một “Hung khí” đối với nhân gian như vậy, làm cái mũi của Matt suýt chút nữa cũng cầm giữ không được mà vinh quang đổ máu, nhưng là, dù sao cũng là cao thủ tình trường nhiều năm, hắn vẫn là nhịn xuống được.

Mà cái lão cáo già Ni Mạc Khắc, từ sau khi trở thành cổ đông cùng Diệp Tường làm ăn sau, mỗi ngày đều tới nhà của Diệp Tường ngồi ăn cùng, đã ăn bám thì chớ lại còn ngụy biện rằng, Ô Ô là cháu gái nuôi của hắn, hơn nữa, hắn cùng Tây Na cũng có nhận thức, hơn nữa. ...còn có rất nhiều cái hơn nữa thuộc cùng một dạng như trên để ngụy biện cho việc lão tới ăn trực mỗi ngày, việc này cũng dẫn phát Diệp Tường cùng Matt hoài nghi có phải cái cáo già này hay là đã từng cùng Tây Na có một mối quan hệ mờ ám?.

Mà thời điểm khi màn đêm buông xuống, Diệp Tường vẫn ở trong phòng thí nghiệm cho tới khi trời sáng, mà Tây Na nghiêm nhiên chính là một tên cuồng thí nghiệm, Diệp Tường cũng đành chỉ cách mình như thế nào cải tạo, như thế nào lợi dụng những vật kim loại trong ruộng dụng cụ mang theo từ Địa Cầu tới để cải tạo ma thú.

Diệp Tường nhìn Tây Na ở trong phòng thí nghiệm bận rộn , không khỏi nhớ tới thời điểm lúc trước chính mình học ở trường, lúc đó chẳng phải là nhờ dựa vào sự cố chấp cộng với nhiệt tình nghiên cứu mới làm cho chính mình phá tan từng tầng từng tầng cửa ải khó hay sao?

Tuy chính mình sau khi xuyên không, đi vào dị giới sau tuy cũng có lúc là phải thức đêm làm thí nghiệm, nhưng, cùng trước kia có lẽ đã là bất đồng, ở trong này hắn phải học được cách nuôi sống chính mình, so với mộng tưởng trước kia càng cách càng xa, có lẽ, con người sẽ luôn theo hoàn cảnh biến hóa mà thay đổi chính mình, chỉ có như vậy mới có thể thích ứng được với sự đảo thái, sàng lọc cực nhanh của xã hội.

Diệp Tường cũng lười đi ngăn cản Tây Na, đối với một người đồng hành, sự tôn kính chính là tùy theo nàng mà đi, không ngăn cản hay gây khó dễ, mà Ô Ô cũng đang lôi kéo chính mình, rất rõ ràng, ý tứ chính là muốn Diệp Tường kể chuyện cổ cho nàng nghe, Diệp Tường sờ sờ đầu của tiểu nha đầu này, suy nghĩ tựa hồ cũng nên tìm cho bé một thầy giáo, dù sao chính mình cũng quá bận rộn, không thể dạy bé quá nhiều điều cần biết.

Vì đồ nha đầu Ô Ô kia ngủ, Diệp Tường đã kể cho bé nghe câu chuyện về tượng gỗ mũi dài(câu chuyện về con rối gỗ mỗi khi nói dối cái mũi của nó sẽ dài ra), còn đặc biệt cường điệu, nói nếu nói dối cái mũi sẽ dài ra, làm hại nha đầu kia còn không tự giác sờ sờ lên cái mũi của mình, làm Diệp Tường bật cười mà đưa tay ra sờ sờ đầu bé, thật vất vả, rốt cục cũng đem nha đầu kia dụ dỗ ngủ ngon.

Tại lúc Diệp Tường vừa đóng cửa lại đi ra khỏi phòng.

“Gru! Gâu! Gâuuuu!!!!...” Hơn mười con chó không hẹn mà cùng sủa lên, toàn bộ đồng loạt hướng một cái bóng đen phía hậu hoa viên đuổi tới.

—”Khốn kiếp ! Lại có trộm!” Diệp Tường chửi nhỏ một câu, tiện tay quơ lấy băng ghế trong đại sảnh, im ắng đánh giá mọi nơi trong đại sảnh.

Diệp Tường cảm giác đại sảnh này yên tĩnh có chút thái quá, phải nói là quá mức bình tĩnh, trong tay cầm theo băng ghế ,tay không chủ động mà càng thêm vững vàng bám ở đằng chân.

Cửa sổ thủy tinh mở ra, có chút gió đêm thổi vào, phủ lên bức màn màu trắng làm nó lay động, tình cảnh này Diệp Tường chính là đã thấy nhiều ở trên phim, tự nhiên suy đoán rằng ở trong đại sảnh còn có “Khách nhân” khác .

“Xoạt!” Một tia bạch sắc quang mang sáng lên, hiện lên trong mắt Diệp Tường, Diệp Tường ngay tại chỗ lặn một vòng, tiếp theo một thân ảnh màu đen theo ngân tử bên cạnh nhảy ra, Diệp Tường nhắc chân cố gắng ngăn trở đối phương, nhưng là đối phương có lẽ có luyện qua võ thuật, nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy vọt qua chân Diệp Tường.

“Hư!” ghé trong tay Diệp Tường hướng phía đối phương đập tới, lúc này ngược lại làm cho đối phương có chút sững sốt, hẳn thật không nghĩ đến đường đường là một tử tước lại sẽ cầm ghế đập người, như thế nào một chút lễ nghi quý tộc đều không có? Hay là người này chỉ là người làm việc lật vật ? Không đúng nha, hạ nhân hẳn là đã sớm bị hấn dọa cho chạy mất, đâu thể nào còn có gan đứng ở chỗ này mà đập hấn.

Trong tay đối phương ngân quang lóe lên. Cách cách! Cái ghế lập tức bị phá thành hai nửa, thời điểm Diệp Tường nhìn rõ ràng, không khỏi chửi thề trong bụng, trong tay đối phương có một thanh chủy thủ, còn lóe hàn quang sắc bén làm Diệp Tường không khỏi run sợ .

Nói thật, hẳn rất sợ chết, đúng, ai lại không sợ chết? Tin tưởng kẻ cả có là những cổ nhân đã từng hô coi cái chết nhẹ tựa lông hồng hay coi thường cái chết nhưng khi bị đưa tới pháp trường, phòng chừng cũng là nhanh bị dọa đến hai chân như nhũn ra, hơn nữa, Diệp Tường chính là gần nhất vừa mới phát chút ít tài lộc, còn chưa được hưởng thụ gì cả nên càng không thể chết, nếu có chết cũng phải chết quang minh chính đại, oanh oanh liệt liệt để lưu danh muôn đời, sao có thể chết ở trong tay một cái tiểu tặc?

Nghĩ vậy, Diệp Tường trong tay lại quơ lấy một cái ghế khác ở bên cạnh, lại tiếp tục ném về phía đối phương, đối phương nhanh nhẹn tránh ra, mà Diệp Tường dưới tình thế cấp bách, bắt được chén trà, đồ sứ,.....toàn bộ đều dùng để ném về phía tên tiểu tặc nọ, lập tức đại sảnh không ngừng vang lên tiếng rầm rắc, loảng xoảng, mà hạ nhân trong tử tước phủ lúc này mới bối rối chạy tới .

Đối phương mảy mui lại, nghe thấy tiếng bước chân từ hành lang bên kia càng ngày càng gần, xem trước mắt tên gia hỏa vô lại này, hiển nhiên rất tức giận, oán độc nhìn Diệp Tường, rõ ràng cho thấy có sự uy hiếp rõ ràng ở bên trong mắt, đơn giản là vì hắn đã phá hủy ý đồ của đối phương, làm cho đối phương không khỏi sinh hận đi lên.

Đột nhiên trong tay đối phương giống như có ảo thuật làm xuất hiện một loạt phi tiêu, hướng phía Diệp Tường phóng tới, Diệp Tường nghiêng đầu né tránh, vừa ổn định lại thân hình, đã thấy đối phương rõ ràng đang muốn theo cửa sổ leo ra, Diệp Tường cắn răng vội vàng nhào tới, một phát ôm chặt eo đối phương, thuận thế sử dụng tuyệt chiêu vô địch học được TV trên trước kia——Long Trảo Thủ!(Dạ : hay còn gọi là khi trộm đào!!!>0<, ai chưa rõ đọc đoạn tiếp theo rồi tự đoán, không hui thì thôi .kumb0 : ko hiểu thì thôi =))))) bá đạo vãi =)))))

Chính là, khi Diệp Tường bắt được sau hoàn toàn sợ ngây người, đối phương... Lại là nữ, hơn nữa đối phương cũng tức giận quay đầu lại nhìn Diệp Tường, nương theo ánh trăng, Diệp Tường cũng trông thấy được bên tai đối phương lộ ra ửng đỏ.

Càng làm cho nàng muốn giết người này chính là, một đôi tay dơ bẩn đã bắt được bộ ngực của nàng, hơn nữa, còn một sờ, hai nắm, ba nhu... .

“Đi tìm chết đi!” Đối phương phẫn nộ một cước trở lại ở giữa lòng ngực Diệp Tường, Diệp Tường bị đập bay ngược, đụng trúng cái cái bàn.

Tặc nữ đứng ở bên cạnh cửa sổ kia hiển nhiên đã có chút bạo phát hỏa nộ , nhưng là người trong phủ tử tước đã vội vàng vọt lên tiến đến, mà nàng cũng đành cắn răng tức giận nhảy ra ngoài... .

Xông vào là Tây Na, sau lưng mang theo vài người hầu nam, trong tay đều cầm lấy gậy gộc cùng ngọn nến thấp sáng, mà trong tay Tây Na cũng cầm một thanh kiếm mảnh khảnh, tinh tế.

“Tử tước đại nhân, người không sao chứ?” Tây Na vội vàng đi qua, hỏi thăm Diệp Tường đang nằm trên mặt đất.

“Cảm giác, phi thường tốt, thật mềm mại, nhớ quá, lại tới một lần đi!” Diệp Tường nhìn trần nhà, hiển nhiên là đang nhớ lại dư vị của một trảo vừa rồi, mà trong miệng hiển nhiên đáp phi sở vấn(trả lời không đúng câu hỏi, lệch trọng tâm).

“Thật mềm mại?” Tây Na nghi hoặc, lập tức lại nở nụ cười, “Ồ, tử tước đại nhân chẳng lẽ là nói...”

“Haha... Cái này... Người tới, thu dọn hiện trường, nhanh...” Diệp Tường phục hồi lại tinh thần, bắt đầu chỉ huy người hầu thu dọn hiện trường.

Tây Na cau mày quét mắt nhìn đại sảnh mất trật tự, lộn xộn rồi đến cửa sổ nhìn nhìn, hiển nhiên những con chó ở trong sân vẫn còn đang gầm thét, may mà tử tước đại nhân tựa hồ không có xảy chuyện gì lớn, chính mình thật vất vả mới tìm được một người có thể giống như Mã Khắc, đồng dạng là thí nghiệm quái tài gia hỏa(thiên tài trong các thí nghiệm vừa kỳ quái vừa tài hoa, đề quái tài cho cute!!!!), tuy cấp bậc của hắn mới là cấp song D(DD), nhưng là, trực giác Tây Na nói cho nàng biết, thành tựu sau này của tử tước này tuyệt đối cao hơn so với lão địa tinh Mã Khắc.

Qua một hồi lâu, Diệp Tường cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần.

“Đại nhân, chỉ dựa vào nuôi chó để đề phòng trộm cướp, đó là xa xa không đủ a!” Tây Na vút xuống một câu nói như vậy, sau đó mang theo kiếm của mình trở về, nguyên bản Diệp Tường muốn hỏi thăm nữ nhân này rốt cuộc là luyện đến trình độ vũ kỹ nào, ai ngờ, nữ nhân này lại mang theo kiếm làm đạo cụ dọa người, làm Diệp Tường không khỏi suy nghĩ nửa hôn mê.

Sau khi an bài vài tên nam đinh tại tử tước phủ tuần tra, Diệp Tường cũng cảm giác sâu sắc lời nói của nữ nhân này phi thường có đạo lý.

-”Ngày mai phải nghĩ cái biện pháp tìm lão gia hỏa Ni Mặc Khắc thương lượng xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào! Ai, đầu năm nay, người sợ nổi danh, heo sợ mập a! Ngày hôm đó từ không có cách nào khác qua...” Diệp Tường lắc đầu cảm thán nói, lập tức nâng lên bàn tay vừa rồi vừa hành động lưu manh, người thấy mùi lạ: “Thơm quá a, đây là mùi thơm của hoa sao?” Diệp Tường cảm thấy nghi hoặc, chăm chú suy nghĩ, sau đó là lắc đầu trở về tắm rửa rồi đi ngủ, đầu năm nay có cảm giác nước hoa của nữ nhân ngày càng nhiều loại hơn, như vậy đoán cũng đoán không ra, như vậy cứ kệ nó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Vào Thành Làm Dân Công (1)

Rạng sáng, sắc trời vẫn còn chưa nhìn rõ được ánh mặt trời nào, cửa chính của hữu tướng phủ đã bị ù ù đập đập cùng hàng loạt những tiếng la vang dội, cửa vừa mới mở thì từ tước Declan đã xông ngay vào, hạ nhân cũng chẳng biết kêu than gì, chỉ nói được duy nhất một câu là lão gia hữu tướng Mạc Khắc đại nhân còn chưa tỉnh giấc.

Mà Diệp Tường hoàn toàn chẳng có để ý gì đến lời nói của bọn tiểu hồ li này, chạy thẳng tới gian phòng của lão cáo già Mạc Khắc, nhoáng cái bọn hạ nhân đã chẳng thấy thân ảnh Diệp Tường đâu.

Lúc này, cái lão cáo già Ni Mặc Khắc này bị giật mình lăn từ trên giường xuống ngay dưới mặt đất, nhìn rõ con người trước mắt mình là Diệp Tường, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ về về sầu khổ.

-”Xin nhờ, đại thiếu gia của ta ơi, đừng nói với ta là ngươi muốn kéo ta xuống giường đi tản bộ đó, ta không có cái thói quen đó đâu, hãy để cho ta được ngủ tiếp đi...” Cáo già ngáp một cái, lại bò lên giường, tiếp theo sau đó là một hồi tiếng ngáy rền vang như là lộn chết vang lên.

Diệp Tường lập tức cầm ngay cái ấm trà trên bàn, cả một bình nước trà dội thẳng vào mặt lão cáo già đang ngáy o o kia.

-”A, trời mưa, thu y phục...” Cáo già sợ hãi nhảy dựng lên, lại nhìn đến cái ấm trà trên tay Diệp Tường, hiển nhiên có chút nổi giận.

-”Uy, tiểu tử thôi, con mẹ nó, đừng có mà không biết xấu hổ, quấy rầy giấc ngủ của ta, ta sẽ lấy danh nghĩa của hữu tướng để quốc phạt ngươi đi dọn nhà cầu một tháng liền đó.” Lão hữu tướng ít khi nói năng bạo mồm như vậy, trạng thái hiện giờ rất không bình thường, cũng vì lý do này mà không ít quan viên trong đế quốc đặt cho hắn danh xưng là hồ li mặt lạnh.

-“Cáo già, mấy trăm vạn kim tệ ngươi vẫn còn tồn lại ở chỗ ta bị người ta khiêng đi mất rồi, ta xem ngươi còn ngủ được.” Diệp Tường không khỏi cười lạnh một tiếng rồi trở lại bàn.

Cáo già nghe xong lời này, so với bị dội cả thùng nước lạnh vào người còn tỉnh hẳn hơn.

-”Thật sự?” Cáo già sống chết lo lắng cho tiền của hắn. “Không thật sự a?” Hắn giả bộ không tin đó là sự thật.

-“Ta đã khi nào lừa gạt người?” Diệp Tường ung dung hỏi ngược lại, mặt mũi thản nhiên như là tiền bị mất không phải là tiền của hắn vậy, bị trộm tiền không phải là nhà hắn vậy, mà Ni Mặc Khắc người được hưởng trăm vạn kim tệ này, trước lễ bái chia hoa hồng nhưng lại chưa lập khiêng về nhà, tự nhiên lại trở thành lương thảo cho người khác rồi.

-”Oa, ô ô... Tiền của ta a, ta không sống nữa, thôi tiểu tử tìm cho ta khối đầu hũ, để ta đập đầu vào...” Nước mắt của cáo già tung hoành khắp mọi chỗ. “Nói cho ta biết, là cái tên hỗn đản nào trộm tiền? Ta muốn đập cả nhà hắn, nam thì cắt đi JJ(tiểu đệ đệ), nữ thì bán...”

...

...

Hôm nay Tam Vung Ngũ Thế vào triều sớm tâm tình phi thường tốt, nói như thế nào đây? Ngày hôm qua đứa nhỏ Declan này lại đưa cho mình một con thần lân ba đầu hóa đá, nghe nói vật kia chính là những thứ thừa thải của địa vực, trong tiệm sùng vật thì được niên yết với 30 vạn nhất điều, thứ này có cảm giác rất tốt, hơn nữa trong tay Tam Vung hoàng đế thì nhu thuận như một con chó nhỏ, lại còn còn có song đầu khuyển này, vô cùng đáng yêu, luôn chạy vòng vòng quanh chân chủ. Nhưng là, người trẻ tuổi Declan này khó có khi bái kiến mình, thế nhưng lại nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo khiếu nại, vì thế sau khi xử lý những chuyện trọng đại khác xong, Diệp Tường liền được Tam Vung Ngũ Thế gọi vào trong đại sảnh.

-”Tham kiến bệ hạ!” Diệp Tường lễ nghi càng ngày càng thành thục rồi, điều này không khỏi làm cho các vị đại thần trong sảnh lúc đó thỏa mãn mà gật đầu, không ít đại thần đều tán thưởng Declan từ tước này là người có gia phong phi thường, đại thần nào mà trong nhà lại không những con sùng vật ngoan ngoãn chứ, hơn nữa đều là đồ được tặng, tự nhiên mọi người đối với người trẻ tuổi Declan càng tăng hảo cảm thêm bội phần.

-”Declan từ tước, ái khanh có chuyện gì muốn khiếu nại a?” Tam Vung Ngũ Thế sắc mặt nghiêm túc, chú ý lắng nghe xem người trẻ tuổi này khiếu nại

chuyện gì.

-”Bẩm bề hạ, trong nhà tại hạ ngay đêm hôm qua bị kẻ lạ đột nhập, bị trộm một trăm vạn kim tệ!” Lôi Diệp Tường vừa nói ra, các vị đại thần xung quanh đã bắt đầu xôn xao cả lên, mà một bên thì ngay cả tả tướng Lôi Áo công tước lông mày cũng nhảy dựng lên, tiếp theo hào hứng nhìn xem người trẻ tuổi này định ca bài gì nào.

“Hả, cái này, Declan khanh, các người gần nhất đã ngoan ngoãn đi nộp thuế chưa vậy?” Lão hoàng đế nghe xong việc tiền bị trộm cũng không khỏi hiềm nghi lo lắng xem từ tước Declan có vì món lợi kékch xù vừa rồi mà trốn lậu thuế.

-”Bề hạ, tại hạ ngày hôm trước mới đến thương bộ giao năm mươi vạn kim tệ thương thuế a!” Diệp Tường oan uổng tiếp tục giải thích, trong nội tâm thì thầm chửi bậy cái lão hàng để này sắp thành tinh hay sao vậy, còn may là chính mình đã dứt một bả bạc cho đại thần thương bộ kia rồi nên thuế mới này không có trưởng, nếu lão hoàng đế có ý điều tra vụ này thì đảm bảo rằng năm mươi vạn mà không chuyển thành năm trăm vạn kim tệ mới lạ.

-”Phu Lợi Đặc, còn có việc này?” Tam Vung Ngũ Thế tức giận thét hỏi đại thần trong đại sảnh, lập tức một người trung niên mập mạp bước ra, cúi đầu đáp: “Thật có việc này!”

-”Ân!” Ba Vung Ngũ Thế tin nhiệm gật đầu, thật ra mọi chuyện hắn điều biết do đã có một hệ thống tình báo, thế nên vụ việc ngày hôm qua trong đêm hắn đã nhìn thấy rồi, chỉ là trong lúc này hắn muốn thoáng kiểm tra các quan viên xem họ có công tư lẫn lộn làm rối kỉ cương không, lão hoàng đế này đúng là kẻ thù đoạn.

Lúc này, hữu tướng Ni Mặc Khắc mới đứng dậy.

-”Bề hạ, không thể để cho tên trộm thoát được, không thể để cho lũ trộm cướp hoành hành không có thiên pháp như thế được. Tiểu thị trộm chằm, đại thị trộm kim! Nhất định phải tìm ra thủ phạm vụ này!” Ni Mặc Khắc việc nhỏ sinh lớn, bình thường thì cho dù các quan đại thần có bị mất đi đứa con nhỏ của mình hắn cũng chẳng đếm xỉa, vậy mà tại sao như thế nào mà lại quan tâm đến các vụ trộm tiền đêm lần này?

Tam Vung Ngũ Thế cũng một chút cũng không thể đoán ra dụng ý của cáo già Ni Mặc Khắc này.

-“Bề hạ, việc này khiến cho thần an bài a.” Lôi Áo vui vẻ đứng ra đội ngũ chờ lệnh nói.

Tam Vung Ngũ Thế cũng kinh ngạc nhìn xem tả tướng lại im lặng không giống như ngày thường, hôm nay cả hai người cùng làm thịt hay sao mà ăn ý vậy? Bình thường vì một chuyện nhỏ thôi cũng đã tranh cãi đến đầu roi máu chảy, thổ phật hoành phi mới chịu nhả ra, hôm nay lại cùng ca bài Song Hoành đến đây, quái, rất quái lạ.

Kỳ quái về kỳ quái, khó mà có thể trông thấy hai vị văn võ lại cùng nhau ăn ý như vậy, tự nhiên Tam Vung Ngũ Thế phát tay, đồng ý giao cái vụ án tặc từ này cho Lôi Áo thanh tra.

Mà trên đường trở về, Diệp Tường cùng Ni Mặc Khắc đều rất nghi hoặc.

-“Cái tên Lôi Áo này sẽ không lại làm gì đùa giỡn đấy chứ nhỉ? Nhất định là cáo cho gà chúc tết !” Cùng là cáo già như nhau, tự nhiên lão sẽ cảm thấy Lôi Áo đột nhiên muốn hỗ trợ có rất nhiều nghi vấn.

-“Phải, hắn làm không xong những gì mà hắn đã nói thì ta sẽ đến chỗ lão hoàng đế già cáo trạng.” Diệp Tường mệt mỏi, hắn chính là muốn lão hoàng đế coi trọng vấn đề trị an ở Đế Đô này!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Vào Thành Làm Dân Công (2)

Quả nhiên vào buổi chiều, Ni Mặc Khắc cùng Diệp Tường cũng chờ được đến lúc một đội kỵ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh dưới sự dẫn dắt của Nạp Khắc nhanh chóng tới tước phủ – hiện trường vụ mất đồ, đoán chừng đây là Lôi Áo bắt đầu thanh tra. Diệp Tường cũng từ từ thương thức Nạp Khắc này, làm việc coi bộ cũng không tệ.

-”Từ tước đại nhân, xin hỏi người hôm qua có đặc điểm nhận dạng gì không?” Nạp Khắc hỏi Diệp Tường vấn đề một cách khá chuyên nghiệp.

-”Đặc thù?” Diệp Tường cố gắng hồi tưởng, đối phương thân mặc áo đen, che mặt, sau đó bị chính mình xuất ra một chiêu Long Trảo Thủ thì chạy trốn chết...

-”Đại nhân, ngài có nhớ được một đặc điểm rõ ràng nào của tội phạm không?” Nạp Khắc lặp lại.

-”Đề ta suy nghĩ xem...” Diệp Tường cố gắng hồi tưởng lại đặc thù nào đó của đối tên trộm, “A! Có!”

-”Đặc thù gì thế?” Lão cáo già Ni Mặc Khắc này so với Nạp Khắc còn sót ruột hơn, một bên đứng nghe nhin không được tiến lên vội vàng truy vấn.

-”Đối phương là một con người!” Diệp Tường vỗ tay kết luận.

“Đồng!” Lão hữu tướng lập tức ngã xuống mặt đất.

-”Cái này Đại nhân, cái này, đối phương ngoại trừ là người ngoài thì còn có đặc điểm nào đặc biệt không?” Nạp Khắc hiển nhiên cảm thấy Diệp Tường không có hiểu ý của hắn, không khỏi thêm một bước, sót ruột nhắc nhở lại câu hỏi.

-”A, có!” Diệp Tường cực kỳ khẳng định nói, “Đối phương là nữ nhân!”

“Oanh...” Toàn bộ người trong phòng nghe xong đều té ngửa xuống...

Một lát sau, Nạp Khắc cuối cùng biết được đối phương là một người ngoại quốc có dùng nước hoa, còn những cái chi tiết khác... thật quá đổi mù mờ... Nạp Khắc cũng cáo biệt Diệp Tường, mang theo cấp dưới tiếp tục tra xét, chỉ là cái lão cáo già Ni Mặc Khắc này tựa hồ sợ bị trộm một lần nữa, không khỏi hiện tại đi đâu lúc nào cũng có một đám gia nhân đi theo áp giải sủng vật trước mắt, mà Matt cũng phục lão già này, lúc nào cũng âm thầm theo dõi mấy vụ kiểm kê, sợ Diệp Tường với Matt thông đồng hãm hại lão.

Cái này, tuy nhiên Diệp Tường thật là vụng trộm rồi thu vào túi mình hơn một trăm vạn kim tệ của lão cáo già thật, miệng cứ nói là bị trộm nhưng làm thế này thì chẳng phải là vấn đề an toàn của nhà hắn được đảm bảo rồi, thế nên dùng thủ đoạn thì khỏi phải bàn a.

Mà cửa hàng sủng vật thì ngày càng làm ăn phát đạt hơn, sau khi có Tây Na gia nhập thì lượng công việc của Diệp Tường dần dần giảm bớt, tuy nhiên Diệp Tường cũng vẫn phải ra tay hỗ trợ nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc cơ thể mệt mỏi, thế nên Diệp Tường mới cùng với Matt, và lão già hảo hảo thương lượng một phen. Quyết định, đăng một thông báo khắp Đế Đô cần tuyển một nhóm người tài mới, nói thí dụ như là vấn đề bảo an, bảo vệ, còn có luyện kim thuật sĩ, cửa hàng trường sủng vật gì đó... Diệp Tường luôn muốn khuếch trương cửa hàng nên tất nhiên là muốn mời đủ nhân tài đến, có như vậy sinh ý của cửa hàng mới ngày càng dào dạt hơn.

Cơ mà có thể nói hành động này quả là một việc vô cùng táo bạo ở Đế Đô này. Hành động của Diệp Tường đã thành một hồi chuông thức tỉnh cho hàng nghìn người tài có cơ hội được tuyển dụng.

Tình hình là người đến tuyển dụng đã xếp thành một hàng dài suốt cả con đường cái, thành vệ quân đang nghiêm chỉnh cố gắng giữ trật tự trị an ninh, cả hội trường được bao trọn gói đều trật ních người, trong tay đều cầm một bản sơ lược lí lịch của mình cùng một bản chứng minh thân phận, những thứ này là do Diệp Tường thông báo yêu cầu bắt buộc phải có.

-”Ta hỏi người: Tại sao lại muốn làm cửa hàng trưởng của cửa hàng sủng vật ngoan ngoãn?” Diệp Tường đối với việc phỏng vấn từ đầu đến giờ với người nào cũng hỏi như vậy, hiện tại hắn là lão bản, tự nhiên lại muốn hỏi đối phương như vậy, dĩ nhiên những người bị hỏi kia càng cảm thấy kì quái, cho tới bây giờ chưa từng có quý tộc làm tiền nào lại ra thông báo tuyển dụng rồi đến tận hiện trường để phỏng vấn người như vậy, nhưng lại muốn bọn họ mang theo sơ yếu lí lịch cùng với giấy xác nhận thân phận, thật sự là những yêu cầu rất kì quái.

-”Bởi vì ta sủng ái đại nhân, hy vọng có thể giúp cho người ngày càng tảo sáng hòa quang...”

-”Kế tiếp...” Diệp Tường đánh dấu luôn vào hồ sơ, trực tiếp bỏ qua.

-”Đại nhân, người hãy thu nhận ta đi, ta thật sự rất sủng ái người...” Người nọ tựa hồ vẫn chưa từ bỏ ý định.

-”Vệ binh!” Diệp Tường hô, lập tức hai vệ binh cao lớn dừng mãnh bước tới, đem người kia tổng ra ngoài, mà tên kia vẫn là quay đầu lại không ngừng nói sủng ái Diệp Tường như thế nào vân vân, một tầng lại một tầng nịnh hót vỗ mông ngựa càng lúc càng khủng khiếp hơn.

Mà bên ngoài cửa những người xếp hàng vẫn đang chờ đợi, những tên bị bỏ qua rồi mà vẫn không ngừng nịnh nọt, sau đó một loạt những kẻ nịnh hót đều bị kéo ra ngoài nhưng cũng chẳng ít những kẻ sử dụng công phu khoát lách, không ít những kẻ lại tự cho mình là giỏi, tất cả đều bị đuổi ra ngoài...

Cái môn của Diệp Tường sắp bốc hỏa rồi, nhìn xem những đám người này, Diệp Tường thật sự có chút thất vọng. Chẳng lẽ Đế Đô lớn như vậy mà không thể chiêu mộ được một người nào hay sao?

Vào thời khắc này, một người cao lớn chen chúc tiến đến, sau lưng còn đeo một cái túi bố bao, làn da xanh ngắt làm cho những kẻ ở đó đều chen chúc lên xem tên nhân thú này phỏng vấn.

Tại Đế Đô của Ba Vùng đế quốc có rất nhiều chủng tộc đến đây cùng sinh sống, đương nhiên, người thú là một trong số đó, đối với loại người lùn bọn họ trời sinh luôn làm theo ý mình, đối với người cùng loại thì cũng có chút ôn hoà, nhân thú luôn luôn là bộ dạng khá quái dị, những tinh linh xinh đẹp thì lại càng hiếm thấy, những sinh vật chủng tộc ở tại đại lục cũng ít nghe nói qua.

Đối phương đưa tới hế ra một trang giấy đã có chút cũ nát, trên đó có viết qua sơ yếu lí lịch của hắn, chỉ là viết cho có, trình bày một cách đơn giản.

-”Đạt Cỗ?” Diệp Tường nhớ kỹ cái tên kì cục này.

-”Ân!” Nhân thú hiển nhiên có chút khân trang, dường như đây là việc đầu tiên hắn làm, Diệp Tường bỗng nhớ lại mình năm đó khi đi phỏng vấn ở thị

trường gặp vô số người tài trong lòng cũng bất an không yên.

-”Không cần khăn trương!” Diệp Tường an ủi, nhìn hành động thì người thú này có vẻ thật thà, chất phác.

-”Ngươi có sở trường gì đặc biệt?” Diệp Tường ôn hòa dò hỏi, nói thật, hẳn đối với nhân thú hiền lành chất phác này cũng có chút hảo cảm.

-” Ta có khí lực lớn. Ta có thể làm bảo tiêu, có thể giúp ngươi ngăn cản đao thương! Chỉ cần ngươi cho ta ba quan tiền một tháng là đủ rồi!” Đạt Cổ hiền nhiên có chút thiếu kiên nhẫn, vội vàng nói ra.

“Ân?” Diệp Tường cau mày nhìn xem bộ dạng quần áo đơn sơ của nhân thú này, nói thật hẳn thật sự đang thiếu một đội trường bảo an, tên nhân thú này không đến nỗi tệ.

-”Biết kiếm thuật sao?” Diệp Tường dò hỏi.

-”Ta không biết dùng cái kia, ta thích dùng cây gỗ từ! Đùa giỡn thuận tay vô cùng lợi hại!” Thú nhân thành thật nói, nếu không phải là vệ binh không cho phép mang vũ khí đến nơi này, hẳn đã sớm đem gậy gộc mang tới biểu diễn một lần.

-”Trình độ võ sĩ Minh nguyệt gì?” Diệp Tường lông mày nhảy dựng lên hỏi, nhiều cấp bậc võ sĩ á đại lục đều dùng ánh trắng trong quá trình phân chia biến hóa, bởi vậy mà Diệp Tường mỗi lần hỏi thăm dò đối phương thì đều hỏi cái gì Minh Nguyệt, thực ra trong ý tứ là để tìm hiểu xem cấp bậc võ sĩ đó.

“Không biết, ta không hiểu cách giám định như thế.” Đạt Cổ do dự, tiếp theo còn nói thêm “Nhưng là ta đánh nhau còn chưa từng có thua ai.”

Diệp Tường cảm tò mò yếu lý lịch cũ nát của Đạt Cổ, đối phương cũng có vẻ mặt giàu có nhìn mình, không ti không hăm hại, thật thà phúc hậu, rất cao lớn, xác thực rất thích hợp để làm bảo tiêu tư nhân cho Diệp Tường.

-”Hảo, ngươi trúng tuyển! Ngày mai đến Declan tử tước phủ nhận việc!” Nói xong, Diệp Tường quơ tay lấy con dấu của mình đóng một ấn tín trên sơ yếu lý lịch của Đạt Cổ, lần lượt trở về dặn dò: “Được rồi, ngày mai nhớ rõ, đến đúng giờ này đến đây, không được đi muộn.”

-”Cảm ơn!” Đạt Cổ hiền nhiên có chút mừng rỡ, thật cao hứng, hẳn là người đầu tiên trúng tuyển, có chút bất ngờ cùng cảm giác không thành thực, rất giống Diệp Tường năm đó khi lần đầu được đi làm, mà Đạt Cổ thì lại càng giống như công dân lần đầu tiên được vào thành làm công, thật thà phúc hậu chỉ cầu nuôi sống gia đình để sống tạm, đơn giản như thế, so với hàng ngàn lí tưởng cao siêu hoa mỹ khác thì cuộc sống đơn thuần cần cù chất phác lại thực tế hơn nhiều.

Thông báo tuyển dụng lan truyền, một mỗi phòng vẫn Diệp Tường cũng đã tuyển dụng được không ít người, kết quả là cũng tuyển chọn được mười lăm người luyện kim thuật sĩ cấp D, ba mươi bảo tiêu, mà nhân viên cửa hàng sừng vật cũng đã chọn được, có thể nói vị trí này là lửa nóng trước mắt nhất, cửa hàng trường cũng tuyển chọn được ba người, tương đối còn thiếu vài người nữa nhưng là kết quả như vậy Diệp Tường cũng hơi cảm thấy vui mừng, sau này phòng chừng không ít người tài sẽ chen phá cánh cửa để làm công cho Diệp Tường.

Mà đãi ngộ do Diệp Tường mở ra cho công nhân viên còn muốn cao hơn so với các lão bản quý tộc khác một phần, cái này cũng là một trong những nguyên nhân nhiều người tranh nhau đến phỏng vấn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Ai Dám Động Đến Người Của Ta (1)

Đạt Cổ ở trong một thành nhỏ nghèo nàn ở phía nam đế đô, tuy ở trong đế đô cuộc sống của người dân không tệ, nhưng ở trong xóm nghèo này người dân đa số là người nghèo từ các vùng khác tới, nên tự nhiên cuộc sống nơi đây không thể bằng ở trong thành được, hơn nữa, dân ở đây tập hợp đủ mọi loại người hỗn hợp. Về cơ bản là rất hỗn tạp, lộn xộn.

Đạt Cổ xuyên qua mấy cái ngõ nhỏ, đi đến một gian nhà rách rưới, bên ngoài còn phơi hỗn tạp một đống quần áo vá vúi đủ các thể loại.

Đạt Cổ đẩy cánh cửa lung lay như sắp đổ ra, từ trong gian phòng tối tăm truyền đến một tiếng ho khan, Đạt Cổ vội vàng bước nhanh vào bên trong.

-”Mẫu thân, thân thể người thế nào rồi? Con sẽ đi nấu thuốc cho người ngay bây giờ!” Đạt Cổ hướng tới một lão nhân gầy như que củi đang nằm ở trên giường quan tâm, lo lắng hỏi.

-”Khụ khụ... Đạt Cổ, hôm nay đi tìm việc thế nào rồi?” Mẫu thân Đạt Cổ hữu khí vô lực (yếu ớt, suy yếu) hỏi, hai mẫu từ bọn họ tháng trước mới đến đế đô, nên hiện giờ tất nhiên là không có tiền, mà mẫu thân của Đạt Cổ lại mang một thân đầy bệnh tật, nên tự nhiên là Đạt Cổ phải đi tìm việc khắp nơi để kiếm tiền mua thuốc cho mẹ của mình, chính vì thế hẳn đã phải thường xuyên nhịn đói.

-”Mẫu thân, Con tìm được việc rồi! Ngày mai sẽ bắt đầu đi làm, đại khái có thể có đủ tiền để mua thuốc giúp người chữa bệnh!” Đạt Cổ có chút hưng phấn cùng vui vẻ, một bên vừa nấu thuốc vừa chia xẻ cùng mẹ của mình.

-”Đừng, tiền người kiếm được đừng dùng để mua thuốc nữa, để mà mua com ăn đi, nhìn người, đều gầy thành như vậy rồi!” Lão mẫu thân nói đến đây, nước mắt đã lưng tròng, càng thấy thương cho đứa con này của mình.

-”Không có việc gì, mẫu thân. Declan từ tước kia đã đáp ứng cho ta ba quan tiền, tiền lương một tháng, xem ra hẳn là một quý tộc tốt.” Đạt Cổ hào hứng tiếp tục nói.

“Ừ!” Lão mẫu thân gật gù đầu, sau đó lại là một hồi kịch liệt ho khan.

Mà vào đúng lúc này.

“Thùng! Thùng!” Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa kịch liệt.

-”Ai đó?” Đạt Cổ quát, vội vàng đi ra ngoài.

Vừa mới ra tới cửa, bụng Đạt Cổ đã bị một loạt gậy gộc vung tới đập trúng, Đạt Cổ cắn răng chịu đau, sau đó hẳn lại cảm thấy trên đỉnh đầu có một trận gió thổi qua, hiển nhiên là do đối phương lại nâng gậy gộc lên hướng đầu của mình đánh tới.

Đạt Cổ đưa tay ra bắt được một cây gậy gộc đang rơi xuống đầu hẳn, ngẩng đầu nhìn người tới một cách rõ ràng, người nắm cây gậy chính là một gia hỏa cao gầy, mặc một thân trang phục lưu manh, sau lưng bốn phía còn đứng bốn năm đại hán, đều là đáng về lưu manh.

-”Các người là ai?” Đạt Cổ thấp giọng hỏi, hiển nhiên là đối với một bọn người vừa gặp mặt đã vung gậy đánh người này không có chút cảm tình gì.

Tên thanh niên bị nắm chặt gậy gộc kia nghĩ muốn kéo cây gậy của mình về, nhưng là khí lực của Đạt Cổ quá lớn, căn bản là hẳn kéo không được.

-”Người chính là Đạt Cổ?” Tên thanh niên kia buông một câu hỏi tượng trưng, về cơ bản là đã nắm chắc danh tính của người đối diện.

-”Đúng!” Đạt Cổ đáp.

-”Hừ, ngày hôm qua tại đầu đường, chính là người đã đã thương tiểu đệ của ta?” Tên thanh niên kia quả nhiên là vì tiểu đệ của mình mà tìm tới để trả thù.

Đạt Cổ nghe xong lời này, hồi tưởng, ngày hôm qua tại đầu đường, quả thật mình có đem một tên lưu manh cướp bóc bắt lại, chỉ là hẳn thật không ngờ sau lưng tên lưu manh đó còn có người làm chỗ dựa cho hẳn.

-”Các người muốn thế nào?” Đạt Cổ quét mắt nhìn một đám đám người trước cửa, hẳn cũng không sợ đánh nhau, chỉ là sợ quấy nhiễu tới mẫu thân.

-”Hừ. Muốn thế nào? Người đến cho chúng ta ba mươi kim tệ là xong việc a!” Tên đầu lĩnh kia cười xảo trá nói.

-”Không có tiền!” Đạt Cổ thành thật đáp.

-”Cái gì? Không có tiền?” Tên đầu lĩnh nghe xong lời này liền nhếch mép cười, “Không có tiền, vậy thì...” Còn chưa nói xong, tên thanh niên kia đã nhắc chân hướng lồng ngực Đạt Cổ đá tới, nhưng cơ thể Đạt Cổ cường tráng nên đã triệt để đem tên thanh niên kia bắn ra ngoài.

-”Còn không lên cho ta?” Tên đầu lĩnh nhóm lưu manh ôm chân nhảy lui về phía sau, hướng vài tên tiểu đệ đang ngắc gập đứng hết lên.

Lập tức vài người chen chúc xông lên, nhưng Đạt Cổ trong tay đã cầm một cây gậy lên hướng hai tên đánh tới, lập tức hai vị này bị nện bay đi ra ngoài, đối với một tên gia hỏa khác ở phía bên tay phải chính là một cước đá tới, trực tiếp đá vào bụng khiến hẳn phải ôm bụng quỳ xuống đất rên rỉ, mà đối với một tên ở bên trái Đạt Cổ đã trực tiếp cho hẳn một chưởng thiên ma lưu tinh quyền làm cho hẳn cùng số phận bay đi ra ngoài như hai tên trước đó, sau đó lại một gậy đập bay ra ngoài, trực tiếp đánh trúng một người trong bọn hẳn, còn một tên khác đã bị dọa không dám xông lên.

-”Rút lui!” Tên đầu lĩnh cắn răng hô, lúc ra đi còn vút xuống một câu, “Người chờ đó, người Hắc Thiên Sát chúng ta cũng không phải chỉ có bấy nhiêu đây đâu! Hừ!”

Đạt Cổ cũng lười truy, vì tại lúc này, mẫu thân hẳn đã ở bên trong hỏi: “Đạt cổ, bên ngoài có chuyện gì vậy?”

-”Không có việc gì đâu ạ! Vừa rồi có một đám cầu cản người lung tung thôi...”

...

...

Ngày hôm sau, Đạt Cổ đúng giờ hẹn đến phủ tử tước Declan, nhà này là một khu nhà cấp cao bình thường như bao nhà của các quý tộc khí phái khác, nghe nói đó là do tử tước Declan dùng thủ pháp thần kỳ, cứu lão hoàng đế bị ám sát trọng thương, đến mức đe dọa tới tính mạng ban cho, tâm tình Đạt Cổ có chút bất an, nhưng cũng có chút cao hứng cùng hưng phấn hỗn tạp, bởi vì hẳn có thể kiếm tiền để cho mẫu thân chữa bệnh.

Mà khi Đạt Cổ tiến đến, giao cho người đưa tin của phủ tử tước phần lý lịch sơ lược sau, tiếp theo liền được người dẫn tới hậu hoa viên của phủ tử tước

xếp hàng, giờ phút này đứng ở trên cỏ đã tụ tập mấy chục người, chắc hẳn những người này chính là những người được thông qua trong buổi phỏng vấn ngày hôm qua a, Đạt Cổ cũng đi vào trong đám người đó, cùng đợi an bài công tác tiếp theo.

Một lúc sau, Declan mang theo một người mặc khôi giáp kỵ sĩ đứng theo tiêu chuẩn đi tới, cách ăn mặc theo đúng tiêu chuẩn quân nhân làm cho không thiếu người mới vừa rồi ồn ào thảo luận lập tức biến thành an tĩnh.

- "Rất tốt, đều đã đến đông đủ!" Diệp Tường thoả mãn gật đầu, đại khái điểm danh qua vài người, những người này đại khái chính là thành viên tổ chức vệ đội của chính mình sau này a.

- "Nạp Khắc, nói cho bọn hắn điều lệ của phủ tử tước, còn có, ngay lập tức tổ chức huấn luyện!" Diệp Tường đối với Nạp Khắc ở một bên phân phó, Nạp Khắc chính là người bị Diệp Tường đào tới từ chỗ lão hoàng đế, hẳn dùng biện pháp gì, như thế nào có thể đem một người đã gần tiếp cận doanh Nguyệt cấp kỵ sĩ đào tới, không người nào biết cả.

- "Hiện tại các ngươi mới chỉ là thử việc, bắt đầu từ hôm nay trở đi, các ngươi sẽ tiếp nhận việc huấn luyện rồi khảo hạch, nếu không hợp cách (đạt tiêu chuẩn hết thầy đều bị đào thải! Ta chỉ muốn dùng người có năng lực, bắt đầu từ hôm nay ta sẽ là huấn luyện viên của các ngươi, mà thuộc hạ của ta sẽ phụ trách khảo sát đối với thành quả huấn luyện của các ngươi, tiếp theo đó, khụ khụ, sẽ báo cáo cho lão bản!" Nạp Khắc nói xong hướng phía Diệp Tường nhìn nhìn, hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái, tử tước đại nhân này sao lại yêu cầu mình gọi hắn là bản, mà không phải đại nhân a.

- "Ta hy vọng, hôm nay, các ngươi nhiều người như vậy đến nơi đây, đến cuối cùng lưu lại cũng là nhiều người như vậy!" Diệp Tường nói xong lời này, liền xoay người rời đi, còn lại giao cho Nạp Khắc, dù sao Nạp Khắc xác thực là một quân nhân điều binh khiển tướng a, mướn hắn làm bảo an của mình, làm đại đội trưởng đội bảo vệ, xác thực là quá anh minh rồi, tạ ơn nữ thần. nhưng, lão hoàng đế chết tiệt, đã buộc hắn phải giao ra năm mươi vạn thuế, đã vậy còn phải vào trong triều làm quan nữa, làm quan gì trước mắt vẫn còn chưa có sắp xếp xuống nữa, đây cũng là một cái giá lớn mà Diệp Tường phải trả giá cho việc đào tẩu góc tường a...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Ai Dám Động Đến Người Của Ta (2)

Một ngày lại trôi qua, ngày đầu tiên huấn luyện người mới này khiến cho một số người có chút ăn không tiêu nhưng đối với Đạt Cổ mà nói, tuyệt đối chỉ là một bữa ăn sang nhẹ nhàng.

Tối chiều muộn, Đạt Cổ nhanh chóng chạy về nhà, dù sao mẹ của hắn còn đang ở trong nhà chờ đợi hắn trở về nấu thuốc, nấu cơm nha.

Nhưng là, khi hắn vừa mới đi đến cửa, tiếp theo đã nghe tiếng mẩu thân đột nhiên hô to: "Đạt Cổ, chạy mau! Nhanh!"

Đạt Cổ còn chưa kịp phản ứng xem có chuyện gì xảy ra, tiếp theo một đám bột phấn màu trắng lập tức hướng về phía mặt Đạt Cổ bay tới, làm mắt của Đạt Cổ lập tức nhìn không rõ, chỉ là cảm giác được bốn phía có mười mấy tiếng bước chân, trong đó có một thanh âm làm cho hắn cảm thấy rất quen thuộc.

- "Tung lưới!" Người nọ đúng là gã đầu lĩnh của nhóm lưu manh hôm qua đã bị Đạt Cổ đánh cho phải chạy trốn chui trốn nhủi vào trong cánh đồng hoang.

Dứt lời, lập tức một cái lưới lớn từ không trung rơi xuống bao quanh Đạt Cổ, lập tức Đạt Cổ bị cái lưới đó bao quanh trói lại, sau đó là đám lưu manh kia xông tới bao vây ở xung quanh.

- "Đánh cho ta!" Gã đầu lĩnh của đám lưu manh ra lệnh, lập tức bảy tám tên chợt lấy thiết côn, toàn bộ xông tới, Đạt Cổ mới đầu còn hơi chút có thể chống đỡ, nhưng mắt không thể nhìn thấy gì cả, tiếp đó hắn còn bị đánh một cái rất nặng vào đầu, sau đó liền ngất đi, mà trước khi hôn mê hắn nghe được tiếng mẩu thân liều mạng hét gào, tiếp theo cái gì cũng không biết ...

- "Mẹ nó, tên hỗn đản này thật đúng là khó giải quyết!" Gã đầu lĩnh của nhóm lưu manh đối với Đạt Cổ nằm trên mặt đất nhỏ một ngụm nước miếng, tiếp theo chỉ chỉ vào mẩu thân của Đạt Cổ phân phó, "Mang về, cùng lão đại báo cáo, bà ta cũng mang về cho ta! Xem bọn hắn tại đề đô còn ai dám đụng đến người của Hắc Thiên Sát chúng ta?"

Một màn này phụ cận hàng xóm xung quanh tự nhiên là nhìn thấy, nhưng bọn họ cũng đều biết Hắc Thiên Sát là ai, tự nhiên không ai dám tiến lên ngăn cản, người nghèo không nghĩ tự dẫn đến phiền toái cho chính mình, càng sẽ không có người đi giúp đỡ một người mà bản thân hoàn toàn không biết người đó là ai, có lẽ, thú nhân (người nửa người nửa thú) này chỉ có thể tự nhận là xui xẻo tốt cùng, có không ít những người đứng xem quanh đó đều lắc đầu lặng yên cảm thán.

Mà ngày hôm sau, tại phủ tử tước Declan, thời điểm Nạp Khắc điểm danh, hiển nhiên không thấy Đạt Cổ tới, khi Nạp Khắc hỏi thăm xem có chuyện gì xảy ra, có một người ở gần chỗ Đạt Cổ ở đã cùng Nạp Khắc nói: Đạt Cổ bị hắc bang bắt cóc .

Mà Nạp Khắc nghe vậy, liền vội vã chạy đi tìm lão bản của mình báo cáo.

–“Cái gì! bang hội Hắc Thiên Sát?” Diệp Tường nghe xong Nạp Khắc nói xong, lập tức cũng kinh ngạc, trong miệng càng mắng: –“Mẹ nó, ngay cả ở dị giới này cũng có hắc bang nữa...”

–“Lão bản, làm sao bây giờ? Bọn họ là hắc bang lớn nhất ở đế đô này, cái phiền toái phải làm sao? Hay là...” Nạp Khắc tựa hồ cũng minh bạch nguyên tắc quý tộc đều không muốn gây chuyện, đối với một tên còn chưa phải là hạ nhân trong phủ, hẳn là có thể mặc kệ, không cần quan tâm tới.

–“Hắn dám động tới người của ta?” Diệp Tường nhìn chằm chằm vào Nạp Khắc hỏi.

Nạp Khắc nhìn lão bản trẻ tuổi này, có một loại cảm giác mà hắn không thể trả lời gì đó làm cho hắn thấy bối rối: “Vâng!”

–“Được! Được! Rất được!” Diệp Tường cười lạnh nói, “Hừ, Hắc Thiên Sát phải không? Rất tốt, rất cường đại...”

Rất nhanh, Nạp Khắc đem tất cả nam đinh trong phủ tử tước phủ đều triệu tập tới, tổng cộng có năm mươi người, Nạp Khắc đem phát cho mỗi người một cây gậy, tất cả mọi người không khỏi nghi hoặc không thôi, lão bản của mình rốt cuộc có dụng ý gì đây?

–“Các huynh đệ, hôm nay triệu tập các người tới, là bởi vì chúng ta có một vị huynh đệ bị người của Hắc Thiên Sát bắt cóc, ta, Declan tử tước cho tới bây giờ chưa sợ qua bất luận kẻ nào, hơn nữa các người đều là công nhân viên của ta, ta là lão bản của các người, không có trải qua sự cho phép của ta, nếu dám động người của ta, ta tuyệt đối không cho phép, quyết không để yên!” Diệp Tường nói xong, nhìn một đám người phía dưới giữ im lặng, “Nếu đối lại là các người, bất kỳ một người nào trong các người, ta cũng sẽ làm như vậy, ta sẽ không cho phép người khác tùy tiện dám đụng đến công nhân viên của ta! Công nhân viên của ta! Các người nguyện ý để cho người khác động tới huynh đệ của các người sao?” Diệp Tường lớn tiếng quát hỏi.

–“Không thể!” Phía dưới truyền đến câu trả lời vang dội, sắc mặt mỗi người đều thể hiện sự xúc động, một bộ dạng tràn ngập sự phẫn nộ.

–“Rất tốt, đợi tí nữa các người đi cùng ta, đi với ta cùng bang hội Hắc Thiên Sát đòi người, không để cho chúng giữ người của chúng ta! Nếu xảy ra chuyện gì ta đều giúp các người chống đỡ!” Diệp Tường cười lạnh, lại cho đám người phía dưới một liều thuốc trợ tim, làm đám người phía dưới càng giờ cao lên gậy gộc hô to vang dội.

Mà một màn này làm cho Tây Na ở trong phòng thí nghiệm đều để vào trong mắt, không khỏi mỉm cười tự nói câu: “Thật sự là nam nhân kỳ quái, bất quá, nam nhân như vậy mới thú vị!” Nghiền ngẫm nói xong, nàng lại tiếp tục trở về làm thí nghiệm, hiển nhiên là không hề quan tâm tới việc này.

Mà ở bên ngoài tập hợp một đám người hung hung dữ dữ đầy khí thế xuất phát, mà Diệp Tường cũng lập tức cười ngửa xuất phát, ngay cả con lừa bốn chân cũng đi theo tham gia náo nhiệt cùng Diệp Tường, những ngày này, con lừa đều chơi cùng Ô Ô rất vất vả, khó có thể tìm được cơ hội lười biếng, đương nhiên nó muốn gom góp làm vũng nước đục này đục thêm, đã loạn càng thêm loạn.

Đội ngũ hơn năm mươi người đi trên đường, dẫn đầu là người quen đường ở gần đó, do ủng hộ Diệp Tường trừng trị bọn hắc bang mà tình nguyện giúp đỡ.

Tổng bộ Hắc Thiên Sát tại thành nam của đế đô là một khu lớn tập hợp toàn dân nghèo, ở tại một tòa nhà lớn, cửa ra vào của cái phố kia, tất cả đều là nhuộm được một màu sắc lưu manh, khi bọn hắn trông thấy một đội đao côn chính tề, khí thế mãnh liệt đi đến đầu phố, liền vội vội vàng vàng chạy vào trong tòa nhà lớn cùng lão đại của mình hồi báo.

Mà Diệp Tường phát phát tay, ý bảo cả đội dừng lại ở phía sau lưng, nhỏ giọng cùng Nạp Khắc bên cạnh nói: “Đợi tí nữa, khi thấy ta ra hiệu thì hành động!”

Nạp Khắc gật gật đầu, đối phó với một đám lưu manh, hẳn vẫn là có thừa lòng tin.

Rất nhanh, từ trong tòa nhà lớn có khoảng hai ba mươi tên chạy ra, trong tay cũng mang theo côn gậy, gây gộc, mà nổi bật nhất là khi một cái buh hăn nam tử tên Đào Ba chỉ còn có một con mắt đi ra, phỏng chừng hẳn chính là lão đại của Hắc Thiên Sát.

–“Các hạ là người nào?” Tên nam tử tên Đào Ba kia lên tiếng hỏi.

–“Hừ! Nghe cho rõ ràng, ta là người đứng đầu phủ Declan tử tước!” Diệp Tường cười lạnh ứng lại một câu.

–“Người của phủ Declan tử tước?” Đầu bóng lưng Đào Ba hiển nhiên có chút sùng sốt, hắn không nghĩ tới đối phương lại là quý tộc, bất quá, rất nhanh hắn lại cười, trong giới quý tộc thường có mấy tên loại choai, đều ồn ào như vậy, mang theo một đồng cấp dưới đi gây chuyện, khi chính thức thấy chính hắn, còn không phải là bị đánh một trận rồi mới ngoan ngoãn nộp tiền ra sao, xem ra người này lại là tới đưa tiền.

–“Không biết các hạ có chuyện gì? Có biết nơi này là ta địa bàn của lão hồ ta?” Đầu bóng lưng Đào Ba rất ương ngạnh báo ra ngoại hiệu của mình, hiển nhiên là tại đế đô chính là vang dội vô cùng, cam đoan là dọa cho không ít đại thiếu gia của các quý tộc sợ tới đái ra quần.

–“A, nguyên lai là thiết lão hồ các hạ a...” Diệp Tường ra vẻ một bộ dạng bình tĩnh đại ngộ, tiếp theo hắn nói ra một câu làm tất cả mọi người rung động thật sự!

Q.1 - Chương 21: Ai Dám Động Đến Người Của Ta (3)

-“Sưu!” Một khối gạch bay thẳng đến thiết lão hồ, hơn nửa tốc độ nhanh, chuẩn, hung ác!

“Cách cách!” Thiết lão hồ mới vừa rời đầu còn bóng lưng, sáng bóng vô cùng liền lập tức máu tươi đầy mặt, tất cả người ở chỗ này đều triệt để há hốc miệng nhìn mặt gã thiếu niên quý tộc trên con ngựa trắng, ra tay hèn hạ như thế, hoàn toàn không giống một kỵ sĩ quý tộc quyết đấu, trời ạ, người này rốt cuộc là người nào.

-“Người... Người rõ ràng dám đánh lên ta?” Thiết lão hồ chỉ vào Diệp Tường, run rẩy nói không ra lời, nhưng là hần vừa mới dứt lời, tiếp theo lại là một vật bay tới, vật kia đương nhiên lại là một bình thủy tinh a!(đây là động thủ không động khẩu, tiêu nhân chính hiệu a!)

-“Lên!” Nạp Khắc thấy tình thế như vậy liền hô to, lập tức năm mươi mấy người sau lưng người người quơ lấy gậy gộc liền xông lên, cùng ba mươi tên lưu manh phía trước ở trong trạch tử đánh nhau, tràng diện hỗn loạn, mà Diệp Tường cũng nhảy xuống ngựa, không biết đó thế vô gì, hai tay nắm chặt lấy kỹ thuật đập người lỗ hổng thuần thành (rất thuần thực, uy mãnh)

Mà ngay cả con lừa bên cạnh “Bốn Điều Chân cũng không khỏi xem ngây người, đối với lão bản này của mình càng lớn cảm phục! Đầu đường mười tám món binh khí vận dụng thành thạo, đoán chừng là chuyên gia đánh nhau a!

-“Cao thủ, cao thủ a!” Con lừa tán thưởng cảm thán nói, tiếp theo lại nâng chân đạp, đạp bay hai tên lưu manh bỏ nhào qua, một cái đến lại đánh bay một cái...

Con lừa cũng sẽ đánh nhau? Mẹ, đám người này rốt cuộc là có cái địa vị như thế nào? Ngay cả nhiều năm trà trộn, sống ở đầu đường, đám lưu manh cũng không khỏi hít sâu, một lần nữa đánh giá lại đám người này.

Mà thiết lão hồ cùng Diệp Tường đối đầu, chính là đối phương đều thành thạo kỹ thuật, chiến đấu tạm thời hiện lên trạng thái giằng co.

Mà người của Hắc Thiên Sát đã chạy đi tìm viện binh, tự nhiên rất nhanh dẫn tới một đám người trong tay đều cầm vũ khí, hiển nhiên là một đám gia hỏa bang chúng đứng mệnh mông, cuộn cuộn hướng phía cửa ra vào của tổng bộ đang hỗn loạn đi tới, nhân số phỏng chừng có hơn hai trăm người, Diệp Tường mang đến vài chục người kia không khỏi lui về phía sau mấy bước.

-“Lên, cứu lão đại!” Tên phía trước kia nghiêm nhiên chính là gã đầu lĩnh đã bắt cóc Đạt Cổ, chỉ thấy hần vừa quát, lập tức sau lưng mấy trăm tên liền ủa lên.

-“Khốn kiếp, liều mạng!” Nạp Khắc giờ kiểm lên quát, không nghĩ tới tông quân nhiều năm như vậy, chiến trận còn không có đánh, ngược lại lại trước bị bại bởi một đám lưu manh, thực nhục nhả!

Năm mươi người đối đầu với hơn hai trăm người, tự nhiên là có sự chênh lệch cách xa, nhưng là năm mươi mấy người mà Diệp Tường mang tới người người tựa hồ giống như ăn tiên được, hưng phấn kịch liệt có thể đem thế cục tạm thời kéo thành thế hoà, làm cho người ta giật mình.

Hơn nửa Nạp Khắc mang theo hơn năm mươi người, có hơn hai mươi người đều là theo quân đội chính quy bị Diệp Tường “đào” tới, tự nhiên là nếu so với đám lưu manh ở đầu đường xá chợ hiển nhiên là lợi hại hơn một chút, nhưng là nhân số đối phương chiếm ưu thế, thế cục dần dần lại trở lại thế giằng co, đây là tại để đô mấy trăm năm nay đều không có sự kiện nào có thanh thế lớn như vậy, khiến cho mọi người ở trên đời được nể nể!

Mà bên cạnh, Diệp Tường cùng thiết lão hồ vẫn đang tiến hành quyết đấu cá nhân, khí thế hùng hục.

Bởi vì thiết lão hồ bị Diệp Tường đạp cho đầu nổ đầy hoa trước đó, nên tự nhiên có chút yếu thế hơn.

-“Sưu!” Thiết lão hồ vung ra một nắm vôi phấn, Diệp Tường nhanh chóng lập tức thối lui vài bước, giờ tay áo lên ngăn trở, rất nhanh, bả vai Diệp Tường cũng bị đánh một cái, băng ghế trong tay thiết lão hồ đều đập nát.

Diệp Tường cắn răng, lấy từ trong tay áo ra một côn mang theo từ từ tước phủ, trực tiếp một đập đánh trúng thiết lão hồ, thiết lão hồ nâng tay lên ngăn cản, tiếp theo thiết lão hồ bị đau kêu thét một tiếng, hiển nhiên chất lượng mộc côn của Diệp Tường so sánh với cái băng ghế mà thiết lão hồ vừa tạt nát có chất lượng nhiều hơn nhiều.

Mà càng làm cho con mắt của thiết lão hồ lòi ra tới là dưới háng cũng trúng một cước của đối phương, thiết lão hồ kia hận a, hần sao lại quên còn có một chiêu như vậy a? Bị đối phương dùng trước, hần liền bùm lấy mệnh căn của mình, lập tức đau nhức quỵ trên mặt đất, tiếp theo Diệp Tường quơ lấy băng ghế chính là răng rắc một tiếng, hạt bụi lớn nhỏ theo nhau rơi xuống, người phía dưới huyết nhục tung tóe, thống khổ giãy dụa.

Mà năm mươi người đối đầu hơn hai trăm người, cuộc “Đại chiến” vẫn tiếp tục diễn ra cực kì quyết liệt.

Diệp Tường quơ lấy binh khí vô địch trong tay, tại đám người đông đúc gào kêu sát điên cuồng, mở ra một đường máu, trực tiếp đánh ngã hơn mười tên gia hỏa, làm cho bất cứ tên nào khi nhìn thấy một cơn trong tay Diệp Tường đều giật mình kinh hãi, né tránh, cần bản không có ai dám tìm Diệp Tường gây phiền toái, ngay cả lão đại của bọn họ đều bại, có thể thấy được kỹ thuật đánh nhau của tên tử tước này ghê gớm như thế nào, quá kiêu ngạo, không thể trêu vào,thời thì liền trốn đi cho an toàn a...

Bởi vì nhân số là phương diện chiếm ưu thế, Hắc Thiên Sát vẫn là chậm rãi bắt đầu thay đổi thế cục, rất nhanh Diệp Tường mang đến đội ngũ hơn năm mươi người giờ đã có hơn hai mươi người bị thương đứng cũng không đứng dậy được, nhưng là, những người còn lại lại vẫn y nguyên chăm chú đứng cùng một chỗ, cùng hơn một trăm người vây quanh bọn họ giăng co lấy...

Nhưng mà, đúng lúc này, tiếng móng ngựa chinh tề nhanh chóng theo đầu đường truyền đến, mấy trăm thành vệ quân với vũ khí đầy người vọt lên tiến đến, đem tất cả mọi người vây quanh, hơn nửa trường thương đồng loạt đều hướng về phía những tên lưu manh đang cầm côn bổng thuộc bang hội Hắc Thiên Sát chia vào.

-”Bỏ vũ khí xuống! Hai tay ôm đầu gối xuống! Nếu không ngay tại chỗ giết chết!” Đi vào là nhất danh tướng quân uy nghiêm đã vào tuổi trung niên, mà người nọ đứng là tả tướng Lôi Áo, cùng đồng hành còn có hữu tướng Ni Mặc Khắc...

Hơn một trăm tên lưu manh đều ngoan ngoãn vứt binh khí xuống dưới, hai tay ôm cái đầu gối chồm hỏm xuống, vấn đề này rõ ràng đã kinh động đến thành vệ quân, xem ra thời gian sau này của bọn họ sẽ lộn không tốt chút nào rồi.

Ni Mặc Khắc vội vàng nhảy xuống ngựa, chạy đến bên người Diệp Tường, hỏi thăm: “Tiểu tử, ngươi không sao chứ?”

Đối với hữu tướng, ở đế quốc này là không người không biết, không người không hiểu,thế mà hắn lại đối với một người tuổi còn trẻ hỏi han ân cần, tự nhiên làm toàn bộ người ở đây chấn kinh rồi.

-”Người ta muốn còn chưa có thấy!” Diệp Tường không để ý tới Ni Mặc Khắc, xoay người đối với đám lưu manh đang ngồi xổm xuống ôm đầu rống lên: “Ai trong bọn họ bắt Đạt Cổ? Dem người mang đi ra cho ta, nếu không ta sẽ không để yên cho hắn!” Diệp Tường nói lời này không phải là giả, chỉ cần nhìn hắn cùng hữu tướng quen thuộc như vậy, hơn nữa là tả tướng tự mình mang binh đến trấn áp, người này chắc không phải là con của hoàng đế đâu a?

-”Ta biết hắn ở đâu?” Tên đầu lĩnh kia vội vàng nhắc tay đáp, “Ta mang bọn ngươi đi... đi dẫn người đi ra!”

Nạp Khắc mang theo vài người đi theo tìm người, rất nhanh, Đạt cổ toàn thân đều là vết thương bị vài người mang đi đến trước mặt Diệp Tường, còn có lão mẫu thân nhu nhược không chịu nổi của hắn cũng được “Bốn Điều Chân” chở trên lưng đưa tới.

Đạt Cổ hiển nhiên là vừa mới tỉnh táo lại, toàn thân cơ thể đều lộ ra một mảnh vết roi dài hẹp, diện mục dữ tợn, xem bộ dáng là bị quật rất thâm.

-”Con bà nó, Đạt Cổ, mẹ nó, là tên nào dám đem người đánh thành như vậy?” Diệp Tường hiển nhiên là rất phẫn nộ.

Mà hai lão đại của đế quốc đứng ở đó cũng không hề có thanh âm chất vấn hay ngăn cản, ngược lại lại có ý tứ nhìn xem người trẻ tuổi này, tựa hồ đây là một trường hợp không quan hệ gì cùng bọn họ hay là sự tình khẩn yếu gì, xác thực cũng nên có người áp lại mấy tên gia hỏa này, mấy năm nay, đế đô đã bị lệch ra khỏi chính khí, tà khí ngày càng bành trướng lợi hại, cần ngăn lại a.

-”Là hắn!” Người trả lời chính là mẫu thân của Đạt Cổ, người bà chỉ vào hiển nhiên là tên đầu lĩnh lưu manh vừa dẫn đường vừa rồi, mà bà đã nhìn tận mắt thấy con của mình bị hắn đánh đến hoàn toàn thay đổi, càng là đau lòng không thôi.

-”Mẹ!” Đạt Cổ suy yếu lên tiếng.

Nạp Khắc ở bên cạnh nghe xong liền tiến lên cho tên lưu manh kia một cái tát!

Mà Diệp Tường càng giận dữ, quơ lấy một cơn muốn tiến lên, nhưng lại bị một cánh tay từ sau lưng bắt được, người nọ đứng là Đạt Cổ.

-”Buông ra, Đạt Cổ, ta muốn cho toàn bộ người trong đế đô biết rõ, ai trong bọn họ dám đụng đến người của Declan tử tước ta nhất định hắn sẽ không có quả ngon để ăn!” Diệp Tường hiển nhiên là vẫn còn đang trong trạng thái bạo lực, đối với cái tên hỗn đản dám lạm dụng cách xử phạt hành hạ về thể xác như thế này khiến hắn thật muốn cho một đao diệt gọn.

-”Ta tự mình tới!” Đạt Cổ nhìn tên đầu lĩnh lưu manh kia, đối diện với đối phương tức thì liền bị dọa lui về phía sau vội vàng giải thích.

-”Đây là do ta không biết, thực xin lỗi, ta đáng chết, ta đáng chết...”

“Phanh! A!” Tên kia bị một cước của Đạt Cổ đạp bay vào trong phòng một tòa nhà, liền trực tiếp ngất đi.

Đạt Cổ quay người lại, đối với Diệp Tường kính trọng cúi đầu: “Cảm ơn người, tử tước Declan đại nhân!”

-”Ân? Như thế nào còn gọi ta là tử tước Declan, ta liệu mạng đem ngươi cứu trở về, ngươi phải gọi ta là lão bản a!” Diệp Tường đĩnh chính.

-”Vâng, lão bản!” Trong cặp mắt Đạt Cổ có chút gì đó mờ lung đang muốn xuất hiện, hắn biết được hắn không còn là một mình một người nữa, không còn là chỉ có mình mình cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau nữa, hắn đã có bằng hữu, có huynh đệ, nhìn xem những kia mới ngày hôm qua cùng ở một chỗ cùng nhau chịu sự huấn luyện, hôm nay đã giúp mình đánh nhau đến bị thương, huynh đệ a, hắn-một thú nhân cao lớn thô kệch thật sự cảm

động...

-”Tốt, Đạt Cổ, ngày mai ngươi cùng mẹ của ngươi cùng nhau tới từ tước phủ ở a!” Nói xong, xoay người hướng về phía lão cáo già đang nhìn mình mỉm cười.

-”Cáo già, cho ta vịn nhờ một chút, vừa rồi đùi cùng bả vai của ta đều đã trúng một đòn, đau chết mất!”

-”...”

Đạt Cổ nhìn từ tước đại nhân dần dần đi xa, có lẽ, chính là bởi vì hắn, mới làm cho chính mình có được tất cả như vậy, hắn là một người tốt, một tên quý tộc tốt, một cái lão bản tuy không tốt lắm, nhưng, trong nội tâm Đạt Cổ cảm thấy, việc này đã đủ để cho hắn nhớ kỹ cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Thích Khách Trả Thù

Đối với sự việc ngày hôm qua tại khu phía nam của đế đô, lập tức làm cho cả đế đô đều sôi trào, đối với một tên hoàn toàn không hiểu võ thuật lẫn kiếm thuật, chỉ biết tới luyện kim cùng một chút y thuật như Diệp Tường, đã dùng thủ đoạn mang tính áp đảo hoàn toàn chiếm cứ thế thượng phong của cuộc chiến làm cho toàn bộ người dân điên cuồng rồi. Thật không thể tin được.

Hơn nữa bang phái của Hắc Thiên Sát coi như là đã hoàn toàn bị bại một cách triệt để, có chừng một trăm người còn bị tã tướng mang theo thành vệ quân bắt giữ lấy toàn bộ mời vào trong đại lao ngồi uống trà a.

Hắc Thiên Sát là bang phái tại đế đô cũng coi như là có chút danh tiếng, bình thường ức hiếp không ít bình dân, lúc này, khó có được người giáo huấn bọn họ, làm cho có không ít người lập tức cảm thấy khoái trá ở trong lòng, hơn nữa người tới giáo huấn bọn họ lại là Declan từ tước mới lên chức gần đây, một người chỉ biết y thuật lại có thể được cấp giấy phép cùng bằng cấp thuật sĩ luyện kim.

Mà ở trong quý tộc cũng càng đồn đãi Diệp Tường là ngu xuẩn, một tên không để ý tới tánh mạng nguy hiểm cùng lưu manh đầu đường đánh nhau sao xứng là quý tộc? Có quý tộc nào sẽ ngu xuẩn như vậy? Tự nhiên Diệp Tường tại trong mắt các quý tộc khác hoàn toàn là khen chê không đồng nhất.

Đương nhiên, tất cả các đại thần đối với vị thanh niên này là tán thưởng có thừa, lão cáo già Ni Mạc Khắc thừa dịp thời điểm cùng lão hoàng đế ăn điểm tâm đã kể cho lão hoàng đế nghe sinh động như thật, đem tình hình chiến đấu kịch liệt lúc ấy diễn tả không thua gì hai nước hỗn chiến, mà lão hoàng đế nghe xong càng mỉm cười ngợi khen không dứt, đối với tác phong không hề cổ kỵ bất cứ việc gì như vậy, xác thực rất giống phong phạm của mình năm đó. Đối với Diệp Tường, chỉ cho hắn một chức ngự y nhân rồi đó là xa xa không đủ, đối với một người như vậy, chính mình cũng thường thức hắn như vậy, vậy thì sao có thể buông tay?

Cho nên, tại lúc kết thúc buổi lâm triều, Diệp Tường ở nhà đường thượng đã nhận được thư ban thưởng do lão cáo già mang tới.

-”Bởi vì hiệp trợ thành vệ quân quét sạch lưu manh có công giúp trị an, trẫm, đặc biệt phong Declan từ tước vì đế quốc thủ tịch (giữ chức) trưởng ngự y, phó bộ trưởng bộ khoa học kỹ thuật!”

Diệp Tường sờ sờ cằm sau đó đem thư phong quan nhận lấy, cười meo meo, cùng một đám lưu manh đánh nhau cũng thăng quan, hơn nữa còn là ngự y tổng của đế quốc, quan này càng làm càng lớn, chính là... Như thế nào đều là hư chức (có chức danh nhưng không có thực quyền) a, Diệp Tường trong nội tâm khách sáo cảm tạ, hỏi thăm tới lão hoàng đế.

Nếu Ni Mạc Khắc bên cạnh biết rõ Diệp Tường hiện tại nghĩ gì, nhất định sẽ một bả bóp chết hắn, ngẫm lại lão cáo già Ni Mạc Khắc này cũng đã đi theo hoàng đế lẫn lộn vài thập niên, cũng chỉ là mang một chức hữu tướng, hiện tại Diệp Tường một lúc làm tới vài chức quan một lúc, cư nhiên còn ghét bỏ, người trẻ tuổi kia đã tâm như thế nào lớn như vậy?

-”Tiểu tử, thương thế như thế nào?” Cáo già vỗ vỗ tấm áo choàng đại diện cho chức hữu tướng của mình, hí hóp mắt hỏi.

-”Có thể ăn, có thể ngủ, có thể kéo, nếu ngươi xuất tiền, ta còn có thể phong hoa tuyết nguyệt a!” Diệp Tường vuốt vuốt đạo chiếu thư, đường vân trên mặt mạ vàng làm cho hắn rất yêu mến, khi nào thì có được vài đạo, về sau nếu khổ khó, chính mình sẽ đem thánh chỉ này đi bán a, phỏng chừng cũng có thể thu được một số lợi nhuận đủ để chính mình sống qua nửa đời sau.

-”Hắc hắc! Người tuổi trẻ quả thực là tính lực quá dồi dào a!” Cáo già cười vô cùng thâm trầm hèn mọn bỉ ổi, tiếp theo lại ra vẻ thần bí nói: “Đúng rồi, có một cái tin tức bất quái, ngươi muốn nghe một chút hay không?”

-”Tin tức gì?” Diệp Tường cũng bị lão cáo già này hấp dẫn làm cho tò mò.

“Na Na công chúa nghe nói người cùng kẻ bắt cóc đầu bị thương, tâm rất đau đớn, trước mắt đang cùng hoàng đế bệ hạ xin xuất cung tới thăm người đây!” Cáo giả làm một bộ không ngừng hàm mộ nói.

–“Cái gì?” Diệp Tường vừa nghe lời này, nguyên bản đang nằm ở ghế dựa, liền ngay lập tức ngồi không yên.

–“Lão quý, ta nhớ tới Matt một mình ở trong tiệm bạn không qua nổi, người trước giúp ta nhì nhà, ta phải đi ra ngoài nhìn xem sao...” Diệp Tường vừa nói xong lời này, người đã chạy đến cửa lớn, tốc độ này quả nhiên có tiềm chất của tuyển thủ Olympic của Cát Sĩ Đa Á đại lục a!

...

...

Đạt Cổ cùng mẹ của mình là Như Diệp Phi Yên được phân phó, chuyển vào tử tước phủ, mà mẫu thân Đạt Cổ càng hết lời khen ngợi Diệp Tường là một quý tộc tốt, càng muốn Đạt Cổ hết lòng báo đáp ơn cứu mệnh của hắn.

Mà Đạt Cổ là một người cao lớn, vốn dĩ đã có sức khỏe vô cùng tốt, dưới sự huấn luyện của Nạp Khắc, đội trưởng đội bảo an càng thể hiện thiên phú kinh người, các hạng chỉ tiêu huấn luyện càng lúc càng khó, hắn vẫn có thể vượt qua dễ dàng, điều này làm cho Diệp Tường rất vui mừng.

Mà các chi nhánh của sủng vật điểm lần lượt đã khai trương ở đế đô, Diệp Tường cùng Matt mỗi ngày đều phải cố gắng hết sức để chiếu cố.

Đêm hôm nay, mặt trăng cong như lưỡi kiếm, có chút mây đen mỏng manh bao phủ nửa vầng trăng sáng, trong phủ tử tước im ắng một cách đáng sợ, ngoại trừ tiếng đội tuần tra cầm trong tay quang thủy tinh (thủy tinh phát ra ánh sáng) ngẫu nhiên đi lại ở trong sân, ngoài ra, bên cạnh những người thuộc đội tuần tra còn mang theo một thanh trường kiếm, phía trước người nọ còn dắt theo một con chó, phi thường đạt tiêu chuẩn tuần tra, đây cũng là do Diệp Tường bày ra.

Nhưng mà, tại lúc một đội tuần tra vừa đi qua đại sảnh nhìn quét qua, ở một tủ âm tường tại đại sảnh lâu một lạng yên chui ra một con chuột, con chuột này nhanh chóng leo đến đằng sau sofa, tiếp theo, đằng sau sofa âm thầm lạng lẽ đứng lên một người, một cái bóng người nhỏ gầy, một đôi mắt gian tà tựa hồ qua lại đánh giá hoàn cảnh trong đại sảnh.

Khi hắn lạng yên, thời điểm chuẩn bị đi ra khỏi đại sảnh, đột nhiên, hắn trông thấy một con lừa đang theo dõi hắn, mà hắn cũng nhìn con lừa đột nhiên hiện ra trong đại sảnh này, càng làm cho hắn kinh ngạc chính là đầu con lừa tựa này hồ cũng nhìn mình với một bộ dạng lom lom, sợ hãi.

“Đình!” Hắc y nhân theo chân rút ra một thanh chủy thủ lóe hàn quang, chuẩn bị đem con lừa này cho nó một đao, con lừa này làm cho hắn nhìn rất không thoải mái, cảm giác rất quái dị!

Nhưng mà, tại lúc hắn chuẩn bị tiến lên lạng yên xử lý con lừa này, đầu con lừa này làm cho hắn bị trấn kinh thực sự!

–“Có tặc a!” Thanh âm “Bốn điều chân” vang vọng cả phủ tử tước, mà hắn, “bốn điều chân” càng không muốn sống chạy lên lầu, trên đường đi đều hô có tặc, lập tức đội tuần tra gần nhất cực nhanh đã đuổi đến đại sảnh.

Thở phì phò ——

“Leng keng!” Một tên mặc khôi giáp kỵ sĩ màu trắng lấy ngân kiếm trong tay ra, đem những phi tiêu kia hoàn toàn ngăn cản bay ra ngoài, người tới chính là Nạp Khắc, hắn vừa nghe thấy có người gọi, liền lập tức chạy tới này chỗ đầu tiên.

–“Đạo tặc?” Nạp Khắc nghi ngờ hỏi, hắn cũng là mới tiếp nhận chức “doanh nguyệt thực lực võ sĩ” a, vậy mà đối phương hiển nhiên không thua kém gì mình.

Rất nhanh, vài chục người thuộc đội tuần tra ở phụ cận đó hoàn toàn đã đuổi tới nơi, quang thủy tinh quang mang hoàn toàn đem thân hình thấp bé của đạo tặc hiện ra rõ ràng, đáng tiếc đối phương che mặt, hoàn toàn không biết đối phương là ai.

–“Không được nhúc nhích! Giao vũ khí ra không thì giết!” Nạp Khắc vừa nói xong, lập tức mười gã vệ binh do hắn tự mình huấn luyện toàn bộ đem binh khí chĩa về phía đối phương đem đối phương vây quanh chặt như nêm như cối.

Chính là, đối phương nhìn vòng vây vòng tròn này, không có chút nào tỏ vẻ lo lắng cùng sợ hãi, ngược lại làm cho tất cả mọi người nghe thấy được một hồi tiếng cười quái dị: “Hừ hừ... Ha ha...”

Tất cả mọi người đang nắm chắc binh khí của mình mà tay đều toát mồ hôi, loại tiếng cười này làm cho bọn họ cảm giác được rất không an toàn, càng làm cho bọn họ cảm giác được chính là có một cỗ cảm giác nguy hiểm tử vong không hiểu bao phủ bọn họ.

Tại lúc song phương hết sức căng thẳng, đột nhiên, đối phương hành động, vung lên áo choàng màu đen, “Xoạt” một tiếng biến mất không thấy, bọn người Nạp Khắc nhào tới, toàn bộ đều không phát hiện tới điều gì cả, bọn họ không hề phát hiện ra dưới mặt ghế sa lon có một con chuột đang gấp rút nhanh chóng leo ra bên ngoài.

–“Đội một chút! Chuột, bắt lấy con chuột này mau! Nhanh! Thả chó! Nhanh!” Nạp Khắc liếc mắt một cái nhận ra con chuột này đang tìm đường chạy trốn, lập tức, vài người quơ lấy trường kiếm trong tay chém nhanh đi xuống.

Rầm, rầm, xoảng, xoảng ——

Tất cả cây gây thương quang tinh vây quanh đó toàn bộ đều phát nổ, nguyên bản đại sảnh đang sáng ngời lập tức lâm vào hắc ám, tại lúc tất cả mọi người nghỉ hoặc đây là có chuyện gì, lúc này, trong gian phòng của Diệp Tường truyền ra một đạo thanh âm.

-”Cứu mạng!!!”

Tất cả mọi người toàn bộ hướng phía gian phòng của Diệp Tường vọt tới, chính là. Tại vách tường hành lang.

“Oanh!” Một tiếng nổ ra, vài người xông tới trước đều bị đá vụn gạch đất đánh bay hôn mê trên mặt đất, mà nguyệt quang cũng theo lỗ hồng trên tường mà tiến đến chiếu sáng cả một góc phòng, Nạp Khắc kinh ngạc ngẩng người, hần trông thấy một đạo vết kiếm thật dài theo hơn mười thước ngoại tường ngoài một đường bổ tiến vào trong này!

-”Thực Nguyệt cấp võ sĩ!” Nạp Khắc lông mày vắn lại với nhau, thực lực của đối phương đã đến trình độ này.(cấp cao nhất của võ sĩ)

Chỉ chớp lát sau, một đại hán trắng kiện khiêng một đại kiếm trên vai, chậm rãi đạp trên tấm gạch đi đến.

-”Ngươi là ai?” Nạp Khắc chất vấn.

-”Hừ! Một đám củi mục!” Đối phương trơ trên hừ lạnh một câu.

“THỈNH người không nên vũ nhục một kỵ sĩ!” Nạp Khắc hiển nhiên rất tức giận, hần ghét nhất đúng là bị người khác vũ nhục, tự nhiên liền huy kiếm xông tới, nhưng mà đối phương chỉ nhẹ nhàng né tránh hai cái, một thanh đại kiếm mang theo đầu khí kim hoàng sắc đem Nạp Khắc quét tới bay ra ngoài, đụng trúng tường nát gạch rơi, khói bụi cuốn cuộn. . .

Mà đám người phía sau kia gặp Nạp Khắc bị đánh bay rời khỏi đây, càng tức giận xông đi lên, không chút nào chú ý tới đối phương là thực lực nguyệt cấp gì, trong mắt bọn hần, động tới huyệch đệ của mình thì phải báo thù! Đây là tử tước Declan dạy cho bọn họ biết một loại tinh thần.

Nhưng là, rất nhanh, thực lực của đối phương vô cùng cường hãn, chỉ trong thời gian còn chưa tới uống một chén trà nhỏ, trong hành lang đã bị đánh gục bảy, tám người, tất cả đều là bị trắng hán này đánh cho ngất xỉu, đối với những thực chỉ sánh với đám củi mục này, hần đều khinh thường giết bọn hần, ngại máu của bọn họ làm ô uế tay của mình.

Khi hần quay đầu lại cười nhạo nhìn những người bị hạ nằm ở hành lang sau, chuẩn bị lên lầu tìm kiếm cái tiểu tử thú lần trước làm chuyện tốt kia, phá hủy nhiệm vụ của bọn hần, tự nhiên là phải báo thù này !

Khi hần nâng chân chuẩn bị bước tới, sau lưng vang lên một thanh âm kiên quyết không tha.

-”Ta tuyệt không cho phép ngươi bước một bước đến lầu của tử tước Declan!”

Ba Cát rất tức giận, xoay người nhìn thấy lỗ hồng do chính mình vừa rồi sử dụng kiếm khí chặt ra, làm cho ngoài ý muốn của hần là đối phương thân cao rõ ràng, so với chính mình còn cao hơn, hơn nữa, còn là một nhân thú, mặc một bộ bì giáp đơn giản, trong tay còn cầm lấy là một cây Lang Nha bổng(gậy đánh chó)!

-”Hừ, vậy xem ngươi có năng lực gì đã!” Ba Cát ngược lại muốn nhìn một chút xem, xem nhân thú này có năng lực gì.

-”Nha!” Đạt Cổ hô to một tiếng, nắm Lang Nha bổng của mình lên xông lại, hần không biết đối phương mạnh bao nhiêu, nhưng là, hần biết rõ, ai cũng không thể giết chết ân nhân cứu mạng của hần, hơn nữa tử tước Declan, là một người tốt. . .

“Phanh!” Hai binh khí đụng vào nhau, thoát ra một tia lửa. . .

Mà tình huống của Diệp Tường giờ phút này thật không tốt, rất không lạc quan, hần thậm chí còn cảm giác được chính mình từ đầu đến chân đều giống như bị dội cho một gáo nước lạnh, lạnh như băng làm toàn thân có chút run!

-”Người tuổi trẻ, Tam Vọng Ngũ Thế là do ngươi cứu à? Ngươi là dùng biện pháp gì cứu hần hả?” Thanh âm đối phương lạnh như băng, âm trầm theo phía dưới màu xám đen áo choàng truyền tới, trong tay còn cầm lấy Khô Lâu pháp trượng, bất chợt toát ra một hồi u hồn phiêu thác chạy ra.

Vọng linh pháp sư! Tuy không biết thực lực của đối phương đến trình độ nào, nhưng Diệp Tường rõ ràng cảm giác được thời điểm đối phương đứng ở trước giường của chính mình, thanh âm trầm thấp giống như từ thần, còn có tử vong khí lạnh như băng giống như vạn châm đâm hần khắp toàn thân làm da đầu run lên áp bách. . .

Làm cho Diệp Tường hơi cảm giác vui mừng là, tại thời điểm vọng linh pháp sư xuất hiện sau ba giây đồng hồ, hần đã liều mạng hô cứu mạng! Tin tưởng bọn người Đạt Cổ, Nạp Khắc hần là sẽ nhanh chạy đến, chỉ là, hần cũng không biết rằng ở dưới lầu cũng đang tiến hành một hồi Huyết Chiến mà thực lực cách xa cả nghìn dặm.

-”Người tuổi trẻ, trả lời vấn đề của ta, đừng nghĩ đùa giỡn giờ trò lấu cá. . .” Vọng linh pháp sư trước mắt đưa màu đen tử khí Khô Lâu pháp trượng trong tay gây uy hiếp đối với Diệp Tường. . .

-”Ta nói!” Trong nội tâm Diệp Tường chửi bậy, cái trán đổ mồ hôi róc rách không ngừng, trong tay sờ hướng cây côn giấu ở dưới gối đầu. . .

Q.1 - Chương 23: Hình Dáng Thật Của Cô Bé (1)

Tay Diệp Tường đã sờ tới đầu cây côn ở ngay dưới gối của chính mình, từ sau vụ mở cửa hàng súng vật rồi bị trộm viếng thăm đến nay, hắn đã tự mình hình thành một thói quen, đó là phải để ít gạch dưới gầm giường, và giấu gậy gộc ngay ở dưới gối, hai bàn tay lúc nào cũng phải sẵn sàng chuẩn bị.

-“Không phải làm gì tùy tiện đâu” Vong Linh pháp sư một lần nữa lại ra hiệu lệnh đối với Diệp Tường, thân hình Diệp Tường có chút ngưng lại, lập tức Vong Linh pháp sư nhận ra ngay chắc chắn trên tay đó là một thanh côn khủng bố, rồi đột nhiên một thần lực kì lạ khiến cho Diệp Tường bị đánh bay ra ngoài, lụng đụng trúng bàn phía sau.

Trong chính lúc đó thì đột nhiên, một tiếng “Cách cách!” vang lên, Vong Linh pháp sư xoay người giờ cao pháp trượng, nhưng lại thấy đó chỉ là một cô bé khoác chiếc áo choàng, cô bé con ấy xinh đẹp như là gốm sứ tinh xảo vậy, có một nét đẹp thuộc loại tuyệt mỹ.

Ô Ô hoàn toàn bị cái màu áo choàng đen của Vong Linh pháp sư dọa cho hù sợ, món đồ chơi bằng cao su rơi rớt lăn dài trên sàn nhà bằng gỗ bóng loáng, Ô Ô mở nguyên đôi mắt to tròn nhìn vị Vong Linh pháp sư lạ lẫm trước mặt.

-“Ô Ô, chạy đi!” Diệp Tường giãy dụa cố nén đau đớn đứng lên kêu to, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất nắm ngay lấy viên gạch to dưới giường, giống như đứa bé vừa được bú no sữa mẹ vậy, ném thẳng vào Vong Linh pháp sư. Vong Linh pháp sư đột nhiên xoay người lại, trong tay xuất hiện một luồng khí màu đen đỡ lấy viên gạch đang lao tới.

“Păng!” Viên gạch trên không trung vỡ thành từng mảnh rơi lộp bộp xuống đất.

“Cái gì vậy?!” Ô Ô nghĩ muốn lao đến bên cạnh Diệp Tường, nhưng Vong Linh pháp sư đâu có cho cô bé cơ hội, hắn vung tay lên Khô Lâu pháp trượng, Ô Ô cả thân thể như đám lá rụng bị sương mù dày đặc màu đen đem đánh bay ra ngoài, đụng trúng ngay cửa gian phòng.

-“Ô Ô!” Diệp Tường thấy thế hét lên đau đớn, lập tức quơ lấy cây gậy lao thẳng đến nói: “Ta đập chết ngươi!”

“Păng” Diệp Tường cắn răng đến mức nổi cả gân xanh đem gậy gộc xông đến, nhưng đối phương cũng nắm trong tay Khô Lâu pháp trượng, gậy gộc bị lòi hết xuống, hai người đều nổi gân xanh, cắn răng giằng co một hồi lên, một hồi xuống, đem cả hai cây gậy đối địch chèn ép vào nhau.

“Chi!” Thân thể của Vong Linh pháp sư dù sao thân thể cũng yếu hơn một chút, thế nên vận lộn bên trong hay đánh giáp lá cà Diệp Tường đã chiếm thế thượng phong, thuận thế tiện tay tung một quyền lên mặt Vong Linh pháp sư.

-“Hỗn láo!” Vong Linh pháp sư đương nhiên là nổi giận, hắn bao nhiêu năm nào có từng bị ai đánh qua? Chết dưới pháp trượng của hắn, có không ít oan hồn, Nhật cấp hay là Nguyệt cấp võ sĩ gì đi chăng nữa, vậy mà bây giờ hắn bị một tên tiểu tử đánh thẳng vào mặt một quyền, loại tư vị này khiến hắn thật sự muốn bốc hỏa.

Hắn lập tức đưa tay ra hiệu, một trận Vong Linh khí pháp quyền được khai triển, lập tức những tiếng “Lạch cạch lạch cạch!” vang lên theo trận đồ Vong Linh pháp trận, ở giữa hiện lên hai bộ xương đầu lâu, ngay sau đó, tên Bạch Cốt Sắc Thủ cầm một trường đao rì sét ma sát trên nền nhà, nện từng bước thông thả hướng về phía Diệp Tường còn đang đánh nhau với một gã đầu lâu tên Tiền Thức, xem ra gã pháp sư này thực sự muốn làm cho Diệp Tường phải ngậm miệng vĩnh viễn rồi.

-“Hừ! Chết đi! Làm tổn hại đến người của chúng ta, chỉ có một con đường chết!” Vong linh pháp sư có vẻ có chút bệnh tâm thần điên cuồng, hắn có thể dễ dàng dùng chiêu Vong Linh ma pháp một chương xử lý luôn Diệp Tường, nhưng hắn lại ưa thích từ từ nhìn sự sợ hãi khi bị tra tấn của đối phương hơn.

“Phanh!” Diệp Tường vừa kịp né tránh được một đao mà cái đầu lâu kia chém tới, hắn còn chưa kịp hạ cây gậy xuống để phản kích lại, thì một cái đầu lâu khác cũng không nhân rồi lập tức tung trường đao hướng về phía Diệp Tường chém lia lịa,

“Xuy!” Diệp Tường lẩn qua giường, thanh đao kia chém vào tấm đệm trắng trên giường, lập tức lông bay đầy trong không gian.

Diệp Tường đánh qua đánh lại với hai cái đầu lâu, một bên Vong Linh pháp sư đứng đó tựa hồ đang hưởng thụ, từ từ nhìn Diệp Tường đang không chịu nổi được khi bị hai cái đầu lâu đánh tới đánh lui.

-“Ha ha, ha ha... Cầu xin tha thứ a, ta sẽ cho ngươi thành linh hồn một cách dễ chịu! Ha ha!” Về mặt Vong Linh pháp sư cười lúc bấy giờ thật sự rất dữ tợn.

-“Đồ biến thái!” Diệp Tường đang cố hết sức dùng một cây đại đao đối chọi lại nhưng đối phương lại là binh khí khá lợi hại đánh lại nên đại đao của Diệp Tường liền bị chém ngay làm đôi, Diệp Tường nhìn đại đao rơi xuống, hai bàn chân cơ bản có chút như muốn nhũn ra vậy, nhưng như vậy chẳng nhẽ

số mình coi như đi xong rồi ư? Công trình cải tạo của mình bây giờ mới bắt đầu, chính mình nếu cải tạo chút ít sinh hóa chiến sĩ sớm hơn chút ít, vậy thì hoàn toàn không phải sợ cái lão đầu lâu khô này .!

Đã từng có một khoảng thời gian vô cùng quý báu, ta có thể đi thay đổi thế giới này, nhưng ta lại không biết quý trọng, nếu ông trời còn cho ta một cơ hội nữa ,ta nhất định sẽ dùng điên cuồng sinh hóa để thay đổi cái thế giới dị giới này,Diệp Tường trong nội tâm mặc niệm.

Đang lúc Diệp Tường nhắm mắt, không đành lòng trông thấy giây phút bình khí chém xuống đầu mình, lúc này thời gian như đặc biệt dài dằng dặc....Chẳng nhẽ một khắc trước khi chết lại dài dằng dặc như vậy sao? Đây là một sự trông đợi, một phần tuyệt vọng lại dẫn đến một phần hy vọng kì tích sẽ xảy ra.

Thật lâu , Diệp Tường mở to mắt, hần thấy được một màn kính người!

Trước mắt hai hàm răng của hai tên đầu lâu khô bị vỡ bung ra,như là là hoàn toàn bị một tầng băng dày đông cứng lại, Diệp Tường thậm chí còn có thể rõ ràng trông thấy cái hàm răng của đầu lâu bị đông cứng lại giống như là kim loại vậy ,hắn còn kinh hãi nhìn ra khối băng đầu lâu khô còn lại vẫn còn những khối băng nhỏ nguyên lai là từ ngoài cửa phòng vào.

-”Người nào?” Vong Linh pháp sư cũng là về mặt kính hãi, nhìn một đường băng xuôi hướng từ ngoài cửa vào mà chất vấn.

Ngoài cửa không có trả lời, nhưng là, trên mặt đất băng bị vỡ ra thành hàng ngàn mảnh vụn, trước mặt Diệp Tường hai khối băng cũng bắt đầu rạn nứt.

Đúng thế, chính là hai tên đầu lâu lúc trước còn vô cùng hùng hổ, bây giờ đang đứng im không nhúc nhích được trước mặt Diệp Tường đây.

“Cách cách cách cách! Phan!” Lập tức tất cả khối băng, kể cả hai tòa băng đầu lâu trước mắt , bắt đầu vỡ vụn thành những khối băng nhỏ, , tiếp theo chậm rãi biến thành hơi nước bốc lên.

-”Từ vong chi hóa!” Vong Linh pháp sư huy động Khô Lâu pháp trượng, một đoàn bạch sắc vong linh chi hóa lập tức hội tụ trước mặt, tiếp theo đột nhiên hướng ra phía ngoài cửa .

-”Sợ a!” Cả cửa phòng trực tiếp bị đạo bạch sắc hỏa cầu này đụng làm hàng ngàn mảnh vụn bay khắp nơi, bay hết cả ra ngoài .Tiếp theo bóng tối lại quay trở lại,căn phòng chỉ còn lại một chút ánh sáng của mặt trăng chiếu vào, không gian một lần nữa lại trở nên yên tĩnh.

Vong Linh pháp sư không khỏi có chút suy ngẫm, từ vong chi hóa là một liệt viêm cấp chỉ có Long Linh pháp sư mới có kỹ năng sử dụng, cũng là một chiêu công kích nhanh nhất, nhưng là, từ vong chi hóa của mình khi bay ra ngoài chỉ như ném đá vào biển rộng vậy, như vậy càng có thể đoán được đối phương không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

“Cách cách!” Một khóa cầu băng lửa đột nhiên lao đến, hiển nhiên đó chắc phải là từ vong chi hóa vừa được gã pháp sư ném ra ngoài .

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Hình Dáng Chân Thực Của Cô Bé (2)

Tiếp theo đó, một đôi chân trắng nõn như ngọc thong thả bước tới, nhưng làm cho Diệp Tường kinh ngạc hơn là...đối phương lại là...

-”Ô Ô?”

Đúng vậy, đứng ở cửa ra vào đúng là Ô Ô, hơn nữa là một Ô Ô đã trưởng thành một cách thành thực. Một đầu tóc vàng như nước hồ được nắng chiếu xuống giữa trưa mang sắc hoàng kim nhu hòa xinh đẹp rủ xuống phiêu phiêu tại sau đầu, nguyên bản khuôn mặt tinh xảo vô cùng, giờ phút này càng biến thành khuynh thành tuyệt sắc, trên mặt vẫn là biểu lộ lãnh đạm, yên lặng đứng nhìn Vong Linh pháp sư đang gãy chết. Bởi vì dáng người của nàng thành thực, đầy đặn làm cho nguyên bản quần áo nhỏ bé bị rách toạc, hai phần ba đôi bông đảo đầy đặn vì vậy mà toàn bộ lộ liễu đi ra, chỉ nhờ có chút áo choàng mới che chặn được hai khóa hồng mai màu đỏ trước ngực, hơn nữa một đôi đùi đẹp thon dài phía dưới mặc cực không tương xứng với bộ đồ ngủ, đại bộ phận đều không tránh thoát được cặp mắt đói khát kia của Diệp Tường, suy nghĩ cảm thú của hắn đang suy nghĩ, như thế nào mà bộ váy này không bị xé rách toàn bộ a? (cảm thú, quá cảm thú!!!!)

-”Từ Vong Thâm Uyên!” Vong Linh pháp sư thật sự chịu không được ánh mắt lạnh như băng của đối phương, đây là một loại ánh mắt ngạo nghễ, khinh thường hết thảy, hiển nhiên là đang trêu tức, hiển nhiên là đang đùa bỡn hắn, trong lòng của hắn không hi vọng có người xuất hiện mà so với chính mình càng cường đại hơn.

Lập tức một đám từ khí màu đen bay qua, không, là bốn, năm, sáu đám, xung quanh Ô Ô bốn phía cao thấp cũng đang bắt đầu triển khai một đám từ khí màu đen bay qua, hơn nữa trong phòng có một ít trang giấy, còn có mấy cái chai tức thì liền bị những đám từ khí này hút vào toàn bộ, Diệp Tường cũng suýt nữa bị hút vào trong đó, may mắn là hắn nhanh chóng bắt được một sợi dây treo giống như sợi dây treo cổ từ ở cửa sổ.

Đây là một thiên cảnh (cảnh giới của trời, rất cao), là cấp cao nhất của Vong Linh pháp thuật, hiển nhiên, Vong Linh pháp sư đây là đã cần rằng mài mòn pháp lực của chính hắn để liều mạng duy trì lấy “Tứ Vong Thâm Uyên” này, đây cũng là cảnh giới thực lực cao nhất của hắn, nguyên bản hắn nghĩ muốn triệu hồi Hoán Cốt Long (bộ xương rồng), nhưng là hắn nhớ đến hai cái khô lâu của mình vừa rồi, phỏng chừng có triệu Hoán Cốt Long đi ra cũng chỉ có bị động mà bị đóng thành một khối băng mà thôi.

Ô Ô đứng y nguyên ở đó, thờ ơ đứng ở trung tâm của đám tử khí màu đen kia, có không ít lông tơ của chiếc gối cùng trang giấy dính kèm theo, lẫn lộn hướng bốn phía xung quanh nàng bay vào, đồ ngủ cùng áo choàng của nàng cũng bị quét phiêu động, mái tóc vàng kia cũng bị cuộn sóng đong đưa, nhưng nàng, vẫn y nguyên như vậy, lạnh như băng nhìn chăm chăm vào gã Vong Linh pháp sư, dường như nguy hiểm này đối với nàng căn bản là không có ảnh hưởng gì.

“Hừ, không thể có người ở phía trên ta! Từ! Các người đều phải chết hết cho ta!” Vong Linh pháp sư phát điên, liều mạng đem toàn bộ pháp lực của bản thân thi triển, lập tức toàn bộ đám tử khí màu đen kia nhẹ nhàng trôi nổi bồng bềnh như trước, nhưng không chỉ có vậy, chúng ngày càng trường dần ra trở thành một vòng tròn to, lực hút ngày càng lớn, ngay cả cái bàn cũng chậm rãi bị hút vào...

Vào thời khắc này, Ô Ô chỉ nhẹ nhàng giơ lên một cánh tay như cánh hoa sen trắng nõn, lập tức, một đoàn bông tuyết xen lẫn gió lốc gọi lên, chậm rãi theo lòng bàn tay của nàng chuyển khai dời đi chỗ khác, hơn nữa càng chuyển động càng lớn, lập tức theo bàn tay Ô Ô nhảy xuống, đem Ô Ô quán quanh tại bên trong trận gió lốc băng tuyết này.

“Không! Không có khả năng... Không có khả năng!” Vong Linh pháp sư nhìn thấy ma pháp của Ô Ô, hiển nhiên là bị kinh hãi đến tình trạng khó có thể tin, “Đây không phải là cảnh giới của người, không có khả năng...”

Trong gió lốc, bông tuyết phiêu động, bỗng nhiên, theo trong gió lốc bay ra vô số Băng Lăng (mũi tên băng)!

Huru! Huru! ——

“Cách! Cách! Phan! Đinh! Đinh ——” Băng Lăng đem trọn cái gian phòng bắn thủng, có không ít Băng Lăng còn trực tiếp bắn thủng vách tường, chui cả vào trong vách tường, Diệp Tường tránh ở sau cái bàn, phía trước bàn nghiêng nhiên cắm hơn mười Băng Lăng, xem ra khi nha đầu Ô Ô kia bạo tẩu đứng dậy, chính là lực thân không nhận, suýt nữa một cây Băng Lăng đem tiêu JJ oOo (chỗ nhạy cảm) của hắn cắt đứt, dọa hắn mồ hôi lạnh chảy ra như tắm

Băng Lăng vẫn y nguyên theo bốn phía trong gió lốc nhấp nhô, nhanh chóng bắn ra, trước mặt Vong Linh pháp sư xuất hiện một đám khói màu đen thăm gât gao ngăn cản thể công kích như thủy triều kia.

Đột nhiên, gió lốc của Ô Ô ngừng lại, trong lòng bàn tay Ô Ô vừa nhấc, một cỗ bông tuyết khổng lồ nương theo một cỗ gió lốc hướng về phía Vong Linh pháp sư cuốn qua.

“Phan! A!” Cửa sổ thủy tinh từ lâu hai rơi xuống đất, lập tức làm áo choàng nâu đen của Vong Linh pháp sư xé nát, mà hắn cũng bị gió lốc cuốn bay ra ngoài.

Lập tức Ô Ô xoay người lại, mắt lạnh nhìn Diệp Tường, hiển nhiên cũng mang theo một cỗ địch ý, nhưng chỉ là hơi hơi một chút, tiếp theo Ô Ô liền hôn mê bất tỉnh, ngã xuống mặt đất, hôn mê, mà thân hình của nàng cũng gấp gấp, nhanh chóng thu nhỏ lại, chậm rãi biến thành bé con của Diệp Tường ngày xưa đáng yêu vô cùng mà cũng rất quen thuộc.

“Ô Ô...” Diệp Tường vội vàng cầm một cái thảm trên giường, bao lấy bé, tuy, tuy trong lòng của hắn rất muốn nhìn một chút thân thể Ô Ô sau khi biến hóa có cái gì bất đồng hay không, khụ, khụ, nhưng là, ngẫm lại, hay là khắc chế ý niệm xấu xa vô cùng này ở trong đầu a.

Mà tại hành lang đại sảnh ở lầu một, tráng hán Ba Cát cầm đại kiếm nghi hoặc nhìn thoáng qua hướng Vong Linh pháp sư biến mất cái, lòng mày cũng nhíu lại.

Mà đối diện hắn là một cái tường gạch, ngói đã nát vụn gạch thì chất đầy thành đống (tường gạch của trung quốc ngày xưa có lợp ngói ở trên bờ thành giống như người Việt cắm mảnh sành ở đầu bờ tường để chống trộm vậy), mọi bàn tay lớn đẩy ra một đống tấm gạch, sau đó “Cách cách!” Một tiếng, Đạt Cô mặt mũi tràn đầy vết thương đang đổ máu đứng lên, Lang Nha bông của hắn đã hoàn toàn bị đại kiếm của đối phương chém thành hai nửa, mà trong tay hắn cầm, chính là nửa thanh còn lại, trên thân thể có hơn mười đạo vết thương lớn nhỏ không đều, tất cả vẫn đang chảy máu, mặt hắn đã bị biến dạng, sưng vù đến nỗi không thể nhận ra nữa.

“Hừ, nhìn không ra người vẫn còn có thể chịu đựng được cơ đấy!” Ba Cát trào phúng nói.

Đạt Cô cử động thân thể đầy vết thương, trên miệng vết thương vẫn còn đang nhỏ giọt từng giọt từng giọt máu xuống mặt đất, nhưng vẫn kiên định lặp lại câu nói trước đó, tuy rằng đã có chút mơ hồ: “Ta đã nói... Qua... Người... Không thể bước lên trên... thang lầu... này nữa bước!”

Ba Cát hít mắt nhìn chăm chăm vào tên bán thú nhân trước mắt này, hiển nhiên đã làm cho hắn cảm thấy thú vị, làm cho hắn không cách nào bỏ qua được, rốt cuộc là vì cái gì mà làm cho hắn chấp nhất như vậy? Là lòng trung thành? Hay là... Hiển nhiên Ba Cát cảm thấy có chút kính nể tên thú nhân ở trước mắt này, thực lực của hắn xem như mới vượt qua “doanh Nguyệt cấp” (cấp thấp nhất trong Nguyệt cấp), chính là, hắn lại dựa vào tinh thần không sợ chết, liều mạng ngăn trở chính mình.

“Hừ, vậy thì... Ta sẽ tiễn người xuống địa ngục a!” Ba Cát nâng đại kiếm trong tay lên lạnh lùng cười nói, tuy là kính nể, nhưng hắn cũng chán ghét những kẻ ngu muội chấp nhất! Hơn nữa đó còn là kẻ yếu cổ chấp.

-”Ba Cát, rút lui! Đế quốc quân đang đến đây!” Người vừa nói chuyện chính là con chuột vừa mới bò trên đại sảnh, hiển nhiên là tên Đức Lỗ Y lúc trước, giờ phút này quan sát tỉ mỉ lại mới thấy, con chuột này rõ ràng thiếu mất một nửa cái lỗ tai, chẳng lẽ hắn cũng giống như lão pháp sư gặp phải cường địch rồi?

Ba Cát nắm Đức Lỗ Y đang trong hình dạng con chuột Ân Nạp Tang lên, dưới chân tỏa ra đầu khí, ngay lập tức một cổ kim sắc đầu khí (đầu khí màu vàng) giống như một luồng ánh sáng chạy ra khỏi phủ từ tước của Diệp Tường, nhảy lên nhẹ nhàng thoải mái, tại đỉnh các tòa nhà tại đế đô nhảy qua lại, sau đó liền biến mất vào trong đêm tối...

Mà Đạt Cổ ở trong đại sảnh, thấy đối phương đi rồi, liền loạng choạng thân thể, ầm ầm ngã trên mặt đất, trước khi hắn ngã xuống đất, mơ hồ nghe thấy được tiếng vũ khí cùng tiếng bước chân dồn dập ở ngoài cửa, đây chắc hẳn là thành vệ quân tiến đến, nguyên bản trong tay đang nắm chặt một nửa thanh Lang Nha bổng cũng liền buông lỏng ra, trong tay hắn tràn ngập toàn là máu tươi, thật sự hắn mệt chết đi, toàn thân đau đớn làm cho hắn nói không ra lời, tiếp theo đó Đạt Cổ hoàn toàn mất đi ý thức...

—Đây là lời của tác giả Đường Quả Cái—

Trong này, ta phải nói vài lời, khu, cái việc lợi dụng máu lấy ra huyết thanh, ghen là điều tự tưởng tượng, không có thật ở ngoài đời (YY), mặc dù không có mấy mớ phức tạp, to lớn, nhưng là, tiểu thuyết dù sao cũng là tiểu thuyết, hơn nữa là tại dị giới, nếu như nói là ở hiện đại, tiểu thuyết của ta phỏng chừng là rất cận bã, ần, ta không phải đệ tử của sinh vật học, hết thầy tri thức kỹ thuật sinh vật trong quyển sách này cùng sự thật là khác xa nhau, hết thầy chỉ do hư cấu, nếu như độc giả cảm thấy ta viết như vậy là không đủ chuyên nghiệp, được rồi, ta thừa nhận, tri thức về sinh vật của ta rất cận bã, không chuyên nghiệp, nhưng là, ta không phải viết sách giáo khoa, nếu các người cảm thấy người chuyên nghiệp, mời chính bản thân các người tự viết nên một quyển tiểu thuyết chuyên nghiệp a, Tiểu Bạch văn của ta, ần, đã bị các người nói thành nhược trí tiểu thuyết, ta cũng đành nhận, nhưng là nếu các người mắng độc giả của ta là SB(Ngu lăm), là nhược trí, thì ta không muốn nói bất cứ cái gì nữa, nhìn những lời mắng chửi của người bình luận sách, làm cho ta cả một thời gian không thể viết nổi một chữ, rất lập, rất buồn bực, ta cũng vậy đối với những lời mắng chửi độc giả của ta, ta rất tức giận, ý kiến tốt, thậm chí là đúng trọng tâm ta đều tiếp nhận, nhưng là, mắng chửi người độc giả, ta chỉ nói với các người một chữ: cút!

Lão tử thích làm sao thì viết như thế, Tiểu Bạch văn thì làm sao vậy? Ta làm cho thích, cho độc giả bằng hữu xem, không phải chuyên môn cho người một người xem!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 1: Đi Sứ Long Đảo (1)

Sự kiện ám sát từ tước làm khiếp sợ cả cung đình, lão hoàng đế càng tức giận hạ lệnh cho tả tướng, nhất định phải truy cho ra kết quả chuyện này, chỉ là, Diệp Tường đối với ngành tình báo của Tam Vung Đế Quốc xác thực không có bao nhiêu hi vọng, việc này, sau này tự hắn nhất định phải điều tra cho rõ ràng.

Hắn biết rõ, một khi đi ra làm quan, sẽ vẫn có một ngày như vậy, không thể tránh !

May mà lần trả thù này không có người nào thiệt mạng. Ô Ô chỉ là bị hôn mê, khi tỉnh lại lại là một tiểu nha đầu, hoàn toàn không hiểu nổi cái nha đầu này địa vị chính thức là cái gì nữa, lần nữa truy vấn, Ô Ô vẫn y nguyên là đơn thuần lác lác cái đầu nhỏ, hiển nhiên đối với mình đã làm gì, như thế nào biến thân thành một mỹ nữ nóng bỏng là hoàn toàn không biết.

Diệp Tường tốt bụng liền buông tha truy vấn, dù sao nha đầu kia cũng ở ngay bên cạnh mình, sau này sớm muộn gì hắn cũng sẽ làm sang to lai lịch của nhóc này.

Để cho Diệp Tường lo lắng nhất chính là thương thế của thú nhân Đạt Cổ một tên đại ngốc, rất hiển nhiên, hắn cùng tên kiếm sĩ cuồng đạt tới “danh thực Nguyệt cấp” kia liều mạng nên thương thế tất nhiên vô cùng nghiêm trọng, nếu không có ghen chữa trị của Ô Ô, phỏng chừng thẳng nhai này cũng chỉ có thể tới Thú Thần mà đưa tin (tức là chết, đi gặp thân của thú nhân y) .

Để cho Diệp Tường đau lòng nhất chính là tổn thất trong phòng ở, phải biết rằng để lấp đặt lại thiết bị ở đây là lại phải tiêu tốn rất nhiều tiền, tuy rằng dạo gần đây, đối tác Matt của hắn là rất cố gắng kiếm tiền, cũng kiếm được không ít, nhưng Diệp Tường hắn vẫn là rất đau lòng a.

Mà buổi chiều một ngày nọ, Diệp Tường nhận được lệnh triệu kiến khẩn cấp của lão hoàng đế Tam Vung! Người được phái tới cư nhiên lại là Long Ứng kỳ sĩ, tự mình tiếp Diệp Tường tiến cung, Diệp Tường ngồi ở trên Long Ứng, cảm giác được bay trên không trung thật sự là quá sung sướng, hoàn toàn giống như lần đầu tiên ngồi ngựa gỗ trên đĩa quay khi còn bé đồng dạng là mới lạ.

Trong lòng âm thầm suy nghĩ xem khi nào thì có thể đem ghen Long Ứng này tới nghiên cứu một chút, trước đó vài ngày đều tập trung đi điều tra vụ ám sát kia nên liền quên mất, ở trong Đế quốc Tam Vung còn có Sư Thử, Diệp Tường trong nội tâm đã bắt đầu đánh chủ ý tới đơn vị không quân cận vệ của quốc vương làm súng vật.

Rất nhanh liền đến hoàng cung, Tam Vung hoàng đế cũng không có cùng Diệp Tường hỏi han ân cần, trực tiếp làm cho người hầu dẫn hắn vào thư phòng, làm cho hắn kinh ngạc chính là trong thư phòng Tam Vung hoàng đế hiển nhiên còn có hai người, mà một trong số đó chính là lão cáo già hữu tướng Ni Mạc Khắc.

- "Khụ! Lúc này triệu kiến hai vị tiến cung, là muốn thương nghị khẩn cấp một việc đại sự!" Lão hoàng đế nghiêm túc nhìn hai người đứng ở trước bàn sách lên tiếng.

- "Lần này, phòng chừng là phải làm phiền Declan ái khanh!" Lão hoàng đế nhìn hắn rồi nói.

Diệp Tường vừa nghe lời này, liền tranh thủ thời gian tiến lên hành lễ rồi thán nhiên nói:

- "Vi thần nguyện dùng thân mình ti tiện này vì Tam Vung Đế quốc cúc cung tận tụy!"

Cáo già mị con mắt nhìn người trẻ tuổi này, người này thật đúng là càng ngày càng dẻo miệng, sau này quan đạo phòng chừng là tiền đồ vô lượng a.

- "Rất tốt!" Lão hoàng đế rất vui mừng, sau đó suy tư một hồi, nói ra: "Nhiệm vụ lần này là đi sứ Long đảo, từ lúc lão Long Vương già đăng cơ đến nay đã tròn trăm tuổi! Mặc dù đây chỉ là lấy cớ, nhưng là trong thư mời lại trực tiếp điểm danh, muốn Declan từ tước tự mình đi sứ!"

- "Long đảo? Long Vương?" Ni Mạc Khắc nghe xong những lời này, mí mắt đều nhảy dựng lên, phải biết rằng long khắc là sinh vật mạnh nhất trong cát sĩ đa á đại lục, mà nghe nói Long tộc còn có vài tên biến thái cũng đã là Thánh giai quái vật, mà lão Long Vương già kia chính là một đầu trong số đó.

- "Muốn chính ta đi sứ?" Diệp Tường chỉ vào chính mình biểu lộ một bộ dạng không thể tưởng tượng nổi, đương nhiên đó là do Diệp Tường bị bệnh nên không biết tên tuổi của hắn thật đã truyền tới tận tai mấy Cự Long kia đi, mà chính hắn thật sự cũng đã giống như đại thần trong truyền thuyết được vạn người kính ngưỡng. Điểm ấy làm Diệp Tường vô cùng cao hứng, ít nhất, điều này làm hắn cảm giác được chính mình coi như cũng là một thầy thuốc nổi danh cùng một lão bản trẻ tuổi với sự nghiệp vô cùng rực rỡ, phòng chừng MM (các cô nương) thăm mến mình là vừa đủ để nắm thành một bó to a, khi nào thì hắn được cùng các nữ FANS trao đổi rồi cùng các nàng câu thông đây nhỉ?

- "Declan, nhiệm vụ lần này vạn phần trọng yếu! Nếu có thể cùng những Cự Long luôn tại gần cách với đại lục này xúc tiến quan hệ thì thật tốt, nếu..." Lão hoàng đế hiển nhiên vẫn có chút lo lắng.

- "Bệ hạ, xin hãy yên tâm, vi thần nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của bệ hạ, thần nguyện đem hết khả năng ra để hoàn thành nhiệm vụ! Nếu..." Diệp Tường lại hành lễ đúng theo tiêu chuẩn rồi thề, "Nếu bọn họ dám nói không muốn, vi thần cũng quyết sẽ không cùng bọn họ làm điều gì ảnh hưởng tới Đế quốc!"

- "Ân!" Tam Vung Ngũ Thế thỏa mãn gật đầu, đối với người trẻ tuổi này hắn là càng ngày càng yêu mến, cảm thấy Diệp Tường là người có thể trọng dụng, trí tuệ hơn người, ít nhất so với các đại thần bình thường khác là tốt hơn rất nhiều.

- "Ni Mạc Khắc, đi chuẩn bị cho Declan lễ vật tặng cho Long Vương! Không cần phải quan tâm tới chi phí!" Lão hoàng đế biết rõ Long tộc yêu tài lộc, nên tự nhiên tại Long Vân đảo chứa một đồng long tộc kia tặng chúng nó tiền là thích hợp nhất.

Sau khi Tam Vung Ngũ Thế dặn dò một số chuyện trọng yếu sau, Diệp Tường liền cùng lão cáo già ni Mạc Khắc đi chuẩn bị lễ vật để chuẩn bị xuất phát, Diệp Tường theo trong quốc khố chọn lựa vài món tinh phẩm, hoàn toàn là những thứ tốt nhất rồi chuẩn bị xuất phát!

Lại nói, nếu muốn tới Hoả Vân Long đảo, bắt buộc là phải ngồi trên khí cầu do Mã Khắc phát minh ra, cho nên cần phải có thời gian để chuẩn bị, nhân lúc này Diệp Tường liền về nhà để dặn dò mọi việc.

Mà nữ nhân Tây Na này, tựa hồ cũng rất biết hưởng thụ, lúc này nàng đang ở hậu hoa viên của nhà Diệp Tường hưởng thụ trà chiều, đương nhiên, bên cạnh còn có Ô Ô đang ăn điểm tâm, miệng còn đang dính đầy dầu mỡ, đối với nhóc Ô Ô này mà nói, ăn so với sự tỉnh khác trọng yếu hơn rất nhiều!

Mà Diệp Tường tiến vào không hề đếm xỉa tới các nàng, liền chạy ngay vào phòng thí nghiệm chuẩn bị mang theo thứ gì đó, lúc này, Tây Na y như thường ngày mặc áo choàng hồng sắc, một đôi ngực vĩ đại nâng cao đang đi tới cửa ra vào của phòng thí nghiệm.

- "Ân? Muốn xuất môn sao? Đi đâu vậy?" Tây Na nhú lại đôi lông mày nhỏ dài hỏi, biểu lộ tựa hồ có chút nghi ngại, suy tư.

- "Ân, ta muốn đi Hòa Vân đảo!" Diệp Tường bình tĩnh trả lời, tiếp tục thu thập một số khí cụ có thể làm thực nghiệm mang theo, đem từng cái, từng cái chú ý cất vào thùng kim loại xuyên việt mang tới, chuẩn bị mang đi ra, ngoài ra, Diệp Tường còn mang theo gien khôi phục được rút từ Ô Ô ra để nghiên cứu, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, nên trước mang đi theo, tạm thời có thể bảo vệ tánh mạng.

- "Đi Hòa Vân Long đảo?" Lông mày Tây Na lại vặn chặt một chút, nhưng không có cụ thể hỏi tiếp xem có nhiệm vụ gì, giống như nàng là một nữ nhân thành thực nên biết rõ, cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, chuyện tình phải biết nàng tự nhiên sẽ biết.

- "Đúng rồi, ta vẫn còn có nghi vấn còn không rõ lắm!" Tây Na dựa vào cạnh cửa, hai tay ôm ngực hỏi.

- "Vấn đề gì?" Diệp Tường ngừng tay, không thể không hỏi, về phương diện luyện kim thuật sĩ, nữ nhân này xác thực là một nhân tài, không cần phải chứng minh, chỉ cần dựa vào giấy chứng nhận luyện kim thuật sĩ cấp B cũng đủ để nói rõ kỹ thuật của nàng so với Diệp Tường cường đại hơn nhiều.

Q.2 - Chương 2: Đi Sứ Long Đảo (2)

Nhưng là, tại lĩnh vực gen sinh vật này, nàng vô cùng hứng thú với đứa bé ngoài cửa kia, mà nàng tựa hồ cảm thấy mình có một hứng thú thật phi thường. Sống hay chết cũng phải chạy theo để tìm hiểu bằng được quá trình nghiên cứu tương quan khoa học sinh vật của Diệp Tường, nhưng là... những điều mà Diệp Tường đã giảng, nàng cơ bản chỉ hiểu được sơ qua, hơn thế cứ thích quẩn quẩn, không ngại học hỏi kinh nghiệm của những kẻ hậu bối quả thực đã làm cho Diệp Tường thấy sợ.

- “ Vì lý do gì mà gen của Ô Ô lại được cấy vào trong cơ thể con người hử ? Tại sao lại không xung đột với các gen khác của hử vậy ? Mà là trực tiếp chữa trị ? ” Tây Na hỏi vấn đề này cơ bản là thể hiện có chút trình độ, dù sao thì đi theo bên người Diệp Tường cơ bản cũng chưa từng gây ra rắc rối gì.

- “ À vấn đề này hỏi không có sai, ta sẽ giảng cho ngươi hiểu một chút, nhưng nghe có hiểu rõ hay không thì ta không chịu trách nhiệm đâu đó... ” Diệp Tường ngừng công việc đang xử lý lại, suy nghĩ một lát, hắt hắt ra một bức tranh sắc sảo của chính mình, dán lên trên cái bảng gỗ màu đen trong phòng thí nghiệm.

- “ Đầu tiên! Xem cái này, đây là đường nhuộm màu thể hiện gen của tất cả mọi người, mà gen của Ô Ô lại là một loại gen quái dị mẫn mẫn ghép thành một đôi phượng trình ! Mà đối với tất cả các loại nhiễm sắc thể khác đều có thể liên kết tạo thành một tổ hợp có tác dụng ! Chú ý ” Diệp Tường giờ đầu bút lên, chỉ vào bức sợi ren thô ráp trên biểu đồ phóng đại khoanh lấy trọng điểm, “ Muốn ngươi chú ý một điểm, trong gen của Ô Ô có một loại nguyên tố làm khôi phục vết thương, ta đã nghiên cứu tinh luyện thành một loại dược tố —— thuốc chữa thương thần tốc ”

- “ Hơn nữa, hiện tại ta đang cải tạo tất cả gen tổ hợp của ma thú sủng vật, có nó, trên cơ thể sinh vật có hai gen bất đồng sẽ va chạm với nhau rồi đứt gãy hoặc ngược lại. Cũng trong thời điểm đó, ta lợi dụng thuốc chữa thương thần tốc, dùng dược phẩm dẫn đường, làm cho nó đổi ngược một lần nữa, tổ hợp ! Cái này chính là chỗ không bình thường trong gen của Ô Ô ” Diệp Tường lúc lắc đầu, hiển nhiên như là hử vừa giảng một bài khóa vậy, đương nhiên cũng vì không thu học phí nên hử cũng chẳng muốn nói cho cô họng bốc hỏa.

- “ Thuốc dẫn ! thuốc chữa thương thần tốc ? ” Tây Na ôm ngực bộ dạng như không hiểu gì cả.

- “ Ừm, như cái này này! ” Diệp Tường lấy một con cá nhỏ trong chiếc ly thủy tinh chứa chất lỏng trong suốt, hiển nhiên đây chính là trọng điểm trong quá trình cải tạo gen của Diệp Tường.

Tại thời điểm Tây Na cố gắng căng mắt nhìn xem cái trọng điểm đến tột cùng là cái gì thì Diệp Tường coi thứ này như một bảo bối khóa cất lại trong một chiếc thùng bằng kim loại kì lạ, Tây Na mặt trắng bệch không còn chút máu nào nhìn liếc Diệp Tường, người đàn ông này đúng là keo kiệt đến vắt cô chảy ra nước, nhưng lúc nào cũng nói như mình hào phóng lắm áy.

- “ Chẳng phải là một lọ nước thuốc thôi sao, lão nương chẳng quan tâm ” Cái ngữ điệu này của Tây Na thật giống như đang làm nũng, không thể không thừa nhận Tây Na mặc chế phục trông vô cùng hấp dẫn, nữ nhân này ngoại trừ hung khí có chút to, những nơi khác trên thân thể đều giống như tiêu chuẩn của người mẫu.

“Chep, chep !” Diệp Tường nuốt một ngụm nước miếng, nhìn nữ nhân phong tình vạn chủng này, chính hử cũng lo lắng thú tính trong người hử có ngày đại phát ra ngoài mà cầm giữ không được mà buông thả không đây.

- “Sao lại cứ nhìn chằm chằm vào người ta vậy a ?” Tây Na mảnh mai lại nói một câu, tiếp theo nhìn nhìn “hung khí” của mình .

- “Đẹp mắt sao?” Tây Na đứng thẳng thân thể, còn cố ý lắc lư ngực xuống câu dẫn hỏi

- “Đẹp mắt” Diệp Tường hiển nhiên là đang có khuynh hướng phá vỡ biên giới thú tính... .

- “Vậy ngươi sờ sờ xem như thế nào?” Tây Na hai tay nâng “ Hung khí ” của mình lên đi tới chỗ Diệp Tường, hiển nhiên là đang trần trụi khiêu khích.

Diệp Tường toàn thân phát run, thậm chí hử còn cảm nhận được máu trong người đang chảy ngược lên hết trên đầu.

- “Lão đại...” Lúc này một thanh âm muốn chết nào đó ở bên ngoài vang lên, Diệp Tường tranh thủ thời gian xoay người lại giả bộ như đang bận việc...

Kẻ vừa kêu gọi xông ngay vào phòng thí nghiệm chính là Matt, Diệp Tường càng xem càng thấy hử thật khó coi!

- “A, lão đại, hóa ra ngươi ở đây a, di, làm sao mà ngươi chảy máu mũi rồi ? Matt hiển nhiên là có vẻ nghi nhìn người đối diện quan tâm hỏi.

- “A, có thể là khí trời quá nóng, tí phải qua chỗ Vương lão tìm chút gì hạ hỏa mới được...” Diệp Tường như đang nói chuyện phiếm vậy.

- “Qua chỗ Vương lão ?” Matt hiển nhiên nghe không hiểu, nhưng hử quay đầu lại thấy rõ ràng Tây Na đang ôm ngực, hử cơ bản là hình dung được

chuyện gì rồi, xem ra hẳn đã phá vỡ chuyện tốt lành của hai người rồi, đương nhiên, ánh mắt của hắn vẫn cứ cố mà nhìn “ Hung khí ” nhân gian.

Tiếp theo cười dâm dăng ghé sát vào Diệp Tường nói xin lỗi :

-“Hắc hắc, lão đại, ta không có ý tứ gì cả,nhưng ai lại thông đồng ngay trong phòng này, lần sau ta mời ngươi xuống phương, tiểu thư ở đó tùy người chọn lựa...”

-“ Đi chết đi.”

-“ A, làm gì mà lại đánh vào mũi của ta ? Đã nói đánh nhau không đánh mặt...Này ta là có lòng tốt đến nói cho ngươi biết Long Ưng hộ vệ đang đợi ngươi ở bên ngoài chờ lệnh xuất phát, .A !ngươi rõ ràng còn cầm cả dép đập ta, ta liều mạng với nhà ngươi”

Hai người đập nhau toi tả xong, Diệp Tường thở dài một hơi sâu, tiếp theo thể hiện một bộ mặt hi vọng xa vời nhìn Tây Na, mà Tây Na cũng biểu lộ một vẻ mặt tiếc nuối đưa tiễn, hiển nhiên là đang nói chờ ngươi quay trở lại, trở về chúng ta hào hào thảo luận vấn đề sinh vật...

-“Gian phu dâm phụ... “Matt ở một bên dán dính mấy vết thương, thực sự không thể chịu nổi đôi nam nữ này mày qua mắt lại.

-“ Đi chết đi “. Diệp Tường ngay lập tức phi thẳng dép lê qua.

Khí cầu của Diệp Tường đã sớm đậu ở trên mảnh đất trống trong hoa viên cầu hắn,mà trên mặt đất trống bây giờ còn có một đội Long Ưng kỵ sĩ, dẫn đầu quả nhiên là Long Ưng kỵ sĩ đội trưởng lần trước đến Đế Đô đã gặp-Thư Nhĩ Đức.

Xem ra đây là hộ vệ trên đường,đương nhiên, Diệp Tường mang theo Nạp Khắc, cho Đạt Cổ lưu lại trong nhà, mà Ô Ô bên kia lại có con lừa bốn chân chơi cùng, cũng không đuổi theo Diệp Tường như mọi khi nữa, Diệp Tường cũng không lo lắng gì nhiều, lão hoàng đế kia đã điều động cả trăm quan thị vệ đến để đảm bảo an toàn rồi.

Hơn nữa cửa hàng sủng vật sinh ý đã có Tây Na cải tạo rồi, Matt tiêu thụ, con cáo già này bình thường trừ mưu đồ thê...Diệp Tường không khỏi có chút bồi hồi nghĩ lại, hẳn không biết tại sao lúc này lại giống như một người phụ nữ có chồng sắp sửa đi xa vậy,cái kia, có lẽ, những thứ này là những thứ duy nhất hắn có ở thế giới này.

“Phốc phốc!”

Nạp Khắc đương nhiên ngồi lên vị trí điều khiển tàu, khí cầu chuẩn bị cất cánh.

-“Lão đại! Ngươi đi hảo!”Matt tiện nhân hiển nhiên bộ dạng có chút hả hê, “ Đứng rồi ! Có chuyện muốn thương lượng với ngươi, sao ngươi không kí vào di chúc trước khi ra đi...”

“...”

Khí cầu chậm rãi bay lên, Long Ưng kỵ sĩ cũng quát ngựa hộ vệ bốn phía, một chuyến bay trong không trung hướng về nơi phương xa, xa hẳn so với Đế Đô, giờ phút này đang là hoàng hôn, một vòng trời chiều ánh đỏ chiếu nơi bầu trời, đẹp say lòng người...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Thánh Đảo Trong Truyền Thuyết

Đảo Hòa Vân hay còn gọi là Long đảo . Theo như nhiều cát sĩ chỉ dẫn thì hòn đảo nằm ở phía nam của biển Bồ Đà La, tiếp giáp với biển của Ba Vung đế quốc nên giống như là một xứ nhỏ láng giềng , thế nhưng cũng phải mất hơn bảy nghìn km lộ trình , đây là vùng đất dừng chân nghỉ tạm của Long Tộc trong Á đại lục,con người là một trong những thứ không được phép lên đảo,nhưng từ năm trăm năm trở lại đây, từ khi lão Long Vương thượng vị đến giờ, thì quan hệ đối ngoại cũng ngày càng được nâng cao,đương nhiên, những sinh vật đại tự cường này hoàn toàn không hoan nghênh người ngoài đến viếng thăm,đặc biệt là những người ngoài không mời mà đến.Nói cách khác đây là một hòn đảo biệt lập.

Nhưng mà, năm nay lão Long Vương lại làm cho cả hàng trăm con rồng ở đảo phải kinh ngạc về một chuyện, chính là mời một con người đến dự nghi thức tế lễ của hắn, có trời mới biết tại sao lần này lão như thế nào mà đột nhiên lại có hứng thú như vậy.

...

Trên bầu trời yên tĩnh cao xanh của biển Bồ Đà La, một khí cầu chậm rãi hạ xuống, trôi nổi lơ lửng, nhưng lại hướng thẳng mục tiêu về vùng đất trước mặt.

-”A!” Diệp Tường đứng ở trên khí cầu duỗi lưng một cái, hiển nhiên là mới từ giấc ngủ leo ra, từ hoàng hôn ngày hôm qua xuất phát từ Ba Vung đế quốc, đã đi được một đêm, trước mắt hiện tại đang là lúc giữa trưa.

-”Nơi này chính là biển Bồ Đà La?” Diệp Tường mặc nhiên nhìn xuống mặt biển rộng mênh mông đó lại nhớ tới biển ở Địa Cầu, tuy xanh giống nhau nhưng Diệp Tường cơ hồ lại cảm thấy có điều gì đó không giống.

-”Đúng vậy, lão bản!” Nạp Khắc lái khí cầu đã qua một đêm rồi, thân thể mệt mỏi, nói chuyện cũng có vẻ không có tinh thần lắm.

-”Đi? Thư Nhĩ Đức bọn họ?” Lại nhìn từ phía xung quanh, không thấy tiểu đội Long Ưng kỳ sĩ cùng xuất phát đêm qua đâu.

“Bọn họ đã quay trở về, lão bản người đã quên trong thiệp mời của Long Tộc chỉ mời có một mình người thôi à” Nạp Khắc trở mình mắt trợn trắng, lão bản này trí nhớ thật sự tồi tệ quá.

“A, nguyên lai là đi trở về, ta còn tưởng rằng Thư Nhĩ Đức bọn họ khó có thể ra khỏi Đế Đô một lần, thừa dịp chúng ta không để ý chạy đi tìm các nàng tiểu thư rồi...” Diệp Tường dầm dề sờ tay lên cằm ra vẻ điều ta nói chắc chắn là đúng rồi

“...”

Nói trở lại, Cự Long thực chất là một loại sinh vật vô cùng cao ngạo, mà bản tự nhiên không có hộ vệ theo cùng lại không có người nào đến chào đón, ai có thể bảo đảm những con rồng kia không có gây hại gì?

-”Có còn xa lắm không?” Diệp Tường trấn tĩnh lại đứng đắn hỏi một câu.

-”Chắc là không sai đâu! Xem, Hòa Vân đảo kia thì phải!” Nạp Khắc có chút mừng rỡ chỉ tay về phía hòn đảo xa xa kêu lên.

Diệp Tường trông qua, cái hòn đảo này xác thực là vô cùng lớn, nhưng là đối mặt với bốn phía đều là biển nước, xác thực có chút cô đơn, bí hiểm, tĩnh lặng.

Đảo Hòa Vân so với trong sự tưởng tượng của Diệp Tường thì đẹp hơn rất nhiều, một hòn đảo hình chữ S thật to và đảo nhỏ, bốn phía còn phân bố các hòn đảo nhỏ san sát cạnh nhau.

Trên đảo là thảm thực vật xanh tươi tốt mon mồn làm cho Diệp Tường ở trên không nhìn thôi đã thấy rất thoải mái, ít nhất thì cũng không phải là một hòn đảo chỉ có toàn nham thạch độc như trong tưởng tượng của Diệp Tường. Ngoài ra trên đảo nhỏ có ba ngọn núi đứng san sát cạnh nhau, có phần giống như hình chữ son, hơn nữa thật không ngờ một hòn đảo nhỏ mà lại có ngọn núi cao như vậy, mà ngọn núi từ phía đều có tầng tầng lớp lớp mây bao phủ, làm cho Hòa Vân đảo này càng tăng thêm phần thần bí.

Nghe nói những đại gia hỏa ở đây đều yêu mến cuộc sống trong động, mà hơn thế nữa trong những cái động đó lại có chất đồng những đụn kim tệ, không biết đó có phải là sự thật không? Và lại Diệp Tường bắt đầu có chủ ý tìm kiếm bóng dáng Cự Long.

Trong lúc hai người đang trầm mặc bay lại gần Hòa Vân đảo, thì đột nhiên có một âm thanh như là tiếng sấm rền vang trong không trung truyền đến.

“Loa LOa! Phía trước là kẻ nào? Người đã bị rồng tam đầu Cự Long bao vây, hãy khai rõ danh tính ra, nếu không ta sẽ đem lũ người tùy tiện xông vào không phận của Long tộc đánh rơi xuống làm mồi cho cá.”

Diệp Tường nghe xong lời này suýt nữa hôn mê, lời này giống như ở Địa Cầu máy bay bay vào không phận của nước khác một cách tùy tiện thì bị không quân ra cảnh cáo vậy tương tự như vậy sao?

-”Người chỉ có thời gian ba giây để trả lời! Nếu không chúng ta buộc phải chọn lựa bước tiếp theo là dùng hành động quân sự!” Đối phương lại rất nhanh lên tiếng lần nữa.

Diệp Tường cùng Nạp Khắc nghi hoặc tìm kiếm thứ gì đó, chính là không thể nhìn thấy được Cự Long trong truyền thuyết rốt cuộc ở chỗ nào.

-”Một!” Đối phương đã bắt đầu đếm, “Ba! Tất cả đơn vị chú ý tập trung vào mục tiêu!”

“...”

Diệp Tường đã bắt đầu hiểu kiến thức vô si của rồng là như thế nào rồi, ít nhất số học của bọn chúng thật tồi.

-”Chờ một chút!” Diệp Tường không nhanh không chậm kêu lên, hiển nhiên bộ dạng không có gì là gấp gáp cả, mà Nạp Khắc cũng bị dọa sắc mặt biến đổi nhanh chóng, đối phương có vẻ đã nhận được lời nói, hấn và lão đại của sẽ bị ném xuống cho cá ăn sao...? Hơn nữa, nghe nói trong nước có một bọn thủy quái vô cùng tàn nhẫn, tự nhiên hấn sợ hãi không thể ngồi yên được.

-”Được rồi, con người, người có điều gì muốn nói thì hãy nói nhanh lên đi!” Vừa mới dứt lời, tiếp theo một bóng đen bao trùm lên toàn bộ khí cầu, đôi mắt của Nạp Khắc trợn càng lớn, miệng càng kinh ngạc vô cùng nhìn Diệp Tường phía sau lưng mình.

Diệp Tường xoay người sang chỗ khác, tiếp theo hấn liền thấy được một đầu màu xanh biếc của Cự Long, một đôi vuốt cực đại màu xanh run rẩy chắc thịt, da thịt màu xanh ngọc bích, thoáng nhìn tựa như là đá hoa cương vô cùng cứng rắn. Khó trách tại sao nhiều á sĩ lại mua nhiều sống lân giáp của Cự Long với giá đắt trời như vậy để làm áo giáp. Chúng nó có thể thừa sức chống đỡ tính công kích mạnh hơn từ những sinh vật đại lục yếu ớt. Không ai có

thể nghi ngờ chúng nó là thần của các chủng tộc, thật là hoàn mỹ.

Lúc này, hai con mắt lồi lõm trên cái đầu của Cự Long đang tích cực dò xét thuyền khí cầu của con người này, Diệp Tường cũng đang thầm đánh giá hẳn, hơn nữa bộ dạng lại vô cùng bình tĩnh, chẳng sợ hãi gì cả, làm cho Lục Long khá ngạc nhiên khi thấy khố miệng Diệp Tường thậm chí còn đang nhếch lên tỏ vẻ bất cần đời.

-“Chúng ta là tới gặp Long Vương bệ hạ !” Diệp Tường bình tĩnh nói một câu, tiếp theo nhìn chăm chăm Cự Long.

Bích Lục Cự Long sau lưng có năm đầu rồng màu da không đồng nhất lao xuống, đôi cánh lớn của nó dài làm cho không khí xung quanh dao động mạnh mẽ, khí cầu có chút lung lay.

-Người chính là từ tước Declan kia ư ? “ Con rồng này hóa ra cũng nói được, đương nhiên nó cũng hiểu được đôi phương biết chính mình không có ý tùy tiện đụng tới hẳn.

-“ Đại lục trước mắt không có ai lại muốn giả mạo làm ta đâu! “ Diệp Tường mỉm cười đáp, vấn đề tự nhiên này thật ra lại đơn giản, ai muốn tìm cái chết, giả mạo hẳn đến Hòa Vân đảo? Không bị đám thần lần này đốt thành tro, rồi cốt vung vào nước mới là lạ.

-“Hừ! Con người các người ai ai cũng quá giống nhau ! “ Lục Long hiển nhiên kiêu ngạo đáp, tự mình khoe khoang Long tộc mới là hoàn mỹ nhất, không giống con người gầy yếu vô cùng.

-“Đi theo chúng ta đi!” Lục Long thông báo một tiếng, tiếp theo hẳn mang theo tiểu đệ năm đầu bay phía trước khí cầu dẫn đường, hướng phía Hòa Vân đảo chậm rãi hạ xuống.

Diệp Tường cũng để cho Nạp Khắc điều khiển khí cầu đi theo những con rồng kia, khí cầu bay lượn trên không trung, Diệp Tường đã nhìn rõ ràng địa hình của Hòa Vân đảo, hiển nhiên là cây cối quá nhiều, không thích hợp để đáp xuống. Diệp Tường cũng chẳng khẩn trương muốn chơi nổi gì, những con rồng này tất nhiên sẽ tìm cho bọn hắn một nơi để đáp xuống, dù sao hẳn cũng chẳng vội đi gặp lão già Long Vương gì gì đó, đây không phải là vấn đề cấp thiết.

Tại một nơi cao cao trên đỉnh núi, từ chỗ nhăm nhọc đột ngột hiện ra một khoảng trống, khí cầu của Diệp Tường bay thẳng đến chỗ đó. Máy con Cự Long hiển nhiên đang đứng một bên chờ đợi.

Diệp Tường đi xuống khí cầu, hít một hơi thật sâu , ở trên cái Long đảo này, không khí làm cho lòng bàn chân cảm giác thật phong phú thoải mái, kì thực hẳn đã thoải mái lên rất nhiều.

Mà trên không đảo có không ít những con Long Chính bay qua lượn lại lòng vòng, Diệp Tường mang theo Nạp Khắc đi theo Lục Long hướng tòa núi cao cao phía trên đi lên.

Mà ở trên mặt lưng chừng núi này lại hiện ra một tòa cung điện tráng lệ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4: Hành Động Vĩ Đại Khinh Nhòn Long Điện (1)

Từ đằng xa nhìn lại, Diệp Tường xác thực là mình đang nhìn thấy một tòa cung điện với một khí thế to lớn , hơn nữa càng làm cho Diệp Tường cùng Nạp Khắc khiếp sợ chính vị trí của cung điện. Bạch sắc cao tới hơn mười thước, cung điện rõ ràng đứng vững trên ba ngọn núi xếp cạnh nhau, từ không trung nhìn xuống có thể thấy ba ngọn núi này chính là ba ngọn núi cao nhất ở trên đảo.

Cung điện được đặt ở vị trí giống như là một thanh đao đâm sang từ ngọn núi này sang ngọn núi kia, càng làm cho nhân thần bị mê hoặc đó chính là có một đường nhỏ theo hướng từ trên cung điện đi xuống phía dưới theo một đường quanh co khúc khuỷu, mà bốn phía là những đám mây nhẹ nhàng trôi hờ hững, tựa như một cái giường nằm của Thần Long.

-“Hừ! Người xem đây mới chỉ là lần thứ hai con người mới có diễm phúc- mà chính là các người sau năm trăm năm mới có thể đến thánh địa của đảo Hòa Vân!” Lục Long hiển nhiên mang theo vẻ khoe khoang tự đắc cùng sự xem thường và khinh miệt đối với Diệp Tường.

-“Lỗ Phu Phàm, ý của người nói là năm trăm năm mới có một người có thể đến được chỗ này?” Diệp Tường đối với sự uy mãnh của Lục Long nghi ngờ hỏi.

Dù sao nó cũng là đội trưởng đội bảo vệ của Long, chủng quân lấy Hòa Vân đảo là khu trị an không trung, tuy nhiên cá tính tự cao tự đại, nhưng chính thể mà nói vị đầu long này xác thực cũng không tệ lắm, ít nhất trên đường một bộ khoe khoang song cũng không giới thiệu cho Diệp Tường không ít các cảnh sắc hữu tình ở trên Hòa Vân đảo.

Lục Long nhú mày có gắng hồi tưởng, tiếp theo đại đầu khẽ lay động, nói: -"Ngô, dường như bốn trăm năm trước có một đại pháp sư tên Tích Thiên đã được tới nơi này! Cụ thể như thế nào ta cũng quên mất rồi!" Nói xong, hắn vỗ vỗ lên chỗ cái cánh bị dính vào tro bụi của mình.

- "Tích Thiên cấp bậc đại pháp sư?" Diệp Tường cũng ngưng đầu thì thầm, dù sao hiện tại hắn cũng là đệ tử của Mã Khắc, Diệp Tường cũng biết không ít các chủng tộc của các cát sĩ, nhưng trên sách sử từ hơn một nghìn năm nay ghi lại thì không có vị nào tên Thiên cấp bậc đại pháp sư, hiện tại tên Lục Long này lại còn nói bốn trăm năm trước thì có một đại pháp sư Tích Thiên đã được tới đảo? Chuyện này có vẻ kỳ quặc.

- "A, phỏng chừng lúc ấy người nhất định bị hắn sửa chữa qua a, nếu không vì sao lại nhớ rõ như vậy?" Diệp Tường lời này rõ ràng là khích tướng song lời nói lại ra vẻ khách sáo, giả làm một Tiểu Bạch hời.

Quả nhiên, Lục Long Lỗ Phu Phàm đã nắm thành quả đầm dưới bộ móng vuốt của mình, cái đầu to lớn cúi xuống nhìn chăm chăm vào mặt Diệp Tường, cái mũi Không Minh hiển nhiên đang gần tới mức muốn phun hỏa.

- "Hừ! Người đây là đang vũ nhục một Lục Long vĩ đại! Hắn chẳng qua là một pháp sư của loài người các người, đánh với ta? Bất quá chỉ là tay chà xát bùn đơn giản mà thôi!"

Hiển nhiên Lỗ Phu Phàm không có để vị pháp sư năm trăm năm trước vào mắt, xác thực, mấy con rồng này vốn là có kiêu ngạo từ trước rồi! Cường hoành thể chất có được thực lực cũng không phải là giống như thần lân đơn giản như vậy, chỉ cần một con rồng cố gắng có thể quấy một nhân loại quốc gia nghiêng trời lệch đất, đã thể điểm biến thái chính là chúng nó có được ma pháp miễn dịch thể chất, cho nên, đối với Diệp Tường theo lời cả nhân loại kia pháp sư hoàn toàn sẽ không đặt tại trong nội tâm.

- "Alđội trưởng Lục Long thực lực so với hắn tất nhiên là mạnh hơn rồi, vậy hắn đến Hỏa Vân đảo là muốn chết sao?" Diệp Tường lại chuyển đề tài, hào hứng bùng bùng tiếp tục công kích.

- "Hừ, nếu không phải bệ hạ muốn gặp hắn, ta đã sớm đem hắn xé thành những mảnh nhỏ!" Lục Long nói xong, còn đặc biệt liếm liếm móng vuốt, tiếp theo cúi thấp đầu hồ nghi nhìn xem vì sao Diệp Tường lại hỏi thăm những điều này.

- "Như thế nào? Người chẳng lẽ muốn biết được hắn là ai?"

Diệp Tường quả thật có chút hiếu kỳ người nọ là ai, nhưng tự nhiên lại được mời đến Long đảo, lại vô sự mà yết kiến Long Vương, vấn đề này rất truyền kỳ, Diệp Tường cũng rất muốn biết vị pháp sư thần bí kia rốt cuộc gặp Long Vương già để làm gì?

- "A. Người nọ là ai?" Diệp Tường theo ý của Lục Long mà đưa ra câu hỏi.

- "Hừ, ta tại sao phải nói cho người biết?" Lục Long lại bắt đầu trở lên kiêu ngạo như lúc mới gặp, tiếp theo hắn rất thích thú mà ngẩng cao đầu tiếp tục dẫn đường.

Diệp Tường đã hiểu được đôi chút tên đầu long này, không kích thích hắn, hắn ngược lại lại nói, cái tên này chỉ có một chữ để hình dung: thực tiện!

Hai người đi qua mấy đội canh gác bảo vệ, thông thả tiến đến cung điện bạch sắc, đương nhiên Diệp Tường không hỏi vì cái gì mà không trực tiếp bay đến có phải nhanh hơn không, ai biết Lục Long lại đặc biệt nói ra điều Long tộc đã quy định Long Vương điện là nơi thờ thần thánh của Long đảo, phải đi bộ đề tở lòng thành kính.

Thành kính cái quỷ! Trong nội tâm Diệp Tường hung hăng mắng mấy câu.

Diệp Tường gian nan cùng Nạp Khắc đi theo Lục Long qua mấy long thân, đi phỏng chừng khoảng nửa giờ, Diệp Tường hiển nhiên cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Bạch sắc cung điện, một màu trắng noãn như tuyết, với tám cây cột được làm bằng đá cẩm thạch mới chống đỡ nổi cung điện này, phía trước phần đất trống đều là bụi cỏ, một cự tượng cao đứng bằng cung điện Long tộc.

- "Declan từ tước đến đây?" Trong cung điện truyền ra một thanh âm khí thế hùng hậu, làm cho lỗ tai của Diệp Tường cùng Nạp Khắc ong ong.

Lục Long vội vàng đứng thẳng lên đáp lễ: "Đúng vậy bệ hạ!"

Trầm mặc một hồi.

- "Cho hắn vào đi!"

Lời truyền ra vừa rồi, thanh âm có chút giảm xuống, khí thế đó hoàn toàn không tầm thường chút nào.

Tiếp theo Lục long đặc biệt xếp đặt cho Diệp Tường, chỉ vào Nạp Khắc nói ra: "Người ở lại đây!"

- "Cái này... Lão bản..." Nạp Khắc nhìn sắc mặt của Diệp Tường.

- "Nghe hắn đi!" Diệp Tường vỗ vỗ bả vai Nạp Khắc, cho dù bọn này là loài thần lân biến thái, nếu như thực sự muốn động thủ với hắn, một ngàn tên Nạp Khắc xông lên cũng không đủ cho bọn họ đập muỗi.

Diệp Tường theo lối nhỏ cùng Lục Long đi vào trong cung điện, trong lòng đánh giá tòa cung điện chính là chỗ ở của thủ lĩnh Long tộc này ,tâm trí Diệp Tường thậm chí có chút bối rối.

Một người một rồng đi vào long điện.

Cung điện rất lớn, bốn phía đều là đá cẩm thạch xây thành cây cột, trống rỗng làm cho người ta có cảm giác yên tĩnh đến mức quái dị, chỉ nghe được tiếng bước chân.

Trên các vách tường bóng loáng của cung điện đều nổi lên những quang tinh thạch, phát ra những không quang mang màu sắc chói mắt chiếu, trong cung điện không có nhiều bộ trang sức, thậm chí rất nhiều thứ đều được làm bằng đá .

Hai bên cung điện là hai hàng long vệ binh, Diệp Tường thậm chí còn cùng một con rồng phía trước mặt phát phát tay, đối phương rõ ràng làm như không thấy...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 5: Khinh Nhờn Long Điện-Hành Động Vĩ Đại Của Diệp Tường (2)

Một người một rồng đã tới gần đại sảnh bên trong đại điện.

Lỗ Phu Phàm một mực đi ở phía trước, hiển nhiên không biết nhân loại đi đằng sau chính mình kia đã không thấy bóng dáng đâu cả, khi hắn quay đầu lại muốn nói chuyện, lại phát hiện đối phương đã biến mất .

-”Từ tước Declan?” Lục Long gãi gãi cái đầu của mình, tìm kiếm khắp bốn phía, chắc sẽ không phải là bị lạc đường ở trong cung điện chứ?

Lúc này, Diệp Tường từ bên phải một cây cột không có người chạy đến, hai tay còn đang kéo tiết khô, như vậy rõ ràng là vừa từ bên ngoài đi trút một số thứ chạy về đến...

Lập tức Lỗ Phu Phàm há hốc miệng lớn, từ kinh ngạc dần dần đến phẫn nộ, từ trong lỗ mũi có tia lửa phun ra do quá tức giận.

-” Từ tước Declan! Người rõ ràng lại dám ở trong Long điện trút uest vật!?”

Lỗ Phu Phàm giống như một con rồng bị bệnh tâm thần gầm hét lên điên loạn, tên nhân loại này quả thực là quá khinh nhờn Long điện-nơi thánh khiết, vinh quang nhất của Long tộc cao quý.

Diệp Tường dừng động tác lại , nhìn ngắm con rồng đang phẫn nộ này, sau đó trung ra một bộ dạng vô tội, nói: “Điều này có thể trách ta sao? Long điện của các người lớn như vậy, mà ngay cả chỗ vệ sinh cũng không có ,nên tự nhiên là dưới tình thế cấp bách ta phải...”

-”Người đây là đang khiêu khích Long tộc chúng ta! Ta muốn quyết đấu với người!” Lỗ Phu Phàm hiển nhiên đã không kiềm chế được mà bạo tẩu , việc này nếu như bị lão Long Vương biết được, không phạt hắn quét dọn long điện trong một năm mới là lạ, hắn tự nhiên không tránh khỏi phải chịu tội, nhưng như thế nào cũng phải đem tên nhân loại trước mắt này xé nát thành từng mảnh vụn rồi đem cho chó ăn để tiết hận!

-”Uy, người đừng có vội tức giận, ta vốn là một người văn minh, có lẽ là do trước khi đi không đi đại tiểu tiện, nên hiện tại bị nghẹn thật lợi hại, không thể không ché được, chẳng lẽ người muốn cho bàng quang của ta bị bực do nhịn quá mức hay sao? Quý mới biết nhà vệ sinh trong long điện này của các người là ở chỗ nào a.” Diệp Tường giải thích bằng một bộ dạng bất khuất, hiển nhiên là không e ngại trạng thái bạo tẩu của con rồng trước mắt này.

-”Người...” Lỗ Phu Phàm hiển nhiên bị chọc tức tới mức nói không ra lời.

Vừa lúc đó, một lão giả mặc áo choàng màu trắng xuất hiện trước mặt hai người.

-”Vị này chính là từ tước Declan?” Vị trưởng lão kia chớp chớp lông mi trắng dò hỏi.

-”Vâng!” Diệp Tường gật gật đầu, thành thật thừa nhận giống như bộ dạng của một học trò ngoan ở trong trường học.

-”Ha ha, mời đi bên này, bộ hạ đang chờ ngài!” Lão giả lập tức mỉm cười làm động tác mời khách.

-”Bạch trưởng lão, hắn...” Lỗ Phu Phàm còn chưa dứt lời, đã bị lão giả đưa tay ngăn lại, “Người đi quét dọn a! Việc này để ta giải thích cùng bộ hạ là

được rồi!”

Hắc hắc, xem xem, còn không làm cho người cực khổ chết a! Đại đội trưởng đội không phận à? Đã không có nhà cầu để giải quyết, thì tạm dùng đại điện này để vệ sinh cũng không tồi, chắc chắn, trong nội tâm Diệp Tường âm thầm vui mừng đến mức nở cả hoa rồi, đương nhiên, ở mặt ngoài hắn vẫn là thành thật biểu lộ ra một bộ dạng vô tội, làm cho người ta thoạt nhìn xác thực không giống như một người vừa mới làm chuyện xấu a, hành động của hắn tương đương đạt chuẩn mực của người có văn hóa.

Lỗ Phu Phàm thờ hồn hèn quay cái đuôi đi... Đoán chừng là đi tìm nước và dụng cụ để quét sạch “Chiến tích” của Diệp Tường đi, mà người dẫn Diệp Tường đi vào Long điện gặp lão Long Vương giờ lại đổi thành lão nhân tóc trắng râu bạc, Diệp Tường không biết lão đầu này rốt cuộc là lão Long đạt giải cấp bao nhiêu, nhưng chỉ cần xem Lỗ Phu Phàm vừa rồi một câu cũng không dám phản bác lại đã làm cho hắn nhìn ra, so với Lỗ Phu Phàm thì lão đầu này có chức quan lớn hơn nhiều.

“Y thuật thần kỳ của tử tước Declan rất nổi tiếng!” Lão già chậm rãi nói ra một câu, chỉ là, Diệp Tường nghe không ra lời này là đang khen hay là đang châm biếm hắn!

“A, cái kia, là không cần thận mà thành danh nhân mà thôi...” Diệp Tường cũng khiêm tốn đáp lại, hắn vẫn nhớ rõ lúc học tiểu học, lão sư đã dạy hắn làm người thì phải khiêm tốn chút, nên tất nhiên không thể kiêu ngạo.

“Ha ha! Hảo, hảo cho cái gọi là không cần thận!” Lão già đối với lời giải thích của Diệp Tường cảm thấy rất có ý tứ, cười khan hai tiếng.

Rất nhanh, hai người đi vào giữa đại điện, đại điện này so với cung điện ở Tam Vung đế quốc xác thực lớn hơn nhiều, gấp khoảng mười lần là ít, thời điểm Diệp Tường đi đến đại sảnh cung điện chủ, hắn đã hoàn toàn bị đại sảnh của long điện làm cho chấn kinh rồi...

Không thể không thừa nhận, đây là lần đầu tiên Diệp Tường nhìn thấy một màn thần kỳ như vậy.

Trên không toàn bộ đại sảnh nổi lơ lửng sáu cái ghế đá cao lớn, mà bốn lão già ngồi ở bốn ghế đá đang đồng thời quay lại đánh giá Diệp Tường.

“Người đã đến rồi?” Nhân nhạ một câu câu hỏi vang lên trong đại điện.

“Ta đã tới!” Diệp Tường hướng theo phía phát ra tiếng nói nhìn lại, nguyên bản là bốn ghế đá vây quanh cùng một chỗ giờ đã hoàn toàn phiêu mở, phân tách ra làm hai bên, bốn vị lão già, kể cả bạch trường lão trên cùng Diệp Tường đứng mặt đất kia, cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn xem người trẻ tuổi này.

Mà trên ghế đá đã hé lộ ra hình dáng một người, một con người bình thường, một con rồng mà có thể biến thành ảo ảnh hình người, thì đó phải là lão Long Vương với thực lực Thánh giai trong truyền thuyết.

Đối phương tuổi còn rất trẻ, một đầu tóc màu lam sắc chính tề thả rơi ở sau đầu, một bộ bạch sắc áo choàng trắng nõn bọc tại trên người hắn, một cánh tay chống đầu tựa ở trên thành ghế, giờ phút này đang dùng một đôi mắt u buồn nhìn Diệp Tường. * zai đẹp *

Nương a, như thế nào lớn lên lại xinh đẹp như vậy? Thật giống như nữ nhân a! Trong nội tâm Diệp Tường xác thực là đã rung động mãnh liệt rồi, nguyên bản khi nhìn thấy Cự Long trong truyền thuyết ở bên ngoài Hòa Vân đảo, mỗi người đều cao lớn thô kệch, làm Diệp Tường luôn nghĩ Long Vương thế nào cũng là một người trung niên, hoặc là một lão nhân a, nhưng, không ngờ đó lại là một nam nhân trẻ tuổi, hơn nữa nam nhân này lại xinh đẹp giống như nữ nhân a.

Nhưng, vì cái gì đó lại là nam? Ân, hắn có hầu kết, hơn nữa, bộ ngực của hắn có thể lấy ra để đáp máy bay được a, đây là lần đầu nhìn thấy Diệp Tường hắn dùng chỗ đằng trước và đằng sau để làm phương thức giám định, phân biệt rõ đối phương là nam hay là nữ.

Long Vương cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Diệp Tường, Diệp Tường cũng cứ như vậy theo dõi hắn, tiếp theo long Vương đột nhiên nở nụ cười, ngồi thẳng người, đối với vài trường lão mặc áo bào trắng, hoặc tím ngồi ở ghế bên cạnh phát phát tay ý bảo tan họp.

Vài cái trường lão từ mấy cái ghế lơ lửng giữa không trung đứng dậy, sau đó chậm rãi bay xuống mặt đất của đại điện, bạch trường lão bên cạnh cũng hành lễ rồi sau đó xoay người lui ra ngoài.

Mà Long Vương không nói lời nào chỉ nhìn Diệp Tường, điều này làm cho Diệp Tường cảm thấy rất không thoải mái, ít nhất... Đối với một nam nhân xinh đẹp hắn không có hứng thú, điều này làm cho hắn cảm thấy con rồng này có khuynh hướng đồng tính a, Diệp Tường không thích đồng tính luyến ái, hay phải nói là rất bài xích, điều đó làm cho hắn cảm thấy vô cùng chán ghét.

“Người tính toán cứ như vậy đối đãi với khách nhân?” Diệp Tường nhìn Long Vương đang ngồi trên thạch ghế nói.

Long Vương khẽ đưa tay ra, lập tức ghế đá bên trái chậm rãi bay ra, rồi xuống trước mặt Diệp Tường, Diệp Tường cũng không chút khách khí đặt mông ngồi lên trên, tiếp theo, ghế đá bay tới trước mặt mỹ thiếu niên Long Vương tóc xanh.

“Rất thú vị.” Long Vương mỉm cười nhìn Diệp Tường rồi nói một câu không thể giải thích được.

Diệp Tường không biết hắn là chi phương diện nào? Cũng không trả lời lại.

“Nói đi, mời ta đến đây làm gì chứ? Không phải là tính toán giới thiệu cho ta muội muội hoặc là tỷ tỷ của người a?” Khẩu khí Diệp Tường tựa hồ không kiêng nể gì cả, nếu để mấy con rồng ở bên ngoài nghe được, phỏng chừng Diệp Tường sớm đã bị lột da.

-”Nghe nói y thuật của ngươi rất thần kỳ?” Long Vương xinh đẹp khẽ nhướn lông mày, hoài nghi nói.

-”Đó là do bên ngoài đồn đãi!” Diệp Tường không khoe khoang, cũng không tự đại, hiển nhiên đây là lời nói thật.

-”Nhưng ngươi chữa khỏi cho lão quốc vương Tam Vương bị trọng thương sắp chết!” Thanh âm Long Vương rất có từ tính, ít nhất rất thích hợp để đi làm ca sĩ, hơn nữa, bộ dáng lại đẹp dễ như kia kiểu gì cũng sẽ nổi tiếng cho xem a .

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Long Vương Tàn Phế

-”Làm sao ngươi biết?” Diệp Tường đối với mấy tên Cự Long mà cả trăm năm cũng không có rời đi Hóa Vân đảo làm thế nào biết tin tức ở bên ngoài rất ngạc nhiên, hơn nữa Long Vương này có vẻ cũng rất nhiều chuyện.

-”Tức Declan, ta muốn mời ngươi giúp ta chữa bệnh!” Long Vương hí hóp mắt nhìn Diệp Tường rồi đi thẳng vào vấn đề.

-”Bộ dạng Bệ hạ thoát nhìn không giống như người sinh bệnh!” Vừa rồi Diệp Tường đã dò xét qua vị Long Vương này, sắc mặt của hắn xác thực rất bình thường.

Long Vương nhìn vào mắt người trẻ tuổi ở trước mắt kia không nói lời nào, sau đó, đứng lên, một đôi chân trần đứng lên giữa không trung , thực lực như vậy quả thật làm cho Diệp Tường có chút khâm trọng, càng làm cho hắn muốn chết chính là cái ghế đang nổi lơ lửng dưới thân làm cho hắn ngồi im, hoàn toàn không dám đứng lên.

-”Vậy ngươi trước nhìn rõ ràng a!” Long Vương nói xong một câu, sau đó phiêu phiêu rơi trên mặt đất, rồi im lặng biến thành một Cự Long lam sắc, thân thể kia to lớn không thua gì một chiếc máy bay hàng không a.

Mà Diệp Tường tuy là lần đầu tiên gặp long Vương biến thân, nhưng, ánh mắt của hắn đã bị đôi cánh sau lưng Long Vương hấp dẫn triệt để, không còn tâm trí đâu để ý đến những cái khác nữa.

Đúng vậy, đại boss này nghiêm nhiên lại là một con rồng bị tàn phế a!

Một đôi cánh lớn màu xanh lục của hắn chỉ còn lại có một bên, bên cánh còn lại này cũng đã nát bấy làm kinh tâm động phách bất cứ người nào nhìn thấy, trông giống như bị một sinh vật nào đó trảo rách nát! Mà một bên cánh còn lại của hắn hoàn toàn không thấy đâu, lưu lại chỉ còn một đoạn gân bị kéo rút tới đoạn ngắn nối liền giữa cánh và thân thể, nhìn thấy mà giật mình...

-”Cánh của ta... Ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy...” Long Vương nói xong lại biến thành hình dạng của con người, sau đó lắc nhẹ thân hình, trở về chỗ ngồi, thần sắc lại biến thành u buồn.

-”Ngươi phải biết rằng, một Long Vương mà không biết bay, nếu như bị bọn họ biết được, ta sẽ không còn mặt mũi nào ngồi ở trên vương vị này nữa, haiz, dù sao trong tộc vẫn còn có một số ngoại tộc xem ta không thuận mắt...” Long Vương lời nói giản đơn, rõ ràng, giống như đang nói cho thầy thuốc biết rõ chính mình bị ốm đau làm cho phiền não như thế nào vậy.

-”Cánh của ngươi, phỏng chừng là rất khó phục hồi được như cũ!” Diệp Tường thở dài một hơi, thực sự, đã bị tổn hại đến trình độ này, dù có mạng tất cả khoa học kỹ thuật của Địa Cầu đến đây, cũng không thể phục hồi được như cũ.

-”Aiz! Bốn trăm năm mười năm trước Tích Thiên cũng đã nói như vậy!” Long Vương tâm tình hiển nhiên rất uể oải, thực lực của hắn là mạnh nhất tại Cát Sĩ Đa Á, chính là, khi đó tuy táng mạng hắn hoàn mỹ bảo toàn nhưng sự tàn tật đã lưu lại bóng tối nghiêm trọng trong tâm trí hắn, hiển nhiên, tư vị không dễ chịu chút nào a.

-”Tích Thiên?” Diệp Tường nghe tên này xong có chút tò mò, “Hắn chính là người thứ nhất mà năm trăm năm trước đã tới Hóa Vân đảo này?”

-”Đúng!” long Vương gật gật đầu, trả lời cho nghi vấn của Diệp Tường .

-”Cánh của ngươi là do ai làm?” Diệp Tường hiển nhiên rất muốn biết rốt cuộc là ai có thể có thực lực khủng bố như vậy, có thể làm cho Thánh giai Long Vương thành tàn phế.

Long Vương sắc mặt nguyên bản u buồn đột nhiên trầm xuống, sau đó hơi ngẩng đầu lên, “Pằng!” Một tiếng nhẹ nhàng linh hoạt vang lên trong nháy mắt.

“Bụp!” Lập tức, một cái ghế bên người Diệp Tường bị nổ thành bột phấn, hơn nữa nguyên bản thân thể Diệp Tường đang thoải mái lập tức cảm giác

được một loại áp lực ngập trời xoắn tới áp bách lên thân thể hắn, hắn tức thì bị đặt gao ở ghế đá, không thể động đậy.

-”Ta không thích người nhiều chuyện!”. Long Vương không nhanh không chậm giờ tay khổng chế áp lực bốn phía, khuôn mặt biến thành một bộ lạnh như băng với sát khí ngập trời.

-”Hừ! Ta lại muốn nhìn một cái xem tin Thánh giai long vương giết một người tay không tác sát truyền đi sẽ thành dạng gì!” Diệp Tường cười lạnh, nói, dùng vũ lực ư? Hắn mới không sợ đâu.

-”Người dường như không sợ chết?” Long Vương bên cạnh nghi ngờ, hỏi.

“Ha ha, chết? Đương nhiên sợ! Nhưng dù sao đều là chết, có chết cũng phải có chút tôn nghiêm chứ? Nhân dịp thời gian còn sống nhả cho đối phương ít nước bọt, rồi sau đó dựng thẳng ngón trỏ tới để cho bản thân sáng khoái chút ít!” (tức là mắng chửi cho thoải mái rồi chết ý mà) Diệp Tường cười lớn, tiếng cười tại trong long điện trống rỗng quanh quẩn, vang vọng.

Long Vương nhú nhú mày, hiển nhiên là đang suy tư.

-”Giết ta. Rồi ngươi sẽ triệt để không có cơ hội để hồi phục!” Diệp Tường đột nhiên mười phần nghiêm ngẫm rồi bật cười, đây là lý do mà hắn không có một chút sợ hãi nào, đây hiển nhiên là điểm yếu của con rồng kiêu ngạo kia, rất thích hợp cho hắn bám vào mà chọc ngoáy a.

-”Ngươi...” Long Vương mày nhú lại càng chặt thêm có chút nghi ngờ, “Có thể khôi phục cánh của ta?” Thanh âm Long Vương có một sự chờ mong lẫn vọng ở bên trong.

“Hừ, không phải chỉ là cánh thôi sao!” Diệp Tường cười lạnh tự tin nói một câu, có lẽ người sắp chết, hắn cũng có thể cứu sống nữa là, đừng quên hắn có trong tay loại giên thân kỳ giúp khôi phục nha! Hừ, đối với đôi cánh của Long Vương già người, Diệp Tường ta đương nhiên là nắm chắc.

Nguyên bản Diệp Tường đang bị đặt gao ở ghế đá lơ lửng trên không trung, bỗng nhiên cảm thấy áp lực vừa rồi muốn áp chết hắn giống như thủy triều rút lui, lúc này Diệp Tường mới thở sâu thở ra một hơi rồi ngồi thẳng dậy.

-”Ngươi biết không, bốn vương rất hoài niệm cảm giác được tự do bay lượn trên bầu trời...” Long Vương nhắm chặt mắt lại, tựa hồ đang đắm chìm trong hồi tưởng của chính mình.

-”Ta tuy có thể trị tốt cho đôi cánh của ngươi, nhưng, ta cần ngươi hỗ trợ! Hơn nữa, còn là bản thân ngươi muốn tuyệt đối phối hợp với ta!” Diệp Tường đã hoàn toàn bắt lấy quyền chủ đạo, đương nhiên, cũng không dám quá phận mà uy hiếp tới Long Vương, nên tự nhiên là muốn nói chỗ tốt ra trước, cho đối phương nếm chút mật ngọt, rồi sau đó là một ít uy hiếp, trong nội tâm Diệp Tường cũng nhớ kỹ, sau này phải hảo hảo mà thu lại lợi nhuận của Hóa Vân đảo vừa xảo trá, vừa giàu nứt đổ đổ vách này mới được, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài a!

-”Phối hợp như thế nào?” Long Vương hỏi.

-”Ta cần máu, tốt nhất là máu của Cự Long cường tráng nhất trong Long tộc...” Diệp Tường gật đầu nói, khoe môi nhếch lên một vòng làm cho Long Vương cảm thấy bất an.

-”Mặt khác, ngươi còn phải tìm trợ thủ cho ta, chuyên hỗ trợ cho ta tìm các vật phẩm để trị liệu! Uhm, cái tên Lỗ Phu Phàm kia sẽ là một ứng cử viên sáng giá a!” Diệp Tường lại một lần nữa yêu cầu, nói nhảm a, cả Hóa Vân đảo này đều là rỗng, đâu đâu cũng thấy rỗng, chỉ cần tùy tiện tìm một con trưởng thành tới rồi bảo nó dùng một ngón tay búng thôi cũng đã có thể đem chính hắn ném đi xa tới tám ngàn dặm a, nên tự nhiên là muốn tìm một tay trợ thủ kiêm bảo tiêu, mà tên Lỗ Phu Phàm kia lại là đội trưởng đội bảo an của Hóa Vân đảo, là kẻ cầm đầu nhóm bảo vệ, tự nhiên là nhân tuyển thích hợp nhất rồi.

-”Có thể!” Long Vương bình tĩnh gật đầu, hắn thật sự rất chờ mong xem người trẻ tuổi này rốt cuộc sẽ làm như thế nào để trị liệu cho đôi cánh tàn phế của hắn.

-”Bất quá, ngươi nếu trị cho ta mà không khỏi...” Long Vương nói đến đây, liền nhìn chăm chăm vào Diệp Tường, lập tức có sát khí lại tràn ngập, tỏa ra bốn phía, “Bồng! Bồng!”

Lại có thêm hai cái ghế đá khác từ ọ, nổ thành từng mảnh nhỏ. Không khó để nhìn ra, hắn thực sự sẽ giết Diệp Tường, rồi nghiền nát thành từng mảnh nhỏ nếu như không trị khỏi cho hắn, cũng giống như hai cái ghế vừa rồi vậy...

Diệp Tường cười lạnh, tự tin đánh cược: “Hừ, yên tâm, tại đại lục này... Còn không có sinh vật mà ta không cải biến được...”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 7: Long Điện Tù Phạm (1)

Tâm tình Lỗ Phu Phạm thật sự rất không tốt, tại sao vậy chứ?

Bởi vì cái tên nhân loại đề tiện kia làm cho chính mình biến thành trợ thủ của hắn! Hơn nữa mệnh lệnh này lại là do Long Vương đích thân truyền đạt, điều này làm cho Lỗ Phu Phạm không khỏi muốn đem người kia xâu xé thành từng mảnh nhỏ, đương nhiên, đây chỉ là một chút YY trong lòng của hắn mà thôi. (tự sướng)

Mà Diệp Tường thì quá là sung sướng, nói như thế nào đây a?

Àn, nhìn xem, cả trăm con rồng đang ở trên một cái sân rộng của Hỏa Vân đảo và xếp hàng chỉnh tề ở trước mặt hắn, hơn nữa mỗi đầu long đều phải thu nhỏ thân hình lại theo đúng khuôn phép mà hắn đề ra rồi mới được đi tới.

Những con cự long này sắp xếp thành đội ngũ như vậy để làm gì a? Nghe nói là để hiến máu a, mà nói không dễ nghe chính là bị lấy máu! Mà nguyên nhân là do Diệp Tường yêu cầu toàn bộ rồng trong Long tộc bắt buộc phải thực hiện theo, tất nhiên, nhóm cự long tại Hỏa Vân đảo này cũng biết Long Vương của bọn họ bị bệnh, tuy nhiên, không biết cụ thể là bị bệnh gì, nhưng, thấy Diệp Tường đã yêu cầu Lỗ Phu Phạm triệu tập toàn bộ long tiến hành hiến máu, nên tự nhiên, hắn là liên quan tới việc chữa bệnh cho Vương của họ a. Còn về phần Diệp Tường thì đã chuẩn bị sẵn ống kim, còn có túi huyết để tiến hành trữ máu nữa.

Đây chính là gien a! Trước mặt Diệp Tường không thể từ da thịt, hay tóc tai mà chữa khỏi bệnh cho Long Vương, hay chế tạo được ra gien chữa bệnh cho rồng a, cho nên chỉ có thể lấy máu tươi đến để lấy các mẫu gien.

-”Tiểu tử, ta hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi rút máu của chúng ta ra để làm gì?” Lỗ Phu Phạm tuy đứng ở một bên làm trợ thủ giám sát, nhưng đối với việc làm của Diệp Tường là rất tò mò, thắc mắc. Từ sau lần đại tiểu tiện tùy tiện, hắn đối với Diệp Tường cực kì không thuận mắt, nên mọi lúc mọi nơi đều tùy tiện mà châm chọc.

-”A, đây là vì trị liệu cho bệnh tình của bệ hạ a!” Diệp Tường bày ra một bộ dạng cả người lẫn vật đều là vô hại, rồi rất thành thực nói, còn bên cạnh, Nạp Khắc đã cầm một ống kim khác đang tập trung rút máu của những sinh vật được coi là cường hãn nhất này, lần đầu tiên cùng lão bản của chính mình thực hiện chuyện tình đáng kiêu ngạo như vậy, nên tự nhiên là hưng phấn tới mức cả hai tay phát run, làm cho không ít nạn nhân bị chọc cho đau đến phát run, muốn chửi ngay vào mặt hai kẻ vô lương tâm bày ra trò nọ.

-”A? Ta rất muốn biết từ trước Declan định dùng máu tươi của dòng dõi Long tộc để làm gì cơ chứ? Tế sống chăng? Hay là cho bệ hạ uống?” Lỗ Phu Phạm hiển nhiên không phải là một con rồng ngu si tử chi phát triển a.

-”Àn, bệ hạ chưa chắc sẽ dùng đến long huyết này của các ngươi!” Diệp Tường cũng rất hảo tâm mà trả lời lại nghi vấn của Lỗ Phu Phạm, “Đây là chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra sau này!”

-”Hừ, giả tạo! Ngươi là một tên lừa gạt, ngươi cho rằng một long tộc có trí tuệ cao sẽ dễ dàng tin một nhân loại đề tiện như ngươi nói xạo sao?” Lỗ Phu Phạm nổi gân xanh đầy trán, hiển nhiên là một bộ dạng tức giận tới không thể kiềm chế được..

-”Ai da, trên thế giới này người xấu luôn rất nhiều, ta thành thực làm chuyện tốt, vì các ngươi mà vất vả chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra, không nghĩ tới lại bị người hoài nghi, vũ nhục, thật sự là vũ nhục ta a... Sách sách, con người của ta thật là quá tốt mà! Được rồi, ngươi cũng có thể nghĩ rằng ta đang lừa ngươi a!” Diệp Tường gật gật đầu không phủ nhận, thái độ thoảng cái đã chuyển biến đến chóng mặt làm cho Lỗ Phu Phạm cũng không biết phải làm sao.

Sau đó, Diệp Tường lại khẽ nói nhỏ với hắn:

-”Lỗ Phu Phạm, ngươi dường như không phát hiện ra mình đang cầm đầu kích động mọi người nhì, vì ngươi mà có vài tên Long Cương cũng đang tỏ vẻ oán hận a!”

Lỗ Phu Phạm nghe vậy liền cười lạnh một tiếng, nhìn lại từ đầu tới cuối hàng long, xác thực mọi nơi mà long đang xếp hàng đang rất kỳ quái nhìn hắn, hơn nữa sắc mặt đầy vẻ nghi hoặc.

-”Không phải chỉ là huyết thôi sao, lão tử còn nhiều mà! Nhìn ngươi, một tên nhân loại như vậy cũng rút không được bao nhiêu đâu!” Lỗ Phu Phạm tâm cao khí ngạo vén tay áo lên, đưa tới đặt tại trên bàn đá, nói thật, đối với ống kim có thể đi vào trong cơ thể này hắn xác thực có loại cảm giác khẩn trương, đây không phải sợ hãi nha, là khẩn trương, khẩn trương mà thôi. Lỗ Phu đặc biệt tự an ủi mình như vậy.

-“Đã chuẩn bị tốt chưa?” Diệp Tường hỏi.

-”Đến đây đi, ta muốn xem thử xem ngươi có thể rút ra được bao nhiêu!” Lỗ Phu Phạm uốn éo, quay đầu lại liếc Diệp Tường, đầu hắn tủa đầy mồ hôi, vội vàng nói: “Này, ngươi... Cái ống kim này sao lại lớn gấp ba lần so với mấy cái rút máu của người khác lúc nãy hả?”

Diệp Tường không biết lấy ở đâu ra một cái ống kim thô to như cổ tay hua hua trước mắt Lỗ Phu Phạm rồi âm hiểm cười hắc hắc, sau đó biểu lộ ra bộ mặt của một kẻ xảo trá nói: “A, vừa rồi không phải ngươi nói máu của ngươi so với long tộc khác nhiều hơn phải không? Ta tìm riêng cho ngươi một cái ống kim đặc biệt a, a, chẳng lẽ ngươi ngại cái này quá nhỏ? Đợi một chút, ta tìm cho ngươi cái lớn hơn nữa nha!” Nói xong liền xoay người lại lục lọi, tìm kiếm trong thùng kim loại.

Mà Lỗ Phu Phàm nghe xong lời này mồ hôi tuôn róc rách như suối chảy, vội vàng hô:

–”Từ từ đã, không cần tìm, cái vừa rồi là được rồi a...”

–”Được, vậy ta nghe lời ngươi!” Diệp Tường cầm ống kim, chuẩn bị động thủ, nhưng khi thấy mí mắt của tên Cự Long này run một cách mãnh liệt, Diệp tường liền dừng lại rồi nhìn hắn, nhin cười hỏi, “Lỗ Phu Phàm, ta có loại nước thuốc có thể giúp ngươi giảm đau, ngươi có muốn thử dùng không?”

Lỗ Phu Phàm nhìn những con rồng khác ở bốn phía xung quanh, một bộ hiển nhiên là sợ bị bọn họ nghe thấy mấy lời này, sau đó gật đầu như gà con mổ thóc.

–”Hắc hắc, được, được!” Diệp Tường cười một cách vô sỉ, sau đó, nhắc cuống họng lên: “A, phil!” Một ngụm nước miếng rơi xuống làn da Lỗ Phu Phàm.

–”Ngươi...” Lỗ Phu Phàm sắc mặt khó coi, nhưng mà Diệp Tường đã thừa dịp này nâng lên ống kim, dùng tốc độ ‘lô hỏa thuần thanh’ hướng mạch máu phía dưới làn da Long Giáp của Lỗ Phu Phàm châm một châm.

–”A...” Một tiếng kêu giống như tiếng giết heo kêu lên làm rung chuyển cả Hỏa Vân đảo.

Một màn này lại bị một người đứng trên bãi cỏ trên núi cao của long điện thấy rõ vô cùng, một người xinh đẹp tới mức làm cho người ta không phân rõ là nam hay nữ, mà người kia đúng là Long Vương, giờ phút này mặt không biểu tình, không nói một tiếng nào, gió biển từ từ thổi tới, làm mái tóc màu lam bay phấp phơ.

Một lão giả mặc áo choàng bạch sắc chậm rãi đã đi tới, người này đúng là bạch trưởng lão hôm qua, thời điểm khi hắn đi đến bên người Long Vương liền cung kính hành lễ, nói: “Bệ hạ, từ tước Declan nói trong buổi trưa ngày hôm nay có thể tiến hành trị liệu!”

Long Vương nhìn xuống phía dưới, không nói gì, sau đó nhếch lông mày, nghi ngờ hỏi: “Hắn còn sai các người giúp hắn chuẩn bị cái gì?”

–”Ách, hắn sai vì thần săn bắt mấy con chim kỳ dị ở vùng đất liền phụ cận!” Bạch trưởng lão thành thật trả lời.

–”Chim kỳ dị? Tam giai điều nhân thú?” Long Vương chau lại lông mày nghi hoặc, hắn nghĩ mãi mà không rõ rốt cuộc Diệp Tường muốn dùng phương pháp gì để chữa cho đôi cánh đã tàn phế của hắn, càng nghĩ càng không rõ, Diệp Tường thu thập máu tươi của Long tộc, còn có bắt mấy con chim kỳ dị kia để làm gì.

–”Hừ!” Long Vương khề cười, “Rất thú vị!” Nói xong, liền xoay người đi vào trong long điện.

Mà bạch trưởng lão lại đứng nguyên tại chỗ, gật gật đầu nhìn xem long chúng hiển máu ở phía dưới, rồi than thở nhẹ một câu.

–”Đã bao nhiêu năm, hắn vẫn là không thay đổi...”

...

Trong đêm, Diệp Tường cùng Nạp Khắc được an bài nghỉ tạm trong long điện, đương nhiên, tại Hỏa vân đảo biến thái này đều không có cửa, không giường, may mắn, Diệp Tường lúc ra cửa đã mang theo hai bộ chăn đệm nha, vừa vận khiêng tiến long điện làm chỗ nghỉ ngơi.

Mà Nạp Khắc này hiển nhiên rất vui mừng, nhìn lão bản của chính mình hiện tại so với lão hoàng đế kia mạnh hơn nhiều, lấy máu của Cự Long, giờ lại ngủ tại trong long điện thần thánh nhất... Vấn đề này sau này truyền đi, phỏng chừng hắn cũng trở thành một danh nhân được truyền lưu trong lịch sử a, chỉ cần những ngày này thôi cũng đã đủ để truyền lưu ngày sau, có thể nói chuyện với người khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Long Điện Tù Phạm (2)

Sàn nhà của Long điện này có chút lạnh như băng, nhiệt độ trên đảo ban ngày và ban đêm có sự dao động khá lớn, ban đêm gió thổi vào trong long điện len lỏi vào trong chăn kích thích Diệp Tường.

Ngồi dậy, Diệp Tường nhìn kẻ ngủ say như heo Nạp khắc bên cạnh mình, khóe miệng nước miếng còn chảy đầy đất, hơn nữa thỉnh thoảng cười nhẹ nói mơ vài câu.

Không biết vì cái gì, lúc này Diệp Tường đột nhiên rất muốn rút một điều thuốc ra để hút, thế là bắt đầu hồi niệm về cuộc sống về đêm nơi Địa Cầu thật nhớ quá, Bất Dạ Thành ồn ào náo động, đó là nơi Diệp Tường trong những năm đó đã sống, hiện tại trong cái thế giới này thì những khát vọng ngày xưa

khiến hắn muốn hút một điếu thuốc, mặc dù trước nay hắn không nghiện thuốc lá nhiều.

Diệp Tường ngồi thẳng người, quét mắt xung quanh nơi cái đại điện trống rỗng này, đại điện này thực sự rất yên tĩnh, có chút ánh sáng chiếu vào đại điện trong suốt tựa hồ thủy tinh.

Diệp Tường đứng dậy, ban ngày có người đi theo, hắn thật ra vẫn chưa có thể xem xét được đại điện này cẩn thận, giờ phút này, thừa dịp trong đêm không có người, Diệp Tường đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội hiếm có, tất nhiên, mục đích đơn giản là muốn đi xem cái long điện này rốt cuộc có hay không tài bảo chôn cất như núi.

Diệp Tường sờ soạng bên trái của đại điện trước, chỉ có một hành lang lạnh lẽo, cơ hồ rất quỷ dị, Diệp Tường đi chậm chậm, kì thực cái đại điện này được thiết kế khá là đơn giản, trên cơ bản thì trông không, ngoài trừ một ít cây cối cùng những tảng đá, chẳng có gì đáng để thăm quan cả. Mà Diệp Tường vừa đi chưa được mấy bước, đằng trước đại điện đã truyền đến một tiếng nước chảy rì rầm.

Diệp Tường đi qua, tiếp theo hắn chứng kiến một màn quỷ dị, có một thứ giống như bức màn động ở giữa không trung khiến nước suối liên tục không ngừng chảy lên rồi lại chảy xuống, hơn nữa những giọt nước này còn lóe lên một thứ ánh sáng mê người.

Diệp Tường cảm thấy không gian nơi suối nước chảy này thật thần kì, hơn nữa hắn tinh tường nhận ra thác nước này không có nguồn, hắn dần dần vờn tay đến gần, thác suối nước này càng nhìn lên trên càng cảm thấy nó thần kì, vì thế tay không khỏi thử khẽ chạm vào những giọt nước.

Một cảm giác thoải mái gì đó xuyên qua ngón tay thấm vào trong tận máu của Diệp Tường, nhưng đồng thời cũng có cảm giác mông lung tê dại. Diệp Tường không khỏi toàn thân đứng ở dưới thác nước tắm rửa để hưởng thụ cái cảm giác này, mà đó lại là một loại cảm giác không nói thành lời lưu chuyển dần dần trong máu của hắn, mà thậm chí loại cảm giác này làm cho hắn toàn thân thấy thoải mái, hơn nữa còn là thoải mái cực kì.

Diệp Tường đi ra khỏi thác nước, nhưng, khiến cho hắn kinh ngạc hơn là toàn thân của mình rõ ràng không có dính vào một giọt nước nào, thác nước này rốt cuộc có chứa chất gì? Như thế nào mà thần kì đến vậy?

Mà Diệp Tường quay đầu sang trái xem xét, bức tường bên trái có khắc một loại văn tự cổ quái dị, chính là văn tự bằng ngôn ngữ Cổ Long tộc, mà có bay mới cánh cả nửa Thiên Đò cũng không thể thấy được.

-”Điều, thật sự là điều ngừ!” Diệp Tường không khỏi mắng một câu.

Đây là một thác nước suối thần kì, đáng tiếc, Diệp Tường không rõ tại sao nước suối ấy có thể thần kì đến vậy, thôi mặc kệ, nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao dùng để tắm rửa rất thoải mái, phải lấy một ít mang trở về, sau này lấy ra tắm rửa cọ chân, phỏng chừng sướng ngắt trời.

Vì vậy, Diệp Tường vội vàng móc ra tất cả những thứ đem theo có thể trừ được thứ nước suối này, dù sao thì sau này có cơ hội về nhà nghiên cứu lại, ai biết sau này còn có cơ hội hay không, đương nhiên là hiện tại thừa dịp động dao động kéo chứ, từng nghe qua động thủ trước thì vì cường, động thủ sau thì gặp nạn mà.

Nói trở lại, đồng hành lý gồm những cái đồ vật mang theo này là lễ vật tốt nghiệp mà lão nhân gia xảo trá Mã Khắc đưa cho, dù sao Diệp Tường cũng là môn đệ của lão, cho nên chả nhẽ lúc đi xa lão lại không cho được cái gì thì cũng không được.

Đang lúc Diệp Tường một tay còn đang tìm kiếm xem tất cả những gì có thể dùng để đựng thứ nước suối này, một tay lại liều mạng rót đầy nước, thì bên trái hành lang đột nhiên truyền đến âm thanh cãi vã.

-”Được rồi, Ba Nhĩ Bác, đồ phế vật nhà ngươi, Có điều nếu ngươi leo được ra, chúng ta đi ra ngoài hảo hảo đánh nhau một trận! Như thế nào? Không dám lên tiếng? Ngươi là Long tộc cùi mục không biết bay!” Cái thanh âm rít gào kia hiển nhiên không phải ai khác chính là Lỗ Phu Phàm.

Diệp Tường không khỏi hướng về phía thanh âm đó để hóng hớt chút đỉnh, hắn rất ngạc nhiên không biết đêm hôm rồi mà cái gã Lỗ Phu Phàm này còn cãi nhau với ai, đến chỗ cuối cùng của hành lang rồi quẹo, Diệp Tường trông thấy thân hình cực đại của Lỗ Phu Phàm chặn trước tầm mắt của Diệp Tường, làm cho hắn không thể thấy được ai ở bên trong.

-”Hừ, Địa Hành Long nào cũng đều có cái tính này!” Lỗ Phu Phàm đặc biệt mỉa mai một câu, “Ngươi cũng giống như mẫu thân của ngươi vậy, đi chết đi ha ha... Các ngươi chẳng qua là Long tộc loài bò sát đẻ tiện trên mặt đất thôi !!”

Lỗ Phu Phàm khẩu khí kiêu ngạo ương ngạnh, xác thực, Cự Long mà có thể bay mới được xem là chủng tộc cao quý, về phần Địa Hành Long trên mặt đất bị những thương long cao cao tại thượng ở đây khinh thường, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Lão Long Vương muốn hắn trăm phương ngàn kế đi tìm thuốc y chữa chạy, bởi vì hắn là một Long Vương hoàn mỹ, không muốn nghĩ đến việc Long tộc lại có một điều bất hoàn mỹ như vậy.

-”Nếu như ta được tự do, ta sẽ cho ngươi phải hối hận vì những điều mà ngươi đã nói ra!” Một đạo thanh âm trầm thấp truyền đi khắp hành lang, hiển nhiên rất bình tĩnh, nhưng lại mang theo uy hiếp bên trong.

-”Hừ, ta vẫn đang đợi ngươi vượt ngục đấy! Đáng tiếc, nếu không phải Long Vương bệ hạ có lệnh, ta đã sớm đem tên chết tiệt nhà ngươi vứt ra ngoài cấm giới rồi!” “Lỗ Phu Phàm cười lạnh, tiếp theo xoay người chuẩn bị rời đi, đây chẳng qua chỉ là tuần lao ban đêm thôi.

Diệp Tường núp ở đằng sau một cây cột nên thậm chí hắn còn nghe thấy tiếng Lỗ Phu Phàm phàn nàn.

-”Thực không hiểu nổi bệ hạ tại sao phải nhốt cái tên phế vật như ngươi trong này, còn muốn lão tử mỗi ngày tuần lao, còn phải mỗi ngày cùng đồ bỏ đi

này âm ỹ một trận, thực con mẹ nó tức không chịu được !”

Nhìn thân ảnh Lỗ Phu dần dần đi xa, Diệp Tường cũng bắt đầu cảm thấy có hứng thú đối với cái tên tù nhân trong Long điện này.

Diệp Tường đi qua, lập tức một luồng ánh sáng lóe lên từ phía liên tục di chuyển, mà ánh sáng từ phía đích thị là cấm giới, cấm giới này của Long tộc con người bình thường căn bản không thể nào phá vỡ được.

Diệp Tường chú ý thấy phía bên trong cấm giới là một con rồng, một đầu đưa lưng về phía hắc màu đen thổ long, thân hình hiển nhiên cũng bị cái kết giới này áp chế rút nhỏ một nửa, mà thân thể của hắc có vài chỗ đúng là vậy kết thành sẹo, có miệng vết thương đã bắt đầu chảy đậm đặc, ngẫu nhiên kẹp vài con ruồi đang bay, nhưng điều quan trọng nhất là, sau lưng con rồng này không có cánh ! Đây là đặc điểm tiêu biểu nhất của Địa Hành Long.

-”Ách, Chào ngươi ! “” Diệp Tường hiếu kỳ cùng con rồng đen đang quay lưng trước mặt mình mà chào hỏi. “Ngươi gọi Ba Nhĩ Bắc a? Ta gọi là Declan tử tước.”

Hắc thổ long từ trong màn kết giới chậm rãi xoay người lại, tứ chi móng vuốt đều bị khóa bằng xích sắt tối luyện, dây xích khoảng chừng to bằng cánh tay thô của Diệp tường, mà một điều hiển nhiên nhận thấy rõ là tinh thần của hắc địa long này khá uể oải, có lẽ là bị giam cầm hơn nữa còn bị Lỗ Phu bố trí phải chịu nhiều ngược đãi a.

-”Con người ? Hòa Vân đảo như thế nào lại cho con người lên đây vậy ?” Hắc long tựa hồ rất kỳ quái nhìn Diệp Tường.

-”A, ta là tới chữa bệnh cho Long Vương!” Diệp Tường giải thích.

-”Long Vương ? Cái lão bắt từ kia bị bệnh?” Hắc long tựa hồ rất nghi hoặc, tiếp theo lại như rất hưng phấn vội vàng hỏi tới : “Bệnh gì? Có phải là sắp chết ?”

-”Ách...” Diệp Tường có chút ngạc nhiên với hắc long trước mặt vì cái gì xưng hô đối với Long Vương không tôn kính như vậy. “Thật xin lỗi, hắc chỉ là muốn một lần nữa có được đôi cánh!” Diệp Tường thành thật trả lời, hắc không muốn lừa dối con rồng đang ngồi tù trước mặt này, dù sao nhìn Diệp Tường đột nhiên cảm thấy rất đồng tình với hắc.

-”Hừ, khôi phục cánh?” Hắc Cự Long trầm thấp tự nói :”Ha ha, ha ha... Cái này thật đúng là buồn cười, cái thân tàn phế già nua của lão sao luôn mộng tưởng hão huyền như thế chứ ? Đôi cánh tàn phế thì làm sao có thể mọc lại được cơ chứ ? Hắc đã thành tàn phế! Đúng, tàn phế, tàn phế...” Nói xong, hắc long còn trầm thấp cười ra tiếng, tựa hồ rất hài lòng với cánh tàn phế của Long Vương.

-”Ngươi không thể chữa cho hắc được! Không! Ngươi không có khả năng chữa cho tốt hắc... Ừm, ngươi đi đi! Ta muốn đi ngủ...” Cổ họng hắc long hạ xuống, sau đó lại khôi phục dáng vẻ tinh thần uể oải, một bộ dáng quỵ rập trên mặt đất nằm mê man, một môi thối khô vô cùng...

Diệp Tường thờ dãi, móc ra một bình thủy tinh có đầy nước suối vừa lúc này, hướng về phía khe hở nhỏ nhỏ xíu của kết giới.

-”Thử xem a, nước suối này tắm rửa rất ư là thoải mái, có lẽ có thể giảm bớt đau đớn thương thế trên cơ thể của ngươi !” Diệp Tường lui về phía sau hai bước.

Hắc long trông thấy cái bình thủy tinh đựng nước suối trên mặt đất, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

-”Ma pháp chi tuyến nước suối? Ngươi rốt cuộc người nào? Tại sao lại giúp ta?” Hắc long mang theo một tia cảm kích, một tia hoài nghi nhìn Diệp Tường. Hắc long trầm mặc không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào Diệp Tường, không biết đang suy tư cái gì.

-”Ta chỉ là thầy thuốc!” Nói xong, Diệp Tường xoay người rời đi, đây là nhà tù của lão Long Vương, hắc còn chưa bóc đồng đến mức cứu hắc long này ra, phải biết đây chính là địa bàn của lão già đó, thả tên tù này, chẳng phải là sẽ rước lấy họa sát thân sao, sau đó khơi mào chiến tranh giữa Ba Vực đế quốc và Long Đảo?

Nói đùa gì vậy, Diệp Tường cũng không muốn làm tội nhân mang tiếng xấu muôn đời ! Đồng tình cũng phải có chừng mực, không khéo thì cảm động bây giờ lại rước lấy mìn tai họa phía sau.

Diệp Tường vừa đi vài bước, sau lưng lại đã truyền đến thanh âm trầm thấp thành khẩn của hắc long.

-”Cảm ơn...”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: Long Vương Lộet Xác (1)

Việc trị liệu của Long Vương được tiến hành trong đại điện, bên cạnh là năm vị trưởng lão mặc pháp bào trắng, còn có Lỗ Phu Phàm chăm chú quan sát. Tất cả những kẻ quan sát nơi này đều là tâm phúc của Long Vương, đối với việc Long Vương tàn phế là khá rõ ràng, nhưng trên Hỏa Vân Đảo này đại bộ phận long tộc cũng không biết là Long Vương không thể bay.

Đối với Diệp Tường, mọi người đều tỏ ra vô cùng tò mò không biết rốt cuộc thì hắn đã dùng phương pháp gì để chữa bệnh cho Long Vương? Bọn họ rất ngạc nhiên, rất chờ mong, dù sao Long Vương là Thánh giai thực lực Long Vương, chỉ cần điểm ấy, cho dù cánh của hắn đã bị phế đi, nhưng luôn hóa thân thành thành bộ dáng con người, nên hoàn toàn không giống như pháp thuật của các pháp sư, năng lực vô cùng cao siêu.

Đương nhiên, khổng chế thân thể lớn nhỏ vẫn có thể bay đi, nhưng Long Vương hẳn thật sự muốn biến thành nguyên bản, muốn chủ động sử dụng năng lượng của hắn để di chuyển thân thể cao lớn, để có thể phát huy hết khả năng bởi lẽ Long tộc là một chủng loại sinh vật tung hoành ngang dọc, mặc kệ trên trời hay dưới đất.

Long Vương hôm nay trong bộ dạng con người, vẫn là một nhan sắc xinh đẹp kinh tâm, giờ phút này hắn nằm trôi nổi trên giường đá, Diệp Tường bên cạnh giường đang sửa sang lại các công cụ, Nạp Khắc thì ở một bên phụ giúp cho hắn.

Ba người trị liệu bị một tầng ánh sáng nhàn nhạt bao phủ, cái kết giới này là do chính Long Vương tự mình dựng nên, hơn nữa quang bích bên ngoài do trưởng lão cùng Lỗ Phu cùng những Long tộc thực lực mạnh nhất canh giữ hộ vệ, đối với việc trị liệu của Long Vương xác thực không dễ xảy ra một chút biến tâm bất trắc.

Diệp Tường cẩn thận kiểm tra các công cụ cải tạo gien trên bàn.

- "Long huyết thanh gien, kỳ dị điều huyết thanh gien, Thuốc trị thương nhanh chóng, ống kim, thấu kính..."

- "Có thể bắt đầu được chưa?" Long Vương nghiêng đầu bình tĩnh hỏi.

Diệp Tường gật đầu với hắn. Sau đó liền dùng ống kim châm vào sâu trong mạch máu Long Vương, một lượng kim hoàng sắc máu được rút qua ống tiêm, đầu long này chính là Thánh giai thực lực, trong máu ẩn gien tuyệt đối có thể biến đổi một con người, mà thậm chí có thể biến thành một ma thú? Không hiểu tạo ra sẽ mạnh mẽ như thế nào đây a?

Nghĩ vậy, Diệp Tường dẫn theo ống kim tiêm chứa kim hoàng máu cũng rất hưng phấn, mà hắn trị liệu căn bản không cần rút lấy máu, máu rồng siêu cấp xin đó a, hiện tại làm như vậy đơn giản chỉ là muốn đem máu của Long Vương cất đi mang trở về, sau này sẽ có thêm một thứ hữu dụng kì diệu đến kinh người a.

Nhét máu vào trong túi xong xuôi, Diệp Tường xuất ra một huyết thanh gien kì dị, tra vào trong lỗ kim tiêm khá tinh tế, cái lỗ kim tiêm này là do Tây Na dùng tinh thạch cứng rắn mài thành, hiệu quả hơn so với kim tiêm của Địa Cầu.

- "Người tính toán đưa máu chim thú đề tiện đó... Rót vào trong cơ thể ta?" Long Vương chau mày nghi ngờ.

- "Đúng!" Diệp Tường không giấu diếm, nâng ống kim tiêm đầy huyết thanh đó lên phía trước.

Đây là gen của một con chim kì dị, gien của ma thú phi hành của cát sĩ đại lục.

- "Ta rất kỳ quái, tại sao phải đưa cái gien kì dị của con chim thú nào đó vào chảy trong máu, trong cơ thể của ta?" Long Vương lại lên tiếng, trên mặt biểu lộ rất không vừa ý, dù sao thì hắn cũng là một con rồng cao ngạo dũng mãnh, là sinh vật cuồng đại mạnh mẽ nhất đại lục này, thế mà trong thân thể hắn, trong máu lại ẩn chứa máu của một con chim thú kì dị nào đó để có thể bay được, nếu nhân gian biết được thì bọn chúng sẽ nghĩ như thế nào đây? Đương nhiên chả khác gì rồng tạp giao, như vậy sẽ làm cho vẻ đẹp của hắn mất một phần hoàn mỹ.

- "Bệ hạ!" Diệp Tường một vẻ bình tĩnh nói: "Làm chuyện gì cũng phải cân nhắc, giá mới có thu hoạch, đương nhiên, trong lúc này đều là người của ngươi, tin tưởng dù cho bọn họ có biết bí mật này, bọn họ cũng không tiết lộ ra bên ngoài, trừ phi... Trong số bọn họ có người muốn bán đứng ngươi!" Diệp Tường quay đầu lại nhìn thoáng qua kết giới bên ngoài các trưởng lão tóc bạc trắng đang đứng.

Long Vương sắc mặt cũng mang vẻ bình tĩnh theo lời nói của Diệp Tường quét ánh mắt ra các trưởng lão bên ngoài, còn cả cái vẻ nôn nóng không an phận của Lỗ Phu Phàm... bọn họ là tâm phúc của hắn, nhưng là... Ai có thể bảo chứng sau này có thể hay không có người bán đứng hắn? Long Tộc cũng có những kẻ đồi bại a.

Trầm mặc một hồi, Diệp Tường bình tĩnh ở một bên chờ đợi, dù sao hắn cũng đã có được máu của Long tộc, mặc dù từ khi lên cái Hỏa Vân đảo này một phần tiền xảo trá cũng chưa đến được tay, nhưng lại cảm được máu của những sinh vật đại cường nhất đem về để phân tách thành gien, long gien, có thể rót vào thân thể của bất cứ sinh vật nào, đều phát sinh sự biến đổi sinh lí cực đại, sinh hóa sinh vật! Không thể nghi ngờ có thể biến thành siêu cường hắn a.

- "Được rồi!" Long Vương thu hồi ánh mắt, xem như đã hạ quyết định, "Bất quá, trước đây ta nghĩ, nếu như ngươi không thể khôi phục cánh của ta! Như vậy ngươi, sẽ an nghỉ tại Hỏa Vân đảo, trở thành một kẻ im lặng vĩnh viễn!"

Đây là uy hiếp! Hơn nữa con rồng này còn vừa nói vừa cười nhưng không khỏi làm cho Diệp Tường nhận thấy rõ sự uy hiếp, mồ hôi đầm đìa, không có một người nào hoài nghi thực lực cuồng hãn Long Vương là thật hay giả, mà ngay cả Nạp Khắc đứng bên cạnh cũng mềm nhũn ra, đây hẳn là lần đầu tiên hắn cảm thấy mình nhỏ bé đến vậy, thậm chí bắt đầu hoài nghi xem những lời truyền lại về Đồ Long chắc là đúng chứ không phải do cổ nhân thêu dệt tạo nên lời đồn.

-”Được rồi, chúng ta sẽ bắt đầu đi!” Diệp Tường lau vuốt mồ hôi trên trán, “Nạp Khắc, đưa rượu sát trùng hoa cho ta!”

Nạp Khắc đem rượu trùng hoa ướt nhep đưa cho Diệp Tường, thuận đường nhỏ giọng hỏi câu.

-”Lão bản, có nắm chắc không?”

-”Không biết, lấy những việc có thể làm được thử xem, đường đi khoa học,đều là đi như vậy mà tới...” Diệp Tường cũng thấp giọng nói, kỳ thật, trong lòng của hắn đang vô cùng kinh sợ, thật sự chỉ muốn cái gen trị liệu này tốt nhất đừng gây nên sự cố gì, đừng nói là Long Vương, còn một đám rồng hùng hùng hổ hổ kia phỏng chừng cũng sẽ nhắm vào mình mà xâu xé.

-”Đành đánh cuộc, xe ô tô biến mô tô...” Diệp Tường hít thở một hơi thật sâu, trong miệng nhắc tới những lời này, ngày đó cứu Ba Vung Ngũ Thế cũng từng lâm bầm như vậy ngoài miệng,giờ phút này điều trị cho một con rồng nên tâm tình càng thêm khẩn trương, cái này không đơn giản chỉ là tính mạng một con người, mà là đang mạng cả an nguy của đại lục và chủng tộc.

-”Cái gì?” Long Vương hạ mi mắt xuống, thần thái như thể không nghe rõ con người kia nói cái gì, đương nhiên, Thánh Long giai thực lực, không nói phụ cận gió thổi bay,phỏng chừng ngàn dặm xa bên ngoài có âm thanh gì đều không thể lọt qua lỗ tai hắn, đơn giản chỉ là trong chớp mắt không muốn gây áp lực cho con người trước mặt đây thôi.

-”A, không có gì, bắt đầu đi, bệ hạ!” Diệp Tường chối bay chối biến, lập tức đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 10: Long Vương Lột Xác (2)

Long Vương lại bình tĩnh nằm lại trên giường đá, một đôi mắt u buồn, nhìn lên ánh sáng phía trước, mà ánh sáng đó lại rải một đường bao trùm lên cả kết giới, làm cho việc trị liệu có cảm giác thật thần thánh.

Diệp tường lau lau mồ hôi trên trán, rồi hạ cánh tay trắng nõn như ngọc của Long Vương xuống,nghiêm túc đến mức toát mồ hôi đưa ống kim tiêm thông thả vào trong mạch máu của Long Vương, thật may là Cụ Long bọn họ sau khi biến thành người, thì có cấu tạo giống nhau, bằng không thì thật sự là khó khăn cho Diệp Tường.

Chậm rãi đem ống tiêm huyết thanh gen của kì dị điều đẩy xuống, máu hồng sắc kì dị của chim thú chậm chậm truyền vào trong mạch máu của Long Vương, Diệp Tường rút ống kim tiêm ra,Ban đầu có thể coi là ổn, huyết sắc hoàng kim của Long Vương không xảy ra bất kì phản ứng bài xích nào.

Kế tiếp, Diệp Tường chờ đợi cho huyết thanh gen chim điều kì dị kia hoàn toàn hòa vào trong máu Long Vương, để cơ thể sản sinh ra dung dịch hỗn tạp, gen của hai sinh vật bất đồng sẽ cùng với dây xích DNA trong sinh vật xung đột, gen bắt đầu đứt gãy,đảo ngược vị trí vốn có...Sau đó sẽ cần dùng đến dược vật dẫn đường, rót Thuốc chữa trị vết thương cực nhanh vào, đây là nguyên tố tách luyện trong huyết thanh gen của Ô Ô, nó có thể làm tan rã biến dị xung đột giữa hai gen bất đồng, như vậy thì các gen bất đồng trong cơ thể sinh vật sẽ không làm cho tế bào toàn thân bị chết.

Một bước cuối cùng, Diệp Tường rót vào cơ thể Long Vương những tổ hợp máu phù hợp với huyết thanh gen, làm cho các dây xích DNA của Long Vương được gây dựng lại, đảo ngược lại vị trí của gen, san bằng, sau đó dị biến... Lột xác!

-”Cách cách cách cách...” Long Vương đang nằm trên giường đá, đột nhiên toàn thân rung lên như phát nổ, thanh âm không ngừng vang lên,rung động cả cái giường.

Nạp Khắc một bên cũng kinh ngạc khi thấy một màn rung động như vậy, làn da của Long Vương nguyên bản trắng nõn như ngọc vậy mà lúc này thậm chí là cả bộ mặt, toàn thân không ngừng nhảy nhót,từng đoạn từng chỗ không biết vì cái gì mà trên da của Long Vương cứ nhấp nhô, dường như đang sôi trào chuẩn bị nứt vỡ ra...

-”Bắt đầu xung đột...” Diệp Tường vẫn y nguyên trầm ổn quan sát sự biến hóa da thịt trên cơ thể con rồng, giống như hắn đã lường trước được điều này, chứng minh trong lòng hắn phương pháp trị liệu này sẽ thành công.

Long Vương toàn thân biến hóa quái dị, cố gắng bình tĩnh muốn đem những thống khổ này tan biến đi, mà Long Vương dựa vào thể chất biến thái Thánh giai thực lực, không hề kêu lấy một tiếng làm cho Diệp Tường bội phục vài phần.

-”Rắc a rắc a...” Một cánh tay của Long Vương đã bắt đầu có những cái lông vũ dài ra ,nhưng trên thân thể của hắn hay các bộ vị khác thì không có sự biến hóa đó.

-”Mẹ nó chứ, Nạp Khắc, nhanh, cho ta ba đồng kì dị điều gen! Nhanh!” Diệp Tường vội vàng quát, hiển nhiên hiện tại thì có lẽ gen tự thân trong cơ thể Già Người muốn thêm thêm nhiều huyết thanh kì dị điều vào, tự nhiên gen chưa thể xung đột thôi,Diệp Tường mới vội vàng lựa chọn thêm huyết

thanh gen của kì dị điều vào .

Đôi mắt Long Vương vẫn y nguyên mang theo nét u buồn , xem ra khuôn mặt xinh đẹp bây giờ đầy mồ hôi đã biến hình, nhưng hắn vẫn lựa chọn tin tưởng Diệp Tường, lý do tại sao? Không tại sao cả, đối với việc tàn phế mất đi đôi cánh mấy trăm năm, hắn luôn nghĩ đến cảm giác bay lượn trên không trung, không cho phép ai, không cho phép bất cứ long chi nào nghi vấn hắn không phải là một thủ lĩnh rồng hoàn chỉnh, hắn là vương, là mạnh nhất chủng tộc Long Vương. Cho nên, hắn cần phải chịu đựng, không có vận dụng bất kì sức mạnh nào của bản thân, hoàn toàn dựa vào sức mạnh tinh thần và nghị lực kiên trì trong lúc này đây.

Diệp Tường cũng nghiêm túc khẩn trương đem kỳ dị điều huyết thanh gen rót vào, mà thân thể của Long Vương trên giường đá không ngừng run run biến hóa ngày càng lớn... Cả người ngẫu nhiên hiển hiện lông vũ, lúc biến ra người, lúc lại là rồng... Cái này chứng minh trong cơ thể hắn hai chủng gen hiện tại đang giúp nhau xung đột, tranh đoạt chủ quyền.

- "Chính là hiện tại! Nạp Khắc tiêm vào Thuộc trị thương siêu tốc ! Nhanh!" Diệp Tường xông lên, dùng sức ôm đè lại gen đang bắt đầu định hình trên cơ thể Long Vương, Nạp Khắc vội vàng nhắc tới một cái ống kim đã chuẩn bị tốt từ trước, mất chuẩn tay nhanh chích kim tiêm vào cánh tay Long Vương, đem chất lỏng lực sắc đẩy vào trong mạch máu của con rồng "A! !" Long Vương trán nổi đầy gân xanh, hiển nhiên nhẫn nại thống khổ đã đến giới hạn, Diệp Tường hiểu rõ sự thống khổ hắn, cũng là chính mình đã yêu cầu Long Vương không được sử dụng năng lực của bản thân để khống chế thân thể, nếu không trị liệu sẽ chẳng còn tác dụng gì cả.

Long Vương vùng vẫy, đầu đầy mồ hôi kịch liệt thờ hồn hèn nằm xuống, hắn đột nhiên cảm giác được sức mạnh toàn thân đang bị xói mòn, thân thể của hắn toàn bộ như muốn nhảy lên, thậm chí khí lực để nói cũng không có ... Đôi mắt gắt gao chăm chăm nhìn vào mắt Diệp Tường.

- "Yên tâm đi! Lát nữa, ngươi chính là một Cự Long với đôi cánh mạnh mẽ !" Diệp Tường trấn an, tiếp theo đưa tay nắm lấy long huyết huyết thanh gen đã được chuẩn bị tốt, còn tranh thủ rút thêm một ống kim tiêm hoàng kim huyết sắc của Long Vương, đương nhiên Diệp Tường đã nhanh chóng bỏ nó vào trong cái đồ vật vô đáy mà lão thầy đã tặng cho hắn, mà bên trong đó còn một đồng hồn tạp huyết máu lấy được của tập thể Thiên Long chủng tộc ngày hôm qua...

Sau khi hoàn thành xong bước cuối cùng, Diệp Tường cùng Nạp Khắc đều lui ra phía sau vài bước, chờ thân thể Long Vương biến hóa...

Nằm thẳng trên giường đá, Long Vương hoàn toàn giống như người bình thường sau khi chết đi vậy, không có một tia động tĩnh hay xúc động gì cả, cặp mắt kia vẫn y nguyên gắt gao chăm chăm nhìn phía trên, vẫn không nhúc nhích.

Bên ngoài, Lão Phu Phàm nôn nóng bất an, không hiểu cứ hoa chân múa tay cái gì, một vài vị trưởng lão áo trắng đang ở trước mặt lại trò chuyện thoang thoang với nhau, thỉnh thoảng còn chỉ chỉ trỏ trỏ vào bên trong kết giới, hơn nữa sắc mặt cũng chẳng phải thân mật...

- "Lão bản, thật có thể được không?" Nạp Khắc hơi có vẻ lo lắng do dự hỏi lão bản của mình, dù sao hắn trông thấy đám người bên ngoài kia đã bắt đầu xao động bất an, trời biết hay không bọn họ sẽ bị xé thành trăm ngàn mảnh hay thành đồ ăn vật cho bọn chúng?

- "Mặc cho số phận a!" Diệp Tường gặp Long Vương lâu như vậy còn không có phản ứng, tự nhiên cũng có chút uể oải không nắm chắc mệnh.

Xong rồi, Nạp Khắc biểu lộ như là mẹ hắn sắp chết, nói như vậy là không tốt rồi... hai chân bắt đầu nhũn ra còn khổ sở hơn là lúc này.

Nhưng mà, đúng lúc này, Long Vương trên giường đá bắt đầu biểu lộ sự biến hóa, một loại ánh sáng màu vàng hỗn tạp đang giao thoa cùng ánh sáng trên nền huyết sắc tổ.

- "A! !" Long Vương bật dậy kêu lên thành tiếng, cái sự sống lại này còn thống khổ hơn lúc này gấp mấy lần, khiến cho Long Vương không khỏi thống khổ kêu lên.

Lập tức Diệp Tường, cùng tất cả mọi người bên ngoài kinh ngạc nhìn Long Vương ôm đầu thống khổ...

"Rống!" Long Vương rung thân biến thành nguyên bản chân thân lam sắc, một tiếng rống rống lên càng rung chuyển cả long điện.

"Bồng!" Kết giới tựa như thủy tinh yếu ớt bị tiếng kêu của Long Vương làm cho chấn động, mà Nhĩ Đốn * đến bây giờ mới biết tên Long Vương * giờ lúc là hình người, lúc là hình rồng đang giao thoa biến hóa lẫn nhau, lập tức cả người bay lên, quần áo là tả trong không trung, xen lẫn bạch sắc, da thịt hồng hồng bị tróc ra hóa thành bụi tiêu tán, mà Nhĩ Đốn cứ giãy dụa thông khổ hướng về phía đại điện mà bay ra ngoài ngay trước tầm mắt của tất cả mọi người trong điện lúc bấy giờ.

- "Hỗn trướng! Ngươi tội cùng là đã làm gì với bề hạ?" Lão Phu Phàm phẫn nộ xông lên, đem Diệp Tường cùng Nạp Khắc tóm như chuột xách lên, tùy thời chuẩn bị ném vào trong miệng nuốt, cho bọn họ biến thành thực vật luôn, vì Long Vương điện hạ báo thù.

Vừa lúc đó.

"Rống!" Một tiếng so với vừa rồi còn lớn hơn truyền khắp cả Hòa Vân đảo.

Lão Phu Phàm vội vàng vút Diệp Tường xuống, cùng những trưởng lão kia chạy so với thỏ còn nhanh hơn, vội vàng chạy ra bên ngoài long điện... Bọn họ thấy được một màn kinh người!

Một kim sắc Cự Long chính ngạo hiển nhiên đứng ở phía trên long điện, bao quát cả cái đảo nhỏ này, phảng phất, xa xa này cũng không đủ để làm mất đi khí phách của hắn...

Đây là Long Vương đã từng có của bọn họ, hôm nay, sau khi lột xác, , vẫn là Long Vương của bọn họ, bên ngoài tất cả long đều cúi đầu hành lễ hô đủ.

-”Long Vương vạn tuế!”

Rầm! Một đôi mắt vàng bỗng nhiên mở to ra, Cự Long đập một cái trên đỉnh long điện, chân lập tức nhảy lên, đập cánh bay lên, cặp cánh cực đại kia, khát vọng bay lên trời cao của hắn đã từ lâu rồi... nay thực hiện được rồi sao ?

Mà giờ khác này, bên trong nhà tù âm u của long điện kia.

Hào quang kết giới, lồng giam hắc long đang nằm sấp ngủ lập tức mở ra, lầm bầm: “Làm sao có thể... Không, sức mạnh của Nhĩ Đốn so với trước kia còn mạnh hơn nhiều lần, ta ở chỗ xa hẻo lánh, ta lại không đánh lại được hắn, ... Không, ta muốn đi ra ngoài, tìm hắn tính sổ!”

Vì vậy, hắn lấy từ phía sau ra cái bình ma pháp nước suối mà tối hôm qua người trẻ tuổi kia đưa cho mình, mở cái nắp ra, đổ vào bụng.

Bên ngoài trên khu đất trống trước đại điện, tất cả rồng lớn nhỏ đều nhiệt liệt quanh vành mắt nhìn Long Vương bay lượn trong không trung, đúng, bệnh của hắn đã tốt rồi, Long Vương bệ hạ năm trăm năm không có xuất hiện ra ngoài long điện rốt cục đã trở lại, hơn nữa tư thái này so với trước kia còn hùng vĩ hơn.

Diệp Tường thở một hơi thật dài, lau mồ hôi trên trán, hắn đã hoàn toàn làm cho cái con rồng tàn phế này đảo ngược lại gen, được lột xác, hoàn toàn giống như được tái sinh lần nữa, như vậy, vấn đề kế tiếp của Diệp Tường chính là... là cơ hội tốt để đòi hỏi Long Vương.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 11: Phần Thưởng Của Long Vương (1)

Tại một chỗ trên Hòa Vân đảo, giờ phút này cây cối tại phụ cận đều đã bị đốt cháy rụi, chà đạp thất thất bát bát (tàn phá hầu hết), càng làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình, chính là hiện trường Lang Tịch lúc này.

Mà vào giờ khác này, một Cự Long (rồng lớn) màu đen, toàn thân không thể tìm thấy được đến một chỗ hoàn hảo, không bị tổn thương gì, nhưng đôi mắt hắn vẫn nguyên, gắt gao nhìn chăm chăm vào không trung. Đang bay lượn trên không trung kia không phải là ai khác, đó đúng là đội bảo an của Hòa Vân đảo, đại đội trưởng đội bảo an: Lỗ Phu Phàm, giờ phút này hắn đang vuốt ve đôi cánh rộng lớn của mình, ở trên không trung cảnh giác nhìn xuống Cự Long màu đen đang ở trên mặt đất kia, tuy rằng thân thể của nó đang có rất nhiều vết thương còn đang chảy máu, nhưng hắn vẫn không dám buông lỏng sự cảnh giác.

“Ba Nhĩ Bác, ta cho ngươi cơ hội cuối, hãy theo ta trở lại nhà tù!” Lỗ Phu Phàm thận trọng ở trên không trung xoay quanh, quan sát nhất cử nhất động của đối phương.

“Hừ, chỉ dám lượn lờ không ngừng ở trên không thôi sao? Chẳng lẽ các ngươi đều đang e ngại đánh không lại ta chăng?” Địa Hành Long Ba Nhĩ Bác (rồng đất) ở phía dưới sử dụng phép khích tướng, hướng tới Lỗ Phu Phàm đang ở trên không trung thể hiện thái độ cùng giọng điệu coi thường không thèm che giấu.

“Hỗn trướng!” Ở giữa không trung, Lỗ Phu Phàm nghe được lời này hiển nhiên là nổi giận, “Đây là do ngươi tự tìm lấy!”

Rống! Lỗ Phu Phàm quát to một tiếng, lập tức vuốt cánh từ trên không trung lao thẳng xuống xuống dưới.

Rống! Trên mặt đất, hắc long cũng rống lên một tiếng.

Oanh! Hai Cự Long một đen một xanh lập tức uốn éo xông lại, đánh cùng một chỗ, hắc long Ba Nhĩ Bác bị đối phương trực tiếp đánh vào sau liền lùi lại mấy bước, ngay lập tức Lỗ Phu Phàm há mồm, hướng tới hắc long đang rút lui kia phun ra một ngụm Long Viêm (lửa rồng) nóng bỏng.

Làm cho Lỗ Phu Phàm kinh ngạc chính là, đối phương chỉ nhẹ nhàng giương lưng chích móng vuốt (hai móng) lên liền có thể dễ dàng đem Long Viêm của Lỗ Phu Phàm đẩy ra, mà đôi long trảo này lại chỉ bị thương nhẹ, hầu như không đáng kể... Hiển nhiên, loại năng lực chống lại vật lý này, thật sự là quá biến thái!

“Đáng chết! Không nghĩ tới ngươi - một phế vật ngũ giai lại có khả năng phòng ngự mạnh như vậy! Đi tìm chết đi...” Nói xong, Lỗ Phu Phàm nhào tới, long trảo sắc bén rất nhanh ở thân thể Ba Nhĩ Bác kéo lê vài đạo tạo thành vết máu.

Nhưng Ba Nhĩ Bác có vẻ như không bị ảnh hưởng từ mấy đòn tấn công vừa rồi, hắn ngửa mặt lên trời, rống lên một tiếng, trên đầu lóe ra tia sáng, lập tức toàn thân Lỗ Phu Phàm không kịp phòng vệ mà bỏ té nhào trên mặt đất.

Oanh! Rầm, choang! ——

Từng nhát từng nhát một phát ra, Lỗ Phu Phàm trực tiếp bị hắc long đập bay ra xa, làm rụng ngã không ít cây cối ở trên đảo, thậm chí trên mặt đất còn lưu lại một đạo vết sâu kéo dài xen lẫn với vết máu...

Quan long (những long tộc có liên quan, quan hệ với Lỗ Phu Phàm) ở xung quanh thấy vậy liền nóng lòng muốn bay tới, nghĩ tiền lên hỗ trợ cho đồng bọn... Nhưng là, sinh vật kiêu ngạo này đã ngay lập tức đứng lên, hét lớn: “Đều rút hết cho ta, mau trở lại vị trí của mình, mạng hắc là của ta!”

Một câu nói đầy ngạo mạn, tự đại, làm cho các long tộc khác ở bên cạnh đang rục rịch liền ngay lập tức ngừng lại...

Lỗ Phu Phàm lay động thân thể đứng lên, mặc dù trên thân thể đã có nhiều chỗ bị thương, nhưng nếu so sánh với mục tiêu ở phía trước, hắn vẫn đang chiếm được thể thượng phong, lúc này, hắn không thể không nói, tại phương diện đối kháng long lực, xác thực hắn không bằng hắc long trước mắt này, đối phương so với trong tưởng tượng có thể nói mạnh hơn rất nhiều, đây sẽ không đơn thuần chỉ là chênh lệch giai vị.

Lỗ Phu Phàm khép lại lưỡng chích (hai) móng vuốt, ngay lập tức tại lòng bàn tay của hắn nổi lên một đoàn quang cầu to nhỏ nhấp nhô.

Trời ạ, đây là lục giai ma pháp (ma pháp cấp sáu), Lôi Điện Ngục Quang a! Tại bốn phía xung quanh nơi mà hai cự long đang giằng co, không hiểu từ đâu bỗng có tiếng gió thổi tới, lập tức có không ít bụi đất bị thổi bay lên.

“Hừ! Ta muốn cho ngươi biết, kết cục của việc chạy trốn chính là một chữ —— tử!” Nói xong, Lỗ Phu Phàm phóng Lôi Điện cầu đang nổi lên ở trong tay âm âm hướng về phía hắc long Ba Nhĩ Bác ở đối diện, một đạo dòng điện điện áp bằng bạc kính người lập tức hướng phía hắc long đánh qua.

Rống! Hắc long hú lên một tiếng quái dị, lập tức toàn thân sáng lên một hồi hào quang thần thánh, gắt gao chống lại lục giai ma pháp của Lỗ Phu Phàm!

“Long Chi hộ giáp (áo giáp bảo hộ của rồng)! Làm sao có thể như thế!” Bên cạnh, một con rồng kinh hãi kêu lên, đây là ma pháp phòng ngự mà chỉ có hoàng Kim Long tộc mới có thể có được, kể cả những long tộc khác đang đứng bên ngoài xem cuộc chiến cũng đều bị chấn kinh rồi.

Thỏ long không biết bay trước mắt này mới vài năm trước thôi còn bị Long tộc phi nhỏ là long chi chi nhánh (một nhánh của long tộc) đề tiện nhất-thỏ long mà giờ lại rõ ràng có được ma pháp phòng ngự mà chỉ thượng cổ Hoàng Kim Long tộc mới có được! Điều này tự nhiên làm cho không ít long tộc đều kinh ngạc đến chấn kinh rồi.

Mà, vào đúng lúc này, từ trên không trung bỗng xuất hiện một tiếng long ngâm vang tận mây xanh làm rung chuyển cả Hòa Vân đảo.

Lập tức, có không ít long tộc đang đứng ở xung quanh xem cuộc chiến liền bạo động lên, bởi vì từ trên không trung xuất hiện một cự đại Kim Long đang gào thét xông đến, mà đây chính là nhất vương của bọn họ!

Chân thân của Nhĩ Đốn so với trong tưởng tượng còn muốn lớn hơn, hơn nữa lực lượng so với trước kia càng muốn cường đại hơn, đó là điều mà tất cả Long tộc đang suy nghĩ tới, điều đó càng làm cho bọn họ sung sướng hơn, kiêu ngạo hơn.

Nhĩ Đốn từ trên không trung giương lưỡng chích móng vuốt ra, ngay sau đó kim quang lóe lên.

Ầm! Ầm! Choang!

Hai tiếng động xuất hiện, lập tức, ma pháp của Lỗ Phu Phàm cùng thỏ long Ba Nhĩ Bác hoàn toàn bị cưỡng chế cắt đứt, mà bản thân bọn họ tức thì liền bị kim quang kia đụng đến đầu óc choáng váng, thậm chí còn bị cưỡng chế, bức cho lùi lại mấy bước rồi mới dừng lại, sau đó thân thể lao đảo như muốn ngã.

Phốc! Lỗ Phu Phàm phun ra một ngụm long huyết, tinh thần uể oải.

Mà hắc long bởi vì đã chịu nhiều ngược đãi khi ở trong nhà giam, thân thể vốn đã suy yếu nên càng không chịu nổi lực lượng cực đại vừa rồi đánh sâu vào, trực tiếp quỳ rạp, chết ngất trên mặt đất.

Tất cả long tộc đều chứng kiến rõ ràng thực lực của Long Vương Nhĩ Đốn, chỉ mới bắn ra thảo niệm chú (chú tạo ra móng vuốt), đã có thể đơn giản đem hai lục giai long (hai long tộc đạt cấp sáu) bức trọng thương, lập tức bọn họ trầm mặc mà cúi đầu hành lễ, không dám lên tiếng, hơn nữa, trong nội tâm không thể đè nén được sự kính nể cùng tôn sùng đối với vương của bọn họ.

Mà ở trên thân của cự đại kim long, Diệp Tường càng chấn động vô cùng, Long Vương này thật sự không phải là mạnh mẽ bình thường, mới thoát khỏi triển một chút công phu thôi đã có thể thu phục xong hai long tộc khác, như vậy có thể nghĩ, lực lượng đã mạnh đến trình độ nào rồi, nếu chính mình mà có một tên long tộc mạnh mẽ, hoành tráng như vậy làm sủng vật, thì tại Đại Lục Cát Sĩ Đa Á này phỏng chừng sẽ không có ai dám trêu chọc hắn a.

Nói trở lại sau, thời điểm mà hắc long này từ lồng giam dưới mặt đất của long điện thoát ra, ngay sau đó liền bị cấp dưới của Lỗ Phu Phàm phát hiện được, tức giận thờ phỉ phỉ, nên tự nhiên Lỗ Phu Phàm liền mắng kia cười ngửa xung trận trước tiên, muốn tự tay bắt lấy hắn, oán khí kiềm nén đã lâu nên hắn không hề khách khí nữa, trực tiếp đánh nhau cùng thỏ long tại Hòa Vân đảo, đồng thời cũng ngăn cản long tộc khác tham chiến. Đây cũng là nguyên nhân xuất hiện hơn trăm đầu long đang thành thoi, ung dung đứng một bên mà xem cuộc chiến.

Trận chiến này làm rung động không ít những phi long luôn cao cao tại thượng ở đây, ít nhất thỏ long không biết bay đề tiện trong miệng bọn họ kia không gây yếu vô năng giống như trong suy nghĩ của bọn họ.

Nhĩ Đốn sau khi nhẹ nhàng đem Diệp Tường phóng trên mặt đất, hóa thân thành hình người, một đôi mắt u buồn nhìn về phía hắc long ở phía xa đang chết ngất trên mặt đất Lang Tịch, lập tức có vẻ càng thêm u buồn!

“Bệ hạ, xin hãy cho phép thần được thay người xử trí tên tù phạm dê tiện này!” Lỗ Phu Phàm tựa hồ đối với trọng thương mà Nhĩ Đốn vừa gây ra cho hắn không hề để ở trong lòng, ngược lại lại càng cam tâm tình nguyện phục vụ Nhĩ Đốn hơn .

Nhĩ Đốn không nói gì, vẫn nhìn chăm chăm vào thổ long đang hôn mê, mà Lỗ Phu Phàm cùng với các long tộc khác cũng trầm mặc theo, giờ phút này hào khí bỗng chốc biến thành sự yên tĩnh quý dị, âm thanh duy nhất có thể nghe thấy tại hải đảo này là tiếng gió thổi qua, cũng mang theo lam tóc của Nhĩ Đốn tung bay trong không trung...

“Khụ, bệ hạ! Thần xin có một yêu cầu hơi quá đáng!” Diệp Tường ở một bên đột nhiên chủ động đứng ra hành lễ thỉnh cầu, nói.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12: Phần Thưởng Của Long Vương (2)

Nhĩ Đốn lúc này mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt lại phiêu hướng xa xa, khí chất u buồn giảm vài phần.

“Nói đi!” Nhĩ Đốn bình thần, lạnh lùng nói.

“Ta muốn thỉnh cầu bệ hạ ban hắn cho ta!” Diệp Tường nói, chỉ chỉ vào hắc long đang hôn mê trên mặt đất.

Lời này vừa ra, lập tức tất cả các long tộc đều đỏ mặt lạnh lùng, ngay cả Lỗ Phu Phàm cũng vội vàng, nhanh chóng tiến lên liếc chết can gián.

“Bệ hạ, điều này, vạn vạn lần không được a, xin người hãy cho phép thần được tự mình xử quyết tên thổ long dê tiện này!”

Nhĩ Đốn không biểu lộ gì, yên lặng giống như giếng cổ ngàn năm, luôn luôn tĩnh lặng, ngoại trừ lạnh lùng ra vẫn chỉ là lạnh lùng.

Thật lâu sau, mới nói: “Lỗ Phu Phàm, thổ long cũng là long! Chúng ta... không nên kì thị chủng tộc!” Long Vương Nhĩ Đốn nói ra lời này làm cho chúng long không thể không kinh ngạc, vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, chẳng lẽ... Long Vương thực sự đã lĩnh ngộ đến trình độ bác ái vượt qua mọi chủng loại rồi?

Đây là điều mà Lỗ Phu Phàm đang suy nghĩ, hắn không nói gì, chỉ là yên lặng sau đó hành lễ thối lui sang một bên, lời nói của Long Vương xác thực mang hàm nghĩa rất lớn, rất sâu xa, làm cho không ít long tộc tại đây phải lén lút chụm đầu lại thảo luận với nhau.

“Được rồi, từ tước Declan, hắn thuộc về ngươi!” Nói xong, lần nữa liếc nhìn về phía hắc long vẫn đang hôn mê nằm trên mặt đất kia, nhưng là ánh mắt có chút u buồn không thể lí giải, sau lại có chút ít nghi hoặc nhìn về phía Diệp Tường, tiếp theo hắn liền vung tay áo, tiêu sái xoay người hóa thân thành long hướng về phía long điện bay trở về, đây là quyền lợi độc nhất mà chỉ Long Vương mới có, chỉ mình Long Vương mới có thể trực tiếp bay lên long điện.

Mà những long tộc khác sau khi nhìn thấy Long Vương rời đi, liền chạy tán loạn như chim vỡ tổ, nhanh chóng rời khỏi hiện trường, tựa hồ như bọn họ đối với loại chuyện bất quá loại này xác thực chỉ có thể dùng biểu hiện thờ ơ để miêu tả, lại càng không có hứng thú muốn biết xem tại sao tên nhân loại này lại muốn thu lưu một đầu thổ long không biết bay. Ngược lại chúng cảm thấy đây quả là một quyết định ngu xuẩn, vì cái gì hắn lại không trực tiếp yêu cầu Long Vương ban cho một cái cường đại long khác để làm sủng vật mà lại cố tình chọn tên thổ long không thể bay này?

Diệp Tường không thèm đếm xỉa tới bọn họ, vội vàng chạy thẳng tới chỗ mà hắc long không lồ kia đang nằm, sau đó lại lập tức vội vàng vàng lấy từ trong chiếc túi không đáy ra hộp kim loại bảo bối, mở hộp, từ bên trong đó tìm được ống kim, lấy gien huyết thanh của Ô Ô ra, bắt đầu chuẩn bị cứu chữa cho đầu thổ long này, bởi vì hắn cũng không muốn phần thưởng mà hắn khó khăn lắm mới kiếm được lại cứ như vậy trở nên vô dụng, không được ích lợi gì, đến lúc đó thì cho dù hắn có chửi chính mình hay chửi cả tên Long Vương Nhĩ Đốn kia cũng chẳng làm nên chuyện gì nữa. Chuyện không công này, hắn kiên quyết, hắn thề, hứa và bảo đảm là sẽ không bao giờ nhúng tay vào a!

Diệp Tường vỗ vỗ chỗ da cứng như thép trên đầu hắc long này, sau đó dò tìm được chỗ duy nhất đối nghịch với toàn bộ làn da -nơi mà tạm có thể gọi là ‘mềm’, tiếp theo hắn liền nhắm chuẩn vào chỗ đó, đâm mạnh xuống, đem huyết thanh có chứa gien khôi phục của Ô Ô đưa vào trong cơ thể của hắc long. Việc tiếp theo của hắn là ngồi qua một bên mà yên lặng ngắm nhìn sự biến đổi diễn ra sau đó, mà lúc này, Nạp Khắc mới thờ hồn hèn chạy tới, vì dù cho có muốn nhanh từ long điện chạy tới đây vẫn là cần chút thời gian a!

“Lão bản, vừa rồi ta nghe thấy những long tộc khác thảo luận, nghe nói ngươi muốn đem hắn làm thành sủng vật hả?” Sắc mặt Nạp Khắc có chút sùng bái lại xen lẫn vẻ thất vọng dò hỏi.

“Ừ! Nhưng được hay không, còn phải xem hiện tại đã!” Diệp Tường vẫn nhìn chăm chú vào hắc long, thực ra hắn cũng không biết gien của Ô Ô có tác dụng với thân thể của long tộc hay không, nhưng việc gì cũng phải có lần đầu a!

Rất nhanh, miệng vết thương của hắc long Ba Nhĩ Bác lập tức dùng một loại tốc độ rất nhanh khép liền lại, sau đó, mí mắt của hắc long này đột nhiên giật giật, rồi lập tức nâng lên, nhìn quét bốn phía, đáng tiếc là không tìm thấy thân ảnh quen thuộc mà hắn muốn tìm. Đã bao nhiêu năm? Đã bao nhiêu năm rồi, hắn cuối cùng đã nhìn thấy hắn! Một lời phẫn nộ, một mối thâm thù còn chưa kịp báo! Nhưng đối phương lại đem hắn đánh ngã một cách quá đơn giản, quá dễ dàng, hắn cảm thấy rất uể oải, rất thất lạc, rất chán nản, giờ phút này càng vô lực, trầm mặc...

“Ngươi bây giờ là của ta!” Diệp Tường nhanh chóng tiến lên xác định rõ ràng thân phận chủ nhân đối với đầu long này.

“Hừ, Nhĩ Đồn đem ta ban cho ngươi sao?” Hắc long không khỏi cười lạnh, đem mình một tù phạm phế vật thành một phế vật chính cống để ban cho nhân loại, cái này có được coi là một loại vũ nhục hay không đây?

“Này, đây là do lão bản của chúng ta tự mình thỉnh cầu Long Vương ban thưởng, nếu sớm biết ngươi như vậy, chúng ta sẽ không cứu ngươi đâu nhé!” Nạp Khắc nghe thấy vậy liền tiến lên thay lão bản nhà mình giải oan, đi theo Diệp Tường lâu ngày như vậy, hắn rất kính phục cách mà Diệp Tường đối đãi với công nhân viên, bởi vì ít nhất cách đối xử đó không giống như các quý tộc khác, đem bọn họ đối xử như chó mèo không bằng, mà ngược lại càng giống với con người đúng nghĩa hơn, giống như công nhân viên thực thụ vậy. Ngay cả xưng hô lẫn bị xưng hô đều muốn mọi người gọi mình là lão bản, người tốt như vậy ở đại lục này đã tuyệt chủng gần hết rồi!

“Ngươi yêu cầu hắn đem ta thành phần thưởng ban cho ngươi?” Hắc long đột nhiên cảm thấy vô cùng nghi hoặc, liền cúi đầu nhìn xem nhân loại này: “Vì cái gì?”

Diệp Tường gật gật đầu cam chịu, không tại sao cả, chỉ bởi vì vừa rồi hắn nhìn thấy khả năng phòng ngự biến thái của đầu long này, mà hắn hiện tại lại đang cần bảo tiêu, nếu có thể có được bảo tiêu có khả năng phòng ngự đáng kiêu ngạo như vậy bên người, sau này không phải là tương đương như mạng theo một tòa thành lũy di động hay sao? Hắc hắc, ai có thể động chạm hay nhúc nhích được hắn?

“Ta là người tốt, cũng là một thầy thuốc, nên tự nhiên là cần một người có thể bảo vệ ta! Hơn nữa... Ta sẽ trả tiền lương cho ngươi!” Diệp Tường mang một vẻ mặt thành thực nhất nhìn hắc long rồi nói ra lời đầy chính nghĩa như vậy.

Hắc long Ba Nhĩ Bác hiển nhiên là vẫn đang nghi hoặc, biểu lộ vẫn là bán tín bán nghi, nhưng hắn ý thức được thân thể mình đang khôi phục như bây giờ là nhờ có nhân lao trước mắt này hơn nữa đối với y thuật của hắn, bản thân cũng cảm thấy thật thần kỳ, chắc hẳn giờ phút này Lỗ Phu Phàm đang trốn ở trong động của mình, vừa chửi má nó vừa xức thuốc hoặc tự liếm miệng vết thương, mà hắn lại hoàn toàn bình phục.

“Yên tâm đi, lão bản trả tiền lương quả thật không tệ, ăn được, mặc tốt!” Nạp Khắc vỗ vỗ đầu của đồng sự có thân thể siêu to mới tiến nhập phái đoàn này, sau đó còn lên lút đối với Diệp Tường giờ ngón tay cái lên.

“Được! Ta đi với ngươi! Bất quá...” Hắc long có vẻ có chút khó xử.

“Bất quá cái gì?” Diệp Tường hỏi, tự nhiên là muốn biết đối phương còn muốn thỏa mãn điều kiện gì, hắc long này giờ đã là bảo tiêu của mình, ngẫm lại quả là vô cùng hưng phấn a!

“Có thể mỗi ngày cho ta thêm năm thùng rượu Rum tốt nhất được chứ?” Giờ phút này hắc long giống như một hải tử đưa ra lời thỉnh cầu.

“Như thế nào? Nhiều qua sao? Vậy ba thùng chắc là được rồi đi? Thật sự không được sao, Vậy mỗi ngày hai thùng a, đây đã là giới hạn cuối cùng rồi!” Hắc long hiển nhiên mặc cả, dù sao hắn cũng không biết Diệp Tường thu vào được bao nhiêu, tại Hỏa Vân Đảo mà chim còn không thèm ỉa phân lên này, quả thật làm cho hắn ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, thậm chí còn bị đồng tộc cười nhạo cùng ngược đãi.

“Chỉ có năm thùng sao? Ta cho ngươi mười thùng mỗi ngày, sau này có yêu cầu gì cứ nói thẳng là được!” Diệp Tường hào sảng đáp ứng hắc long.

Hắc long quả thật có chút cảm động, từ nhỏ tới lớn như vậy, hắn thật sự không có gặp được bất kì ai đối xử với chính mình tốt như vậy, hôm nay nhân loại này không những trị liệu cho mình, lại còn cùng Long Vương cầu xin rước lấy một phế vật không biết bay của Long tộc, hơn nữa còn cho mình mỗi ngày được uống thêm nhiều rượu ngon như vậy... Hốc mắt hắc long quả thật có chút ẩm ướt.

“A, lão bản, nhưng mà hắn lớn như vậy khí cầu của chúng ta căn bản là không thể chở nổi hắn a!” Bên cạnh, Nạp Khắc bỗng ý thức được một cái vấn đề rất là nghiêm trọng, nghiêm trọng vô cùng đó là: tứ phía của Hỏa Vân đảo đều là biển, mệnh mông biển nước a, dù có muốn ly khai, rồi khỏi nơi đây đi chẳng nữa với hai người bọn họ là không có vấn đề gì vị bọn họ có khí cầu, nhưng là, nếu phải mang theo một quái vật khổng lồ như vậy rời đi, vấn đề sẽ là có a. Hơn nữa đó lại là một vấn đề lớn, nan giải vô cùng.

“Ngươi biết biến thân không?” Diệp Tường quay lại hỏi Ba Nhĩ Bác.

Hắc long lắc lắc đầu, hắn không biết biến thân, chỉ có khả năng thu nhỏ lại chút thôi. Nhưng cho dù hắn có liều mạng thu nhỏ lại thân thể đi chẳng nữa, thì ít nhất cũng có mấy trăm kg a, khí cầu yếu ớt kia căn bản không thể chở nổi hắn dù hắn ở hình dạng nào đi chẳng nữa.

Diệp Tường cúi đầu suy nghĩ, sau đó cười phi thường giống hồ ly, rồi đưa ra lời đề nghị hấp dẫn, hỏi: “Ba Nhĩ Bác, ngươi muốn bay không?”

Ba Nhĩ Bác biểu lộ một bộ dạng kinh ngạc không dám tin, nhưng, hắn vẫn hỏi lại một câu: “Ta có thể bay được sao?” Hắn chính là một thổ long hèn mọn bị tất cả Long tộc coi thường a, trong Long tộc tối bị coi thường chính là một con rồng không biết bay!

“Hừ!” Diệp Tường tự tin nở nụ cười, tiếp theo phi thường khẳng định nói: “Ta có thể làm cho Nhĩ Đốn có thể bay lên một lần nữa, thì, người, tự nhiên cũng có thể!”

Mà Nạp Khắc cùng Ba Nhĩ Bác ở bên cạnh càng biểu lộ ra một bộ dạng sùng bái, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn lão bản của mình, người trẻ tuổi này xác thực đã mang đến cho bọn hắn quá nhiều rung động, kinh ngạc cùng thần kỳ...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Phá Vỡ Định Luật Sinh Vật Học

Sau khi Nạp Khắc cùng Ba Nhĩ Bác đến gần nơi để khinh khí cầu hạ trại nghỉ tạm thì bỗng nhiên Long Vương lại phái bạch trưởng lão tới gặp Diệp Tường, tuy Diệp Tường tựa hồ có cảm giác như do mình muốn được ban thưởng bằng Ba Nhĩ Bác rất có thể đã đắc tội Nhĩ Đốn, nhưng là, hắn vẫn cảm thấy đáng giá.

Nhưng, có vẻ như Nhĩ Đốn phái bạch trưởng lão đến chỉ là muốn cùng mình gặp mặt nói chuyện, đương nhiên, loại chuyện này không phải là chuyện nói về việc cùng đế quốc kết giao, Long tộc không giống như nhân loại, nhiều tâm địa gian xảo như vậy, từ trước đến nay làm sự tình gì đều yêu thích nói thẳng ra.

Bạch trưởng lão lần này tới tìm hắn, đơn giản là lại chạy tới ban thưởng mà thôi, đoán chừng là Nhĩ Đốn cảm thấy nếu chỉ ban cho hắn một thổ long thì hiển nhiên giống như là có chút keo kiệt, vì vậy nên phái bạch lão đến để cùng Diệp Tường gặp mặt nói chuyện.

“Ha ha, từ trước Declan, y thuật của người thật sự là quá thần kỳ cao siêu a!” Bạch trưởng lão mang một bộ dạng vui cười, bội phục, vuốt mông ngựa (nịnh hót) nói.

“Ha ha, hồ thẹn, hồ thẹn, đó là nhờ có bạch trưởng lão giúp đỡ một phần trợ lực ở bên trong a!” Diệp Tường cũng khiêm tốn một cách dõm dạc nói.

“Đúng a!” Bạch lão nhân lại tựa hồ cũng không biết cái gì là khiêm tốn, đối với việc Diệp Tường nịnh hót phi thường hưởng thụ, đúng vậy, ai dám nói việc Long Vương bệ hạ khôi phục hùng phong như ngày xưa không có hắn ở đây giúp một tay? Có mặt hắn trong quá trình dĩ nhiên là đã chứng minh được hắn có một phần xuất lực rồi.

“Đi, đi với ta tới bảo khổ chọn lựa a!” Bạch lão nhân một phát bắt được bà vai Diệp Tường, kế tiếp, bạch sắc ma pháp trập sáng lên, lập tức hai người thoáng cái biến mất ngay tại chỗ.

Mà đợi khi Diệp Tường kịp phản ứng lại, bọn họ đã đến một địa phương khác, một nơi làm cho Diệp Tường luôn nằm mơ và ao ước có được.

“Oa!Oa!” Leng keng, mắt Diệp Tường lập tức sáng lên hai cái ký hiệu của tiền.

Đúng vậy, trước mắt hắn là kim tệ chồng chất như núi, vàng rực, trong đó còn kèm theo không ít vàng bạc, đồ sứ tinh mỹ, còn có bảo thạch hoa lệ vây quanh, bảo kiếm...ngoài ra còn có các loại pháp trượng mang hình dáng không đồng nhất lưu động đầy đủ các loại nguyên tố ma pháp, cũng có vòng cổ xinh đẹp mỹ lệ làm từ vàng bạc, hết thảy, hết thảy, tại trong mắt Diệp Tường quả thực còn muốn kích thích hưng phấn hơn so với xem mỹ nữ cời sạch a.

“Cái này... Ta có thể cảm bao nhiêu a?” Diệp Tường cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần hỏi câu quan trọng nhất, dù sao cái sơn động này so với quốc khố của Tam Vung hoàng đế còn muốn lớn hơn bốn năm lần, có thể thấy được những long tộc này cự phú đến trình độ gì...

“Ngô, người có thể lấy được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu a!” Bạch lão nhân nghe được lời này liền đáp, ý là, người đến không mang theo đạo cụ không gian dùng để chứa đựng, miệng túi người nhét thì được bao nhiêu, nên người cứ tự nhiên a. Nói cách khác đây cũng là thật hèn hạ, quần áo túi tiền có thể đựng được bao nhiêu những kim tệ nặng trĩu này a?

Diệp Tường nghe xong lời này, tự nhiên cũng chửi má nó, khá tốt là trên tay hắn có một cái không gian giới chỉ (túi không đáy), bằng không thật đúng là đại xui, hắn sẽ lựa chút vật phẩm trân quý để mang trở về vậy.

“A, bạch trưởng lão, cái kia, vì sao người cũng không lấy một chút?” Diệp Tường đầu óc, nói.

“Cái này... Tự nhiên không tốt lắm, ta là trưởng lão trông coi bảo khố này, nếu truyền đi sẽ...” Nói là nói như vậy, nhưng Diệp Tường đã nhìn ra lòng trắc ẩn của lão đầu này, là lòng, đều yêu mến tiền, toàn bộ đại lục này từ thiên cổ tới nay đã ra định luật này vạn năm vẫn không thay đổi a.

“A, bạch trưởng lão thật trung thành và tận tâm! Ta dùng nhân cách đảm bảo bạch trưởng lão cùng ta tiến vào, một phân tiền không có cảm! Nhân phẩm cao thượng như thế thật đáng giá cho chúng ta kính nể và bắt chước làm theo a!” Lời nói của Diệp Tường cũng nói cực kỳ giáo hoạt, khéo đưa đẩy.

“A, hờ thẹn hờ thẹn... Hắc hắc!” Lão nhân này cười gian, vỗ vỗ vai người trẻ tuổi này, “Hảo, Declan đã nói như vậy, ta tự nhiên là không thể khách khí...” Nói xong, bắt đầu hướng không gian giới chỉ trong ngón tay hắn đưa tiền vào, pháp trượng, bảo thạch cái gì đều nhét hết vào, hơn nữa mười ngón tay thì hắn đã đeo tới tám cái không gian giới chỉ, có thể thấy được lão cáo già này hiển nhiên là đã sớm chuẩn bị xong!

“Trời ạ! Lại là một cái giao hoạt thành tinh, đúng là lão Long tinh!” Diệp Tường trong nội tâm hèn mọn hết to, tiếp theo cởi bỏ trang phục ra bắt đầu lựa đồ, đương nhiên, hắn chọn lựa trọng điểm là một ít pháp trượng quý báu.

Tất nhiên, Diệp Tường còn cẩn trọng chọn một số thứ đặc biệt khác, hắn chọn quà cho Tây Na là một cái hộp nhỏ bích lục quang hoa dạ minh châu, còn đặc biệt chọn lựa cho Ô Ô một cái tinh thạch lam sắc thật nhỏ, được chế tác thành một cái vòng cổ. Tiếp theo lại nhét vào trong giới chỉ mấy vạn kim tệ, sau đó không gian giới chỉ liền đầy, Diệp Tường cũng chỉ có bất đắc dĩ lắc lắc đầu, vào bảo khố mà ngược lại chỉ có thể quan sát, có thể cầm cũng chỉ là số ít, nếu biết trên trời cho hắn cơ hội tiến vào nơi này, hắn thì sẽ đem cả ngón chân cũng đều mang không gian giới chỉ tiến đến!

Thăng thần mà nói, bạch lão nhân chiếm được nhiều tiện nghi nhất, hắn mang một bộ mặt sung sướng mỹ mãn cùng Diệp Tường bay ra ngoài, sau đó còn phi thường hải lòng vỗ vỗ vai Diệp Tường.

“Khà khà, sau này có chuyện gì muốn giúp đỡ thì gửi thư tới Hỏa Vân đảo nhá!”

Diệp Tường cũng tỏ vẻ vui mừng gật đầu, nói: “Ha ha, nhất định, nhất định!”

Cùng bạch trưởng lão chia tay sau, Diệp Tường liền bắt đầu hướng về phía nơi khí cầu dừng lại, đến Hỏa Vân đảo đã vài ngày, cánh Long Vương cũng đã trị, hắn muốn bắt tay vào làm công tác chuẩn bị trở về đi, có trời mới biết Tam Vực để bên kia có xảy ra chuyện gì hay không.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Diệp Tường đứng lại trước khí cầu hỏi Ba Nhĩ Bắc đang vật lộn độ sức, sau lưng, Nạp Khắc cũng đã chuẩn bị xong, đang khoanh tay sẵn sàng.

“Bắt đầu khả năng sẽ có chút ít thống khổ, ngươi phải chịu đựng a!”

“Đến đây đi!” Hắc long nằm sấp trên mặt đất kiên quyết nói, vươn tay ra.

“Đầu tiên, chúng ta trước tiên tiêm vào ghen của kỳ điều, làm rối loạn ghen sinh vật trong người ngươi...” Vừa nói, Diệp Tường vừa tiêm vào huyết thanh ghen của kỳ điều, lý luận này giống như lúc trị liệu cho Long Vương, chỉ khác là một bước cuối cùng là tiêm vào huyết thanh ghen của long có thể bay, như vậy làm cho trong cơ thể Ba Nhĩ Bắc, ghen sinh vật một lần nữa được gây dựng lại, sau đó sống lại, thay đổi... Đồng dạng là có thể đem cánh mọc dài ra, dù sao đi nữa Diệp Tường cũng đã có được long huyết hàng mẫu kia, tuy không có tinh luyện ra huyết thanh ghen, nhưng vẫn có thể lấy ra dùng, tuy nhiên hiệu quả có thể so với Long Vương kém hơn rất nhiều.

Thân thể Ba Nhĩ Bắc bắt đầu phát sinh biến hóa do xung đột ghen, tiếp theo Diệp Tường vội vàng tiêm thuốc trị thương cấp tốc, rồi lại tiêm ghen của Lỗ Phu Phàm vào cho hắc long!

Long huyết tiến vào trong mạch máu của thân thể thổ long, cùng bất động ghen bắt đầu kết hợp, điều hòa, một số trạng thái chứng tỏ hiệu liên ghen bắt đầu được gây dựng lại, hết thảy biến hóa đều rất nhỏ nhưng cũng đã bắt đầu ở trong cơ thể của hắc long lan tràn tiến hành...

“Ta rất chờ mong a!” Diệp Tường cất kỹ ống kim sau, bắt đầu chờ đợi xem Ba Nhĩ Bắc thống khổ biến hóa, da thịt toàn thân đột nhiên tróc ra trông rất thống khổ, một tầng da thịt màu đen mới tinh bắt đầu lộ ra...

Mà ngay cả Ba Nhĩ Bắc đang gãy dựa cũng không dám tin nhìn da thịt chính mình đang tróc ra, đây hết thảy quả thực quá thần kỳ, vượt qua phạm vi năng lực có thể đạt được của con người, có thể thay đổi được cả quy luật quyết định chủng tộc sinh vật của thiên nhiên, ngay cả điều này mà nhân loại này cũng làm được a...

Ba Nhĩ Bắc càng thêm kinh ngạc đến ngây người khi nhìn thấy phần lưng của hắn.. Tựa hồ có một thứ gì đó đang rục rịch muốn thoát phá ra...

Phốc! Phía sau lưng Ba Nhĩ Bắc, da thịt bị vạch trần, xé rách, một đôi cánh màu đen từ da thịt tàn cũ của Ba Nhĩ Bắc mọc ra...

Rầm! Trên lưng của Hắc long, một đôi cánh lớn mở ra, che đầy cả ánh sáng mặt trời... Giờ phút này, tâm tình của hắn chỉ có thể dùng từ kích động cùng rung động để diễn tả, hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, nhưng rõ ràng, tại giờ phút này, hoàn toàn nhờ có nhân loại này, hắn đã không còn là một đầu thổ long, mà là một đầu phi long, một phi long hoàn toàn có thể bay lượn trên bầu trời! Hơn nữa hắn rõ ràng cảm giác được thực lực của mình đã hoàn toàn từ ngũ giai lên tới lục giai!

“Cảm ơn ngươi! Lão bản!” Ba Nhĩ Bắc hết lời cảm tạ Diệp Tường, hốc mắt đã có chút ẩm ướt, giờ phút này hắn mới chính thức gọi Diệp Tường là lão bản, bởi vì nhân loại trước mắt này đã đưa cho hắn ước mơ mà hắn tha thiết bấy lâu nay, một giấc mơ mà thậm chí tưởng hắn cũng không dám tưởng, mặc dù trước kia hắn đã rất khinh thường nhân loại trước mắt này...

“Đi thôi!” Diệp Tường gật gật đầu, rất hải lòng với bộ dáng sau khi biến hóa của đầu long này, hiển nhiên là so với trước kia càng thêm uy mãnh, có thêm một đôi cánh, thoát nhìn mới là một con rồng chính thức, mà không phải là một thổ long dễ tiện không thể bay...

Hắc Long phát cánh bay lượn trên thiên không, trong nội tâm mừng rỡ, cảm động đến mức cảm thấy trái tim đang kịch liệt nhảy lên, nguyên lai cảm giác bay lượn tại thiên không dĩ nhiên là tốt đẹp như vậy! Ta hiện tại cũng có thể tùy thời có được cảm giác thần kỳ tuyệt vời này...

Mà xa xa tại phía trên long điện, một đầu tóc xanh đã được buộc lên gọn gàng- Nhĩ Đốn cũng đang nhìn qua phương xa, mà phương hướng kia hiển

nhien là nơi mà bọn người Diệp Tường tiến hành cải tạo Ba Nhĩ Bắc...

Một đôi mắt u buồn nhìn xem vô cùng xuất thần, khỏe miệng cũng lộ ra mỉm cười vui mừng, thật lâu sau tự tri hoãn nói: “Ngài Vi, đứa nhỏ này rốt cục cũng có thể bay, ta, thủy chung không nhốt được hần, ở bên ngoài, cố gắng hết sức mới là thể giới của hần...” Nói xong, kéo lam tóc, mái tóc xanh được tự do tung bay vũ động trong không trung, mà lam tóc kia mang theo lạng yên từ trong tay của hần bị gió cuốn bay, càng bay càng xa, giống như đạt được tự do, vô cùng vui thích...

Mà ở phía dưới Thần điện, vẻ mặt của bạch trưởng lão khi nhìn thấy cảnh này cũng là cực kỳ rung động, kinh ngạc, thất thanh thốt lên: “Làm sao có thể, làm sao có thể làm cho một hành thổ long mọc cánh, đây là năng lực mà chỉ có đẳng sáng tạo mới có a, hay đây là kỳ tích chợt xuất hiện? Không, không có khả năng...”

Diệp Tường cũng không biết, bắt đầu từ nơi này, đã truyền lưu tới trăm ngàn năm sau một chuyện xưa trên toàn bộ giới cát sĩ tại Đa Á Đại Lục, một câu chuyện mang sắc thái mạo hiểm truyền kỳ nhất, và nó cũng đã bắt đầu được ghi vào trong sử sách của các chủng tộc trên đại lục...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Trở Về Đế Đô

Trong hoàng cung của Tam Vung đế quốc, giờ phút này Tam Vung Ngũ Thế có chút nôn nóng bất an, đi đi lại lại trên thảm đỏ, đôi khi còn thở dài, cuối cùng buồn bực ngồi trở lại bảo tọa.

“Ni Mạc Khắc, đã bảy tám ngày trôi qua rồi, vậy mà còn không thấy tin tức từ Hòa Vân đảo, người nói xem Declan tử tước có phải đã thất bại hay không?” Tam Vung Ngũ Thế trầm mặc hỏi đám tùy tùng cùng lão hữu tướng đang đứng ngay góc ở một bên. Quả thật mà nói, Tam Vung Ngũ Thế vô cùng tín nhiệm lão hữu tướng này, dù sao lão hữu tướng cũng đã đi theo hần được vài thập niên rồi.

“Ừm!” Ni Mạc Khắc khẳng giọng lấy đà. Vừa rồi thân ảnh lão hoàng đế sáng quá, mà hần, mắt lại mờ, cho nên để đơn giản mọi thứ, hần liền cúi đầu tranh thủ nhắm mắt ngủ, nhưng hần vẫn nghe thấy câu hỏi của lão hoàng đế cho nên cố gắng làm đầu óc bản thân thanh tỉnh lại rồi mới tiến lên hành lễ: “Bệ hạ, chúng ta phải tin tưởng y thuật thần kỳ của tử tước Declan. Nhớ ngày đó bệ hạ vì nhiệm vụ mà lâm nguy, hần sử dụng phương pháp trị liệu cổ quái, làm cho chúng thần than phục không thôi! Bệ hạ chính là nhờ hần trong tay từ thần cướp về a”.

Nghe thấy những lời nói này của lão hồ ly, lão hoàng đế tâm cuối cùng là có chút an ổn, gật gật đầu đồng ý nói: “Đúng thế, phương pháp của hần có thể coi là cuồng y, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua việc tiêm máu có thể trị khỏi bệnh, hơn nữa... loại máu đó còn có khả năng khôi phục vô cùng thần kỳ”.

-“Không chỉ như thế, hần còn có thể gạt bỏ tính hung mãnh của lũ ma thú, ai da, những con ma thú hần đưa cho trăm thật sự rất được.” Lão hoàng đế dù sao cũng là người, khi còn trẻ cũng từng mơ ước được trải qua cuộc sống mạo hiểm, thậm chí cũng muốn bắt những con ma thú về làm sủng vật, lúc này đây, Diệp Tường đã giúp hần thực hiện ước mơ đó, thế nên hần phi thường thương thức người trẻ tuổi này a.

“Ha ha, chuyện này có lần thần đã nghe Declan tử tước nói chuyện qua, Declan tử tước nói hình như hần đã thay đổi ghen sinh vật gì đó, cụ thể như thế nào thì vì thần cũng không rõ ràng lắm.” Quả thật đúng là lão hồ ly, thấy lão hoàng đế có ý khen ngợi Diệp Tường thì cũng té nước theo mưa.

“Đúng thế” lão hoàng đế gật gật đầu, “Đúng rồi, trăm còn nghe nói người hợp tác cùng bọn họ thành lập cửa hàng bán ma thú sủng vật? Buôn bán lời hần cũng không ít đi?” Lão hoàng đế chỉ một câu nói liền chọc thủng tâm tư của Mạc Khắc Ni.

“Bệ hạ, vì thần chỉ là muốn kiếm chút bạc vụn làm tiền dưỡng già thôi a.” Ni Mạc Khắc một bộ oan uổng thành khẩn nói, hần đang e sợ lão hoàng đế có ý trách tội hần bỏ rơi nhiệm vụ.

“A, Hóa ra Ni Mạc Khắc đã có tính toán về hưu rồi cơ à?” Lão hoàng đế sau khi bỏ lại một câu còn cố biểu lộ ra vẻ mặt nghi hoặc để kích thích Ni Mạc Khắc, bộ dáng của lão hoàng đế trông cũng cực kỳ giả dối.

“Bệ hạ!” Lão hồ ly lại phát huy thần công vượt mong ngựa của mình, lập tức thay đổi vẻ mặt, chuyển sang bài khóc lóc kể lể: “Bệ hạ, xin người, xin người ngàn vạn không cần cho thần về vườn nhanh như vậy a, cựu thần tuy già rồi nhưng cựu thần còn hi vọng ở lâu bên cạnh bệ hạ, vì bệ hạ lúc cung tận tụy...” Lão hồ ly còn tranh thủ lúc lão hoàng đế không chú ý liền thò tay vào miệng, lấy nước miếng lau lau lên hốc mắt khô cứng, khả năng diễn trò hoàn toàn có thể coi là đẳng cấp thượng thừa.

“Ừm... Cái đó... Ni Mạc Khắc khanh, trăm chỉ là thuận miệng nói mà thôi, người đừng quá nhạy cảm” Lão hoàng đế hiển nhiên cũng vô cùng sợ lão hữu tướng này bỏ dở công việc nhà. Dù có hơi vô sỉ thật nhưng nhờ có hần mà Tam Vung Ngũ Thế mới có thể ngồi vững vàng trên ngôi vị nhiều năm như vậy.

“Tạ bệ hạ!” Ni Mạc Khắc chỉ đợi có thể, vội vàng đứng lên, giống như là chuyện vừa xảy ra, nhân vật chính trong vở tuồng không phải là hần vậy.

Lão hoàng đế có điểm hối hận a, mình già đầu như thế này mà lại bị lão hồ ly này lừa ngọt xót.

Đúng lúc này...

“Cấp báo!” Một gã vệ binh vội vàng xông tới báo cáo: “Ngoại thành Đế đô phát hiện cự long đang tiến lại gần, hiện tại đã vào đến vùng cấm ròi!!!!!!!”

“Cái gì?” lão hồ ly nhảy dựng lên, “Bảo vệ bệ hạ, nhanh!”

“Chẳng lẽ từ tước Declan tại Họa Vân đảo gặp chuyện rồi? Long tộc phái Long tới trả thù cướp nước sao?” Lão hoàng đế vẻ mặt vô cùng kinh sợ đứng ngo ngác một bên đoán mò.

“Nhanh, bảo vệ bệ hạ, hộ tống người xuống mặt điện!” Lão hồ ly làm bộ bình tĩnh, vô cùng quyết đoán chỉ huy, làm hữu thừa tướng nhiều năm như vậy cũng không phải là vô dụng, không có điểm phong phạm làm sao dọa được cả một đám quan viên đại thần?

Dưới sự bảo vệ tầng tầng lớp lớp của đám quân cận vệ..... Lão hoàng đế trốn vào mặt điện dưới lòng đất...

Mà giờ khắc này, ở trên không, gần một trăm đội long ung kỵ sĩ cùng vài chục kỵ sĩ khác đã nâng cao mâu thương sẵn sàng đối đầu với hắc long đang tiến đến gần. Mà trên tường thành, các đội cung tiễn cũng đã lên dây trên tay, tất cả đều nhắm thẳng lên bầu trời, có thể nói tất cả trận địa đều sẵn sàng đón quân địch.

Thế nhưng làm cho tất cả mọi người đều bất động chính là bên cạnh cự đại hắc long chính là một cỗ khinh khí cầu. Đối với khinh khí cầu độc nhất vô nhị của Tam Vực này, mọi người có thể nói là quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn, đó là kiệt tác của Kim thuật sĩ cấp AA Mã Khắc nha~.

Mà trên khinh khí cầu, Diệp Tường nhìn thấy một mảnh đông nghìn nghịt long ung kỵ sĩ mang một bộ quyết tử trước mắt thì mồ hôi mẹ, mồ hôi con cứ gọi là đua nhau mà ra. Đương nhiên, hiện tại có cự long Ba Nhĩ Bác biến thái, thì nguy hiểm gì cũng không cần phải lo lắng.

Đứng ở phía trước điều hành các kỵ binh - Thụ Nhĩ Đức ngay tức khắc thở phào nhẹ nhõm, buông vũ khí xuống khi nhận ra người ở trên khinh khí cầu, không phải ai khác mà chính là tử tước Declan tài giỏi của bọn họ.

Cảnh giới rất nhanh được hủy bỏ, các kỵ sĩ nghênh ngang ý chí chiến đấu này đều trở thành hộ vệ, cùng với cự long bảo hộ hai bên của khinh khí cầu. khiến khí thế vô cùng đồ sộ. thậm chí có người can đảm còn chạy ra nhìn một cái, nhìn thấy một con cự long đang bay lượn lại càng hân hoan, Diệp Tường mang về một con cự long, một con cự long nha! Đã có chuyện gì xảy ra thế không biết? Thật thần kì!

Sự sùng bái của binh dân đối với Declan tử tước lập tức liên bay vọt lên, ngay cả đám kỵ sĩ hộ vệ Diệp Tường tiến vào đế đô cũng bắt đầu tỏ ra tràn đầy kính nể đối với vị thầy thuốc thần kì này.

“Mẹ ơi, thật không nghĩ lại oanh động thế này, lần sau có ra đường chúng ta cũng phải ăn mặc chỉnh chu hơn mới được.” Diệp Tường vừa nói vừa sửa sang lại quần áo, bộ dáng tự ti, hí ha hí hửng.

Hắc long bay bên cạnh thấy cảnh tượng này thì vô cùng ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi: “Lão bản tại đế đô rất nổi tiếng sao?”

“Ân, cũng gọi là có chút chút danh tiếng” Diệp Tường nhìn đám người hoan hô chật cứng phía dưới, vô cùng khiêm tốn trả lời hắc long.

—

Rất nhanh sau đó đã về đến trang viên của mình, Diệp Tuwownfirhf cùng hắc long liền hạ khinh khí cầu xuống. Xa xa đã thấy Ô Ô giống như một con thỏ vui mừng bỏ nhào vào trong ngực Diệp Tường.

“Ha ha, Ô Ô có phải hay không rất nhớ ta?” Diệp Tường ôm lấy tiểu nha đầu đáng yêu cười hỏi. Đi xa lâu như vậy, Diệp Tường mới gặp lại cô bé nên tự nhiên rất vui mừng, từ thâm tâm hẳn đã đối đãi với cô bé như thân nhân rồi.

Ô ô vẻ mặt thiên chân khá ái diễm cuồn gật đầu.

“Vây hôn một cái!” Diệp Tường cực độ vô si chỉ vào chính mình mặt nói, trong đầu không khỏi nhớ đến cái cảnh kinh điển đêm trước, tiểu nha đầu này mang dáng vẻ người lớn thì thân hình cũng nóng bỏng không phải hàng thường đâu.

“Ồ, trở lại cũng không nhìn tỷ tỷ một cái đã liền ôm muội muội, đồ háo sắc!” Tây Na một bộ dáng thướt tha mềm mại xoay người, ôm ngực nhìn Diệp Tường, trên miệng mỉm cười tràn đầy hương vị khiêu khích.

“A, Tây Na tỷ tỷ, ôm một cái!” Diệp Tường cực độ vô si buông Ô Ô ra, vươn hai cái tay dâm đãng chuẩn bị nhào tới.

“Tốt!” Tây Na thả tay xuống, không ôm lấy “hung khí” nhân gian nữa, Diệp Tường liền nuốt nước miếng ngượng ngùng, sợ hãi.

“Thôi, hay là, ... sau này có cơ hội chúng ta lại lên tham thảo!” Diệp Tường sợ ôm cái “hung khí” vào người, chính mình lại không chế không nổi, chảy máu mũi thì xấu hổ lớn.

“Aiii, biết người không dám mà!” Tây Na nhìn Diệp Tường ra chiều hiểu hiểu biết. “Không, không, ta sợ đội cầu từ báo chí của đế đô chứng kiến

được ,phải biết rằng những người kia là chuyên gia viết chuyện xấu, vạn nhất lại tạo thành tin tức oanh động sẽ không tốt, chúng ta làm người thì phải chín chu , lịch thiệp...” Diệp Tường cũng làm ra bộ dáng đứng đắn, giả vờ nghiêm túc nói.

“ Lão đại, ôm một cái.” Matt không biết từ đâu xông ra, vẻ mặt hí hửng kêu to , thế nhưng Diệp Tường vùng tay một cái khiến hắn bay ra xa.

“ lão tử đối với nam nhân không có hứng thú..”

“...”

Và đương nhiên thứ khiến cho mọi người hiếu kỳ nhất chính là Ba Nhĩ Bác. Hắc Long này quả thật quá lớn , nên Diệp Tường không thể không làm cho hắn thu nhỏ thân hình mới khiến cho mọi người có thể nhìn rõ ràng cự long này.

“ Tiểu tử, long vương ban cho ngươi một sủng long sao? Tam Vung đế quốc dường như cũng chỉ có giáo đình thánh nguyệt kỵ sĩ mới có được long” Tây Na vừa hâm mộ vừa ghen ghét nói, nói xong liền xông lên xoa bóp sờ sờ thân thể hắc long. Từ rất lâu rồi nàng ra đã muốn có một đầu long làm thí nghiệm, hiện tại có rồi a , đầu này long chẳng phải sẽ bị biến thành chuột bạch của Tây Na sao?Diệp Tường nghĩ đến nữ nhân điên cuồng này liền sợ hãi, nhớ ngày đó khi chính mình dạy nàng giết sinh vật , nàng liền bắt cả mọi người rút huyết làm cho gà chó không yên, người gặp người kêu, chó gặp chó sủa.

“ Lão đại, ta thật sự quá bội phục ngươi, ngươi có thể mang một cái mẫu long mang về, quá thần kì a !” Matt vẻ mặt vô cùng tán dương nói.

“ Ta là công long!” Lời của Matt vừa nói ra liền bị nước miếng của hắc long tẩm rửa.

Chính vào thời điểm hỗn loạn này, chợt có tiếng nhạc hành lễ vang lên.

“ Bệ hạ giá lâm!”

Ni Mạc Khắc cùng hoàng thượng mang theo một đồng đại thần đi tới nhà của Diệp Tường , vì thế Diệp Tường phải một hồi hết hành lễ rồi lại vấn an.

Tam Vung Ngũ Thế vui sướng nhìn Diệp Tường an toàn trở về, thế nhưng đầu long kia còn khiến hắn cao hứng gấp bội phần. Đế quốc rốt cuộc có được một con rồng xịn,bảo hắn không hưng phấn sao được, thế nên có chút hoa chân múa tay cười cười , nói nói.

“ Hào, hào hào! Declan tử tước, khanh quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người. trẫm phong ngươi là bá tước! kim tệ năm vạn! , từ giờ ngươi chính là cố vấn quân sự của đế quốc !”

“ Tạ bệ hạ!” Diệp Tường hiển nhiên vui mừng cười như hoa nở, lại thăng quan phát tài. Hắn thật sự tin câu nói kia, vạn may đến đây, ngăn cản cũng không ngăn được.

Lão hoàng đế thì giống như một đứa bé, vội vàng tiến lên để cho hắc long nắm chính mình bay lên thiên không. Diệp Tường thấy thế cũng muốn làm long kỵ sĩ, vì vậy không thể không khiến Ba Nhĩ Bác vất vả mấy lần.

“Ai!” hồ ly Ni Mạc Khắc buồn bã thở dài một hơi, có chút mất mát nhìn Diệp Tường.

“A, hồ ly, lần này thật làm cho các ngươi có chút lo lắng!” Diệp Tường vỗ vỗ bả vai lão hữu tướng, hiển nhiên nhìn thấy lão nhân này lo lắng cho sự an toàn của chính mình nên tâm cũng cảm thấy ấm áp.

“ Ta không phải lo lắng cho ngươi, ta là đang nghĩ ngươi tại sao phải trở lại, ta còn tính toán cùng Matt thương lượng như thế nào đem cổ phần của ngươi phân ra...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Vòng Cổ Băng Mù Sương

Đêm, sâu mà yên tĩnh, tại phủ tử tước Declan , không, lúc này hắn phải gọi là phủ bá tước mới hợp tình hợp lý.

Giờ phút này Diệp Tường hào hứng rủ rê mọi người liên hoan một bữa, đương nhiên trên bàn cơm bày biện phong phú những món ngon, mà con lừa biết nói hiển nhiên cũng chạy lại đùa nháo, đương nhiên, nó không được phép nói một lời nào, đây là ước định ở chung của nó cùng Diệp Tường .

Mà Tây Na đôi khi cảm thấy chú lừa này cực kì hiểu nhân tính, nên càng không hết lời khen ngợi Diệp Tường đã mua được một con lừa tốt, bốn điều

chân(tên con lừa :>~ định để Tứ Điều Chi cơ nhưng mà nghe nó ko bi ối) ngược lại cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì cả, dù sao cái tên lão bản Diệp Tường này không tệ , có ăn có ở, còn có chơi, tuy Ô Ô bình thường tàn phá nó không ít, nhưng tiểu nha đầu này ở cùng nó cũng vẫn còn mãn hạp ý, ít nhất thời điểm Diệp Tường không có nhà, đều là Ô Ô chơi đùa với đất nó đi chơi.

“Ta nói tiểu tử này , tỷ tỷ liều mạng ở trong nhà giúp người giải quyết bao nhiêu công việc như vậy, thế mà người đi Hòa Vân Long đảo mà một chút lễ vật cũng không mang về ? Có phải là quá không có lương tâm rồi hay không?” Tây Na ngồi ở trên bàn com khoe khoang công lao, già mồm nói láo.

“A, cái này, lễ vật sao...” Diệp Tường giả bộ như có chút khó xử nói, nhưng phía dưới tay đã vói vào lục lọi trong không gian giới chi.

“Quả nhiên, nam nhân mà có thể dựa vào, heo mẹ hội lên cây!”

“Phốc!” Trên bàn com Matt cùng lão hồ ly vừa chạm cốc, đứng lúc nghe được lời mắng mỏ của Tây Na hàm ý chỉ cây đầu mà mắng cây hòe , lập tức nhe răng cười khổ.

“Được được, tặng người thứ này!” Diệp Tường đem một cái hộp siêu to đặt ở trước mặt Tây Na.

“Àn?” Tây Na hiển nhiên cười đắc ý nhìn Diệp Tường, rất rõ ràng đã lộ ra bộ dáng lang sói, nàng vừa mở cái hộp ra, lập tức một tầng hào quang bích lục tỏa sáng cả đại sảnh.

“Trời ạ, đó là... Phi thúy chi tâm! Làm sao có thể, phi thúy chi bảo đã ...đã biến mất hơn ba trăm năm !” Matt đang ngồi ở vị trí đối diện, sau khi nhìn rõ ràng vật trong hộp sau, vẻ mặt lập tức kinh hoảng, rõ ràng là cực kì rung động.

“Khanh khách ——” Tây Na che miệng cười cực kỳ tao nhã, tiếp theo liền chu môi hôn lên mặt Diệp Tường , lập tức nhẹ giọng thì thầm: “Nhân gia rất thích lễ vật này của người nha!”

Trời ạ, cái này... Nữ nhân này làm sao mặt vừa nãy cười đến tao nhã mà giờ lại trắng trợn như vậy ? Hiện tại như thế nào lại câu dẫn người khác như vậy ? Diệp Tường cảm giác trái tim của hắn lập tức kịch liệt nhảy lên, khuôn mặt có chút lửa nóng đến bên tai, lại có chút hóa đá không biết làm sao, đương nhiên, chủ yếu là đại não trong khoảng thời gian ngắn còn đang say mê, hơn nữa Diệp Tường trong đầu đã ảo tưởng hình ảnh chính mình cùng Tây Na tại phòng không người tiến hành sự tình có chút phun huyết ...

“Hắc hắc, tiểu tử, thực nhìn không ra người nhanh như vậy đã cùng trợ thủ của Mã Khắc cấu kết lại , nguyên bản ta nghĩ đến người thuần túy là để nàng làm trợ thủ, hiện tại lại mập mờ như vậy ... Tiểu tử, “ nắm chắc” hảo hảo hưng khí của nàng ta đi aaa~ !” Lão hồ ly lời nói phi thường dâm dăng, nói xong còn trưng ra bộ dáng trường bối tán thưởng vỗ vỗ bả vai Diệp Tường .

Bất quá, lúc này dường như có người ghen tị, Ô Ô từ đằng sau đóng đồ ăn chồng chất như núi nhào vào trong ngực Diệp Tường , một đôi bàn tay bé nhỏ đầy mỡ cảm lấy bộ quần áo hoa lệ sang trọng của Diệp Tường ,” tiện tay “ đi qua đi lại , ồn ào hô to : “Ồ, a, ngô, muốn, muốn, muốn...”

“A, Ô Ô có thể nói rồi!” Bốn Điều Chân ngồi bên cạnh lập tức hô ra tiếng, khiến cho tất cả mọi người trên bàn com giật mình quay về phía con lừa kì lạ này.

“Tiểu tử, con lừa người mua quả nhiên không tầm thường, hóa ra còn có thể nói!” Tây Na nói xong, còn mỉm cười nhìn thoáng qua Bốn Điều Chân, loại ánh mắt rất tà ác này, phảng phất như đang bắt đầu lên kế hoạch giải phẫu nghiên cứu các bộ phận thân thể của Bốn Điều Chân ...

Bốn Điều Chân đã từng nghe nói qua thủ đoạn nghiên cứu của nữ nhân này rồi, nào ngọn nến, roi da, dây thừng, ghế hùm, còn có... Chích, lấy máu... Nó bị Tây Na xem xét thì toàn thân càng thêm run rẩy, “Không cần phải...”

Mà lão hồ ly tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, tiếp theo cũng gật gật đầu tiếp tục dùng com, hắn coi như chưa thấy qua, phỏng chừng chuyện một con lừa cũng chẳng có gì lạ.

“Lão đại, con lừa này kéo ra ngoài bán, phỏng chừng có thể bán giá cao a!” Matt nhìn chằm chằm vào con lừa, con mắt giống bắt đầu xoạt xoạt hiển hiện ký hiệu đồng tiền .

Lập tức con lừa tựa như cực độ kinh hoảng lao về phía Diệp Tường, hai cái chân lừa gắt gao ôm lấy đùi Diệp Tường đùi phát động thể công nịnh hót : “Lão bản, không cần phải...không cần phải đem ta giao cho những kẻ ăn cây táo, rào cây sung, ta đối với người trung thành và tận tâm, thế có trắng sao chứng giám”Con lừa nịnh hót thật là làm cho mấy người trên bàn com hoàn toàn thần phục, xem ra công lực vượt mong ngựa của con lừa này tuyệt đối cùng lão hồ ly Ni Mạc Khắc vài thập niên nịnh hót lão hoàng đế không thể kém hơn.

“Cái này, được rồi, được rồi, sau này người cứ ở bên người Ô Ô là được! Ta tạm thời sẽ không để cho bọn họ làm gì người!” Diệp Tường sắc mặt chính chính cam đoan nói.

“Cảm ơn lão bản, lão bản vạn tuế, ta... Ta đi ra ngoài bên ngoài giúp lão bản canh chừng...” Nói xong, con lừa như một trận gió chạy ra ngoài, Bốn Điều Chân quả nhiên danh xứng với thực...

“Hi, nói... Nói chuyện! Hào, chơi...” Nha đầu Ô Ô kia tựa hồ là do uống chút rượu nên có thể nói , mặc dù có chút nói lắp, nhưng là làm cho Diệp Tường đủ kinh ngạc rồi .

“Ô Ô có thể nói, ta yêu người chết mất!, hôn một cái!” Nói xong, Diệp Tường vô lấy ôm Ô Ô, hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mỡ hôn xuống, nói là hôn một cái thôi thế mà Diệp Tường đồ vô si này liều mạng hôn nhiều hơn vài cái, làm cho mấy người bên cạnh đứng nhìn một hồi khinh khinh lại

khinh bỉ.

“Muốn, muốn...” Ô Ô đứng ở trên đùi Diệp Tường, một đôi bàn tay nhỏ bé đầy mỡ không quên đòi lễ vật của mình.

Diệp Tường cười khổ, sao lại quên được chứ, hắn lại từ trong không gian giới chỉ xuất ra một cái vòng cổ, toàn bộ là lam sắc tinh thể tạo thành vòng cổ, Diệp Tường đem vòng cổ lam sắc đeo lên cái cổ nhỏ nhắn của Ô Ô, ngắm nhìn một lúc rồi mỹ mãn gật đầu.

Nhưng là, vào thời khắc này, vòng cổ lam sắc trên cổ Ô Ô lập tức tỏa sáng lam quang, tất cả mọi người vội đưa tay che ánh sáng quang mang quái dị này đi, rất nhanh, hào quang lại nhanh chóng khôi phục bình thường.

Mà hiện lên trong mắt mọi người chính là, vốn nên là vòng cổ lam sắc tinh thể lập tức biến thành sắc trắng nõn, hơn nữa trên mặt còn lưu động bao trùm một cỗ tuyết sương, mà Ô Ô vẻ mặt vui thích khẽ cười vừa nãy lập tức khôi phục lại vẻ lạnh lùng, một đôi mắt to hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào chiếc vòng đã bị biến thành màu trắng trước cổ.

“Ô Ô, ngươi không sao chứ?” Diệp Tường vội vàng quan tâm hỏi.

Ô Ô lắc đầu, rời khỏi Diệp Tường ngực, lại chạy trở về chỗ ngồi của mình, tiếp tục tiến hành công trình tiêu hóa đồ ăn ban nãy.

“Tiểu tử, ngươi biết cái kia là cái vòng cổ gì không?” Tây Na nhéo lông mày, quay đầu vừa nhìn Ô Ô vừa nói.

“Như thế nào? Có vấn đề? Vòng trang sức này cùng với phi thúy chi tâm của ngươi, đều là từ trong bảo khố của Long Vương trong ban cho!” Diệp Tường thành thật trả lời, hắn dù sao cũng không hi vọng Ô Ô xảy ra chuyện gì.

“Đó là một cái vòng cổ băng sương hệ tự nhiên!” Đôi mắt của Tây Na gắt gao nhìn chăm chăm vào trước ngực Ô Ô, lắc lư buông chiếc vòng cổ xuống xuống, khẳng định nói.

“Vòng cổ băng sương hệ tự nhiên? Vật đó là gì a?” Diệp Tường càng lúc càng nghi hoặc vô cùng.

Tây Na xoay đầu nhìn Diệp Tường, vẻ mặt như đang nhìn một kẻ ngu ngốc: “Trên đại lục đã từng lưu truyền một truyền thuyết, chỉ cần gom góp năm cái vòng cổ ma pháp nguyên tố tự nhiên, có thể tìm được ba tòa ma thành Viễn cổ đã biến mất!”

“Ma thành?” lão hồ ly lông mi cũng nhảy lên, hiển nhiên là nghe nói qua truyền thuyết này.

Bên cạnh Matt cũng gật gù đầu phụ họa nói: “Truyền thuyết này ta cũng đã được nghe nói, bất quá, tựa hồ là rất xa xưa!”

“Trong đó thì có gì chứ?” Diệp Tường cười lạnh nói, “Lại là một lão hổ cười roi rằng chuyện xưa, trong ma thành sẽ không lại là bảo tàng đi? Hoặc là có được năng lượng thần kì gì?”

Tây Na nhún nhún vai buông tay không nói chuyện, thần sắc lại khôi phục vẻ lạnh nhạt bình tĩnh.

Ngược lại lão hồ ly bên cạnh nâng cằm ra vẻ cao thâm bình luận: “Ai biết trong đó có cái gì? Các truyền thuyết nhiều không kể xiết, bất quá cũng bị rất nhiều người quên lãng, không nghĩ tới thực sự có vòng cổ tự nhiên!”

Đúng vào lúc này, Nạp Khắc từ bên ngoài vội vàng đi tới vẻ mặt đau khổ nói: “Lão bản, Ba Nhĩ Bác đã uống xong mười thùng rượu Rum!”

“A, đáng chết, hắn như thế nào có thể uống nhanh như vậy? Dường như còn chưa tới một giờ a? Hắn không phải nói một thùng rượu đủ để hắn uống một giờ sao?” Diệp Tường có chút buồn bực, con rồng này thật là nát rượu.

“Lão bản, là Đạt Cổ cùng Ba Nhĩ vật lộn độ sức uống rượu!” Diệp Tường nhìn chăm chăm Nạp Khắc, trời biết Nạp Khắc có phải là cùng với hai tên kia uống cùng hay không, thiên tài mới có thể tin hai tên kia có thể thoát cái thu phục mười thùng rượu Rum to, người này tám phần là diễn trò cũng muốn uống rượu a.

“Thôi, ngươi tới kho rượu lấy cho bọn hán mười thùng rượu nữa đi!” Diệp Tường phất tay hào phóng nói, hắn biết rõ, đối với công nhân viên của chính mình không thể hà khắc, ít nhất hán rất chán ghét thời điểm bị lão bản hà khắc ở hiện đại bóc lột tàn tệ.

“Cảm ơn lão bản!” Nạp Khắc vẻ mặt mừng rỡ hấp tấp đi đến kho rượu lấy rượu, xem đi, quả nhiên là cùng uống với hai tên gia hỏa kia mà...

...

...

Đêm, im ắng, bốn phía thậm chí có thể nghe được tiếng côn trùng kêu vang.

Bên ngoài sân, trong sân, ngoại trừ cố định hộ vệ canh gác, những người khác cũng đã đi nghỉ tạm, từ khi Diệp Tường đem một đầu hắc long mang về nhà sau, phủ bá tước của hán liền cả một con chuột cũng không bị mất, những con vật mà Diệp Tường nuôi để rút ra DNA huyết thanh cầu, miêu càng vô cùng an phận đợi trong lồng, có thể thấy lực chấn của hắc long là phi thường cường hãn.

Mà, giờ phút này ở trong căn phòng tối tăm, Diệp Tường ngả chông vó nằm lăn quay trên giường, ngủ không khác biệt con lợn chết là bao nhiêu.

Mà cửa phòng của hắn đột nhiên mở ra, một đôi chân trần tuyết trắng bước tiến vào, tiếng bước chân rất nhỏ, người nọ chậm rãi đến gần bên giường Diệp Tường, mà ánh trăng ngoài cửa sổ đúng lúc chiếu vào, chiếu sáng khuôn mặt khuyếch thành tuyệt sắc nhưng lạnh như băng, đồ ngủ siêu ngắn đồ ngủ tựa hồ che không được thân thể đầy đặn mê người, càng làm cho nàng tăng thêm vài phần thành ý nhị thành thực.

Trước ngực nàng đeo chiếc vòng cổ băng mù sương, ánh trăng chiếu rọi xuống càng chậm rãi lưu động một tầng bạch sắc quang mang.

Nàng đi đến trước giường Diệp Tường thì dừng lại, trên trán có nhân nhạ sát khí. Đột nhiên, nàng giống như gặp ma bình thường, ngón tay mảnh khảnh như ngọc chậm rãi duỗi ra, đầu ngón tay rất nhỏ đụng phải khuôn mặt ngăm đen, gầy gò của Diệp Tường khiến hàng lông mày trên khuôn mặt lạnh như băng của nàng khẽ nhíu lại, trong ánh mắt tràn ngập một tia khó hiểu mà chính nàng cũng không thể nói lên lời....

Ngoài cửa sổ gió đêm đột nhiên thổi tiến vào, bức màn bạch sắc vung lên, nhu hòa mà điềm tĩnh.

Nàng lúc này mới ý thức được sự lạ lùng của mình, ngón tay dài mảnh như bị điện giật, rút trở về, đứng yên hồi lâu nhìn xem gương mặt đang ngủ say, mặc dù trên khuôn mặt của nàng sự lạnh lùng là chủ đạo, nhưng cũng có điểm chuyển chú. Một lúc sau, nàng thu hồi lại ánh mắt, người nam nhân này lúc ngủ thật sự rất giống đứa bé, nhưng hắn vẫn đối với chính mình tựa như thân nhân bình thường, thế nhưng không hiểu sao vẫn có một cảm giác kì lạ chạy qua người, cặp lông mày nhỏ nhắn kia nhíu mày, tựa hồ có chút u buồn, có chút phiền não, có chút nghiêm trọng...

Quay đầu nhìn thoáng qua vầng loan nguyệt đang tàn ngoài cửa sổ, nàng xoay người đi ra gian phòng, nhưng, tới khi đi đến cửa, nàng xoay đầu lại nhìn Diệp Tường, hai mắt có chút do dự, nhưng, rất nhanh, nàng di chuyển đôi chân trần đi ra khỏi gian phòng, khép lại cửa, bóng dáng liền biến mất, tựa hồ, cánh cửa đã tách biệt hai thế giới.

Ánh trăng nhân nhạ chiếu vào trên mặt Diệp Tường trên mặt, xem ra cũng không thể nào coi là một khuôn mặt tuấn mỹ nhưng giờ phút này rõ ràng mang theo vài phần an tường, hơi mỉm cười, cuộn tròn ngủ say...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Đùa Giỡn

Hai ngày nay, Diệp Tường luôn trong tình trạng bận rộn.

Có thêm cái chức cố vấn quân sự, dưới sự an bài của tả tướng mặt lạnh Lôi Áo, Diệp Tường chăm ngoan đi nhậm chức, đương nhiên, nơi mà hắn muốn đi nhất chính là nơi nuôi Sư Thử, nuôi Long Ưng, vì thế hắn còn cố ý đem một tên quan viên ninh bộ lẳng nhắng theo đuôi đi, tiếp theo... Sẽ không có ai biết rõ hắn tại đây nuôi lớn không biết bao nhiêu điều lao làm gì.

Chỉ biết khi Diệp Tường cảm thấy mỹ mãn vỗ vỗ quần áo đi tới, trên quần áo tuy dấu chân cũng rất nhiều, nhưng Diệp Tường lại không chút nào cảm thấy tổn hại, điều này cũng làm cho vị quan viên hộ tống cảm giác trần đầy nghi hoặc.

Phải biết rằng Sư Thử cùng Long Ưng chỉ nhận gương mặt quen, nếu không quen đến gần bọn chúng, không bị Long Ưng phóng điện chống mặt chính là bị Sư Thử báng thành khối, bọn chúng đều là ma thú cấp bốn rồi mà lại.

Đương nhiên, Diệp Tường sau khi lấy được gen điều thì cũng chẳng có chút nào hứng thú với nơi làm việc mới, dù sao lão hoàng đế mỗi lần đều cho hắn những chức quan nhàn tản, chỉ cần lấy tiền lương không cần làm việc, như vậy chức quan này xác thực rất thích hợp với khẩu vị của Diệp Tường.

Mà phần lớn thời gian, Diệp Tường đều ở trong phòng thí nghiệm ở nhà mình nghiên cứu huyết thanh gen mới.

“Ai, con mẹ nó, lại thất bại!” Diệp Tường lắc đầu, ngón tay xoa nắn cái trán, bóp bóp huyết thái dương, hiển nhiên là đang rất nhức đầu, bày ở trước mặt hắn chính là một bàn đầy những máy móc mô hình đơn giản, giờ phút này khói đen lượn lờ, trông khá là lạnh tanh bành.

“Àn, đây đã là ma tinh tốt nhất ở đế đô mà ta đã tìm được!” Đứng bên cạnh là Tây Na cũng mặc bộ đồ thí nghiệm bạch sắc, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, ôm ngực nhìn Diệp Tường.

“Ngô, loại thủy tinh vận chuyển sinh ra năng lượng vẫn không thể cung cấp ra ly tâm phân liệt cơ vận chuyển bình thường!” Diệp Tường gật đầu nói, “Đại lục sẽ không có ma tinh lớn hơn 5000 triệu trữ năng lượng thật à?” Cuối cùng, Diệp Tường chưa từ bỏ ý định hỏi Tây Na.

“Àn, coi như là ma tinh Long tộc nhiều lắm cũng chỉ là 4000 triệu năng lượng, nhưng là, ngươi còn muốn cung cấp năng lượng cùng duy trì cơ năng khác long thì không được, ma tinh đạt tới năm nghìn triệu năng lượng...” Nói đến đây, Tây Na trầm mặc suy tư.

“Có?” Diệp Tường nhíu mày lại hỏi, nhìn thấy Tây Na biểu lộ ra chút khó xử.

“Hắc ám tinh linh Hắc Ma tinh phỏng chừng sẽ có năng lượng trong phạm vi này!” Tây Na có chút nghiêng đầu nói, “Bất quá, Hắc ám tinh linh đã mai danh ẩn tích năm trăm năm trước tại Cát Sĩ Đa Á rồi a !” Nói xong, Tây Na rất bất đắc dĩ buông tay.

Diệp Tường ban đầu vốn có chút hy vọng nay lập tức lại uể oải , đến lúc nào thì hắn có thể khắc long đây? Khi nào thì mới có thể khắc long phục chế Ba Nhĩ Bác, ngẫm lại nếu có thể mang theo một quân đoàn nhiều Cự Long như vậy bay đầy trời, còn có ai không hai chân như nhũn ra? Chỉ cần có một sợi tóc của thần, làm theo có thể phục chế thần, đến lúc đó là hắn có thể làm cho Khôi Lỗi thần mở ra không gian, sau đó chính mình xuyên việt đi về ...

Đáng tiếc, hết thảy cũng chỉ là ảo tưởng tốt đẹp trong nội tâm , nghĩ đến hiện tại lại kéo thêm chút ít uể oải, thời điểm Diệp Tường chuẩn rồi đi, thì Tây Na nhìn Diệp Tường cười cười, câu dẫn mười phần

“Uy, tiểu tử, ngươi không muốn nghe một chút thông tin , thành quả mấy ngày nay tí tởm và giúp đỡ người sao ?”

Diệp Tường nghe thấy có tin tức, tinh thần vốn có chút uể oải chợt ngẩn ra, gật gật đầu, bộ dáng thất hồn lạc phách cuối cùng cũng vứt bỏ vài phần, đổi lại là biểu tình chờ mong hào hứng, vội vàng tìm hỏi.

“Kết quả như thế nào?”

“Hừ! Một vạn phần long huyết ghen của ngươi ta đã triệt để chuẩn bị cho tốt , còn có, như lời ngươi nói a- xít sun-phu-rit ta cũng đã lấy ra, chỉ là vật kia thật sự rất nguy hiểm, vạn nhất tý tởm không cẩn thận hủy khuôn mặt, ngươi gánh nổi trách nhiệm sao?” Nói xong, Tây Na dùng ánh mắt sáng choang như đèn 10000 vôn nhìn Diệp Tường , nữ nhân này ngẫu nhiên khi có thời gian nhàn hạ sẽ cùng Diệp Tường tại phòng thí nghiệm nói vài giai điệu tình yêu, cảm tình có phần giống như tổng tài với thư kí ở thời hiện đại vậy, vô cùng mập mờ.

“A, chớ sợ chớ sợ, tiểu đệ ta sẽ bảo vệ tý tởm !” Diệp Tường gật gật đầu an ủi, ánh mắt lại chăm chú nhìn vào “Hung khí” đã bạo lộ một nửa trong không khí của Tây Na, ý dâm mờ ra.

“A, vậy tối nay đệ đệ đến phòng ta giao lưu trao đổi?” Nói xong, Tây Na định bước tới.

“A, cái này... Cái này...” Diệp Tường xem như vẫn còn chút tỉnh táo , hắn đối với nữ nhân này rõ ràng vẫn còn có chút không biết làm sao, “Tây Na tý tởm, tiểu đệ ta cũng không phải là người tùy tiện như vậy a !”

“Ha ha! Chỉ sợ ngươi là người không dễ tùy tiện đứng dậy thôi! Khanh khách...” Nói xong, Tây Na che miệng mỉm cười, tư thái thật sự là phong tình vạn chủng, phong tao, nhưng không dám tiện, ở chung lâu như vậy, nàng nhìn ra Diệp Tường có sắc tâm nhưng lại không phải thuộc phái hành động nên mới cố tình quấy rối, gắt gao trên tức hấn.

“Khái, cái này đều bị ngươi nhìn ra!” Diệp Tường cũng là rất dâm đảng bật cười, tiếp theo có chút xấu hổ nói: “Bất quá, đêm nay kể chuyện đồng thoại xưa cho Ô Ô, cái này phỏng chừng không thể trao đổi !”

Tây Na vừa nghe lời này, liền oán khí dâng trào , nói: “Khi nào thì ngươi cũng kể cho tý tởm truyện xưa a! Thất tiên nữ cùng Đồng Vinh đằng sau rốt cuộc như thế nào?”

“Ách, bí mật, sau này chậm rãi trao đổi...” Diệp Tường cố ý thừa nước đục thả câu, tiếp theo giả bộ giả mặt quỷ, nghiêm trang nói: “Này a- xít sun-phu-rit thì nên sản xuất thật nhiều , còn long huyết ghen ta sẽ tự mình bảo quản !”

Tây Na nhú lại lông mày nhìn chằm chằm Diệp Tường, người này thật sự mang đến cảm giác lạ kì như muốn siêu thoát khỏi thế giới hay gì đó, nhưng là ,quá thật tự nhiên làm cho Tây Na đối với hắn càng ngày càng hiếu kỳ, hơn nữa, người này bề ngoài xem ra có chút hèn mọn bí ối dâm đảng, nhưng, thật sự lại là một người tốt.

“Ngươi có phải hay không tiêm qua long huyết huyết thanh ghen rồi? Còn có, ngươi lấy này a- xít sun-phu-rit gì chứ?”

Diệp Tường vừa nghe lời này sợ run lên, cao thấp lại nhìn hạ chính mình, “Khái, làm sao ngươi biết ta tiêm vào vật kia rồi?”

“Hừ, có thể trộm Long Ưng Sư Thử huyết dạng đi ra, một cọng lông cũng không bị thương , đoán chừng là ghen biến dị! Ngươi...” Nói đến đây, tây na lập tức ý thức được cái gì, sắc mặt hơi đổi nói, “Chẳng lẽ biến dị có hiệu lực , trời ạ, ma pháp miễn dịch...”

“Hừ, bí mật!” Diệp Tường gật gật đầu, mỉm cười, long huyết ghen rót vào trong cơ thể của hấn, xác thực ghen biến dị thành công, ngẫm lại mình chính là người đầu tiên trong đại lục mà ma pháp miễn dịch người, này tương lai sẽ như thế nào? Cái thuộc tính đáng sợ lại không thuộc về Cự Long, vậy hấn... Sẽ sáng tạo ra cái dạng gì đáng sợ hơn đây ?

“A- xít sun-phu-rit đúng là chất mà lão đầu lâu Vong Linh pháp sư dùng a! Đương nhiên, là vẫn còn có những điểm khác nhau.” Diệp Tường uất hận trả lời, hấn lần trước đã bị cái tên Vong Linh pháp sư triệu hoán ra hai cái khô lâu khiến cho dục tiên dục tử, đương nhiên phải nghĩ biện pháp hay ho đối phó với tên đầu lâu chết tiệt ý, ném qua thiết thời còn muốn hấn rút lui? Đây không phải là phong cách của Diệp Tường.

“Tiểu tử, tý tởm ta thật sự chính là đối với ngươi càng ngày càng hiếu kỳ , thật sự là không muốn rời khỏi ngươi.” Tây Na lại khôi phục một bộ dạng phong tao tán tỉnh , hiển nhiên trong lòng vẫn là bị những phát minh lạ lùng của người trẻ tuổi làm cho rung động không ít.

“A, nếu như ngươi nghĩ lấy thân báo đáp, ta là phi thường cam tâm tình nguyện !” Diệp Tường cực độ vô sỉ nói.

“Khanh khách, khi nào thì?” Nói xong, Tây Na lại mặt dày mày dạn sát người Diệp Tường.

Diệp Tường như bị điện giật, toàn thân run run, nhưng sau đó lập tức thanh tỉnh một nửa, “Đêm nay phải kể chuyện đồng thoại xưa...” Nói xong, liền chui ra khỏi phòng thí nghiệm, hiển nhiên đồng dạng giống như chạy trốn, xem bộ dáng rõ ràng là bị Tây Na lừa giỡn đến hoảng sợ. Bên ngoài hành lang còn lưu lại lời Diệp Tường ảo não phàn nàn, “Nữ nhân này làm sao lại phong tao như vậy a!”

Tây Na nghe vậy mỉm cười, xoay người nhìn về phía sau mà ngẩn người, trên chiếc kệ rậm rạp chẳng chịt bày đầy long huyết thanh gien, nàng biết rõ, Diệp Tường sử dụng gien này để làm biến dị thuộc tính của bản thân, hơn nữa đã thí nghiệm thành công, hẳn nhất định sẽ tiềm vào đám hộ vệ bên ngoài, vậy thì tương lai sẽ là một đoàn hộ vệ như thế nào đây?

May mắn là nam nhân này không có tranh phách chi tâm, bằng không đại lục này thật đúng là gặp điềm xấu... Nhưng, như hắn hiện tại cũng đủ để oanh động tất cả mọi người trong đại lục này rồi a~

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 17: Bị Bán

Trong đại điện hoàng cung.

Giờ phút này, không khí hiu quạnh ngưng kết thành từng mảng tưởng như có thể trông thấy được, mặc dù ở hai bên đại điện các đại thần đều đang đứng đầy ở đó, nhưng, lại không một ai dám mở miệng góp lời. Lôi Áo cùng Ni Mạc Khắc một tả một hữu cầm đầu đứng ở phía trước hai hàng văn võ đại thần, giờ phút này khi trong không khí đang ngưng kết một cách quái dị, hai người bọn họ đang tích cực “mất đi mây lại” với đối phương, nhưng tuyệt nhiên không ai nói một lời nào cả.

”Thương đoàn của gia tộc Từ La Lan (Violet) tại lãnh thổ phía bắc của quốc gia đã bị thú nhân bắt cóc! Chẳng lẽ... Các ngươi, không một ai trong các ngươi quan tâm tới các thương đoàn của đế quốc ta hay sao?” Tam Vương Ngũ Thế quét mắt một vòng xuống các đại thần đang cúi đầu không có chút động tĩnh gì ở phía dưới, những người mà trong dĩ vãng luôn liều mạng để góp lời, nhưng hôm nay lại an tĩnh đến như vậy, thật sự là gặp quỷ mà! Trong nội tâm lão hoàng đế sớm đã tức giận đến phát điên lên rồi.

“Lôi Áo, ngươi nói nên làm như thế nào bây giờ?” Lão hoàng đế lạnh mặt điểm danh tới tả tướng dò hỏi, khẩu khí không hề mang theo một tia nghi vấn nào, cũng không hề để cho đối phương có cơ hội thắc mắc.

Lôi Áo cung kính hành, đáp: “Bệ hạ! Thần cho rằng phát binh mới là thượng sách!”

Lôi Áo vừa nói xong, ngay lập tức các đại thần tại đại điện liền bị dọa cho kinh hoàng không thôi, liền nhao nhao “châu đầu” vào thảo luận, bỗng chốc cả đại điện như một tổ ong bị đập vỡ, ngay cả Ni Mạc Khắc đứng ở bên phải cũng bị lời nói của hắn làm cho hoảng sợ.

“Bệ hạ, vạn vạn lần không được!” Ni Mạc Khắc vội vàng đứng ra khuyên can, nói.

“Ni Mạc Khắc! Khanh có đề nghị khác tốt hơn sao?”

Lão hoàng đế sắc mặt đang nao nao kinh hoàng nghe thấy tiếng của Ni Mạc Khắc liền khôi phục lại, ung dung nhìn xuống xem Ni Mạc Khắc, lão cáo già này cuối cùng cũng đã nhảy ra ngoài rồi, người cho rằng không nói lời nào thật cho là trầm không có cánh nào để bức người lộ đuôi ra sao? Gần đây “thấu tâm thuật”, “cài bẫy” và “dụng nhân” là thuật mà lão hoàng đế am hiểu nhất, muốn không để thua tả tướng dù chỉ là một chút đi chăng nữa thì, phái hữu tướng nhất định phải có người đứng ra bày kế, chỉ là hôm nay thật ngoài dự kiến của hắn, hắn thật không ngờ đến Lôi Áo lại trực tiếp đứng ra làm “cây sào” như vậy (người đứng mũi chịu sào), mở miệng ra là nói ngáy tới muốn xuất binh đánh quốc gia của Thú Nhân.

“Thần cho rằng phái người đi sứ rồi trà trộn vào lãnh thổ quốc gia của thú nhân, bí mật cứu người, mới là thượng sách!” Tên cáo già nhất của phái cáo già liền nói.

“Hừ, ngươi cho rằng một quốc gia đang diễn ra nội chiến như vậy dễ vào lắm hay sao, đó cũng không phải là vườn sau của nhà ngươi a!” Lôi Áo cười lạnh, mỉa mai đáp lại.

Lập tức trong đại điện vừa mới im lặng một chút nay lại lần nữa diễn ra nghị luận, tin tức này bọn họ cũng là vừa từ trong miệng Lôi Áo nói ra mới biết, đương nhiên, lão hoàng đế tự nhiên cũng biết rõ việc này, chỉ là sau khi Lôi Áo nói ra lời này sau, hắn cũng không thể không nhíu mày mà suy ngẫm.

“Ni Mạc Khắc, ngươi nói phái người đi sứ, vậy trong bốn quốc phái ai thì thích hợp nhất đây?” Lão hoàng đế chậm rì rì không chế lại cục diện, kỳ thật, hắn vẫn tương đối là thiên vị tên ”giun đũa tâm phúc” Ni Mạc Khắc kia của mình, lời đề nghị của Lôi Áo: chiến tranh ư? Hay nói giỡn nha! Điều đó đồng nghĩa với việc đốt tiền sống đó (ném tiền qua cửa sổ)! Không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có luôn á, ta đã đóng chặt rồi. (T.T)

Ni Mạc Khắc nhìn thoáng qua Lôi Áo ở bên cạnh đang tỏ vẻ không vui, tự nhiên tâm tình vui sướng vô cùng.

“Thần cho rằng đề Bá Tước Declan-có vấn quân sự để đô có thể gánh vác trách nhiệm này!” Cái đuôi thò ra, cáo già ta cúi đầu báo ra một cái tên, lập tức toàn đại diện trở nên yên tĩnh như tờ.

Mà, giờ phút này, ở đằng sau đội ngũ bên trái, Diệp Tường đang bồn rộn cài lại cái mũ, nghe xong lời này, lập tức dừng lại động tác, trừng lớn mắt hạt châu, cảm thấy tình huống không ổn, lập tức áp dụng :”ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách. Diệp Tường xách dép, nhón chân, nhỏ giọng chuẩn bị chuẩn êm ra đại diện. . .

“Declan ái khanh! Khanh muốn đi đâu a?” Lão hoàng đế ung dung nhìn qua Diệp Tường đang xách dép rút tay về chuẩn bị chuẩn đi , kêu lên , lập tức tắt cả đại thần trong đại diện đều “tru ái” mà di chuyển mục quang tập trung vào tên gia hỏa hèn mọn bỉ ổi vô cùng đang chuẩn bị chuẩn êm kia.

Diệp Tường không thể không xoay người cung kính hành lễ hồi đáp: “Khởi bẩm, vi thần quá mót, cái kia...a...vì không đành lòng quấy rầy các vị trung tâm đại thần đang thảo luận kịch liệt trong đại diện, cho nên...” ĐKM! Tên cáo già chết tiệt kia dám kéo hần lên dài! Vốn hần định hôm nay chỉ là tới nghe một chút xem buổi lâm triều này nói cái gì, ai mà biết được, vừa lần đầu tiên vào triều sớm đã bị tên cáo già kia bán đi, đúng, chính xác là: BÁN.ĐI! Việc này hần mà không tính toán cho xong hần nhất định sẽ không mang họ Diệp!

“Bệ hạ, bá tước Declan không phải là võ tướng, mà là một ma pháp sư ngu ngốc, nên nhiệm vụ này tự nhiên là không đảm đương nổi a!” Lôi Áo lập tức vì Diệp Tường giải vây, vẫn như trước muốn duy trì nguyên tắc sử dụng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Đương nhiên, trong lòng Diệp Tường rất vui mừng, tả tướng bình thường hay thích trưng khuôn mặt lạnh âm độ kia tự nhiên hôm nay lại mở miệng giúp mình, làm cho Diệp Tường thật cảm động, chẳng lẽ là trước kia hần đã hiểu nhầm, một mực đem hình tượng lão nhân trung chính bóp méo, biến dạng? Không được, sau này phải sửa sửa, lập tức sửa lại mới được.

“Bệ hạ, thần cho rằng, bá tước Declan có đủ thực lực để có thể hoàn thành nhiệm vụ này!” Cáo già cẩn trọng, không chút nào lơ lỏng buông tha cho cơ hội có thể bán đứng Diệp Tường như thế này.

“Bệ hạ...” Đang lúc Lôi Áo muốn nói thêm, lão hoàng đế liền đưa tay ra ngăn cản hần lên tiếng, một đôi mắt lóe sáng nhìn chằm chằm vào Diệp Tường, khóe miệng hiển nhiên đang treo cao một nụ cười âm hiểm, nụ cười thỏa mãn của một âm mưu được thực hiện một cách trót lọt.

“Về việc giải cứu Từ La Lan -tộc trưởng gia tộc Lord liền giao cho bá tước Declan đi, việc này, trẫm sẽ phái thêm người hiệp trợ cho ngươi!” Lão hoàng đế một bộ kim khẩu đã định (quyết đoán, không cho phép chối cãi), thật hiển nhiên không để cho Diệp Tường có bất cứ cơ hội nào nguy hiểm.

“Vi thần tuân chỉ!” Diệp Tường ngoan ngoãn nghe theo, trong nội tâm đang âm thầm rửa xả, ta không phải chỉ là thu một tên hắc long làm tiêu đề thời sao? Ta trừu chọc ai, dẫn đến ai a, vậy mà tại sao lại bị người bán như vậy... Hòn nữa còn là do một đám lão cáo già này!

Linh mệnh sau, Diệp Tường xem như về nhà để làm công tác chuẩn bị.

...

...

Trong phủ của tả tướng Lôi Áo:

” Bá phụ Lôi Áo, ta nhất định phải đi theo để cứu cha ta!” Diane Lâm vẻ mặt bình tĩnh cắn môi nói.

Đang bận rộn tưới nước cho hoa, Lôi Áo không hề quay đầu lại, giả bộ như không nghe thấy cô nàng này nói.

“Phụ thân, ngươi hãy giúp Diane Lâm đi, con nguyện ý đi cùng Diane Lâm, cùng nhau đi tới Bắc Bái Nhân- lãnh thổ của thú nhân để giải cứu cho bá phụ Lord!” Lôi Khắc Tư ở bên cạnh cũng đang lâm vào cảnh đứng ngồi không yên, cũng đứng lên để khuyên phụ thân của mình.

Diane Lâm ở bên cạnh hơi có chút cảm động nhìn thoáng qua nam tử tóc vàng này, tuy trước kia xác thực không thể nào yêu mến hần, nhưng hần vẫn y nguyên theo đuổi chính mình, hơn nữa chưa từng có yêu cầu gì, như lần này, khi nghe cha mình gặp chuyện không may, Diane Lâm liền tìm tới Lôi Khắc Tư, Lôi Khắc Tư không nói hai lời, lập tức mang nàng tới gặp phụ thân của hần.

Phải biết rằng hiện tại ở đế đô, mọi con đường đi tới lãnh thổ quốc gia của thú nhân đều đã bị phong kín, đế quốc đã không cho phép bất cứ một thương đoàn nào đi tới lãnh thổ quốc gia của thú nhân, có trời biết được cái quốc gia thú nhân đang hỗn loạn kia có thể đem bắt một thương đoàn khác để uy hiếp Ba Vung Đế Quốc hay không, sự tình ngày một mở rộng, tùy theo mà đến cũng chỉ có nước làm cho hai nước xung đột, đến lúc ấy để có thể thông qua những trạm kiểm soát phong tỏa kia thì chỉ có thủ dụ do tự tay tả tướng viết mới có thể đi qua thôi.

“Ngươi biết vì sao hoa của ta đều xinh đẹp như vậy không?” Lôi Áo hỏi phi sở vấn (trả lời ngược với câu hỏi), ngược lại quay đầu lại hỏi Diane Lâm về mặt lo lắng một câu.

“Bá phụ, cha ta tùy thời có thể bị nguy hiểm tới tánh mạng...” Diane Lâm lo lắng muốn tiến lên, nhưng bị Lôi Khắc Tư ở bên cạnh giữ chặt, đối với nàng gật gật đầu, hiển nhiên hần hiểu rất rõ phụ thân của mình, biết rõ cách xử sự của ông.

“Làm một việc, trước tiên muốn chuyên tâm, muốn cố gắng, vẫn là không đủ !” Lôi Áo rút cục buông tay khỏi cái bình tưới, trở lại phòng khách ngồi xuống, đối với Diane Lâm thể hiện ra một tư thế mời ngồi khách sáo, Diane Lâm nhẫn nại ngồi xuống trên mặt ghế bằng gỗ quý giá đẹp đẽ, bên cạnh, Lôi

Khắc Tư cũng im lặng nghe phụ thân của mình giải thích.

”Giống như hoa hồng, cần nhiều ánh sáng mặt trời, cần hơi nước, cần người dốc lòng trồng...” Lôi Áo tiếp tục nói, “Phụ thân ngươi làm việc cẩn thận, dốc lòng là như thế! Có lẽ hần cũng không hi vọng ngươi đi cứu hần!” Nói xong, Lôi Áo chăm chú nhìn Từ La Lan người được bồi dưỡng trở thành kẻ thừa kế đời sau này.

“Ta muốn cứu cha ta, về phần như lời người nói, cha ta dốc lòng bồi dưỡng ta, đó đơn giản là bồi dưỡng người nối nghiệp, ta có thể hiểu hần, nhưng, hần dù sao cũng là cha ta! Làm nữ nhi, sẽ không thể nghe nói hần gặp nguy hiểm, mà có thể thờ ơ không để ý tới.” Diane Lâm đứng lên, kiên định đáp trả.

Lôi Áo gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, nói: “Ngô, quả nhiên là đồng dạng cố chấp như lão đầu Lord cứng cổ kia!”

“Phụ thân...” Lôi Khắc Tư vừa muốn nói, Lôi Áo lập tức đưa tay ngăn cản, đứng lên tỏ vẻ có chút mệt mỏi nhìn thoáng qua con của mình, tiếp theo đi đến bên cạnh bàn công tác không xa đó nhắc bút lên viết gì đó.

“Các ngươi, ngày mai đi theo hộ tống bá tước Declan lên đường đi!” Nói xong, Lôi Áo cầm lấy thủ dụ viết tay đưa cho con mình, vỗ vỗ bờ vai của hần.

“Đa tạ bá phụ!” Về mặt Diane Lâm cảm kích không thôi, hốc mắt tràn đầy nước cuối cùng nhịn không được chảy xuống.

“Phải cẩn thận!” Lôi Áo phân phó xong cuối cùng nói một câu, rồi đi vào trong thư phòng của mình đóng cửa lại.

Còn Lôi Khắc Tư ở bên cạnh nhẩn nhẩn lại, vừa rồi hần mới nghe thấy một cái tên rất quen.

“Declan...” Đúng vậy, đúng là tên này, chính là cái tên ban đầu ở trên yến hội làm cho mình mất hết mặt mũi, còn làm cho phụ thân vì cứu chính mình mà phải nhúng tay vào.

Mà Lôi Áo vừa đi vào thư phòng của mình xong, lập tức đi đến hai hàng giá sách phía trước, tiếp theo sờ trúng một quyển sách dày đặc chữ, lôi kéo, “Răng rắc, răng rắc...” Lập tức hai cái giá sách đang khép chặt lại lập tức tách ra để lộ ra một gian mật thất.

Mà trong chính giữa mật thất, một pháp sư mặc áo bào đen đang nổi lơ lửng, nguyên bản thân thể ở dưới pháp bào đang nhắm chặt mắt lập tức bùng mở ra, pháp trượng Khô Lôu cắm trên mặt đất lập tức bay lên, mang theo vài luồng khí đen u oán, chỉ hòn bốn phía bay lên lượn quanh đó.

“Rầm!” Pháp sư lập tức ngẩng đầu, đôi mắt âm hiểm phản phật thiêu đốt lên bạch sắc vong linh chi hỏa (lửa màu trắng thiêu đốt linh hồn), đây đúng là gã vong linh pháp sư đêm đó đã mang theo cuồng kiếm sĩ Ba Cát, còn có Đức Lỗ Y Âu Nạp Tang đi ám sát Diệp Tường.

“Thương thế như thế nào? Pháp thuật hồi phục chưa?” Lôi Áo cau mày dò hỏi.

Vong linh pháp sư vừa nghe lời này, bạch sắc hỏa diễm trong hốc mắt lập tức rút trở về, pháp trượng lại chậm rãi bay trở lại mặt đất, vẻ mặt nhiều nếp nhăn tựa như mặt nước, nét mặt già nua lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Ít nhất còn cần một tháng nữa mới có thể khôi phục!” Trôi nổi giữa không trung, vong linh pháp sư trầm thấp đáp lại.

Lôi Áo khẽ thờ dài một cái, một đôi ánh mắt trung niên hữu lực lập tức tràn ngập sát khí, nghi ngờ nói: “Nữ nhân kia rốt cuộc có địa vị gì? Sao có thể đem ngươi-một vong linh pháp sư đánh đến mức không thể chống trả lại?”

“Ta cũng không rõ lắm!” Thanh âm trầm thấp lại lần nữa từ giữa không trung trôi nổi truyền tới, “Khẳng định nàng không phải là pháp sư Hệ Băng bình thường, loại đẳng cấp này tuyệt đối vượt quá hiểu biết của các pháp sư tại cát sĩ đa á đại lục!”

“Ta đã cho Ba Cát cùng Âu Nạp Tang đi điều tra việc này...” Lôi Áo lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói.

“Thú Tộc bên kia nhiều loạn đến đâu rồi?” Vong linh pháp sư hỏi.

“Thượng đẳng đại thú vương đã chết, đại vương tử Darie cùng tiểu vương tử Đạt An đang đánh tới nơi chết ta sống!” Lôi Áo chỉ nói một câu đã mang tình trạng thú quốc tóm tắt xong, “Về tự nhiên chi liên, ta tính làm cho Lôi Khắc Tư qua bên kia tìm xem!”

“Lôi Khắc Tư?” Vong linh pháp sư có chút nghi ngờ hỏi lại, tiếp theo lại dặn dò: “Hãy để cho Ba Cát cùng Âu Nạp Tang âm thầm hiệp trợ!”

“Được!” Lôi Áo gật gật đầu, lập tức lui ra ngoài.

Đội mật thất đóng lại sau, hốc mắt vong linh pháp sư lập tức toát ra một cỗ bạch sắc vong linh chi diễm, trầm thấp tức giận nói: “Cho dù ngươi là thần, ta cũng nhất định sẽ làm cho ngươi phải trả giá!”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 1: Băng Tuyết Trên Đường Trường

Dãy núi Đoạn Giáo Nhân, tọa lạc ở biên cương, nơi tiếp giáp giữa Tam Vung đế quốc cùng nơi mà thú nhân thống trị Bắc Bái Nhân, đây là nơi mà các dãy núi kéo dài liên miên không dứt, cao thấp đủ loại, riêng chiều rộng đã lên đến hai cây số, đây là dãy núi cao nhất của đại lục Cát Sĩ Đa Á.

Mà bởi vì do gió thổi từ biển vượt qua dãy núi này tiến vào đại lục, khiến cho các vùng phụ cận một km quanh dãy núi Đoạn Giáo Nhân hoàn toàn bị bao trùm một tầng bạch sắc như tuyết đọng, hơn nữa nhiệt độ ở các vùng phụ cận này cũng rất thấp, quanh năm đều buổi giá như mùa đông vậy.

Bỗng từ trên trời cao xuất hiện một bóng hùng ung gào thét một tiếng, lập tức tuyết từ trên chỗ cao cao, dọc theo sườn núi Tuyết Sơn trượt xuống, không gian phía dưới phủ đầy tuyết, từ mặt đất cho tới cả cây cối ở trên núi cũng bị tuyết phủ dày đặc, ngay lúc hùng ung kia đang thỏa mãn mà kiêu ngạo bay qua đỉnh núi Tuyết sơn, liệng xuống thung lũng, liền đụng ngay phải một đội nhân mã đang gian nan hành tẩu trong sơn cốc đầy tuyết trắng.

Đội ngũ này chính là đoàn người Diệp Tường được phái đi sứ tới Bắc Bái Nhân-đất nước liên minh của Thú Tộc để cứu viện cho gia tộc Từ La Lan (Violet).

Giờ phút này, Diệp Tường đang ngồi ở trên lưng ngựa, hai tay lôi kéo cái thảm dày cộp đang bao trùm quanh thân, toàn thân bị lạnh tới mức run rẩy, mà, hai hàm răng cũng không hề chịu thua kém, đang thi nhau dạo nhạc biểu tình!!

”Ất.....tttt.. Ất xì!!” Diệp Tường hung hăng bật ra một tiếng hắt xì làm vang vọng cả sơn cốc Tuyết Sơn, “*Lạnh chết ta, Tam Vương, lão nhân chết tiệt kia nhất định là muốn cho lão tử chịu khổ sai đây mà, bà nội nó chứ !*”

“*Đạt Cổ, ngươi không lạnh sao?*” Diệp Tường run run kéo sát tấm thảm vào sát người rồi quay qua hỏi thú nhân hộ vệ đang đi phía trước người hắn.

Thú nhân cao lớn uy mãnh này trên đường đi vẫn một mực cản trợ hộ vệ bên người Diệp Tường, hơn nữa còn không có phản nản lấy nửa câu, không thể không nói Đạt Cổ lớn lên quả thực rất cường tráng, thân hình cao lớn chỉ choàng một tầng da thú, hơn nữa còn không hề đi giày, vẫn một mực đi chân trần trong tuyết lạnh, chỉ điểm ấy thôi cũng đã đủ để làm cho Diệp Tường lo lắng. Cái tên thật thà phúc hậu này có phải là một tên đại ngốc hay không đây? Hắn thậm chí còn không hề mở miệng để xin quần áo lấy một lần.

“*Không lạnh! Tất cả thú nhân đều rất khỏe mạnh!*” Đạt Cổ trả lời ngắn gọn lại vấn đề mà lão bản của chính mình vừa đặt ra, biểu lộ hoàn toàn không giống với nói láo, nói xong hắn lại tiếp tục nắm cương ngựa phía trước Diệp Tường, tiếp tục dẫn đường.

“*Thật sự là...một gia hỏa da...thịt dày a!*” Diệp Tường lạnh tới mức nói chuyện cũng run rẩy không rõ, nhưng ở trong nội tâm lại đang rất vui mừng thu được một hộ vệ tốt như vậy thật đáng giá.

“*Này, nữ nhân kia, ngươi có chắc là đi đúng đường không đây?*” Diệp Tường quay lại, hướng về phía một người đang vui đầu bước đi trong tuyết phía trước chất vấn.

Thân ảnh thon thả đang đi phía trước kia nghe thấy lời nói liền dừng cước bộ lại, hé mở ra trường bào màu đen đang vây kín toàn thân, lộ ra gương mặt xinh đẹp bị đông cứng đỏ rực thật đáng yêu, người này không phải ai xa lạ, đúng là Diane Lâm! Ngay lập tức từ một bộ đáng đáng yêu, Diane Lâm liền biến thành một người đàn bà chanh chua bày ra tư thế chống nạnh đáp lại:

“*Đồ lưu manh kia, nói cho ngươi biết, nếu không tin lời của lão nương, ngươi liền lập tức quay đầu lại cho ta!*”

“*Này, người đàn bà chanh chua kia, ta có điểm nào lưu manh hả? Sao lại gọi ta là lưu manh hả? Đồ.....đồ vu oan giá họa kia...ta...ta thật sự muốn cắt đứt cái lưỡi của ngươi đi!*” Diệp Tường ngồi trên lưng ngựa ngay lập tức hút lấy nước mũi đang lưu luyến chưa nở rồi bỏ xoang mũi vào, không chút nào cam tâm chịu yếu thế cãi lại.

Đạt Cổ chán nản lắc đầu, đôi nam nữ này trên đường đi đều đã cãi nhau vài chục lần rồi, ba phút một trận nhỏ, một giờ một trận lớn, quả nhiên, mẫu thân nói rất đúng, giữa nữ nhân và nam nhân quả thật có sự khác nhau rõ rệt, vì vậy mà họ không hợp nhau chẳng? Rõ ràng mới vừa rồi lão bản còn lạnh run người, nhưng, bây giờ nhìn lại mà xem, cùng một nữ nhân cãi nhau, nói lắp cũng vẫn cãi tốt lắm, quả nhiên là thần kỳ mà, quay về tới Thú Tộc lần này chính mình cũng phải tìm lấy một mẫu thú nhân (thú nhân cái) mới được.

“*Còn không phải lưu manh? Nếu không việc lần trước ngươi muốn nhìn lên ta thay quần áo giải thích như thế nào?*” Bộ dạng Diane Lâm vô cùng tức giận nên muốn trở mình tính lại nợ cũ, quả nhiên, nói nữ nhân này keo kiệt quả thực là phi thường, phi thường chính xác.

Đương nhiên, về việc kia...ách...cái việc mà khi Diane Lâm đang tắm rửa bị Diệp Tường nhìn thấy, thực ra cũng là do Diệp Tường nhận nhầm phái thủ dụ của tả tướng chuyển tới cho nữ nhân này mà khi ấy lại đúng lúc hắn đang chuẩn bị xuất phát, cho nên mới vội vội vàng vàng đem tới cho Diane Lâm. Ai biết được khi vào phòng gọi mấy lần cũng không nghe thấy có người trả lời, nên hắn mới đi tìm khắp nơi trong phòng, lại đúng lúc nữ nhân này đang thay quần áo, kết quả, khuy, Diệp Tường đã không cẩn thận bị nữ nhân này độc mồm độc miệng gán ngay cho cái mủ là lưu manh, sắc lang. Aiz! Hắn thật oan a!

“*Thanh danh của ta so với bông tuyết trên mặt đất kia tuyệt đối thuần khiết hơn! Nhìn ngươi? Còn không bằng bảo ta đi ngắm heo mẹ còn thỏa mãn hơn!*” Công lực võ miệng của Diệp Tường ngày càng mạnh hơn, phỏng chừng trong tương lai có thể cùng các vị đại thẩm bán thức ăn ở chợ liều mạng cũng nên.-;-!

“Người...” Diane Lâm run run chỉ tay vào hắn, tức giận mà nói không ra lời, xác thực, khi hai người đấu võ mồm, lúc kết thúc trận đấu thường xuyên là nàng bị bại trận thảm hại.

Lúc này, thảm phía trước ngực Diệp Tường đột nhiên động đậy, sau đó bị vạch trần, rồi một cái đầu đáng yêu chui ra.

“Ca... Lưu manh... Có thể... Ăn sao?” Ô Ô giờ phút này mang một bộ dạng khờ dại không rõ ngẩng đầu hỏi Diệp Tường, biểu lộ khờ dại đáng yêu làm cho Diệp Tường cười khở không được, nha đầu này tuy nói chuyện còn không rõ, nhưng vì sao lại lựa đúng mấy từ mấu chốt mà hỏi chứ?

“Khanh khách...” Lúc này cuối cùng cũng đến lượt Diane Lâm hãnh diện che miệng nở nụ cười, nói thật, nàng thích nhất là được xem hình ảnh tên lưu manh này bị ghen, đôi nàng cười thật xinh đẹp xong, khi thân thể có thể ngừng lại, liền giải thích cho Ô Ô biết, “Lưu manh chính là sắc lang đấy! Ca ca của người chính là một tên lưu manh!”

Ô Ô quay đầu, một bộ dạng cái hiểu cái không chăm chú nhìn Diane Lâm, qua một lúc lại dùng khẩu âm lấp bắp hỏi: “Sắc... Sắc sắc... Lang... Lại là... Cái gì? Có thể... Có thể, ăn sao?”

“Hm, sắc lang chính là người xấu ý!” Diane Lâm dùng ngón tay thon dài mảnh khảnh của mình chỉ thẳng vào Diệp Tường tiếp tục giải thích, “Ca ca của người-Declan đích thực là một tên sắc lang thích xem thân thể của nữ hài tử, là người xấu!” Nói xong, còn đối với đôi mắt to đang nhìn chăm chú của Ô Ô vui vẻ gật gật đầu.

Ô Ô lại quay cái đầu đáng yêu của mình lại, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Diệp Tường đang cười khở, tiếp theo lại quay đầu lại đối với An Lâm (tức Diane Lâm, hix, h mới tìm được tên tiếng trung của bà này) nói: “Ca ca... Không... không... không... Không phải người... xấu! Ca ca! Người tốt!” Nói xong, lại xoay người dùng đôi bàn tay nhỏ bé bắt lấy áo của Diệp Tường.

Lời này của Ô Ô làm cho Diane Lâm hơi sững sờ, cái tiểu nha đầu này quả thật đã bị tên lưu manh kia tẩy não quá nghiêm trọng rồi!

Bộ dạng Diệp Tường càng dương dương đắc ý cười nói: “Xem đi, ai cũng bảo ta là người tốt! Ngay đến một tiểu cô nương cũng nói như vậy!” Nói xong, Diệp Tường liền đem thảm trước ngực khếp chặt lại bao phủ kín mít toàn thân Ô Ô. Thực ra ban đầu Diệp Tường vốn không muốn mang theo Ô Ô đi cùng, ai ngờ bé bám chặt lấy hắn, chết sống cũng không buông ra, rơi vào đường cùng, Diệp Tường đành phải mang bé theo, ở trên đường đồng thời kiểm luôn chức vụ bảo mẫu.

Diane Lâm trông thấy Diệp Tường lại ôm Ô Ô, còn cười đậm đàng hèn mọn bỉ ổi đến như vậy, cảm thấy... Đúng, cảm thấy như người này nhất định là biến thái, nếu không, tại sao lại chuyên môn nuôi nữ đồng? Hắn lại không hề kết hôn, cũng không có thân thích, cô muội muội này tám phần là do tên lưu manh này đem một lương dân nghèo rớt mùng nào đó bức lương làm kĩ nữ sau đó sinh ra tiểu cô nương này rồi hắn tới đoạt lấy. “Hừ, biến thái!” Diane Lâm quay đầu tiếp tục đi.

Mà đội ngũ hộ tống Diệp Tường lần này ngoại trừ Diane Lâm cùng Lôi Khắc Tư tiểu bạch kiểm kia ra, còn có hai gã quan ngoại giao từ đề đồ đến, đồng thời cũng tăng thêm hộ vệ, tổng thể lên tới ba mươi mấy người như vậy, đương nhiên một nửa số hộ vệ đều là người hầu cận của Diệp Tường, hơn nữa... Đây đều là những hộ vệ có thân thủ tốt nhất của hắn, đồng thời đây cũng là những người đã được cải tạo, được tiêm gen huyết thanh của long tộc vào người, có bảo tiêu như vậy đi theo, xem còn có ma pháp sư nào động được tới hắn? Như vậy không phải là tự tìm lấy cái chết sao?

Đương nhiên, điều duy nhất làm cho Diệp Tường buồn bực chính là bên cạnh hắn không có một người nào, không có một cái nào luyện được tới đẳng cấp Nhật Dương pháp sư, nghe nói tế tự Tất mẫn của Thú Tộc không tệ, quay về phải thu lấy vài tên làm tùy tùng mới được, tin tưởng rằng, bằng vào nhân phẩm của hắn cùng với đãi ngộ hậu hĩnh hắn là không thành vấn đề. :P!

“Hắc hắc, người trẻ tuổi này thật có sức sống a...” Một tên quan viên với hai hàng râu như cá trê béo đi ngay sau cùng một tên trung niên gầy gò đi bên cạnh cười nói, đương nhiên, tên có thân thể béo tròn đến mức dù cho Diệp Tường đã quấn hai vòng thảm dày cộp quanh người nhưng so với hắn vẫn còn kém tới 1 nửa này chính là 1 trong 2 viên quan ngoại giao được phái đi, tên là Javier.

“A, bá tước Declan chẳng phải cũng là một người trẻ tuổi hay sao!” Gã trung niên cũng gật gật đầu, hai tên chán ghét này ra sức nịnh hót như vậy đơn giản cũng chỉ là muốn vỗ vỗ mông cho vị hoàng đế này ở trước mắt người tâm phúc thôi, người trung niên này tên là Độc Phàm.

“Nhắc tới mới nhớ, tiểu muội của ta là fan của bá tước Declan đó!” Lão mập mạp Javier cười cười đem quan hệ trời ơi đất hỡi, quan hệ mà đại bác bắn tầm xa cũng chưa tới của muội muội hắn moi ra kéo vào.

“Mẫu thân của ta có nuôi một con thần lân ba đuôi chính là mua từ “sùng vật điểm” của bá tước Decla đấy! Bà cũng là fan của Declan!” Nam nhân trung niên tên Độc Phàm kia cũng không chút nào cam chịu thua thiệt liền vội vàng tranh nói.

Diệp Tường ngồi ở trên lưng ngựa nghe xong mấy lời này, lập tức cảm thấy như bị gió lạnh lùa vào, toàn thân run rẩy liên hồi, cái mũi cũng lập tức ngửa ngửa.

“Ất xì!” Lần này tiếng phì phì phát ra từ trong mũi Diệp Tường làm vang vọng tới toàn bộ đội ngũ, toàn sơn cốc đều truyền đi truyền lại âm thanh hất xì của Diệp Tường.

Nhưng mà, đúng lúc này, nguyên bản đang vốn yên tĩnh, chỉ có rét lạnh cùng tuyết trắng tràn ngập mặt đất tuyết son cốc lại bỗng chốc sáng ngời, còn nghe thấy cả một thứ âm thanh kì lạ nữa. Cả đoàn người hoàn toàn ngưng ngẩn, trong lỗ tai nghe thấy chính là một thanh âm ừ ù nhấp nhô.

“Nhanh! Mau trốn đi, là tuyết lở!” Lôi Khắc Tư ở phía trước trông thấy trên mặt đất nhấp nhô tuyết bụi lập tức hét lên cảnh báo.

Đội ngũ mới vừa rồi còn chinh tề ngay ngắn ngay lập tức đã sợ hãi loạn thành một đoàn rối tung, Javier mập mạp cùng Độc Phàm sợ hãi tới mức ngã từ trên lưng ngựa xuống, kêu la nói:

“Nhanh! Nhanh mang ta đi trốn ở dưới mặt đá đi!”

“Mẹ nó! Nếu mà biết sẽ xui xẻo như vậy, ta đã sớm không nhận cái nhiệm vụ giải cứu này...”

Mà Diệp Tường ở bên này càng khoa trương hơn, Đạt Cổ ở đằng trước dẫn ngựa là một cơ linh (pháp sư có khả năng dịch chuyển), nâng cả người lẫn ngựa lên, bay thẳng đến chỗ tảng đá đối diện, trùng hợp là lại trốn đúng vào khe hở ở đằng sau tảng đá đó, vừa đúng lúc đó mặt đất cũng kịch liệt rung chuyển, ngay lập tức cả một bầu trời tuyết trắng âm âm đỏ xuống.

Âm âm——

Diệp Tường nhắm chặt mắt lại, lo lắng không thôi... Không gian xung quanh vô cùng khủng bố hắc ám, tử khí như đang vây chặt nơi đây càng làm cho hắn ôm chặt lấy Ô Ô, tựa hồ lại giống như lần trước, sợ cái nha đầu này sẽ lại xảy ra chuyện gì đó, mà dường như hai lần xảy ra sự cố nguy hiểm tới tánh mạng như thế này, hắn đều cùng nha đầu này ở cùng một chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuộc đời Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2: Bị Tập Kích (Thượng)!

Đoàn người Diệp Tường, cuối cùng cũng bỏ ra được từ trong tầng tầng lớp lớp tuyết dày, không khí buồn bức này làm cho hắn lại muốn mắng người một trận.

May mà trận tuyết lở này cũng không gây ra thương vong, cũng thật may là bọn hắn phát hiện sớm, chỉ là... toàn bộ lương khô cùng nước uống đều bị mất sạch, điểm ấy chính là nguyên nhân cho Diệp Tường muốn chửi người một trận.

Đoàn người dần dần chinh đồn lại, đem đồng bạn cứu ra sau, lại tiếp tục giẫm lên lớp băng tuyết dày đặc đọng trên đường, hướng về phía mục đích ban đầu đi tới.

“Chúng ta cần tăng tốc lên, nếu không nhanh rời khỏi nơi này, thì khi khí trời tại dãy núi tuyết Đoạn Giáo Nhân này ấm lên, tuyết ở phụ cận sẽ rơi xuống, sớm muộn chúng ta sẽ gặp phải bão tuyết!” Diane Lâm trầm mặt nhìn qua không trung trên Tuyết Sơn đang cuộn cuộn hình thành từng trận mây đen dày đặc, nói, khí trời tại Tuyết Sơn này luôn luôn thay đổi bất thường.

“Này, đường này thật là con đường gần nhất sao?” Diệp Tường rất bất bình, nên buông lời nghi ngờ. Nếu sớm biết thì lúc trước đã không nghe lời của bà chằn này, cái gì mà đường này gần nhất? Từ đầu tới giờ chỉ thấy nguy hiểm nặng nề, hết gặp phải tuyết rồi đến tuyết lở, có trời mới biết sau đây sẽ gặp phải cái gì nữa! Diệp Tường nói như vậy chẳng qua cũng là vì cái mạng nhỏ của hắn mà tính toán thôi, muốn hắn thực vì Tam Vung đế quốc hiến thân sao? Nói đùa gì vậy chưa! Hắn chẳng qua cũng chỉ là một người xuyên việt (xuyên không) mà tới thôi, liên quan gì hắn chứ.

“Hừ! Nếu không vì người, chúng ta sẽ bị mất mát hai ngày lương khô sao? Nhìn khí trời này thì tối thiểu nhất chúng ta cũng phải đi mất ba ngày nữa!” Lô Khắc Tư ở bên cạnh cười lạnh, mĩa mai, tiểu bạch kiểm này trên đường đi luôn luôn đối với Diệp Tường gây hấn, tuyết đối sẽ không để chút thể diện nào cho hắn.

“Đừng quên, ta mới là thủ lĩnh của đội ngũ này! Nếu làm cho lão tử không vui, lão tử liền trở về!” Diệp Tường cũng rất khó chịu nói.

Lúc này Diane Lâm đứng phía trước nghe xong lời này, lập tức tức giận quay đầu lại nhìn Diệp Tường đang ngồi trên lưng ngựa, tiếp theo đó bước như bay trên nền tuyết dày đặc tới trước ngựa của Diệp Tường, một nhát túm lấy Diệp Tường đang cuộn tròn trong thảm giữ ấm, hai mắt phóng hỏa như chuẩn bị muốn giết người.

Diệp Tường đang ngoan ngoãn ngồi trên lưng ngựa, nào biết đâu chỉ với một câu nói như vậy lại khiến cho người “phụ nữ có chồng” này nổi điên lên, nguyên bản cái móng vuốt chỉ đang bình ôn ngồi ở trên lưng ngựa, liền bị “phụ nữ có chồng” một nhát kéo mất thảm, lập tức Diệp Tường liền theo quán tính mà từ trên lưng ngựa ngã về phía trước, té xuống mặt đất lạnh căm căm. Nhưng hắn cũng rất kịp thời mà kéo theo một cái đệm lưng cho mình!

“A!” Diane Lâm xù chí không kịp, liền bị cái tên lưu manh này từ trên lưng ngựa vật ngã xuống đất theo, thân thể tự nhiên theo quán tính mà hướng về mặt đất lăn xuống.

Hai người lập tức ôm làm thành một đoàn, không ngừng hướng mặt đất mà lăn, tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, tư thế của hai người lúc này, ân, khi thì nam thượng nữ hạ, khi thì nam hạ nữ thượng, hơn nữa còn vuốt ve rất căng, làm cho mọi người xung quanh toàn bộ bất động, yên lặng nhìn xem một nam một nữ này đang tại trong đồng tuyết giãy dụa, quay cuồng.

Diệp Tường bị nữ nhân này gắt gao ôm lấy thân thể, đầu óc đảo tới đảo lui càng nhanh muốn hôn mê, trong ngực lại đang ôm một thân thể nhu nhược ảm áp quả thực cầu dẫn ra một đoàn hỏa tại thân thể phía dưới của hắn, hắn thật không nghĩ tới trời lạnh như vậy mà đệ đệ của hắn vẫn còn có năng lực mạnh mẽ của giống đực, vẫn còn có thể “Xây ra hoà loạn” cơ đấy.

Diane Lâm cũng đang sợ hãi muốn chết, bất thành linh xảy ra biến hóa làm cho nàng trở tay không kịp, một đôi tay gắt gao nắm lấy quần áo đối phương, hơn nữa miệng còn không ngừng a a kêu sợ hãi, hai người cứ giục nguyên tư thế quái dị như vậy mà lần qua lần lại, đầu óc choáng váng quay cuồng một hồi lâu mới ngừng lại.

Đương lúc Diệp Tường tưởng cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị cất lời khen mỹ nữ thần may mắn tỷ tỷ một tiếng, đột nhiên cảm giác được hai tay của mình bắt được một thứ gì đó mềm nhũn, Diệp Tường liền thận trọng cúi đầu xuống xem xét, lập tức đầu óc sung huyết, trong nội tâm càng kích động a, cái này... Chiêu này là bốp zú Long Trảo Thủ (ờ ờ, ta định đổi thành “khí trộm đào” nhưng nghĩ tới nên tôn trọng tác giả nên giữ nguyên), tại sao lại không cẩn thận dùng tới rồi?

Diệp Tường kích động, khiến tay run mà gãi gãi, Diane Lâm ở phía dưới sắc mặt lập tức hồng như quả táo chín mọng, giờ phút này nàng cũng xấu hổ chỉ biết yên lặng nhìn tên lưu manh này đang ngồi tại trên người mình mà giờ trò.

“*Ấn, co dân không sai...*” Diệp Tường đầu nóng đầu bật thốt lên.

“*Đi chết đi!*” Diane Lâm lập tức nhắc giày lên, trực tiếp đem Diệp Tường đạp bay ra ngoài rồi nhanh chóng lùi lại phía sau vài bước.

Diane Lâm vô cùng tức giận, trừng mắt Diệp Tường, mắng: “*Sắc lang!*”

“*Ta không phải cố ý!*” Diệp Tường từ trong đồng tuyết vội vàng bò lên, một bộ oan uổng vô cùng, vội vàng giải thích.

Không phải cố ý? Thì phải là nói, người này là cố ý? Mạch máu trên thái dương Diane Lâm bạo lộ rõ rệt, nàng nắm nắm tay, tựa hồ như đang cố gắng không chế để không tùy thời mà sẽ bạo phát lửa giận, sợ rằng không kiềm chế được mà hạ sát tên lưu manh ở trước mắt này.

“*A, ta là cố ý! Vừa rồi tuyệt đối không phải là chiêu “bốp zú Long Trảo Thủ” gì đó đâu, đó là thủ pháp mát xa tổ truyền của chúng ta, đối với nữ hài tử đang trong thời kì phát dục tuyệt đối có tác dụng rất lớn, giúp xúc tiến, kích thích tăng trưởng...*” Diệp Tường vô si cực kỳ vội vàng giải thích, thủ pháp mát xa tổ truyền? Có ai gặp qua một thủ pháp mát xa xấu xa như vậy, vô si như vậy mà là thủ pháp tổ truyền không? Chẳng lẽ tổ tông Diệp Tường là tú bà sao?

“*Người...Người!*” Diane Lâm run run vươn ngón tay chỉ vào mặt Diệp Tường, tên lưu manh này thật sự quá bỉ ổi, nàng bị tức giận tới mức sắc mặt lúc xanh lúc đỏ lúc đen lúc trắng, không nói nên lời nữa câu.

Lôi Khắc Tư cũng vội vàng xuống ngựa đến bên cạnh Diane Lâm, sắc mặt ngưng trọng đứng nhìn Diệp Tường, đương nhiên, Diệp Tường căn bản không để ý tới hắn, đứng thẳng người lên, phui phui tuyết bám trên.

“*Tiểu tử, ta muốn quyết đấu với người!*” Lôi Khắc Tư vừa nói xong cũng làm cho Diane Lâm sắc mặt nao nao.

“*Đừng, Lôi Khắc Tư, hay là chúng ta đi trước a!*” Diane Lâm dù sao cũng không muốn hai nam nhân này vì chính mình mà tranh đấu, dù sao tất cả mọi người đều có chung một mục đích là đi cứu người. Đương nhiên, không phải là nàng không biết hai người này nhìn đối phương không thuận mắt đã rất lâu rồi.

“*Lão bản, hắn nói muốn quyết đấu với người!*” Đạt Cổ gãi gãi đầu, nhìn lão bản của mình, Ô Ô đang bị thú nhân này khiêng trên bả vai, cũng khá may là vừa rồi nhóc này không có cùng Diệp Tường ở cùng một chỗ, bằng không, Diệp Tường sẽ gặp phiền phức lớn.

“*A, quyết đấu a? Người đã đạt được cấp bậc nào của Nguyệt cấp rồi?*” Diệp Tường hí mắt nhìn tiểu bạch kiếm này hỏi, “*Ngô, người nói muốn cùng lão tử đánh, ta liền phải đánh với người sao? Người cho rằng ta ngu ngốc đến vậy sao!*”

“*Người...*” Lôi Khắc Tư tức đến cắn răng chuẩn bị rút kiếm muốn xông tới, thật may là hai gã quan viên hộ tống ở phía sau lưng Javier cùng Độc Phàm vội vàng chạy xuống, kịp thời kéo lại Lôi Khắc Tư đang muốn bạo tẩu.

“*Đều là người của Tam Vung đế quốc, mà hiện giờ lại tiến hành nội đấu như thế này tuyệt đối không thích hợp chút nào đâu!*” Nam nhân trung niên tên Độc Phàm đảm đương vai trò nhà phân tích thiệt hại, nói.

Javier mập mập bên cạnh cũng vội vàng gật đầu phụ họa nói: “*Đúng vậy a, đúng vậy a, cái này, Lôi Khắc Tư thiếu gia, người xem, nơi đây không nên ở lâu, vẫn còn ở lại nơi này, chúng ta phòng chừng sẽ gặp phải bão tuyết đó!*” Mập mập nói xong, còn chỉ chỉ về phía trên không cao cao của Tuyết Sơn đang dày đặc mây đen nhấp nhô, chậm rãi khuếch tán.

“*Hừ!*” Lôi Khắc Tư xoay người rồi đi, Diane Lâm tự nhiên cũng liếc mắt nhìn Diệp Tường một cái, đương nhiên ánh mắt này không phải là loại mập mờ “liếc mắt đưa tình”, mà là tức giận! Đúng! Chính là kiểu “hung ác có thừa”, hận không thể lột thịt lột da, sau đó đuổi theo Lôi Khắc Tư.

Q.3 - Chương 3: Bị Tập Kích (Hạ)

Nhìn thấy Lôi Khắc Tư tâm cao khí ngạo đi khỏi, Javier “mập mập, đáng yêu” cuối cùng cũng nhẹ nhàng thờ ra.

“Đại nhân, người không sao chứ?” Độc Phàm ở bên cạnh vội vàng quan tâm hỏi, hiển nhiên là hắn đang cố nắm chắc lấy cơ hội vuốt mông ngựa (nịnh hót) hiếm có này!

“Án, khá tốt!” Diệp Tường vỗ vỗ y phục trên người, dĩ nhiên là hắn cũng không hề vui vẻ gì khi phải đụng chạm với tiểu bạch kiểm này. Quyết đấu sao? Hừ, cứ chờ xem, xem lão tử sau này làm cho người quyết đấu như thế nào? Không làm cực khổ chết người ta không là Diệp Tường! (‘nham hiểm, thù dai là ‘đức tính’ tốt đẹp của anh này! Vì thế đề nghị các bạn thông cảm! không được ném đá nhá! Ném dép thì ok! :D!) Sau đó, Diệp Tường lại tiếp tục lẩm bẩm: “Kỳ quái? Mùi nước hoa trên người nữ nhân này sao lại quen thuộc như vậy nhỉ? Đường như mình đã từng gửi qua ở đâu thì phải...”

“Bá tước đại nhân, công lực của chiêu vừa rồi thật là thâm hậu, cao tay a! Chắc hẳn vừa rồi đại nhân đã được hưởng thụ cảm giác dục tiên dục tử a?” Javier mập mập bộ dáng hèn mọn bỉ ổi dâm đảng nói, trông thấy biểu lộ nghi hoặc của Diệp Tường, lập tức giơ hai tay làm động tác nắn bóp hư ảo trong không trung.

“Điều này còn phải nói sao! Đại nhân chỉ mới xuất ra một trảo, đã có thể trực tiếp chạm vào bộ ngực nhỏ của Tử La Lan (Violet), thể hiện rõ sự “nam tính”, đặc trưng của giống đực toàn quốc...” Độc Phàm bên cạnh cũng không cam chịu rút lại phía sau, liền nhanh tay vỗ vỗ mông ngựa.

“Khụ... Cái này... Cái này...” Diệp Tường chính đốn lại sắc mặt, tỏ vẻ ngượng ngùng nhưng trong nội tâm lại càng thêm khinh bỉ hai lão Chấn Mã (những kẻ chuyên đi nịnh nọt người khác) hèn mọn này, xem đi, lão tử nói qua rằng, ta so với tuyết còn tinh khiết hơn mà, nếu so sánh chính mình cùng hai lão dâm dê này thì đã là cái gì?

Sự việc còn con xen giữa này rất nhanh liền bị quên lãng, đoàn người lại tiếp tục dắt ngựa, tiếp tục đi tới, đúng lúc đoàn người liên can vừa đi ra khỏi địa vực của Dây núi Tuyết Đoạn Giáo Nhân, Bão tuyết liền ập tới, khắp dãy núi lập tức bị Cuồng Phong Bạo Tuyết cán quét, tàn phá.

Đương nhiên, Bạo Phong Tuyết này căn bản không hề ảnh hưởng được tới bọn người Diệp Tường nữa, bởi vì, giờ phút này, bọn họ đã đứng ở biên cương Ốc Mã của Bắc Bái Nhân với bình nguyên đầy cây cối, nhìn lại gió tuyết đang điên cuồng cán quét trong dãy núi, cả đoàn người không khỏi thờ dài nhẹ nhõm mà tự cảm thấy thật may mắn.

Đối với Đoạn Giáo Nhân bốn mùa đều như một, chỉ có một mùa đông lạnh giá, như một tuyết vực khổng lồ mà nói, Ốc Mã với rừng rậm này mang nhiệt độ ôn hòa hơn rất nhiều, khắp bình nguyên rộng lớn, càng đi vào sâu bên trong rừng rậm, nhiệt độ lại càng ấm áp.

Diệp Tường ngồi ở trên lưng ngựa huyết sắc, tư thái thoải mái, nhẹ nhàng như đang đi du lịch, mà Ô Ô thì bị Diệp Tường ôm ở phía trước. Đối với cử động của Diệp Tường lần này, Diane Lâm lại càng thêm khinh bỉ, dè phòng, vụng trộm mắng Diệp Tường là biến thái.

Mà tựa hồ như lúc Ô Ô ở tại tuyết vực Đoạn Giáo Nhân hoạt bát hơn hẳn so với ở những nơi khác, nhưng lại biến thành có chút vô tình, không chỉ có Ô Ô mà ngay cả băng sương chi liên cũng âm thầm, an tĩnh hơn rất nhiều, nhưng ngẫu nhiên sẽ hiện lên một tia sáng lưu động chói mắt.

Đoàn người chừng ba mươi người chậm rãi mà đi, kỳ thật mọi người tiến vào chẳng qua là bên ngoài của bình nguyên Ốc Mã, nhìn ra xa xa vẫn chỉ thấy một mảnh bình nguyên rộng lớn trải rộng khắp, trên thảo nguyên bao la này ngẫu nhiên sẽ thấy được một vài cây đại thụ hiên ngang, sừng sững đứng vững xoe tán lá rộng lớn như một chiếc ô khổng lồ, nhìn thân cây cũng biết tuổi nguyệt (tuổi thọ của cây) đã lâu.

“Lão bản, ta có cảm giác rất kỳ quái!” Đạt Cổ ở bên cạnh bỗng dừng vò đầu nói với lão bản của mình.

“Kỳ quái? Có cái gì kì quái? Có phải là người đang lo lắng vì lời dặn của mẹ người khi xuất môn, sợ làm không xong sao?” Khẩu khí Diệp Tường có chút hèn mọn bỉ ổi, trong miệng hắn là đang ám chỉ đến lời dặn dò của mẫu thân Đạt Cổ, đó là muốn Đạt Cổ mang một nữ thú nhân trở về làm vợ a.

“Yên tâm đi, có lão bản tại đây, hạnh phúc của người sẽ do ta thu xếp!” Diệp Tường một bộ dạng lão bản tốt gặt gặt đầu, vỗ vỗ bả vai của một tên đại ngốc đang lo lắng bên cạnh.

Đạt Cổ thật thà phúc hậu thật cảm thấy đúng là có chút đỡ khóc đỡ cười, lão bản này... Khụ, đúng là rất tốt, rất cường đại.

“Không phải là ta đang lo lắng việc đó!” Đạt Cổ lắc đầu, nói tiếp: “Ta chỉ là cảm thấy bình nguyên này thật kỳ quái, cả một bình nguyên rộng lớn như thế này sao ngay cả bóng dáng của một con hươu, nai cũng không có? Thậm chí, ngay cả thiên không cũng không thấy bóng dáng của một con chim nào cả, ta cảm giác rất không đúng a!”

Đạt Cổ vừa nói xong, lập tức sắc mặt Diệp Tường liền trầm xuống, hắn chợt nhớ tới, quốc gia thú nhân này không phải là một nơi hòa bình, mà đã lâm vào nội chiến từ lâu do hai vương tử Thú Tộc đang tranh chấp ngôi báu.

“Người dặn dò các huynh đệ chú ý một chút!” Diệp Tường thấp giọng dặn dò Đạt Cổ một câu, lập tức Đạt Cổ liền vội vàng chạy đi truyền lời, giờ

phút này bình nguyên này quả thật có chút yên tĩnh thái quá, đến ngay cả một bóng chim cũng không trông thấy, loại không khí quý dị này làm cho Diệp Tường nhớ tới một câu nói ở Địa Cầu trước kia: ‘yên tĩnh trước cơn bão’.

“Huu ~!” Xa xa từ trên cây đột nhiên vụt bay ra một con ung, hơn nữa còn phát ra một tiếng kêu kỳ lạ.

Lập tức Lôi Khắc Tư ở đội ngũ phía trước đưa tay ra hiệu dừng lại, bọn họ vệ tay nắm chặt binh khí, khắp nơi đề phòng.

“Sẽ không phải là có mai phục chứ...?” Diệp Tường cau mày nói nhỏ.

Bọn họ chỉ vừa mới tiến vào lãnh thổ Bắc Bái Nhân mà thôi, theo lý mà nói sẽ không thể gặp mai phục nhanh như vậy được.

“Soạt...” Một loạt tiếng vang bỗng phát ra từ bụi cỏ bên cạnh.

Lập tức, tất cả mọi người đều cảnh giác nhìn chăm chăm vào các bụi cỏ, thậm chí vài cung thủ trên lưng ngựa đều giương sẵn cung tiễn nhắm ngay chỗ đó.

“Soạt Soạt!!” Một con thỏ nhảy ra từ đó, sau đó lập tức bật mạnh hai cái chân sau chạy ra xa.

Mọi người đang hết sức khẩn trương cảnh giác lập tức nhẹ nhàng thở ra, khẩn trương quá độ làm mọi người có chút mệt mỏi.

Lôi Khắc Tư lắc lắc đầu, ý bảo mấy cung thủ cất cung đi, đội ngũ lại tiếp tục đi tiếp...

Nhưng là, vào đúng lúc này, hai con ngựa phía trước bỗng nhiên: ‘Rầm!’ một tiếng. Lập tức giẫm phải một cái bẫy giấu trong bụi cỏ rồi nặng nề ngã xuống, Lôi Khắc Tư lập tức mượn lực, theo trên lưng ngựa đạp một cái, lộn ngược ra sau, sau đó lập tức xoay người đáp xuống mặt đất, mà một kị sĩ trẻ khác kỵ mã (cưỡi ngựa) song song cùng Lôi Khắc Tư nhưng không có được thân thủ nhanh nhẹn như Lôi Khắc Tư liền từ trên ngựa ngã xuống, rơi vào hố bẫy, lập tức bị cọc gỗ chằng chịt trong hố đâm xuyên qua thân thể, trở thành một đồng bầy nhảy, huyết nhục mơ hồ, vô cùng thê thảm.

“Xoạt xoạt!” Cùng lúc đó từ giữa không trung xuất hiện bốn năm tám vòng (lưới) lớn, toàn đội ngũ gồm mười mấy người lập tức bị bao phủ, Javier mập mập cùng Độc Phàm ở đằng sau càng sợ hãi hơn, nắm chặt lấy cương ngựa liều mình chạy tán loạn, đội ngũ ở phía sau cũng đã rối loạn thành một đoàn.

Diệp Tường quay ra nhìn lại, rõ ràng... là... Lang (sói), hơn nữa trên lưng những con sói đang nhe hàm răng trắng ớn sắc nhọn này còn có người ngồi, những người này mặc da thú, ngũ quan quái dị nửa người nửa thú, nửa thân trên để trần, cánh tay trắng kiện mang theo một đại trường đao được mài theo hình cung sáng lóa.

“Là lang kỵ binh (kỵ binh sói)! Đội quân lang kỵ binh của thủ nhân tập kích bất ngờ!” Đằng sau không biết là ai hô lên một câu, lập tức đội ngũ càng thêm hỗn loạn, hơn nữa đội lang kỵ binh này còn đang chuẩn bị xông lại phía bọn họ.

“Bà nội nó chứ! Tất cả chú ý đề phòng, rút kiếm chuẩn bị phản kích!” Diệp Tường hướng về phía đội ngũ đang hỗn loạn gầm hét, nhưng mà đối phương là lang kỵ binh, số lượng lại có hơn hai mươi người, có vài tên đã xông ào ào vào đám người đang hỗn loạn, nên lập tức đã đánh bay vài tên hộ vệ.

“Cung thủ đâu? Shit! Đáng chết!” Diệp Tường vội vàng quay ngựa lại, từ túi phía sau lưng ngựa rút ra một cây cung dự trữ, đúng thời điểm hắn vừa định giục ngựa chạy khỏi đám người hỗn loạn kia, đột nhiên từ bụi cỏ bên cạnh “Ngao!” một tiếng, một lang kỵ binh mai phục đã lâu chui ra, đã lang này mang một bộ lông dơ bẩn, xơ xác đang giương nanh múa vuốt hướng tới chỗ con ngựa mà Diệp Tường đang cưỡi đánh tới. Giờ phút này, Diệp Tường một tay nắm lấy cương ngựa một tay đem Ô Ô ôm chặt ở trong ngực, mà đôi mắt hắn cũng đang gắt gao nhìn chăm chăm vào lang kỵ binh trên lưng dã lang, đối phương cũng thừa dịp này liền giơ lên đại đao, đang muốn hướng về phía Diệp Tường chém tới...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 4: Phong Cách Của Lão Bản

Nhìn thủ nhân trên lưng dã lang đang giơ đại đao chém tới, Diệp Tường cũng giơ tay đem cung tên nhắm ngay hắn mà bắn.

Huu ——! Mũi tên rời khỏi cung xé gió bay vút ra.

Phốc! Đầu mũi tên màu đen nhanh chóng đâm xuyên vào mắt phải lang kỵ binh, lập tức máu văng khắp nơi, đau đớn khiến hắn ‘oa oa’ kêu to, một lang kỵ binh khác thấy vậy cái tay đang cầm dây cương điều khiển lang cũng theo quán tính mà giơ lên che mắt, lập tức cả người bị xóc nảy mạnh mà ngã từ trên lưng lang xuống, rồi lăn đến chỗ đám người đang hỗn loạn rồi bị giẫm chết.

Nhưng là, lang của tên lang kỵ binh kia cũng không vì vậy mà dừng lại, ngược lại trên lưng không có người ngự giá càng khiến nó nhanh nhẹn hơn, vẫn

tiếp tục hướng về phía Diệp Tường mà đánh tới.

“*Grìm!*”

“*Ngoao...*” Chích lang không hiểu sao trực tiếp ngã trên mặt đất mà gãy dựa, chỉ khi để ý kỹ tay của Diệp Tường mới thấy, hóa ra thứ mà gia hỏa này sử dụng là... Mỏ hôi mạn phép chầy rỗng, lại là cục gạch! Không cần phải nói cũng biết, thứ này cũng là thứ mà hấn lấy từ trong túi sau lưng ngựa, là một trong những “Vũ khí bí mật” của hấn a.

Suru! Păng! Diệp Tường đưa cục gạch trong tay ném trúng một gã lang kỵ binh khác, chiêu này của Diệp Tường làm cho đám hộ vệ tròn trĩnh mắt kinh ngạc, cái này... thủ đoạn của bá tước đại nhân cũng quá là lưu manh đi... Tốt, rất tốt, rất cường đại!

Bị những lang kỵ binh mai phục đã lâu này vung lưới giăng bẫy, hơn mười tên hộ vệ dừng cảm đi phía trước đều bị nhốt ở trong lưới, nên hộ vệ hộ tống quan viên phía sau chỉ còn lại là hạng người ham sống sợ chết.

“*Lôi Khắc Tư, người trở lại đằng sau ổn định bọn họ!*” Diệp Tường trầm giọng, tinh táo chỉ huy, nếu như còn tiếp tục loạn như vậy, thì chắc chắn đoàn người bộ họ sẽ bị đám dã thú nhân cùng dã lang này làm thịt sạch sẽ.

“*Hừ, tại sao ta phải nghe lời người?*” Lôi Khắc Tư căn bản không hề để ý tới lời của Diệp Tường, hấn nắm chắc lấy kiếm của mình, tiếp tục du đấu cùng lang kỵ binh phía trước.

“*Tốt, xem ra đoàn người chúng ta đành toàn bộ chôn thân chung ở chỗ này, đừng nói cái gì mà đi cứu người nữa...*” Diệp Tường cười lạnh nói, dù sao người phải cứu cũng không phải Tam Cô lục thẩm (người thân) nhà hấn, hấn mới không cần quan tâm đâu.

“*Đẻ ta đi!*” Nói xong, Diane Lâm xách động con ngựa trắng dưới thân hướng phía đội ngũ chạy lại, trong tay nàng hàn quang vừa hiện, một thanh ngân kiếm xinh đẹp, tinh tế hiện ra trong tay của nàng, kiếm pháp trôi chảy phiêu dật, chỉ vài đường kiếm đã hạ gục xong ba tên lang kỵ binh trước mặt, mà đội ngũ hộ vệ phía sau nhìn thấy Diane Lâm của gia tộc Tử La Lan (Violet) tự mình giục ngựa quay lại, sĩ khí liền được nâng cao, lập tức hộ vệ đằng sau liền cùng mười tên lang kỵ binh triển đấu, tiến nhập vào trạng thái giằng co.

Mà phía trước, Lôi Khắc Tư vẫn đang đơn thương độc mã du đấu cùng hai gã lang kỵ binh, mà giờ khắc này, ngoại bụi cỏ lại lao ra một đám bộ binh bán thú nhân, những tên bán thú nhân này mặc khôi giáp đơn giản, binh khí cầm trong tay cũng không đồng nhất, có búa, có trường thương, điểm duy nhất giống nhau giữa bọn họ chính là thể trạng.

Đúng vậy, những thú nhân thuộc bộ binh này từng binh sĩ đều là những chiến binh có năng lực tác chiến mạnh nhất tại Cát Sĩ Đa Á đại lục. Hơn một nghìn năm trước, thú nhân cũng đã từng có một lịch sử huy hoàng, đã từng thành lập nên một Bắc Bái Nhân, một đế quốc Thú nhân hùng mạnh, để có được những chiến tích huy hoàng đó không thể không kể tới công lao của những bán thú nhân uy mãnh thuộc bộ binh này được. Đương nhiên, hiện tại, Bắc Bái Nhân, quốc gia huy hoàng của thú nhân đã không còn tồn tại, và ngày càng xuống dốc. Mấy năm liên tục nội chiến làm cho liên minh thú nhân bị chia năm xẻ bảy, kinh tế suy sụp, như vậy càng đừng nói tới gì mà văn minh phát triển.

Bộ binh thú nhân tự dung gia nhập vòng chiến, khiến cho nguyên bản đang ở thế cân bằng, đang trong tình trạng giằng co chiến đấu lập tức chậm chậm nghiêng hướng về phía thú nhân.

Diệp Tường làm cho Đạt Cổ mang theo vài hộ vệ tụ lại cùng một chỗ, bắt đầu tổ chức phòng ngự, dù sao nhân số của đối phương hơn hấn, chiếm nhiều ưu thế hơn.

Nhưng mà, sau lưng lại xuất hiện bạo động, Diệp Tường quay đầu nhìn lại... Nương, một thú nhân cao lớn cao hơn ba thước, có hai cái đầu bị vài thú nhân thấp bé đang khiêng cái khóa sắt dùng để xích thú nhân cao lớn kia dẫn đi ra, trong tay của hấn nắm là một cây Lang Nha bổng (gậy) đang tiến về phía bọn hấn.

Leng keng! Những thú nhân khiêng khóa sắt kia buông dây xích ra, ngay lập tức thú nhân cao lớn có làn da màu thủy lam kia giống như phát điên, kêu ‘ngao’ một tiếng, nhấc ngang lang nha bổng trong tay, vung một gậy hướng hộ vệ vừa lui về phía sau quết tới, lập tức có hai, ba người hộ vệ bị nện bay ra ngoài, khôi giáp mặc trên người trực tiếp bị nện nát vụn, có thể thấy được đại gia hỏa này khí lực thật kinh người.

“*Chết tiệt! Cung tiễn thủ chết ở đâu rồi?*” Diệp Tường chửi nhỏ một tiếng, rồi sau đó lại rút ra thanh cung nỏ vừa rồi, rất nhanh liền lấp tên, lên cung, hướng về phía thú nhân cao lớn kia bắn đi một mũi tên.

Phốc! Phốc! Phốc!

Vài cung thủ bên cạnh cũng đồng thời xuất thủ, nhưng do đối phương thể trạng lớn, dù tên có bắn trúng hấn, cũng chỉ làm cho hấn rít gào hô to mà thôi, hoàn toàn không bị tổn thương đáng kể nào cả. Nhưng mà, điều này lại làm cho hấn càng thêm phẫn nộ, hung hăng xông tới, vung cây gậy trong tay lên, trực tiếp đập tới, may mà những vệ binh này cũng không phải yếu, thân thủ nhanh nhẹn tránh qua, tránh né.

Nhưng, ở đằng sau, trong đội ngũ bối rối đang rối loạn, hai gã quan viên nhất gan lại hoàn toàn không có thân thủ nhanh nhẹn như vậy.

Thú nhân hai đầu cao lớn kia dung thân hình thô to loạng choạng hướng về phía Javier mập mập đánh tới, cái tên mập mập này chỉ biết tro mắt nhìn, một thân thịt béo run lên, sợ tới mức từ trên lưng ngựa ngã xuống, ngựa của hấn tức thì bị đại quái vật kia cho dọa cho chạy mất.

“*A, không cần như vậy, Độc Phàm, cứu mạng a...*” Mập mập mắt thấy đại gia hỏa này giờ cây gậy trong tay lên, bóng đen dày đặc chặn hết ánh sáng, mập mập càng bị dọa cho sợ tới đái cả ra quần, khuôn mặt thất sắc, toàn thân thịt béo loạn run, định đuổi chân chạy trốn, mà trong miệng hấn hô

“Độc Phàm” kia đã sớm không biết trốn tới nơi nào rồi.<>

Ngao! Quái vật kia hú lên quái dị, cây gậy trong tay đang giơ lên, hướng về phía mập mạp trên mặt đất chuẩn bị nện xuống, Javier mập mạp chuẩn bị mệnh huyền một khắc(chết trong khoảnh khắc).

“*Xoạt!*” Một đạo hàn quang hiện lên, một thân ảnh xinh đẹp thon thả đột nhiên xuất hiện trước mặt mập mạp, mập mạp vừa rồi xém chết lập tức cảm động chảy nước mắt a, hấn vội vàng bò lên, hướng về phía thân ảnh xinh đẹp kia bò qua đi, ôm chân đối phương, cảm động khóc ròng nói:

“*Nữ thần tỷ tỷ, người rốt cục hiển linh, ô ô ô....!* Cứu ta, xin hãy cứu ta, quay về ta nhất định sẽ giết heo làm thịt tạ lễ người a...”

Diane Lâm nghe xong mập mạp chết bầm này nói, suýt nữa hôn mê ngã trên mặt đất, cái tên mập mạp này mới vừa rồi bị dọa tới không không chế được liên cầu nguyện nữ thần cứu hần, nên hiện tại nàng liền biến thành nữ thần mà mập mạp này cầu nguyện xuất hiện sao?

“*Ngao!*” Thú nhân hai đầu bị đau liền kêu lên, một cái đầu ‘răng rắc’ một tiếng, nghiêng sang một bên cùng thân thể tách ra, rơi trên mặt đất, trực tiếp lăn đến trước mặt mập mạp, dọa cho thần chí mập mạp đang không rõ ràng một phát liền tỉnh lại, cuối cùng cũng nhìn rõ người phía trước chính là cô nàng của gia tộc Từ La Lan (Violet).

“*Chú ý!*” Diệp Tường hét một tiếng, lập tức Diane Lâm đang nghiêng đầu xem xem mập mạp có bị thương không vội vàng quay đầu.

Nhưng, đã trễ, Diane Lâm nguyên lai vẫn tưởng rằng chém rơi một cái đầu của đại quái vật là đã giết được nó do đó giải quyết, ai biết rằng gia hỏa song đầu này không những không chết mà lại càng hung mãnh hơn, liền quơ lấy cây gậy hướng phía Diane Lâm quét tới.

“*Cách cách!*” Diane Lâm lập tức bị nện bay lên giữa không trung, y phục trên người tức thì bị đập cho rách tươm, tán ra, Diane Lâm lúc này giống như phiến lá rụng đang chậm rãi rơi xuống.

“*Diane Lâm!*” Một tiếng hô vang lên, tiểu bạch kiếm Lôi Khắc Tư tay mất lạnh lẽo phác qua, một phát tiếp được Diane Lâm rơi xuống.

Cung nỏ trong tay Diệp Tường liền hướng đại gia hỏa này bắn một mũi.

‘*Phốc!*’ Tên đâm trúng một con mắt to bằng hạt châu của đối phương, đại quái vật này đang lung la lung lay xông vào đánh nhau với đám người, lập tức ầm ầm ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 5: Phong Cách Của Lão Bản (Hạ)

“*Diane Lâm, nàng có làm sao không?*” Lôi Khắc Tư khăn trương tới mức run rẩy, vội ôm lấy giai nhân vào trong ngực, hỏi.

” *Anh hùng ‘giấy’ cứu mỹ nhân!*” Diệp Tường chửi nhỏ một câu.

“*Ngươi!*” Lôi Khắc Tư tức trợn mắt nhìn Diệp Tường, gân xanh nổi đầy trán, tùy thời mà bạo tẩu (nổi giận).

Diệp Tường không để ý tới hần, đưa hai ngón tay cài tại trong miệng, lập tức “*Hừ ~!*” một tiếng, một tiếng huyết sáo dài vang lên.

Các thú nhân thấy rất kỳ quái không hiểu sao nhân loại này lại đột nhiên huyết sáo như vậy, nhưng mà, ngay tại lúc này, chúng lập tức hiểu rồi, bởi vì ngay lập tức trên bầu trời bỗng xuất hiện một thân ảnh khổng lồ bao phủ tất cả mọi người đang đánh nhau trên mặt đất, lập tức tất cả mọi người đều hướng phía thiên không nhìn lên... .

Một thú nhân bị dọa tới mức búa trong tay đều nắm không chắc, trong miệng càng không rõ, run rẩy nói: “*L...long...*”

“*Cự Long!*” Đám người còn lại cũng bắt đầu hoang mang, hỗn loạn.

“*Graoooo!*” Trên bầu trời, hắc long gào thét hét lớn một tiếng lao đến, lập tức không thiếu ngựa bị dọa tới tán loạn. Đương nhiên, cự long này không phải là ai khác mà chính là, ần, chính là phòng ngự long (rồng phòng ngự) Ba Nhĩ Bắc với sức mạnh phòng ngự mạnh tới mức biến thái! A! Còn về cái gọi là ‘Long Tức Rồng Ngâm’ gì đó, trong cơ thể của nó cũng không vì Diệp Tường tiềm gien cải tạo vào mà có được, nên tiếng vừa rồi chỉ là tiếng gào với âm lượng hơi lớn chút mà thôi, tuy vậy cũng đã đạt hiệu quả không ngờ rồi.

Đương nhiên, đối với hắc long mà nói, có thể từ một Thổ Long tiến hóa thành Phi Long, hần đã là cảm kích vạn phần đối với lão bản của mình rồi, vì vậy hần cũng không để ý tới việc tiếng gào của mình có đạt tới trình độ ‘Long Tức’ không nữa. Đề đối phó với những người trên mặt đất kia, chỉ cần hần cố làm ra vẻ rống lên một tiếng, phòng chừng cũng đã dọa không ít người hai chân nhũn ra, hần rằng đánh ‘lách cách’ ấy chứ.

Đây cũng chính là chiến thuật mà Diệp Tường dạy cho Ba Nhĩ Bác, là người, có thực lực hay không cũng phải cố mà giả ‘nai’ để tìm cơ hội ăn thịt lão hổ (phần trư ăn thịt hổ)! Huống chi đây còn đường đường là một long tộc, lo gì mà không giả thành.

“***, không thấy ta bảo nổi lại cho lão tử là com trắng (kẻ vô dụng) sao? (Dạ : ‘không thấy ta ra oai lại cho ta là mèo hello kitty sao’ là phiên bản Việt, đây mình giữ nguyên để tôn trọng tác giả)”Diệp Tường thoả mãn đứng nhìn Ba Nhĩ Bác bay loạn tứ phía, ít nhất cũng đã có không ít thú nhân đã bị dọa cho bắt đầu chạy loạn .

“*Long tộc này... Tại sao không phát ra ‘Long Tức’ a?*” Bên cạnh, Diane Lâm bị Lôi Khắc Tư ôm trong ngực, tựa hồ nhìn ra hắc long đang đóng kịch, đương nhiên, Diệp Tường cũng đã sớm nghĩ tới điểm này, đưa tay làm thủ thế, lập tức hắc long nhanh chóng bay đến trên đầu đám thú nhân đang bối rối.

“*Oanh!*” Trong đám thú nhân đang tán loạn đột nhiên xuất hiện một đoàn hỏa diễm, cái này...’ Như vậy ai còn dám nói Ba Nhĩ Bác không có ‘Long Tức’?” Diệp Tường nhìn mọi người đang choáng váng, đắc ý nghĩ.

Chú ý, chú ý Ba Nhĩ Bác là thổ hành long, cho dù đã được Diệp Tường lợi dụng gien cải tạo của Lục Long cải tạo qua, cũng không thể có long tức, vậy ngọn lửa vừa nổ mạnh kia là từ đâu mà ra? Ân, nhìn xem, trên lưng Ba Nhĩ Bác còn có một kỵ sĩ đang bình ổn ngồi, tuy không thể nói là uy phong lẫm liệt, nhưng cũng có vài phần phong phạm của long kỵ sĩ, và, dĩ nhiên, “Hỏa diễm long tức” vừa rồi tự nhiên cũng là xuất phát từ tay “Long kỵ sĩ” này.

Đạn lửa hoàn mỹ, uy lực cũng tương đối, tuy không sánh được với long tức chính thức, nhưng, căn cứ theo khảo chứng của Ba Nhĩ Bác thì so với long tức chính thức cũng kém không xa lắm. Diệp Tường thoả mãn nhìn bốn phía so với bị “Long Tức” oanh tạc cũng không khác lắm, cục diện đã hoàn toàn bị hắn thay đổi chỉ bằng một tiếng huyết sát triệu hồi tới một con rồng và một kỵ sĩ.

“*Thương thế của nàng thế nào?*” Diệp Tường xuống ngựa, đem Ô Ô ở trong ngực ôm xuống ngựa, nha đầu kia rõ ràng đang ngủ ngon lành, trong tình hình sinh tử như thế này mà bé cũng ngủ an ổn được, thật nghĩ không ra tiểu nha đầu này rốt cuộc là quái vật gì .

“*Khụ khụ...*” Diane Lâm ho khan hai tiếng, Diệp Tường đến gần mới giật mình thấy được, bên dưới áo choàng rách nát của nữ nhân này là một bộ giáp với sắc kim vàng óng, phỏng chừng thân thể nàng cũng chỉ là bị thương nhẹ do ngã mà thôi.

“*Nguyên lai là có mặc áo chống đạn nha...*” Diệp Tường nhìn chăm chăm vào áo giáp của Diane Lâm, nói.

Diane Lâm vô ý nhìn xuống y phục rách rưới của mình, sau đó vội vàng kéo quần áo che kín thân thể, tựa hồ rất lo lắng tên lưu manh này sẽ từ áo giáp của mình mà xem thấu tất cả, hơn nữa, ánh mắt tên này dù nhìn thế nào đi nữa cũng thấy như là ánh mắt của một đại sắc lang, toàn một chữ ‘sắc’ trong mắt, đề phòng vẫn hơn, ‘cẩn tắc vô áy náy mà’!

“*Cái gì mà áo chống đạn, đây là xích vàng từ giáp do một đại sư là người lùn rèn ra đấy! Khụ... Khụ....!*” Diane Lâm nói xong, còn ho khan hai tiếng để tránh cho bị xấu hổ, sau đó từ trong ngực Lôi Khắc Tư đứng lên.

Xa xa thú nhân đã bắt đầu bị đánh bại từ từ thối lui.

“*Tiêu diệt bọn họ cho ta! Truy!*” Độc Phàm không biết từ chỗ nào bò ra, quơ lấy một cây đại đao hét lên, tay còn lại còn đang vội lau những vết máu lộn xộn ở trên mặt, điều này chứng tỏ tên này vừa rồi đã nằm lẫn vào trong đám tử thi để giả chết. Giờ phút này thấy thú nhân bại lui lại tỏ ra uy phong đứng lên chỉ huy. Nếu mà thú nhân có bất chợt quay lại tiếp tục chiến đấu, chắc chắn tên này sẽ là người đầu tiên chạy trốn, không hiểu lúc đó, tư thế oai phong lúc này sẽ đi đâu mất?

Nhưng mà, đang lúc Diệp Tường kêu gọi Độc Phàm quay trở lại, thì ở bụi cỏ xa xa lại xuất hiện một thú nhân cười lam lang (sói màu xanh), trên thân thể trần truồng màu bích lục vẽ không ít đồ văn quái dị, trong tay cầm một thanh trường đao như mọi thú nhân khác, chỉ có điều là, thú nhân này so với những lang kị binh khác cường tráng hơn rất nhiều, cười một con sói cũng cường tráng hơn rất nhiều rất nhiều so với các con sói khác, đoán chừng đây chính là đầu lĩnh chỉ huy toàn quân đánh lên vừa rồi. Đôi mắt xéch nhìn lướt qua Diệp Tường, rồi lập tức giơ đại đao lên.

Diệp Tường tựa hồ cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng hô: “*Mau quay trở lại!*”

Lam sắc lang kị sĩ (kị sĩ sói màu xanh) này một tay điều khiển lang, tay kia cầm đại đao lập tức vung lên từ phía dưới, bụi cỏ phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một loạt lam thú nhân khác, dựa theo màu da thì đây chính là tộc thú nhân chuyên săn đầu của đối thủ. Tiêu thương trong tay chúng đồng loạt, thống nhất ném lên bầu trời, lập tức sau đó đồng loạt ghim xuống.

Sát! Sát! Sát! Sát!

Hộ vệ truy đuổi theo thú nhân lúc trước lập tức có bảy, tám người bị tiêu thương sắc bén xuyên thủng, ghim chặt trên mặt đất như tiêu bản.

“*Nạp Khắc!*” Diệp Tường hướng về phía long kỵ sĩ trên bầu trời quát.

Hắc long lập tức hướng về phía thú nhân đang mai phục bay qua. Rầm! Rầm! Lại một hồi khói lửa oanh tạc, lập tức đám thú nhân chuyên săn đầu đang mai phục kia bị hòa thiêu toàn diện. Diệp Tường chế tạo ra hỏa cầu này không đơn thuần chỉ là đầu hỏa, mà còn có rượu còn, cộng thêm một số ‘mỹ vị’ khác nữa, nếu đơn thuần dung để đốt người, vậy đối tượng chỉ có thể tươi sống chịu bị nướng!

Khá tốt là thú nhân đã bắt đầu thối lui vào rừng rậm trong bình nguyên, thì thể vớt lại đây mặt đất xem như đánh lên thất bại đành lui về phía sau.

“A, lũ thú nhân hỗn đản hèn hạ!” Độc Phàm lại từ trong đồng thi thể đứng lên chửi mắng nó, lúc này hắn thật không có giá chết, là do hộ vệ ở phía trước thay hắn chặn lại đại bộ phận tiêu thương, giúp hắn nhặt lại một mạng trong gang tấc. Vì vậy, hắn mới không bị bỏ mạng tại chỗ này, còn có sức mà đứng lên chửi bới. Chỉ là, khi gần trung niên này nhìn thấy thân binh hộ vệ của mình toàn bộ đều bị ghim như tiêu bản, sớm lìa trần gian, bộ dạng vừa hổ thẹn, vừa sợ hãi vội quỳ xuống đất mà run rẩy.

Diệp Tường vỗ vỗ bờ vai của hắn, còn bên cạnh, hắc long Ba Nhĩ Bác cũng vừa hạ xuống, long kỵ sĩ Nạp Khắc uy vũ lẫm lẫm cũng vừa từ trên lưng rồng xuống, đi đến trước mặt Diệp Tường vô cùng cung kính hành lễ rồi ngạo nhiên hỏi:

“Lão bản, thật sự là quá siêu phàm! Làm sao người biết sẽ có quân đánh lên?”

Không đợi Diệp Tường trả lời vấn đề mà Nạp Khắc đưa ra, Diane Lâm ở một bên nghe được chuyện đó liền tức giận quay ra chất vấn:

“Đồ lưu manh kia, người đã có long kỵ sĩ đi theo, tại sao còn không sớm kêu đi ra đi theo chúng ta hả? Hiện tại đã nhiều người chết như vậy mới làm cho bọn họ đi ra là sao? Người đang âm mưu cái gì hả?”

Để hắc long Ba Nhĩ Bác này đi cùng đội ngũ? Nói đùa gì vậy! Ba Nhĩ Bác chỉ mới phóng rầm thôi cũng đủ làm cho mấy con ngựa dưới móng mấy vị kỵ sĩ kia sợ tới phát run rồi, như thế còn đi kiêu gì? Còn nữa...

” Kim bài đã thủ (con át chủ lực) của ta xuất hiện như thế nào là việc của ta!” Diệp Tường hừ lạnh nói, hắn xác thực không thích người khác khoa tay múa chân (chỉ đạo, chỉ huy người khác) đối với hắn, đặc biệt là nữ nhân, lòng vòng một hồi sau đó lại cố ý nói: “Hon nữa, người không biết là để long kỵ sĩ xuất hiện lúc khẩn cấp như vậy sẽ gây ấn tượng, phong cách hơn rất nhiều sao?”

“Người...” Diane Lâm run run chỉ vào người Diệp Tường, không biết phản bác như thế nào nói: “Hảo, đồ lưu manh, xem như người lợi hại!”

“Ta đương nhiên là lợi hại! Hon nữa là rất, rất lợi hại, vô cùng lợi hại...” Diệp Tường rất khẳng khái tiếp nhận lời nói của cô nàng này, hon nữa còn vô cùng lưu manh thừa nhận.

“Hừ!” Diane Lâm bị chọc tức, sắc mặt tái nhợt, Lôi Khắc Tư cũng là không có thiện ý nhìn thoáng qua Diệp Tường, sau đó lập tức lại khôi phục bộ dáng theo đuôi, đi theo sau nữ nhân này rồi đi.

Mà cách đó không xa, trên cành một cây đại thụ, một đôi nam nữ đang vững vàng đứng dựa lưng ở trên cành cây, yên lặng quan sát hết thấy những phát sinh vừa mới xảy ra.

Nam chỉ có thể coi là một thiếu niên, khuôn mặt non nớt bất quá khoảng mười ba, mười bốn tuổi là cùng, là bộ dạng của trẻ vị thành niên, chiếc áo choàng triết để làm nổi bật lên thân thể gầy nhỏ của hắn, cũng có chút phụ trợ cho tư thái, làm tôn thêm vài phần phong phạm quý tộc của hắn.

“Cát Vi, người đi đường này không hề đơn giản!” Thiếu niên đột nhiên mở miệng nói một câu như vậy với người bên cạnh, vẻ mặt ngây thơ cùng khẩu khí lão luyện hoàn toàn không phù hợp chút nào.

Mà người nữ tử bên cạnh hắn kia cũng chỉ quay đầu hướng thiếu niên này cười cười, tuy chỉ là nhẹ cười, nhưng lại mỹ tới mức làm cho tên thiếu niên kia có chút choáng váng.

Một khuôn mặt trái xoan, trắng nõn, thanh tú xuất hiện trước mắt thiếu niên, mái tóc màu hồng ngẫu nhiên bị gió thổi nhẹ, mà phía sau của nàng, cur nhiên còn có một cái đuôi màu hồng gì đó đong đưa, á... đây... đây là một... một cái đuôi mà!!!!. Giấu... Giấu đầu lòi đuôi rồi kìa!

“Điện hạ...” Giọng nói của nữ tử tựa như Thiên Âm, nhẹ nhàng cất lên nhắc nhở thiếu niên đang thất thần nọ.

“A, khụ...” Thiếu niên sắc mặt xấu hổ vội vã phục hồi lại tinh thần, “Cát Vi, chúng ta đi thôi!” Nói xong, thiếu niên hùng dũng cất bước, oai phong nhảy khỏi nhánh cây, nhưng là... Bịch... Bỏ nhào! Trực tiếp nằm dài trên mặt đất. Trên cây, hồ nữ hơi hơi nhăn lông mày lại.

Hồ nữ nhẹ nhàng nhảy khỏi cây, nhẹ nhàng nâng thiếu niên dậy, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Thiếu niên cũng có chút ngượng ngùng ngồi dậy, ánh mắt nhìn về bình nguyên phía xa xa kia... Không biết vì cái gì, trong đầu của hắn đột nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện khi còn bé, từng cái, từng cái đều chứa đựng những kỉ niệm vui vẻ, đẹp đẽ nhất của hắn cùng Cát Vi khi còn nhỏ giờ đang ủa về trong tâm trí hắn.

“Điện hạ? Người làm sao vậy?” Cát Vi đột nhiên lên tiếng, cắt đứt dòng hồi tưởng của thiếu niên.

“Không có gì...” Thiếu niên đứng lên, vỗ vỗ bụi đất bám trên người, tiếp theo thở dài một hơi hướng về phía Cát Vi nói: “Cái kia... Cát Vi tỷ, người... không thể gọi ta là Darie An sao?”

Hồ nữ thân nhiên cười cười, vị điện hạ này của nàng chính là có chút trẻ con, “Điện hạ chính là Nhị vương tử, lễ nghi là không thể thiếu, đây là việc do Lôi Mã tướng quân dạy dỗ!”

“Aiz...” Thiếu niên có chút ưỡ ỏi lắc đầu, hai thân ảnh chậm rãi tiến vào trong cánh rừng, vào nơi sâu nhất, u tĩnh nhất rồi dần dần mơ hồ...

Q.3 - Chương 6: Cú Điểm Hồng Lưu (Thượng)

Hoàng hôn xuống, vài tia nắng còn sót lại yếu ớt chiếu lên trên rừng rậm của bình nguyên Ốc mã, có một vài bãi cỏ đã khô vàng thấy nắng gió lướt qua liền hào phóng mà hiển dâng một vài cọng, phiêu phiêu trong gió.

Trên bình địa thảo nguyên rộng lớn, có một đội ngũ đang chậm rãi mà đi, một vài kỵ sĩ trong số đó mặc khôi giáp có chút rách nát, thậm chí còn dính không ít vết máu. Trải qua biến cố vừa rồi, cả đoàn người chỉ còn sót lại có mười mấy đặc phái viên nên đã không còn sự huyền ảo như lúc trước, ngoại trừ tiếng móng ngựa ‘cộp cộp’ vang lên đều đặn ra, toàn đội ngũ không hề có bất kì thanh âm nào khác, ai cũng không muốn nói chuyện, ai cũng không muốn có bất cứ hành động nào khác. Có lẽ, bởi vì họ vừa mất đi đồng bạn mà đau buồn, hoặc là do con đường mệt mỏi phía trước mà lo lắng cho số phận của chính mình.

Hắc long cùng long kỵ sĩ không hề đi cùng đội ngũ, Diệp Tường đã phân phó cho cặp đôi này bay xa chút, chỉ cần đi theo phía sau không để mất dấu đám người bọn hắn là được. Từ khi ra khỏi lãnh thổ của Tam Vung Đế Quốc, bọn họ vẫn luôn duy trì như vậy, hoàn toàn không vì sự việc trước đó mà thay đổi. Nguyên nhân là Diệp Tường muốn ‘suy nghĩ’ thay cho con ngựa dưới thân mình đây a, hẳn quả thật rất sợ ngựa yếu của hắn nhìn thấy hắc long có thể sẽ bị dọa sợ tới không cử động nổi, như vậy sẽ tội nghiệp cho chân của hắn lắm nha. Vì vậy, xét cho đại cục, vẫn là để cặp đôi kia ở xa xa thì hơn.

Đoàn người lặng lẽ tiến nhập rừng rậm, chưa từng có nhiều lời trao đổi, cũng không có bất cứ lời dị nghị nào cả. Nói gì thì nói, hơn mười hộ vệ còn lại trong đội hầu như đều là người của Diệp Tường mang theo, mà đại bộ phận hộ vệ bỏ mình lúc trước đều là hộ vệ của Javier mập cùng Độc Phàm.

Đương nhiên, công lao chủ yếu thuộc về long kỵ sĩ Nạp Khắc kia, nhờ sự huấn luyện cùng những yêu cầu nghiêm khắc của hắn mà đội ngũ này có được kỉ luật nghiêm ngặt như thế. Dù sao đi nữa, Nạp Khắc cũng xuất thân từ đội cận vệ, đối với huấn luyện trong quân đội chính quy vẫn tương đối rõ ràng.

Nhưng, thành tích này ở trong mắt Diệp Tường vẫn chưa hề được coi là mỹ mãn, lúc này đây hắn đang nghĩ thầm xem làm thế nào lấy được thật nhiều, thật nhiều giên thú nhân mạng về, sau đó sẽ tiến hành cải tạo, tạo ra thật nhiều, thật nhiều cuồng thú nhân.

Phiến rừng rậm bình nguyên này so với phiến rừng rậm mà Diệp Tường đặt chân xuống khi xuyên việt yên tĩnh hơn nhiều, không có nhiều ma thú như khu rừng kia, có chăng cũng chỉ là một chút chim chóc cùng động vật nhỏ nhỏ bị tiếng động của đoàn người làm cho kinh hoảng mà bay tán loạn mà thôi.

“*Qua phiến rừng này, chính là sơn cốc Hồng Lưu!*” Diane Lâm hơi nhíu lại hàng lông mày, mang theo một tia lo lắng, cất tiếng nói đánh vỡ sự yên tĩnh của đội ngũ.

Diệp Tường đối với địa đồ quốc gia của Bắc Bái Nhân không quá quen thuộc, đoạn đường này đều là do nữ nhân này dẫn đường, dù sao sinh ý mậu dịch của gia tộc Từ La Lan (Violet) cũng không chỉ ở Tam Vung đế quốc phát triển, mà bọn họ còn phát triển ra cả những nước khác nữa nên biết rất nhiều thương lộ, nếu không có một chút tài lực, thực lực nào thì thật khó mà đem sinh ý phát triển được như thế.

Mà Lão đầu tử Lord nhà bọn họ, cũng chính là vì tiến tới Bắc Bái Nhân làm mậu dịch mà bị bắt, về phần làm sao biết được tin này, Diệp Tường không biết, cũng không muốn biết. Dù sao, đây là nhiệm vụ mà lão hoàng đế đã nhét cho hắn, dù chưa hề cung cấp cho hắn bất cứ thông tin gì đã đá hắn tới đây nhưng hắn cũng không hề oán thán cũng không muốn yêu cầu được cung cấp thêm. Bởi vì, hắn dám chắc, có đôi cũng như không, thậm chí còn có khi rước họa vào thân á.

“*Cú điểm Hồng Lưu, không biết bây giờ là do Tiểu Darie An hay là Đại Merck khống chế!*” Javier lo lắng nói.

“*Tiểu Darie An? Đại Merck?*” Diệp Tường hỏi lại, hắn rất muốn biết rốt cuộc là người nào đã tiến hành tập kích bọn họ hôm nay. Ân, cần phải hỏi cho rõ ra, sau này tìm cơ hội báo thù sau, phải biết rằng, đã có gan làm thì cũng nên có gan chịu sự trả thù a!

Độc Phàm ở bên cạnh khẽ thanh thanh cuống hống, vội vàng giải thích xen vào: “*A, bá tước đại nhân, Darie An chính là thú vương tiểu vương tử, đại Merck là đại vương tử! Lần này nội chiến chính là do bọn hắn vì tranh đoạt vương vị mà làm cho phiến thổ địa này gà bay chó chạy a!*”

Diệp Tường gật gù đầu, ra vẻ đã hiểu. Nguyên lai lại là việc tranh quyền cầu huyết giữa huynh và đệ a.

“*Vậy các người có biết đội quân thú nhân tập kích chúng ta là của tên nào không?*” Diệp Tường cau mày hỏi.

“*Ách... Khụ, khụ, cái này...*” Độc Phàm có vẻ không biết nên trả lời như thế nào, có trời mới biết bá tước đại nhân này có thể hay không sẽ đột nhiên nổi điên, mang theo bọn họ đi tìm thú nhân báo thù hay không, đến lúc đó toàn bộ đội ngũ sẽ phải chết là cái chắc! Phải biết rằng đám thú nhân này đều rất hung hãn nha.

Thật may mà Javier mập đã đứng bên cạnh mở miệng làm giảm bớt quần cảnh cho Độc Phàm.

“*Đại nhân, Darie An cùng Đại Merck chỉ là hai cỗ nước lũ mà thôi. Chúng đã thừa dịp Bắc Bái Nhân lâm vào cục diện hỗn loạn ngày hôm*

nay để gây ra sóng gió. Thực ra có không ít các bộ lạc thú nhân cũng đã tiến hành cướp bóc trắng trợn với các thương đoàn của các quốc gia lui tới lãnh thổ Bắc Bái Nhân, mà, tất cả các bộ lạc lớn nhỏ của thú nhân lại quá nhiều... Cái này... Cụ thể, chúng ta cũng thật sự là không rõ ràng lắm là do ai làm!”

Diệp Tường vừa nghe liền hiểu được có đạo lý, sau khi suy nghĩ, liền hỏi Diane Lâm:

“Phụ thân ngươi là bị bắt cóc ở địa phương nào?”

“Cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, bắt quá, chúng ta cứ đến cứ điểm Hồng Lưu nghe ngóng đã, hẳn là sẽ có tin tức!”

“Nhưng mà chúng ta không biết ai đang không chế cứ điểm hiện tại, nếu chúng ta cứ trực tiếp tiến vào cứ điểm như vậy...” Diệp Tường có chút lo lắng, dù sao hẳn cũng không phải là dạng người chịu ăn thiệt tới hai lần, có trời biết đám thú nhân ở cứ điểm Hồng Lưu kia có thể hay không trực tiếp đem bọn họ xử lý hay không a?

“Bây giờ là thời kỳ nội chiến của thú nhân, phỏng chừng hiện tại cứ điểm Hồng Lưu có không ít binh đoàn đang chiếm đóng!” Diane Lâm ý tứ đơn giản, dễ hiểu, ý của nàng là bọn họ chỉ cần mặc quần áo của binh đoàn thú nhân vào sau đó trà trộn vào trong đó là ổn.

Đó là một chủ ý không sai, phải biết rằng hiện tại, trong thời kỳ nội chiến này, những binh đoàn kia chả khác gì đám ruồi bọ, chỉ cần nghe thấy địa phương nào có chiến tranh, khẳng định bọn chúng sẽ kéo tập nham tập ba xuất hiện tại đó. Bởi lẽ cuộc sống của bọn họ cũng là dựa vào việc liếm huyết trên chiến trường mà qua a.

Mọi người đánh giá xong lại tiếp tục đi thêm một giờ như vậy, rừng rậm bình nguyên Ốc Mã qua đi, hiện ra ở trước mắt mọi người chính là một hai ngọn núi hùng vĩ như tòa thành kiên cố, hơn nữa còn là loại dãy núi được tạo thành do nham thạch hợp lại tạo nên, bốn phía hoang vu cùng rừng rậm Ốc Mã hình thành một tòa thành trì hùng vĩ, hiểm trở.

Đối mặt với ngọn núi phía trước tựa như do đao gọt mà thành, Diệp Tường cũng không khỏi sợ hãi mà than lên một tiếng, lãnh thổ Bắc Bái Nhân có dạng địa hình này có thể xem như là dạng địa hình Cast ở địa cầu hay không? Hay là giống như ngọn Everest? Cái địa phương quỷ quái này có dạng địa hình hoàn toàn là loạn thất bát tao.

“Phía trước chính là cứ điểm Hồng Lưu!” Đạt Cổ ở bên cạnh chỉ vào một tòa cứ điểm phía dưới chân hai ngọn núi dốc đứng trước mặt, nói.

Mọi người chậm rãi đi dọc theo sơn đạo gập ghềnh hướng cứ điểm Hồng Lưu đi tới, tới lúc mọi người đi đến chỗ sơn đạo gập ghềnh, phía dưới là sơn cốc Thủy Lũ, phía trước là thung lũng bằng phẳng, thì:

“Bên kia chính là Cương Thương Đạo của Bắc Bái Nhân!” Javier chỉ vào phía bên phải sơn cốc là một con sông rộng lớn, uốn lượn tựa như một con bạch long nằm tại thung lũng thương đạo, dĩ vãng các thương đoàn của các quốc gia lui tới đây đều là theo bên kia tiến vào sau đó cùng thú nhân trao đổi buôn bán, chính là, hiện tại thương đạo này ngoại trừ ngẫu nhiên có một vài dòng binh cùng một ít thú nhân lui tới ra, thì trên cơ bản là không hề có bóng dáng của bất cứ thương đoàn nào cả, có thể thấy được ở chỗ này hiện tại đang cực kỳ hỗn loạn.

Dần dần, diện mạo thật của cứ điểm Hồng Lưu lập tức hiện ở trước mắt mọi người, tường thành của cứ điểm đều là nham thạch xây mà thành, hơn nữa thoạt nhìn chính thể cũng không kém cứ điểm tòa thành do nhân loại xây dựng là mấy. Tường thành cao lớn sắp xếp đều đặn xuyên thẳng ra một làn canh, bất kỳ ai dám xâm phạm tòa thành đều sẽ bị làn canh này làm cho phải trả giá thật nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 7: Cứ Điểm Hồng Lưu (Hạ)

Trên tòa thành một lá cờ nổi bật tung bay đón gió, mà tại cửa ra vào của tòa thành có mười mấy vệ binh đang kiểm tra tới lui đám người đang ra vào.

Tại thời điểm lúc bọn người Diệp Tường tới gần cửa thành thì một khuôn mặt mập mập trên đỉnh đầu đội mũ giáp sừng trâu đã đi tới, “Đứng lại! Các người là ai?” Tiếng nói của người này giống như sét đánh, Diệp Tường thường xuyên phàn nàn Đạt Cổ có thói quen nói lớn tiếng, nhưng giờ thì quả thực là gặp sự phụ.

“Chúng ta là dòng đoàn Tử La Lan (Violet)!” Diane Lâm lời này vừa nói ra, ngược lại càng làm cho Diệp Tường thêm phần khinh khinh, nữ nhân này quả nhiên là ngực to óc nhỏ, xem đi, xem đi, đã giả mạo binh đoàn trà trộn vào mà còn trực tiếp lấy tên là Tử La Lan (Violet)! Lần này nhất định sẽ xảy ra vấn đề đi!

“Tử La Lan (Violet)?” Một tên thú nhân to lớn đang ngồi trên ghế da thú chần ngay tại cửa lớn nghe thế liền lập tức đứng dựng lên, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc.

“*Nhanh, bao vây bọn chúng lại cho ta !*” Tên thú nhân kia hiển nhiên là đầu lĩnh có trách nhiệm bảo vệ thành trì này , lời này vừa nói ra, lập tức khiến bọn thú nhân điên cuồng cầm đao lao đến, nhắm thẳng vào đám người Diệp Tường.

Bên cạnh đó, Diane Lâm cùng Lôi Khắc Tư cũng cầm chặt chuôi kiếm trong tay, tính toán tùy thời động thủ, mà những hộ vệ trong đội ngũ hộ tống cũng giờ bình khí của mình ra, song phương cứ như vậy giương cung bạt kiếm giằng co khiến không khí trở nên cứng nhắc, ngột ngạt.

“*Vị đại nhân này ... Chúng ta đúng thật là dong binh đoàn đến cứ điểm Hồng Lư này kiếm miếng cơm ăn mà!*” Diệp Tường xuống ngựa, hướng về phía tên thú nhân thủ lĩnh kia, vừa đi qua vừa cười nói.

“*Hừ, các người là gian tế do để quốc nhân loại phải tới do thám!*” Đối phương một mực chắc chắn nói, nhưng vẫn là tùy ý mặc Diệp Tường vui cười đi qua.

“*Haha, đại nhân, chúng ta thật sự là dong binh đoàn Tử La Lan (Violet) .Đại nhân, đây là chút tâm ý của huynh đệ chúng ta đối với cứ điểm Hồng Lư hồng ...*” Diệp Tường vừa nói vừa móc ra một túi tiền nặng trĩu ,hừ, hẳn không tin không có việc gì là không giải quyết được bằng tiền .

Đối phương nhanh chóng liếc trông mắt nhìn thoáng qua Diệp Tường, sau đó lẹ tay tiếp nhận lấy túi tiền từ trong tay Diệp Tường , giả bộ suy nghĩ suy nghĩ, lại mở ra xem xét, nhưng khi thấy tất cả đều là kim tệ chói mắt , thì thoả mãn gật đầu.

“*Dong binh đoàn Tử La Lan (Violet) là cái tên quá khó hiểu, các người không phải gọi dong binh đoàn khoai lang sao?*” Đối phương nhìn nhìn Diệp Tường, hiển nhiên đã bị Diệp Tường thu mua , liền giúp đỡ bọn người Diệp Tường.

“A, đại nhân anh minh, dong binh đoàn của chúng ta tên đúng là khoai lang !” Diệp Tường vui vẻ cười phụ họa nói, trong nội tâm lại chửi má nó chứ, dong binh đoàn khoai lang là cái gì chứ, ta thêm vào, những tên đại ngốc này khẳng định không có đọc qua kinh thư, khoai lang đúng thật là cái tên ‘ ‘ mỹ miều ‘ ‘ mà.

“*Hào, nhớ kỹ, đi vào đừng gây chuyện!*” Tên thú nhân có vẻ hài lòng, nhẹ nhàng dặn dò Diệp Tường.

“*Đương nhiên, đương nhiên, chúng ta là phi thường yêu thích hòa bình a !*” Diệp Tường vẻ mặt cùng bộ dáng vô cùng thiện lương .Chết cười, đúng là chỉ có thiên tài như hắn mới dám phán ra câu nói đó, dong binh mà yêu thích hòa bình thì đi đánh nhau làm quái gì,nhanh nhanh trở về làm ruộng còn hơn a!

Tên thú nhân thủ lĩnh canh cổng thành kia khoát khoát tay một cái, lập tức khiến những tên còn lại đồng loạt đem binh khí trong tay mình cất kỹ, nhìn tư thế cùng dáng đứng cực kì thuần thực, hừ, phỏng chừng cái loại ăn chặn tiền một cách trần trụi xảo trá này cũng không phải lần một lần hai ...

Diệp Tường cũng khoát khoát tay, khiến đội ngũ của mình cũng thu hồi vũ khí, đồng thời ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua bầu trời, chỉ là mọi người không chú tâm lắm, trời biết cái tên bá tước đại nhân này đến cùng đang nhìn cái gì.

Mọi người sau khi qua được cửa ải thì đều thở dài một hơi, nhưng cũng không dám thở quá mạnh, cứ thế đi cửa thành cao rộng của cứ điểm Hồng Lư này .

Lúc này, ở cửa thành cứ điểm Hồng Lư đột nhiên có một con ngựa lao ra , tiếng vó ngựa kịch liệt rắc a rắc a lập tức vang lên bốn phía...

Cách cách cách cách! Đám người đang ra vào cửa thành vội vàng tránh lui sang một bên.

“*Cái người này làm sao có thể như vậy chứ , sao có thể cười ngựa như thế hả?*” Javier mập mạp núp ở góc tường , lau lau mồ hôi nói.

“*Hiện tại ở đây đông người như thế này ...*” Tên đứng bên cạnh Javier mập mạp cũng gật gật đầu, dùng tay áo lau mồ hôi , tán đồng nói, khi nói thì khuôn mặt đã xanh mét, trên mặt đều là phi thường sợ hãi.

Diệp Tường càng nghe càng cảm thấy khinh hai tên chết nhất kia, hẳn nở nụ cười khinh bỉ , đầy chế giễu .. Ồ, nhưng đột nhiên Diệp Tường không hiểu tại sao lại cảm thấy thân hình mặc hắc bào ngồi trên con ngựa kia có chút quen thuộc ?

Đi đi thêm vài bước, Diệp Tường cùng đồng bọn coi như là thành công đi vào bên trong cứ điểm Hồng Lư. Bên trong cứ điểm không có quá nhiều tòa nhà, đương nhiên ở đây tụ tập đại bộ phận là thú nhân, cũng có những dong binh cùng trang bị không đồng nhất đi tới đi lui .Hơn nữa, bên trong tưu quán, kỹ viện, phòng bài bạc cũng có rất nhiều người. Nếu như nhìn tình hình trước mắt, người ta sẽ thấy trong cứ điểm này tương đối náo nhiệt, hoàn toàn làm cho người ta không có cảm giác chiến loạn như ngoại giới đồn đãi .

Chính là... Tại thời điểm khi mọi người đang chuẩn bị định đi vào một quán rượu thì đột nhiên thấy mọi người xung quanh tự động đứng chia làm hai bên, rồi thấy một đội mang khôi giáp không đồng nhất, trong tay mang theo vũ khí, có vẻ như đang hò hét tìm kiếm cái gì đó.

“*Bọn họ ở trong này!*” Đột nhiên có một tên vệ binh chỉ vào đám người Diệp Tường đang sững sờ đứng ở cửa ra vào , hô to .

Lập tức thú binh ở bốn phía toàn bộ dừng mãnh tiến tới, tập trung đứng ở trước mặt bọn người Diệp Tường , mà lúc này Diane Lâm cùng Lôi Khắc Tư đã mang theo hộ vệ vây ở xung quanh, lại một lần xuất binh tạo thành khí thế giằng co cùng với đám thú nhân này.

Diệp Tường cau mày nhìn chằm chằm đám thú nhân, chính mình vừa thu mua bọn lính gác cửa thành, mới vào thành không lâu, chuyện gì đều không phạm phải, vậy vì sao mà bọn thú binh nhanh như vậy đã thủ tìm tới bọn họ? Chẳng lẽ là do đám vệ binh ở cửa thành lặt lọng?

Những người ở các quán khác xung quanh đã tụ tập vây xem không ít, đương nhiên đại bộ phận là xem cuộc vui mà thôi, còn người trong cuộc thì vẫn tiếp tục giương cung bạt kiếm đầy sát khí đối chọi với nhau.

“*Hôm nay sao động toàn việc xui xẻo vậy trời... Hết chuyện này lại đến chuyện khác...*” Javier mặt đầy mồ hôi đưa bàn tay lên lau lau mồ hôi.

“*Đại nhân, còn có điều kế nào không ?*” Một tên thủ hạ ghé sát tai Diệp Tường, nhỏ giọng dò hỏi.

Diệp Tường nghe thấy lời này thật đúng là dở khóc dở cười, người này tưởng mình là cái ngân hàng chắc ? Hơn nữa, đám người này không giống như là xảo trá đòi tiền, mà giống như có chủ đích đến tìm bọn hắn thì đúng hơn !

Lúc này, đột nhiên đám thú binh lui ra sau một chút, nhường chỗ cho một người mặc khôi giáp màu đen đi đến. Đó chính là một thú nhân có màu da xanh bích. Hắn chậm rãi đi về phía Diệp Tường, hai tay của hắn còn cầm hai chiếc chùy được đúc bằng thiết, vóc dáng hắn so với đám thú nhân bình thường thì cao lớn hơn hẳn, chỉ ít phải cai tới hai thước rưỡi, điểm ấy làm cho Diệp Tường nhớ tới một nhân vật nào đó trong trò chơi sơn khẩu chi vương.

“*Ài là bá tước Declan ?*” Cuối cùng tên thú nhân cao lớn này cũng cất tiếng chất vấn Diệp Tường bằng thanh âm như sư tử rống.

Diệp Tường không trả lời hắn, bởi lẽ Diệp Tường đang suy nghĩ một vấn đề, đối phương tại sao lại biết được thân phận thật sự của chính mình ? cả đoạn đường hành trình này, ngoại trừ lão hoàng đế cùng vài vị đại thần biết ra, thì đối với người ngoài đều là cơ mật...

“*Ài là bá tước Declan ?*” Đối phương lại lần nữa hét lớn, mục quang tìm kiếm quét tới quét lui nhưng người liên can ở đây.

Vẫn còn chìm đắm trong các câu hỏi, Diệp Tường đột nhiên nghĩ đến vấn đề trọng điểm, đối phương nếu nhìn ra được thân phận của hắn, như vậy hẳn là sẽ phát sinh xung đột tại chỗ, làm gì cần kêu gọi đầu hàng? Phòng chừng đối phương tìm kiếm mình là có mục đích khác.

“*Là ta...*” Diệp Tường đứng lên trước một bước, nói ra.

Nghe thấy đã có người đứng ra, tên thú nhân gật gù đầu, cao thấp nhìn thoáng qua Diệp Tường, lập tức nói: “*Các người đi theo ta !*”

“*Đợi một chút! Ta dường như không biết người a?*” Diệp Tường cũng không muốn dẫn động u mê làm cho người ta đem mình đi bán mà cũng không biết.

“*Ta là Đại Merck!*” Thú nhân to lớn quay đầu lại nói ngắn gọn một câu, sau đó tiếp tục dẫn thú binh đi phía trước.

“*Đạt Cổ, trên người hắn có hình xăm chứng minh là hoàng tộc sao?*” Diệp Tường hiển nhiên muốn xác nhận, nghe nói các vị vương tử của thú vương từ khi còn bé đều được đánh dấu hình xăm trên thân để chứng minh thân phận.

“*Ta không rõ lắm!*” Thú nhân Đạt Cổ lắc đầu, dù sao hắn khi còn bé đã xa xứ, đối với văn hóa thú nhân hiểu biết cũng không sâu, điểm ấy hẳn là Diệp Tường đã biết.

“*Đại nhân... Chúng ta...*” Bên cạnh Javier hiển nhiên vẫn còn chờ bá tước đại nhân hạ bước quyết định, dù sao trong đội ngũ này thì chức quan của Diệp Tường là lớn nhất.

“*Lưu manh, bọn họ vô duyên vô cớ muốn mang bọn ta đi đâu? Không phải là bắt đấy chứ?*” Diane Lâm nhíu mi lại, thập phần lo lắng, vừa rồi một màn đụng độ ở cửa ra vào làm cho nàng không thể không lo lắng, dù sao nàng tới đây cứu phụ thân của mình, nếu mình có gì hao tổn thì phụ thân của mình cũng liền thêm thêm một phần nguy hiểm.

“*Àn, ta cũng hết sức tò mò, các người thì sao ?*” Diệp Tường không đáp, chỉ cười hỏi lại.

Mọi người không trả lời lại hắn, tất cả đều trung ra vẻ mặt lo lắng, chỉ có tiểu bạch kiểm Lôi Khắc Tư cho Diệp Tường một từ khinh thường: “*Hừ!*”

“*Hừ! Chúng ta đi!*” Diệp Tường đương nhiên là cảm thấy khó chịu đối với tên tiểu bạch kiểm này, lập tức hào khí ngất trời không biết sợ mang theo Đạt Cổ cùng hộ vệ nhà mình đuổi kịp Đại Merck, nếu như đối phương thật sự là vương tử, thì việc tìm người cũng trở nên đơn giản hơn. Dù sao người ta cũng có nhiều người hơn ! Chính mình hơn mười người đi tìm, tìm được thì đến ngày tháng năm nào đây ?

Hơn nữa, nếu đánh không lại... Hắc hắc, Diệp Tường có thể trốn, đừng quên hắn còn có một con rồng cùng một long kỵ sĩ...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 8: Đại Vu Sư Trợ Giúp? (Thượng)

Tại quán doanh thú nhân ở cứ điểm Hồng Lưu , trưởng bông đẹp đẽ .

Giờ phút này, Diệp Tường cảm giác toàn thân không thoải mái, ân, đương nhiên rồi, cứ thử thay đổi là người xem , có ai muốn bị một tên thú nhân to lớn như con gấu cứ nhìn chăm vào người không, hừm, tạm thời thì chưa biết xưng hô ,xét theo hình dáng thì cứ gọi hắn là Bạch Hùng đi .Gã này có một cái đầu không giống người thường , lông trắng thuần chủng, thân cao một thước rưỡi gì đó, một thân bạch sắc áo choàng mặc trên người, mặc vào người nên chẳng thể nhìn ra là cái gì cả, trên trán có chỗ lông tơ nhìn như huyết hồng sắc, điểm ấy chính là chỗ nổi bật quái dị nhất mà Diệp Tường nhận ra.

“*Các người là dong binh đến Hồng Lưu kiểm miếng com ăn thật sao ?*” Đầu Hùng có chút quái dị hỏi thăm, rõ ràng hắn đang hoài nghi Diệp Tường chỉ là lấy cái cớ để che dấu mà thôi.

“*Đương nhiên!*” Diệp Tường vẫn cẩn thận trung ra bộ dáng đứng đắn, gật đầu xác nhận, Lôi Khắc Tư cùng Diane Lâm đứng bên cạnh hắn thì trầm mặc không nói lời nào, đương nhiên Javier cùng mấy vị quan viên hộ tống đầy lòng đều không thoải mái, nhưng cũng không dám có ý kiến ý cò gì, không cần nghĩ cũng biết là đang tùy thời tính toán chuẩn bị chạy trốn.

“*Hừ hừ!*” Bạch Hùng tế tự có chút cười lạnh vài tiếng, “*Hóa ra là người coi thường chỉ số thông minh của bọn ta, người cho tất cả chúng ta đều là lũ nhợc trí sao?*”

“*Ách...*” Diệp Tường vốn là sống chết đều cần lấy không chịu tha cho cái cớ này, nhưng quả thật .. quả thật là người người đều cảm thấy cái cớ này vô cùng gượng ép, hơn nữa tại sao đối phương lại biết được một cách tình tường thân phận của mình cùng đồng bọn ? Diệp Tường thậm chí hoài nghi đội ngũ của mình có hay không có nội gian?

“*Dám hỏi một câu, các hạ... a, là tế tự vĩ đại A Mã .. !*” Diệp Tường lại có ý làm cho xưng hô đối với đối phương thêm một baacej tôn trọng, mặc dù đối phương là bộ tộc thú nhân, nhưng thực lực của hắn chắc chắn không thể coi thường được, mà quả thật Diệp Tường cũng hi vọng hỏi ra được đáp án từ người này, “*Các người làm thế nào biết được thân phận của chúng ta ?*”

A Mã tế tự không nói gì, chỉ là chậm rãi đi tới phía trước doanh trưởng, hướng đó có đặt một cái ghế chủ tọa vô cùng vững chắc. Đột nhiên, lúc này vài mảnh ngoài cửa lều lớn bị xốc lên, có người đi tới! Đúng vậy, là người, một vị trung niên nam nhân, một đầu tóc nâu có chút tán loạn, mà trên người hắn mặc chính là pháp bào màu xám .

Khuôn mặt hắn vô cùng bình thường, chỉ là râu mép của hắn có chút không đồng đều, hắn vừa tiến đến liền dùng một đôi ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Diệp Tường, khoe miệng hiển nhiên treo lên một nụ cười đầy vẻ tán thưởng .

“*Declan bá tước đại nhân, đây là Đại vụ sư Liêu Cách của chúng ta !*” Tên A Mã tế tự to lớn kia liền đi đến trước mặt Diệp Tường, mở lời giới thiệu .

“*A!*” Diệp Tường bây giờ mới bừng tỉnh đại ngộ , vừa rồi dùng ngữ điệu tôn trọng cùng bộ dáng lấy lòng như vậy, hóa ra là hoàn toàn cùng trợ thủ của người ta nói nhảm, không ngờ là sau lưng bị người ta quan sát dò xét , bà nội nhà nó chứ, thế hóa ra chính mình thực quá thấp kém đi ,ai đòi lại cùng người hầu nhà người ta đàm phán , không được, lần sau hắn cũng phải phải gia hóa Đạt Cổ thật thà phúc hậu cùng những tên này mở mồm kẻ lẻ chuyện thời tiết mây mưa gió trăng gì đó mới được .

“*Declan bá tước, đã nghe đại danh của ngài từ lâu !*” Đối phương mỉm cười nhìn Diệp Tường nói, rồi lập tức tiến về phía chủ tọa phía trước, Liêu Cách hắn sớm đã nghe được thông tin Diệp Tường trị liệu hảo cho Cự Long , việc này khiến nhiều cát sĩ ở đại lục lan truyền xôn xao, tổn thật nhiều nước bọt a.

“*Dem người vào đây !*” A Mã đầu lông trắng hùng hực cất tiếng kêu , phải công nhận tuy chỉ là người hầu nhưng hắn rất có tư chất thâm sâu.

Soạt! Trưởng bông vài mảnh lại được vén lên, dẫn đầu đi vào chính là đại Merck cao lớn , sau lưng hắn là hai tên binh lính mặc khôi giáp trắng kiết, một tả một hữu mang theo một tên tù phạm nửa chết nửa sống tiến đến, tên tù phạm này bị kéo dài ở trên mặt đất, khiến người ta có thể nhìn rõ những vết máu in trên mặt đất, có thể thấy hắn đã bị ăn không ít đau khổ.

Điều này làm cho Diệp Tường triệt để minh bạch một điều rằng tuy đây là quân doanh của thú nhân Merck nhưng người chính thức nói chuyện có phân lượng lại không phải vương tử cao lớn uy mãnh Đại Merck này, mà là cái vị đang ngồi thông dong trên ghế chủ tọa – Đại vụ sư Liêu Cách! Đại Merck cùng Bạch Hùng A Mã bất quá chỉ coi như tay chân thôi!

Càng làm cho bọn người Diệp Tường hoài nghi chính là vị đại vụ sư này đề cho Đại Merck mang tên tù phạm sống không ra sống, chết không ra chết kia vào đây là có ý gì? Chẳng lẽ là giết gà cảnh cáo ?

Diệp Tường vẫn đứng yên tại chỗ, đồng thời cũng đưa tay ngăn Diane Lâm đang muốn đặt câu hỏi lại sau lưng, Diệp Tường muốn nhìn một chút xem đại vụ sư các hạ muốn chơi trò xiếc gì trước mặt bọn họ ?

Liêu Cách cười cười nhìn thoáng qua người trẻ tuổi, thật sự là người trầm ổn lão luyện nha, tình cảm hoàn toàn không thể hiện ra ngoài, hơn nữa dù không biết rõ tình hình quân doanh thú nhân nhưng vẫn có thể cư xử lạnh nhạt như thế ,Liêu Cách đối với hắn đánh giá lại càng thêm sâu sắc.

Xoay đầu lại, ra hiệu cho hai tên thú binh đưa tên tù phạm lên.

“*Nói, ở rừng rậm Ốc Mã bình nguyên đánh lên ám sát, ai là chủ mưu?*” Liêu Cách nâng cao thanh sắc , tra quất hỏi.

Tù phạm không có lên tiếng, ngay lập tức, Đại Merck tức giận tiến lên cho tên tù phạm này một cái tát!

“Bốp! Nói, là ai!” Thanh âm cái tát như tiếng sấm vang vọng cả doanh trường, cảm giác khuôn mặt tên tù phạm này mập mạp thêm nửa phân, có thể thấy được lực tay thủ nhân này có bao nhiêu hùng hậu.

“Đại... đại “ Tù phạm hơi thở mong manh, khẩu khí hiển nhiên có chút không thông thuận, “Darie an...”

Darie an! ? Đối phương đánh lên lại là tiểu vương tử Darie an, thay lời khác mà nói, thì ra đó chính là đối thủ một mất một còn của Đại Merck -thủ hoàng tranh đoạt huynh đệ Darie an? Đáp án do tên tù phạm này nhỏ ra triệt để đánh động đến Diệp Tường cùng Diane Lâm.

“Hừ, không ngờ thủ nhân các người lại hèn hạ như vậy!” Lôi Khắc Tư trơ tức giận gầm lên, tính tình quả nhiên thể hiện sự cao ngạo của kỵ sĩ.

“Người tuổi trẻ, nói chuyện phải có chút ý tứ! Darie an và chúng ta không phải là đồng bọn của hán!” Liêu Cách sắc mặt hiển nhiên có chút không vui, dù sao tiểu bạch kiểm Lôi Khắc Tư này vốn không biết che đậy cái miệng, trong lĩnh vực mắng chửi người xác thực là thiên tài, thật lợi hại.

Liêu Cách phát tay làm cho hai tên lính đem tù phạm kéo đi ra ngoài, nhưng Đại Merck ngược lại lại không đi ra theo, bộ mặt hán không lộ ra chút biểu tình nào, đứng ở một bên không lên tiếng như một tấm gỗ, hiển nhiên là một khối đại đầu gỗ.

“A? Darie an cùng các người có chỗ nào bất đồng sao?” Diệp Tường nhiều hứng thú hỏi một câu, hán đang nghi hoặc cái này chỉ là do Liêu Cách đại vu sư an bài ra đề “Đùa giỡn”, để cho bọn hán xem cái gì gọi là rắc tâm.

“Hừ! phản bội chi đảng, há có thể cùng Đại Merck vương tử đặt song song?” Liêu Cách cười lạnh nói, hiển nhiên trong lời nói biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, Đại Merck bên này là thuần khiết nhất phái, mà tiểu vương tử Darie an thì là phản nghịch nhất phái.

“Bọn họ tại sao phải đánh lên chúng ta?” Diệp Tường đi thẳng vào vấn đề, hy vọng có thể từ trong miệng vị đại vu sư này tìm được ra đáp án.

Liêu Cách nhìn qua Diệp Tường, mỉm cười, trầm ồ nói: “Cái này chính là mục đích các người đến thủ cương (biên cương thủ tộc) của chúng ta! Mồm miệng nói ra đi, người trẻ tuổi, chúng ta sẽ cố gắng trong khả năng giúp đỡ các người!”

Diệp Tường không có lên tiếng, chỉ là cau mày lại phỏng đoán đối phương, hán nghĩ mãi mà không rõ đối phương tại sao phải giúp mình?

“Phụ thân của ta bị bắt!” Bên cạnh Diane Lâm gấp đến độ không thể chờ được nữa, buột miệng nói ra.

“Phụ thân của người là ai?” Liêu Cách nghi hoặc dò xét Diane Lâm.

“Lord, Tử La Lan (Violet) gia tộc Lord!” Diane Lâm nữ nhân này quả nhiên là ngực to mà không có não, đặt mông đều không nghĩ, trực tiếp đem mục đích toàn bộ lộ ra.

Khi Liêu Cách nghe xong lời này, lập tức mí mắt hạ xuống, một bộ nửa hồ nghi nửa xác nhận nói: “Tam Vung đế quốc Tử La Lan (Violet) gia tộc tộc trưởng Lord?”

“Đúng!” Diane Lâm sắc mặt hiển nhiên có chút nôn nóng, nàng cũng vì an nguy của phụ thân mà trở nên rối loạn lý trí, khiến cho chỉ số thông minh cũng kịch liệt giảm xuống thấp lợi hại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9: Đại Vu Sư Trợ Giúp? (Hạ)

Đại vu sư Liêu Cách suy tư trầm mặc, không nói một lời nào, chỉ tiếp tục mỉm cười đánh giá mấy người trước mắt.

“Người là Diane Lâm của gia tộc Tử La Lan (Violet) a?” Liêu Cách mỉm cười, trong khi dò hỏi vẫn chăm chú nhìn vị nữ tử xinh đẹp trước mắt, trong ánh mắt tựa hồ còn ẩn một tầng ý tứ hàm xúc khác.

Diane Lâm gật gật đầu, Lôi Khắc Tư từ nãy luôn đứng đằng sau lưng nàng thì chậm rãi đi ra, thân thủ vồ vồ nhẹ lên bả vai Diane Lâm, hiển nhiên là muốn ổn định Diane Lâm cảm xúc đang có chút kích động.

“Liêu Cách đại vu sư, ta muốn hỏi một chút, các người tại sao lại phải trợ giúp chúng ta vậy?” Diệp Tường gọn gàng dứt khoát hỏi.

“Ha ha!” Liêu Cách mỉm cười gật đầu nhìn người trẻ tuổi này, mỗi lần hỏi đều nghĩ rất cẩn thận, luôn đặt ra vấn đề mấu chốt, có thể thấy được lão hoàng đế Tam Vung Ngũ Thế kia phái người trẻ tuổi này đi cứu người cũng không phải là chuyện tình không có đạo lý.

“*Quý quốc quan hệ cùng Thủ Cương của chúng ta ...*” Liêu Cách đứng lên, mỉm cười bắt đầu đồng dài .

“*Thỉnh Liêu Cách tiên sinh trực tiếp vào đề, ta không thích nghe nói nhảm!*” Diệp Tường chân thành nói, dù sao đây cũng không phải là trò chuyện như việc đơn giản trong nhà , bàn bạc không tốt sẽ xảy ra hoạ hoạn chết người,nếu nghiêm túc mà nói thì chính là sẽ dẫn phát đến chiến tranh giữa thú nhân cùng đế quốc Tam Vung.

“*Ha ha, hảo, người tuổi trẻ quả nhiên là người ngay thẳng !*” Liêu Cách gật đầu thoả mãn, mỉm cười tán dương, nhưng sau đó lại lập tức biểu lộ ra bộ dáng chăm chú , nói ra: “*Ta cần binh khí của gia tộc Từ La Lan , mật dịch được phẩm, đồng thời cần để quốc Tam Vung đối với chúng ta thừa nhận Đại Merck vương tử là người kế thừa chính thống của thú hoàng !*”

Lời này vừa ra, lập tức làm cho Diệp Tường giật mình sáng tỏ, mà Lôi Khắc Từ cũng nhủ lòng mảy , không nói lời nào, dù sao cái này thì chỉ có người quyết định của gia tộc Từ La Lan mới có quyền lợi trả lời.

Không đợi Diane Lâm lên tiếng trả lời, Diệp Tường ngược lại lại mở miệng trước : “*Liêu Cách tiên sinh, người làm ăn, đều là tiền trao cháo múc mới thành có phải không ? Vấn đề này, phải tìm được Lord, rồi người tự mình hỏi ông ta thì sẽ tốt hơn ! Về phần... sự thừa nhận của đế quốc Tam Vung, ta nghĩ ta có thể suy nghĩ để trả lời người, dù sao ta còn phải báo cáo lên bề hạ!*”

“*Người...*” Diane Lâm ban đầu vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Diệp Tường lấy tay ngăn lại.

Liêu Cách trầm mặt, tựa hồ đang suy tư, nhưng sau đó gượng cười tán dương : “*Ha ha, hảo, Declan bá tước đại nhân quả nhiên xử thế không sợ hãi, bản vụ sự vận phần bội phục !*”

“*A, vụ sự đại nhân quả khen quá khen!*” Diệp Tường thần nhiên thừa nhận , hiển nhiên rất giống diễn viên bộ phim máu chó nào đó ở Địa Cầu, bộ dáng tập phân đối trả, điêu trác.

Đột nhiên Diệp Tường lại như không thể lý giải nổi hỏi thêm một câu : “*Đừng rồi, Liêu Cách đại vụ sự các hạ, không biết các người có chỗ nào lớn một chút... Phòng chừng ta muốn lấy ra đáp...*”

“*Đáp?*” A Mã gãi gãi đầu , vẻ mặt vô cùng nghi hoặc,Liêu Cách cùng Đại Merck cũng đồng dạng biểu lộ sự nghi hoặc .

Ngay lúc đó.

“*Báo!*” Một tên binh lính thú nhân vội vàng xông tới trưởng doanh.

“****, như thế nào lại báo rồi vậy ? Ta không có loại phế vật như vậy !*” Đại Merck tiến lên cho vệ binh kia một cái tát khiến cho mặt của đối phương lại mập mạp thêm nửa phần, một chiếc răng từ trong hàm răng bị đánh nhảy ra ngoài. Ai da, Thú nhân vương tử này tính tình xác thực không được tốt lắm a, thô lỗ, táo bạo, thật là huyết thống thú hoàng sao? Bọn người Diệp Tường thầm nghĩ trong bụng.

“*Long... Long...*” Vệ binh kia mồm miệng không rõ kêu la bấm báo.

“*Đi ra xem thử đi !*” Liêu Cách trầm mặt nói ra, mà A Mã cùng Đại Merck cũng gấp cật cùng đi theo ra ngoài.Còn Diệp Tường thì không nhanh không chậm, cũng đi ra ngoài.

Bên ngoài quân doanh đã triệt để loạn thành một đoàn, quân doanh này bộ binh doanh của Đại Merck, nơi này là điểm trú ngụ của hơn một vạn thú nhân , thế nên giờ phút này đã loạn không còn ra hình dạng gì cả . Tất cả đám thú nhân ở đây đều trở nên bối rối , mà cái thứ khiến cho đám thú nhân này một phen hỗn loạn chính là một cái “*cự đại phi hành vật*”.

Long! Một đầu long màu đen đang bay lượn trên bầu trời, nhưng lại có thể lơ mơ thấy được trên lưng long chính là một con người, nghe nói có thể cùng Cự Long kết thành khế ước ký sĩ đều là những nhân vật kiêu ngạo có cấp bậc thánh cảnh .

Vương tử Thú nhân Merck khi nhìn thấy khối to lớn này liền ra sức chỉ huy đám thú nhân đang bị bối rối kia. Nhưng đối mặt với sinh vật cường hãn nhất đại lục này, đám thú nhân binh lính đã bị dọa sợ muốn chết nên khi Đại Merck kêu gọi thì hiển nhiên bọn chúng đều không hề đếm xỉa đến mà chạy trốn chết khắp nơi.

“*Xoạt!*” Đại Merck nhanh tay đoạt lấy đại đao của tên binh lính đang định chạy trốn bên cạnh, trực tiếp vung lên, hai tên thú nhân binh lính đang chạy loạn hai bên lập tức đầu lún đất, máu tươi bắn xa tận năm bước.

“*Đào binh giả! Giết!*” Thanh âm kêu gọi mang theo một cỗ quân y không thể không tuân theo!

Hiển nhiên, Diệp Tường cũng bắt đầu thay đổi tư duy ban đầu cho rằng tên vương tử Đại Merck này chỉ là kẻ tứ chi phát triển , hóa ra tên to con này cũng là người có khiếu trấn uy binh lính, đủ ngoan độc a.

Quân doanh loạn thành đoàn lúc này giờ lập tức an ổn xuống , các cấp quan quân đã bắt đầu để ý đội ngũ. Diệp Tường cười cười, trò vui đùa của mình coi như là mờ đi rồi ,Haha , ban đầu để hắc long Ba Nhĩ của hắc vật lộn độ sức đi ra không trung lay một cái, tăng thêm một cái giả long ký sĩ Nạp Khắc, vậy mà khiến bọn chúng loạn nháo thành như vậy, Diệp Tường cảm thấy vô cùng sáng khoái, mà Diane Lâm cùng Lôi Khắc Từ mang về mặt lo lắng nhìn Diệp Tường.

“*Chẳng lẽ là thánh nguyệt long ký sĩ Giáo Đình?*” Liêu Cách hiển nhiên có chút kinh ngạc nhìn qua Cự Long đang bay trên bầu trời.

“Haha, Liêu Cách vụ sự các hạ, thật tình thì ta không có ý tứ cắt đứt suy nghĩ của các hạ...” Diệp Tường ra vẻ lúng túng nói, ” Long kỵ sĩ kia là cấp dưới của ta !”

“Cấp dưới?” Lời này vừa nói ra, lập tức làm cho Liêu Cách, A Mã, Đại Merck hoàn toàn chấn kinh rồi!

“Đúng vậy! Khiến cho các người khủng hoảng như vậy, ta thật sự là cảm thấy thập phần có lỗi a!” Diệp Tường bộ dáng giả vờ áy náy vạn phần, sắc mặt xoạt xoạt đổi tới đổi lui, hiển nhiên là vừa giận vừa sợ.

Đội quân doanh dọn ra một mảnh đất trống sau, Ba Nhĩ bác ngạo nhiên đáp xuống, cự đại long triều áp mặt đất ấn ra một cái dấu chân thật sâu.

Vị bạn học Hắc long vừa thấy lão bản của mình, đứng thẳng kéo cái đầu biểu lộ một bộ dáng khóc lóc không ra nước mắt biểu, kể lể nói:

“Lão bản, có thể hay không về sau đừng cho Ô Ô ngồi trên lưng ta nữa ?”

Lúc này, Diệp Tường còn không có phản ứng kịp, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn ngồi trên lưng long roi xuống, trực tiếp đập trúng Diệp Tường...

Ai ui ! Diệp Tường bị nện một cái đầu tường chết.

“Ôm, ôm một cái...” Là Ô Ô, cô nhóc con này quả nhiên hưng phấn vô cùng ôm Diệp Tường một cái, vẻ mặt hạnh phúc.

Mà một thân ngân sắc khôi giáp Nạp Khắc cũng nhảy xuống, đi đến trước mặt Diệp Tường, một bộ dạng cười khô, hiển nhiên Ô Ô đã làm cho một người một con rồng ăn không ít đau khổ, Haha... Nhưng chuyện gì làm cho hắc long cùng Nạp Khắc bối rối như vậy? Ách, nghe nói Ba Nhĩ bác đời sau nhớ lại nói, hắc long bị tiểu ác ma có sức ăn kinh người đe dọa uy hiếp, suýt nữa bị nướng chín ăn thịt... Cụ thể như thế nào thì mọi người tự hiểu đi.

Đương nhiên, một con rồng, còn có cường hãn thực lực long kỵ sĩ (đương nhiên, trước mắt chỉ là đồ giả mạo Nạp Khắc !) nên bọn thú nhân đối xử với Diệp Tường vô cùng cung kính, hơn nữa dường như đầu long này rất sợ tiểu cô nương kia... Như vậy thì... thực lực của bé lại càng không tương đương a ...

Toàn bộ quân đội Thú nhân mắt choáng váng, kể cả Liêu Cách, cùng bọn người A Mã.

“A, cái này ...Liêu Cách vụ sự các hạ, vừa rồi khiến các người hiểu lầm thật sự là có lỗi vạn phần!” Diệp Tường lần nữa dẫn bọn người Nạp Khắc ra chào hỏi mọi người.

“A... Cái này... Như thế nào lại ? Declan bá tước quả nhiên thực lực hùng hậu...” Liêu Cách có chút khiếp sợ nói không ra lời.

Mà hắc long căn bản không có để ý tới những người ở nơi này, ngoại trừ Diệp Tường cùng những người hắc quen biết, những người khác thì hắc long có thể không thèm nhìn thẳng! Dù sao long là loại sinh vật vô cùng cao ngạo ở đại lục này.

“Cái kia, Đại Merck, tranh thủ thời gian cho Declan bá tước an bài đóng quân...” Liêu Cách vội vàng phân phó, Đại Merck gật gù đầu, mang theo Diệp Tường cùng những người liên quan hướng phía doanh địa tiến đến.

Sau khi đám người Diệp Tường đi rồi, Liêu Cách liền lộ ra bộ dáng trầm tư.

“A Mã, tình báo của các người sao lại vô dụng như vậy? Đối phương lại có long kỵ sĩ...”

A Mã bước lên phía trước hồ thẹn vạn phần, nói: “Ta sẽ nghiêm trị đám tình báo kia !”

“Nói Đại Merck phái thêm người theo dõi bọn hắc đi, đúng rồi, chú ý động tĩnh bên cạnh Darie Anna ...” Liêu Cách nghiêm túc dặn dò.

“Vâng!” A Mã cung kính đáp.

Lập tức Liêu Cách lại nhìn về phía đám người Diệp Tường đã đi xa, trong mắt hắc có chút kinh ngạc, rồi co rút lại ngưng trọng...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 10: Âm Sát Và Phong Lưu (1)

Đêm, chậm rãi bao phủ xuống, tại cứ điểm Hồng Lưu những đóm lửa được đốt lên, cả một màn đêm trống không lốm đốm đa lốm đốm xuyết xuyết những điểm sáng, chiếu sáng những khoảng trống yên lặng âm u của nơi này.

Đám người Diệp Tường bị Liễu Cách an bài vào vị trí phía tây bên cạnh đại doanh thú nhân , phiến doanh địa này nằm ở rìa ngoài cùng của quân doanh tây , đương nhiên chủ yếu là bởi vì Diệp Tường có một đầu hắc cự long như một ngọn núi nhỏ ,nên không thể không lo lắng vị hắc long dũng mãnh này, trời biết hán rồi khỏi lão bản Diệp Tường thì có thể làm ra cái chuyện tình khác người gì hay không ? Chỉ cần điểm ấy đã đủ cho bọn thú nhân đem mấy trăm thú binh phụ cận toàn bộ điều đi, chỉ để lại mười mấy thú vệ canh phòng.

Một căn trường bông được dựng lên ở nơi sơn cốc này, đây là doanh trường của Diệp Tường ,còn Ô Ô thì bị Diane Lâm ôm đi , còn nói lo lắng cùng Diệp Tường ở một cái doanh trường sẽ như thế nào, như thế nào... Hiển nhiên đối với nhân phẩm phi thường lo lắng, phải biết rằng nữ nhân Diane Lâm này đã coi Diệp Tường như là một tên đại biến thái mà đối đãi,nên tự nhiên sẽ không thể để cho Ô Ô nhúng chàm. Nghe thấy những lời nói buộc tội ấy khiến cho Diệp Tường tức muốn chết, mặc cho hán tốt xấu nói qua bao nhiêu lần mình thật sự là người tốt , nhưng ...

Đối với Ô Ô sờ sờ mó mó ? Hiện tại hán như thế nào dám làm ra cái chuyện súc sinh như vậy ? Bất quá... Nếu Ô Ô mà biến thân thì.. Diệp Tường sẽ tạm thời thu hồi những lời này lại...

“Đạt Cổ, ngươi có phải đã một tuần lễ không có tắm rửa? Trên người như thế nào lại có mùi khai? Có phải là thường xuyên đi tiểu không vùng tiểu ẹ ẹ?” Diệp Tường cực độ vô sỉ ghê sát vào Đạt Cổ hỏi han .

“Ách... Lão bản...” Đạt Cổ biểu lộ oan khuất so với tuyết bay tháng 6 còn oan hơn , *“Ta nhiều lắm cũng chỉ là mười ba ngày không có rửa mà thôi, ta đi tiểu đều ngồi xuống...”* Hiển nhiên, Đạt Cổ không rõ Diệp Tường theo lời một tuần lễ định nghĩa là bao nhiêu, điểm chết người nhất chính là câu nói đằng sau ..cái câu ngồi xuống đi tiểu...

“...” Diệp Tường suýt nữa hôn mê , tên thú nhân lúc nào cũng dùng cây gậy này rút cuộc là nam hay là nữ ?

“Lão bản, cái này là do Đạt Cổ có chứng sợ nước...” Nạp Khắc bên cạnh chuẩn bị bỏ lên giường nhưng vẫn tốt bụng giải thích, một tay lại đưa lên bịt cái mũi .Diệp Tường trong bụng nghĩ nghĩ trước khi đi ngủ thật không hiểu những người này có khái niệm vệ sinh thân thể không biết nữa.. Hán cũng cười giãy giống Nạp Khắc rồi chuẩn bị leo lên giường .Lúc này trong trường lập tức một cỗ hương vị đặc đặc tràn ngập ra...

“Lão bản... Ngươi có phải hay không có dấu cá mặn để chuẩn bị cho bữa ăn khuya ?” Đồng chí thú nhân ngây ngốc vô đầu hỏi lão bản của mình, hiển nhiên cái mũi cũng không phải hoàn toàn không nhạy nói.

Diệp Tường muốn điên rồi, nếu không phải trường doanh không đủ, hán thật đúng là muốn đem hai người này đá ra ngoài để cho bọn họ chà xát tắm tấp một hồi đi.

“Nạp Khắc, ngươi bao nhiêu ngày không đổi bít tất rồi?” Diệp Tường lúc này quả thực muốn chém chết người, nhất định lúc trở về phải cấp cho những tên này luật lệ dài tám chương về việc vệ sinh thân thể sạch sẽ mới được.

“Đạt Cổ, bít tất của ta rất thoải sao?” Nạp Khắc giơ chân của chính mình lên ngửi ngửi , hiển nhiên là đã triệt để miễn dịch, sức miễn dịch của loại người này đã có thể so với ruồi bọ Tiểu Cường (chủ đề Tiểu Cường) một loại... Càng cường hãn hơn chính là, Nạp Khắc cười bít tất, một ngón tay xoa xoa bít tất, tiếp theo phóng tới đầu lưỡi của mình liếm liếm...

“Chep chep, hương vị đúng là có chút mặn ...” Nạp Khắc vân vê miệng đánh giá hương vị...

Diệp Tường bộ mặt cùng cơ thể đều run rẩy, triệt để hóa đá...

Tiếp theo, người này lại cúi thân ra , về mặt ngay thẳng nói: *“Lão bản, chân của ta không thúi đâu , không tin ? Đạt Cổ, ngươi ngửi thử coi...”*

Đạt Cổ gom góp hết tất cả dũng khí, ngửi thử...

Đoàng ! Đạt Cổ đương nhiên là ngất trên cành quất... Đạt Cổ trước khi chết ngất còn hoảng hốt trông thấy bít tất một hồi lượn lờ thối hun khói khiến cho đám muỗi ở xung quanh té xuống một mảng lớn... Có thể thấy được độc khí đã sâu, đồng chí thú nhân cũng gánh không được!

“Không thể đỡ được ! Ngươi, tắm rửa mười lần, ngươi rửa chân hai mươi lần... Ai rửa thiếu một lần, tiền lương đừng hòng lấy !” Diệp Tường hiển nhiên bão nổi , lập tức Nạp Khắc cùng Đạt Cổ bị Diệp Tường đá bay ra ngoài...

Haizzz, cái này cũng không thể trách được Diệp Tường, chủ yếu là vì lo nghĩ cho sự an toàn của bản thân .Bỏ qua chuyện đó, lúc này Diệp Tường cũng đang lo lắng không biết có nên làm ma pháp trước trường bông hay không đây ~ Cái quyền sách ma pháp này là do hán mua được từ cửa hàng , đương nhiên, đương nhiên là hán đã mua rất nhiều các quyển ma pháp khác nữa, hán còn mua cả khế ước ma sủng cao cấp, đó đều là do Diệp Tường bỏ ra tiền mua giá cao, nghe nói ma thú thú nhân đều rất mạnh mẽ.

Sau khi đã bố trí tốt các bẫy rập, hán cũng từ trong tay nải lấy ra một quyển sách, Há? Đây thư danh tại sao lại có tên Long Hồ Bảng? Diệp Tường ngồi trở lại giường, sờ lên cảm dâm đang mở tờ thứ nhất ra , lập tức một hình người với bộ dáng **** lộ ra , đương nhiên, là màu trắng đen, có thể thấy được quyển sách này cũng là do Diệp Tường mua từ một cửa hàng ở đế quốc Tam Vực. Vừa rồi hán đem hai tên kia tống cổ ra ngoài là để có thời gian nhân rồi xem Long Hồ Bảng...

“Kháo, chỉ xứng là ‘Thái giám’ , quá kém ...”

“...”

Vừa lúc đó, bên ngoài trướng bỗng vang lên một bả thanh âm.

“Đại nhân? Có ở đây không?” Người có thanh âm nhỏ nhẹ đó chính là tên Javier mập mạp, Diệp Tường vội vàng cất kỹ “sách vở”, biểu lộ ra vẻ mặt đường đường chính chính, cũng như khiến cho cái vật vừa cứng rắn ở phía dưới hạ nhiệt lại, sau đó mới nói:

“Đêm nay khẩu hiệu là cái gì?”

“Hôm qua tại ván giường!” Trả lời chính là Javier.

“Còn có một câu!” Diệp Tường tiếp theo truy vấn, hiển nhiên là đang kéo dài thời gian.

Rất nhanh, lại có thanh âm vội vàng chen vào nói: “Cô nương nhà người ta bộ dáng thật đẹp!” Hừ, vừa hạ nhiệt được xuống một tẹo, lại nghe thấy cái khẩu hiệu này, thật không biết buổi tối tìm hán làm cái gì chứ. Mà cái khẩu hiệu này thật chẳng đứng đắn chút nào. Không biết do cái đồ dâm đảng nào chế ra.

Diệp Tường đi ra ngoài, lập tức nhìn thấy bên ngoài có hai tên gia hỏa mang nụ cười dâm đảng, hơn nữa hai người còn đang ôm lấy một cái bao tải không biết trong đó buộc cái gì mà dường như còn đung đưa? Xem xét cũng biết là vật còn sống.

“Chuyện gì?” Diệp Tường cau mày hỏi, ánh mắt chăm chăm vào chiếc bao tải to này, hiển nhiên có chút không vui.

“Đại nhân, đêm dài từ từ, dục hóa phần thân a...” Bộ mặt dâm đảng của tên Javier đã cười chen chúc thành một đoàn.

“Đại nhân đây là thứ tốt a...” Tên còn lại cũng thần bí cười dâm nói.

Tiếp theo, hai người đem này gói to khiêng vào trong trướng doanh của Diệp Tường...

“Đây rốt cuộc là cái gì...” Không đợi Diệp Tường nói xong, tên mập mạp kéo chiếc dây thừng buộc bao tải ra, lập tức trong bao tải lộ ra một khuôn mặt vô cùng thanh thuần, một đôi lông mày trắng mịn như nhung, càng làm cho Diệp Tường giật mình chính là cô gái đẹp này lại là hồ ly tinh, cái đuôi bóng loáng xinh đẹp kia chính là minh chứng tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 11: Âm Sát Và Phong Lưu (2)

Hồ Tộc, là một trong những đại tộc của tạp tộc (hỗn huyết, lai với nhiều tộc, giống khác), đồng thời cũng là một chi khác của chủng tộc Thú tộc tại lãnh thổ Bắc Bái Nhân. Nam hồ thường có ngoại hình trung tính, nữ hồ thì có ngoại hình thanh thuần xinh đẹp, điểm này đã được viết rõ ràng tại 《 đại lục chủng tộc kí (sách về các loại chủng tộc trên đại lục) 》, và điều này đã được xác minh rõ ràng, không hề có lấy nửa điểm giả dối! Đầu óc Diệp Tường rất tốt, trí nhớ cũng không tồi chút nào, vì vậy khi biết có cuốn sách này hẳn đã tìm đọc cho bằng được, cũng đã ghi nhớ rất rõ ràng cách phân biệt các chủng tộc và đặc biệt nhớ rõ về tộc hồ ly. Đương nhiên là hẳn cũng rất muốn có một ngày được tận mắt nhìn thấy tộc hồ ly trong truyền thuyết đó, để xem xem nữ tử tộc hồ ly xinh đẹp như thế nào.

Giờ phút này, hẳn cảm thấy rung động! Diệp Tường vừa nhớ tới ghi chép trong cuốn sách nào đó vừa mê đắm nhìn chăm chăm vào bạch hồ ly thanh thuần trước mắt, đồng thời nặng nề nuốt nước miếng đánh ‘ợ’ một cái.

Đương nhiên, nữ tử Hồ Tộc xinh đẹp, thanh thuần kia đang bị trói cả tay và chân, ngay cả miệng cũng bị một mảnh vải rách ngăn chặn lại, bằng không Diệp Tường sao có thể ‘làm càn’ như vậy được.

“Hồ ly này... Khụ khụ, mỹ nữ này là do các người bắt, ...ý nhằm, đưa tới sao?” Diệp Tường tra hỏi cho có lệ, dù sao hồ ly tinh này cũng được coi như là Thú Tộc, nếu như bị những binh lính thú nhân kia biết được bọn họ cũng là thú tộc nên dễ kết hợp, sợ rằng sẽ chiếm đoạt luôn chứ đừng hòng dâng lên cho mình. Trên đầu chữ sắc vĩnh viễn đều treo thêm một cây đao, điểm ấy, Diệp Tường vẫn nhớ rõ ở trong lòng.

“Đại nhân, này...việc này... Chúng ta làm sao có thể làm ra loại chuyện dơ bẩn như bắt cóc rồi cưỡng bức con gái nhà lành làm kỹ nữ được?” Độc Phàm vội vàng tiến lên giải thích.

Javier ở bên cạnh cũng mang vẻ mặt cười khở, nói: “Đại nhân, người có thể hoài nghi nhân phẩm của chúng ta, nhưng, xin người đừng hoài nghi linh hồn thuần khiết của chúng ta ...”

Linh hồn thuần khiết... Đi gặp quỷ đi! Hai tên dâm đảng, xấu xa, bại hoại này mà cũng đòi có linh hồn thuần khiết á! Hai chữ ‘thuần khiết’ này có liên quan gì tới bọn hán sao? Linh hồn chúng mà đem ra so sánh với đấy nòi còn đen hơn á! Căn bản không cần hoài nghi điều này!

”*Vậy, các người làm thế nào bắt được ‘nàng’?*” Diệp Tường không nghĩ cùng bọn họ nói nhảm, liền hỏi trực tiếp.

”*Chúng ta dùng hai mươi kim tệ mua lại từ một đầu lĩnh bộ binh của Thú nhân, chuẩn bị hiếu kính dâng lên đại nhân ngài...*” Độc Phàm đưa tay ra lau mồ hôi đang không ngừng rơi xuống, bộ dáng vô cùng khấn trương, có trời mới biết được thủ đoạn hồi lộ thú trưởng này của hắn có phải đã gây ra hiệu ứng ngược hay không? Xem vẻ mặt ngay thẳng này của đại nhân, hiển nhiên là đã có chút phật ý rồi! Điều này làm hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi!!

”*Hai mươi kim tệ? Dễ dàng như vậy sao? Liệu có còn người bán không?*” Về mặt Diệp Tường lộ vẻ háo sắc rõ ràng, cuối cùng cái đuôi chó sói cũng đã lộ ra, nhìn xem, hắn cũng không phải là chủ tử thuần khiết gì cho cam nha, từ lúc ý thức được tự mình đã nói sai sau, hắn vội vàng ho khan hai tiếng, muốn tránh khỏi bị nhân truy vấn dẫn đến xấu hổ không thôi.

”*Đại nhân, đây là ‘hàng’ tốt nhất rồi! Cái này... Chúng ta thật là đã mất hai mươi kim tệ để mua nữ nhân từ những thú nhân thô lỗ kia, đại nhân, ngài xem...*” Javier Mập mạp toàn thân lay động, bất an, hiển nhiên là cũng đang lo lắng xem không biết Diệp Tường có hài lòng với ‘đồ hồi lộ’ này hay không.

”*Được rồi, vấn đề này giao cho ta xử lý ...*” Diệp Tường cau mày, lập tức phản phó một câu: “*Sau này trở về không được nói bất cứ điều gì...*”

”*Vâng, vâng!*” Mập mạp cười vui mừng đến độ thịt trên mặt đều biến thành hình bánh quai chèo.

”*Đại nhân, sau này trở về... Thành người ở trước mặt bệ hạ thay chúng ta nói tốt vài câu!*” Độc Phàm hiển nhiên không thể nào quên được mục đích hồi lộ lần này.

Diệp Tường gật gật đầu, lập tức phát tay, trên mặt hai người lại lập tức khôi phục nụ cười dâm dăng.

”*Đại nhân, người có thể ‘làm’ không? Chỗ này của ta có chuyên được giúp nam nhân kiên quyết không rủ xuống, vô cùng dũng mãnh....*”

”*Cái gì? Đại nhân long tinh hổ mãnh như vậy, còn cần sử dụng thứ kia sao? Bất quá, nói đi thì nói lại, đại nhân, dùng một chút cho ‘rắn chắc’ hẳn là cũng không tệ đâu, chỉ là đề phòng ...*”

”... ”

Đội hai người này ra khỏi lều trại sau, Diệp Tường mới có cơ hội xem xét kỹ ‘nữ nhân’ này, ừm, rất thanh thuần, da thịt ở cổ tay non mịn trắng nõn đã bị ứ hồng một ít, dung nhan thanh thuần lộ vẻ sợ hãi, thân thể bị trói còn đang giãy dụa, lắc đầu liên tục, đồng thời cũng liên tục lùi về phía sau để né tránh Diệp Tường, hiển nhiên là tiểu nữ Hồ Tộc này đối với Diệp Tường không có chút hảo cảm nào cả.

”*Không được kêu!*” Diệp Tường ngồi xổm xuống muốn giúp nàng kéo miếng vải rách trong miệng ra, nhưng đối phương ngoại trừ khủng hoảng ra chỉ là lặng im nhìn Diệp Tường.

”*Thật sự không được kêu lên đâu nhá!*” Diệp Tường lại một lần nữa nhìn tiểu cô nương thanh thuần này dạn dò lần nữa.

Một đôi mắt sáng ngời kèm theo sự sợ hãi chăm chú nhìn Diệp Tường, lông mi thon dài khẽ run run có, nhìn rất đẹp, trong đôi mắt thanh thuần rất sạch sẽ, trong veo, khuôn mặt non nớt có chút đỏ bừng, tóm lại là đáng yêu vô cùng.

Diệp Tường bị vẻ đẹp của tiểu cô nương làm cho chấn động rồi, đương nhiên, chính yếu nhất chính là tiểu hồ ly thanh thuần, đáng yêu này chỉ mặc một chiếc áo choàng nên cả thân hình thon thả mảnh mai nổi bật hẳn lên, trông vô cùng gợi cảm, quyến rũ, đúng là đáng người ma quỷ mà, cần lời có lời, cần lồm có lồm....

”*Ừm!*” Đối phương phát ra thanh âm mơ hồ tựa như nhắc nhở Diệp Tường đang thất thần.

”*A, thật xin lỗi...*” Diệp Tường lúng túng gãi gãi đầu, “*Không cần gọi nữa, yên tâm đi, ta sẽ không đối với người như vậy nữa! Ta là người tốt a!*”

Đối phương lúc này khẽ hạ mắt xuống, nhẹ gật đầu, giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng cả tay và chân đều đang bị trói cùng một chỗ nên không có cách nào ngồi dậy được. Diệp Tường đưa hai tay ra nắm lấy bả vai của đối phương, gian nan đem nàng vịn ngồi dậy, không thể không nói, gã thú nhân buộc dây thừng này thật đúng là quá độc ác, không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.

Đúng lúc Diệp Tường đang chuẩn bị rút miếng giẻ trong miệng nha đầu này ra, lại thấy đôi mắt nha đầu này nhìn chăm chăm vào sau lưng Diệp Tường, đúng lúc Diệp Tường vừa lấy miếng giẻ kia ra xong thì:

”*A!*” Sắc mặt cô nàng này thất kinh hết lên.

Diệp Tường bỗng nhiên cảm giác được đằng sau có hàn khí, thân thể lập tức né tránh sang bên phải, hướng về phía trước một chút, lập tức một tiếng “*Phập!*” vang lên.

”*A! Đau!*” Diệp Tường hét lên một tiếng, bả vai bị thanh chùy thủ đánh lên kia kéo lê một đường tạo thành vết rách dài, máu tươi đỏ rực lập tức nhuộm đỏ áo choàng trắng của hắn, Diệp Tường lấy một tay che miệng vết thương, sau đó lập tức xoay người né sang một bên.

Một cột than! Đúng vậy, đối phương là một cái từ đầu đến chân đều là một ‘màu đen quyến rũ’ là một Hắc y nhân đứng ngưỡn nha, thân hình khối giống

như một khối núi nhỏ, nhìn đã muốn phát run rồi. Nhưng điều làm cho Diệp Tường càng sợ hãi hơn đó là trong tay đối phương đang nắm thanh chủy thủ vừa ‘nắm máu’ của hắn, ánh mắt sắc bén của thích khách đang nhìn chăm chăm vào Diệp Tường, sát khí dày đặc.

Đối phương không đợi Diệp Tường thở gấp xong, lập tức nhanh chóng bỏ nhào qua, chủy thủ trong tay kéo ra hàn quang sắc bén hướng về phía trái tim Diệp Tường đâm tới, rõ ràng là đối phương nhằm vào tấc mệnh của Diệp Tường mà tới, động tác vừa nhanh vừa ngoan độc!

Lúc này, Diệp Tường cũng bất chấp miệng vết thương ở bả vai đang đau nhói, dù sao bảo vệ tánh mạng vẫn là quan trọng hơn, liền buông tay xuống ra dấu hướng giới chỉ không gian lấy ra thứ đã khiến hắn thành danh. . .

“*Cách cách!*”

Diệp Tường vô cùng kinh ngạc, cục gạch trong tay cứ nhiên bị chủy thủ của đối phương cắt nát, hơn nữa bàn tay của hắn cũng bị hoa lên một đao, bất quá, tay còn lại của Diệp Tường cũng đã kịp móc ra một bó sách bằng tre, đó là một bộ ma pháp gồm bốn quyển được đặt cạnh nhau.

Đối phương không hề có phản ứng nào khác ngoại trừ im lặng nhìn Diệp Tường đang cầm trong tay một bó sách ma pháp, trông giống như một người đang cầm một viên Lựu đạn vậy.

“*Cách cách!*” Đối phương bất chợt đá bay tấm thảm dưới chân hắn về phía Diệp Tường, nhưng điều làm cho Diệp Tường kinh ngạc không phải là hành động bất chợt của hắn mà là, đối phương, chân của đối phương không phải là chân của người mà giống như chân của gấu, hắn. . .hắn không phải người, mà là thú nhân!

“*Rầm!*” Tấm thảm hướng về phía hồ nữ bay tới, mà thích khách kia cũng nhanh chóng hướng phía nàng bay qua, chẳng lẽ hắn muốn bắt nàng để đối phó hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 12: Âm Sát Cùng Phong Lưu (Ba)

Suru!

Một bó quyền trục (sách ghép từ các thẻ tre ngày xưa của Trung Quốc) nhằm chuẩn hướng đối phương bay vèo qua, đồng thời Diệp Tường cũng nhanh chóng hướng phía nữ tử ‘vồ tới’.

Đối phương linh hoạt quay người né tránh, sau đó tung một cước, đem mấy quyền trục có chứa ma pháp này đá đến góc trường doanh, lập tức xoay người hướng Diệp Tường bỏ nhào qua, quả nhiên, đối phương là nhằm vào Diệp Tường mà tới, nhưng không phải là muốn giết hắn mà chỉ muốn đánh bay hắn ra để cứu người mà thôi. Bất quá, đây cũng không phải là điều gì bất ngờ lắm, dù bản lĩnh chả có là bao nhưng điều này Diệp Tường vẫn là sớm đoán được.

“*Đừng hòng cướp được!*” Diệp Tường gầm thét một tiếng, sau đó xoay người hướng phía đối phương nhào qua.

Bình! Bốp! Rầm!

Thân thể hai người dán sát cùng một chỗ, ánh mắt đều gắt gao nhìn chăm chăm vào đối phương, nhưng, sắc mặt đều rất yếu ớt, chả có tí khí thế nào cả, tựa như mèo hen vậy! Đồng thời trên trán cũng đã cùng toát ra mồ hôi, nhỏ từng giọt, từng giọt lộp bộp xuống đất. Tuy nhiên hai kẻ dờ hơi này vẫn cứ giữ nguyên tư thế ‘kì cục’ như vậy giằng co lấy.

Tách! Tách!... Từng giọt từng giọt máu tươi đỏ hồng rơi xuống thảm, vừa chạm xuống đất mẹ liền vỡ tung ra thành nhiều giọt nhỏ hơn vẩy ra thành một khoảng lớn, hơn nữa máu tươi càng rơi càng nhiều, thoáng cái, cả tấm thảm đã tích được thành một vùng máu. Không phải là Diệp Tường không muốn thét lên, chẳng qua là thời gian không cho phép hắn làm như vậy, chính mình chỉ cần hơi chút không chú ý một cái là đối phương có thể nhân cơ hội ‘làm thật’ chính mình ngay, dù sao tốc độ của đối phương thật sự là quá nhanh, không thể khinh thường được.

“*Hừ! Thì ra người là loài Hoài Mết của tộc thú nhân a!*” Tuy sắc mặt Diệp Tường tái nhợt, nhưng khóa miệng lại khê nhếch, gian nan nở một nụ cười trào phúng, nói.

Đồng tử của đối phương lập tức co rút lại, hiển nhiên là hơi có chút khiếp sợ, nhưng rất nhanh sau đó hắn liền khôi phục lại như vừa rồi, dường như chưa từng có bất luận biểu lộ khác lạ nào. Hành động duy nhất của hắn là dùng một chỉ (tương đương với một ngón tay của người) móng vuốt che miệng vết thương phía dưới bụng do một nỗ mũi tên màu đen cắm ngập một nửa vào bên trong thân thể của hắn, huyết, một đường dọc theo mũi tên chảy xuống, nhỏ tại trên mặt thảm. . .

Cùng trong lúc đó, Diệp Tường cũng bị đối phương đâm trúng vào bàn tay, vì hắn muốn ngăn cản chủy thủ của đối phương đâm vào thân thể nên mới

không thể làm khác được, đành hi sinh bàn tay để bảo toàn tính mạng, đương nhiên, thanh chủy thủ đó vẫn đang bị tay Diệp Tường vững vàng nắm chắc, vẫn ở ngang tầm trước bụng nên hắn không dám tùy tiện lộn xộn.

Xuýt! Đối phương dùng sức rút chủy thủ ra, lập tức máu từ tay Diệp Tường chảy ra như suối, bắn tung tóe, nhuộm đỏ cả y phục của hắn.

"Bịch!" Hai người rất ấn ý cùng đập một cước vào bụng đối phương, mà Diệp Tường càng độc hơn, một cước của hắn là đập trúng trực tiếp vào mũi tên đang cắm ở bụng đối phương kia, mũi tên lại chui sâu thêm vào bụng đối phương, thích khách kia lập tức bị đau nhức không khống chế được, một tay một chân quỳ trên đất, thân thể đã có chút run rẩy, nhưng ánh mắt vẫn y như cũ, gắt gao nhìn chăm chăm vào Diệp Tường.

Phù! Phù! Phù! Vuu! Vuu! Vuu! Ba cái phi tiêu từ chỗ tối bay ra, tên thích khách kia cắn răng xoay người chuyển qua một bên, ngay lập tức phi tiêu dán sát thân thể của hắn bay qua, tuy là né được nhưng hành động này cũng đủ làm cho hắn phải thở hổn hển.

Lúc này trường bông vang lên một tiếng 'rầm', hiển nhiên là bị người khác dùng binh khí mở ra, sau đó có một người nhảy xuống trước mặt Diệp Tường, Diệp Tường nhìn rõ người nọ sau liền giật mình ngất người, người này...

Rõ ràng người vừa tới cũng có một cái đuôi, hơn nữa thân hình lại rất thon thả, trong tay cầm một thanh đao hình vòng tròn (O), Diệp Tường có thể khẳng định, đối phương là nữ, nương theo ánh sang leo lét từ ngọn đèn hắn thấy đối phương có mái tóc dài màu đỏ vẫn thành một búi tóc thập phần đẹp mắt.

Xoạt! Cô gái này cùng tên thích khách đồng thời di chuyển, thân ảnh hai người lúc này giống như một ngọn gió bão nhào từ trên xuống, ánh nền yếu ớt trong doanh trường luôn bị lay động vì hành động của bọn họ.

Đình! Đình! Đình! Choang! Choang! Rầm!

Hai người quyền qua cước lại, thực lực tương xứng, chỉ ít cũng đạt tới tiêu chuẩn của võ sĩ mãn cấp, nhưng tên thích khách đã bị thương nặng, nên đương nhiên không phải là đối thủ của nữ nhân kia, ngay sau đó liền bị hồ nữ không biết từ đâu bay xuống này tung một cước đá lăn sang một bên.

"Hưu!" Một thanh chủy thủ bay tới nữ nhân bị trói nằm trên mặt đất, làm cho hồ nữ vừa mới xuất hiện kia bị một phen thất kinh.

"A!" Hồ nữ trên mặt đất đang cúi đầu nhắm mắt chờ chết, nhưng ... thanh chủy thủ kia lại thật lâu không thấy bay tới, đau đớn mà nàng đang chờ cũng không thấy.

"Ta... Này! Lại... Lại... Ngu xuẩn... Nổi máu... Anh hùng ... Ách...!" Một thanh âm không lưu loát gian nan xuất hiện ở phía trước nàng.

Nàng chậm rãi mở to mắt, thấy rõ đối phương đang chắn trước mặt mình, hơn nữa cả mặt trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, khi nàng nhìn hắn, đối phương còn gian nan nhìn mình mỉm cười... Trái tim nhỏ bé của nàng chợt rung động, vì cái gì? Tại sao hắn phải cứu mình? Mình cùng hắn vốn không quen biết nhau mà? Thậm chí chính mình còn hoài nghi hắn là người xấu, nhưng lúc này hai mắt của hắn thật sự thật giống người kia, đã từng... Cũng là vì bảo vệ mình mà bị trọng thương, cũng hướng về phía mình mỉm cười ôn nhu như vậy...

"Rầm!" Diệp Tường ngã nằm sấp trên mặt đất, ngất đi.

Mà thích khách kia đã sớm không thấy bóng dáng, hiển nhiên cũng không ai biết hắn biến mất lúc nào.

"Mét Cát Ly..." Hồ nữ còn lại kia kêu lên.

Mà Mét Cát Ly giờ phút này cúi đầu, nhìn hắn, không có trả lời... Không biết vì cái gì, ánh mắt của nàng đột nhiên bị nước mắt đã lâu không thấy nhuộm ướt đầm, thân thể mảnh khảnh bởi vì nức nở mà có chút run rẩy...

Khóc, cũng không phải bởi vì cảm động, mà là... Người trước mắt này làm cho nàng nhớ tới thứ đã từng chôn sâu trong nội tâm, đã từng mất đi thật lâu trước đây-kỉ ức của nàng, một phần kỉ ức đầy đau khổ nhưng cũng có không ít khoái hoạt...

"Tỷ tỷ..." Mét Cát Ly ngừng đầu, sớm đã rơi lệ đầy mặt...

Nữ hồ tỷ tỷ kia, không nói gì cả, ngồi xổm xuống ôm lấy muội muội của mình, chậm rãi vuốt tóc của nàng... Dù sao có một số hồi ức đôi khi nhớ lại sẽ mang lại thương tổn rất lớn, nhưng có những chuyện tình, dù cho có trải qua thời gian dài tới đâu, cũng không thể quên lãng

Chính vào lúc này... Người vừa ngã xuống nằm bên cạnh lập tức phát ra tiếng phàn nàn.

"Đau chết lão tử ... TMD! Lần sau có đánh chết ta, ta cũng sẽ không bao giờ làm anh hùng!" Diệp Tường ngồi dậy, vẫy vẫy tay, bàn tay nguyên bản bị chủy thủ đâm thủng lập tức dùng một loại tốc độ thần kì khép lại, mà tay kia của Diệp Tường đã cầm lấy thanh chủy thủ sau lưng, dùng sức rút ra, hiển nhiên đây chính là thanh mà tên thích khách kia vừa ném về phía hồ nữ...

Tỷ tỷ của hồ nữ kia cầm lại thanh đao hình chữ O của mình, chậm rãi quay đầu lại chăm chú nhìn quái nhân này, hà, chết rồi mà sống lại? Không đúng! Chính xác mà nói có phải hắn là kẻ bắt từ chằng? Cũng không đúng... Hắn chỉ là một người đột biến gen mà thôi, dù có bị nhiều vết thương lớn, hay nhiều đến đâu, chỉ cần không nguy hiểm đến tánh mạng, Diệp Tường có thể tự khôi phục, đây là Diệp Tường dựa vào lý luận đã được chứng minh bằng thực tế đưa ra kết luận, hết thấy, đều là nhờ gen thần kì của Ô Ô, cho nên Diệp Tường mới dám liều chết ngăn cản chủy thủ thay cho hồ nữ xinh đẹp này

.

”Uy, đừng loạn... Người...” Diệp Tường đứng lên, lui về phía sau, một bộ sợ chết lên tiếng!

”Tỷ tỷ...” Mết Cát Ly tựa hồ muốn nhắc nhở tỷ tỷ điều gì đó, nhưng là nàng căn bản không để ý tới Mết Cát Ly.

”Người... Vừa rồi người đã làm gì muội muội ta?” Một khẩu âm mang theo ngữ khí cứng nhắc, lên tiếng chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 13: Âm Sát Và Phong Lưu (4)

”Cởi... Cởi dây trói cho ta!” Diệp Tường vừa lùi vừa nói, võ nghệ của hồ nữ này ngang bằng với thích khách kia, đều cùng một cấp bậc cả, nhưng mà, so với lúc này thì hiện giờ trong tay Diệp Tường không có gì cả, toàn bộ quyền trục đều dùng hết rồi, nên tất nhiên là có chút ít sợ nữ nhân này.

Choang! Choang! Diệp Tường quơ lấy cái bàn trước mặt ném về phía đối phương, bất kể nàng là mỹ nữ hay là khủng long, dù sao cũng là người muốn giết mình nhà, nếu sớm biết như vậy không bằng làm người xấu, kẻ ác còn hơn, ít nhất cũng có thể xoa xoa nắn nắn muội muội của nàng một chút, sau đó hẳn có chết cũng không oan uổng.

Bộp! Mông Diệp Tường bị trúng một cước, lập tức ngã lăn lại chỗ cái giá, ngay lập tức toàn bộ trường bông đều vang vọng thanh âm chói tai như tiếng giết heo...

Mà phía ngoài lều, hai thân ảnh: một béo một gầy lặng yên ghé sát vào bên cạnh trường bông, tựa hồ như đang chuẩn bị nghe lén, nhìn tư thế dường như rất thành thực, chứng tỏ đây không phải là lần đầu tiên mà họ đã làm rất nhiều lần rồi.

”Độc Phàm, chúng ta làm như vậy, có phải là...” Javier có chút khó xử thêm chút sợ hãi nói.

”Mập mập chết bầm, chủ ý này là do người nghĩ ra đấy, không phải sao? Chẳng lẽ... Người không muốn nghe lén một chút xem đại nhân của chúng ta có thể kiên trì bao lâu sao? Nghe nói hồ nữ tại phương diện kia đều rất mạnh nha!” Lời nói của Độc Phàm mang sức hấp dẫn trí mạng, ngầm lại xem: dưới ánh trăng sáng ngời, thêm chút gió mát, lại thêm tiếng tiếng rên rỉ dâm đãng...

Mập mập nghe xong hiển nhiên không kháng cự được sức hấp dẫn của tiếng rên rỉ cùng hương vị trí mạng của nó, xem như thỏa hiệp, sau đó hai người lại tới gần trường bông hơn nữa.

”A! !” Diệp Tường ở trong trường bông hú lên một tiếng quái dị, sau đó từ trong đó vang lên tiếng ‘rắc rắc’, cái giá ngã xuống đất, còn tiếng kêu thê thảm vừa rồi hiển nhiên là do cái mông của Diệp Tường bị đá đến đau nhức không chịu nổi mà kêu lên.

”A, đừng như vậy, dừng lại đi, đau! A...” Diệp Tường ở bên trong kêu thét liên tục.

”Oa quả nhiên nha! Đại nhân quả nhiên là không được a, bị hồ ly tinh này hành thâm như vậy...” Mập mập lên tiếng bình luận, theo đó thịt béo trên toàn thân hẳn cũng rung rung run rẩy theo, đương nhiên, trên khóe miệng y vẫn luôn duy trì nụ cười vừa dâm đãng vừa mỉa mai.

”May mắn nha, chúng ta không có giữ lại cho chính mình dùng, mạnh như vậy, chúng ta có thể duy trì được bao lâu đấy...?” Độc Phàm cũng là một bộ dạng anh minh quyết đoán nói, cũng đưa tay sờ sờ cảm cẩn thận nghe lén.

”Ách...A...A” Lúc này là thanh âm của nữ nhân.

”ĐKM! Đại nhân lật ngược tình thế nha ...” Mập mập hơi hưng phấn nhẹ kêu lên, nụ cười trên mặt là thập phần khoa trương.

”Ách...” Lại là một tiếng.

”Thật mạnh... Chẳng lẽ đại nhân có bí tịch ngự nữ chăng? Không được, không được! Nhất định hôm nào đó phải nói bá tước đại nhân truyền thụ ta mấy chiêu, để đến lúc ta trở về có thể thu phục được bốn nữ nhân trong nhà mới được...”

”Bốn...” Mập mập đỏ mặt hỏi nha, con ma đói này mà cũng có tới bốn lão bà sao? Đã là lão nhân trung niên rồi mà còn háo sắc như vậy sao? Sao hẳn không kiệt sức mà chết đi chứ!

”Này, này, các người đang làm gì vậy?” Sau lưng vang lên một tiếng quát hỏi, làm hai người ngay tức khắc bị dọa tới run rẩy, suýt nữa ngã nằm trên mặt đất.

”Khụ... Cái này...A... Chúng ta, là do chúng ta buổi tối không ngủ được, nên đi tới bên này nói chút chuyện phiếm!” Độc Phàm mặt không đỏ, tim không đập nói dối trắng trợn.

“A, đúng vậy, đúng vậy a, tiểu thư Diane Lâm, người xem xem, đêm nay trăng sáng, tròn, đẹp như vậy... Chẳng lẽ người cũng là đi ra tàn bộ sao?” Mập mập gượng cười lau mồ hôi đánh trống lảng nói.

“Trăng sáng?” Diane Lâm nhìn nhìn bầu trời, trăng sáng á? Thật muốn trực tiếp đá bay hai tên dối trá này đi cho đỡ chướng mắt mà, trên trời mây đen rậm rạp, trăng sáng ở đâu? Quả thực nói láo mà.

Đúng lúc đó, Diệp Tường ở trong trường bỗng lại kêu lên.

“A... Sướng, mạnh chút, đúng, nhanh lên, a... Thật thoải mái... Ta không được...”

Sắc mặt Mập mập cùng Độc Phàm càng ngày càng quái dị, không biết là nên cười hay nên lộ vẻ mặt khác, dù sao tiếng rên rĩ liên tiếp dù không muốn cũng đủ để làm cho người liên tưởng rõ rệt về chuyện kia ...

Mà Diane Lâm cũng không nói lời nào, chỉ là bên tai bắt đầu đỏ bừng, hiển nhiên, nàng cũng đã liên tưởng ra chuyện tốt đẹp đang diễn ra trong chương bỗng của Diệp Tường kia.

“Hắn rõ ràng... rõ ràng...là..” Diane Lâm tức giận đến nói không nên lời, nguyên bản nàng đang muốn đến tìm Diệp Tường để thương lượng chuyện cứu cha mình, nhưng lại không ngờ rằng người này lại đang...

“Ách... tiểu thư Diane Lâm, đêm còn dài, người cứ thông thả từ từ, đại nhân chỉ có một mình, quả thực rất cô đơn tịch mịch...” Độc Phàm cố gắng an ủi nữ nhân này, hiển nhiên là hắn đang cho rằng nàng đang nổi cơn ghen.

“A, tiểu thư Diane Lâm, này, đại nhân là luôn chung thủy với người, trăm ngày như một.. hôm nay... cùng nữ nhân khác phát sinh quan hệ... Chẳng qua là do nhu cầu sinh lý cần mà thôi...” Mập mập cũng muốn giải vây giúp đại nhân nhà mình, phải biết rằng nếu thành công, hai người bọn họ chính là công thần nhà, nhưng nếu mà thất bại thì... Khụ, hai người cũng có một phần tội lỗi nha, dù sao thì hồ nữ kia cũng là do bọn hắn tìm tới...

“Hừ! Rõ ràng là đang chiêu kỹ (chơi gái)! Thật là một nam nhân dơ bẩn mà!” Diane Lâm nổi giận đùng đùng vút xuống một câu, sau đó liền rời đi.

Trong trường doanh.

“Không phải là ta cố ý, thật xin lỗi, ra tay hơi nặng một chút!” Đại tỷ của hồ nữ kia đang giúp Diệp Tường mát xa cánh tay, cảm giác hơi hơi tê dại, cộng thêm hương thơm trên người đối phương làm cho Diệp Tường say mê không ngừng.

“Có chút? Nàng hơi nặng tay sao?” Diệp Tường chỉ chỉ vào hồ nữ có ánh mắt u buồn trước mắt hỏi, hồ nữ kia chỉ lặng im không nói gì, ngoại trừ lặng yên ra vẫn chỉ có yên lặng, mà Mết Cát Ly lại đang bận rộn giúp hắn mát xa, thôi, coi như xí xóa đi, hiểu lầm vừa rồi cũng coi như được giải quyết.

“Tỷ tỷ của ta tên là Cát Vi!” Mết Cát Ly ôn nhu giải thích, cô nàng thanh thuần quả thực quá tuyệt vời, nếu làm bạn gái của hắn, hắn đảm bảo sẽ không bao giờ ngó tới nữ nhân khác nữa.

“Mết Cát Ly. Chúng ta cần phải đi rồi!” Cát Vi bình tĩnh nói, trong thanh âm không có bất kỳ một tia dao động nào, trong ánh mắt thâm thúy như nước kia chứa đựng nỗi u buồn làm cho tâm của Diệp Tường hơi hơi rung động, làm cho hắn có loại xúc động nói không nên lời, hắn muốn tiến lên hỏi nàng vì sao nàng không vui? Có phải có khi dễ người hay không? Hay là... U buồn nhưng không đánh mất sự xinh đẹp, đó là đặc trưng riêng của người? Chỉ của riêng Cát Vi.

Cát Vi thành thực hơn rất nhiều so với Mết Cát Ly thanh thuần kia, đồng thời cũng nhiều hơn một loại ý nhị, hơn nữa, sự u buồn kia của nàng càng làm cho người ta nhớ kỹ hơn, đau lòng hơn, chỉ muốn thân cận, chờ che cho nàng.

Đúng lúc đó, ngoài lầu đột nhiên sáng rực, bốn phía đều có ánh lửa, tiếng bước chân ầm ầm, toàn bộ đều tập trung bên ngoài lầu của Diệp Tường.

Cát Vi vô ý thức cầm chặt đao của mình, khuôn mặt thêm một phần kiên quyết, nhưng, sự sâu u buồn vẫn y nguyên như vậy, không giảm nửa phần.

“Tỷ tỷ...” Mết Cát Ly cũng rất sợ hãi nắm chặt tay Cát Vi, trên mặt cũng tràn ngập sự sợ hãi.

“Bá tước Declan đại nhân, quân doanh bị Darie An phái thích khách tập kích... Đã có năm quan quân bị giết, vì vậy, chúng ta muốn kiểm tra doanh trưởng của ngài một chút...” Tiếng kêu gọi đầu hàng ở cách vách vang lên rõ ràng đến kì dị.

Bên ngoài, một loạt thú nhân đang nắm chặt lấy cây đuốc đem doanh địa chiếu sáng ngời, hơn nữa những trong tay những thú nhân này, người người đều cầm chặt vũ khí, hàn quang từ những thứ này đang tỏa sáng ngời, tất cả đều đang trong tư thế sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 14: Âm Sát Cùng Phong Lưu (5)

"*Xảy ra chuyện gì?*" Người lên tiếng chính là Nạp Khắc! Tiếp theo là Đạt Cổ mang theo bảy tám hộ vệ ở phía sau, tất nhiên, một nhóm người này tất cả đều là hộ vệ của Diệp Tường, nhìn thấy lão bản của mình bị người người vây quanh nghiêm cẩn, tự nhiên là muốn tới hỏi một chút xem có chuyện gì xảy ra.

"*Chúng ta đang muốn điều tra thích khách!*" Đạt Merck tiến lên trả lời. "*Thích khách?*" Nạp Khắc nghi hoặc hỏi lại.

"*Quân doanh của bốn vương bị thích khách tập kích sát hại mất năm vị quan quân, ta cũng chỉ là suy nghĩ cho sự an toàn của đại nhân thôi!*" Liêu Cách ôn hoà giải thích, biểu lộ cũng có chút bản lĩnh.

"*Đây chính là đạo đài khách của các người sao?*" Nạp Khắc nhíu nhíu mày, mĩa mai, hoàn toàn không thêm cho vị vụ sư đại nhân này một chút mặt mũi nào.

"*Chúng ta muốn lục soát trưởng bổng này, đây là địa bàn của chúng ta! Chúng ta muốn bắt thích khách!*" Đạt Merck thiếu kiên nhẫn gầm hét lên.

Đạt Cổ cùng vài hộ vệ đứng sau lưng Nạp Khắc lập tức bước lên trước một bước, đám thú binh đang cầm chặt binh khí ở sau lưng Đạt Merck kia thấy vậy cũng lập tức tiến lên theo, hai bên tiến vào trạng thái căng co, tùy thời có thể xảy ra xung đột. Tóm lại, tình hình trở nên hết sức căng thẳng.

"*GRàoooo!*" Tiếng rống ngâm nặng nề từ không trung truyền đến, không một người nào có thể thoát khỏi bóng của thân ảnh cực đại đang đập cánh qua lại kia, ánh mắt cực đại kia thùy chung nhìn chằm chằm vào đám thú nhân đang đứng trên mặt đất kia, hoàn toàn không có chút hảo cảm nào, dường như tùy thời đều có thể đánh nhau với chúng.

"*Nạp Khắc, không được xằng bậy, vụ sư Liêu cách, các hạ...*" Vừa nói đến đây, Diệp Tường liền vén mảnh vải mảnh đi ra, đương nhiên, bộ quần áo duy nhất mặc trên người cũng là xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa nhìn liền biết là do vội vàng mặc vào.

Liêu Cách đối với Đạt Merck gật đầu một cái, lập tức đại vương tử thú nhân này ngay lập tức dẫn theo năm sáu tên thú nhân nổi giận ùng ùng tiến vào doanh trường, rất nhanh sau đó, Đạt Merck đã đi ra, tới gần bên tai Liêu Cách nói nhỏ gì đó.

Sắc mặt Liêu Cách trầm xuống, nhìn nhìn Diệp Tường hỏi: "*Bá tước đại nhân, trong đó có hồ nữ là sao?*" Hỏi xong, một đôi mắt thâm trầm gắt gao nhìn chằm chằm vào Diệp Tường, bộ dạng tỏ rõ là hấn đang có sự hoài nghi rất lớn.

"*A, vụ sư Liêu Cách các hạ nha, cái này... Nghe nói hồ nữ so với nhân loại hấp dẫn hơn, chăm sóc hơn, cho nên, ta liền tìm vài người trở về, chính là đang đại chiến năm sáu hiệp đỡ đang liền bị các người tới phá rối rồi... Mẹ kiếp, lão tử cũng chỉ là nam nhân bình thường, bị các người chặt đứt yêu thương sẽ thoải mái được sao? Khốn kiếp, người trước hết đền bù cho ta đi !*" Diệp Tường tỏ vẻ rất là phẫn nộ, câu kế tiếp cũng mang chút sắc thái biến thái, tâm thần chút, làm cho Liêu Cách không nghĩ là hấn đang đóng kịch.

"*Bá tước đại nhân, hai nữ nhân này hãy để cho chúng ta mang về điều tra so qua đã, được không?*" Liêu Cách hiển nhiên cũng không hoàn toàn tin tưởng vào lời của Diệp Tường.

"*Hừ? Hoài nghi ta sao?*" Diệp Tường cười lạnh lên tiếng, "*Độc Phàm, Javier...*"

Dứt lời một cái, ngay lập tức hai thân ảnh hèn mọn, bí ối một béo một gầy liền kinh sợ từ đằng sau đám người chen đi ra.

"*Đại nhân, ách...ngài... Có gì phân phó?*" Độc Phàm nhìn thoáng qua đám thú nhân đang mang một bộ dạng 'chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng', lại nhìn nhìn người bên cạnh mình, tự nhiên là có chút sợ hãi, tim đập thình thịch, chân run run, dù sao đối phương mang đến đây hơn trăm đại hán, mỗi người lại cao đến hơn hai thước, nhìn lại bên cạnh mình... Có vài người, nếu xảy ra xung đột, đương nhiên hấn sẽ cùng với mập mập nhấc chân chạy trước.

Mập mập cũng mang vẻ khẩn trương, ngay đến thở mạnh cũng không dám.

"*Nói cho hấn biết, hai hồ nữ này ở đâu ra?*" Diệp Tường nói xong, liền đưa ánh mắt ngoan lệ nhất bắn thẳng vào Độc Phàm, hiển nhiên là đang ám chỉ cho tên này liệu liệu mà làm, nếu làm sai thì, hừ,...từng người trong bọn họ cứ liệu mà chờ chết đi.

"*Ách, Liêu Cách đại nhân, cái này...Nha... Ta là theo một danh đội trưởng thú nhân mua được! A, đứng rồi, chính là hấn!*" Độc Phàm nói xong, liền chỉ đích danh tên đội trưởng kia, tuy rằng hấn không biết tại sao từ một hồ nữ lại biến thành hai cái, nhưng là, dù sao cũng là cùng ngồi trên một cái thuyền, hấn cũng không muốn đơn phương lật thuyền nhảy cầu nha.

Lập tức, Đạt Merck liền tiến lên trước, dùng một tay lấy túm lấy tên thú nhân bị Độc Phàm điểm danh lời ra, vài tiếng tra hỏi sau, quả nhiên thú nhân này liền gật đầu thừa nhận rằng có bán hồ nữ cho người này.

Sự tình tự nhiên là đã được làm rõ ràng sáng tỏ, Diệp Tường có người làm chứng, ách, nếu như hồ nữ ở trong lều kia được coi là vật chứng thì hấn hoàn toàn là vô tội, là người trong sạch nha, còn về phần hai hồ nữ kia xác thực đã bị coi là kỹ nữ.

"*A, ha ha, điều này, bá tước Declan đại nhân, chúng ta cũng chỉ là vì lo lắng tới vấn đề an toàn của nên mới chịu khó đi tuần tra, rà soát, tìm người mà thôi, nếu vừa rồi có chỗ mạo phạm ngài, cho chúng ta xin lỗi, quả thật chúng ta không cố ý...*" Liêu Cách cười khan vài tiếng, lên tiếng

xin lỗi dối trá đối với Diệp Tường.

“A, ta biết mà, chẳng qua Liêu Cách đại nhân cũng muốn tốt cho ta mà thôi, bản thân ta thật sự là cảm động vô cùng, trong lòng ta ảm áp đến nỗi sắp bốc cháy nha!” Diệp Tường cũng là một dạng mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói dối trắng trợn, nên tự nhiên hiểu và mối quan hệ hữu hảo mà hai kẻ dối trá này đang tạo lập cũng chỉ là một mối quan hệ bong bóng mà thôi.

“Chúng ta đi...” Liêu Cách xoay người mang theo Đạt Merck cùng với quân hộ tống xoay người vội vã bỏ chạy để tránh khỏi bị mất mặt.

Đội Liêu Cách đi rồi, Độc Phàm thật sự nhìn không được liền hỏi Diệp Tường : *“Đại nhân, không phải chỉ có một sao? Làm sao lại biến thành hai rồi?”*

“A, chẳng lẽ trước đó đại nhân cũng đã tự tìm lấy một cái rồi? Hóa ra đại nhân sớm đã thăm dò rõ ràng ‘Món đạo’ này nha...” Mập mạp một bộ dạng như chợt bừng tỉnh, cười cười mờ ám.

Độc Phàm cố sống cố chết đuổi theo, về mặt sùng bái vô cùng nói: *“... Hay là đã chiến tới bốn năm hiệp rồi... Đại nhân, quả nhiên thật dũng mãnh nha, có thể truyền thụ cho tiểu nhân mấy chiêu không?”*

“...” Diệp Tường mỗi một đến độ không thèm để ý tới hai tên vô sĩ này, đuổi bọn người Nạp Khắc đi sau, lập tức tiến vào lều trại, trong đó còn có hai nữ nhân đang chờ hẩn giải quyết nha...

Bất quá, nói tới thích khách, Diệp Tường thật sự có nghi hoặc rất lớn, thích khách là do Darie An phái tới thật sao? Hay đó chính là người bên cạnh Liêu Cách? Là A Mã hay Bạch Hùng kia đây? Phải biết rằng tên kia đã bị trọng thương... Nên hiển nhiên vừa rồi sẽ không thể đi theo Liêu Cách được, có lẽ, để sáng mai nghiệm chứng sau có lẽ sẽ biết rõ ràng thôi...

Mà cùng lúc đó, bọn người Liêu Cách cũng đang trên đường trở lại doanh trường.

“Đạt Merck! A Mã không bị bạo lộ chứ? Gia hỏa bị thương kia xử lý thế nào rồi?” Liêu Cách trầm mặt xuống, nhỏ giọng hỏi chuyện thú nhân ở bên cạnh.

“A Mã đã đem người nọ... Hiện tại phòng chừng đang xử lý thi thể!” Đạt Merck đưa tay lên làm động tác cắt cổ, sau đó lại hỏi: *“Vu sư đại nhân, vì sao người không trực tiếp bắt hai hồ nữ kia?”*

“Hừm, dù sao các nàng cũng không gây ra chuyện gì cả, hơn nữa, không nên gây chuyện với vị bá tước Declan này, chúng ta càng tránh xung đột trực tiếp với hắn càng tốt, dù sao chúng ta vẫn phải dựa vào hắn để đã thông mối quan hệ cùng Tam Vung Đế Quốc, làm cho Tam Vương Ngũ Thế gật đầu thừa nhận người là thủ hoàng chính thống! Như vậy người mới thuận tiện kế thừa ngôi vị được!”

Đạt Merck gật gù đầu, không lên tiếng, phóng một cây đuốc lên trời nhưng ở giữa đội ngũ thú nhân mệnh mông như vậy dường như không tạo ra ảnh hưởng gì cả, sau đó ngay lập tức liền đi vào trong quân doanh...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 15: Huấn Luyện Múa Cột Tập Thể (Thượng)

Ngoài lều, ánh hoàng hôn đang dần buông xuống, thi thoảng chỉ còn sót lại một vài tia sáng yếu ớt nhảy nhót trên mặt đất làm không gian càng thêm quỳ dị. Cùng lúc đó, bên trong lều, ánh sáng tỏa ra từ ngọn nến cũng đang yếu ớt nhảy nhót, tựa như không muốn thua ánh sáng ngoài kia vậy, trông đáng thương đến thảm hại.

Mà giờ phút này, Diệp Tường đang dùng đôi con ngươi màu đen của mình nhìn chăm chăm vào nữ tử trước mắt, hơn nữa đó không chỉ là một cô nương bình thường mà còn là một con hồ ly tinh tuyệt sắc đầy ý vị, đúng, đó thật là một ả hồ ly tinh mê chết người mà không cần đèn mạng.

Trên cổ Diệp Tường đang ‘âu yếm kè sát’ thanh loan đao sắc bén của vị mỹ hồ kia, ở dưới sự soi sáng mờ mờ của nến, có thể thấy được hàn quang lóe lên sắc lạnh, rợn người. Nhưng, Diệp Tường rất bình tĩnh, không nhú mảy lông một cái, ngược lại khóe miệng còn khẽ nhếch lên trên, nở một nụ cười đầy ‘ẩn ý’ mang tới cảm giác rất đáng ăn đòn.

Mễ Cát Ly ở bên cạnh nhìn chăm chú vào hai người đang giằng co ở trước mặt, không dám chen vào. Dù sao, một người là đại tỷ của nàng, một người là ân nhân cứu mạng của nàng, tuy trong nội tâm có cảm động một chút, nhưng, như vậy cũng chỉ có thể coi đó là hảo cảm phát sinh giữa những người xa lạ mà thôi, tuyệt đối không có ý gì khác.

Cát Vi vẫn là người chịu thua trước, nàng khẽ nghiêng đầu, nhú mi hỏi: *“Người không sợ ta sẽ giết người sao?”*

Muốn giết thì người đã sớm giết... Còn cần chờ tới bây giờ mà báo cáo ta sao? Trong nội tâm Diệp Tường thầm cười, nói, nhưng ngoài miệng lại nói: *“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu... Huống chi đây còn là được chết ở trong tay mỹ nữ nhá, đáng!”*

Cát Vi nghe xong, có chút ngây ngốc, sau đó cũng lầm lẫm theo: *“Chết dưới hoa mẫu đơn... Thành quý cũng phong lưu...”* Nhưng ngay lập tức lại khẽ cười yếu ớt, *“Nhìn không ra người còn là một người sâu sắc như vậy, dù biểu hiện có hơi du côn chút!”* Nói xong, nàng liền thu loan đao trong tay lại, ánh mắt lại khôi phục lại vẻ thâm thúy u buồn như trước, không còn chút sạch sẽ, trong trẻo nào của vừa rồi.

“Muội muội, chúng ta phải đi ngay bây giờ!” Cát Vi khẽ nhắc nhở vị muội muội còn đang mãi sùng sốt ở bên cạnh.

Diệp Tường nghe vậy liền quay đầu lại nhìn về mặt ngây ngốc của Mễ Cát Ly ở bên cạnh, cô nàng này quả thực là người thanh thuần đến đơn thuần, vô cùng đáng yêu, nhưng... Diệp Tường phát hiện, hai tỷ muội các nàng lớn lên giống nhau vô cùng, nếu như không dựa vào khí chất để phân biệt thì phỏng chừng ngay cả Diệp Tường cũng sẽ không phân biệt được ai với ai.

Cát Ly nhìn nhìn Diệp Tường, sau đó khẽ nhếch đôi môi non mịn môi lên, tựa hồ như đang do dự việc gì đó. Diệp Tường thấy vậy cũng nhìn nàng chăm chú, dù sao cũng làm gì có nam nhân nào khi gặp các cô nương thanh thuần xinh đẹp mà không cố nhìn thêm vài lần đâu. Huống chi là người như hân... Nhưng chỉ một giây sau đó, hân liền triệt để gạt mình, ngây ngốc hóa đá...

Hai phiến môi mềm mại khẽ chạm vào nhau, tuy chỉ là một nụ hôn nhẹ, nhưng cũng đủ khiến cho đầu óc Diệp Tường nổ tung, lúc này, cái gì hân cũng không biết, chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu... Nàng vừa hôn mình...

Rất nhanh sau đó, đôi môi mềm mại kia liền ly khai hân, khuôn mặt Cát Ly lúc này hồng như quả táo, vội vàng vàng chạy ra ngoài, mà Cát Vi ở một bên thấy vậy, hai hàng lông mày nhỏ nhắn hình lá liễu cũng lập tức chau lên một cách khó hiểu, sau một lúc lâu mới chậm rãi lên tiếng:

“Liều Cách không phải là người tốt, các người đừng tin hân, nếu muốn cứu người... Có lẽ các người nên đi tới lãnh địa của Côn Nạp Đầu Bò, ở đó may ra các người sẽ tìm được chút gì đó...”

Nói xong, nàng liền nhanh chóng sai bước ra khỏi doanh trường cùng hội họp lại với Cát Ly ở bên ngoài, rồi cùng nhau biến mất trong đêm tối. Điều khiến cho Diệp Tường có chút khó quên chính là ánh mắt cảm kích của Cát Ly, đó là một ánh mắt rất tinh khiết, có chút lạnh lùng làm cho Diệp Tường nhớ tới Ô Ô... Á...Á, đột nhiên trong đầu hân lại hiện ra hình ảnh chân thực của Ô Ô sau khi biến thân, lúc mà nàng trở nên cường hân, mang một thân ma pháp, ánh mắt nàng lúc đó lạnh như băng, thân hình nóng bỏng, vô cùng nổi bật...

Nghĩ đến đây, Diệp Tường khẽ thở dài một tiếng, Ô Ô mới chỉ là một cô bé, mình tuyệt đối không thể nhúng chàm nó được, tuyệt đối không thể làm chuyện cảm thù như vậy được...

Đứng rồi, vừa rồi Cát Vi vừa nói nếu muốn cứu người thì mình phải đi tới tộc của Côn Nạp Đầu Bò xem một chút, nhưng tại sao Cát Vi lại biết mục đích khi đến lãnh thổ Bắc Bái Nhân của mình lần này? Trông nàng không giống như nói dối, dù sao chính mình cũng đã cứu muội muội của nàng thoát khỏi cảnh bị bán làm nô lệ, nếu là người khác, trình tiết của các nàng đã khó giữ được, ai, người tốt thật là khó làm mà, bây giờ lại phải cô đơn tịch mịch trong đêm tối lạnh lẽo, không những vậy còn phải tự « lau súng nữa « haizzz !!!!!...

Gãi gãi đầu, ngày mai thức dậy sau có gì cần xử lý sẽ xử lý, cần suy nghĩ sẽ suy nghĩ, chứ hiện tại, với tình trạng đầu óc đang hỗn loạn như thế này, có động làm bất cứ việc gì cũng hỏng bét mà thôi... Thật là loạn nha...

...

...

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Tường dậy sớm, hân muốn đi tìm Diane Lâm để thương nghị đối sách, dù sao bọn họ cũng không thể chỉ ngồi chờ chết như vậy được, chả nhẽ chỉ trông chờ vào đám thủ nhân kia ư? Thế khác gì chịu chết, rõ ràng vụ ám sát hôm qua là nhằm vào hân khiến hân bắt đầu hoài nghi liệu có phải thích khách kia là do Liều Cách phái tới hay không?

Vừa đi vừa suy nghĩ rất nhanh, Diệp Tường đã tới trước cửa doanh trường của Diane Lâm.

“Khụ, Lâm tiểu thư, ta có chuyện muốn bàn bạc cùng người!” Diệp Tường bày ra tư thái của phái thân sĩ để đưa ra yêu cầu.

Rầm! Ngay sau đó cửa trường liền được vén lên, xuất hiện theo sau đó là Diane Lâm đã mặc y phục chính tề ra xuất hiện tại trước mặt Diệp Tường, tiếp theo nữa là một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn màu trắng vội vàng nhào vào trong ngực Diệp Tường.

Diane Lâm vừa thấy Ô Ô biểu hiện yêu thương nhưng nhớ Diệp Tường mãnh liệt như vậy, liền kêu: *“Ô Ô, mau quay trở lại bên cạnh tỷ tỷ đi, ca ca của người... Hừ, hân là người xấu đấy!”*

Ô Ô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Diệp Tường, nhưng hai tay vẫn một mực ôm lấy đùi Diệp Tường, hiển nhiên nhóc đã coi Diệp Tường như là búp bê để ôm, nhất thiết không rời.

Mà Diệp Tường vừa nghe thấy Diane Lâm nói như vậy, cảm nhận sâu sắc thế nào là dờ khóc dờ cười, ai da, phụ nữ có chồng nha...

“Này, ta xấu chỗ nào? Tốt xấu gì từ lúc bắt đầu học tiểu học đến hết cấp 1, cấp 2 mỗi khi thấy cụ già ta đều dắt qua đường, nhặt được tiền

roi luôn thành khăn nộp cho cảnh sát, lên cấp ba càng hiển thị rõ nét tư thái người tốt, điển hình của thanh niên gương mẫu thời đại mới, ...” Diệp Tường hào hứng kể lưu loát, rành mạch những chiến tích của mình, cũng không trông nom đối phương có nghe hay không nghe.

Đương nhiên, Diane Lâm cũng không có để ý tới việc Diệp Tường vừa nói ra một ít từ ‘mới’ thật lạ lẫm, nàng chỉ chú ý tới cảm xúc của mình, vì vậy ngay sau đó nàng khẽ hừ lạnh, khinh thường: “Ồ, bá tước đại nhân của chúng ta thật đúng là động vật chỉ biết dùng nửa thân dưới để tự hỏi vấn đề nha! Đêm qua chuyện bá tước đại nhân triệu kỹ giờ đã truyền xôn xao khắp nơi rồi...ngài còn muốn thể hiện sự gương mẫu hơn nữa ư?”

“Ách...” Kì thật lần này Diệp Tường bị oan so với Đậu Nga còn hơn mà, triệu kỹ nữ sao? Chính mình ngay cả một sợi tóc của đối phương còn sờ không tới, lấy đâu ra kĩ mà chơi? Chơi cái khi nhà chúng nó á!

Nhưng, Diệp Tường không hề cảm tức, ngược lại mang cái nhìn nghiêng ngẫm mười phần nhìn chăm chăm vào nữ nhân này. Quả thật nữ nhân này thật đúng là cần bị đùa giỡn để bồi dưỡng cảm tình mà, một ngày không đùa giỡn nàng, nàng sẽ không thoải mái ha.

“Người ghen tị sao?” Diệp Tường hỏi câu này mang theo thái độ vô sỉ mười phần, “Ai, ta cũng đành chịu, muốn trách cũng chỉ có thể trách mẹ ta, khi người sinh ra ta đã có mị lực như vậy rồi...Aiz.....Số khổ, số khổ nha !...” Nói xong, lại tự tin vô cùng vuốt vuốt tóc.

“Chết đi...”

“...”

Qua một hồi sau, hai người cuối cùng cũng an tĩnh lại, ngay lúc này, Lôi Khắc Tư cùng Độc Phàm, Javier cũng đã tới doanh trường.

“Người nói cha ta có thể đang bị nhốt trong lãnh địa của tộc Côn Nạp Đầu Bò sao?” Diane Lâm hơi kích động đứng bật dậy từ trên ghế vịn vàng hỏi.

“Xuyt! Tin tức này tốt nhất là đừng lộ ra ngoài, chỉ có mấy người chúng ta biết với nhau thôi!” Diệp Tường ra dấu im lặng cho tất cả mọi người rời nói.

“Người đang hoài nghi bọn người của Liêu Cách?” Lôi Khắc Tư hơi cau mày lại, hiển nhiên là nhìn thấu một tầng ý nghĩa khác của Diệp Tường.

Diệp Tường cười lạnh một tiếng, không trả lời, trên thế giới này ta chỉ tin vào chính mình mà thôi! Tin người khác? Chả nhẽ phải đợi tới lúc bị bán mà còn phải giúp đỡ bọn chúng kiếm tiền hay sao.

“Đại nhân... Chuyện này... Ngưu Đầu Nhân (những người nửa người nửa trâu)...” Về mặt Mập Mạp tuôn đầy mồ hôi, biểu lộ rõ ràng sự lo lắng khi phải tính kế để thoát thân, hẳn đã bắt đầu vì sự an toàn cho cái mạng nhỏ của chính mình lo lắng rồi.

“Đúng vậy a, đại nhân, Ngưu Đầu Nhân nổi danh cường hãn, trong toàn bộ thú nhân, có thể nói mỗi người bọn họ đều sắp đạt tới cấp bậc võ sĩ rồi, hơn nữa, bọn họ còn có ‘cuồng bạo ma hóa’ (điên như nhập ma, biến thành ma), có thể tăng lên ít nhất một hoặc hai giai cấp thực lực!” Độc Phàm một lòng nhiệt tình giải thích, đơn giản chỉ là vì muốn làm cho Diệp Tường từ bỏ ý nghĩ này đi.

“Lôi Khắc Tư, người có nắm chắc có thể đối phó với bọn họ không?” Diane Lâm nhìn về phía tiểu bạch kiểm này tràn đầy hi vọng, nói trở lại, bọn người Diệp Tường thật đúng là không biết tiểu bạch kiểm này đang sở hữu vũ kỹ thuộc trình độ nào, thuộc mấy giai, mấy nguyệt cấp nha.

“Cuồng bạo ma hóa sao...” Lôi Khắc Tư nhú nhú mày, nhắc lại, “Hơi khó một chút...”

Ngược lại Diệp Tường cảm thấy thật buồn cười, những người này sao cứ phải lo quá lên như vậy nhỉ? Bất quá, cuồng bạo ma hóa mà bọn họ nói nha... Hình như đây là một loại bản năng thiên phú của chủng tộc này thì phải, ví dụ như trong đám thú nhân trong lãnh thổ quốc gia Bắc Bái Nhân: chỉ có Ngưu Đầu Nhân có thể có được đầu khí, tuy nhiên Tất Mãn (rắn lớn) cũng có dùng huyết tể trước cuộc chiến để khơi gợi tiềm năng trong cơ thể chiến sĩ Thú Nhân tăng lên, nhưng, thực lực giữa hai loại năng lực này là vô cùng lớn.

“Nghe nói ngày mai là ngày Ngưu Đầu Nhân đốt lửa mở hội vui chơi!” Diệp Tường vô cùng tự tin thốt ra một câu như vậy, là người sáng suốt đều nhận ra âm mưu thừa nước đục thả câu của vị bá tước đại nhân này, nhưng là...

“Chính là, chúng ta làm thế nào để trà trộn vào được?” Diane Lâm dừng cảm thay mọi người hỏi ra vấn đề nan giải trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 16: Huấn Luyện Múa Cột Tập Thể (Hạ)

“Á, hỏi thật hay nha, đây là vấn đề trọng yếu, phi thường trọng yếu nhá...” Diệp Tường tán thưởng gật gật đầu, ánh mắt quét một vòng qua tất cả

mọi người, đương nhiên, ngoại trừ Ô Ô vẫn đang mang về mặt trầm tĩnh mà ôm chặt lấy đầu của Diệp Tường, dù sao đây cũng là vấn đề nguy hiểm đến mạng sống nên tất nhiên là Diệp Tường không muốn đề nhóc này tham dự vào, phải biết rằng toàn thân bé từ trên xuống dưới đều là bảo bối nhà, chính xác là bé đang sở hữu giem thần kì vạn tuế...

"Nghe nói Nguru Đầu Nhân rất thích xem con người khiêu vũ..." Diệp Tường lại cố ý khoe khoang sự 'hiểu biết' của mình, và ngay sau đó, khoe miệng của tên nào đó đã kéo lên thành một vòng cung thành một nụ cười trông phi thường đậm đặc.

Mọi người đều im lặng không nói gì đợi câu kế tiếp của Diệp Tường, hiển nhiên là họ cũng đang rất tò mò muốn biết Diệp Tường rốt cuộc đang có âm mưu gì đây?

"Vũ đoàn, chúng ta sẽ giả danh thành một vũ đoàn!" Diệp Tường lại liếc mắt qua tất cả mọi người rồi nói.

"Vũ đoàn? Chúng ta á?" Diane Lâm chỉ chỉ vào chính mình, rồi quay lại nhìn nhìn mấy người ở bốn phía xung quanh.

"Mắt của Nguru Đầu Nhân cũng không phải chỉ là để làm kiếng, nếu là người, người muốn nhìn nam nhân nhảy múa sao?" Diệp Tường nói, ánh mắt của 'Dâm dân' đều là dâm đảng, mấy tên Nguru Đầu Nhân kia cũng vậy thôi, phỏng chừng chúng cũng sẽ chỉ thích xem nữ nhân nhảy múa nha, kì thật điều Diệp Tường muốn nói là, nếu là hần, hần sẽ càng thích xem mỹ nữ nhảy thoát y nha, phải biết rằng các quán ở Địa Cầu đều có màn này, vũ nữ thoát y đã hoàn toàn trở thành một loại nghiệp vụ nha, chỉ có điều ở thế giới này tạm thời không có, nhưng là sau này, khi Diệp Tường hần đã xuyên việt tới, thì khó mà nói được.

"Đại nhân... Ý của người là muốn chúng ta đi tìm nữ nhân sao?" Javier tự nhiên thông suốt, tỏ vẻ hiểu rõ nói, nhưng mà phương hướng lại hoàn toàn không sờ đúng.

Bên cạnh, Độc Phàm mng về mặt hèn mọn nhìn hần, vỗ bốp một cái lên tên mập mạp, nắc: *"Tìm nữ nhân gì mà tìm nữ nhân, chỉ số thông minh của người có thể cao hơn một chút được không, thứ chúng ta cần tìm phải là hơn mười mẫu nguru mới đúng!"*

"..."

"Không! Nếu tìm người khác, chúng ta làm sao trà trộn vào được?" Diệp Tường tốt bụng lên tiếng nhắc nhở bọn họ, sau đó lập tức chỉ vào bọn người Lôi Khắc Tư gật đầu xác nhận: *"Các người chính là những vũ nữ đó!"*

"Chúng ta á?" Mập mạp hiển nhiên rất nghi ngờ, hỏi: *"Đại nhân, chúng ta là nam nhân nha!"*

Độc Phàm ở bên cạnh khẽ run run, nghe Diệp Tường nói xong, tựa hồ nghĩ tới điều gì nghiêm trọng lắm, sau đó mang về khăn trương bi tráng nói: *"Đại nhân, không phải là người muốn chúng ta vì tổ quốc mà hiến thân chứ, sẽ... sẽ không đem tiểu JJ 000 của chúng ta đều cắt bỏ đi? Đại nhân, tuy chúng ta đã một bó tuổi nhưng còn chưa có con nối dòng nha..."*

"..." Diệp Tường thật sự nhìn không được, thật muốn trực tiếp đập cho hai tên gia hỏa có tư tưởng không sạch sẽ này bay ra ngoài, Diane Lâm ở bên cạnh nghe xong không khỏi có chút đỏ mặt.

"Chúng ta chỉ cần hóa trang thành nữ là được!" Diệp Tường lúc này liền nói trắng ra, thật sự là không thể rõ ràng hơn được nữa, có trời mới biết được nếu không nói thẳng ra như vậy thì hai tên bi ổi kia còn có thể suy diễn thành điều xấu xa gì nữa, trí tưởng tượng của bọn hần thật sự quá cường đại, quá bay cao, bay xa, bay vút tằm nha...

"Nhưng ... Bọn họ không biết nhảy mà!" Bản thân Diane Lâm còn có thể coi như tạm tạm chấp nhận, nhưng mà hai tên béo gầy kia thì... thật khó nói !!!

"Ta không mặc đồ của nữ nhân!" Lôi Khắc Tư kiên quyết từ chối.

"Xem ra, trong chúng ta có người không chịu phối hợp nha, được thôi, kế hoạch này coi như xong..." Nói xong, Diệp Tường định xoay người rời đi, làm cho Diane Lâm thật gấp, cũng đúng thôi, phải biết rằng đây là vấn đề liên quan tới sự sinh tử của phụ thân nàng nha, không gấp sao được!

"Lôi Khắc Tư, coi như là ta cầu người đi!" Diane Lâm xoay người nhìn chăm chú vào Lôi Khắc Tư, Lôi Khắc Tư nhìn thoáng qua Diệp Tường đang đặc ý nhìn hần chật vật, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, hiển nhiên, gã Diệp Tường kia đã sớm đoán được rằng hần sẽ không ngoan ngoãn chịu hợp tác nên mới cố ý làm cho Diane Lâm van cầu hần, dọc đường đi tên này đã dùng chiêu này không biết bao nhiêu lần rồi.

"Lôi Khắc Tư..." Diane Lâm lập tức định quỳ xuống hành lễ với Lôi Khắc Tư, Lôi Khắc Tư đành bắt đặc dĩ đồ nữ nhân này dậy, dù sao từ nhỏ tới giờ chính mình cũng đã ái mộ Diane Lâm và công khai theo đuổi nhiều năm nhưng mà nàng vẫn chưa từng cho mình cơ hội, thật bất đắc dĩ, Lôi Khắc Tư đang khó xử vô cùng nhưng khi thấy nàng khóc, tự nhiên cảm thấy đau lòng vô cùng liền không suy nghĩ gì nữa mà gật đầu đáp ứng luôn.

Dọn dẹp tên tiểu bạch kiểm này sau, trong nội tâm Diệp Tường đương nhiên là đặc ý vô cùng tất nhiên rồi, trên thế giới này còn chưa có người mà hần không thể động nha, cứng đầu như tên kia còn không phải quy phục sao? Muốn thử? Người cứ sẵn sàng đi tìm chết đi? Hừ...

"Các người đi theo ta, trước khi xuất phát, ta phải huấn luyện cho các người đã..." Diệp Tường nói xong, liền ôm lấy Ô Ô xoay người đi ra ngoài, mọi người liền đi theo ngay sau đó, sắc mặt của mỗi người đều quái dị vô cùng, mỗi người mỗi vẻ, không đồng nhất.

Đoàn người đi theo Diệp Tường đến một gian doanh trường trống không, mà ở trong doanh trường Nạp Khắc cùng Đạt Cổ, còn có mấy người hộ vệ đang loay hoay làm cái gì đó rất kì lạ, kì lạ nhất là ở trong doanh trường có bảy tám căn cọc gỗ đã được dựng sừng sững.

“Đạt Cổ, những thứ ta bảo chuẩn bị đã chuẩn bị tốt chưa?” Diệp Tường hỏi.

Thú nhân gãi gãi đầu, có chút khó xử nói: “Lão bản, chúng ta không tìm thấy táo, nên đã tìm đu đủ, khoai lang để thay thế ...”

“Rất tốt!” Diệp Tường gật đầu tán thưởng, sau đó liền đem Ô Ô thả xuống dưới, để nàng đứng ở bên cạnh.

“Tốt lắm, đây là đạo cụ... Các người bắt đầu hóa trang đi... gương ở bên cạnh đó!” Diệp Tường chỉ chỉ vào mấy quả đu đủ, khoai lang cùng một ít quần áo nữ nhân ở trong rừng, còn có cái gương đặt ở bên cạnh nữa.

Đương nhiên, vì để cho đám nam nhân này hóa trang thành nữ nhân, Diệp Tường đã mất rất nhiều công phu nha, trước hết phải kể tới việc tìm người liên tục làm hơn mười bộ nội y nha, khuy, còn về phần đu đủ cùng khoai lang, tác dụng của chúng cũng không cần nói ha...

Mọi người ngơ ngác xem ta, ta xem người, mặt xám xịt.

“Khụ, các người có muốn cứu người xong mà còn sống hay không? Nếu muốn thì hóa trang đi, đừng lãng phí thời gian của ta nữa!” Diệp Tường nổi giận quát.

Mọi người lúc này mới động, Diane Lâm thì đơn giản rồi, dù sao... Nàng cũng có “Hàng thật” nha, nếu còn giả bộ nữa, thì sẽ thành “núi cao” mất...

“Hắc hắc, Javier đại nhân, thân hình người khổng lồ như vậy, hẳn là xứng với trái đu đủ ha, có như vậy thì mới có thể phụ trợ cho thân hình của người nha, cái gì? Không cần á? A, đại nhân ngài nhất định là ngại nó quá nhỏ đi, vậy thì, a, để ta tìm cho người thêm một hai hai quả nữa để độn vào nhá...” Nạp Khắc mang về đám đu đủ rồi đưa ra “Hung khí”.

“...”

“A, Độc Phàm đại nhân sao cứ nghiêm mặt như vậy? À, đúng rồi, có phải người đang vì thân hình của mình mà tính toán hay không? Cái gì? Muốn tìm quả nhỏ hơn khoai lang á? Như vậy sao được? Dáng người thon thả của ngài, nên xứng với một đôi ” hung khí” cực đại mới đúng chứ, như vậy mới có thể khiến mọi người chú ý nha...”

“...”

Quả nhiên là thượng long bất chính, hạ tác loạn mà, có lão bản như thế nào liền có cấp dưới như thế ha, đội trưởng đội vệ binh hoàng cung luôn nghiêm trang ngày xưa nay còn đâu a, sao lại biến thành đám đu đủ như vậy?

Rất nhanh sau đó, dưới sự giúp đỡ của Đạt Cổ, Nạp Khắc cùng một vài vị hộ vệ khác, Lôi Khắc Tư, Javier, cùng Độc Phàm cuối cùng cũng thành công hóa trang thành “Nữ nhân”, nhưng mà, trông bọn họ quả thực rất buồn cười nha, ngay đến cả Ô Ô còn phải che miệng cười hướng chỉ những người khác.

Một thân nữ trang màu trắng, cùng đám người trong Tây Du giả trang thành nữ nhân, cùng nữ nhân cũng không khác nhau là mấy, đây cũng là lí do mà Diệp Tường chuẩn bị nhiều bộ trang phục khác nhau nha, đều là dựa vào mặt mũi mà lựa chọn đó.

Lôi Khắc Tư giả dạng làm nữ nhân sau, da mịn thịt mềm, khác xa so với bộ dạng tiểu bạch kiểm tiêu chuẩn hàng ngày, ngược lại phi thường giống nữ nhân, hơn nữa bộ ngực cực đại gì đó, là do Nạp Khắc cố ý tìm hai quả đu đủ lớn nhất cho hắn càng khiến hắn giống nữ nhân hơn...

“Javier, người... Người một thân mỡ thịt như vậy, trông thế nào cũng thấy giống như heo mẹ a... Nên giảm cân một chút đi...”

“Khụ, Độc Phàm, toàn thân người nha, từ trên xuống dưới đều một màu đen, trông cứ như đã mấy chục năm không tắm vậy, nhìn xem này, sao lại nhiều lông như vậy chứ?”

“...”

Sau một hồi, rút cục cũng đã bắt đầu huấn luyện, nhưng là, cuộc huấn luyện này thật kì lạ, quả thật làm cho nhiều người mắt tròn mắt dẹt nhá, chỉ một câu ‘chưa từng thấy qua’ thôi. Khiêu vũ gì mà làm cho người ta dựa vào một cây cọc gỗ uốn éo, này, phải gọi là múa cột nha...

Lôi Khắc Tư lúc nhảy còn có chút nhần nhó, khó chịu làm cho Diane Lâm ở bên cạnh phải bất chợt quay sang hướng dẫn, vì cứu phụ thân, nàng cam chịu chấp nhận múa cột, không tệ không tệ, tuy không phải là mặc đồ chỉ đủ che ba điểm, nhưng như vậy cũng đủ rồi, đủ để làm cho Diệp Tường liên tưởng vô hạn...

“Ta bắt đầu cảm thấy yêu chết vũ đạo này nha, quá đậm đường...” Pằng! Mập mập sau khi hóa trang trông giống như viên thịt, tròn xoe, lúc hắn đang nhắm mắt lại tận tình luyện tập kỹ thuật nhảy với cọc gỗ, nhất thời không cẩn thận liền đem” chân trụ” đá trúng đu đủ trước ngực Độc Phàm, khiến cho đu đủ của Độc Phàm lập tức lăn lông lốc trên mặt đất...

“Javier, sao người lại đá trúng chỗ đó của ta, chán ghét...” Độc Phàm giả giọng nữ nài thanh nãi khí oán giận, dù sao bọn họ cũng phải tận lực nữ tính hóa về mọi mặt, đến cả giọng nói cũng không ngoại lệ, chính là... Độc Phàm vừa lấy tay bịt mũi, nói dứt lời xong liền đem giả hóa đang lẫn trên mặt đất nhét lên, nhét lại trong áo lót, bộ dáng này mà đi ra ngoài phỏng chừng sẽ hù chết không ít nam nhân nha.

“Rất khó coi...” Đạt Cổ toàn thân run rẩy, thật may là lão bản không bắt bọn họ tự hóa trang, trời mới biết nếu để hắn hóa trang thành nữ nhân, với cơ

thể lông lá của hắn sẽ biến thành ma quỷ nào nữa nha...

“*Khụ, Javier, kỹ thuật nhảy của người sao lại giống như trư đã chân như vậy... Nôn...*” Nạp Khắc lúc này nhìn không nổi nữa đã cúi xuống nôn mửa, “*OMG, cho tới bây giờ ta còn chưa thấy qua vũ nữ xấu như vậy nha...*”

“...”

“*Chúng ta giả trang thành vũ nữ, vậy còn người làm gì?*” Diane Lâm xem như đầu óc thanh tỉnh hỏi.

“*Ta có nhiệm vụ trọng yếu khác!*” Nói xong, Diệp Tường quơ quơ túi thuốc bột trong tay lên trước mặt mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 17: Đại Tác Phẩm Hoàn Thành (Thượng)

Lãnh địa Côn Thập nằm ở đằng sau bình nguyên Hồng Cốc, nơi tiếp giáp giữa Hồng Xuyên và Hạp Cốc của Bắc Bái Nhân, thảo nguyên mênh mông tương đối bằng phẳng, đồng thời đây cũng chính là nơi mà tất cả thú nhân thường hay tụ tập, đi qua bình nguyên Hồng Cốc mười km chính là Thú Vương Thành, là tòa thành duy nhất của Bắc Bái Nhân, đương nhiên, cứ điểm Hồng Lưu không được tính trong đó, vì dù sao đi nữa thì trường doanh cũng mới là thứ mà thú nhân vẫn thường dùng, chứ không phải nhà.

Hơn nữa, nghe nói chỗ đó là phạm vi thế lực của tiểu vương tử Darie An, nghe nói trong tay hắn có được đội quân thú nhân gần mười vạn tên, hơn nữa còn là đa chủng tộc, bọn người đánh lên Diệp Tường lần trước chính là một nhánh tinh nhuệ trong đội quân đó. Thú nhân đã rất mạnh, hơn nữa lang (sói) đều là được thuần hóa, huấn luyện có bài bản, đẳng cấp bình thường của ma thú đều ở tam giai, hơn nữa sói cùng ma thú đều là động vật sống quần thể, chỉ cần tổ hợp một nhóm lại đã có được một nhánh quân đội có chiến lực phi thường đáng sợ, hướng chỉ là một nhánh kỵ binh. Như vậy đủ thấy được sự đáng sợ của quân đội thú nhân.

Mà giờ khắc này, Darie An cùng Đạt Merck, hai người này vì kế thừa vị trí thú vương, đang tranh giành khốc liệt, khiến cho không ít bộ lạc trong Thú Tộc bị loạn diệt. Vì thế, hiện tại, các bộ tộc thú nhân ở thú cương (nơi biên cương, giáp ranh giữa hai quân của thú nhân) đều gia nhập một trong hai đội quân của hai vương tử, vì cho dù là bộ lạc trung lập, cũng khó tự thân bảo toàn.

Mà tộc Côn Thập Nhân Ngưu, trận doanh mà hắn lựa chọn là —— An đại vương tử Đạt Merck, tên này thủ đoạn sắc bén, nhưng chỉ trong phạm vi mạng binh đánh giặc mà thôi, đương nhiên, nếu nói Đạt Merck là kẻ có trí thông minh ít tới đáng thương, hữu dụng vô mưu thì ngược lại, Liêu Cách bên cạnh hắn lại chính là một người đa mưu túc trí, có tâm nhãn, tâm kế rất sâu. Thậm chí Diệp Tường còn thấy rõ ràng rằng chính Liêu Cách mới là thống soái của đội quân hùng mạnh này, còn vương tử thú nhân kia chỉ là con rối trong tay hắn mà thôi.

Trong hai vương tử này, ai tốt ai xấu, Diệp Tường hoàn toàn không muốn phán xét cũng không có hứng đi tìm hiểu, lần thứ nhất là bị đánh lén, lần thứ hai là bị ám sát, nếu làm không tốt có khi còn bị song phương đánh chủ ý không chừng. Phải biết rằng, hiện tại Bắc Bái Nhân giống như một thùng thuốc nổ, lúc nào cũng có thể phát nổ, song phương đại chiến là chuyện sớm hay muộn mà thôi, mà Diệp Tường hắn cũng không muốn tham dự vào cuộc chiến tranh không ích lợi này.

Cho nên, vấn đề lớn nhất trước mặt hắn chỉ là cứu lão tử nhà Diane Lâm ra mà thôi, sau đó hắn sẽ vỗ vỗ cái mông trở lại Tam Vung đế quốc, tiếp tục thăng quan, tiếp tục phát triển sinh ý, tiếp tục sự nghiệp phát tài của hắn.

Mà đối với Ngưu Đầu Nhân yêu cuồng hoan mà nói, thế cuộc khốn trương hiện tại, hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới việc vui chơi, tìm giải trí về đêm của bọn hắn.

Cát Chiến, tộc trưởng của tộc Côn Thập, là một nhân ngưu cao lớn có vẻ ngoài cùng Ngưu Đầu Nhân bình thường không giống nhau mấy, ngân khuyên cực đại (vòng tròn làm bằng bạc thường đeo ở mũi trâu, bò) treo ở giữa cái mũi to, đằng sau lưng phủ một thanh trường đao tinh xảo sắc bén, trên đầu là hai cái sừng trâu cong cong.

Hắn đang tuần tra qua lại quanh doanh trường của tộc mình.

Giữa doanh trường, từng đống, từng đống lửa được đốt sáng ngời, xung quanh đó là từng tốp Ngưu Đầu Nhân để trần thân trên đang bắt đầu bữa tiệc ‘đêm cuồng hoan’ của mình, vài chục đỉnh trường bông quanh đó cũng vang lên tiếng nói cười không ngừng, mùi rượu bốc lên tận trời.

Ngay lúc này, bên ngoài doanh địa có hai chiếc xe ngựa đến đây, có một người lập tức nhảy xuống phía trước xe ngựa, hắn mặc rất nhiều quần áo, khuôn mặt bình thường, trên mép có hai chòm râu, điều làm cho người ta cảm thấy có chút tò mò chính là tóc người này là màu đen, con người cũng là màu đen.

“*Các tiểu thư, xuống xe, xuống xe, đến, đến rồi, nhanh chuẩn bị khởi công!*” Người nọ vung roi ngựa trong tay lên là ló.

Lập tức từ trên xe ngựa nhảy xuống một đám nữa nhân mặc trang phục quái dị, quần áo rất ngắn, rất thiếu vải, rất... gọi cảm, điển hình như nữ nhân mặc đồ giống như cổ động viên kia vậy, trong tay nàng còn cầm hai quả bóng vải nhiều màu, trông rất bắt mắt.

“*Này, các người là ai? Đây là lãnh địa của tộc Côn Tháp, nhân loại cứ đi xa một chút!*” Một tên lính gác Ngưu Đầu Nhân vừa thấy bọn họ ở cửa doanh trại liền gầm lên.

“*A? Đây không phải là lãnh địa của tộc Côn Tháp Ngưu Đầu Nhân sao?*” Một gã trông như lão bản của nhóm vũ nữ tỏ ra vô cùng kinh ngạc hỏi lại. “*Này, tối hôm qua, rõ ràng có người thuê chúng ta, muốn chúng ta tới lãnh địa của tộc Côn Tháp, họ nói là ở đây đang cần vũ nữ để tổ chức cái gì đó gọi là, là... là gì nhỉ? A! Đúng rồi, là ‘đêm cuồng hoan’... Thậm chí hần cũng đã trả tiền rồi nha. Chẳng lẽ không phải?*” Diệp Tường nói xong sau còn cố ý sờ sờ lên hai chòm râu giả của mình, khụ, tuy là đồ giả nhưng quả thật là trông rất giống, ngay cả tiếng nói cũng bị Diệp Tường cố ý dùng một loại nước thuốc làm cho giọng nói tạm thời bị đè nén lại, biến thành một loại giọng nói hơi khàn, hoàn toàn không giống với giọng nói của một người mới hai mươi tuổi.

“*Vũ nữ?*” Hai tên Ngưu Đầu Nhân lập tức tỏ vẻ kinh ngạc.

“*haizz, xem ra ‘đêm cuồng hoan’ của các người không cần vũ nữ múa cột rồi, được rồi, các tiểu thư, lên xe, chúng ta trở về thôi, dù sao nhận tiền rồi mà không cần phải làm việc, đây là chuyện tốt hiếm có nha... Lão tử mong còn không được.*” Nói xong, Diệp Tường liền ra hiệu cho mấy người vừa xuống xe quay trở lại xe ngựa, chuẩn bị đi.

“*Đợi một chút!*” Ngay lập tức, một thanh âm ngăn Diệp Tường lại, Diệp Tường xoay người nhìn lại, đó là một Ngưu Đầu Nhân cao gần ba thước, lỗ mũi còn đeo một cái khoen mũi bằng bạc thật to đang lóe ngấn quang.

“*Tộc trưởng, bọn họ nói có người trả tiền cho bọn họ yêu cầu họ tới khiêu vũ giúp vui cho chúng ta...*” Ngưu Đầu Nhân giữ cổng kia thấy tộc trưởng tới liền báo cáo, trên mặt còn lộ ra vẻ kì vọng rõ rệt. Hầu hết Ngưu Đầu Nhân bọn họ đều ưa thích nhìn nhân loại khiêu vũ nha, đầu phải chỉ riêng hần.

Cát Chiến nhìn những người này, tỏ ra hơi ngờ vực, hỏi: “*Ai trả tiền cho các người?*”

Diệp Tường trấn định sờ sờ chòm râu giả của mình, dù sao đối phương cũng là tộc trưởng tộc Ngưu Đầu Nhân, xem ra chỉ số thông minh cũng không thấp như trong tưởng tượng của hần, nhưng, Diệp Tường hần cũng đã sớm chuẩn bị đáp án rồi.

“*Khụ, hần không nói tên cụ thể cho chúng ta biết, nhưng hần là một vụ sư, chừng năm mươi tuổi, đi theo bên người là một thú nhân cầm một đôi chùy cực lớn...*” Tuy Diệp Tường miêu tả mơ mơ hồ hồ, nhưng chỉ cần là người biết Liêu Cách đều sẽ nhận ra người nọ là hần, dù sao sau tối hôm nay, khi bọn họ cứu được người ra cũng sẽ vỗ vỗ mông rồi đi, còn việc đám Ngưu Đầu Nhân này tính toán làm thế nào với lão vụ sư kia, đó là việc của bọn họ, đầu liên quan gì tới hần cơ chứ.

Cát Chiến vẫn có chút nghi ngờ nhưng tiểu đệ Ngưu Đầu Nhân ở bên cạnh kia lại rất tin tưởng, nói:

“*Tộc trưởng, có lẽ đây là lễ vật mà đại vụ sư Liêu Cách tặng cho chúng ta để giải trí, vì chỉ có hần mới biết rõ cửa doanh trại ở chỗ nào, hơn nữa còn đặc biệt trả tiền trước ... Liêu Cách đại nhân thật ưu đãi chúng ta...*” Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong nhưng mọi người ở đây đều tự hiểu.

Cát Chiến nghĩ nghĩ, dù sao cũng không cần phải trả tiền thật là tiện nghi, hơn nữa, hần cũng rất thích xem vũ nữ múa, nghe nói thú nhân ở cứ điểm Hồng Lưu ngày ngày đều được xem vũ nữ múa cột biểu diễn, nhưng là, cứ điểm Hồng Lưu cho tới bây giờ đều do Liêu Cách cùng An đại vương tử Đạt Merch đóng quân nên Cát Chiến hần dĩ nhiên là chưa có cơ hội được xem rồi.

“*Này! Các người thương lượng thế nào rồi? Không đồng ý thì chúng ta có thể đi ...*” Khẩu khí của Diệp Tường rất lớn, hiển nhiên là đoán chắc mấy tên Ngưu Đầu Nhân sẽ không dám làm gì bọn họ, nếu đối lại người thường, phỏng chừng đã bị dọa mất vía rồi, làm gì dám đứng kì kèo mặc cả như thế này.

“*Đi vào!*” Cát Chiến hướng Diệp Tường ra lệnh.

Diệp Tường ra vẻ rất thất vọng, nhắc đi nhắc lại nói: “*Được rồi, vì danh dự của chúng ta, cũng chỉ có thể biểu diễn... Xuống, các tiểu thư, trang điểm lại dung nhan của các người đi... Đừng đập vỡ chiêu bài của ta ...*” Diệp Tường cầm theo roi vút qua vút lại, quét mắt nhìn qua đám “Vũ nữ” của mình, hiển nhiên Ngưu Đầu Nhân đối với giới tính của nhân loại cũng không phân biệt được rõ ràng cho lắm nên bọn chúng cũng không nhận thấy được rằng, đám vũ nữ trước mặt này rất ‘quái dị’.

“*Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua ‘vũ nữ’ có dáng người tốt như ta sao?*” Javier trang điểm thành một vũ nữ mập mập liếc mắt sang quát Ngưu Đầu Nhân bên cạnh đang chăm chú nhìn hần, tưởng chừng như bị ức khuất lắm nhưng hành động của hần lại ngược lại, hần cố ý run rẩy ‘bộ ngực’ của mình một chút, rồi sau đó mới hiển ngang ‘ngăng đầu, ưỡn ngực’ đi vào.

Q.3 - Chương 18: Đại Tác Phẩm Hoàn Thành (Hạ)

“Đêm cuồng hoan” của Nguru Đầu Nhân quả thực rất điên cuồng, thùng lớn thùng lớn rượu bị Nguru Đầu Nhân khiêng trên bả vai uống trực tiếp, hơn nữa, tửu lượng của họ thật kinh người.

Khi họ phát hiện một đám vũ nữ ăn mặc quái dị tiến vào sau có không ít Nguru Đầu Nhân hoan hỉ hô to vạn tuế đối với tộc trưởng Cát Chiến của mình.

Rất nhanh sau đó, Javier cùng Độc Phàm, Lôi Khắc Tư hóa trang thành một đoàn vũ nữ, chậm rãi bước vào giữa đám đất trống, trước mặt mỗi người cắm một cây gậy, hay nói chính xác hơn thì phải gọi đó là ống tuýt mới đúng... Phối hợp tấu nhạc là hai tên nhạc công mà Diệp Tường tạm thời thuê được.

Ngay lập tức, những ‘vũ nữ’ kia bắt đầu uốn éo kịch liệt...

Mà mấy tên Nguru Đầu Nhân kia đối với mấy vũ nữ đang hẩy múa vũ đạo kì lạ phía trước kia rất là kinh ngạc, thật là kì dị nha, ôm một cây cột uốn éo lại còn thỉnh thoảng thở dốc, đặc biệt trong đó Javier cùng Độc Phàm là hai người nhảy nhiệt tình nhất, tới mức mà mới bắt đầu chưa bao lâu mà cái trán đã đầy mồ hôi, tuy rằng động tác của cả hai có chút đông cứng.

Trái ngược lại với hai tên kia là Lôi Khắc Tư, động tác của tên tiểu bạch kiểm này đủ tiêu chuẩn, không tin thử nhìn mà xem, cứ nhìn bộ dạng đối khát của hắn khi ôm cây cột kia, chắc chắn... Đương nhiên, sắc mặt của hắn vẫn là cao ngạo lạnh như băng, đặc biệt là sát khí mỗi khi hắn nhìn lướt qua Diệp Tường chỉ có tăng chứ không giảm, dĩ nhiên là Diệp Tường sớm đã miễn dịch với ánh mắt kia của hắn ngược lại còn tỏ vẻ rất thỏa mãn nữa, cứ nhìn động tác sờ sờ cảm rồi cười rất đậm đáng kia của hắn thì biết...

Nhưng khiến người ta chú ý nhất không phải ba tên kia mà chính là... Diane Lâm, trong đoàn “Vũ nữ” này, chỉ có mình nàng là nữ nhân thực sự, hơn nữa động tác vũ đạo cũng hết sức đẹp mắt: thông thả, ưu nhã, hơn nữa ánh mắt cũng rất gọi cảm. Ngay cả Diệp Tường cũng không ngờ được rằng khi nữ nhân này đeo ủng da, mặc quần short lên múa cột lại lấy mạng người như vậy, khiến cho Diệp Tường xem mà dục hỏa đốt người.

Nói đến lão bản Diệp Tường này tuy rằng vừa rồi thái độ của hắn rất xấu, nhưng Cát Tranh lại hoàn toàn không để tâm cũng không có mang thù, ngược lại còn lôi kéo Diệp Tường ngồi cùng một chỗ, cùng ăn thịt, uống rượu, chơi đoán số...

Chơi đoán số thì Diệp Tường chính là cao thủ, nhớ hồi cấp 2, rồi đến đại học, cả khi tới quán bar cao cấp đến quán ven đường, trà trộn trong tửu sắc nhiều năm, thứ mà hắn thông thuộc, thành thạo nhất chính là trò đoán số. Nên tất nhiên mấy tên Nguru Đầu Nhân này không phải là đối thủ của hắn. Diệp Tường rất tích cực, nhiệt tình mười phần rót rượu cho bọn hắn, nhân lúc không có ai chú ý tới, Diệp Tường liền thả một gói thuốc bột màu trắng vào trong rượu, lắc lắc rồi lại tiếp tục rót cho Nguru Đầu Nhân.

Đối với Diệp Tường, người vừa có thể chơi đoán số, vừa có thể uống rượu... quả thật làm cho Nguru Đầu Nhân lau mắt mà nhìn (kính phục, khâm phục), hơn nữa chỉ trong chốc lát mà hắn đã có thể bắt đầu kẻ vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ cùng những Nguru Đầu Nhân này, như vậy đủ để thấy được năng lực giao tiếp của Diệp Tường mạnh như thế nào.

‘Đêm cuồng hoan’ cũng bắt đầu tiến vào cao trào, Cát Chiến cảm thấy phi thường hài lòng, uống tới mức hai mắt lờ mờ, mông mông lung lung ngắm nhìn đoàn vũ nữ nhảy múa qua lại. Điều cực kỳ buồn cười là, Nguru Đầu Nhân bọn hắn đối với nữ nhân nhân loại hoàn toàn không có hứng thú, nói trắng ra là, bọn họ xem những vũ nữ này khiêu vũ, cũng giống như xem khí diễn trò mà thôi, đơn giản là cảm thấy mới lạ, hiếm thấy và buồn cười thôi.

“*Cô lô cô lô...*” Đột nhiên cảm thấy bụng trướng lên, chắc là do đêm nay hứng thú tăng cao, uống quá nhiều đây mà... Cố gắng khởi động thân thể, vội vội vàng vàng ôm bụng hướng phía nhà cầu chạy tới.

Lúc Cát chiến đi đến chỗ nhà xí của doanh trại ở đằng sau rừng rậm cảm thấy hoàn toàn đứng hình rồi... Đằng trước nhà xí đã có một hàng dài Nguru Đầu Nhân đứng xếp hàng chờ đợi, mà không chỉ có một cái, hơn mười nhà xí đều trong tình trạng ùn tắc như vậy cả.

Giờ phút này có không ít Nguru Đầu Nhân đứng ở trước cửa đang cùng đồng chí của mình ở bên trong tiến hành đàm phán.

“*Huynh đệ, nhanh ra đi, ta sắp không chịu được rồi, người ra ta cho người một trăm kim tệ...*”

“*Không cần! Nguru có tứ cấp (tương tự như người có bốn điều gáp)... A, sướng ~!*”

“*Ta giúp người giặt tất thôi một tháng, được không?*”

“*Không có cần đâu, ta chỉ cần thoải mái thôi ...*”

“*Ta đem bảng long hổ đầu mà tháng trước ta kiếm được cho người mượn xem, được không?*”

“*Người giải quyết ngay tại chỗ đi, lão nguru bị tiêu chảy, ai cũng đừng hòng vào đây nha ...*”

“... ”

Từ xưa cho tới nay, chưa có bao giờ mà mùi hôi thối phóng lên tận trời như lúc này, hơn nữa, một cái ngưi xỉ đòi được tận một trăm kim tệ, điều này có thể thấy được mức độ cạnh tranh đêm nay kịch liệt như thế nào...

“Mở cửa ra, mở cửa ra, ta muốn đi nhà cầu!” Cát Chiến ý vào khổ người lớn, liền cất hàng chen lên trước nhà xí gần nhất.

“Bang! Bang! Người nào ở bên trong nếu không muốn chết thì nhanh đi ra cho ta, ta cho người ba giây để xách quần...” Cát Chiến ôm lấy bụng của mình nôn nóng thúc giục.

“Lão đại... Chúng ta xếp hàng trước, người... Không... Không... không... không thể chen ngang!” Một đồng chí Đầu bò ở phía trước hiển nhiên cũng là ghen hết mức rồi, ngay cả nói chuyện cũng không dám thở mạnh nữa, lúc này bụng hấn lại cô lỗ cô lỗ một tiếng, hấn không thể không thúc giục: “Ôi, má ơi, người ở trong nhanh lên...”

Cát Chiến cảm thấy bụng của mình đã bắt đầu không kiềm chế được, giống như núi lửa tùy thời bộc phát không thể kiềm chế vậy... Điều này khiến hấn không thể không vỗ vỗ cửa nhà cầu thúc giục vài tiếng.

Lúc này, đồng chí ngưi ở bên trong đột nhiên thoải mái rên rỉ nói: “Lạy nữ thần ngưi, thật là thoải mái, loại cảm giác như sóng triều xô nhanh vào bờ cát, như thác nước từ trên không trung trút xuống này thật là sung sướng nha, rút cục ta đã được thể nghiệm tới, từng đợt rồi lại từng đợt cao trào... A, giống như đang bị trời buộc mà được phóng thích vậy, cảm giác thật sự là...”

Cát Chiến ở bên ngoài chờ Ngưi Đầu Nhân kia ra giờ đã ghen tới mức hai chân giao thoa ở cùng một chỗ, khuôn mặt đã bắt đầu vặn vẹo, nước mắt, hàm răng, cơ thể, không có một nào không run run rẩy rẩy... Hình ảnh này, đúng là đang khuyến khích bọn họ mau mau phóng thích...

“Cô lỗ cô lỗ...” Bụng Cát Chiến lại một lần nữa trở mình vang lên tiếng sấm, tộc trưởng tộc Ngưi Đầu Nhân cao lớn uy mãnh rút cục thể nghiệm thế nào là khổ cực, ủy khuất... lúc này dù cho có tảng đá nhét vào cũng không thể ngăn được nữa rồi.

“A! Không được, ta muốn phóng thích... ***...” Tộc trưởng tộc Ngưi Đầu Nhân Cát Chiến rút cục không thể nhịn được nữa, lập tức dùng một trăm hai mươi mã lực chạy về phía rừng cây bên cạnh nhà xí, đồng thời còn vừa chạy vừa còi nội y...

Các đồng chí Ngưi đang xếp hàng ở phía trước nhà xí thấy vậy lập tức mắt tỏa sáng như thấy được ánh rạng đông sau đêm dài tăm tối, nguyên một đám tranh nhau hướng về phía rừng cây xông vào, không cần phải nói cũng biết, cánh rừng rậm này hôm nay xem như phá lệ được ngưi chăm sóc tận tình, phân cũng đặc biệt nhiều, hơn nữa còn có hương phiêu phiêu nữa...

Mà doanh địa vừa rồi còn phi thường náo nhiệt, giờ phút này đã người đi doanh không, vườn không nhà trống, sân bãi thì ngổn ngang cọc gỗ, còn trên mặt bàn thì lẩn lộn mấy thùng rượu, thậm chí có thùng vẫn còn rượu đang chảy tí tách trên mặt đất...

“Đại nhân, bộ dạng một đám Ngưi Đầu Nhân thi nhau tranh đoạt nhà cầu kia thật sự là buồn cười nha, cười chết ta, ha...ha ha ha...”

“Thuốc xổ của đại nhân quả nhiên là lợi hại...”

Hai tên, một béo một gầy tranh nhau nịnh bợ Diệp Tường, nhưng mà, Diệp Tường hoàn toàn không để ý tới họ, ngược lại còn trầm mặt xuống quay đầu lại mắng cho họ một trận: “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, còn không mau tách ra đi tìm người! Hai người các người qua bên kia tìm, còn người nữa mau đi qua bên kia... Ta sẽ tìm ở phụ cận...” Diệp Tường nhanh chóng chỉ huy mọi người nhanh chóng tách ra tìm kiếm.

Diane Lâm gật gật đầu, lập tức cùng hai người: Javier, Độc Phàm xông vào đại doanh tìm kiếm, mà Lôi Khắc Tư thì hừ lạnh một tiếng nhìn thoáng qua Diệp Tường, nhưng bản khoản cho đại cục nên hấn cũng không dám phản đối gây phiền toái cho Diệp Tường...

Đợi sau khi mọi người tách ra hành động, Diệp Tường mới quay đầu lại, sờ sờ lên cằm: “Hắc hắc, bâng long hổ đầu hấn hơi nhé! Hừ hừ, xem ra tên gia hỏa kia cũng là kẻ có tiền, vậy thì hãy giúp đỡ người nghèo là ta đi...” Diệp Tường cười trông hết sức thâm đáng, đưa tay lên sờ sờ không gian giới chỉ trên tay phải kiểm tra một lúc sau mới hắc hắc cười, rút lui. Lúc này không gian giới chỉ của hấn có tất cả năm cái, từ lần trước bị thiệt hại nặng nề ở Long tộc sau, Diệp Tường liền đúc rút ra kinh nghiệm xương máu, phải luôn luôn chuẩn bị cho tốt để một ngày nào đó có cơ hội đánh cướp còn có thể cướp triệt để. Hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 19: Ngược Đãi Không Cần Lý Do (Thượng)

Lúc Cát Chiến giải quyết xong ‘bốn vội’ vừa từ trong rừng đi ra sau, hấn liền phát hiện cả doanh địa đang rất rối loạn, cứ nhìn hiện trường thì biết, vật dụng thì tan nát, đồ vỡ rơi đầy trên đất, người thì không còn một mống, ngay cả trưởng doanh cũng bị lộn xộn...

“Chuyện gì xảy ra thế này?” Cát Chiến kinh ngạc, ngỡ ngàng hỏi.

Lập tức xuất hiện vài tên Ngưu Đầu Nhân từ bên cạnh đang vội vàng kéo quần chạy tới, “Tộc trưởng, hình như là do đoàn vũ nữ vừa rời gây ra, họ cướp gần hết mọi thứ của chúng ta rồi, có một người huynh đệ đã đi theo bọn họ!”

Cát Chiến nghe vậy, không dám tin vào những gì mình vừa nghe, vội lắc lắc cái đầu khổng lồ của mình cho tỉnh táo, sau đó mang theo một tiểu đệ Ngưu Đầu Nhân đi qua xem. Lúc này, từ một chỗ trong doanh địa bỗng bắn lên pháo tín hiệu, lập tức trên thiên không xuất hiện một bông hoa nhiều màu sắc vô cùng rực rỡ, Cát Chiến cảm thấy có điểm là lạ, khó trách đoàn vũ nữ kia trông quái dị như vậy, đây là đạn tín hiệu, chẳng lẽ... Là do Liêu Cách hãm hại bộ tộc của mình? Không có khả năng, chính mình rõ ràng đã đi theo hãn rồi mà.

Vừa nghĩ hãn vừa vội vàng bước nhanh tới nơi phát ra pháo tín hiệu, vừa đi còn không quên triệu tập các tiểu đệ vừa mới giải quyết xong ‘bốn vội’ mang theo cùng.

...

...

Diệp Tường lúc này thực sự muốn chửi TMD, bởi vì sự nghiệp cướp bóc của hãn mới tiến hành đến một nửa thì Lôi Khắc Tư ở bên ngoài đã cùng Ngưu Đầu Nhân phát sinh xung đột rồi, đoán chừng là đang tìm người thì bị đối phương phát hiện, không còn cách nào khác Diệp Tường đành buông tha cho sự nghiệp vĩ đại của mình, vội vàng đi ra cửa, sau đó liền phát đạn tín hiệu ra lệnh cho bọn người Nạp Khắc cùng Đạt Cổ ở bên ngoài lập tức chuẩn bị cho bước hành động tiếp theo.

Vì gia tăng trình độ hỗn loạn, Diệp Tường thuận tay thả thêm vài mồi lửa, khiến cho không ít Ngưu Đầu Nhân phải tách ra để đi cứu hỏa.

Mà quả thật là trong lúc hỗn loạn Ngưu Đầu Nhân đã tự động chia làm hai nhóm y như dự tính của Diệp tường, một nhóm cứu hỏa, một nhóm tiến hành đối phó với bọn Diệp Tường.

Thật may là trong đội ngũ còn có một Lôi Khắc Tư, một kỵ sĩ tay cầm kiếm xuất sắc, sau khi thoát một thân quần áo quái dị sau, lộ ra một thân khôi giáp kỵ sĩ chính quy, thân phận chân thật bại lộ sau thật đúng là làm cho không ít Ngưu Đầu Nhân kinh hoàng thác loạn, kiếm pháp của Lôi Khắc Tư rất linh hoạt, hơn nữa, hàn quang từ trường kiếm trong tay hãn phát ra ầm ầm mang theo một cỗ khí tức thánh khiết khiến địch nhân cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Trước kia Diệp Tường thật đúng là đã đánh giá thấp thực lực của Lôi Khắc Tư, mới đầu Ngưu Đầu Nhân đối với tên kỵ sĩ tự xưng xuất hiện này cũng không quá chú ý, chính là, khi trông thấy hãn sử dụng một thân pháp, phối hợp cùng một tay kiếm pháp phiêu dật, trực tiếp đánh lui năm sáu gã Ngưu Đầu Nhân bọn chúng thì chúng không dám coi thường nữa..

“*Thương!*” Năm thanh trường thương do năm tên Ngưu Đầu Nhân cao lớn đâm tới ngay lập tức bị trường kiếm của Lôi Khắc Tư đỡ lại. Đầu thương cùng mũi kiếm ma sát bắn ra vô số hỏa hoa.

“*Ha! Đấu khí thần thánh!*” Hết to một tiếng sau, ngay lập tức tóc Lôi Khắc Tư phiêu đảng lên, toàn thân được bao phủ bởi một loại đấu khí nhàn nhạt, lập tức khí thế cùng thực lực tăng vọt, cổ tay chuyển động một kiếm lập tức quét qua, đẩy lùi năm thanh trường thương kia.

“*Rắc! A a a!*” Ngưu Đầu Nhân vây quanh hoàn toàn bị đánh văng ra ngoài, giống như quét đi mấy hình nhân nặn bằng bùn vậy, vô cùng nhẹ nhàng.

“*Ném thử một búa của lão tử!*” Dứt lời, thân thể Lôi Khắc Tư liền vội vàng nghiêng người qua một bên, ngay lập tức một hồi hàn phong mang theo một đạo hàn quang cũng đồng thời từ trên cao đánh xuống.

“*Bồng!*” Mặt đất lập tức bị một thanh trường phủ (búa có cán dài) chém ra một cái hố to, bùn đất trên mặt đất tức thì bắn tung tóe ra mọi nơi, rất nhanh, thanh búa kia lại lần nữa đi lên, hướng theo thân thể Lôi Khắc Tư đánh tới, tốc độ so với vừa rồi tăng gấp đôi.

“*Dương!*” Thanh kiếm kỵ sĩ của Lôi Khắc Tư bị thanh trường phủ quét tới từ bên cạnh đập bẻ, mềm nhũn xuống dưới, cả người Lôi Khắc Tư cũng bị đẩy lui về sau mấy bước.

“*Tiểu tử, cũng có chút năng lực đấy!*” Cát Chiến dùng giọng mũi nặng nề ồm ồm tán dương người trẻ tuổi này.

“*Hừ! Đến lượt ta xuất chiêu!*” Lôi Khắc Tư thu kiếm, đấu khí thần thánh toàn thân một lần nữa tăng vọt, khiến cho Cát Chiến ở phía đối diện có chút kinh ngạc cho tiềm lực của người trẻ tuổi này.

“*Đấu khí thần thánh? Người trẻ tuổi, rốt cuộc ngươi có quan hệ gì với Giáo Đình hả?*”

Lôi Khắc Tư cũng không trả lời vấn đề của đối phương, hoạt động dưới chân trở nên linh hoạt hơn, thân thể cũng lập tức trở nên linh hoạt hơn, khi trường kiếm trong tay tới gần đối phương, bỗng nhiên run run, vung ra Thiên Tinh quang ở khắp nơi, một tầng đấu khí thánh khiết nương theo kiếm khí sắc bén xoắn lấy trường bồng ở phụ cận rồi không thương tiếc mà xé toang chúng ra.

Cát Chiến giờ trường phủ trong tay lên, nhắm thẳng tới đối phương bỏ qua, nhưng đáng tiếc là thân pháp của đối phương thật sự quá quý mị, một mực vờn quanh Cát Chiến bốn phía, triển khai du đấu, ánh kiếm chói mắt mang theo đấu khí thần thánh xuất hiện liên tục, làm cho Cát Chiến- một Ngưu Đầu Nhân chỉ quen sử dụng đấu pháp trực tiếp nhất, thô lỗ nhất có chút chật vật, cảm giác như ăn không tiêu vậy. Trên người hãn đã xuất hiện một vài đạo vết thương nho nhỏ, tuy rằng đối với hãn như vậy cũng chẳng có ảnh hưởng gì mấy nhưng điều đó cũng làm cho hãn vô cùng tức giận. Hãn cảm thấy việc đối phương lợi dụng đấu khí làm tăng thêm lực chiến đấu là một việc vô cùng xấu hổ, đã bôi nhọ lên danh hiệu kỵ sĩ.

Đương nhiên, Cát Chiến cũng không hẳn chỉ là kẻ vô biên, chỉ biết sử dụng cơ bắp không, thực tế là hắn vẫn chưa tung hết thực lực của mình ra, sau khi hoảng loạn, dao động, hắn đã bắt đầu bình tĩnh lại và dần dần bộc lộ thực lực của mình. Chỉ thấy ngay sau đó, mắt hắn bắt đầu đỏ hồng lên giống như bị sung huyết, thân thể bỗng phát ra tiếng “*Cách cách cách cách!*” sau đó trở nên to lớn lạ kì, đây là tuyệt chiêu bí truyền của Ngưu Đầu Nhân: cuồng bạo ma hóa.

“*Choang!*” Sau khi Cát Chiến cuồng hóa xong, quả nhiên tốc độ nhanh gấp đôi so với trước, hắn mới nhẹ nhàng giơ trường phù trong tay lên đã có thể hóa giải được thể công của Lôi Khắc Tư một cách dễ dàng.

Đầu bò nâng lên, từ trong lỗ mũi phun ra khí tức nóng rực, một đôi mắt đỏ hồng nhìn chăm chăm vào Lôi Khắc Tư, Lôi Khắc Tư cũng rất kinh ngạc khi thấy thực lực của đối phương sau khi cuồng bạo ma hóa xong. Vẫn biết rằng hắn sẽ lợi hại hơn nhưng không ngờ lại khủng bố đến như thế. Lúc này, thực lực của Cát Chiến đã gần đạt tới cấp nguyệt rồi, cao hơn Lôi Khắc Tư gần một tầng thực lực, như vậy, thử hỏi làm sao Lôi Khắc Tư không kinh ngạc cho được?

“*Rầm!*” Lôi Khắc Tư trúng một quyền đập tới bay cả ra ngoài, khô khớp trên người cũng trực tiếp bị Cát Chiến đập nát vụn, từ trên không trung vỡ nứt ra thành nhiều mảnh, bay tung tóe khắp mọi nơi. Ngay cả bản thân Lôi Khắc Tư cũng theo quán tính bay theo một đường parabol cực kì đẹp mắt, cho tới khi trúng một trường bông mới dừng lại, ngã lộn xuống quỵ rạp trên mặt đất, trong miệng phun ra một ngụm máu đỏ tươi, đầy tiền diễn. Như vậy có thể thấy được một quyền kia của Cát Chiến mạnh như thế nào, trực tiếp gây cho nội thương nặng nề cho đối phương, đảm bảo không dám bữa nữa tháng thì đổ mà xuống giường được.

Hiển nhiên Lôi Khắc Tư rất không phục, chống kiếm cổ đứng lên, chuẩn bị lại cùng đối phương triển đấu, hết thấy cũng là vì tranh thủ thêm chút thời gian cho Diane Lâm. Phải biết rằng hiện tại bộ lạc này không có tám ngàn, cũng có tới năm sáu ngàn Ngưu Đầu Nhân ở lại, nếu muốn tìm thấy nơi chúng nhốt phạm nhân sẽ cần không ít thời gian, nhưng hắn không oán hay hối hận điều gì cả nếu có điều gì khiến hắn muốn chửi ầm lên thì điều duy nhất ấy chính là, tại sao tới giờ phút này mà long kỵ sĩ của tên bá tước Declan hỗn đản kia còn chưa xuất hiện? Chẳng lẽ hắn bị bán đứng rồi sao? Trên khuôn mặt tuần tử của Lôi Khắc Tư xuất hiện một tia lo lắng, thậm chí có phải là nên tùy thời mà chạy trốn đi không, nhưng... danh dự kỵ sĩ của hắn lại không cho phép hắn làm như vậy. Thật khó xử!

Lôi Khắc Tư đang chật vật như vậy, xin hỏi bá tước đáng kính của chúng ta sẽ như thế nào? Xin thưa rằng là khi hắn chứng kiến tộc trưởng đầu bò đang cùng tiểu bạch kiếm chiến đấu sống còn, không để ý gì tới hắn, như vậy, tự nhiên là hắn cũng sẽ không còn nhân rồi! Dù sao cũng đã có người kéo dài thời gian, vậy thì hắn, hắn sẽ làm gì? Khụ, tất nhiên là làm việc hắn yêu nhất rồi, tiếp tục càn quét hết doanh trường nọ lại đến doanh trường khác, bảo thạch, ma tinh, tiền, đồ trang sức,... tất cả những gì ở bên trong có giá trị đều được hắn ‘ưu ái’ cất vào trong không gian giới chỉ, thậm chí ngay cả một cái bình thủy tinh đựng thuốc ngâm gì đó mà hắn ‘vô tình’ tìm được trong một trường bông nọ cũng nhận được sự ‘ưu ái’ tương tự.

“*Không thể đỡ được! Chẳng lẽ... Đây là ngưng tiên trong truyền thuyết sao? Hắc hắc, thảo nào lại lớn như vậy, hắc hắc hắc, trở về ta phải đem nó đi bán đấu giá mới được, phỏng chừng có thể bán được giá cao đấy, bởi vì ‘ăn gì bổ nấy’ mà...”* Diệp Tường tiện thể ném vật kia vào trong giới chỉ, vừa chuẩn bị càn quét nơi tiếp theo thì thấy bên ngoài xuất hiện hóa quang phóng lên trời, hắn rung mình, chợt dạ, liếc liếc môi thầm nghĩ: với thể cục hỗn loạn thế này, chắc không ai còn có tâm tư để phỏng có người nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của đâu!

An ủi xong hán vội rời khỏi doanh trường, vừa bước chân ra ngoài đã gặp phải ba người: Diane Lâm cùng độc Phàm, Javier, vì thế bốn người lại lần nữa nhanh chóng trốn vào trong trường bông.

Diane Lâm vô cùng bộ lo lắng nói: “*Cha ta không có ở trong này!*”

“*Cái gì?!*” Diệp Tường cũng bị tin tức này khiến cho kinh ngạc đến ngây người, chẳng lẽ... Cát Vi lừa hắn? Nàng rốt cuộc là thuộc trận doanh nào đây? Diệp Tường cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

“*Đại nhân, có quá nhiều Ngưu Đầu Nhân tập trung quanh đây rồi, nếu chúng ta không rút lui nhanh, phỏng chừng sẽ chết hết mất ...”* Mặc mặc bị dọa tới mức toàn thân đều run rẩy, quần áo quái dị trên người sớm đã bị lôi kéo, phá hủy tới hơn nửa, bây giờ nhìn bộ dạng tùy thời chạy chối chết này của hắn quả thực là vô cùng chật vật, vô cùng... buồn cười!

Mà Độc Phàm càng chật vật hơn, nguyên bản bộ râu giúp hắn có thêm vài phần gian trá đã bị đốt cháy mất một nửa, tóc và quần áo cũng bị đốt chất xém không chỉ vài chỗ, chỉ có thể dung ‘thê thảm’ để hình dung mà thôi.

“*Chẳng lẽ không phải là bọn họ bắt cha ta?*” Giờ phút này đầu óc Diane Lâm coi như là thanh tịnh một chút liền lập tức phân tích tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 20: Ngược Đãi Không Cần Lý Do (Hạ)

Diệp Tường không nói gì, dù sao tin tức này là do hắn khẳng định, muốn trách thì trách hán tin sai người, dễ dàng tin Cát Vi như vậy. Diệp Tường cảm thấy có chút cảm tức đôi chị em hồ li tinh kia, lần sau mà nhìn thấy các nàng, nhất định phải cho họ biết thế nào là đẹp mặt mới được.

“*Làm sao bây giờ? Đại nhân? Chúng ta rút lui chứ?*” Độc Phàm ở bên cạnh lại bắt đầu phát huy tinh thần cao đẹp: mọi lúc mọi nơi luôn chú ý bảo vệ tính mạng vô địch của mình, lải nhải không ngừng, đồng thời—— lòng bàn chân cũng đang lạng lè lui ra sau, chuẩn em.

“*Thì hành kế hoạch B! Ta đã phát ra đạn tín hiệu rồi! Bọn người Nạp Khắc chắc sẽ rất nhanh có động tĩnh thôi!*” Diệp Tường trầm giọng nói, những chỗ tốt còn lại không thể thu thập nữa rồi, đành phải bỏ qua thôi, trước khi kẻ sách hoàn thành, hắn không thể tùy tiện nhập hồ khẩu được. Hơn nữa, nghe nói mấy tên Ngưu Đầu Nhân này có gien ‘cuồng bạo ma hóa’ rất mạnh, có thể trong nháy mắt làm tăng lên một tầng thực lực của bản thân khiến cho trong nội tâm Diệp Tường đang rất hiếu kỳ, và tất nhiên là hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho lần “Hấp huyết” này rồi.

Bên ngoài, Ngưu Đầu Nhân đã bắt đầu ổn định trở lại, có không ít Ngưu Đầu Nhân đang tiến hành tưới nước dập tắt lửa, nhưng đa số là đang tập trung tìm kiếm kẻ phóng hỏa.

Nhưng ngay tại lúc Ngưu Đầu Nhân đang ồn ào tiến hành cứu hỏa, thì từ trên không trung, dưới ánh sao mờ ảo chậm rãi xuất hiện một thân ảnh, một thân hình to lớn cùng đôi cánh cực đại chậm rãi hiện ra trong tầm mắt mọi người.

“*Rống!*” Một tiếng long ngâm vang vọng từ không trung, một Cự Long màu đen chậm rãi bay đến, lập tức từ trên thân cự long có không ít bột phấn màu trắng được rắc xuống, mà trên lưng cự long cũng chậm rãi xuất hiện hai người, một là Nạp Khắc, và người còn lại là Ô Ô.

Nạp Khắc liếc mắt đem mê phấn màu trắng trong túi rải xuống dưới, còn Ô Ô đáng yêu thì đang rất hưng phấn vuốt ve lưng Ba Nhĩ Bác, trong miệng luôn lặp lặp không ngừng những câu không rõ ràng như : “*Bay... Cao... Bay, nếu không... Nướng, ha ha ăn... Nướng thịt rồng...ha ha ha....*”

Ba Nhĩ Bác nghe xong suýt nữa từ không trung ngã nhào xuống đất, tiểu cô nương quả thực quá mạnh mẽ, quá... vô địch rồi. Lúc còn ở trong phủ bá tước nàng là thái thượng hoàng, có làm hay nói gì nó, Ba Nhĩ Bác cũng không có kháng nghị, bởi vì... đến ngay cả Diệp Tường cũng bó tay với tiểu cô nương này rồi, nhất là khi nàng khóc, ai cũng phải chiều theo nàng. Nó cũng phải chịu không ít tội nhục, nên Diệp Tường mỗi tháng thưởng cho nó thêm hơn mười thùng rượu gọi là... ồm...phi an ủi. Cự long Ba Nhĩ Bác này vì hơn mười thùng rượu yêu quý kia, cũng chỉ có thể nén giận, dù sao thì Diệp Tường cũng là ân nhân của nó, lại còn giúp nó cải tạo gien, giúp nó có được một đôi cánh để tự do bay lượn, không còn là thú long đê tiện nữa... Hết thảy những điều này quả thật khiến cho hắc long này cảm động vô cùng, trong nội tâm cũng đã quyết định sẽ luôn đi theo Diệp Tường, trung thành với hắn. Vì thế, tất nhiên là tri ân báo đáp hết sức rồi, nó cũng không phải loại rồng vong ân phụ nghĩa nhá! Lúc này, cái mũi của nó đang được bao quanh bằng một mớ vải ướt rất dày, đã thế lại còn héch lên trời nữa, trông buồn cười vô cùng.

Việc Nạp Khắc rắc bạch phấn làm cho Ngưu Đầu Nhân ở dưới kinh ngạc không thôi, ngay cả Cát Chiến đang chiến đấu với Lôi Khắc Tư cũng phải nhíu mày, hắn biết bột phấn rắc từ trên con rồng này xuống là cái gì, đó là... mê phấn! Chỉ cần hút vào một chút thôi, thì ngay cả rồng cũng phải mê mẩn mất nửa giờ chứ đừng nói tới ngưu.

Loại mê phấn này công dụng rất mạnh, sau khi rắc xuống phía dưới, không bao lâu sau một đám Ngưu Đầu Nhân đang hỗn loạn đã toàn bộ té xỉu, nếu không xỉu thì cũng từ chỉ vô lực... Ngay khi thấy Ba Nhĩ Bác xuất hiện Lôi Khắc Tư đã vội vàng dùng ống tay áo che miệng của mình để ngừa việc hít phải mê phấn.

Mà Cát Chiến thấy hắn bịt miệng, cũng lập tức giật xuống một miếng vải che miệng mình lại.

Lúc này, trong doanh địa của tộc Ngưu Đầu Nhân đã không còn mấy đầu trâu còn có thể đứng vững, đa số đều đã ngã xuống đất hôn mê, bất tỉnh nhân sự, điều này có thể thấy được thuốc bột do Diệp Tường chế ra mạnh cỡ nào. Lập tức, Diệp Tường liền mang theo bọn người Diane Lâm nghênh ngang đi ra doanh địa, trên mặt người nào cũng là một khối vải ướt trông như ninja vậy.

Hiển nhiên Cát Chiến cũng đã nhận ra Diệp Tường, nhận ra hắn chính là gã lão bản luôn vung roi mang đám vũ nữ đến, lập tức hắn nổi giận, rống to một tiếng, muốn lao tới đập cho Diệp Tường một trận.

“*Rầm rầm!*” Một quả cầu lửa đột nhiên rơi xuống trước mặt Cát Chiến, “*Rống!*” Trên không, một tiếng long ngâm vọng tới, đồng thời một Cự Long màu đen từ không trung chậm rãi hạ xuống.

Tại sao đối phương lại có cự long? Điều này khiến cho Ngưu Đầu Nhân Cát Chiến rất kinh ngạc, nếu hiện giờ trong doanh địa có năm mươi Ngưu Đầu Nhân có thể chiến đấu, hắn dám nói, con rồng này tuyệt đối không phải đối thủ của bọn hắn! Phải biết rằng Ngưu Đầu Nhân mà đã tiến hành cuồng bạo ma hóa thì sức chiến đấu không phải là bình thường, và việc hạ gục một con rồng cũng là việc hoàn toàn có thể. Nhưng mà, hiện tại, chỉ còn lại một mình hắn, để đối phó với một con rồng là rất khó, vừa rồi đối phương mới thả ra một ngum long tức thôi đã khiến hắn suýt nữa đi đời rồi, nói chi tới chiến đấu.

Diệp Tường mỉm cười đi tới chỗ Ba Nhĩ Bác, Ba Nhĩ Bác mang theo Nạp Khắc cùng Ô Ô tiến tới trước mặt hắn, Ô Ô rất hưng phấn, vui mừng nhào vào trong ngực Diệp Tường, bộ dạng như một cha con vậy.

“*Rút cuộc ngươi là ai?*” Cát Chiến đang cố gắng khắc chế cảm xúc phẫn nộ của chính mình, hỏi một câu.

Đầu ngưu to lớn lắc lắc liên tục để giữ tỉnh táo, một đôi mắt đỏ rực gắt gao nhìn chăm chăm vào Diệp Tường, sát khí dày đặc.

Diệp Tường cười lạnh một tiếng, không trả lời hắn, chỉ cất tiếng gọi hắc long.

“*Ba Nhĩ bác!*”

“Đến! Lão bản có gì phân phó?” Ba Nhĩ Bác đem đầu hạ thấp xuống trước mặt Diệp Tường, cung kính hỏi.

“Con cộp người bắt lúc trước không phải là đã bị người đùa chết rồi sao? Bây giờ đổi đầu ngu cho người chơi đùa nhé, được không?” Về mặt Diệp Tường bình thản nhưng ngữ điệu hết sức âm hiểm nói, con rồng này bình thường thật sự quá mạnh mẽ, tùy tiện tìm ma thú làm sủng vật đều bị nó đùa chết, nên chắc giờ đang rất nhàm chán.

Bạn nhỏ Hắc long vừa nghe thấy vậy, hai mắt sáng như sao, quay đầu lại nhìn thoáng qua lão ngu cao ba thước kia, sau đó quay đầu hướng Diệp Tường cảm động tới mức lệ tràn đầy mi, nói: “Lão bản, ngài thật sự là cha mẹ sinh ra ta mà ~. Người hiểu ta cũng chỉ có lão bản ngài thôi!”

“Khụ khụ, cái này... Chơi cẩn thận, đừng đem hắc đầu chơi chết là được!” Diệp Tường khoát khoát tay, con rồng này cũng học được thói vuốt mõng ngựa (ninh hót) cơ đấy, chắc là theo Nạp Khắc, Đạt Cổ... cùng mấy tên kia lêu lổng nên học được đấy, chắc chắn, sao ta nghĩ thấy mùi nguy hiểm nhỉ...

“Lão bản, làm sao ta có thể nhẫn tâm giết sủng vật đáng yêu này được? Ta không đành lòng đâu!” Cự Long bày ra bộ dạng vô cùng... vô cùng vô hại đối với cả người lẫn vật, nhưng đôi mắt lại cứ nhìn chăm chăm vào Cát Chiến, trông thật phần nguy hiểm, đồng thời cũng làm cho Cát Chiến không thoải mái, hắc lập tức xoay người bắt đầu chạy như điên...

Hắc long giương cánh lên đuổi theo, một thân hình vĩ đại đảo qua đem Cát Chiến quét bay ra ngoài, búa cầm trên tay do bối rối, kinh hãi mà rơi trên đất. Cái đuôi của hắc long lập tức vươn ra, quấn lấy Ngưu Đầu Nhân đáng thương kia, trầm tư suy nghĩ: “Này, đầu tiên chúng ta chơi bóng đá đi? Hay là bóng chuyền? A, không, lão bản nói bóng bầu dục có vẻ mạnh mẽ hơn một chút, được, vậy trước hết chúng ta chơi bóng bầu dục đã...” Nói xong, cái đuôi lại vung lên đem Cát Chiến văng ra ngoài! Ầm ầm! Hắc còn chưa kịp đứng lên, lập tức cái đuôi chết bầm kia lại quét tới, một lần nữa đem hắc quét bay ra ngoài...

“Tốt lắm, bây giờ chúng ta chơi bóng rổ đi...” Hắc long hưng phấn rù rê.

“Kẻ sĩ có thể chịu chết chứ không thể chịu nhục, nữ thần đầu bò ~~~ cứu... Cứu ta đi... A... Đừng...”

Đoàn người đứng ở một bên trông thấy như vậy hoàn toàn chấn kinh rồi, bóng rổ, bóng bầu dục, bóng đá ... Hiển nhiên, và, không cần phải nói, những thứ vận động nguy hiểm này chắc chắn đều là do Diệp Tường dạy cả, quần chúng không khỏi sợ run cả người, nhìn đồng chí đầu trâu bị Ba Nhĩ Bác ngược đãi muốn chết kia, vô cùng thương cảm.

“Lão bản, có thể khởi công chưa?” Lúc này, Đạt Cổ mang theo mấy tên hộ vệ xuất hiện.

“Declan, người làm gì vậy?” Diane Lâm cau mày nhìn Đạt Cổ, còn có Nạp Khắc trong tay cầm vật gì đó rất kỳ quái, sau đó thấy bọn họ cầm một nhát chuẩn xác vào mạch máu trên cánh tay của ngưu đầu nhân bất tỉnh nằm trên mặt đất, rút ra một lượng máu lớn, tuy động tác đông cứng chưa thuần thục cho lắm, nhưng như vậy cũng đã tạm phù hợp với yêu cầu của Diệp Tường rồi.

“Chuẩn bị lấy ít máu trâu trở về làm chút thí nghiệm mà thôi...” Diệp Tường nhún nhún vai nói, bộ dạng như không có gì to tát lắm nhưng hiển nhiên là mọi người đều cảm thấy lời này giả tạo vô cùng. Việc rút máu này là do nhất thời hay là kế hoạch được lập ra từ trước chỉ có trời mới biết được, người này, người này thật đúng là “Hấp Huyết Quý” đầu thai mà.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 21: Lòng Người Khó Dò (Thượng)

Khuya hôm nay, mí mắt Liêu Cách giật giật không ngừng, trong nội tâm cũng ần ần chút bất an, ngay cả ánh nến trong trướng bông cũng bập bùng, múa lượn không ngớt, run run giống như đang khiêu vũ... Ánh sáng yếu ớt trong trướng càng lúc càng lay động bất định, tựa như đang báo trước điều gì đó.

Buông tay khỏi cuốn sách da dê, khẽ thở dài một cái như muốn giảm bớt sự bức bối, đè nén đã bị áp sâu dưới đáy lòng lâu nay, Liêu Cách hơi nghiêng đầu, lông mày nhíu nhíu lại không biết đang suy nghĩ điều gì. “Rầm!” Vài mảnh lập tức bị vén lên, Tát Mãn A Mã thuộc tộc Bạch Hùng hùng hổ tiến vào, sắc mặt tái mét, cộng thêm chút bối rối vội vàng tiến hành báo cáo. “Đại vu sư, không tốt rồi!”

Lông mày Liêu Cách lập tức nhảy lên, trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“*Tộc Côn Thập Đầu Ngưu bị người...*” A Mã có chút lúng túng, khó có thể mở miệng nói rõ.

Liêu Cách vừa nghe thấy như vậy, lập tức đứng ngồi không yên, bỗng như bị lửa đốt, nhấp nha nhấp nhồm, sắc mặt hơi đỏ, đồng tử đột nhiên co rút nhanh, sát khí lập tức trỗi dậy. Điều này làm cho Bạch Hùng Tát Mãn đứng ở phía trước không khỏi rung mình một cái.

“*Đi xem!*” Liêu Cách vừa nói, vừa từ trong tay áo lấy ra một quyền trục, A Mã thấy vậy lập tức tiến lên phía trước, Liêu Cách nhanh chóng đem quyền trục ném lên mặt đất, quyền trục tự động mở bật ra, ánh sáng bạch sắc từ quyền trục phát ra, bao phủ lấy hai người... kế tiếp ánh sáng bạch sắc tự động vẽ nên một trận đồ, trận đồ dần dần hình thành, ngay sau đó không gian bắt đầu bị bẻ cong, trở nên vặn vẹo.

Hào quang của Lục Mang Tinh Trận (trận pháp có hình sao sáu cánh) dưới chân đột nhiên sáng lên, xoạt một tiếng, hai người lập tức biến mất không thấy tung tích, trong doanh trường chỉ còn lưu lại khí lưu đang cuốn bay quyền da dê mà vừa rồi Liêu Cách đặt ở trên mặt bàn, còn ngọn nến đang chấp chôn bất định kia cũng lập tức bị trận gió này xoắn diệt. Cả trường bỗng vừa nãy còn sáng bừng là thế mà lúc này bỗng nhiên lại tĩnh mịch, tối sầm một cách quái dị. Nếu ai yếu tim mà chứng kiến cảnh này chắc là đi gặp Diêm Vương luôn quá!

Mà giờ khắc này, bọn người Diệp Tường cũng đã an toàn trên đường trở lại cứ điểm Hồng Lưu. Trên mặt Diệp Tường lúc này vô cùng bình tĩnh, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi! Trong nội tâm hẳn đang nghĩ gì? Chỉ một câu: mừng như điên mới có thể miễn cưỡng diễn đạt hết tâm trạng lúc này của hắn. Phải biết rằng, vừa rồi hắn đã lấy được những năm nghìn mẫu máu của tộc Ngưu Đầu Nhân, loại bỏ huyết thanh, sau đó tiếp tục loại bỏ những mẫu không phù hợp, không khỏe mạnh, không đạt tiêu chuẩn đi, hắn vẫn còn hơn ba nghìn mẫu gien của Ngưu Đầu Nhân để sử dụng, không, hắn phải gọi là ‘gien cuồng bạo ma hóa’ mới đúng. Có chúng, Diệp Tường hẳn có thể tạo ra được cả một đội chiến sĩ cuồng thú, trực tiếp tăng cấp võ sĩ lên vài cấp ấy chứ, điều này có nghĩa là gì? Diệp Tường mới chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy toàn thân hưng phấn không thôi.

Ô Ô ở bên cạnh đã ghé vào trong ngực Diệp Tường ngủ say, khuôn mặt phấn nộn đáng yêu cùng tư thế ngủ hiện tại khiến cho cô nhóc có thêm vài phần nhu thuận, Diệp Tường mỉm cười khẽ vỗ vỗ lưng cho cô nhóc. Hắn còn nhớ rõ, khi còn bé, hắn cũng rất thích được mẹ vỗ lưng cho, sau đó chậm rãi chìm vào giấc ngủ, cảm giác kia, thực hoài niệm... Chỉ tiếc hôm nay... Giờ không biết đã cách bao nhiêu thời không rồi.

Diệp Tường cùng bọn người Đạt Cổ, Ô Ô ngồi cùng trên một chiếc xe ngựa, mà Lôi Khắc Tư còn có Javier, Diane Lâm, Độc Phàm thì ngồi trên một chiếc xe ngựa khác.

Trái ngược với bên xe ngựa của Diệp Tường, xe ngựa chở nhóm người Diane Lâm cũng rất yên tĩnh nhưng lại không phải là yên tĩnh thoải mái mà là tương đối cứng nhắc, u ám. Diane Lâm luôn u sầu, lo lắng khiến cho mấy người trong xe cũng không thể nào có sắc mặt tốt cho được. “*Diane Lâm, đừng quá lo lắng, phụ thân nàng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!*”

Lôi Khắc Tư vỗ vỗ bả vai Diane Lâm an ủi, nhưng, chưa nói được mấy câu hắn đã bắt đầu ho khan, lúc đầu chỉ là ho nhẹ, sau đó càng ngày càng dữ dội. Ngẫm lại cũng không lạ, vừa lúc này hắn đã bị Cát Chiến đánh cho nội thương làm cho bụng của hắn hiện giờ nóng bỏng giống như bị đoàn lửa thiêu đốt dữ dội vậy.

“*Lôi Khắc Tư ngươi không sao chứ?*” Diane Lâm có chút lo lắng hỏi, mặc dù tính tình đối phương có chút thanh cao tự ngạo, nhưng dù sao hắn cũng đường đường là công tử của tá tước đại nhân nắm giữ binh quyền của Tam Vung đế quốc, sư phó (thầy dạy) lại là thánh nguyệt long kỵ sĩ của Giáo Đình, tuổi còn trẻ nhưng đã có một thân vũ kỹ đạt tới doanh nguyệt chi cảnh, ở trong đế quốc cũng được coi là người thiên phú cực cao, bởi vậy nên hơi kiêu ngạo một chút cũng là chuyện bình thường. Nhưng là, đêm nay thực lực của Cát Chiến xác thực làm cho hắn có chút mất mặt, chán nản, tâm tình uể oải như vậy mà hắn vẫn cố gắng an ủi mình, điều này khiến cho Diane Lâm cảm thấy hơi cảm động.

Lôi Khắc Tư hơi lắc đầu, đưa tay ra hiệu, tỏ vẻ cũng không có gì đáng lo ngại, giả bộ đáng thương để tranh thủ sự đồng tình của nữ nhân không phải là tác phong của hắn.

“*Phụ thân của nàng là người đứng đầu dòng họ lâu đời của đế quốc, sinh ý của gia tộc Từ La Lan (Violet) chủ yếu là ở lãnh thổ Bắc Bái Nhân nhưng gia tộc nàng nổi danh đã nhiều năm, chắc cũng không thiếu bộ lạc ở Bắc Cương này biết tới hoặc ít nhất là cũng từng nghe nói tới, hơn nữa, tên... Declan không phải đã nói rồi sao, hiện tại thủ cương đã thành hai phái, thực lực ngang nhau, tùy thời có thể đánh nhau bất cứ lúc nào, đối với nguồn cung cấp dược phẩm, vũ khí, lương thảo do gia tộc nhà nàng nắm giữ, bọn họ chắc hẳn là muốn mua với giá thấp thôi, dù sao thì, chiến tranh cũng đồng nghĩa với việc đốt tiền mà...Bởi vậy, chắc chúng không dám làm gì bá phụ đâu.*” Lôi Khắc Tư nói năng lưu loát phân tích tình hình cho Diane Lâm nghe, điều này khiến cho Diane Lâm có chút kinh ngạc, vị công tử kị sĩ này bình thường lạnh lùng, kiêu ngạo là vậy, vậy mà hôm nay nói năng lưu loát đầy thuyết phục. Có vẻ như hắn cũng không phải chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu như trong tưởng tượng.

“*Uhm!*” Diane Lâm khẽ gật đầu, tâm tình uể oải cũng dễ chịu hơn chút, kể ra thì Lôi Khắc Tư phân tích cũng rất có lý, nhưng không biết vì sao mà đột nhiên trong đầu Diane Lâm lại hiện lên khuôn mặt cười xấu xa, khi thì trầm ổn lão luyện, khi thì lưu manh của Declan. Nếu như bị Lôi Khắc Tư biết ý trung nhân mà mình vừa mới dốc hết tâm sức an ủi kia giờ đang nhớ tới nam nhân khác, phỏng chừng chàng kị sĩ này sẽ uất tới mức rút kiếm mà tự sát mất.

Mà Độc Phàm cùng Javier đang ở một bên ngủ ngon lành, hơn nữa còn ngáy rất to, rất...giã. Nếu để ý một chút là có thể dễ dàng nhận ra hai gã này thực chất đang giả vờ ngủ bởi vì mí mắt các gã đang khẽ hí ra, tạo thành một khe hở nhỏ nhìn lên về phía hai người ở đối diện.

” *Tiểu thư Diane Lâm bị Lôi Khắc Tư dụ dỗ kìa... Sau khi trở về có nên nói cho đại nhân biết để đề phòng tình địch không? Cô nam quả nữ ở chung giống như củi khô gặp lửa, nếu không đề phòng thì phỏng chừng không sớm thì muộn đại nhân sẽ có một cái nón xanh rất đẹp để đội đấy...*” Javier Mập nghiêng người giả bộ ngủ, híp mắt, nhỏ giọng nói thầm với Độc Phàm ở bên cạnh.

Mà Độc Phàm lại tỏ ra rất là khinh thường, nhỏ giọng đáp lại: “*Cất, không chừng đại nhân đã sớm đem Diane Lâm ăn sạch sành sanh rồi ấy chứ, nếu Lôi Khắc Tư thành công thì cũng chỉ là lấy một người đàn bà dâm dăng về nhà mà thôi ...*”

“*Khụ! Khụ. Hai người các người đang nói gì đấy?*” Hiển nhiên là Diane Lâm đã nghe thấy những điều mà hai tên cận bã đối diện đang thì thầm với nhau, tuy rằng không nghe rõ lắm nhưng phỏng chừng đó cũng không phải là ‘lời hay ý đẹp’ gì cả, hai tên này cùng lưu manh Declan đều cùng một giuộc cả, chỉ một từ có thể nói rõ bản chất của chúng, đó là: dân tiện!

“*A, tiểu thư Diane Lâm, ta cùng Javier đang thảo luận xem trăng hôm nay là tròn hay khuyết ý mà, chúng ta sợ quấy rầy đến các người, cho nên không dám lớn tiếng...*” Độc Phàm cười hí mắt nói, đồng thời khẽ nhéo đuôi Javier một cái ra hiệu.

“*Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cái gì cũng không thấy, thật sự là cái gì cũng không thấy, các người cứ tự nhiên tiếp tục...*” Mập mập bị nhéo đau, giật mình một cái, sau đó lập tức cố nhếch cái mép đầy thịt lên cười phụ họa.

“...” Đối với hai người này, Diane Lâm chỉ có thể đầu hàng, bất lực, không còn gì để nói cả.

Mà lúc này, hắc long Ba Nhĩ Bắc đang bay ở giữa không trung, vô cùng hưng phấn, hưng phấn giống như ăn phải thuốc kích thích vậy. Bằng chứng là nó vừa bay vừa dùng cái giọng khàn khàn, ngay cả tiếng còn chưa rõ kia của nó hừ hừ hát tiểu khúc:

“*Nghe ta hát đi, hát tiểu khúc ‘18 sò’ ‘í a... Đưa tay sờ sờ tỷ tỷ í í a a phía trước, thật no đủ í a í a ...’*” Nạp Khắc ngồi ở trên lưng Ba Nhĩ Bắc suýt nữa ngã, con rồng này... Từ khi nào mà nó trở nên lưu manh như vậy rồi? Hắn vẫn còn nhớ rõ, lúc nó mới từ Long đảo tới rất thuần khiết cơ mà.

“*Này này, Ba Nhĩ, Tiểu khúc ‘18 sò’ này là người học ở đâu vậy?*” Nạp Khắc hết sức tò mò, rốt cuộc là tên trời đánh nào đem bạn nhỏ hắc long thuần khiết của bọn ta “nhuộm bẩn” vậy?

Đang phần uất là vậy nhưng khi nghe Ba Nhĩ Bắc trả lời, Nạp Khắc cảm thấy không thể tức giận nữa vì như thế không đủ, chỉ có trực tiếp hôn mê luôn mới có thể tỏ rõ tâm trạng của hắn lúc này.

“*A, là do lão bán hát, có một hôm lúc trời tối ta thấy hắn vừa tắm rửa vừa hát bài này, cảm thấy hay hay nên ta học vài câu, nhưng là, ta không hiểu ca từ của bài này cho lắm, từ ‘thật là no đủ’ kia là chỉ cái gì? Hừ, Nạp Khắc, sao người lại hôn mê vậy?*”

“...”

Quả nhiên! Đúng là chỉ có loại người siêu cấp đề tiện như Diệp Tường mới sáng tác ra được tiểu khúc ấy.

...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 22: Lòng Người Khó Dò (Hạ)

Liêu Cách rất phần nộ. Toàn bộ doanh trường đều bị đốt, khói đen bao phủ khắp mọi nơi, tuy là đã có không ít Ngưu Đầu Nhân tập trung cứu hỏa, nhưng tổn thất của tộc Côn Tháp Đầu Ngưu lần này quả thực rất nghiêm trọng, đa số Ngưu Đầu Nhân đều bị hôn mê do trúng mê phấn, nhưng điều làm cho hắn kinh ngạc và phần nộ hơn là việc của Cát Chiến.

Khụ, Cát Chiến uy phong trước kia đi đâu rồi? Chỉ thấy trước mắt là một Ngưu Đầu Nhân vừa mập mập vừa chật vật không chịu nổi. Thậm chí mọi người còn phải hoài nghi xem liệu hắn có phải là đã đi lạc, vào nhầm chỗ hay không, nhìn tên trước mắt này xem, có chỗ nào giống ngưu chứ, nói hắn là trư thì đúng hơn. Tại sao lại như vậy? Bởi vì tên trước mắt này tuy là toàn thân cao thấp hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng lại to béo ục ịch như một con heo vậy, hơn nữa hắn còn bị cạo sạch sẽ, trên người chỉ còn đúng một cái quần đùi che chỗ trọng yếu nhất. Mà bản thân hắn hiện tại cũng vô cùng thê thảm, bị đánh cho hôn mê bất tỉnh rồi trôi dạt vào trên một thân cây đại thụ gần đó.

Đang lúc Liêu Cách muốn dùng ma pháp trị liệu cứu tỉnh tộc trưởng tộc Ngưu Đầu Nhân này thì hắn bất chợt mở mắt, bộ dáng vô cùng hoảng sợ, bất an, thậm chí còn khóc lóc thê thảm, tuy không phải là ‘hoa lê dầm mưa’ nhưng cũng tội nghiệp chả kém. Tình huống này nếu đem so với việc một xử nữ thuần khiết bị cưỡng bạo quả thực chỉ có nghiêm trọng hơn chứ không kém.

Ách, thực ra cũng chả có gì kì lạ. Sự tình kỳ thật cũng chỉ có như thế này: Sau khi Ba Nhĩ cùng Cát Chiến chơi chán bóng chuyền rồi sang bóng đá, bóng rổ, cầu lông rồi, lại bị tên Diệp Tường khùng vì quá rảnh rỗi nên cũng tham dự vào. Hắn bắt đầu đảm nhiệm vai trò huấn luyện viên từ môn bóng bầu dục cho tới quyền anh, chỉ cho hắc long ngu ngốc nào đó cách vận dụng chân trước, đuôi sau, nắm chi trước, chi sau, ... từng chút, từng chút một ánh trúng mục tiêu là ‘cái bao cát hàng hiệu’ nào đó... Cứ như vậy, Cát Chiến đã thụ hưởng sự ngược đãi phi nhân đạo không còn gì để miêu tả một cách từ từ, chậm rãi, chả cần nói cũng có thể tưởng tượng được xem hắn đã chịu khổ cực như thế nào. Hơn nữa không chỉ về thể xác mà tinh thần ngưu hán từ kia cũng bị khủng hoảng kịch liệt, đảm bảo nửa đời sau của hắn vẫn sẽ được nhâm nhi, hưởng thụ thứ ‘bóng ma tâm lý’ tới suốt cuộc đời.

Nhưng mà, điều làm cho Liêu Cách cảm thấy vô lực hơn nữa là, đại bộ phận trưởng bối đều hoàn hảo không tổn hao gì mấy, chỉ duy nhất tài vật, tinh

thạch là gặp đại nạn mà thôi. Đám người kia thật đúng là vô si từ ngoài ngõ cho tới lúc về đến nhà mà, rõ ràng đã phóng hỏa, cướp bóc rồi, hơn nữa, còn hút máu nữa. Căn cứ theo lời kể của Cát Chiến thì đám người kia đã dùng thứ dụng cụ rất kì quái rút một lượng lớn máu của bọn hắn.

Đương nhiên, tộc trưởng Cát Chiến của tộc Ngưu Đầu Nhân cũng rất phẫn nộ khi bị hỏi cung như vậy, vì vậy, hắn mới nhớ ra là đám người kia có nói bọn chúng là do Liêu Cách thuê tới. Bởi vậy mà Cát Chiến đã lớn tiếng thẩm vấn Liêu Cách xem có phải là do hắn cố ý phái người tới ‘chơi’ bọn họ hay không. Sau khi song phương trải qua việc kịch liệt ‘thảo luận, biện minh, dẫn chứng’, sự tình mới được làm sáng tỏ, quan hệ song phương mới được ổn định. Đương nhiên, Liêu Cách cũng đã đại khái nắm bắt được tình hình của bọn người ‘vụ oan’ cho hắn kia. Mang theo hắc long, đại khái là ngoại trừ tên kia ra thì cả thủ cương này còn có ai dám mang theo một con rồng như vậy đâu? Vì vậy, Diệp Tường đã bị ‘khoanh vùng’, định án! Kể ra thì cũng đâu oan uổng nhỉ?

A Mã khe khẽ liếc trộm đại vụ sư, sắc mặt của đại vụ sư thật quái dị, xanh xanh, đỏ đỏ, tím tím, à bây giờ thì là màu đen rồi, nhưng hắn thề không phải là do hắn cố ý chẳng qua là do vô thức mới hỏi: “Đại vụ sư, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Liêu Cách hừ lạnh nói: “Hừ! Làm sao bây giờ ư? Chúng ta trở về, trực tiếp vạch mặt, đem bắt toàn bộ bọn họ lại, ta không tin là lão hoàng đế Tam Vương Ngũ Thế kia còn dám ngoan cố, tới lúc đó hắn sẽ phải ngoan ngoãn thừa nhận Đạt Merck là người kế vị hợp pháp chính thống của thủ vương thôi! Như vậy, những quốc gia vẫn im hơi lặng tiếng kia phỏng chừng cũng sẽ đều đứng ra, ta muốn nhìn xem, lúc ấy, Darie An sẽ đấu với chúng ta như thế nào!”

“Trở về tính toán kĩ lưỡng đã rồi ra tay cũng không muộn!” Liêu Cách dù sao cũng không phải kẻ ngu ngốc, nên biết rằng, không phải là do hắn sợ Diệp Tường, mà là e ngại con rồng bên người Diệp Tường kia, chỉ cần nghĩ kỹ đôi sách đem con rồng chết tiết kia thu phục, như vậy, bọn người Diệp Tường kia sẽ chết trong tay hắn là điều chắc chắn rồi.

Liêu Cách dặn dò Cát Chiến vài điều, sau đó mang theo A Mã biến mất trong ma pháp trận.

Bọn người Diệp Tường quay trở lại cứ điểm Hồng Lưu, quay trở lại chỗ quân doanh của đám thú nhân kia, đó là điều đương nhiên. Nhưng trước đó hắn phải lo cho Ba Nhĩ Bắc đã. Giấu nó ở đâu được nhỉ? Phải biết rằng nếu để cho bọn thú nhân kia phát hiện ra Ba Nhĩ Bắc, chúng mà không xông lên xâu xé, như vậy mới là lạ đó.

Sau khi bọn người Diệp Tường quay trở lại doanh địa, Liêu Cách liền mang theo A Mã cùng với Đạt Merck, và một đám binh lính đi tới doanh địa an bày cho Diệp Tường.

Bọn người Diệp Tường còn chưa kịp xuống xe ngựa đã bị đối phương bắt quả tang. Diệp Tường đau đầu! Đang lúc hắn còn đang lo liệu có phải do Liêu Cách đã phát hiện ra hành động cướp bóc vĩ đại của hắn với tộc Ngưu Đầu Nhân nên tới hưng sư vấn tội không thì nghe Liêu Cách hỏi.

“A, Bá tước Declan đại nhân, muộn như vậy rồi mà ngài còn dẫn người ra ngoài sao?” Liêu Cách cười giả là hỏi thăm Diệp Tường, nhưng ánh mắt nhìn Diệp Tường lại lộ ra sát ý lạnh như băng một cách rõ ràng.

“A! Việc này... Là do chúng ta có thói quen đi săn vào ban đêm, cho nên liền đi ra ngoài nấu cơm dã ngoại để cho đỡ cuồng chân tay ấy mà...” Diệp Tường cũng cười giả là trả lời, dù cho đối phương không biết, hoặc là giả vờ không biết đi chẳng nữa thì bây giờ cũng chưa phải là lúc cùng đối phương xé rách da mặt, xem ra ngày mai phải nhanh chóng rời quân doanh này mới được, Diệp Tường âm thầm nghĩ.

“A? Nấu cơm dã ngoại vào ban đêm sao?” Liêu Cách mỉa mai nói, “Vậy tại sao bộ dáng bọn họ lại chật vật như vậy, còn có... trang phục này...” Hiển nhiên là Liêu Cách đang cố ý gây khó dễ cho Diệp Tường, nếu tạm thời không thể vạch mặt bọn chúng thì cũng không thể để yên như vậy được, ít nhất cũng phải cảnh báo cho chúng biết đã.

“A, là do bọn họ bị thương khi đi săn... Các người nói xem có đúng hay không?” Diệp Tường quay đầu hướng Độc Phàm ra hiệu.

“A, đúng vậy! Đúng vậy! Đại nhân, nửa đường chúng ta nửa còn bị một đám dã thú điên cuồng tập kích nữa đó...” Độc Phàm nói xong, còn ngượng ngùng che che chỗ râu ria, tóc tai bị đốt cháy xém của mình, chỉ cần là người sáng mắt thì đều nhìn ra là đám người kia đang nói láo.

“Hừ! Bá tước Declan, ta mặc kệ người ban đêm là đi săn hay là đi nấu cơm dã ngoại, dù sao nơi này cũng là địa bàn của ta, hi vọng các người tuân thủ quy củ ở đây. Mặt khác, nếu muốn đi lại hay ra ngoài, tốt nhất là người phải dặn dò một tiếng với Đạt Merck hoặc là A Mã!” Nói xong, Liêu Cách liền vung tay áo, lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Tường, hiển nhiên là đang cảnh cáo hắn.

Mà Diệp Tường lại chỉ nhìn nhìn A Mã, thoát nhìn thì Bạch Hùng Tật Mãn này hoàn toàn khỏe mạnh, không có vẻ gì là bị thương nặng cả... Chẳng lẽ... Đêm đó là do tên khác tới ám sát? Hay là tên đó cùng phe với Cát Vĩ? Vấn đề này trước kia chưa từng nghĩ tới, mà vừa rồi Liêu Cách có ý gì? Nghe như thể là hắn đã biết hành động vĩ đại của mình đêm nay...

“Hắn đã biết...” Lôi Khắc Tư trầm giọng nói.

“Vậy vì sao hắn không nói thẳng ra?” Diane Lâm hỏi.

“Vẫn chưa tới lúc!” Diệp Tường ở bên cạnh vừa quay xe vừa trả lời. Nghe vậy, mọi người đều quay lại nhìn hắn, phải biết rằng trong quân doanh này có tới mấy vạn thú binh, nếu thực sự muốn trở mặt thì bọn họ giờ này chắc chắn đã rơi đầu và đang vỗ vỗ mông đi ôm đuôi Diêm Vương đợi luân hồi rồi.

“Yên tâm đi, ít nhất hiện tại sẽ không! Nhưng qua ngày mai thì khó nói...” Diệp Tường nói xong liền đi vào trong doanh trướng, hắn muốn tranh thủ thời gian đi tỉnh lọc, tạo ra huyết thanh cuồng hóa, đối với Đạt Cổ, Nạp Khắc còn có vài tên hộ vệ còn lại cùng hắn đi ra từ Đê đô, tăng thêm một tầng thực lực, sẽ tăng thêm một phần tỉ lệ bảo vệ tính mạng.

Tôi thiếu, hắn đã suy nghĩ thông suốt một việc, đó là: Đạt Merck cũng tốt, Darie An cũng được, hai phe này vì mục đích của mình, có trời mới biết bọn chúng sẽ dùng thủ đoạn gì. Thắng làm vua, thua làm giặc, điều ấy hắn hiểu. Cho nên mới nói bọn họ không phải là người tốt, và, Diệp Tường hắn cũng không phải, hừ, tin bọn hắn, thà tin chính mình còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 23: Phá Tuyệt Chi Ấn (Thượng)

Đêm, yên tĩnh giống như cục diện đáng buồn hiện tại.

Trên một ngọn núi thuộc dãy núi Đoạn Giáo Phạt Nhân, sương tuyết lạnh buốt phủ kín bầu trời, điên cuồng thổi bay, rửa sạch mọi thứ, trong gió tuyết mênh mông đó, ngoại trừ nhiệt độ buốt giá cũng chỉ có tuyết trắng và tuyết trắng. Màu trắng tinh thuần nhưng vô cùng âm đạm.

Giờ phút này, trên sườn núi một tòa núi tuyết bất ngờ xuất hiện ba người đang vô cùng gian nan bước đi trong lớp tuyết dày tới đầu gối, Bạo Phong cuồng đã thổi tung y phục của họ, nhưng, chúng vẫn không thể ngăn cản được tốc độ của ba người đó.

“Shit! Thời tiết kiểu gì thế này! Chết tiệt thật!” Tên đại hán vác đại kiếm trên vai xoa xoa tay, hướng về phía bão tuyết oán giận, trên mặt tên kiếm sĩ cuồng này phủ một lớp tuyết mỏng, ngoài thân choàng một chiếc áo choàng màu nâu xanh, chắc, ăn mặc như thế này cũng có thể coi như có năng lực bu rừ hân. Mà, vong linh pháp sư đi ở phía trước hắn, là một gã có thân hình thấp bé, toàn thân cao thấp đều phủ kín áo choàng màu đen, làn da nhẵn nhéo tựa như vỏ cây sồi già cùng với bộ râu thưa thớt tới đáng thương cũng dính một tầng băng mỏng khiến cho hắn nhìn thâm thương vô cùng. Nhưng, ánh mắt gã vẫn hữu lực quắc thước như cũ, mặc cho con bạo tuyết có cản trở như thế nào thỉnh thoảng gã vẫn đảo mắt nhìn xung quanh, tựa hồ như đang tìm kiếm gì đó.

“Át xì...! Khụ khụ...” Thân ảnh nhỏ gầy mặc áo choàng trắng đi đằng sau có chút run rẩy, sau đó thân hình hắn bỗng nhiên biến đổi, nguyên bản từ một thân thể gầy yếu bé nhỏ đột nhiên to dần lên, biến thành một tên Tuyết Hùng vạm vỡ, hướng về phía Bạo Phong đang gào thét điên cuồng gầm nhẹ một tiếng, tiếp theo tứ chi vàng giẫm lên lớp tuyết dày đuổi theo đội ngũ.

“Đến!” Gã pháp sư đi ở phía trước trầm thấp hô, lập tức, ba người cùng ngừng bước.

Trước đình Tuyết Phong, một động khẩu (cửa động) đen nhánh tựa như miệng quái thú đứng sừng sững phía trên Tuyết Phong hiện ra trước mắt ba người, phong tuyết gào thét không ngừng ma sát cùng động khẩu phát ra một loại thanh âm vô cùng quái dị, khiến cho người ta nổi da gà.

Ba người bước đi nhanh hơn hướng về phía động khẩu đi tới.

Rất nhanh sau đó, ba người tới trước động khẩu, lúc cách động khẩu chừng mười mét, gã pháp sư mặc hắc bào bỗng nhiên đưa tay ngăn hai người phía sau, thần sắc ngưng trọng.

“Sao vậy?” Kiếm sĩ trắng hán nghi hoặc, Tuyết Hùng sau lưng cũng lập tức biến hình thành thân ảnh nhỏ gầy lúc trước, căng thẳng, đề phòng đứng sau lưng gã pháp sư.

Vong linh pháp sư không nói gì, từ trong tay áo móc ra một khối ma tinh màu xanh trong suốt, miệng lầm bầm vài câu chú ngữ, sau đó, thành thực nắm mạnh ma tinh đang tỏa sáng giờ lên cao xua tan hắc ám bao vây quanh động khẩu, ngay lập tức ánh sáng được phản xạ bởi tuyết động quanh đó khiến cả động khẩu được chiếu rọi sáng ngời.

Ánh sáng từ viên ma tinh xanh bỗng nhiên mờ đi, không có sáng rọi như lúc đầu nhưng như vậy càng làm cho mấy người kinh hãi khi chứng kiến một màn kia.

Vài ngọn núi nhỏ ở trước sơn động bỗng nhiên lóe ra thứ gì đó, mơ hồ có thể nhận ra đó là ma pháp trận, chính vì những ma pháp trận ở trên mấy ngọn núi này làm cho cả sơn động hình thành nên một cỗ năng lượng như có như không đang bắt đầu khởi động. Cỗ năng lượng này hoàn toàn bị ma pháp cùng kết giới vây tại trước sơn động, chạy dọc khắp ma pháp trận bố trí trên mấy ngọn núi nhỏ, hình thành một kết giới che dấu hoàn mỹ, người đến từ bên ngoài nếu không biết mà loạn sấm, dù là một bước thôi cũng sẽ bị cỗ năng lượng này đánh cho hồn phi phách tán, tan thành tro bụi.

Rất rõ ràng, nếu ba người trước mắt này mà không có khối ma tinh xanh, phỏng chừng con đường duy nhất có thể đi cũng chỉ là tới gặp Diêm Vương là già báo danh mà thôi.

“*Kết giới này thật lợi hại! A, đây... đây là kết giới thượng cổ của Long tộc!*” Sắc mặt của kiếm sĩ đại hán tử tái mét, kinh hãi hô.

“*Thứ trong tay người chính là thủy tinh hắc ám sao?*” Đức Lỗ Y thấp bé ở sau lưng nhỏ giọng hỏi.

Vong linh pháp sư không trả lời hắn, ngược lại trực tiếp đem ma tinh xanh trong tay cắm vào trên pháp trượng Khô Lâu, tiếp theo đem pháp trượng đâm sâu vào tuyết, còn hắn thì ngồi xỏm xuống, vẻ mặt thành thành thật thật, cẩn thận kiểm tìm thứ gì đó. Rất nhanh sau đó, hắn tìm được một đồng tuyết đọng ở ngoài kết giới trước động khẩu. Vì kết giới nên đồng tuyết đọng này không dày như tuyết đọng ở bên ngoài.

Ánh sáng từ ma tinh trên pháp trượng chiếu rọi xuống mặt đất làm hiện lên một tầng quang mang nhàn nhạt, yếu ớt chớp động trên một trận đồ trong kết giới.

Gã pháp sư đứng lên, khẽ thở dài một cái, đưa tay rút pháp trượng Khô Lâu cắm trên mặt đất lên, tò mò đánh giá kết giới cường đại một cách quái dị này.

“*Có biện pháp nào để phá không?*” Đức Lỗ Y, Âu Nạp Tang ở sau lưng lo lắng hỏi.

“*Ha!*” Gã pháp sư cười lạnh một tiếng, “*Long Vương đặt ra kết giới tất nhiên là mạnh, nhưng mà, cũng không làm khó được ta!*”

Nói xong, hắn giơ pháp trượng trong tay lên, thông thả niệm chú ngữ, lập tức tầng tầng lớp lớp vong hồn hắc ám từ trong pháp trượng Khô Lâu bay ra. Bỗng nhiên, gã pháp sư dừng chú ngữ lại, vong hồn bay ra từ pháp trượng đột nhiên bị thu hồi lại trong pháp trượng, đôi mắt gã pháp sư bỗng nhiên hiện lên hai luồng vong linh hỏa diễm bắt đầu thiêu đốt từ mắt, sau đó tới, mặt, đầu, tay, nửa người trên,... Ngay cả áo choàng của hắn cũng bốc cháy thành một tầng bạch sắc hỏa diễm (lửa màu trắng).

“*Vong linh hiển tế!*” Pháp sư Pháp Tư hét lớn một tiếng, lập tức đưa pháp trượng trong tay hung hăng cắm vào đồng tuyết đọng vừa rồi.

Ba ba ba ——

Đôi tay gầy như que củi của Pháp Tư cũng đốt lên hỏa diễm, hiển nhiên, đây chính là hiển tế từ vong của vong linh ma pháp, tự thiêu đốt thân pháp lực của bản thân để tiến hành đòn công kích mạnh nhất, khuyết điểm duy nhất của đòn này chính là cần một thời gian dài để niệm chú ngữ cùng chuẩn bị, hoàn toàn không thích hợp với cận chiến, nhưng nó lại thập phần thích hợp khi sử dụng để giải trừ kết giới, đặc biệt là với những kết giới mạnh.

“*Này..., lão pháp, người làm như vậy sẽ tiêu hao quá nhiều pháp lực, như vậy làm thế nào để giải trừ phong ấn?*” Kiếm sĩ lo lắng hỏi.

Pháp Tư thả mấy viên hỏa diễm hình đầu lâu xuống bên cạnh, sau đó xoay qua chỗ khác, thấp giọng niệm câu chú ngữ cuối cùng, hai tay bùng bùng hỏa diễm cầm pháp trượng nắm chặt lại, nâng lên, điên cuồng rót pháp lực vào trong pháp trượng.

Kì thật đạo lý này rất đơn giản, pháp sư Pháp Tư chỉ đơn giản là dùng vong linh hiển tế, sử dụng thiêu đốt kịch liệt nhằm tăng lên pháp lực cho bản thân, sau đó đem pháp lực đó truyền vào trong pháp trượng, rót vào ma pháp trận trong kết giới kia, tiếp theo là lợi dụng pháp lực bành trướng đó triệt để phá hủy trận pháp trong kết giới. Như vậy, nguyên bản vốn là một trận pháp hài hòa, cân bằng, bền vững đã bị xung lực này phá vỡ, khiến cho trận pháp hoàn toàn sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.3 - Chương 24: Phá Tuyết Chi Ấn (Hạ)

Vì ma pháp Vong linh cùng ma pháp trong kết giới không cùng nguồn gốc, cùng dạng năng lượng nên đương nhiên sẽ phát sinh va chạm kịch liệt ở chỗ tiếp giáp giữa hai luồng lực làm tăng thêm áp lực cho kết giới sinh ra từ thời Viễn cổ này. Hơn nữa, do kết giới này được bố trí đã lâu, trải qua sự ăn mòn của thời gian nên uy lực cũng đã giảm đi rất nhiều, điều này đã góp phần rất lớn giúp cho Pháp Tư có thể thuận lợi phá hủy kết giới Viễn Cổ. Nếu không phải như vậy thì dù có mười Pháp Tư cũng đừng hòng làm lay chuyển được kết giới, cứng rắn phá hủy thì cũng chẳng khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa.

Rắc! Rắc! Rắc!

Ma pháp trận bày trên mặt đất bỗng nhiên tỏa ra hào quang vạn trượng, hơn nữa luồng sáng ấy càng lúc càng bành trướng mãnh liệt. Trên ma pháp trận, pháp lực chấn động mãnh liệt liên tục khiến cho lớp tuyết đọng trên đó bị thổi tung lên, ngay sau đó liền bị một trận lốc nhỏ cuốn đi chỗ khác, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Ừ ừ —— Bang! Một tầng bạch sắc hỏa diễm (lửa trắng) bỗng nhiên xuất hiện rồi... nổ tung, trên đỉnh Tuyết Sơn đen kịt chỉ có gió và tuyết bỗng nhiên xuất hiện từng tầng, từng tầng bạch sắc chói mắt, chiếu rọi cả đỉnh núi rộng lớn, thậm chí ngay cả mấy ngọn núi ở phụ cận cũng được chiếu sáng ngời.

Cũng ngay tại lúc đó, trên Hỏa Vân đảo ở nơi xa, long vương đang ngồi ngay ngắn trên trong điện, đột nhiên mở to mắt, đôi mắt vốn bình thản bỗng

nhiên tỏa ra sát khí khắp bốn phía.

“Không ngờ có người dám phá hồng kết giới tên kia ra, hừ, thật đúng là không biết tự lượng sức mình, tự tìm đường chết mà!”

Ở bên này, trên đỉnh Tuyết Sơn.

Những đợt tuyết lạnh giá cũng không vì vụ va chạm mạnh mẽ giữa hai luồng pháp lực vừa rồi mà giảm xuống nửa phần, đỉnh Tuyết Sơn lại một lần nữa trở lại lạnh ngắt, đen kịt, như dáng vẻ lúc ban đầu, dường như luồng sáng vừa rồi chỉ là mộng ảo, biến mất không còn tăm tích. Nhân chứng duy nhất làm chứng cho sự tồn tại của luồng sáng vừa rồi dường như chỉ có duy nhất vài đạo bóng đen vẫn còn đang đứng trước cửa sơn động.

“Lão pháp sư, người không sao chứ?” Âu Nạp Tang ngồi chồm hổm nâng Pháp sư vọng linh dậy, gương mặt gầy còm của Pháp sư lúc này đã nhẵn như vỏ cây, hai tay run rẩy vội vàng móc ra một lọ chất lỏng màu xanh từ trong tay áo, đây chính là nước suối ma pháp, bảo bối của hắn, Pháp sư run rẩy đem chất lỏng rót vào cổ họng của mình.

Một hồi lâu sau, sắc mặt, làn da của Pháp sư mới hơi khôi phục một chút, bộ dáng mệt mỏi, chật vật, khốn đốn cũng đỡ hơn nhiều, điều đó đủ để chứng minh công dụng của nước suối.

“Nước suối do tinh linh chiết suất, đưa linh lực, được thảo vào từ một trăm năm trước thành nước suối ma pháp... Aizzz!” Pháp sư lắc đầu thờ dài, thấp phần tiếc nhìn cái chai trong tay, phải biết rằng đây chính là lọ nước suối cuối cùng trên người hắn, nước suối ma pháp giúp khôi phục ma lực đối với ma pháp sư bọn họ mà nói tất nhiên là thứ tốt, vô cùng tốt rồi, ấy vậy mà...

Pháp sư chậm rãi cầm pháp trượng Khô Lâu trong tay chống xuống đất, lấy lực đứng lên, pháp trượng đã xuất hiện vết rạn, trên đầu lâu trắng xóa đã mờ hồ thấy được vết rạn màu đen đem pháp trượng chia thành hai nửa... Khóe mắt giật giật, quai hàm banh ra, răng cắn thật chặt, Pháp sư cố lấy hết dũng khí nhìn chỗ bố trí kết giới trước cửa động. Sau đó, hắn khẽ thờ dài một cái, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, bởi vì, kết giới... cuối cùng cũng đã bị phá.

Kết giới trước động khẩu đã bị phá nên mấy ngọn núi nhỏ có khắc ma pháp trận cũng lập tức nổ tung thành phần vụn, chỉ còn lại vài cục đá vụn trên mặt đất làm chứng cho sự tồn tại của chúng. Không chỉ làm biến mất mấy ngọn núi mà trên mặt đất bằng phẳng cũng đã xuất hiện vết nứt và càng ngày càng có xu hướng nói rộng ra. Chỗ xuất hiện vết nứt đó nguyên bản vốn là nơi khắc ma pháp trận vậy mà lúc này hoàn toàn trống rỗng không còn sót lại chút gì dù là nhỏ nhất, chỉ còn lại vết nứt ghê người đứng trơ trọi. Thậm chí, ngay cả một bông tuyết còn bao trùm dày đặc lúc trước cũng biến mất không dấu vết, có chăng chỉ là bông tuyết ở bên ngoài đang cần cù tiến đến, chậm rãi rơi xuống thay thế cho đồng bạn đã tan biến lúc trước.

Ba người hướng phía cửa động đi vào, viên ma tinh màu xanh trong tay pháp sư lại một lần nữa sáng lên, trong nháy mắt ánh sáng đó đem sơn động soi sáng rõ, Đức Lô Y cùng Âu Nạp Tang tức thì bị một màn trước mắt khiến cho kinh hoàng, hai chân run rẩy va vào nhau, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Tâm trạng Pháp sư cũng có chút bất an, nắm chặt lấy pháp trượng trong tay, hít sâu một cái lấy dũng khí, môi hơi run rẩy, không biết là do lạnh hay là do bị dọa cho kinh hãi mà run rẩy, khẽ lau mồ hôi trên trán, sau đó lấy hết can đảm chậm rãi đi về phía trước.

Đó là một tòa tháp nhỏ bằng thủy tinh tinh xảo, một tòa tháp giống như một tòa núi nhỏ bằng thủy tinh, trong suốt, trắng nõn, lóe ra hàn khí lạnh lẽo, và, bên trong đó rõ ràng là...

“Đây là...Song đầu long...” “Âu Nạp Tang bị dọa tới mức hai chân run rẩy ngã ngồi trên mặt đất, trên mặt đất là một tầng băng dày lạnh lẽo, lúc trước họ không phát hiện vì trong động quá tối, nhưng lúc này, bởi vì có lam sắc ma tinh chiếu sáng nên đoàn người mới nhận rõ cảnh vật trong động. Tuy nhiên vì ma tinh quá nhỏ nên phạm vi chiếu sáng cũng có hạn, vậy nên, mọi người cũng chỉ nhìn rõ được song đầu long ở trong tháp thủy tinh trước mắt, còn cảnh vật xung quanh, vẫn chỉ là mơ hồ, mờ ảo.

Trước mắt ba người là một cự long màu hồng hai đầu, thân thể cực đại màu hồng đỏ bị một lớp băng mỏng bao phủ nhưng vẫn đứng thẳng, ngạo nghễ nhìn xuống, biểu lộ thập phần dữ tợn, dáng vẻ rất phần nổi... Nhưng điều làm cho bọn người Pháp sư cảm thấy kinh hoàng hơn chính là...hai...hai cặp mắt trên hai cái đầu cự đại kia đang nhìn bọn họ chăm chăm...

“Pháp sư, chúng ta...Chúng ta thật sự phải thả thứ này ra sao?” Âu Nạp Tang cảm thấy có chút khiếp đảm.

Pháp sư quay đầu lại nhìn chăm chăm vào gia hỏa nhỏ gầy yếu đuối đang run rẩy bầy kia, trong hốc mắt xuất hiện hai đạo hỏa diễm vong linh, trắng trợn uy hiếp khiến cho tên nhóc bị dọa khiếp vía, chỉ dám rụt rụt về phía sau vài bước và im thin thít, không dám lên tiếng nữa.

Pháp sư hài lòng xoay người, giơ pháp trượng lên, nhờ vào ánh sáng do ma tinh tỏa ra một lần nữa quét mắt nhìn qua Cự long bị phong ấn trong tòa tháp, tiếp theo, hắn lại móc ra một quyển trục ma pháp màu lửa đỏ, (đây là một quyển trục thuộc hệ hỏa đặc biệt) ném ra.

“Ấm ầm!” Một luồng lửa cực lớn bỗng nhiên từ quyển trục ma pháp phát ra kịch liệt, lập tức toàn bộ tòa tháp giam giữ Cự Long bắt đầu bị hòa tan một cách nhanh chóng, bắt đầu từ lớp vỏ ngoài cùng rồi tới từng lớp, từng lớp sau đó...

Ba người hoàn toàn không chú ý tới lớp chất lỏng dưới lòng bàn chân, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vào song đầu long nằm bên trong tháp, tòa tháp giam giữ nó đang dần dần hòa tan... Một nửa thân thể của song đầu long đã lộ ra ngoài, đáng tiếc... Sinh vật này tuy vẫn còn sống nhưng lại không có bất cứ cử động nào chứng minh cho điều đó, nó vẫn bất động, tư thái vẫn bảo trì nguyên như lúc tòa tháp còn nguyên vẹn, tháp đã bị phá hủy gần hết, nhưng...Nó vẫn nằm im, giống như đã chết.

“Nó... vẫn bất động sao? Pháp sư... Hay là đã xảy ra vấn đề mà chúng ta không biết chăng? Ta nghĩ, hay là chúng ta cứ về trước đã rồi bàn tiếp...” Âu Nạp Tang luôn luôn có cảm giác lạnh như muốn chết tới nơi vậy, hay chính xác mà nói là do cái động băng này làm cho hắn lạnh run không ngừng, lạnh tới mức hai hàm răng va vào nhau lạch cạch liên hồi như đang đua nhau tố cáo tình trạng lạnh run của hắn, tố cáo hắn đang ‘tự ngược’ và

đang đòi ‘đỉnh công’ để được về nhà.

“*Hừ!*” Pháp Tư quay đầu lại hừ lạnh một tiếng, sau đó liền cúi đầu xuống dăm chiêu suy nghĩ điều gì đó.

Tên kiếm sĩ cuồng Đức Lỗ Y thì ngược lại hoàn toàn với Âu Nạp Tang và Pháp Tư, hắn chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, tháo thanh đại kiếm sau lưng xuống, chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát, đồng thời ‘lau chùi’ cho ‘bé yêu’ của hắn, nhưng. khi hắn còn chưa kịp ngồi xuống, đã lập tức kinh hãi, cứng đờ người nhìn chằm chằm về phía trước.

“*Hắn... Hắn... Tĩnh...*” Đằng sau, Âu Nạp Tang run run rẩy rẩy chỉ vào Pháp Tư ở phía trước lấp bắp.

“*Cạch, cạch, cạch...*” Từng giọt từng giọt chất lỏng nhỏ xuống trước mặt Pháp Tư, nhưng đây tuyệt đối không phải là thủy tinh hóa lỏng hay là nước đá mà là....

Pháp Tư vội vàng ngẩng đầu lên, xem xét, lấp tức, hắn sợ tới ngay người bởi vì trước mắt hắn là hai cái đầu rồng cực lớn đang nhìn hắn chằm chằm, trong hai cặp mắt cự đại toàn bộ là bóng dáng chiếu ngược của hắn, miệng còn chảy đầy nước dãi, rớt tong tòng xuống đất, hiển nhiên là... Pháp Tư nghiêm nhiên đã vinh dự thành con mồi đầu tiên cho gia hòa này khi tỉnh lại!

“*Ngao!*” Tiếng Long ngâm trầm thấp vang vọng khắp sơn động, làm chấn động cả Tuyết Sơn.

Đức Lỗ Y nhanh chóng rút ra đại kiếm để ngang trước người, tình huống hiện tại đã không phải là ai bảo vệ ai, mà là ai còn có thể giữ được mạng sống chạy đi cũng đã là điều vạn hạnh rồi, nhưng cứ nhìn tình huống hiện tại thì dường như đó là điều không tưởng rồi. Bởi vì Hồng Long hai đầu này dường như đang theo dõi gắt gao toàn bộ người trong sơn động, ánh mắt nó như đang nói ‘đừng hoảng thoát khỏi tay ta nhé, hồi bữa cơm ngon lành’... Thật thế thảm!

“*Nhân loại đáng chết, hừ, tới đúng lúc lắm, đã lâu rồi ta không được ăn thịt! Địch Dạ, người thấy thế nào?*” Đầu rồng bên trái đầu hưng phấn quay sang hỏi cái đầu bên phải.

Đầu bên phải cũng đang chăm chú đánh giá mấy người trong sơn động, trầm giọng nói: “*Hừ, tên hỗn đản Cổ Nhân kia... Dám đem phong ấn chúng ta ở nơi bé xíu này, thật là khinh người quá đáng mà, hừ...hừ, được rồi, trước hết giải quyết mấy tên bọ nhép này đã sau đó sẽ đi tìm hân tểnh số!*” Nói xong, định cúi đầu đem pháp sư vong linh nuốt chửng.

“*Đợi một chút!*” Pháp Tư vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 25: Long Chiến (Thượng)

Sáng sớm朦胧 lung, khi trời còn chưa sáng hẳn, sương mù dày đặc trắng xóa bao phủ khắp thảo nguyên Hồng Lưu khiến cho tầm nhìn bị hạ xuống mức thấp nhất. Mắt bị hạn chế nhưng cũng bởi vì vậy mà thính giác trở nên nhạy hơn. Vậy nên khi xuất hiện tiếng kêu cứu trong màn sương mù trắng xóa này khiến cho người nghe cảm thấy rõ ràng, chói tai hơn bao giờ hết. Đồng thời, cũng khiến cho sự tỉnh lặng tới u ám nơi đây tăng thêm chút sinh khí hiem hoai, và, đây cũng là nét đặc sắc của bình nguyên Hồng Lưu.

Đúng lúc này, bất chợt có một tiếng hất xì vang tới từ hướng sương mù dày đặc nhất của thảo nguyên Hồng Lưu. Đồng thời cũng thành công phá vỡ yên lặng của phiến thảo nguyên này.

“*Ắt xì...i...i!*” Diệp Tường ngồi trên lưng ngựa, dùng khăn tay lau lung tung vài cái, miệng liên tục oán giận: “*Sương mù kiểu gì thế này, mẹ nó, khển lão tử ướt hết rồi! Ắt xì...i...i...*”

“*Đạt Cổ, từ đây tới Thủ Vương Thành còn xa lắm không?*” Diệp Tường dùng khăn tay che che mũi hỏi hộ vệ thú nhân dẫn đường ở phía trước, chắc, đành chịu, không phải là do hắn quá yếu mà là do sức chống cự của mấy tên này quá biến thái. Như hắn đây mới gọi là bình thường, bình thường nè. Lạnh thế này không cảm lạnh mới là không bình thường đấy.

Nghĩ như vậy, Diệp Tường lại chấn hưng khí thế, truy vấn: “*Đạt Cổ, sau khi tiêm gien long huyết, thân thể người không phát sinh biến hóa gì chứ?*” Diệp Tường nghi vấn. Vừa rồi, do phải chạy vội ra khỏi cứ địa Hồng Lưu do đại vương tử Đạt Merck thống trị, nên phải tiêm gien biến hóa cho Đạt Cổ trước để hắn dẫn đường, tiêm cho Nạp Khắc là gien huyết thanh của rồng, nhưng, tiêm vào thân thể Ô Ô lại hoàn toàn không có phản ứng gì. Nhưng dù sao gien dung hợp làm chất xúc tác cũng là lấy từ máu của nhóc nên không có phản ứng cũng là có khả năng. Chỉ có điều, vì sao cơ thể Đạt Cổ lại không có phản ứng, đây là điều mà hắn nghĩ mãi cũng không ra. Chả lẽ hắn làm sai chỗ nào sao?

Thú nhân Đạt Cổ vận đầu, bẻ cổ rắng rắc mấy cái, sau đó bắt đắc đi lác đầu, làm cho Diệp Tường cảm giác như mình mắc bệnh ” liệt dương một nửa” vậy, về mặt của hắn khó coi như hàng tuần bị táo bón. Đúng lúc này, từ đằng sau đội ngũ truyền đến thanh âm chói tai của ”quả phụ” Diane Lâm.

“*Này, Declan, cha ta thật sự đang ở trong Thú Vương Thành sao? Người dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?*” Diane Lâm nghi vấn.

“*À...Ờ...Việc này...*” Diệp Tường lung túng, “*Khụ khụ, là do đêm qua, nữ thần tỷ tỷ báo mộng cho ta biết...*” Diệp Tường còn chưa nói xong, lập tức một tiếng “*Pằng!*” vang lên, cái ót của hắn bị một túi nước đập cho đau điếng.

“*Hồn trưởng, dám đùa giỡn với lão nương à...*” Diane Lâm nổi giận, cũng may là Độc Phàm cùng Javier ở bên cạnh kịp thời ngăn nữ nhân này lại rồi vội vàng khuyên bảo, nếu không để cho bà la sát này xông lên đối phó với Diệp Tường thì phỏng chừng lại sẽ có một cuộc chiến long trời lở đất xảy ra.

“*Này này, ta nói này, quả phụ kia, người không thể dụ dỗ thực nữ một chút sao?*” Một tay Diệp Tường cầm lấy cương ngựa một tay vội vàng đưa lên ót vuốt vuốt cục u trên đó, đối với nữ nhân vô lý này hắn cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

“*Át xì..i..i! TMD, thời tiết quái này, Ba Nhĩ Bác...*” Diệp Tường xoay xoay khăn tay, chùi chùi mũi, hướng lên thiên không gọi.

“*Ngao!*” Từ trên cao, một tiếng long ngâm trầm thấp truyền đến, sau đó từ giữa không trung một thân ảnh cực đại đột nhiên bay xuống, trên lưng là một long kỵ sĩ ngồi uy phong lẫm lẫm, hình ảnh trái ngược duy nhất chính là trong một mảng thuần màu đen như thế, đen từ rỗng cho tới kỵ sĩ bỗng dừng lại có một nữ oa đáng yêu như thiên sứ ngồi ở đó. Người đó cũng chẳng phải ai xa lạ mà chính là bảo bối Ô Ô của Diệp Tường, Giờ phút này, bộ dạng cô nhóc rất hưng phấn, bàn tay nhỏ bé trắng nõn không ngừng vuốt ve long lân, thỉnh thoảng còn vì quá hưng phấn mà nhô mất một nhúm.

Đôi cánh cực đại của Ba Nhĩ Bác không ngừng đập phành phạch ở ngay trên đầu Diệp Tường! Ngay sau đó, sương mù ở trước mặt không ngừng run rẩy, rồi bị đẩy lui ra xa. Hơn mười thước phía trước, sương mù đều bị Long Dực (cánh rồng) xua tan.

Nạp Khắc ngồi trên lưng Ba Nhĩ Bác cảm thấy có chút dở khóc dở cười đối với lão bản của mình. Đòi thừa nhà ai lại dùng long tộc để xua tan sương mù bao giờ? Rõ ràng là ‘đại tài tiểu dụng’, là ‘lãng phí tài nguyên’ mà.

Xua tan sương mù xong, hắc long liền lập tức bay lên không trung, nếu không làm vậy hắn sợ sẽ dọa mấy con ngựa chết khiếp mất.

“*Đại nhân, vụ sự Liêu Cách thoát nhìn cũng không giống người xấu, liệu ông ta có cho người truy đuổi chúng ta không?*” Javier Mập mạp ngây thơ hỏi.

“*Hừ! Từ lúc nào mà trên trán của hắn viết hai chữ ‘người tốt’ rồi? Sao ta không biết nhỉ? Phải biết rằng lòng người thì luôn khó dò...*” Diệp Tường cười lạnh nói.

“*Đại nhân anh minh, lần này chúng ta đi thú Vương Thành nếu có thể tìm được Lord tiên sinh, phỏng chừng chúng ta sẽ thành đại công thần nha, và đại nhân sẽ là đại đại công thần...*” Độc Phàm ở bên cạnh còn chưa lèm bèm hết thì..

“*Ầm ầm!*” Một tiếng, Ba Nhĩ Bác rõ ràng đang bay trên không trung bỗng rơi thẳng xuống đất giống như chiếc máy bay bị bắn tan tã, nằm im bất động. Đồng thời trên mặt đất cũng xuất hiện một lỗ sâu hoắm.

Ô Ô cùng Nạp Khắc bị ném khỏi lưng Ba Nhĩ Bác cũng lập tức hôn mê bất tỉnh.

Diệp Tường phẫn nộ, vô cùng phẫn nộ, ngay lập tức, hắn liền ngẩng đầu nhìn tinh không xem có chuyện gì xảy ra, và rồi, điều hắn nhìn thấy khiến hắn sợ ngây người, mà không riêng gì hắn, Diane Lâm, cùng Lô Khắc Tư, Độc Phàm cùng toàn thể đội ngũ ở phía sau cũng vô cùng kinh hãi.

“*Long... Song...Song Đầu Long...*” Javier từ trên lưng ngựa ngã thẳng xuống đất, không chỉ có hắn mà toàn bộ ngựa và người ở đây cũng đều bị kinh sợ tới mức không thể đứng vững.

Giờ phút này, trên thiên không đang có một cự long màu hồng, hai đầu đang vô cùng phấn khích bay lượn, múa may. Thân nó to gấp đôi Ba Nhĩ Bác, cho dù Diệp Tường đã từng đi tới Long Đảo đi nữa thì hắn cũng chưa từng thấy con rồng nào to lớn như con này cả. Con rồng này đúng là cực phẩm trong cực phẩm!

“*Graoooo... Ngao!*” Tiếng long ngâm trầm thấp, rên rĩ giống tiếng sấm, làm cho tất cả mọi người không khỏi đổ mồ hôi lạnh đầy người.

“*Hắc hắc, tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt rồi...*” Sau lưng Song Đầu Long đang lơ lửng trên không trung kia ngồi một người, đó là một gã pháp sư toàn thân được bao phủ toàn một màu đen u ám.

“*Người... Người...*” Diệp Tường đổ mồ hôi đầy người, hắn cảm thấy thanh âm của đối phương rất quen thuộc nhưng nhất thời nghĩ không ra xem đây là ai. Huống hồ, hiện tại Long Đầu Long này thật sự quá cường đại, ngay cả bảo mà dung mãnh của hắn cũng đã bị dọa tới mức xụi lủ trên mặt đất nằm phất run. Điều này khiến cho hắn càng cảm thấy sợ hãi hơn.

“*Graooo!*” Con rồng hai đầu chết tiệt kia bỗng dừng nổi điên, cái đầu bên trái đột nhiên cúi xuống, nhìn chăm chăm vào Diệp Tường, không chỉ vậy mà nó còn nhe hàm răng nhọn hoắt, cộng thêm cặp mắt lồi trắng dã đe dọa Diệp Tường. Thậm chí Diệp Tường còn có thể nghĩ thấy được mùi con người nồng nặc phát ra từ miệng gia hỏa này.

“*Chẳng lẽ người đã quên ta ...*” Nói xong, vong linh pháp sư trên lưng hồng sắc Song Đầu Long liền quay đầu tìm kiếm, sau khi nhìn thấy Ô Ô bất tỉnh nằm trên mặt đất, sắc mặt trở nên xanh mét, vội vàng huy động pháp trượng trong tay, đồng thời cũng vội vàng ngâm xướng thần chú. Ngay lập tức,

trước người vong linh pháp sư liền hiện lên một đoàn hỏa cầu đỏ rực, đoàn hỏa cầu ấy đầu tiên là quay xung quanh gã, sau đó dần dần ngưng tụ lại... , Diệp Tường thấy vậy, sắc mặt đại biến, vội vàng hô to đối với Ô Ô đang hôn mê:

“Ô Ô!”

Diệp Tường vừa hô xong, Pháp Sư cũng lập tức huy động pháp trượng khô lâu trong tay, hỏa cầu lập tức hướng về phía Ô Ô đánh tới.

Tất cả mọi người đều kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 26: Long Chiến (Hạ)

Đột nhiên, một thân ảnh xông tới ngăn ở trước người .

Bang! Bang! Bang!

Ngay lập tức ba viên hỏa cầu đánh trúng ngay vào người nọ, hậu quả của việc này là từ quần áo cho tới khôi giáp trên thân người nọ đều bị đốt cháy xém, không còn có một chỗ nào có thể miễn cưỡng gọi là lành lặn cả. Nhưng điều làm mọi người kinh ngạc hơn là, dù cho bị liệt hỏa từ hỏa cầu đốt khắp người như vậy nhưng ngoại trừ y phục ra thì người nọ hoàn toàn không bị tổn thương gì cả. Dưới sự kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy hỏa diễm từ hỏa cầu đốt trên người người nọ bỗng nhiên biến mất, xuất hiện sau đó là một kị sĩ với thanh kiếm đã ra khỏi vỏ che ở trước người.

“Người...” Lúc này đến phiên Pháp Sư ngồi trên mình song đầu long tỏ ra hết sức kinh ngạc , “*Làm sao có thể! Người... Người làm sao mà thoát được? Người...Người là ai? Chẳng lẽ người là kị sĩ ma pháp tinh linh (kị sĩ kiêm pháp sư thuộc tộc tinh linh)? Hay là người chính là kị sĩ thánh nguyệt của Giáo Đình?*” Pháp Sư vô cùng hoảng loạn, vội vàng giơ pháp trượng trong tay lên chỉ thẳng vào người nọ chất vấn.

“*Ta á? Ta chỉ là một kị sĩ bình thường thôi!*” Nạp Khắc bình tĩnh trả lời vấn đề của đối phương, nhưng đó chỉ là bề ngoài , còn trong nội tâm của hắn, có trời mới biết là hắn có bình tĩnh như vậy không.

Lúc này, cái đầu bên phải của song đầu long hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “*Hừ! Dùng ma pháp sao?*” Nói xong, đảo đảo đôi mắt to vài vòng sau đó bất ngờ há miệng, phun một ngụm long tức (lửa rồng, hơi thở của rồng) về phía Nạp Khắc.

“*Ầm ầm!*” Nạp Khắc bị viên cự đại long tức này trực tiếp đánh bay ra ngoài, trên mặt đất cũng bị oanh tạc ra một cái hố to, sâu hoắm khiến bụi đất bay mù mịt. Khẩu long tức này đã hoàn toàn làm cho khôi giáp của Nạp Khắc bị biến dạng hoàn toàn đồng thời cũng làm cho hắn bị nội thương nghiêm trọng, nơi khoe miệng còn vương vết máu, nhưng khách quan mà nói thì như vậy đã là tương đối nhẹ. Bởi vì nếu là bình thường thì người trúng đòn đã sớm mất mạng chứ không phải chỉ nội thương như thế. Như vậy có thể khẳng định rằng, đại bộ phận ma pháp của hỏa diễm do long tức phát ra đã không phát huy được tác dụng, thứ làm cho Nạp Khắc bị thương chẳng qua chỉ là do tác dụng vật lý của đòn này mà thôi. Có thể coi như đòn long tức này đã thất bại thảm hại.

“*Ngaooooo!*” Hồng Long hai đầu phần nọ rít gào một tiếng, sau đó cắm hai móng vuốt xuống mặt đất, lập tức trên mặt đất xuất hiện hai vết cào sâu hoắm, có thể thấy được nó đã sử dụng lực đạo không hề nhỏ.

“*Địch Dạ đại nhân, xin ngài hãy bình tĩnh, bình tĩnh!*” Pháp Sư ngồi ở sau lưng song đầu long đang cố hết sức khuyên can đầu bạo long này. Thực ra đây là việc bắt buộc chứ nếu không hắn cũng chẳng dại gì chọc vào con rồng điên này. Haizzz! Nhưng biết làm sao được, phải biết rằng thực lực của nó sánh ngang với Cổ Nhân, long vương của Hỏa Long đảo, đều là thánh giai cự long cả, một pháp sư khô lâu nhỏ nhoi như hắn chắc tội không nổi đâu. Ai da! Thời nay làm người đã khó, làm thú nhân cũng chẳng dễ nhưng làm pháp sư còn khổ sở hơn! Hay là hắn bỏ nghề nhiiii???

“*Bình tĩnh cái khi gió!*” Cái đầu bên phải vừa nhổ ra long tức vừa tức giận rít gào, lúc ngẩng đầu lên lại tức khắc phun thêm một ngụm long tức nữa về phía Nạp Khắc.

Oangggg —— một tiếng va chạm lớn xuất hiện, ngay sau đó Lôi Khắc Tư nhanh chóng cảm kiểm xong tới, mục tiêu là đâm tới nơi yếu nhất chỗ đầu rồng: nghịch lân. Đúng vậy, điểm yếu duy nhất trên cơ thể rồng chính là nghịch lân, bởi vậy Lôi Khắc Tư mới liều lĩnh đâm tới nơi đó. Nhoáng một cái, khi mà mọi người còn chưa kịp định thần đã thấy Lôi Khắc Tư vung ra chín đạo thánh đầu khí, dùng tốc độ cực nhanh hướng về phía Địch Dạ đâm tới.

Mười bước, năm bước, ba bước... Khoảng cách càng ngày càng gần, Long lân tỏa ra ánh sáng màu hồng ngày càng rõ ràng, Lôi Khắc Tư tin chắc rằng một kiếm mang theo chín thành công lực này của hắn tuyệt đối có thể đâm thủng nghịch lân của song đầu long, có thể hạ gục được nó.

Lôi Khắc Tư cảm thấy rất khẩn trương cùng kích động, mọi hi vọng, tương lai của hắn đều dựa vào một kiếm này cả, thành: hắn sẽ vang danh thiên hạ, mà nếu bại: không nói tới danh tiếng mà ngay cả mệnh cũng không còn.

Nhưng mà, dường như trời không chiều lòng người, ngay tại lúc Lôi Khắc Tư tới gần Cự Long, khi mà chỉ còn cách nó có một bước, một cái đầu khác của Dịch Dạ lập tức chuyển động, đôi mắt nó bắn ra hàn quang, tràn đầy giận dữ khi nhìn thấy Lôi Khắc Tư đang huy kiếm tới.

Lôi Khắc Tư thấy nghịch lân ngay trước mắt mình, ngay cả mạch đập cũng có thể thấy rõ ràng rồi, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy? Nắm chặt kiếm trong tay, cắn chặt răng, Lôi Khắc Tư đem đầu khí toàn thân rót vào trong kiếm chuẩn bị liều mạng.

Vúttttttt! Bóppppppppp!! Cự long Dịch Dạ nhanh như thiểm điện vung một cái đuôi hướng về phía Lôi Khắc Tư, đem hấn quét ra ngoài tới chục mét.

Kiếm của Lôi Khắc Tư bị gãy thành hai đoạn, ngực bị đuôi của cự long đánh trúng khiến hấn đau như bị lửa thiêu vậy. Thậm chí hấn còn không nhìn rõ xem cái đuôi kia quét trúng mình như thế nào nữa.

“Phốc!” Vết thương cũ cộng thêm vết thương mới khiến cho Lôi Khắc Tư không thể chịu đựng thêm nữa, lập tức chết ngất trên mặt đất. Diane Lâm thấy vậy liền vội vàng chạy tới xem thương thế của hấn.

“Hắc hắc, tên nhóc kị sĩ không biết tự lượng sức! Đấu khí thần thánh sao? Còn không phải không chịu nổi một kích, bị ta đập bay ra ngoài như đập một con muỗi sao, kiểu ngạo gì chứ, Ha ha ha!” Cái đầu bên trái của Dịch Dạ khinh miệt nhìn thoáng qua Lôi Khắc Tư chết ngất trên mặt đất cười nhạo.

“Hừ! Tiểu tử, đến lượt ngươi đấy!” Hai cái đầu của Dịch Dạ nhe ra hàm răng nhọn hoắt trắng ớn đe dọa nhìn về phía Diệp Tường. Sau đó giống như thị uy, rít gào một tiếng.

Ngaoooo! ! Tiếng rống ngâm tảo bạo đầy uy lực làm chấn động cả không gian. Đồng thời cũng thành công làm chấn động đám hộ vệ phía sau đang chuẩn bị xông lên. Nhưng lúc này, ngoại trừ việc lui lại, họ còn bận lấy tay che kín lỗ tai thì còn đâu tay mà đánh với đám nữa chứ! Ngay cả Diệp Tường đã bị kín lỗ tai mà còn té lăn quay khỏi ngựa nữa là, Ngay lập tức con ngựa kia liền nhân cơ hội điên cuồng chạy mất.

“Lão bản!” Đạt Cổ muốn xông lên, nhưng, Dịch Dạ cũng lập tức chuyển động, bay tới, vung đuôi đem Đạt Cổ quét bay sang một bên, thậm chí còn đụng ngã cả một cây đại thụ.

“Một lũ nhát gan chỉ biết giả chết thôi sao... Hừ hừ...” Vong linh pháp sư ngồi trên lưng song đầu long tỏa ra hơi thở tử vong dày đặc, cười nhạo.

Đúng lúc này, nguyên bản vẫn đang hôn mê- Ba Nhĩ Bác đột nhiên đứng lên, duỗi thân hình cực đại của mình làm vũ khí lao tới. Do không phòng bị nên Dịch Dạ lập tức bị đẩy lui mấy bước.

“Hỗn láo!” Dịch Dạ nổi giận, cái đầu bên phải lập tức hướng về phía Ba Nhĩ Bác nhả ra long tức.

Trước người Ba Nhĩ Bác xuất hiện một tầng hào quang phòng hộ màu trắng bạc nhưng long tức của Dịch Dạ cũng không phải là long tức bình thường, vì vậy, thân thể của Ba Nhĩ Bác vẫn bị đánh cho lắc lư kịch liệt.

“Graooo! Phòng ngự chung cực? Nói! Người có quan hệ gì với lão phế vật Cổ Nhân kia, hả?” Dịch Dạ cuồng loạn hướng về phái Ba Nhĩ Bác rít gào, sau đó nhanh chóng hướng phía Ba Nhĩ Bác công kích, Pháp Sư ngồi trên lưng nó thấy tình thế không đúng liền vội vàng dùng thuật phiêu phù bay khỏi lưng Dịch Dạ.

“Rầm rầm!” Tiếng va chạm kịch liệt phát ra từ việc thân thể hai cự long va vào nhau.

Hú..u..u..u! Dịch Dạ biết rõ ma pháp của mình sẽ không thể nào phá vỡ được phòng ngự chung cực của đối phương, chỉ có thể sử dụng công kích vật lý mới làm Ba Nhĩ Bác bị thương được, mà điểm ấy, hấn mạnh hơn nhiều. Vì vậy, ngoại trừ dùng thân thể va chạm, Dịch Dạ còn sử dụng móng vuốt sắc bén điên cuồng công kích Ba Nhĩ Bác làm cho trên người Ba Nhĩ Bác lập tức xuất hiện mấy đạo vết thương sâu hoắm chảy máu không ngừng.

Nhưng, Ba Nhĩ Bác cũng không vì vậy mà chịu thua, nó lập tức rít gào, ngóc cái đầu cự đại cùng thân thể lên, sử dụng móng vuốt, răng nhọn... dùng hết những thứ có thể công kích được trên thân thể để công kích lại Dịch Dạ.

Hai sinh vật to lớn đem trọn thiên nhiên nguyên quán cho bụi tung mờ mịt, cỏ cây bị tàn phá không nói, ngay cả mặt đất cũng không còn lấy một chỗ bằng phẳng, nơi nơi xuất hiện những hố to nhỏ khác nhau. Ấy thế mà chúng không hề ngừng lại lấy một giây, dù cho máu cùng thịt trên thân chúng đang không ngừng rơi trên mặt đất như để tuyên cáo cho mức độ kịch liệt của trận đánh này.

Tại sao chúng không dùng ma pháp? Đơn giản là vì Long thần đã qui định rằng: rồng đấu với rồng sẽ không được phép sử dụng ma pháp để công kích, nếu không e rằng cả lục địa sẽ thành hoang phế chứ không đơn giản chỉ là một chiến bình nguyên như thế này. Vì vậy mà hai sinh vật này mới điên cuồng dùng thân thể để phân thắng bại, ngay cả phản nghịch như Dịch Dạ cũng không dám làm trái với qui định.

Ba Nhĩ Bác cố hết sức mình chống lại Dịch Dạ nhưng thực lực của nó mới chỉ tới thất giai mà Dịch Dạ lại thuộc thánh giai, nên có thân thể mạnh hơn nhiều so với nó. Nhưng Ba Nhĩ Bác vẫn không đầu hàng, một lần rồi lại một lần liều chết chống lại Dịch Dạ, làm cho Dịch Dạ cũng không dễ chịu hơn là mấy, thân thể mệt mỏi không nói, ngay cả trên người nó cũng đã xuất hiện không ít các vết thương lớn nhỏ.

Giờ phút này Ba Nhĩ Bác bị cả hai cái đầu của Dịch Dạ cắn gât gao, Ba Nhĩ Bác cũng không chịu thua cắn chặt bụng của đối phương, nhưng, Dịch Dạ có tới hai cái đầu, một cái cắn cánh của Ba Nhĩ Bác, một cái cắn chặt đuôi... nên chiếm ưu thế hơn hẳn.

Lúc chúng tách ra cũng là lúc huyết vũ tinh phong, máu thịt đầu trời đất, khiến cho ai thấy cũng phải giật mình kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 27: Ngăn Chặn Cuộc Chiến (Thượng)

Mặt trời dần dần nhô lên từ phía đông, chiếu sáng cả phiên đại địa, nguyên bản vốn là cả phiên thảo nguyên xinh đẹp, tươi tốt giờ phút này lại tràn ngập huyết tinh, mùi máu tươi nồng đậm trong không khí khiến cho người người thấy cảm thấy buồn nôn không ngừng.

Liêu Cách dẫn theo Đạt Merck, còn có A Mã, cùng một số lượng lớn thú binh, Nguru Đầu nhân đi đằng sau, cả đội ngũ đều hướng về một hướng, mục tiêu đó là bình nguyên Hồng Lưu.

“Đại vu sư, chúng ta...Buộc phải bắt sống bọn họ thật sao?” Từ trường tộc Nguru Đầu nhân: Cát Chiến cảm thấy có chút khẩn trương cùng sợ hãi, kinh nghiệm đau đớn bị Ba Nhĩ Bác ngược đãi thể thảm lúc trước vẫn còn hiện diện rõ ràng trong đầu khiến hắn cảm thấy kinh sợ vô cùng.

“Đại vu sư, chúng ta...Chúng ta thật sự phải trở mặt cùng bá tước Declan sao? Nếu vậy biết ăn nói sao với đế quốc Tam Vung...” Bạch hùng A Mã do dự hỏi.

Liêu Cách tay nắm chặt pháp trượng bỗng nhiên quay đầu lại, thần sắc nghiêm trọng nhìn gã bạch hùng ngu ngốc vừa hỏi này, hàn quang lạnh người khiến cho bạch hùng A Mã lạnh run, không nói nổi một chữ nào nữa.

Sau đó, hắn quay sang Đạt Merck phân phó: “Ra lệnh cho đội ngũ tăng tốc đi, không thể để cho bọn hắn lên đến thành thủ Vương được!”

Vương tử của thú nhân-Dạt Merch nghe vậy liền quay đầu lại, hướng về phía đội ngũ sau lưng rống dài một tiếng, lập tức tiếng bước chân sau lưng dồn dập hơn, nhanh hơn, kéo dài sau đó là bụi đất tung mù mịt.

Rất nhanh, đội ngũ binh lính thú nhân do Đạt Merch dẫn đầu đã tiến tới khu rừng rậm Lang Tịch.Điều khiến bọn họ kinh hãi là, vừa tiến tới đã thấy hai sinh vật cự đại đang tiến hành việc xé thịt đối phương theo phương thức nguyên thủy nhất: cắn xé. Và hiển nhiên, cự long màu hồng hai đầu đang chiếm ưu thế hơn hẳn.

“Ngao...o.o! Địch Dạ, ta đã nói rồi mà... Hắn không phải đối thủ của chúng ta đâu!” Một cái đầu tỏ ra rất hưng phấn, liếm liếm vết máu trên mũi hướng phía một cái đầu khác khoe khoang.

“Hừ hừ, trên người tiểu Hắc trùng này tựa hồ có hương vị của tên hỗn đản Cổ Nhân kia!” Cái đầu tên Địch Dạ hít vào một hơi dài, nghi hoặc.

“Ngao... Các người... Không cho phép các người nhắc tới lão phế vật Cổ Nhân kia!” Ba Nhĩ Bác cố gắng đứng dậy, nhưng vết thương toàn thân không ngừng chảy máu đã khiến hắn kiệt sức nên không thể đứng dậy được.

“Hừ, nghe chừng vẫn còn cứng đầu lắm!” Địch Dạ cười lạnh một tiếng.

“Hắc hắc, Địch Dạ, người nghe mà không hiểu sao? Đường như đứa nhỏ này cũng có hiểu nhằm không nhớ đối với Cổ Nhân đó...” Cái đầu còn lại -Địch Đa ở bên cạnh cười khẩy.

“Ngao ~!” Ba Nhĩ Bác tức giận đứng dậy, thân thể ra sức hướng về phía cự long song Địch đánh tới (hai cái đầu gọi là Địch Dạ và Địch Đa, gọi tắt là song Địch).

“Được rồi, bé rồng ngoan cố, ta sẽ cho người chứng kiến thực lực chân chính của cự long Thánh giai...”

“Đến đây đi...”

Ngao! Lập tức, thân thể màu hồng của cự long song Địch bắt đầu tỏa sáng, từ trên không trung đầy mây mù bỗng nhiên hiện ra một tầng hào quang bao phủ lấy nó, thân mình song Địch dần dần biến hóa từ màu hồng sang màu vàng, các vết thương trên mình nó cũng dần dần khép lại...Đây chính là thực lực chân chính của thánh giai. Không chỉ thân thể khôi phục mà thậm chí còn to lớn hơn trước, uy lực cũng lớn hơn nhiều, khiến cho cây cỏ xung quanh bị nhỏ bặt gốc, cuốn theo lốc xoáy quanh song Địch.

Hai cái đầu của song Địch thét dài một tiếng, long ngâm vang vọng khắp đại địa, tiếp theo hai con rồng điên lại tiếp tục lao vào nhau cắn xé...

Nhưng mà, ngay tại lúc song Địch cùng Ba Nhĩ Bác mải mê giết chóc thì...

Một nữ tử mặc y phục trắng phiêu phiêu từ phía sau lưng chúng chậm rãi tiến tới. Một đầu tóc trắng tựa như thác nước đứng dưới ánh sáng mặt trời khiến cho vạn vật thêm chói mắt, thân hình hoàn mỹ mang theo một tầng sáng thánh khiết cùng một tầng bông tuyết nhu hòa bao vây quanh thân hình nàng khiến cho thân ảnh nàng càng nổi bật hơn. Tóc không gió mà bay, khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành vẫn giữ nguyên vẻ lạnh nhạt như tiên tử không dính bụi trần... Nếu, có thứ gì bất đồng thì chỉ có duy nhất bộ y phục ‘thiếu vải’ trên người nàng là phá hủy hình tượng thánh khiết hoàn toàn. Thân hình nóng bỏng cùng bộ y phục ít vải đến đáng thương kia cộng lại làm người xem muốn phun máu mũi...

Phiêu phiêu tới giữa không trung, nàng nhẹ nhàng nâng bàn tay ngọc lên, dưới lòng bàn tay trắng nõn kia từ từ tụ hội gió lốc, cùng bông tuyết nhẹ nhàng bay quanh... Tóc của nàng theo đó cũng phiêu động ngày càng kịch liệt. Trong phút chốc, không khí ảm áp nơi thảo nguyên bỗng nhiên biến đổi, mây đen ờn ờn kéo tới, trên mặt đất xanh mướt nơi thảo nguyên, bông tuyết lớn nhỏ dần dần hạ xuống...

Diệp Tường ở phía xa xa nhìn thấy thân ảnh này sau, trong nội tâm run rẩy kịch liệt. Đã bao nhiêu ngày đêm, bao nhiêu giấc mộng..., thân ảnh của nàng vẫn luôn mong mong lung lung xuất hiện trong tâm trí hắn, giờ phút này, rút cục, rút cục... hắn đã thấy nàng... Nhưng ngay sau đó Diệp Tường lại cảm thấy vô cùng kinh hoàng, hãi sợ, sợ rằng liệu thân ảnh xinh đẹp tựa như thiên sứ kia liệu có còn nhớ tới hắn?

“...” Diệp Tường đối với người đang lơ lửng giữa thiên không kia hô to một tiếng, nhưng, tựa như không có tác dụng gì cả.

Gió, càng ngày càng lớn, lá cây trên thảo nguyên bay loạn khắp mọi nơi, nguyên bản đang nắng sáng sớm lại biến thành hôn ám âm trầm, và, từ thiên không bỗng nhiên dần dần đổ tuyết.

Nguyên bản, bông tuyết cùng gió vốn là xuất phát từ bàn tay nhỏ xinh kia nhưng giờ đây lại bỗng nhiên rơi xuống từ thiên không, và càng ngày càng mạnh. Gió trên thảo nguyên càng ngày càng lớn, bông tuyết cũng rơi càng ngày càng nhiều...

Sắc mặt của cự Long song Địch bỗng dưng biến đổi, hai cái đầu đang ngoạm chặt Ba Nhĩ Bác đồng thời ném nó đi... Quay người lại, hướng về phía nữ tử băng tuyết phiêu phiêu giữa không trung chăm chú đánh giá.

”Bằng sư Tích Thiên... tại đại lục Đa Á này đã lâu không thấy xuất hiện bằng sư tích thiên... Nhưng rõ ràng người chính là... Không, khoan đã, vì sao ta cảm thấy năng lượng của người không phải là nguyên tố như các pháp sư bình thường? Không có khả năng... Không thể nào.... Người... Rốt cuộc người là ai?” Địch Đa cùng Địch Dạ đồng thời thét lên, điều này có vẻ như thập phần quái dị, nhưng điều làm cho bọn người Diệp Tường càng kinh ngạc, thắc mắc hơn là, con rồng quái dị này rốt cuộc là mang hai tư duy phân biệt hay vẫn là dùng chung một bộ óc? Sao có thể đồng loạt như vậy chứ?

Ngay cả vong linh pháp sư Pháp Tư đứng trên đại thụ cũng không khỏi kinh hoàng, tự hỏi: *“Lại là nàng... Nàng lại xuất hiện... Rốt cuộc nàng là ai?”*

“Lão bản! Chúng ta tranh thủ thời gian rút lui đi!” Đột Cổ nâng Diệp Tường lên vác ở trên vai, chuẩn bị chạy trốn.

“Không, ta muốn đợi nàng!” Ngữ khí Diệp Tường vô cùng kiên định, nhưng, thân thể hắn lại chết lặng, giống như không thuộc về sự điều khiển của hắn vậy.

“Muốn chạy? Không dễ thế đâu!” Pháp Tư nhìn mấy người đang muốn chạy trốn, liền nâng pháp trượng lên, bắn ra vô số hỏa cầu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 28: Ngăn Chặn Cuộc Chiến (Hạ)

——Rầm! Rầm! Âm Âm!

Trước mặt bọn người Diệp Tường lập tức xuất hiện mấy cái hố to do bị hỏa cầu đánh trúng. Sau đó, Pháp Tư móc ra một đồng xương cốt không biết từ đâu tới, lầm nhảm đọc chú ngữ, sau đó thì... Bùm! Rầm! Lại thêm một ma pháp nữa hoàn thành! Mọi người sững sờ khi thấy đám xương cốt vừa rồi hóa thành bụi phấn, sau đó, từ trong đám bụi phấn ấy lập tức xuất hiện bạch sắc cốt long (bộ xương rồng màu trắng)...

“Đột Cổ, mau đưa tay đây...” [Cầu hôn] Không biết từ khi nào, Diệp Tường đã lấy kim tiêm ra, châm một nhát vào tay thú nhân Đột Cổ. Ngay lập tức, Đột Cổ cảm thấy một cơn đau nhức dữ dội truyền tới, không khống chế được, hắn đã đánh bay Diệp Tường ra xa [cầu hôn thất bại, tuyên cáo!]

“Cách! Cách! Cách! Rắc! Rắc!...” Cơ thể Đột Cổ co rút dữ dội, trông rất thống khổ, sau đó, từ từ biến hình!

“Đột Cổ, cố gắng lên! Nhất định ngươi sẽ làm được, nhất định sẽ làm được...” Diệp Tường gắt gao nhìn chăm chăm vào Đột Cổ, luôn miệng lẩm

bầm, trông có chút điên cuồng, nhưng đây cũng là điều bình thường thôi, bởi vì nhà khoa học nào mà không có chứa một số gen điên cơ chứ? Nếu nói Diệp Tường khác gì các nhà khoa học khác thì chỉ có là, ngoài gen điên, hẳn còn có gen biến thái cộng thêm gen bi ối mà thôi.

Nhưng mà, tại sao Diệp Tường lại tiêm gen biến đổi vào người Đạt Cổ? Bởi vì cốt long vừa mới hướng về phía Đạt Cổ phun ra một đòn từ vong long tức! Tại sao lại là từ vong long tức? Bởi vì đây không phải là long tức bình thường, nếu là long tức bình thường thì sẽ chỉ phá vỡ vật thể mà nó đụng vào còn từ vong long tức thì khác. Tuy uy lực cơ học của nó không bằng long tức chính tông nhưng sức phá hủy của nó thì không thua kém chút nào! Bất cứ nơi nào mà từ vong long tức đi qua là nơi đó lập tức biến thành một mảnh đất chết, từ thực vật cho tới động vật đều lập tức từ vong. Điều đó có thể thấy được lượng từ khí trong long tức mà cốt long thả ra là rất lớn.

“A...! A...! A...!” Bỗng nhiên Đạt Cổ hét to một tiếng, cơ thể hắn vận vẹo bành trướng ngay một dữ dội hơn, ngay cả cái áo da đơn giản quấn trên thân cũng bị sự bành trướng này xé toang làm nhiều mảnh nhỏ bay phát phơ trong gió. Cùng lúc đó, từ vong long tức cũng đang chậm rãi tới gần...

“Ầm ầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên, ngay sau đó là bụi đất tung bay mù mịt. Là từ? Hay là sinh? Liệu loại gen mà Diệp Tường tiêm cho Đạt Cổ có thành công hay không? Giữa mênh mông khói bụi đó, không một ai thấy rõ chuyện gì đã, đang xảy ra, chỉ có tiếng nổ vang của từ vong long tức làm cho bọn người Diệp Tường ho khan không ngừng.

Đúng lúc này, từ trong khói bụi mịt mờ ấy một thân ảnh cao lớn chậm rãi xuất hiện, mới đầu còn lao đảo không ngừng, sau đó từ từ đứng vững... Khói dần tan, bụi dần tan, thân ảnh cường tráng của Đạt Cổ cũng ngày càng hiện rõ...

“Đầu khí cuồng bạo ma hóa? Làm sao có thể... Làm sao có thể chứ... Không phải trong toàn tộc thủ nhân chỉ có tộc Ngưu Đầu Nhân mới có thể vận dụng cuồng bạo ma hóa hay sao? Làm sao tên thủ nhân này lại có thể? Không có khả năng, không thể nào! Nhất định là có trò quỷ ở đây...” Pháp Sư hoảng loạn gào thét.

“Ha ha... Ta quả là thiên tài mà... Đối với sinh vật trong thế giới này mà nói, không có gì mà ta không làm được!” Diệp Tường nằm ở bãi cỏ đặc ý cười to, thậm chí hắn còn đang suy nghĩ xem liệu có nên tiêm gen cuồng bạo cho mình hay không? Á! Không được! Hắn không thích những kẻ cơ bắp một chút nào cả, biến thành kẻ cơ bắp lại càng ghét! Người cho rằng mình là Người Không lò xanh sao? Cần cơ bắp làm gì chứ? Ma pháp sư? Uhm, cái này cũng được đó! Nếu sử dụng nước suối ma pháp mà hắn ‘mượn tạm’ ở Long đảo kia, không chừng cũng có thể có được không ít ma pháp, nhưng... chú ngữ thì nhớ không rõ, lực tinh thần cũng ‘mỏng manh’ tới đáng thương, căn bản là làm học trò của ma pháp sư cũng không thể chứ đừng nói gì tới làm ma pháp sư! Kiểm sĩ cũng không được rồi, hắn sợ đau lắm! Chiến sĩ không được, ma pháp sư cũng không, kiểm sĩ lại càng không thể... Nghĩ tới đây đột nhiên Diệp Tường cảm thấy có chút bất đắc dĩ cười cười...

Bản thân hắn từ lúc tới thế giới này tới nay trải qua không biết bao nhiêu cuộc ám sát, đánh lén... tuy rằng có kinh hoàng, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng nhiều lần nhưng lần này thì khác... Đối mặt với kẻ địch mạnh như vậy bỗng nhiên hắn cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Hắn phải mạnh hơn! Đúng! Nhất định hắn phải tìm ra cách để trở nên mạnh hơn... Không chỉ là để bảo vệ mạng sống, mà hắn còn phải tìm cách trở về, hơn nữa, xung quanh hắn có Ô Ô, Mã Khắc, Đạt Cổ... Từng thân ảnh quen thuộc cứ lần lượt, lần lượt hiện lên trước mắt hắn, khiến hắn càng ngày càng lưu luyến, càng lúc càng kiên định hơn với quyết định của mình. Nghĩ vậy, Diệp Tường lập tức lấy từ trong không gian giới chỉ ra một lọ gen huyết thanh màu vàng chói, nhìn nhìn một lúc, xác định đây đúng là gen của Long Vương Cổ Nhân, do dự một chút nhưng sau đó lập tức hạ quyết tâm, mở nắp bình ra, rót thứ chất lỏng màu vàng đó vào miệng... Lúc này hắn không sử dụng thêm bất kì gen hay loại thuốc phụ trợ nào, chỉ dựa vào gen của chính mình cùng gen của Cổ Nhân, hắn muốn thử xem chính mình sẽ biến dị ra kiểu gì hay sẽ thành ra như thế nào...

Ngay sau đó, Diệp Tường cảm thấy thân thể của hắn bắt đầu nóng lên, tròng vị, mạch máu... bắt đầu sôi lên, đau rát như bị ngàn mũi kim châm, toàn thân như bị thiêu đốt trong lửa a tì của Địa ngục, lúc này, hắn đã bắt đầu bắt đầu cảm nhận được sự thống khổ khi bị biến đổi của Cổ Nhân lúc trước, toàn thân đau đốn giống như bị lửa thiêu, như bị dao lăng trì tại chỗ... từng đao, từng đao một lóc từng thớ thịt của hắn xuống...

Trở lại bên này.

Thân thể Đạt Cổ dần dần được phủ kín bởi một tầng hóa điểm đầu khí nhàn nhạt (đầu khí dưới dạng lửa) đây là điều mà hắn chưa gặp bao giờ, nhưng hắn có thể cảm thấy rõ ràng là thực lực của hắn đã tăng lên rất nhiều.

Cùng lúc này, cốt long đánh tới, khung xương bạch sắc cực đại mang theo khí tức từ vong đậm đặc khiến cho sinh vật xung quanh không thể thở nổi.

Thấy vậy Đạt Cổ lập tức xông lên, hai tay ôm chặt một gốc cây vừa mới nhỏ không tính là quá lớn, hướng về phía cốt long đánh tới. Ngay lập tức, cốt long bị đánh bay ra ngoài nhưng rất nhanh sau đó lại lay động khung xương đứng lên. Sau đó, nó điên cuồng hướng về phía Đạt Cổ phun ra từ vong long tức.

Ầm ầm! Một lớp tro bụi dày bao phủ toàn không gian, cỏ cây, chim chóc... đều bị lớp tro bụi này bao phủ, ăn mòn, dần dần mất đi sức sống.

Vút! Thân cây trong tay Đạt Cổ đã bị tro bụi từ từ vong long tức ăn mòn hoàn toàn từ cành cho tới lá... nhưng, thân cây vẫn còn nguyên vẹn, không bị tổn hao gì. Ngay lập tức, nó đã vình dự thành ‘tân vũ khí’ cự đại của Đạt Cổ, và lúc này, vũ khí ấy đang hướng về phía long cốt vùng đòn tấn công.

Ầm ầm! Lại là một ngụm long tức nữa phun tới!

Rầm...! Thân cây trong tay Đạt Cổ bị đánh vỡ tan tành, biến thành bụi phấn tán giữa không trung...

Đúng lúc cốt long chuẩn bị phun khẩu long tức tiếp theo thì từ trên bầu trời đầy bụi phấn đang bay tán loạn kia có một người nhảy ra, không, không phải người mà đúng hơn là một thú nhân, một thú nhân toàn thân bao phủ trong hỗn loạn đầu khí, con mắt đỏ rực của hắn cho thấy rằng: thú nhân này đã rơi vào trạng thái cuồng bạo ma hóa hoàn toàn.

“*Rầm!*” Đuôi của cột long bị Đạt Cổ trực tiếp dùng một quyền đập trúng. “*Rắc!*” một tiếng, gãy thành hai đoạn, cũng may là nó né nhanh nếu không e rằng không chỉ có cái đuôi bị gãy mà ngay cả xương cột sống cũng không tránh khỏi số phận bị nắm tay mang lực bá đạo của Đạt Cổ đập rời thành từng mảnh nhỏ. Sau khi Đạt Cổ bị chính lão bản của mình châm cho một mũi huyết thanh mang gien của tộc đầu ngu ru xong ,không những toàn thân bành trướng mà ngay cả sức lực toàn thân cũng bành trướng một cách bá đạo, và sức mạnh này cần được bộc phát gấp, không may là cột long lại xuất hiện đúng lúc này, như vậy, đối tượng để Đạt Cổ bộc phát ngoài nó còn ai nữa.

Xương bị đánh đứt gãy khiến cho cột long trở nên cuồng loạn. Có lẽ vì không có nhục thể (thân thể thực, có máu, thịt), đau đớn trực tiếp đánh lên xương nên nó cảm thấy đau đớn gấp nhiều lần so với các con rồng bình thường khác. Bởi vậy nên nó điên cuồng tấn công Đạt Cổ.

Cùng lúc này, Liêu Cách cùng Đạt Merck mang theo hơn một ngàn thú binh đã chạy tới bình nguyên Hồng Lưu.

“*Bắt sống bọn họ cho ta!*” Liêu Cách ra lệnh, lập tức Đạt Merck vung chùy trong tay lên ra hiệu, thú binh đằng sau cũng tức khắc ủa lên.

Diane Lâm cùng mấy tên hộ vệ nâng Lôi Khắc Tư lên chuẩn bị chuẩn đi, nhưng, đã quá muộn, xung quanh bọn họ lúc này đâu đâu cũng đều là quân đội thú nhân đang chen chúc lên cổ bắt sống bọn họ.

“*Là quân của Liêu Cách đuổi theo chúng ta! Ngoài ra còn có tộc Ngu Ru Đầu Nhân nữa...*” Toàn thân Javier run rẩy bầy, hai chân hần mền nhũn như con chi chi, đứng cũng không vững, được một lúc sau thì ngã nhào vào bụi cỏ cạnh đó. Hiển nhiên, lúc này hần đang cố gắng hết sức học theo đà điều, với phương châm ‘bảo vệ mình là trên hết’, quả thật đã điều rất hợp với hần.

“*Tiểu thư Diane Lâm, ta cảm thấy rằng: từ lúc chúng ta đến thú cương cho tới giờ dường như luôn luôn bị người khác theo dõi, nắm rõ hành tung...*” Hiếm khi Độc Phàm bình tĩnh, tỉnh táo, phân tích.

“*Ý của người là trong chúng ta có nội gián?*” Diane Lâm nghi hoặc hỏi.

Ngẫm lại điều này cũng có lý, từ lúc từ Đế đô tới đây, nếu không có nội gián thì làm sao kẻ địch có thể nắm rõ hành tung của bọn hần như vậy. Hơn nữa, việc quân đội thú nhân có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã có thể đuổi kịp bọn họ lại càng khẳng định được rằng: trong số bọn họ có kẻ là nội ứng!

“*Không! Ta đã cẩn thận quan sát người của chúng ta, hần là không có vấn đề gì... Dường như là người của đội khác!*” Độc Phàm vừa chạy vừa phân tích cùng Diane Lâm, ngay lúc mấy người bọn họ vừa chạy vào rừng rậm thì thú nhân phía sau cũng đã ồ ạt xông vào bình nguyên Hồng Lưu.

“*Đợi một chút! Javier, Độc Phàm, xin các người hãy mang Lôi Khắc Tư tới thú Vương Thành!*” Diane Lâm cẩn thận đem Lôi Khắc Tư từ trên tay mình giao cho Độc Phàm.

“*Được, nhưng Tiểu thư Diane Lâm, vì sao người không chạy trốn cùng chúng ta? Đại nhân đã liệu chết yểu hộ cho chúng ta...*” Thần sắc Độc Phàm có chút kích động. Tuy bình thường hần rất dâm dăng, nhưng dù sao hần cũng không phải là người mù, hần biết rõ dụng tâm lương khổ của Diệp Tường, biết sự cố gắng của hần nên hần cảm thấy rất khâm phục, kính trọng Diệp Tường.

“*Không được! Ta muốn đi cứu hần!*” Diane Lâm nói xong, nắm chặt thanh kiếm trong tay, khẩu khí vô cùng kiên quyết.

“*Việc này...*” Javier liếc nhìn Độc Phàm cùng Diane Lâm, dù sao từ trước tới nay hần vẫn là người nhất gan, đặt sự sống còn ở trước mắt hần sẽ không do dự chọn sống. Nhưng lần này, hần lại do dự. Lúc này, hần quả thật muốn chửi má nó.

“*Ta giao Lôi Khắc Tư cho các người... Nếu... Nếu ta không về được, các người nhất định phải nghĩ biện pháp trở lại Đế đô cầu cứu!*” Nói xong, Diane Lâm kiên quyết xông ra ngoài rừng cây, thẳng hướng bình nguyên tiến tới. Lúc này, thanh âm giết chóc cũng đã vọng vào trong rừng rậm, nghe vô cùng ghê rợn nhưng thân ảnh mảnh khảnh kia vẫn kiên quyết như thế...

“*Nữ nhân, có đôi khi thật sự không thể nói lý...*” Độc Phàm cảm thán xong liền lập tức cùng Javier đem Lôi Khắc Tư vẫn đang hôn mê nhanh chóng hướng về phía sâu trong rừng cây chạy vào.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 29: Kết Giới Tĩnh Lưu (Thượng)

Edit : Dạ

Beta : kunb0s2toma

Gió, nhẹ nhàng thổi, cái nắng của trưa ngày hè đã chiếu rọi khắp mặt đất, sáng lạn như hoa nở rộ ngày xuân, từng mảnh, từng mảnh những đám cỏ nhỏ bị cát đút ra khỏi cụm cỏ lớn bị thanh phong cuốn theo từ trong rừng cây nhẹ nhàng lượn lờ khắp không gian. Hạ: vẫn là hạ, thảo nguyên: vẫn là thảo nguyên, nhưng điều bất đồng ở đây chính là người, sự vật, hiện tượng ở trên thế giới này đều đang chậm rãi biến hóa, và, không một ai biết được đâu sẽ là dạng biến hóa cuối cùng của chúng!

Đột nhiên, từ trong rừng rậm Hồng Lư lao ra một đội ngũ, hay nói đúng hơn đó là một đội lang kỵ binh, chúng lần lượt truyền từ cây nọ sang cây kia, mượn lực từ các cành cây nhanh chóng tiến tới ven rừng, nơi tiếp giáp với thảo nguyên.

Tất cả người hiện diện ở đó đều chấn kinh.

Bỗng, từ trên không trung vang lên một tiếng tiêu, sau đó, phong kỵ sĩ Phong Long do vài chục thú nhân thuộc cấp tứ giai tạo thành bỗng nhiên xuất hiện từ trên không trung, sự xuất hiện của bọn hắn đã triệt để đem ánh sáng chiếu trên phiến thảo nguyên này nuốt trọn vẹn. Cả một khoảng trời bị che lấp, cả một vùng không gian bị bóng tối bao phủ, điều này khiến cho phiến thảo nguyên vốn đã âm ảm vì cuộc chiến nay càng âm ảm hơn!

Chậm rãi, từ trong đám phong kỵ sĩ kia đi ra một người: một thiếu niên còn chưa lui hết nét ngây thơ nhưng lại mang vẻ bình tĩnh lão luyện không hợp tuổi! Một thiếu niên thú nhân xinh đẹp có màu da xanh như ngọc bích!

Biểu tình trầm trọng trên gương mặt còn chưa hết nét ngây thơ của Darie An lúc này trong có vẻ hơi mâu thuẫn nhưng vẫn xinh đẹp, hài hòa tới kì lạ.

Ngao!

Một tiếng rống vang lên giữa không gian tĩnh mịch! Ngay lập tức, từ bìa rừng một loạt cây cối ngã xuống như ngã rạ do bị giẫm đạp một cách không thương tiếc, không khoan nhượng...

Và sau đó, vài đầu cự thú Khoa Đa xuất hiện ngay sát bìa rừng. Đồng thời, từ trên một đầu cự thú Khoa Đa, một thanh niên tuấn tú toàn thân quần đầy băng vải trắng nhuộm đỏ bởi máu!

Dường như hắn bị thương không nhẹ, dáng đi không những xiêu xiêu vẹo vẹo mà ngay cả đứng còn không vững! Vừa gượng đi được mấy bước thì hắn đã ngã xuống, trực tiếp ngồi trên một bụi cỏ tương đối cao, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, biểu lộ khó có thể tin.

“*Không!!*” Lôi Khắc Tư hét lên một tiếng! Tiếng hét thể hiện sự không cam lòng xen kinh ngạc, đâm thủng, xuyên phá sự yên lặng nhưng tràn ngập huyết tính của phiến thảo nguyên này...

...

...

Một ma lang lam sắc chậm rãi đi ra, trên lưng nó là một người, trên lưng người đó đeo một thanh Đại Khảm Dao, toàn thân da thịt màu bích lục lộ vẻ kỳ quái rất đặc trưng của Thú Tộc, hơn nữa trên thân hắn còn có hình xăm đỏ án rất kì lạ, thân hình cao lớn cộng thêm vết sẹo dữ tợn khiến ai nhìn thấy cũng phải giật mình. Nhưng điều này cũng đã chứng minh được sự dũng mãnh cũng như chứng minh cho những chiến tích mà hắn đã đạt được trên chiến trường!

“*Điện hạ!*” Hắn bình tĩnh tiến tới chỗ Darie An đang trầm mặc nãy giờ.

Trên gương mặt non nớt, thơ ngây của Darie An mang theo một tia áy náy cùng bất an, gật gật đầu, xem như trả lời lại tiếng gọi của cự đại thú nhân bên cạnh, sau đó lập tức xoay người phân phó với Cát Vi: “*Cát Vi, tập hợp các chiến sĩ của Hồ tộc các người lại, sau đó tới vùng phụ cận rừng rậm để đề phòng và tìm kiếm khi cần thiết...*”

Thiếu nữ hồ tộc xinh đẹp tay mang theo loan đao hình O sắc bén nghịch ngợm ngoe nguẩy cái đuôi, sau đó xoay người, linh hoạt luồn lách qua các bụi cỏ, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, đi theo sau lưng nàng còn có hơn mười đạo thân ảnh đồng dạng nhanh nhẹn như vậy biến mất tại phụ cận thảo nguyên.

Trầm mặc một hồi, Darie An nghiêng đầu rồi hướng về phía thú nhân trung niên hung hãn sau lưng phân phó: “*Lôi Mã tướng quân, người phái vài đội kỵ lang đi thăm dò tình hình đi, tốt nhất là tìm hiểu được tin tức từ cứ điểm Hồng Lư, càng chính xác càng tốt!*”

Lôi Mã gật gật đầu, xoay người nhảy lên lang, hướng về phía kỵ lang ở phụ cận ra hiệu, lập tức, vô số kỵ lang tự động chạy ra.

Darie An quay đầu lại, quét mắt một vòng khắp thảo nguyên khiến cho người ta giật mình này, hít sâu một hơi, cảm thấy vô cùng choáng váng. Quả thực tình hình của phiến thảo nguyên này lúc này thê thảm vô cùng, trông không khác gì vừa trải qua tận thế cả. Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng lo lắng.

Nguyên bản vốn là bầu trời cao trong xanh với những đám mây trắng lững lờ trôi cùng với phiến thảo nguyên bao la xanh mướt, an tường, tĩnh lặng nhưng giờ phút này, đại địa tiêu điều hoang vu trước mắt, nơi mà chỉ còn sót lại những đám cỏ khô vàng cùng đất đen giao thoa, gồ ghề đầy hầm hố do bị sinh vật khổng lồ tàn phá, ngay cả rừng rậm ở gần đó cũng bị tàn phá thê thảm chà xát, bị thiêu đốt, quật ngã,... khiến cho người xem không khỏi rung mình kinh sợ.

Nhưng điều làm cho người ta càng hít thở không thông chính là mùi máu tươi tràn ngập trong không khí. Lúc này, thảo nguyên giống như bị huyết tẩy vậy,

người ta có thể tìm thấy bất cứ dạng máu gì ở đây, từ máu người, tới máu thú nhân, máu động vật... hơn nữa, còn có cả máu của Cự Long.

Lúc này, sau lưng Darie An xuất hiện một người trung niên cao gầy cùng một tên mập mập hèn mọn bí ối, biểu lộ của hai người này thể hiện sự kinh hãi quá độ, và họ không phải là ai khác mà chính là Độc Phàm cùng Javier. Bọn họ may mắn gặp được tiểu vương tử Darie An, Darie An vừa nghe nói bọn họ bị phục kích đã vội vàng xuất động hơn một nửa binh lực của thành thủ vương tới ứng cứu nhưng do đường xá xa xôi nên khi hấn tới cuộc chiến đã kết thúc, vì vậy sắc mặt của hai người phía sau tự nhiên không thể nào đẹp mắt cho được.

“Darie An điện hạ... Đại nhân bọn họ...” Javier mập mập sợ hãi hỏi

“Các người nói có một đầu song đầu Long tham dự phục kích đúng không? Hơn nữa, còn có vong linh pháp sư?” Darie An nhíu nhíu lông mi suy tư về vấn đề này.

“Vâng, song đầu long kia thuộc cấp Thánh giai Cự Long. Hơn nữa đúng là hấn đi cùng pháp sư vong linh...” Độc Phàm nhớ lại sau, tiếp theo vô cùng xác định gật gật đầu.

“Vấn đề này rắc rối đây ... Lúc trước, khi các người tiến vào rừng rậm Ốc Mã đã có người nói cho chúng ta biết rằng trong Tam Vung Đế Quốc các người có gian tế cấu kết với Đạt Merck, nên chúng ta mới bố trí ngăn chặn!” Darie An phân tích rất có lí khiến cho Độc Phàm cùng Javier nhất trí gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, điều này càng chứng tỏ rằng suy đoán của Độc Phàm lúc trước là chính xác.

Quả thật, đoạn đường đi sứ sang lãnh thổ thú nhân này của họ xác thực là đã bị người ta nắm mũi dẫn đi, hơn nữa, dường như còn bị bọn Đạt Merch đào bẫy, nếu không phải do đối phương ham muốn binh khí, lương thảo v.v.. từ gia tộc Tử La Lan (Violet) thì không chừng Liêu Cách cùng đại vương tử Đạt Merck đã sớm đem bọn họ giết chết rồi phanh thây ném cho dã thú rồi.

“Vậy, vậy, Darie An điện hạ, ý người là có người lén đem tin tức nói cho người khác đúng không? Ý ngài muốn nói là trong chúng ta có gian tế?” Javier mập mập vô cùng lo lắng truy vấn.

Darie An gật gật đầu, không giải thích quá nhiều, hấn không tất yếu phải nói cho ngoại nhân biết cách hấn thu thập tin tức. Ai dám chắc rằng hai người bọn họ không phải là gian tế chứ?

“Không có khả năng!” Độc Phàm trầm mặt khẳng định, hiển nhiên là hấn không tin lời của Darie An, “Tin chúng ta xuất phát từ để đồ cho tới bây giờ là bí mật chỉ có bệ hạ và vài vị đại thần biết mà thôi!”

“Chẳng lẽ là...” Javier liếc nhìn Độc Phàm, “Là do bệ hạ bán đứng chúng ta sao?”

Độc Phàm ở bên cạnh vừa nghe lời này, liền cho mập mập một đám vào đầu, nói: “Phi, bệ hạ của chúng ta yêu dân như con, đối với chúng ta vô cùng tốt, làm sao có thể đem bán chúng ta đây?”

“Không phải là do bệ hạ các người!” Darie An khó được lộ ra một nụ cười, khẽ thở dài một cái, sau đó giải thích: “Bệ hạ của quý quốc đã phải người đưa tin cho ta, vì vậy ta mới biết mục đích thật sự của các người khi đi sứ lần này!”

“Không! !” Bất chợt, Lôi Khắc Tư lại hét lên sầm sầm, thân thể bị thương băng bó đầy băng vải lao đảo ở khắp thảo nguyên tìm tòi, đồng dạng như vậy, có không ít thú nhân thuộc bộ binh, còn có kỵ sĩ phong long... cũng bắt đầu triển khai tìm kiếm.

Sắc mặt ba người lại rơi vào trầm trọng, hiển nhiên là đã không còn hào hứng để tiếp tục chủ đề vừa rồi.

Đúng lúc này, một kỵ lang vội vàng tiến tới, và thú binh điều khiển thú lang đó vội vàng báo cáo: “Điện hạ, tướng quân Lôi Mã phát hiện một ít đồ vật ở đằng kia...”

“Là cái gì?” Darie An trầm mặc suy nghĩ, sau đó xoay người nhảy lên Phong Long (rồng gió) vẫn đang đứng chờ bên cạnh bay đi, Javier cùng Độc Phàm cũng vội vàng hướng về phía cự thú Khoa Đa ở bên cạnh chạy tới, bắt lấy dây thang trên lưng của Khoa Đa, chộp vật leo lên lưng nó.

Rất nhanh sau đó, Darie An mang theo phi long đáp xuống ở vùng phụ cận thảo nguyên, nơi có hơn mười tên lang kỵ binh đang quay chung quanh tìm kiếm, mà tướng quân Lôi Mã cười lam sắc lang hiển nhiên là đang đứng đó, có vẻ như là đợi đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 30: Kết Giới Tĩnh Lưu (Hạ)

Edit : Dạ

Beta : kunb0s2toma

Chỗ bọn họ đứng, cách rừng rậm Hồng Lưu khoảng 1000m, đồng thời đây cũng là vùng trung tâm, nơi thụ hại chủ yếu của trận chiến vừa rồi. Nhìn ‘đư âm’ còn lại sau trận chiến không khỏi làm cho người xem thấy giật mình: trải rộng từ trung tâm cho tới vùng phụ cận, không có lấy một chỗ vẹn toàn, nơi nơi đều là hố, hố lớn hố nhỏ nối tiếp nhau không dứt. Hơn nữa, trong đó hơn phân nửa hố bị đốt cháy đen thui, một số hố vẫn còn tàn lửa cháy lách tách, đây hiển nhiên là tác phẩm đặc trưng của long tức do cụ long bắn ra.

“Người đang làm cái gì? Mau buông ta ra!” Lôi Khắc Tư tóc tai bù xù vùng vằng, kêu gào lao vào giữa bầy sói hò hét. Bộ dạng giương nanh múa vuốt của hắn lúc này cộng thêm bộ dạng hiện tại dễ khiến cho người không rõ còn tưởng hắn có vấn đề, ừm, có thể dùng từ điên loạn để hình dung cũng không sai.

“Lôi Khắc Tư tiên sinh, xin người yên tĩnh một chút đi!” Darie An giận dữ trách mắng người thanh niên tuy lớn hơn mình mấy tuổi này nhưng đường như trí não chưa phát triển hết! Ngoài trừ gào thét ra, hắn vẫn chỉ có thét gào,... thật là không chịu nổi! Hiển nhiên Darie An không biết nỗi lo lắng của Lôi Khắc Tư, rõ ràng lúc đi trên đường hắn tuy có vẻ lo lắng nhưng vẫn khá bình tĩnh, thậm chí được coi là quá lạnh lùng, nhưng khi tới bình nguyên, tại sao hắn lại lập tức trở nên điên cuồng như vậy? Thật sự là không thể hiểu nổi!

“Điện hạ, người hắn yêu mến-Diane Lâm cũng ở trong đội ngũ...” Độc Phàm ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích cho vị tiểu vương tử biết điều hắn đang thắc mắc.

Con tức giận của tiểu vương tử dần dần giảm xuống, bởi vì hắn biết rõ Diane Lâm là ai, không cần đoán hay hỏi hắn cũng đã biết được phần nào mối quan hệ giữa vị công tử hữu tướng của Đế quốc Tam Vực này với vị tiểu thư kia, đồng thời cũng hiểu phần nào tâm trạng của hắn. Tâm trạng mất đi người yêu, hắn biết rõ! Bởi vì hắn cũng đã từng trải qua cảm giác đó, tuy rằng người hắn mất đi không phải là người yêu mà là thân nhân... Mất đi vị phụ thân cao lớn có bờ ngực rộng rãi, ấm áp thường xuyên ôm hắn ở trong lòng... Mỗi lần nhớ tới phụ thân tâm trạng hắn luôn có chút trầm trọng, khó khống chế. Nhắm mắt lại, cố gắng khắc chế bi thương nhưng càng như vậy hắn lại càng nhớ tới bóng lưng cao lớn, quen thuộc của phụ thân. Điều này càng khiến hắn đau khổ hơn!

“Điện hạ!” Lôi Mã ở bên cạnh thấy vậy vội vàng hô lên một tiếng, kịp thời lôi hắn ra khỏi vùng lầy đau thương kia.

“Nơi này là có một kết giới!” Lôi Mã tướng quân chỉ chỉ về hướng đại địa phía trước, chỗ đó xuất hiện một đùn đất khô màu đen, độ lớn tựa như một cái chén bị lật lên, nhưng điều làm cho người ta nghi hoặc là ngoại trừ hình dạng, màu sắc của đụn đất đó có vẻ kì lạ một chút thì hoàn toàn không thấy có gì khác lạ cả, không hiểu kết giới mà Lôi Mã tướng quân nói là ở đâu?

“Đây là...?” Darie An nghi hoặc hỏi.

Lôi Mã tướng quân giơ tay lên, lập tức toàn bộ đội ngũ thú lang chỉnh tề lui về phía sau hai bước, đồng thời Darie An cùng Javier, còn có Độc Phàm cũng lập tức đem Lôi Khắc Tư nửa điên nửa dại kia dắt theo lui về phía sau hai bước, mọi con mắt đều đồng loạt nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của vị tướng quân lang kì lam sắc này.

Lôi Mã nâng cổ tay tráng kiện lên, tiếp theo, nắm chặt thanh Đại Khảm Dao...

Sát!

Đại Khảm Dao bị hắn giơ lên cao, nhưng dù giữa trời nắng chang chang, lưỡi đao kia cũng không bị ánh mặt trời chói mắt chiếu thẳng làm phản xạ ánh sáng lóa mắt như bình thường, cũng không tỏa ra sát khí tràn ngập như mỗi khi nó ra khỏi vỏ... Mọi thứ xung quanh như chìm vào trong yên lặng, chỉ có chút gió nhẹ thổi qua mang theo vài miếng toái thảo bay lên, ngoài ra không có gì cả. Cả thảo nguyên yên tĩnh chỉ có hình ảnh một mình hắn giơ thanh đại đao dựng đứng thật lâu giữa không trung, nhìn quả thật có chút quái dị.

“A! A! A!” Hét to một tiếng, khảm đao trong tay Lôi Mã bỗng nhiên tỏa ra một tầng ánh sáng màu vàng chói lọi, đó chính là đầu khí của thú nhân, là lực lượng tinh khiết nhất, đồng thời cũng là nguồn lực sức mạnh của họ. Không giống như cuồng bạo ma hóa của tộc Ngưu Đầu Nhân, loại lực lượng tinh khiết dùng ngưng tụ đầu khí mà thành này cũng không phải loại thiêu đốt sinh mệnh của bản thân, mà chỉ đơn thuần dùng ý chí tạo thành, đây chính là chỗ vượt trội hơn hẳn các loại năng lực khác.

Xoạt! Đao phong mang theo đầu khí nhàn nhạt hạ xuống, nhanh như thiểm điện.

Từ khảm đao chém ra một đạo đầu khí rất mạnh, đó hoàn toàn là do đầu khí hội tụ mà thành, cùng lúc đó Lôi Mã cũng nhanh chóng hướng về phía đụn đất kì lạ kia chém xuống.

Bồng! Đầu khí giống như đánh lên một vách tường trong suốt, va chạm đó tạo ra một vụ nổ mạnh hình thành nên một tầng khí lưu, bắt đầu từ trung

uong- là nơi va chạm nhanh chóng hướng bốn phía tỏa ra. Bụi đất nơi thảo nguyên do luồng khí lưu này dần dần bị cuốn lên, hình thành một cơn bão cát nhỏ.

Y phục của mọi người cũng theo đây mà bị thổi tung lên, do bị bụi đất liên tục va chạm mà không một ai có thể mở mắt xem chuyện gì đang xảy ra, nhiều người trong số đó trông hết sức chật vật. Duy độc Lôi Mã là vẫn y nguyên ngao ngễ ngồi trên lưng cự sói lam sắc, bình tĩnh chứng kiến hết thấy, tuy nhiên, cự lang dưới thân hẳn lại trầm thấp hô lên mấy tiếng mang theo vài phần sợ hãi đủ để thấy tình cảnh hiện tại không đơn giản.

Sau khi đao khí va chạm với vách tường trong suốt kia sau, giống như hồ nước yên tĩnh bị ném xuống một hòn đá, những gợn sóng bắt đầu xuất hiện, từ những gợn sóng đó phản xạ ra những hình ảnh hết sức đáng kinh ngạc, hiển lộ chân tướng thực sự một cách rõ ràng nhất, chân thật nhất.

Tất cả mọi người chứng kiến cảnh tượng đó đều hết sức kinh ngạc, hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn lại tâm trạng!

“*Đây... Đây là... cự sắc long sùng!*” Javier mặt run run rẩy rẩy chỉ vào kết giới trong suốt nói.

“*Đây là... Làm sao có thể, chẳng lẽ đây chính là lực lượng của thần linh lực lượng sao?*” Độc Phàm cũng run run, nói năng có chút lắp bắp, mơ hồ hỏi lại.

Cảnh tượng trước mắt mọi người lúc này là, sau lớp kết giới bạch quang trong suốt kia là một thế giới bất động, không, thay vì nói đó là cảnh thì nói đúng hơn đó là hình ảnh người và vật : hình ảnh một Cự Long màu đen bị đông lạnh, cùng với một nữ tử tuyệt sắc khuynh thành mặc một bộ y phục màu trắng vô cùng nóng bỏng .

Trong kết giới màu trắng trong suốt kia, mọi vật đều bị đóng băng triệt để, rõ nét. Thậm chí rõ tới mức bọn họ có thể trông thấy rõ từng vết thương rạn người trên thân cự long kia. Cánh phải của cự long bị vật gì đó cắn xé mất một nửa, vết thương khắp người của nó bị đóng băng lại nhưng cũng nhờ vậy mà nó không chết vì bị mất máu...nói chung trông nó vô cùng thảm. Duy chỉ có đôi mắt nó là không đông, một đôi mắt kiên nghị, ánh mắt đó gắt gao nhìn chăm chăm về phía trước, dù hai móng trước của nó bị bẻ gãy thành năm sáu khối, nhưng mà miệng của nó vẫn mở lớn, dường như rất phẫn nộ, thậm chí từ trong miệng nó còn có thể trông thấy một khối huyết nhục đỏ...Từ đó có thể thấy được rằng, tuy rằng nó bị thương nặng nhưng mà đối thủ của nó cũng không nhẹ nhàng, may mắn hơn chút nào.

Mà người nữ tử tuyệt sắc khuynh thành kia, tay chân trần, để lộ ra một làn da trắng như bạch ngọc không tí vết, một bàn tay bạch ngọc vẫn đang ở trong tư thế lơ lửng, lòng bàn tay mảnh khảnh tựa hồ vẫn đang thi hành ma pháp gì đó, mọi người chỉ lơ mơ thấy rằng trong lòng bàn tay nàng là một một tảng băng dày ,kết hợp với dung nhan lạnh lùng, thần thái thoát tục, nàng đẹp như một thiên sứ lạc vào trần thế... Cự long màu đen ở đối diện nàng, nhìn vào tư thế này, tựa hồ họ đang giao chiến nhưng không hiểu sao người ở chỗ này biết rằng, sự thật về cuộc chiến cũng không giống như những điều mà họ chứng kiến trước mắt.

Bất động, hoàn toàn bất động và tĩnh lặng hoàn toàn. Bằng điều bao phủ lấy bọn họ làm cho bọn họ ngăn cách ở trong kết giới, cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Ngay sau đó, giống như hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, sau những gợn sóng do dao động của mặt nước, mặt hồ bắt đầu trở lại tĩnh lặng, trở lại trạng thái như lúc ban đầu. Tức là, cảnh tượng trong kết giới bắt đầu lại trở nên trong suốt, mờ ảo dần và biến mất hẳn, giống như chưa từng tồn tại vậy.

“*Không! Buông ta ra ! Diane Lâm có khả năng cũng ở trong đó, ta muốn cứu nàng! Ta muốn cứu nàng!*” Lôi Khắc Tư giãy khỏi hai người đang ôm lấy hắn, hắn giống như nổi điên, vội vàng rút kiếm xông về phía kết giới trong suốt.

Ầm ầm!

Một kiếm này mang theo đầu khí thần thánh xác thực đã đánh trúng kết giới nhưng không giống như Lôi Mã khiến cho kết giới nhện nhao, dao động rồi mới khôi phục, một kiếm này của Lôi Khắc Tư hoàn toàn không đem lại hiệu quả gì cả. Hiên nhiên điều này khiến cho Lôi Khắc Tư vô cùng kinh ngạc, ngốc lảng tại chỗ, biểu tình viết rõ một điều : hắn không tin! Hắn, một kỵ sĩ đạt tới tầng cao nhất kiếm sĩ Nguyệt Cấp vậy mà đầu khí của hắn lại không thể gây một chút tổn hao gì cho kết giới này, điều này khiến hắn làm sao có thể tin được? là do hắn quá yếu hay là do kết giới này quá mạnh?

“*Không có khả năng!*” Lôi Khắc Tư rít gào một tiếng, tiếp theo giống như nổi điên, không ngừng vung kiếm trong tay lên, liên tục thúc dục đầu khí thần thánh còn sót lại trong cơ thể điên cuồng hướng kết giới trong suốt cuồng chém, nhưng... Vô ích. Một chút động tĩnh cũng không có! Ở trong mắt mọi người, ngoại trừ hỏa hoa bắn ra tứ phía thì hoàn toàn không có bất kì tác dụng gì cả, giống như đem kiếm chém vào đá vậy, kiếm thì sắp gãy mà đá thì vẫn tro tro như vậy, điều này sao không làm người nản lòng cho được?

Lôi Mã ở bên cạnh lắc đầu, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “*Thu hồi đầu khí của ngươi lại mà dưỡng thương đi, kết giới này là do Thánh Giai Cự Long thiết lập, ngay cả đầu khí của ta cũng chỉ có thể gây chấn động nhẹ cho kết giới khiến cho người thấy cảnh tượng trong kết giới trong chớp lát mà thôi! Đừng vọng tưởng phá vỡ!*”

“*Thánh Giai Cự Long... Chẳng lẽ... Là Cổ Nhân?*” Sắc mặt Darie An xuất hiện một tia sợ hãi không thể che giấu, cũng đứng thôi, toàn đại lục Cát Sĩ Đa Á chỉ có một Thánh Giai Cự Long duy nhất: đó là Long Vương của Hỏa Vân đảo mà thôi!

Lôi Mã nghe xong cũng trầm mặc xuống, nhưng tiếp theo lại lắc đầu phủ nhận: “*Không thể nào là Cổ Nhân, có lẽ... Còn có một người khác! Hơn nữa, hắn đã lĩnh ngộ được lực lượng cao nhất của Long tộc, kết giới tĩnh lưu này chính là kết quả của việc đó!*”

“Cái gì!” Mọi người càng kinh ngạc hơn, đại lục này lại xuất hiện thêm một Thánh giai Cự Long nữa sao? Hơn nữa, Hắc lại còn đối đầu cùng bọn họ, không thể nghĩ ngờ là tin này khiến cho bọn họ rung động không thôi.

“Điện hạ, chúng ta có tin của những người mất tích kia...” Cát Vi bỗng đứng xuất hiện, ngả ngón rơi xuống trước mặt mọi người khiến cho tâm của họ lại một lần nữa treo ở đầu quả tim, lo lắng không biết đây sẽ là tin tốt hay tin xấu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 31: Kẻ Tù Tội (Thượng)!

Edit : Dạ

Beta : kunb0s2toma

Nắng, vẫn ung dung chiếu xuống vạn vật, nhưng trong không khí không còn sự trong trẻo thanh khiết như mọi khi nữa mà từ trong khói bụi mang theo vài phần huyết tinh làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Bình nguyên Hồng Lưu giờ phút này đã triệt để biến thành chiến trường tàn khốc, nơi nơi đều là máu và thịt trải khắp.

Đạt Cổ sau khi tiến hành cuồng bạo ma hóa trở nên giống như một con sư tử điên cuồng, nguyên bản hai tay hắn vốn đã to lớn giờ phút này càng trở nên khủng bố hơn, không chỉ to lớn mà xen lẫn cùng đầu khí đỏ rực của bản thân Đạt Cổ khiến cho hai tay của hắn giống như hai hòn than rực lửa không lồ vậy.

Hơn một ngàn thú binh trải khắp núi chen chúc tiến lên, trong tay chúng là gươm, là đao, giáo, mác sắc lẹm sáng lóa khiến cho bất kì sinh vật nào cũng phải e sợ. Tuy nhiên, điều đó lại không khiến cho Đạt Cổ sợ hãi, ít nhất là vào lúc này! Bởi lẽ, lúc này thân thể hắn vô cùng khô nóng, hắn muốn phát tiết! Hắn muốn đập tan cơn nóng bức khó chịu này đi, nhưng mà mãi mà không có cách. Hắn khó chịu, vô cùng khó chịu ấy vậy mà bọn thú nhân kia còn không để hắn yên, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể lập tức lao như điên về phía trước mang theo khói bụi hướng về phía đội quân bộ binh của thú nhân đang chen chúc tiến lên.

Rất nhanh, hai bên giao chiến, một bên là đội quân bộ binh của thú nhân có hơn ngàn người, một bên là Đạt Cổ, quân số: một!

Nhưng, lợi thế chiến đấu không vì số lượng mà nghiêng sang bên đội quân thú nhân, ngược lại lại có phần thiên hướng Đạt Cổ bên này! Đạt Cổ dùng tay không đem toàn bộ thú nhân đánh bay ra ngoài: một tên, năm tên, mười tên, thậm chí lúc hai đám bắt đầu chết lặng hắn cũng không thèm quan tâm cảm giác của tay là gì nữa, chỉ cần thấy người đến gần là hắn vùng quyền đánh bay đi. Binh khí trong tay thú nhân lúc này hoàn toàn vô dụng, nhu nhược như đậu hũ, hoàn toàn vô dụng... Aizzzz! Đến người còn bị văng đi thì nói gì tới binh khí đây? Vài trăm người xúm lại đánh một thú nhân ấy vậy mà không chiếm được tiện nghi tới nửa phần, hơn nữa còn bị đánh cho hồ đồ, như vậy nên trách bọn họ quá yếu hay là nên trách Đạt Cổ quá mạnh đây? Aizzzz! Khó nghĩ! Khó nghĩ!

Lúc này, một thú nhân to lớn cầm song chùy nhảy vào giữa cuộc chiến

“Ầm ầm!” một tiếng, sau đó bụi đất tung bay, mặt đất bị hắn giẫm lún xuống hẳn rõ hình hai bàn chân.

Đạt Merck tự mình xuất thủ, không phải là do cấp dưới của hắn vô năng, mà là hắn nghĩ, khó mà có được một đối thủ mạnh mẽ như vậy, chi bằng để hắn nhân cơ hội thử sức một lần đi. Nghĩ tới điều này làm cho thú huyết toàn thân hắn không ngừng sôi trào.

“Ngao!” Hai thú nhân đứng đối diện nhau bỗng nhiên rống lên một tiếng, sau đó lập tức xông lên.

Lúc hai người va chạm cuốn theo bụi đất cuộn cuộn, nhóm thú binh đứng ngoài tuy rằng trong tay có binh khí nhưng không một ai dám tiến lên, nhưng cũng không dám khinh thường buông lỏng cảnh giác tới nửa phần. Trong đám khói bụi ấy, thanh âm quyền cước vang ra kịch liệt, tiếng binh khí vang lên ghê người, ngoài ra còn có tiếng gầm gừ đại biểu cho nhiệt huyết sôi trào, làm cho bọn họ khiếp đảm vội lui về phía sau mấy bước.

...

...

Giờ phút này Song Dịch cũng chật vật không chịu nổi, từ lúc thân thể bị phong ấn cho tới nay, đã hơn bảy trăm năm không có bị thương qua, nhưng điều làm hắn cảm thấy càng tức giận hơn là Vong Linh pháp sư từng lấy ước định lừa gạt nó xuống núi hỗ trợ cũng không biết trốn đi đâu rồi!

Năng lực phòng ngự vật lý của Hắc Long kia thực sự là quá cường hãn, nếu đổi lại là long tộc bình thường khác, với vết thương mà mình gây ra chắc hẳn đã gục ngã từ lâu rồi, làm sao có thể tiếp tục cắn xé mình như thế này chứ! Nhưng, không chỉ như vậy, điều làm cho hắn cảm thấy tức giận hơn nữa là:

trên người gia hỏa kia dường như có hương vị tựa tựa như hương vị của Cổ Nhân, hơn nữa chiến thuật căn xé đơn thuần của đối phương làm cho hắn cảm thấy phiền không chịu nổi.

Nhưng hơn hết điều làm cho Song Dịch cảm thấy ghê tởm, cuồng nộ, bạo tẩu tới muốn giết người không phải là con giun đen xì kia mà chính là con nhóc tưởng chừng như vô hại nhất nhưng đồng thời cũng là nữ pháp sư băng tuyết kia. Ghê tởm, quả thật ghê tởm không chịu nổi, sử dụng một tảng Băng Lăng đã đánh, lại còn dùng đòn phong tuyết nữa, ừ, thôi thì đòn phong tuyết hắn cũng đành chịu, đã vậy nàng còn dùng thuật đóng băng nữa,... hắn càng cảm thấy uất ức, tức giận hơn nữa là đối phương không những không cho hắn mặt mũi, dùng Bạo Tuyết khiến cho đầu hắn đau choáng mắt hoa, làm cho Song Dịch hắn dù có tới hai cái đầu, tìm kiếm khắp mọi nơi mà vẫn không tìm ra chút dấu vết nào. Hắn chỉ biết tìm kiếm bậy bạ như đầu ruồi bọ vô dụng bay vòng quanh chờ vận may, móng vuốt cũng chỉ biết loạn xạ tra soát giữa không trung như chụp muỗi, dù hắn cố hết sức muốn đem nữ pháp sư áo trắng chết tiệt kia xé thành mảnh nhỏ nhưng đối phương quá là giáo hoạt, làm cho hắn cảm thấy vô cùng bất lực, hơn nữa... Nàng cư nhiên còn biết phép di chuyển tức thời, luôn tùy thời tìm kiếm cơ hội công kích chính mình. Như vậy, thử hỏi hắn làm sao không bức cho được.

Hiện tại, Song Dịch quyết định bỏ qua Ba Nhĩ Bác, xoay người hướng về phía không khí dao động, lúc sử dụng thuần gian thì phải phun một ngụm long tức tạo ra giao động để xé rách không gian.

Ngay lúc đó, một thân ảnh yếu điệu mặc y phục màu trắng xuất hiện từ luồng không khí dao động đó, long tức phá không tới khiến cho nữ nhân kia vô cùng đau đầu, biểu tình lạnh như băng cũng bị phá vỡ bởi cái nhú mày của nàng.

“Choang!” Một thân ảnh bất chợt phi lên, đem long tức của Song Dịch đánh bay ra ngoài, mà thân ảnh này cũng đồng thời bị long tức bắn ngược ra ngoài.

Địch Dạ cực kì phẫn nộ, không một chút chần chừ liền hướng về phía thân ảnh kia phun một ngụm long tức.

Xoạt! Tiếng móng vuốt xé rách vật thể nào đó.

Rầm rầm! Một lần nữa long tức bị đối phương đánh bay ra ngoài.

Lúc này đến phiên cái đầu tên còn lại rít gào.

“Không thể nào! Tại sao trên người người lại lưu chuyển máu của Cổ Nhân? Ta nghĩ thấy được, đúng, chính là vị này, là kim huyết (máu vàng), chỉ có ma pháp của phế vật kia mới có thể miễn dịch, ngăn cản long tức của ta!”

Địch Dạ rất nhanh xoay người lại, vung cái đuôi cự đại của mình hướng về phía thân ảnh kia quét qua.

Nhưng, đối phương nhanh nhẹn né được, tiếp theo đó nhảy lên, dọc theo cái đuôi của nó không ngừng hướng lên trên công kích, một đầu tóc đen kết hợp với con ngươi đen nhánh phản chiếu lại toàn bộ ảnh ngược của Song Dịch, nhưng điều khiến cho Song Dịch kinh ngạc không phải là do tốc độ của đối phương hoặc là chiêu thức, mà là hình thái!

Đúng vậy, người này không phải ai khác mà chính là Diệp Tường, một đôi tay rõ ràng đã hoàn toàn biến thành long trảo, từ móng vuốt sắc bén còn lóe ra hàn quang, một cái đuôi rồng nhỏ đang khẽ khàng lay động giúp cân bằng thân thể hắn, tốc độ không thua gì tinh linh mà Song Dịch đã từng gặp, lực lượng trên người người này tuyệt đối là của Cổ Nhân, nhưng mà, dường như sức mạnh của hắn còn chưa hoàn thiện, còn chưa bằng một phần mười của Cổ Nhân đâu.

“Choang!”

“Roạt “

“A! Đôi mắt của ta! A...! Đôi mắt của ta, Địch Dạ, tên khốn kia cào rách một con mắt của ta... Ngaooooo!” Cái đầu còn lại phẫn nộ ngửa mặt lên trời rít gào, đôi mắt của hắn giờ phút này chỉ còn lại một.

Mà Diệp Tường mua may đôi móng vuốt không hề có ý dừng lại, ngay sau đó, Địch Dạ khống chế cái đuôi nhanh như thiểm điện hướng về phía Diệp Tường còn đang đứng ở giữa không trung quát ra, giống như một con muỗi bị cái vợt đánh trúng bình thường, rầm! Diệp Tường bị đập bay đi ra ngoài như một trái bóng.

Nếu là có người nhìn kỹ nhất định sẽ thấy vô cùng kinh ngạc bởi vì nguyên bản đôi tay đã biến thành long trảo kia của Diệp Tường đang từ từ biến hóa, khôi phục nguyên dạng, mà da thịt lộ dưới chỗ y phục bị xé rách cũng đang thông thả biến thành long lân.

“Rầm!” Diệp Tường rơi xuống đất khiến cho một tảng bụi đất bị thổi tung lên, sau đó Diệp Tường phun ra một ngụm máu. Tuy rằng hắn không uống trực tiếp máu của Cổ Nhân mà sử dụng cả thuốc dẫn để tránh dẫn phát dị biến, khiến cho hắn có thể tự do biến hóa thành long thân, có được sức mạnh lớn lao. Nhưng vừa rồi, thân thể hắn chịu va chạm không nhỏ, dù cho hắn đã kịp thời biến dạng sau thành long lân để giảm bớt thương tổn vật lý nhưng do va chạm quá mạnh nên nội thương cũng là điều không tránh khỏi. Tuy nhiên đây cũng chỉ là thương nhẹ không đáng lo.

Thân thể Diệp Tường lập tức lại khôi phục nhân dạng, giống như màn dị biến vừa là do ảo giác của mọi người vậy, dường như nó chưa từng xảy ra, chưa từng phát sinh, hắn kinh ngạc nhìn tay mình, thậm chí còn nhìn xuống bộ ngực của mình, sau đó tức giận chửi thề.

“MK, tại sao ta không thông minh hơn một chút chứ, tự dùng đem cả thuốc dẫn cũng uống vào để ổn định gien, tránh phát sinh dị biến, giờ thì tốt rồi, hiện tại *** rõ ràng mới biến thân được có năm phút giờ đã bị bệnh liệt dương rồi ...”

Vừa mừng xong, cự long Song Dịch lại quét một đuôi về phía hắn, Diệp Tường lúc này không thể làm gì hơn là nhắm mắt chờ chết, toàn thân hắn giờ hoàn toàn vô lực rồi, đây là di chứng do sử dụng gien dị biến, nhưng điều này trách ai được, chỉ trách hắn quá ngu ngốc thôi! Nghĩ tới đây Diệp Tường càng lại không khỏi bực tức chửi má nó.

Sau đó, ngoài ý muốn hắn được một người kéo chạy ra ngoài, Diệp Tường vô cùng ngạc nhiên mở to mắt xem xét, kinh ngạc phát hiện Diane Lâm đang nắm tay dẫn mình chạy trốn. Diệp Tường cảm kích hướng nàng cười cười, vết máu ở khoe miệng còn chưa lau làm cho Diane Lâm hoảng hốt nghĩ rằng người này đang thân mạng trọng thương.

Diane Lâm một tay cầm kiếm, một tay kéo theo người nam nhân này rất nhanh tránh thoát khỏi cái đuôi đáng ghét của Song Dịch, nguy hiểm trùng trùng thì chớ nhưng điều làm cho nàng càng tức giận mặt đỏ hơn chính là tên lưu manh trong tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 32: Kẻ Tù Tội (Hạ)

Khụ khụ! Kỳ thật cũng không thể trách giờ phút này Diệp Tường nổi lên sắc tâm, bởi vì như thế thật là oan cho hắn quá! Vốn là Diệp Tường đang mệt gần chết, ngay cả sức để nhắc tay cũng không có nhưng đột nhiên lại xuất hiện một ‘bờ ngực’ ấm áp nâng đỡ khiến cho hắn cảm thấy như được tiếp thêm sức, cũng không biết khí lực từ đâu vọt tới, hai tay liền hướng về phía eo nhỏ của Diane Lâm ‘bò qua’, ngực thể ấm áp, thơm nức khiến cho Diệp Tường không thể không chế được, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, chậm rãi hít thở, tận hưởng hương khí phát ra từ người đối phương. Ừm ừm..., hương vị rất quen thuộc, hắn đã ngửi thấy ở đâu rồi nhỉ? Đúng rồi! Là lần trước, khi hắn đuổi bắt tên trộm kia đã không cẩn thận sử dụng Long Trảo Thủ đối với Diane Lâm, mùi thơm này giống y như lúc đó!

Nhắm mắt lại từ từ hưởng thụ, tay Diệp Tường đồng thời cũng nhanh chóng ghim chặt eo nhỏ của đối phương.

“Đồ lưu manh chết tiệt...!” Diane Lâm vừa then vừa giận bèn mắng, nhưng giờ phút này, trong hoàn cảnh ‘ngàn cân treo sợi tóc’ như thế này, nàng căn bản không thể nào ném tên hỗn đản này xuống được. Ừm, thứ lỗi cho nàng ngay tại lúc này mà còn nghĩ lung tung. Nhưng mà, kỳ thật... Nàng không thể không ngừng nghĩ lung tung được. Như thế này liệu có thể tính là cái ôm đầu tiên của mình đã bị hắn cướp mất? Ngày đó, vào đêm nguyệt hắc phong cao kia, tên lưu manh này còn bắt chỗ đó của nàng chỗ... Nghĩ tới chỗ này, mặt Diane Lâm càng nóng hơn.

“Ta muốn giết chết các ngươi!” Cái đầu tên là Dịch Lâm từ lúc mất một con mắt xong càng trở nên hung dữ hơn, lúc này nó đang gầm hét âm ỉ, lập tức vung cái đuôi lên, công kích về phía Ba Nhĩ Bác đang cắn chặt một đuôi của nó!

Thấy vậy nữ pháp sư Băng Tuyết kia liền nhanh chóng thi triển ma pháp băng tuyết của mình, băng tuyết lập tức ủa tới như thủy triều, uy mãnh, cuồng liệt, tàn phá bất cứ thứ gì cản đường nó! Không giống như những pháp sư khác của đại lục Đa Á, cần phải dùng ngâm xương mới có thể phát huy sức mạnh, nữ pháp sư này chỉ cần vẫy tay một cái là đã có thể thi triển phép thuật. Điều này làm cho Song Dịch vô cùng tức giận, bởi vì như vậy nó sẽ không thể nào biết được khi nào thì đối phương ra đòn. Thật đáng chết! Cái đầu Dịch Dạ tức giận gầm rú, thương thay, đối thủ mà nó phải đối phó lại chính là nữ pháp sư sở hữu pháp lực cao siêu kia.

“Hỗn trướng! Dịch Dạ, ta muốn sử dụng kết giới tình lưu! Đem toàn bộ bọn chúng phong ấn lại! Làm cho bọn chúng ném thủ tư vị rét lạnh tới phê cốt khi bị phong ấn lâu dài trong hàn băng!”

“Dịch Lâm, như vậy sức mạnh mới khôi phục tám phần của chúng ta sẽ bị giảm đi một nửa! Chẳng lẽ ngươi không muốn tìm tên khốn Cỗ Nhân kia tính sổ nữa ư?” Cái đầu Dịch Dạ bắt đầu gầy dẹt, do dự.

Nhưng rất nhanh sau đó, hai cái đầu vốn đang có sự lựa chọn đối lập nhau đã nhanh chóng biến thành đồng nhất một ý kiến, hai cái đầu cùng bắt đầu gầm gừ niệm chú, chẳng bao lâu sau khi tiếng ngâm của cự long vang lên, mây đen kéo tới cuộn cuộn, nhiệt độ bắt đầu giảm xuống đáng kể...

Nháy mắt sau, Song Dịch há to mồm, dùng long ngữ phức tạp, ảo diệu tiếp tục ngâm xương, khí lưu bốn phía bắt đầu đảo lưu, cây cỏ trên mặt đất, thi thể, binh khí... Bắt đầu quay xung quanh bọn họ, mới đầu còn thông thả xoay quanh, rồi sau đó: gió, dần dần mạnh hơn, bầu trời dần dần tối hơn, và bông tuyết cũng dần dần bị đoàn kết giới khí lưu kéo tới...

Cùng lúc đó, mặt đất bỗng xuất hiện một đồ án ma pháp trận, ma pháp trận sáng lên, chủ ngữ của Song Dịch ở trong nháy mắt đã hoàn thành.

Cách! Cách! Cách! Cách...!

Một tầng băng trong suốt do ma pháp kết giới bày ra bắt đầu lan tràn, hết thảy mọi vật bị cuốn lên không trung lúc trước cũng đã bắt đầu ngã xuống, bị tầng tầng lớp lớp mỏng rơi xuống đóng đông lại. Hai chân Ba Nhĩ bị lớp băng từ ma pháp trện trên đất tạo ra bắt đầu đông lại, sau đó đến nửa người, tứ chi, tiếp theo là toàn thân... Cuối cùng là đầu. Nó đau đớn tới mức không thể kìm chế được há miệng kêu to, thậm chí trong miệng nó vẫn còn đang ngậm khối thịt cắn xé được từ đùi đối phương mà chưa kịp nhả ra, vậy mà, nó đã bị khối băng ma pháp cự đại này phong ấn, đóng băng lại.

Ồ Ồ cũng giống như vậy! Lúc bị đóng băng nàng vẫn đang duy trì tư thế hơi nghiêng đầu, trong tay đang ngưng tụ một khối tuyết cầu còn chưa kịp hoàn thành ở giữa không trung, bắt đầu từ đôi chân trần, rồi tới thân thể, đầu... Hết thảy đều dừng lại, giống như thời gian ngừng trôi vậy.

Một tầng lực bắt đầu bành trướng nhanh chóng, sau đó chúng ngưng kết thành gọn sóng kết giới. Song Dịch mở ra cặp cánh rách nát đầy vết thương của mình, run run, bay lên, chậm rãi hướng về phía đầu kia của thảo nguyên bay đi, thân ảnh nó dần dần trở nên nhỏ bé rồi chỉ còn là một bóng mờ nhỏ nhưng vẫn có thể nghe được vài tiếng rên rỉ thống khổ dần dần truyền đến.

“*Bắt lấy bọn họ!*” Liêu Cách giương tay lên, ra lệnh cho quân đội bao vây, phục kích ở vòng ngoài này giờ, tung huyết võng vây bắt hai người vừa may mắn trốn thoát ma pháp kết giới là Diane Lâm và Diệp Tường. Diệp Tường bị huyết võng ghim bắt, siết chặt tới đau đớn mà thống khổ tỉnh lại. Khi tỉnh lại nhìn thấy cảnh tượng trong kết giới tĩnh lưu ở sau lưng không xa kia, thấy Ô Ô ở bị đóng băng thành một pho tượng sống, biểu tình dần dần chuyển thành chấn động, rồi sau đó thành kích động không ngừng...

“Ô Ô!” Diệp Tường hướng về phía sau kêu to...

...

...

“Ô Ô!” Kêu to một tiếng, Diệp Tường đột nhiên ngồi dậy, rom rạ trên người bị hấn đột ngột ngồi dậy rơi xuống hoàn toàn, thậm chí, đầu còn đập ‘bụp’ một cái vào đầu người khác mà không biết.

“Ha...ha...ha...” Tiếng thở dốc kịch liệt dần dần làm cho hấn thanh tỉnh lại, có phải vừa rồi chỉ là một giấc mộng? Không! Không đúng! Đó đều là chuyện đã xảy ra... Một số hình ảnh nhanh chóng hiện lên trong đầu hấn... Đặc biệt là khuôn mặt tuyệt sắc trong kết giới kia.

“Ôi... Đau quá...” Bên cạnh một tiếng rên rỉ vô cùng quen thuộc vang lên.

Diệp Tường vội vàng quay đầu xem, quả nhiên, đó đúng là Diane Lâm. Diệp Tường chỉ nhớ mọi chuyện cho tới trước lúc hôn mê, còn sự tình về sau, hấn hoàn toàn không biết.

“*Người... Không sao chứ?*” Diệp Tường nhíu mày hỏi Diane Lâm đang ôm đầu thống khổ rên rỉ bên cạnh.

“*Đáng chết!*” Diane Lâm quay đầu liếc trắng mắt sang tên chết tiệt bên cạnh, đồng thời nàng cũng mắng luôn mình: tại sao mình lại xui xẻo như vậy, chỉ vì tên này luôn ú ớ gì đó, khiến nàng lo lắng nghĩ liệu có phải hấn bị bệnh hay không nên mới tới gần xem thử, ai biết đầu rằng người này lại đột nhiên tỉnh lại, cụng ‘cốp’ vào đầu nàng một cái, giống như Hòa Tinh đâm vào Địa Cầu tạo ra hoa lửa khắp nơi vậy.

“*Đây là đâu?*” Diệp Tường dò xét hoàn cảnh bốn phía rồi hỏi.

Chỗ này là một nhà tù. Đối diện với chỗ hấn đang ngồi là một vệt nắng yếu ớt xuyên qua ô cửa sổ bé tẹo rơi vãi trên mặt đất đầy rom rạ. Vách tường là những viên đá được xếp chồng lên nhau giống như cách xây kim tự tháp của người Ai Cập cổ đại, và, trong không khí thì tràn đầy mùi ẩm mốc và mùi hôi thối của những phạm nhân trước để lại. Hoàn cảnh hắc ám, ẩm ướt và hôi thối như vậy làm cho Diệp Tường cảm thấy vô cùng khó chịu.

“*Nơi này là địa lao của cứ điểm Hồng Lưu! Rất tiếc phải thông báo cho người rằng : chúng ta đã bị vụ sư Liêu Cách bắt giữ. Ừm, cả thuộc hạ của người là Đạt Cổ và Nạp Khắc cũng bị bắt theo và họ đang bị nhốt ở đối diện!*” Diane Lâm có chút oán thán chỉ về phía một gian nhà tù hắc ám không kém ở phía đối diện. Hiên nhiên là phía đối diện kia cũng yên tĩnh, u ám, không có bất cứ động tĩnh nào giống như gian phòng của hấn trước khi hấn tỉnh dậy vậy. Lúc này, Diane Lâm không biết nói gì hơn ngoài việc lấy tay xoa xoa cái trán bị đau của mình khiến cho gian phòng lại trở nên tĩnh lặng như lúc trước.

Diệp Tường cũng bắt đầu vuốt vuốt chỗ xưng tấy do cú va đập vừa rồi của mình, lắc lắc đầu, cố gắng để tỉnh táo hơn một chút, hấn cảm giác được toàn thân hấn lúc này như một cọng bún thiêu vậy, hoàn toàn vô lực.

“*Cơ thể...Sao lại như thế này?*” Diệp Tường nghi ngờ hỏi.

“*Là do mấy tên hỗn đản kia cho chúng ta uống nước phong ấn ma pháp!*” Diane Lâm có chút bất đắc dĩ, thờ dãi, trả lời câu hỏi của hấn, sau đó vô lực ngồi dựa vào vách tường.

“*Nước phong ấn ma pháp?*” Diệp Tường không hiểu. “*Đó là thứ gì? Chẳng lẽ là thứ nước dùng để phong ấn khí lực và sức mạnh của thân thể ư?*”

“Chúc mừng người, câu trả lời hoàn toàn chính xác!” Diane Lâm hữu khí vô lực hồi đáp.

“TMMĐ! Lão tử không biết ma pháp, cũng không biết võ kỹ, chúng cho ta uống thứ phải gió đó để làm gì cơ chứ? Trời đánh mười tám đời tổ tông của tên Liêu Cách hồ đản kia đi...” Diệp Tường lại bắt đầu phát huy tư thế cường hãn của người đàn bà chanh chua khi chửi người.

“Tiết kiệm chút sức lực mà suy nghĩ cách giúp chúng ta có thể trốn thoát đi...” Diane Lâm thật sự rất bất đắc dĩ khi phải nhắc nhở hần mục tiêu quan trọng lúc này.

“Người... Vì sao lại quay lại cứu ta?” Diệp Tường cũng bất chước nàng ngồi dựa vào vách tường, sau đó hai người cứ như vậy nhìn chăm chăm vào phòng giam đối diện, nhưng họ không hề cảm thấy lạnh lẽo do hắc ám hay nhiệt độ đang giảm, ngược lại, còn cảm thấy có chút ấm áp.

Diane Lâm hơi nghiêng đầu cười, liếc Diệp Tường một cái rồi nói: “Ta cũng không biết tại sao ta lại cứu tên lưu manh như người nữa!”

“A! A! Aaaaa! Sao có thể như vậy được? A! Ta hiểu rồi! Chẳng lẽ là vì ta lớn lên quá đẹp trai chăng? Nên, người yêu ta...?” Diệp Tường sờ sờ cằm, vô si tới cực độ nói.

“Đi chết đi...!”

Cảm xúc trầm mặc, thất lạc nặng nề của hai người vừa rồi cũng bởi vì vui đùa này mà giảm bớt không ít, biến thành có vài phần tin tưởng, tin cậy lẫn nhau.

“Nhanh nghĩ biện pháp để chạy thoát đi, bằng không chúng ta...” Diane Lâm còn chưa nói xong, đã thấy Diệp Tường sờ sờ thân dưới tìm kiếm cái gì đó, Diane Lâm cảm thấy thật bất lực với người này liền lập tức đổi giọng mắng: “Đồ lưu manh, người không thể đứng đắn một chút sao? Chúng ta đều sắp chết tới nơi rồi đó, bảo người nghĩ biện pháp mà người...”

“Ta đang tìm...” Diệp Tường vừa nói vừa nấn nấn hạ thân: “A! Đúng rồi, ta đặt nó ở trong quần lót ...”

“Trong...Quần...Đến lúc nào rồi mà người còn hạ lưu như vậy!” Diane Lâm quay đầu đi, tức giận không thêm để ý tới hần nữa.

“Ừ, quay qua chỗ khác cũng tốt, nếu không người cứ nhìn ta chăm chăm như vậy ta cũng sẽ không tiện đưa tay vào trong để cảm...” Diệp Tường bên cạnh tự lảm bảm.

Diane Lâm nghe thấy vậy, đột nhiên quay đầu lại mắng: “Người...”

Nhưng là không kịp rồi, bởi vì Diệp Tường đã đưa tay vào trong quần lấy thứ gì đó, nhìn thấy phụ nhân quay đầu lại, Diệp Tường xấu hổ kêu to: “Này, sao người lại nhìn trộm hả? Người nên biết rằng ta không phải là nam nhân tùy tiện nha, bất quá, nếu người cho ta xem bù lại, ta cũng không ngại...”

“Hừ!” Diane Lâm vội vàng quay đầu đi, toàn khuôn mặt đều bị tên vô si này chọc tức tới mức có thể chiến trướng rồi! Nhưng không biết vì sao, trong đầu nàng lúc này lại vô tình nhớ tới cái buổi tối nguyệt hắc phong cao kia, tên lưu manh này cùng đôi tay bí ối của hắn đã... Còn có ngày hôm qua hắn còn ôm mình... Nhớ tới đây mặt của nàng càng có xu thế nóng hơn.

“A, tìm được rồi!” Diệp Tường vui mừng lấy ra một thứ gì.

“Đó là cái gì?” Diane Lâm quay đầu lại xem thấy trong tay hắn cầm một cái nhẫn, mà chiếc nhẫn kia cũng không phải vật xa lạ gì, chính là cái mà bình thường Diệp Tường vẫn hay mang bên mình. Trong trận chiến ngày hôm qua, khi biến tay thành long trảo, Diệp Tường lo nhẫn của mình sẽ bị rơi mất hoặc phá hủy nên mới tháo ra cất đi. Cất ở trong túi áo thì sợ mất, cho nên, ách, dựa vào khe hở của quần dài hắn đã lựa chọn cất ở trong túi quần lót để đảm bảo an toàn. Vì vậy cho nên dù bị Liêu Cách bắt giữ nhưng nhẫn của hắn vẫn giữ được.

“Cách! Cách! Keng...!”

Đúng lúc này, từ phía cửa của nhà tù hắc ám truyền đến một hồi tiếng mở xiềng xích cùng một loạt tiếng bước chân. Diệp Tường vội vàng đem cái nhẫn giấu đi. Nên biết rằng, cái nhẫn này có thể chính là ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng giúp bọn hắn có thể sống sót trong hoàn cảnh bị phong tỏa sức mạnh nha.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 33: Bức Cung (Thượng)!

Trong phòng giam hắc ám lúc chỉ có duy nhất một đạo ánh nắng chiếu sáng cho toàn căn phòng, liệu đây có phải là ánh sáng rạng đông, báo hiệu bình minh sắp tới với bọn hán hay không?

“*Cạch!*” Từ đầu kia của nhà tù hắc ám truyền đến tiếng mở cửa, sau đó là một loạt tiếng bước chân vô cùng lộn xộn đi tới phía này.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, tiếp theo, mấy tên thú tốt coi ngục cầm cây đuốc trong tay cùng một vài binh khí đi tới, bọn họ hồ hững giờ cao rồi cầm cây đuốc lên mỗi vị trí hẻo lánh trong nhà tù hắc ám.

Diệp Tường đang ngồi tựa trên tường nhà tù thì nhìn thấy hai bóng người chậm rãi đi vào trong nhà giam, Diệp Tường cố gắng mở to mắt hi vọng nhìn rõ diện mạo của đối phương, đáng tiếc là quá tối, hơn nữa đối phương còn dùng áo choàng đen che mặt nên Diệp Tường không có cách nào nhìn rõ xem đối phương là ai.

Vuuuu! Một trận hàn phong bỗng nhiên từ các ô cửa sổ lọt vào trong nhà giam khiến cho cây đuốc trong tay đám thú binh lay động kịch liệt. Diệp Tường ngồi trong góc tường cũng bị trận hàn phong âm trầm đến bất chợt này làm cho đồ cả mồ hôi lạnh, một trận khí tức tử vong thổi quét từ đầu đến chân làm cho hắn không khỏi rùng mình.

Diane Lâm ở bên cạnh cũng im thin thít, ngay cả thở mạnh cũng không dám, khễ khằng đưa một bàn tay hơi lạnh ra nắm chặt lấy tay Diệp Tường. Diệp Tường hơi hơi nhủu mày, không quay lại nhìn nàng nhưng cái tay kia hơi hơi cầm chặt bàn tay đang bối rối trong tay mình. Hơi thở tử vong mãnh liệt, hắc ám, rét lạnh tràn đầy trong mọi ngõ ngách phòng giam làm cho hai người cảm thấy rất bất an.

“*Ha ha... Ha ha...*” Một hồi tiếng cười âm trầm kéo dài quanh quẩn tại trong căn phòng giam hắc ám, nghe thấy thanh âm này, Diệp Tường cảm thấy hết sức quen thuộc nhưng vẫn chưa nhớ ra đó là ai.

“*Người trẻ tuổi, chúng ta... Lại gặp mặt!*”

Người nọ vừa nói xong, liền cùng người bên cạnh chậm rãi song song đi ra, sau đó dừng lại, dưới ánh sáng lấp lờ mờ ảo từ cây đuốc chỉ nhìn thấy nửa mặt dưới với cái miệng luôn duy trì nụ cười âm trầm của đối phương. Xem ra, đối phương cũng không phải là người trẻ trung gì, bởi lẽ, da thịt bên cạnh miệng hẳn đã xuất hiện vết nhăn giống như vỏ cây lâu năm, sần sùi, nhăn nhoe trông hết sức khó coi.

“*Ngươi... Là ai?*” Diệp Tường cuối cùng kim không được, cất tiếng hỏi.

“*Ha ha!*” Đối phương cười nhẹ hai tiếng, nhưng không trả lời.

“*Bá tước Declan... Chẳng lẽ ngài quên người bạn cũ này nhanh như vậy sao... ?*” Nói xong, hắn tiến lại gần vài bước, dưới ánh sáng tạm tính là hơi sáng đó, hắn đem áo choàng màu đen phủ trên đầu cởi ra, lộ ra toàn vẹn khuôn mặt vốn có của hắn.

“*A!*” Diane Lâm giống như con thỏ nhỏ bị dọa sợ, hét lên một tiếng. Sau đó, toàn thân nhích lại gần Diệp Tường hơn. Cũng không thể trách nàng quá nhát gan được. Bởi lẽ, một người dù có kiên cường đến thế nào đi nữa thì cũng có thời điểm yếu ớt, sợ hãi, đó mới là một con người bình thường. Nhất là trong thời điểm đó, bên cạnh lại có một bờ vai ấm áp, khiến cho người ta không thể tự chủ được mà dựa dẫm đôi chút.

Diệp Tường hít sâu một hơi, nhìn chăm chú vào gương mặt xấu xí của đối phương. Đây là một gương mặt vô cùng quen thuộc với hắn: gầy như củi khô, da thịt trên mặt nhăn nhoe giống như một tờ giấy bị vò nhàu nhiều lần khiến cho người ta không thể nào đoán ra tuổi của hắn. Hơn nữa, nhất là khi hắn cứ nhìn mình chăm chăm vào đối phương rồi cười lạnh khiến cho người ta cảm giác được rất không thoải mái, khí tức tử vong tỏa ra bốn phía như vậy thì ai thêm quan tâm đến tuổi tác của hắn nữa cơ chứ.

“*Là ngươi... Ngươi... Rốt cuộc là ai?*” Diệp Tường bình tĩnh hỏi. Bàn tay nắm tay của Diane Lâm hơi đổ mồ hôi, đây là do hắn quá sợ hãi sao? Hắn bỗng nhiên nhớ lại cái đêm mà pháp sư vong linh này tới phòng của hắn, triệu ra hai bạch sắc khô lâu truy sát hắn. Nhưng mà, lúc ấy hắn chỉ là một thanh niên sức trời gà không chặt, chỉ biết phó mặc cho số phận, còn bây giờ, liệu có khác không?

Lúc này, toàn thân Diệp Tường uể oải, tứ chi vô lực, giống như đi tả hai ngày liền vậy, không, nói như vậy không chính xác cho lắm, phải nói là giống như một đêm ngủ liền mười lăm năm như vậy, muốn tự sát còn không có sức mà cầm dao chứ đừng nói gì tới đối phó một pháp sư cao cường. Trước kia liều mạng chống lại như vậy là vì muốn bảo vệ Ô Ô, nhưng mà hắn không ngờ là thực lực của Ô Ô lại kinh khủng đến như vậy, bằng không, ngày ấy, sinh tử của hắn thật khó mà đoán được.

Chết, ai mà không sợ? Huống chi là kẻ nhát chết như Diệp Tường! Đối với Diệp Tường mà nói, vụ nổ hóa học lần kia xem như là lần thứ nhất hắn chết, mà hắn, không nghĩ lại chết lần thứ hai sớm như vậy. Hắn từng đã nói với chính mình, nếu ông trời đã an bài để hắn đến thế giới này, hắn muốn sống cho thật tốt, và phải sống sao cho phi thường đặc sắc, thú vị. Hắn còn rất nhiều chuyện chưa làm, cho nên, hắn rất sợ chết!

“*Dường như ngươi đang rất sợ hãi...*” Đối phương nhìn thấy trán Diệp Tường đổ mồ hôi lạnh liên tục bèn trào phúng, người trẻ tuổi này là người đầu tiên trong cuộc sống ba trăm năm dài đằng đẵng dăm vùng gây gộc và ném gạch Pháp Tư, hơn nữa năng lực cải tạo sinh vật của hắn quả thật là rất mạnh!

“*Pháp Sư, người nên nói tới chính sự đi!*” Gã đi song song bên cạnh Pháp Sư không phải là ai xa lạ mà chính là Liêu Cách, hắn cũng được coi như là một pháp sư, cấp bậc của hắn giống như Pháp Sư, nhưng, khi ở trong căn phòng giam âm trầm tràn đầy khí tức tử vong này làm cho hắn nổi da gà khắp toàn thân, bởi vậy, giọng điệu của hắn khi nhắc nhở pháp sư vong linh bên cạnh cũng không được dễ chịu cho lắm.

Pháp Sư hừ lạnh một tiếng, không trả lời. Một tia không vui thoáng hiện qua mặt hắn.

“*Các người biết nhau sao?*” Diệp Tường hơi tò mò hỏi.

Pháp Sư trầm mặc, không nói gì, con mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Diệp Tường, sau đó nhìn thoáng qua tiểu cô nương đang sợ hãi tựa vào người Diệp Tường.

“*Bá tước Declan, các hạ làm cách nào mà có thể chữa khỏi cho đôi cánh của Long Vương Cổ Nhân vậy? Và, làm thế nào mà các hạ có thể làm thay đổi tính cách hung ác cũng những mà thú bất trị kia?*” Pháp Sư đi đi lại lại vài bước, khẩu khí giống như đang chất vấn phạm nhân.

Những lời này làm cho Diệp Tường cực kỳ rung động, và cả kinh ngạc. Việc Long Vương Cổ Nhân bị tàn phế chỉ có vị trưởng lão của Long tộc biết. Tại sao gã pháp sư vong linh này lại biết? Hơn nữa, tựa hồ như đối phương còn muốn từ mình tìm ra cách cải tạo genes của ma thú nữa.

“*Hừ! Ta không biết!*” Diệp Tường trả lời linh hoạt, gọn gàng, không chút do dự, muốn Diệp Tường hắn nói ra bí truyền độc môn sao? Hừ, lão ta nghĩ lão ta là ai cơ chứ?

Diệp Tường sử dụng giọng điệu cứng rắn để nói chuyện khiến cho Pháp Sư nguyên bản đang tùy ý đi đi lại lại đột nhiên xoay người, giương lên cây gậy khô lâu của mình hướng về phía Diệp Tường tung một chưởng, ngay tức khắc Diệp Tường giống như bị một luồng sức mạnh cực đại thổi bay đi, đập vào trên vách tường đá cứng rắn của nhà tù.

“*Người...*” Thấy vậy, tựa hồ như Diane Lâm muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp nói hết thì đã bị Pháp Sư sử dụng phương pháp đồng dạng, đánh bay nàng đập vào song sắt tối ngất đi.

“*Khụ... Khụ...*” Do sợ va đập vừa rồi mà sau lưng Diệp Tường đau nhức không ngừng làm cho hắn không kìm chế được ho khan vài cái.

“*Người... Muốn giết người sao Hừ! Vậy thì giết ta đi...*” Đây là Diệp Tường đang đánh cuộc. Hắn biết, nếu đối phương không lấy được thông tin mà chúng muốn thì tính mạng của hắn không có gì nguy hiểm cả.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 34: Bức Cung (Hạ)!

“*Rốt cuộc nữ tử mặc áo trắng kia là ai? Có phải nàng cùng tiểu cô nương kia là một người hay không?!*” Nói đến đây, Pháp Sư đột nhiên xoay người, giơ tay lên, tiếp theo từ bàn tay gầy như que củi kia bay ra một đạo mây mù hắc ám rồi chúng dần dần ngưng tụ lại bay về phía Diệp Tường. Lập tức, cô Diệp Tường biến thành nạn nhân của đám mây quỷ quái này, bị chúng bóp chặt dí sát vào vách tường.

“*Nàng là ai?*” Pháp Sư rít gào giống như người tâm thần, tâm tình hơi hơi kích động. Nàng mới chỉ tung ra một ít Bạo Phong Tuyết trong ‘Long Quyển Phong’ mà đã có thể khiến cho lão phải trốn tránh trong mật thất nhà Lôi Áo hơn một tháng mới khôi phục được sức mạnh. Điều này chứng tỏ rằng: thực lực của đối phương rõ ràng mạnh hơn lão rất nhiều. Lão rất tức giận, rất phẫn nộ. Không chỉ vậy, từ trong miệng Lôi Áo hắn còn biết được rằng: máu của cô bé này còn có công hiệu khôi từ hồi sinh! Chỉ riêng năng lực này thôi cũng đã đủ để cho lão ao ước không ngừng rồi. Nhưng đối phương quá mạnh nên lão không thể làm gì khác ngoài việc chờ đợi thời cơ.

Lão, mặc dù là pháp sư vong linh, nhưng, lão cũng là người sợ chết, bởi vì, lão cũng chỉ là một con người.

“*Khụ... Lão...Bắt từ !*” Diệp Tường bị bàn tay to do đám sương mù màu đen dày đặc kia ngưng tụ mà thành nâng lên ép sát vào tường, hai tay hai chân đang cố sức không ngừng giãy dụa.

Dần dần, sắc mặt Diệp Tường tái mét, cơ thể không ngừng run rẩy. Tiếp theo đó hắn làm một hành động mà không ai ngờ tới: hắn chậm rãi nâng tay phải lên. Nguyên lai, Pháp Sư và Liêu Cách đều tưởng rằng cuối cùng người trẻ tuổi này cũng không chịu nổi khổ, muốn giơ tay đầu hàng, nhưng... Đối phương lại tiếp tục giơ lên một ngón giữa! Đây là ý gì? Liêu Cách nghĩ hoặc.

Pháp Sư ở bên cạnh vô cùng tức giận, tiếp tục tăng pháp lực trong tay lên, lập tức Diệp Tường lại tiếp tục bị đẩy lên cao hơn, gần chạm vào nóc nhà tù.

“*Khụ... Khụ... Lão bắt từ! Người đừng để cho ta còn sống, nếu không, ta sẽ đích thân xử lý người! Ta thề, nhất định sẽ! Hai lần! Người đã hai lần muốn giết ta, lão từ nhất định sẽ khiến người chết rất khó coi! Nhất định như vậy!*” Diệp Tường cắn răng, vẻ mặt kiên định nhìn gã pháp sư

vong linh độc ác kia, trong nội tâm âm thầm.

“*Nếu cứ như vậy, các hạ sẽ giết chết hần mất! Đến lúc đó, sẽ không hỏi được gì cả...*” Liêu Cách ở bên cạnh thấy không ổn vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Pháp Tư không nói gì, gương mặt già nua, nhăn nheo, xấu xí không chịu nổi kia thoáng trầm tư, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, từ trong phòng giam đối diện đột nhiên bay ra một chiếc giày thối vô cùng, đập trúng ngay sau ót của Pháp Tư.

“*Thả lão bản của ta ra! Tên chết tiệt!*” Thanh âm này, không phải là Nạp Khắc thì còn ai dám trông khoai trên đất này nữa?

“*Dừng!*” Cả khung cửa sắt rắn chắc bị một thủ nhân cuồng nộ va chạm tới chấn động, lung lay một hồi rồi mới dần dần trở lại như cũ. Về mặt Đạt Cổ chứng tỏ rằng hần đang vô cùng phần nộ, nhìn Liêu Cách cùng Pháp Tư giống như muốn ăn tươi nuốt sống.

“*Hừ!*” Pháp Tư giờ tay lên, hướng về phía Nạp Khắc và Đạt Cổ tung ra một đoàn hỏa cầu do lửa vong linh màu trắng hội tụ mà thành!

Rầm! Rầm! Đạt Cổ cùng Nạp Khắc bị đoàn hỏa cầu kia trực tiếp đánh bay tới vách tường đằng sau, vách tường rung chuyển vài cái, sau đó rơi xuống một tầng bụi đất bay la tả. May là vách tường của nhà tù này được xây từ đá nên khá vững chắc, nếu không đảm bảo chúng đã bị đập nát từ lâu rồi.

Ngược lại với tình cảnh bi đát của hai cận vệ trung thành, lúc này, Diệp Tường coi như tương đối được giải thoát, bởi vì, vừa rồi Pháp Tư chuyển tay tấn công Nạp Khắc và Đạt Cổ nên đã buông lỏng hần ra. Bởi vậy, hần mới lại được tiếp xúc với mặt đất thân yêu, được hô hấp lại luồng không khí ngọt lành giúp duy trì sự sống...

Nhưng mà, tựa hồ như Pháp Tư không có ý định buông tha cho hần. Ngay sau khi xử lí xong hai người kia, lão xoay người đi, lập tức tước đoạt một thanh búa khá tốt của một tên thủ binh cạnh đó khiến cho tên thủ binh kia sợ hãi vội lui về sau mấy bước.

Diệp Tường cũng không thấy rõ lão mang theo búa bởi áo choàng màu đen kia đã đem toàn bộ thân thể lão bao phủ kín mít. Nhưng, hần cảm nhận được sát khí từ đôi phương. Trong nháy mắt, khi đôi phương đem búa chém thẳng vào đùi Diệp Tường, hần đã quyết định: Liêu mạng! Diệp Tường vội vàng nhắm mắt lại, tập trung hội tụ khí lực toàn thân lại...

“*Phanh!*” Hòa hoa bắn ra bốn phía, vùuuu — Choang! Cán gỗ của cây búa kia bị chặt đứt khiến cho cây búa bắn bay ra ngoài, bay thẳng đến chỗ của tên kia thủ binh kia.

Phập! Ngực của tên thủ tốt kia bị thanh búa đó đập phải cắm đi vào, lập tức máu từ đó tuôn ra xối xả. Ngay sau đó: một tiếng ‘*Huych*’ vang lên, tên thủ nhân xấu số kia đã lập tức đi tụ họp cùng tổ tiên nhà hần (nếu hần không phải là con mồ côi và biết tổ tiên của mình là ai). Trước khi chết, hần vẫn còn đang suy nghĩ xem tại sao thân thể yếu ớt của tên nhân loại kia lại có thể đem búa của hần bắn ngược trở về được? Để tìm câu trả lời, chắc hần nên tiếp tục suy nghĩ hoặc trực tiếp hỏi Diêm Vương lão đại chẳng?

“*Long Lân?*” Pháp Tư lui về phía sau một bước, kinh ngạc nhìn về phía đùi Diệp Tường đang lộ ra một tầng long lân màu xanh đang chậm rãi nhạt màu dần, từ từ chuyển biến thành da thịt bình thường của nhân loại!

“*Không có khả năng! Thân thể của nhân loại làm sao có thể có Long Lân được? Chẳng lẽ hần là...Hần là rồng sao?*” Liêu Cách cũng vô cùng khiếp sợ khi chứng kiến cảnh này, hết thấy, hết thấy những việc này đã vượt qua lẽ thường, làm cho hần khó có thể tin.

“*Không! Hần không phải là rồng!*” Pháp Tư đứng lên, nhìn nhìn người trẻ tuổi đang ngồi dưới đất với cái đầu đầy mồ hôi kia. Quả thật người trẻ tuổi này đã mang đến cho thế giới này quá nhiều điều bất ngờ!

Pháp Tư trầm tư nhìn chằm chằm vào Diệp Tường thật lâu.

Đột nhiên, Diệp Tường cười to.

“*Hắc hắc...! Ha ha...! Ha ha ha...!*”

Pháp Tư nghiêng đầu nghi hoặc, âm trầm hỏi: “*Người đang cười cái gì?*”

Diệp Tường không để ý đến hần, chỉ cười không ngừng, quả thật, hần thật sự cảm thấy quá buồn cười mà. Đám người này hoàn toàn không hiểu cái gì là khoa học, cái gì là sinh vật dị biến vậy mà còn muốn lấy thông tin từ hần. Như vậy không buồn cười sao được? Vừa rồi, chỉ đơn giản là do hần đã uống gien huyết thanh của Cổ Nhân, nhưng do không có thuốc dẫn nên cơ thể của hần xuất hiện dị biến, rất không ổn định. Vậy mà, đôi phương lại nghĩ hần là một con rồng.

“*Hừ!*” Pháp Tư lạnh lùng huy động tay áo màu đen, vấn đề này thật sự quá khó hiểu, ngay cả bản thân lão cũng không thể lí giải được. ‘*Xoạt*’ một tiếng, cả người lão đã xuyên thấu qua song sắt đi ra bên ngoài nhà tù.

“*Này...*” Liêu Cách hiển nhiên có chút nghi hoặc, nếu đôi phương có thể ‘*mọc*’ ra Long Lân như vậy, vậy thì dụng hình còn có tác dụng sao? Như vậy, làm cách nào để lấy khẩu cung bây giờ? Nếu muốn thành công hiển nhiên là không thể dùng các biện pháp như bình thường rồi.

Trầm mặc thật lâu, Pháp Tư mới chậm rãi nhỏ ra một chữ: “*Di!*”

Liêu Cách không nói gì, xoay người đi theo Pháp Tư đi ra ngoài, mấy tên thủ tốt kia thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán rồi nhanh chóng chạy theo cấp trên của mình. Nhà tù này thật đúng là quá ẩm ướt, u ám, đã vậy, vừa rồi khí tức tử vong còn bao vây dày đặc làm cho không ít người trong bọn họ tay chân bủn rủn, cả người nhũn ra như con chi chi vậy.

Thời điểm sau khi đi ra ngoài nhà tù.

“*Rốt cuộc, người muốn biết gì từ miệng hắn vậy?*” Liêu Cách đi chậm chậm bên cạnh, nhỏ giọng hỏi Pháp Tư đang trầm mặc không lên tiếng này giờ.

Nhưng, Pháp Tư lại dùng ngữ khí lạnh lùng, khó chịu cự tuyệt trả lời hắn: “*Việc này người không cần phải biết!*”

Liêu Cách nghe vậy cũng cười lạnh một tiếng, dừng lại, nhìn Pháp Tư chậm rãi đáp lễ: “*Đừng quên, giữa chúng ta chỉ là ước định, cuối cùng đây vẫn là địa bàn của ta! Ta muốn đem bọn họ xẻ thịt đi nuôi ma lang ngay ngày mai!*”

Nghe vậy, Pháp Tư hơi hơi ngừng lại, nhưng, Liêu Cách lại cười lạnh mang theo đám thủ tốt đằng sau đi ra ngoài. Ánh sáng le lói từ mấy cây đuốc biến mất làm cho nhà tù lại trở về với hắc ám như lúc trước.

Một hồi gió lạnh thổi qua, không biết Pháp Tư đứng đó bao lâu, cuối cùng cũng li khai khỏi đó...

Trong bóng tối, lưu lại, chỉ có sự yên lặng ghê người...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 35: Ma Pháp Của Pháp Sư Vô Danh (Thượng)

Không biết qua bao lâu...

Trong bóng tối, Diệp Tường dựa vào chân tường ngồi ngủ, miệng đắng lưỡi khô, vô cùng khó chịu, nhưng mà, trong mông mông lung lung, hắn cảm thấy luôn có một đôi tay dịu dàng thỉnh thoảng vuốt vuốt trán của hắn. Diệp Tường đột nhiên nắm lấy đôi tay kia, trong đầu hắn luôn hiện lên thân ảnh yếu điệu của nữ tử áo trắng kia, nhưng dù hắn có gọi thế nào đi nữa thì thân ảnh ấy vẫn cứ ngày càng rời xa hắn. Lúc đối phương dừng lại thì cự long Song Định không biết từ nơi nào xông ra, hai cái đầu cùng há to miệng, hướng về phía thân hình mảnh mai kia phun ra hai ngụm long tức...

“*Không!!!*” Diệp Tường đột nhiên ngồi dậy, hình ảnh kia làm cho hắn rung mình sợ hãi hết to.

“*Lại gặp ác mộng! Aizzz!*” Thanh âm vang lên từ bên cạnh, quen thuộc vô cùng.

Lúc này, một tia sáng mặt trời lọt qua ô cửa bé nhỏ chiếu xuống. Hóa ra, không phải là trời đã tối mà là do vừa rồi ánh sáng đã bị mây đen dày đặc che khuất nên bầu trời mới u ám như đêm đến như vậy. Bây giờ, mây đen tan đi, ánh sáng trở lại, xua đi màn đêm u ám.

Diệp Tường ngồi dậy, thân thể trùng hợp ngồi đúng ngay nơi mà tia sáng kia chiếu vào, ánh sáng chói mắt kia chiếu ngay vào mắt hắn làm hắn hơi khó chịu, giơ tay lên che nhưng... Ánh nắng vẫn lọt qua kẽ tay, chiếu thẳng vào gò má tái nhợt của hắn làm cho hắn trông càng yếu ớt hơn.

Ánh nắng chiếu trên tay... Đẹp như hoa, ấm như lửa.

Hơi hơi cúi đầu xuống, thờ dãi, lúc này hắn bỗng nhiên rất muốn hút thuốc, nhưng... Đại lục Đa Á chết tiệt này lại không có thuốc lá, tại sao lại như vậy chứ? Ánh sáng ngấn ngủi vừa rồi làm cho hắn nhớ tới nhớ lại rất nhiều sự tình ở xã hội hiện đại, giống như mây bay trên bầu trời rộng lớn, không ngừng lại nửa khắc.

“*Người đang lo lắng sao?*” Thanh âm của Diane Lâm ở bên cạnh so với trước kia thiếu một phần mạnh mẽ nhưng lại thêm vài phần ôn nhu, ở trong bóng tối này, tựa hồ chỉ có nàng đồng hành cùng hắn, cùng nhau xua đi lo lắng, sợ hãi trong nội tâm.

“*Không!*” Diệp Tường cố hết sức xê dịch thân thể, nhích lại gần chân tường phía sau, dù chỉ là một đoạn đường rất ngắn nhưng cũng khiến hắn hao tổn không ít thể lực.

“*Lão bản...Người còn sống sao?*” Từ bóng tối đối diện truyền đến thanh âm thật thà, phúc hậu của Đạt Cổ.

“*Nói nhảm!*” Diệp Tường trở mình, trợn trắng mắt, hữu khí vô lực đáp, bụng réo lên một tiếng báo hiệu rằng nó đã đói khiến cho Diane Lâm ở bên cạnh tựa hồ cũng chịu phản ứng dây truyền, bụng cũng vang lên một tiếng gần giống như vậy.

“*Hừ? Hình như ta nghe thấy tiếng sấm thì phải? Bên ngoài trời mưa sao?*” Thanh âm chọc tức người chết không đèn mạng này ngoài gia hỏa vô sỉ Nạp Khắc ra chắc không ai dám nhận nữa.

Diệp Tường muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp thì... một đôi bàn tay bất ngờ thò ra từ đồng cỏ bên cạnh làm hắn hoảng hồn quên luôn điều định nói.

“*A a, tới giờ ăn cơm rồi sao...?*” Tiếp theo, một người đột ngột ngồi dậy từ đồng cỏ khô đó.

“*A! Quý!*” Diane Lâm thét to, cả người vội vã bỏ nhào vào trong ngực Diệp Tường, “*sao giờ phút này, quả phụ này khỏe thế nhỉ?*”, Diệp Tường nghĩ thầm.

Người kia gỡ gỡ cái đầu tóc rối tung như ổ gà của mình, sau đó, Diệp Tường trông thấy hắn bắt thứ gì đó từ trên đầu ra rồi ném vào trong miệng, tiếp theo ‘bep’ một tiếng, ăn ngon lành, tựa hồ rất hưởng thụ.

“*Aizz! Mỹ nữ! Ta không phải quý! Ta là người! Tuy rằng đang ở trong bóng tối nên ta rất muốn an phận. Nhưng mà, kiểu tóc khốc chết người như vậy, khuôn mặt đẹp như vậy, còn có khí chất u buồn, thanh âm khàn khàn mê người, ...Làm cho ta muốn hạ thấp mình cũng khó....*”

“*Nôn... MK, ta cứ nghĩ lão bản là kẻ vô sỉ nhất, nhưng thật không ngờ còn có người so với hắn càng vô sỉ hơn...*” Nạp Khắc ở đối diện nghe được người kia tự giới thiệu xong không tự chủ được nổi da gà ca thán. .

“*Hừ, thì ra huynh đệ đây là người đồng đạo? A, cô nàng trong ngực người ôm người chặt như vậy chắc là rất sướng, lúc nào đó bảo nàng ôm ta một cái được không? Tiểu đệ cũng rất lạnh, rất rét, cả đôi và khát nữa...*” Hiện nhiên, trình độ vô sỉ của đối phương đã hoàn toàn vượt qua Diệp Tường nhà ta rồi.

“... ”

Nghe vậy, Diane Lâm vội vàng buông Diệp Tường ra, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, tuy là trong này hắc ám là chủ yếu nên thấy không rõ lắm, nhưng Diệp Tường vẫn cảm nhận được nhiệt độ bất thường phát ra từ đối phương.

Đúng lúc này.

“*Kẻo kẹt! Cạch!*” Cửa mở, hai tên thú tốt đi đến, một tên cầm đuốc, một tên xách một cái thùng gỗ lớn đựng gì đó.

Tiếp theo, tên thú nhân kia đem thứ đựng trong thùng gỗ kia phân vào vài cái chén. Thấy vậy, tên gia hỏa vô sỉ kia liền lập tức bỏ qua, nhận một chén trong số đó. Nương nhờ ánh sáng từ cây đuốc mà bọn thú nhân mang tới, Diệp Tường nhìn thấy bộ dạng đối là của Đạt Cổ cùng Nạp Khắc.

“*Các người ăn đi! Hừ, thật sự là không thể hiểu nổi Liêu Cách đại nhân đang nghĩ gì nữa, tại sao lại lãng phí thực vật trên người mấy tên phạm nhân vô dụng này chứ...Đáng chết!*” Tên thú nhân nhận nhiệm vụ phân phát đồ ăn cho phạm nhân có chút căm giận, bất bình phàn nàn.

“*Đừng nói nữa, nếu bị điện hạ Đạt Merch nghe được là chúng ta mất đầu đấy...*” Thú nhân đi cùng vội vàng nhắc nhở đồng bạn.

Tiếp theo, hai người đó đi ra ngoài, đóng cửa nhà lao ở phía đầu hành lang kia xong lập tức rời đi. Nhà tù lại khôi phục lại vẻ hắc ám như trước, nhưng cũng không hoàn toàn giống như trước bởi vì âm thanh ăn cơm quá lớn như con lợn làm cho sự tĩnh lặng của nhà giam bị phá vỡ.

Thanh âm kia đã triệt để khơi dậy mùi vị con sâu tham ăn trong bụng của mỗi người tù ở đây...

Diệp Tường bỏ qua, bụng chén thực vật giống như bát cháo nhưng đậm đặc hơn một chút lên, ánh sáng không đủ làm cho hắn cũng không rõ lắm thứ trong bát là gì.

Diệp Tường đưa một chén cho Diane Lâm đang co rút bên cạnh, Diane Lâm cảm kích nhìn Diệp Tường, nhận lấy. Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần nhưng đúng lúc này xuất hiện một thanh âm phá vỡ.

“*Phụt! Đấy là thứ chó má gì vậy? Đúng là thứ cho lợn ăn mà, bà nội chúng nó nữa...Tiên nhân tổ tông bọn thú nhân! Á! Khụ khụ...! Đạt Cổ, ta mắng là ngoại trừ tổ tiên tổ tông nhà người nhé...*”

“... ”

Diệp Tường hơi cau mày, bưng cái bát lên, dùng mũi ngửi, quả nhiên, một loại mùi khó chịu xộc thẳng vào mũi làm cho cái bụng khô quắt của hắn cũng

không kiềm chế được không ngừng run rẩy.

Diane Lâm cạnh đó cũng đang thập phần do dự, ngồi chồm hổm đặt cái chén vừa nhận lấy lên đầu gối, suy nghĩ gì đó.

Đúng lúc này, âm thanh giống như tiếng lợn ăn khoa trương kia bỗng dừng lại, thờ dài:

“Aizz! Các người a...Đã sớm chết đói, còn muốn kén chọn gì nữa, còn sống, so với bất cứ cái gì cũng tốt hơn!”

Lời này nói trúng tiếng lòng của mấy người trong phòng, quả thực, còn sống so với chết đói vẫn tốt hơn nhiều!

“Mẹ! Lão tử ăn. Lão tử phải sống, sống thật khỏe để còn ra ngoài tìm mấy tên hồn đần kia liều mạng nữa. Á! Đạt Cổ, người ăn phần người đi, sao lại cướp phần của ta, á, chữa cho ta một chút...”

Nạp Khắc cùng Đạt Cổ ở đối diện đã bắt đầu ăn.

“Aizzz!” Diệp Tường thờ dài, ‘rồng mắc nước cạn bị tôm đũa giỡn, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh’ chắc là để chỉ tình cảnh của bọn hắn lúc này đây. Nhớ lúc trước, hần thân là bá tước của Tam Vực đế quốc, đã từng có tới mấy vạn fan, làm sao nghĩ tới sẽ có một ngày phải ăn cám lợn như vậy? Thế này gọi là ‘lên voi xuống chó’ sao? Ngắm lại Diệp Tường thấy thật buồn cười.

“Ừc! Ừc...!” Tiếng Diane Lâm bắt đầu ăn thứ thực vật khả nghi kia truyền đến từ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 35: Viễn Cổ Địa Điện-Cung Điện Từ Thời Viễn Cổ Dưới Lòng Đất (Hạ)

Cát Vi không lên tiếng, nhưng đôi mắt màu hổ phách của nàng ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Diệp Tường, sau đó đứng dậy...Nhặt loạn đao trên đất lên, lau đi vệt máu khô dính do mới giết hồ thử (sóc chuột) lưu lại trên lưỡi đao, sau đó thu lại.

“Này... Người định không trả lời đấy hả? Hừ, quả nhiên là vậy, tiểu vương tử Darie An nhà các người cuối cùng cũng không hơn gì như thế, cũng chỉ phải là một vương tử tốt nhĩ, thất vọng quá!” Diệp Tường cười lạnh châm biếm, ý kích thích tràn ngập trong lời nói.

“Nhàm chán... Đây là mệnh lệnh do điện hạ hạ xuống, Người muốn chúng ta phải ăn thân điều tra rõ tin tức của các người, chỉ khi các người gặp nguy cấp thì mới phải ra hạ sách hiện thân để cứu viện...” Nói xong, Cát Vi tiến lên trước vài bước rồi ngừng lại, quay đầu lại bổ sung: “Còn nữa, Darie An điện hạ là vị vương tử tốt, sau này, xin người đừng tùy tiện hạ nhục nhân cách của Người nữa, nếu không đừng trách ta độc ác!”

Diệp Tường tự động ‘làm lơ’ lời cảnh cáo của nữ hồ ly kia, bởi vì, hiện tại, hắn nghĩ hắn không cần thiết phải lo tới vấn đề ở tương lai xa không biết có xảy ra hay không, mà điều quan trọng hơn là xem xét, đánh giá xem lời của nữ hồ ly kia có bao nhiêu phần trăm là sự thật, liệu có đáng tin hay không.

“Ta cũng tin bọn họ là người tốt!” Diane Lâm đi bên cạnh đột nhiên xen vào một câu thể hiện thái độ của bản thân, “Ít nhất ta cảm thấy Cát Vi là người tốt!” Nói xong, đứng dậy đuổi theo Cát Vi.

Diệp Tường nhún nhún vai, lẩm nhẩm: “Các người đều là người tốt, có mỗi mình lão tử là người xấu, vậy là được đúng không...” Sau đó, lắc lắc đầu, rồi cũng vội vã đuổi theo bước chân của hai người phía trước.

Bọn họ nương theo ánh sáng màu xanh từ ma tinh đi tiếp ước chừng nửa giờ nữa thì tới trước một cánh cửa lớn giống như cửa đại điện. Ba người lập tức dừng lại, nương nhờ ánh sáng ít ỏi mờ mờ, bọn họ trông thấy cánh cửa gỗ của đại điện này nằm ngả trên mặt đất, trên cánh cửa khắc một loại đồ đằng cổ xưa gần giống như đồ đằng trên thạch bích nhưng đã bị tro bụi phủ đầy nên không được rõ ràng như trên bức tường đá ngoài hành lang kia.

“Cửa này giống như chịu tác động từ phía ngoài đánh ngã!” Diệp Tường đến gần quan sát, thấy khóa cửa vẫn còn nguyên trong trạng thái khóa bèn đưa ra đánh giá.

“Có thể là do đã nhiều năm không tu sửa nên tự nó đổ chẳng?” Diane Lâm cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không thêm để ý đến tiểu gia hỏa luôn tỏ vẻ cao thâm này nữa, bèn trực tiếp đi lướt qua Diệp Tường, bước qua cửa gỗ nằm đổ trên mặt đất hướng về phía hành lang hắc ám trong đại điện đi vào. Sau đó: ‘rắc’ một tiếng, cô nàng cảm thấy dưới chân giẫm trúng vật gì đó...

Mà Cát Vi cùng Diệp Tường ở phía sau thấy vậy lập tức song song tiến lên mang theo cả nguồn sáng duy nhất nơi đây. Tức thì cả hành lang đại điện chậm rãi sáng lên theo sự xuất hiện của ma tinh, đồng thời, Diane Lâm cũng dần dần nhìn thấy rõ vật dưới chân mà mình đã giẫm trúng. . .

“Á...a...a...!!!” Một tiếng thét kinh thiên động địa lập tức truyền ra khắp cung điện dưới lòng đất này.

Lúc này, Diane Lâm không biết làm thế nào khác ngoài việc co rúm lại, nhào vào trong ngực Diệp Tường, Diệp Tường vô cùng kinh ngạc cùng nghi hoặc nhìn nhìn nữ nhân này...Cát Vi thấy vậy hơi hơi nghiêng đầu, quay lại chỗ Diane Lâm vừa đứng, giờ ma tinh lại gần xem xét!

“Khô lâu (bộ xương khô)!” Diệp Tường đã thấy rõ đó là vật gì.

Đúng vậy, đó là một bộ khô lâu, hơn nữa là một bộ khô lâu không toàn vẹn bởi vì đã có mấy chiếc xương sườn bị đứt lìa, và tất nhiên, đó là kiệt tác của không ai khác ngoài Diane Lâm nhà ta. Trên đầu lâu của bộ khô lâu kia vẫn còn đang đội một bộ mũ giáp sừng trâu ở trên đỉnh đầu lâu, và trên cái miệng nhỏ của đầu lâu vẫn còn lưu lại một mũi tên chứng tỏ nguyên nhân cái chết của nguyên chủ.

“Là thi cốt của thú nhân tộc Ba Kéo!” Cát Vi xem xét kỹ càng thi thể này, sau đó giờ cao ma tinh trong tay lên, tiếp tục đi vào bên trong, nhưng mới đi được một bước đã kinh hãi ngừng lại vì cảnh tượng kinh hoàng hiện lên trước mắt ba người.

Trên hành lang rộng lớn chạy từ đại điện đi tiếp có rất nhiều thi cốt với đủ mọi tư thế nằm hoành thất thụ bát trên đó, hơn nữa có không ít thi thể khô héo có tử trạng (trạng thái lúc chết) cực kì thảm thiết, tàn thương đoạn kiếm (đoạn gậy còn lại của thương và kiếm) nằm rải rác, la liệt trên hành lang, thậm chí trên vách tường làm bằng đá vẫn còn lưu lại một vết máu màu đỏ sậm vô cùng rõ nét.

Những người bị giết chết này xem chừng tất cả đều là chiến sĩ, nhìn vũ khí cùng mảnh Lang Tịch trên tay bọn họ cùng những thứ rơi trên mặt đất, như: mũ, giáp, khiên...thì có thể đoán được điều đó.

Đương nhiên, người bị giết cũng không chỉ có riêng bộ binh thú nhân của Lay tộc, mà còn có cả dân ngoại lai khác, bởi vì trên mặt đất còn có cả một ít thi lâu tương đối nhỏ, trên người bọn họ cũng mặc khôi giáp, thậm chí còn là khôi giáp có chất lượng vô cùng tốt, thuần một màu đen, một phần ít ỏi còn lại của áo choàng màu đỏ sậm sau lưng vẫn còn sót lại một ít kí hiệu, giống như đồ án Phong Diệp được thêu bằng chỉ vàng, vũ khí cũng là động bộ, là trang phục thống nhất của kị sĩ.

“Huyết sắc Phong Diệp?” Diane Lâm hơi nghi hoặc thốt ra.

“Huyết sắc Phong Diệp?” Diệp Tường cũng vô cùng nghi hoặc, cau mày hỏi lại: “Bọn họ là ai?”

“Không! Bọn họ không phải là binh đoàn huyết sắc Phong Diệp (đoàn quân lính đánh thuê)...Này...trông giống Kim sắc thập tự quân (quân thập tự vàng) hơn!” Cát Vi nói xong, lại lướt qua đám thi thể nằm trên mặt đất đi sâu vào hành lang vài phân, quả thật, biểu lộ thống khổ của đám khô lâu kia không những khiến cho người ta giật mình mà còn lạnh cả gáy, cảm thấy thống khổ theo.

“Kim sắc thập tự quân?” Thanh âm của Diane Lâm hơi hơi run rẩy lặp lại, “Làm sao có thể... Bọn họ... Bọn họ là quân đoàn tinh nhuệ nhất của Thánh giáo cơ mà!”

“Thánh Giáo?” Diệp Tường tất nhiên cũng đã nhận ra rằng dường như vấn đề này càng lúc càng thần bí, phức tạp, lập tức nghiền ngẫm, khước miệng khẽ nhếch lên một nụ cười tà, suy đoán: “Ừm, ta nghĩ, nếu bọn họ đã đánh nhau kịch liệt như vậy, chắc hẳn là do ở đây có bảo khố chăng? Ha ha, nếu vậy thì chúng ta phát tài rồi!” Nói xong, Diệp Tường còn cười hắc hắc hai tiếng, tay kia đã bắt đầu hững hờ còn lại sờ sờ không gian giới chỉ, vẫn còn chỗ nha, giờ có đất dụng võ rồi!

“Vào xem thi biết!” Sắc mặt Cát Vi hơi hơi ngưng trọng, vội vã sai chân vượt qua đám thi lâu kia tiến về phía trước mở đường.

Trên hành lang chỉ dài khoảng trăm mét mà có tới hơn ba trăm thi thể... Có người của các tộc thú nhân, có cả người của kim sắc thập tự quân-nhân loại...Có thể thấy được, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt và thảm trạng sau đó trên hành lang này.

Cuối hành lang, là một gian đại điện, từ đại điện lại mở ra ba con đường khác do ba đại môn khác đứng ngăn cách, tựa hồ, đây chỉ là một gian chéch điện.

Ba người vừa dừng bước, ‘Vụt, vụt, vụt’ —— cây đuốc trên vách tường tại chéch điện lập tức bùng cháy, ánh sáng trong nháy tỏa khắp ngõ ngách, không còn là ánh sáng mờ mờ như lúc trước mà là ánh sáng nham liệt như ban ngày, soi rõ mọi vật trong điện.

Lúc này, mọi người đều nhìn rõ khung cảnh trong chéch điện, thi cốt ở chỗ này càng khủng bố hơn, mọi chỗ đều có thi thể, thi thể chất cao như một ngọn núi nhỏ... Nhưng, kinh ngạc hơn là trong đám thi hài này không chỉ có thi hài của nhân loại cùng thú nhân, mà còn. . .

“Ở đây có cả thi thể của tinh linh nữa!” Cát Vi cúi người xem xét, phát hiện trên mặt đất có một bộ khô lâu nắm lấy một cây cung màu xanh lục, hình bầu dục, áo choàng màu xanh đầy sao sau lưng trông vô cùng lập dị, nhưng, chính nhờ những thứ lập dị này mà người ta có thể dễ dàng phân biệt được cung thú tộc tinh linh tại Đại lục Đa Á, bởi trang phục dị hợm này đã thành ‘thương hiệu riêng’ của bọn họ từ lâu đời. Cũng nhờ vậy mà bọn người Diệp Tường phân biệt được thi thể tinh linh lẫn trong đám khô lâu này.

“Không chỉ có vậy! Còn có cả người lùn nữa!” Diệp Tường nhắc chân đá đá một thi thể thấp bé mặc khôi giáp, lập tức một hồi khói bụi bay lên khiến cho Diệp Tường không thể không bị mũi phát tay xua đám bụi ấy đi.

“Lay tộc, Kéo tộc, tộc thú nhân Săn đầu...Kim sắc thập tự quân thuộc Thánh giáo của Nhân loại, tinh linh... Còn có cả người lùn! Nơi này tại sao lại phát sinh thảm kịch như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có nhiều người chết như vậy?” Cát Vi hơi hơi kích động, cũng đúng thời, thì thể thú nhân nằm đây đều là đồng bào của nàng, nên hết thấy nghi vấn làm cho nàng không thể kiên nhẫn hơn nữa, nàng muốn biết chân tướng, ngay bây giờ!

Chỗ này... Rốt cuộc đã từng phát sinh chuyện gì? Tại sao lại xuất hiện chiến đấu kịch liệt cùng thảm kịch như vậy? Tất cả đều là bí ẩn khiến cho người ta cảm thấy vô cùng bất an.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 36: Ma Pháp Của Pháp Sư Vô Danh (Hạ)

Diệp Tường quay đầu nhìn nàng một cái.

“*Ta phải sống, ta muốn đi cứu cha ta...*” Khi Diane Lâm nói ra lời này, thân thể hơi hơi run rẩy.

Diệp Tường tựa hồ nhìn thấy từ trong hốc mắt của nữ nhân này có thứ gì đó trong suốt chảy xuống. Nhớ lại ngày ấy, nếu không phải vì cứu mình thì nàng cũng sẽ không bị bọn người Liêu Cách bắt được.

“*Ừ, cùng nhau sống sót!*” Diệp Tường gật gật đầu, giờ chén thực vật có mùi vị thập phần kì dị trong tay lên đưa tới bên miệng, tiếp theo, hỗn hợp thực vật mang mùi vị cô quái kia từ từ chảy vào trong miệng hắn... Diệp Tường gắng sức hồi lâu mới có thể nặng nề nuốt chúng vào.

“*Á, sao hôm nay mấy tên thú nhân ngốc nghếch kia lại tốt bụng như vậy nhỉ? Tự nhiên lại mang cho chúng ta thức ăn!*” Thanh âm của đầu ỏ gà kia có chút kích động hô: “*Á, thật tốt quá, đã ba tuần nay ta không được ăn thịt con gián rồi...Hôm nay, cuối cùng cũng được ăn như ước nguyện, đa tạ nữ thần tỷ tỷ...*”

“*Ờ...*” Trong nhà tù lập tức vang lên vài tiếng nôn mửa...

...

...

Sau khi ăn xong cơm, không, nói một cách chính xác thì bọn người Diệp Tường đúng là đã đem hỗn hợp kia ăn vào, nhưng sau đó đã nôn ra toàn bộ. Thịt gián cũng không phải khẩu vị của bọn họ, và bọn họ cũng không muốn ném thử. Cuối cùng, tất cả đều để lại cho tên gia hỏa vô si kia xử lý hết.

Người này gọi là Bồ Lỗ Khắc, hình như là vì giả mạo làm pháp sư nên bị thú nhân bắt nhốt tại đây, tới nay đã được nửa năm...

“*Người là pháp sư sao?*” Diệp Tường vô cùng hoài nghi hướng về phía Bồ Lỗ Khắc hỏi.

“*Ta thật sự là pháp sư, hàng thật 100% luôn, không tin? Có cơ hội ta sẽ đem giấy chứng nhận mà Công hội Ma pháp cấp cho ta cho người xem...*” Bồ Lỗ Khắc nói đến đây bỗng nhiên thờ dài buồn bã.

“*Người biết Ma pháp dịch chuyển tức thời không? Đưa chúng ta đi ra ngoài... Ta sẽ cho người nước suối ma pháp!*” Diệp Tường nói xong bèn từ trong chiếc nhẫn trên tay lấy ra một lọ nước thuốc ma pháp màu xanh, thuốc này chính là thứ mà Diệp Tường đã lấy ở trên đảo Hỏa Vân lúc trước.

“*Không thể tin được! Đây chính là nước suối ma pháp đó! Lão đại, người làm sao có được cái đó vậy? Thứ này ở bên ngoài chính là hàng hiếm, tuyệt đối không thể nào mua được đâu. Có nó, các pháp sư không cần nhọc sức cũng có thể khôi phục ma lực một cách dễ dàng...*” Bồ Lỗ Khắc si mê cầm chiếc bình chứa chất lỏng mà xanh trong suốt tán thưởng liên tục.

“*Có nước suối ma pháp, người có thể phá tan trời buộc do thứ nước suối phong ấn ma lực quý quái kia gây ra...Như vậy chúng ta có thể cùng nhau chạy thoát!*” Ánh mắt Diệp Tường tỏa nhiệt liên tục, thậm chí, đầu óc hắn cũng đã bắt đầu ảo tưởng đến hương vị của không khí ở bên ngoài, còn có mùi thịt nướng, còn cả mùi bánh bao hấp thơm nức nữa! MK, sao trước kia hắn lại có thể ghét bánh bao cơ chứ? Nếu bây giờ mà có một cái chắc hẳn mừng phát khóc mất...Diệp Tường dường như đang nhìn thấy hình dáng tròn tròn, trắng trắng xinh xinh của bánh bao ở trước mắt.

“*Á! Cái này... Khụ, nói thật với các người vậy, ta không biết ma pháp!*” Bồ Lỗ Khắc hùng hồn thú nhận.

“*Cái gì? Người...Không biết ma pháp? Vậy người làm Ma pháp sư như thế nào hả?*” Diệp Tường tức giận tới mức muốn phát bệnh tâm thần, nếu có sức lực, hẳn thật sự rất muốn xông lên đập cho tên kia hai phát.

“*Một ma pháp sư mà không biết ma pháp sao?*” Diane Lâm nhủ nhủ lông mày, bắt đầu tự hỏi xem tên này đang nói thật hay nói dối, chả lẽ vận khí của bọn họ ‘tốt’ như vậy sao? Gặp đúng kẻ lừa đảo trong truyền thuyết.

“*Lừa đảo!*” Nạp Khắc ở bên kia nhìn không được, lên tiếng mắng.

“*Hừ!*” Đạt Cổ hừ lạnh một tiếng, tiếp tục trầm mặc, dù sao người thành thật như hắn vốn không biết cách mắng chửi người mà.

“*Ê ê... Đại lục này có quy định nào là không biết Ma pháp thì không thể trở thành Ma pháp sư nào?*” Bồ Lỗ Khắc thấy thái độ của bọn họ như vậy, tức giận vô cùng, nhìn không được cãi lại.

Diệp Tường không lên tiếng, im lặng thu hồi lọ nước suối ma pháp xanh biếc kia lại.

“*Ô ô ô...*” Diane Lâm tuyệt vọng vô cùng, vùi đầu vào giữa hai gối khóc rống.

Diệp Tường thở dài, giơ một tay ra kéo nữ nhân này tựa vào bờ vai của mình, có đôi khi, nữ nhân rất yếu ớt, luôn cần một bờ vai rộng để dựa vào.

“*Tuy vai của ta không đủ rộng, nhưng, so với không có vẫn hơn...*” Diệp Tường ‘tốt bụng’ an ủi một câu. Trong căn phòng giam hắc ám này, quan hệ giữa hắn với cô nương này trở nên hòa hợp hơn rất nhiều, không còn bất hòa như trước kia nữa.

“*Declan... Ta thật sự rất sợ, sợ...cha ta sẽ...*” Nói đến đây nước mắt Diane Lâm giống như hồng thủy làm vỡ đê, cuộn cuộn mà trào ra làm ướt một mảng lớn trên vai áo của Diệp Tường.

“*Ô ô...*” Bồ Lỗ Khắc cũng khóc theo, hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi Diane Lâm.

“*Người khóc cái gì?*” Diệp Tường bực bội hỏi tên ‘ăn theo’ kia.

“*Lão đại, ta cũng giống như vậy...Ta...trên có mẹ già tám mươi tuổi phải nuôi, dưới có con thơ ba tuổi luôn kêu gào Lỗ Khắc cho ăn...Này, có thể cho ta mượn bờ vai của người dựa một chút được không. A! Mỹ nữ, xin lỗi, sờ nhầm, a... Đừng đánh người, được rồi, đừng đánh vào mặt, ôi...*”

“...”

Nhờ một màn này mà hắc ám, trầm thấp cùng sự thất lạc quanh quẩn trong không khí giảm xuống vài phần, khiến cho mọi người nhẹ nhõm đôi chút. Nhưng mà, tên Bồ Lỗ Khắc này không biết Ma pháp, như vậy phải làm sao đây? Liệu có thể tiêm gen huyết thanh của mấy pháp sư mang cấp bậc thánh cảnh kia không nhỉ? Liệu có hiệu quả không? Diệp Tường trầm mặc nghĩ biện pháp.

Lắc đầu cười khổ, hiện tại sinh tử còn không biết, vậy mà trong đầu hắn vẫn chỉ nghĩ tới chuyện muốn cải tạo sinh vật, không biết thế này có phải là ‘hết thuốc chữa’ mà người đời vẫn nói hay không nhỉ.

“*Lão đại, tên Pháp sư Vong Linh kia rất lợi hại đấy, làm sao mà người lại chọc tới hắn vậy?*” Bồ Lỗ Khắc ở bên cạnh, thủ sẵn lỗ mũi và cái miệng cần thận bèn tò mò hỏi Diệp Tường điều hắn thắc mắc từ lâu. Từ lúc Pháp Sư sử thủ đoạn độc ác bức cung Diệp Tường, hắn đã muốn biết nhưng không dám vì thế luôn giả chết nằm trong đồng rơm, ngay cả thờ mệnh cũng không dám, hiện tại thoát khỏi hiểm cảnh hắn mới dám hỏi ra.

“*Nói ra rất dài... Có cơ hội ta sẽ kể sau!*” Diệp Tường trả lời theo kiểu ứng phó, rồi không thêm để ý tới hắn, chỉ quay đầu lại nhìn chăm chú vào Diane Lâm ở bên cạnh.

Diane Lâm ngồi ở một bên, hai tay ôm hai chân, cằm gác lên gối, ngồi ngẩn người... Mang theo loại vẻ đẹp u buồn trầm mặc, làm cho tim Diệp Tường bỗng nhiên đập mạnh.

“*Cạch! Keng!*” Cửa sắt ra vào từ đầu bên kia nhà tù lại mở, sau đó hơn mười tên thú nhân cầm theo cây đuốc, vũ khí xếp thành hàng đi đến, lúc này, không phải do Liêu Cách hay Pháp Sư dẫn đầu mà ngược lại, lại do đại vương tử thú nhân Đạt Merck tự mình xuất động.

“*Đem tất cả bọn họ mang ra ngoài...*” Ra lệnh một tiếng sau, lập tức, cửa nhà tù bên Nạp Khắc mở ra, sau đó, năm sáu tên thú binh tràn vào, dùng vũ khí trong tay đem hai người bọn họ áp chế ra ngoài.

Bọn Diệp Tường ở bên này cũng bị tương tự như vậy, thậm chí còn thảm hơn, bởi vì hắn và Diane Lâm không được tự đi mà là bị vài tên thú binh khiêng đi ra ngoài.

“*Này này, ta không quen bọn họ, đừng mang ta đi ra ngoài...*” Bồ Lỗ Khắc đang cố giãy dụa lần cuối.

“*Hừ, tất cả bọn người đều sẽ vinh dự được mang đi nuôi chiến lang, đỡ lãng phí lương thực của bọn ta...*” Đạt Merck cười lạnh, sau đó đi trước dẫn đường đi ra ngoài.

Lập tức, Bồ Lỗ Khắc khóc rống lên giống như cha mẹ chết: “*Không phải chứ... Ta không muốn chết, đừng đem ta đi nuôi ma lang mà... Ta mới*

hai mươi, còn chưa lập gia đình, chưa có người thừa kế hương khói... Ta không muốn chết ... Cầu các người, các vị đại ca...”

“...”

Nuôi ma lang? Diệp Tường vừa nghe thấy vậy, cũng cảm thấy tình hình dường như vô cùng nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 37: Kết Quả Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người (Thượng)

Ba người bị thú binh cưỡng chế ra khỏi căn nhà giam hãm ẩm ướt. Vừa ra khỏi cửa Diệp Tường bị ánh sáng chói chang bên ngoài làm cho chói mắt, bèn vô ý thức vội vàng nhắm mắt lại, Diane Lâm khá an tĩnh, còn Bồ Lỗ Khắc, do trên đường đi hần gầy dựa quá mức nên bị một tên thú nhân không kiềm chế được, đá cho một nhát nên giờ cũng khá tỉnh lặng.

Cứ điểm Hồng Lưu...Bọn họ lại phải tới đó sao? Không đúng! Đây không phải là cứ điểm Hồng Lưu, mà là...Đấu trường giác đấu trong cứ điểm Hồng Lưu!

Diệp Tường nhìn lũ khán giả cùng dong binh (lính đánh thuê) nhàn rỗi bỏ tiền mua phiếu vào xem giác đấu cảm thán, đúng là phong thủy luân phiên! mới trước đây người ngồi xem là hắn, vậy mà bây giờ, hắn lại phải đấu cho thú nhân xem. Haizzz !!! Bọn người Diệp Tường bị thú binh mang vào thông đạo dưới đấu trường giác đấu, có thể tưởng tượng... Để nuôi đám lang kia, dường như không đơn giản như Diệp Tường nghĩ. Hắn vốn tưởng bọn chúng sẽ trực tiếp đem bọn họ xử lý, sau đó ném vào lang quyền. Nếu như vậy, bọn họ còn có một chút cơ hội chạy trốn, nhưng mà...Diệp Tường găt gao nắm chặt tay lại...cái nhẫn trong lòng bàn tay này là cọng cỏ cứu mạng của bọn hắn....

Mấy tên thú binh đem Diệp Tường cùng Diane Lâm, còn có đầu tóc rối bời Bồ Lỗ Khắc trực tiếp ném vào trong đấu trường. Nạp Khắc cùng Đạt Cổ cũng chịu chung số phận, bị áp giải sát theo ngay đằng sau.

Lúc Diệp Tường quay đầu lại nhìn qua mấy tên thú nhân kia, vô tình thấy bọn chúng đang trò chuyện nhiệt tình, thậm chí còn móc bạc ra đặt cược làm cho hắn tức phát điên. Đúng là đồ thú nhân dã man, tàn bạo, không biết quý trọng sinh mệnh mà. Lúc chửi câu này hắn hoàn toàn quên mất, cận vệ trung thành của hắn cũng là thú nhân. Mồ phật, may mà Đạt Cổ không có phép đọc tâm, không thì không biết hắn sẽ bị tổn thương cỡ nào nữa.

Đấu trường này không tính là lớn, chỉ có thể chứa khoảng mấy nghìn người, trên đài lúc này, đại bộ phận người xem là thú nhân, còn lại là một ít dong binh nhân loại, tiếng hò hét của bọn họ giống như thủy triều, lớp sóng sau cao hơn sóng trước, liên tiếp xuất hiện, ồn ào náo động.

Tuy nhiên, những người này không giống như những đám quý tộc giàu có hay đám nhà giàu nhàn rỗi chuyên môn tiêu tiền đi xem nhân-thú đấu. Đối với thú nhân cùng dong binh, thứ mà bọn họ quan tâm chỉ đơn giản là tiền mà bọn họ đem ra đặt cược, rốt cuộc là thắng hay thua!

“Xong rồi...Lúc này, từ thần thật sự tới đấy rồi...” Lúc này, pháp sư giả Bồ Lỗ Khắc mới lộ ra diện mạo thật của hắn: một thân áo choàng pháp sư rách nát cũ kỹ kết hợp với cái đầu bù xù như tổ quạ, chỉ nhìn thoáng qua thôi bất cứ ai cũng sẽ không nghĩ rằng hắn là pháp sư, bất cứ ai cũng sẽ biết hắn là hàng giả!

Điều này chứng tỏ, thế giới này luôn đầy rẫy hàng giả, giả là vương đạo! Không nói đâu xa, cứ nhìn ngay trên tường đá bao quanh đấu trường thì biết, trên đó thậm chí còn có một hàng chữ quảng cáo to bô chảng của nhà tài trợ: Bể cấp! Dù quý vị muốn làm là giấy chứng nhận Ma pháp cao cấp, hay là giấy chứng nhận là nhà luyện kim cấp A,...Chúng tôi đều sẽ thỏa mãn quý vị. Hãy tới với chúng tôi, cần cái gì, có cái đó...

“Tên lưu manh... Chúng ta nên làm cái bây giờ?” Diane Lâm khẩn trương hỏi Diệp Tường ở bên cạnh, hơn ngàn người hò hét ầm ĩ cùng ánh mắt tràn trề luôn nhìn nàng chằm chằm khiến nàng cảm thấy rất không thoải mái.

Bên cạnh cũng lúc truyền đến tiếng Nạp Khắc chửi bới: “Mẹ kiếp, mấy tên hỗn đản này, cho mấy cây côn ẻo lả này làm vũ khí, muốn chơi lão tử hả? ***, quan trọng nhất là mấy tên hỗn đản này cho lão tử uống gì đó? Tại sao toàn thân lại có cảm giác vô lực như vậy? Ngộ nhớ mấy tên thú nhân cái cao lớn thô kệch kia bỗng nổi thú tính xông lên cuồng bạo ta thì làm sao bây giờ?”

“Ồ!” Đạt Cổ lắc lắc đầu trả lời hắn, cố gắng nắm một cây gậy trên mặt đất lên, cố dùng sức huy động vài cái, nhưng rõ ràng, một chút sức lực cũng không có. Tại sao lại như vậy? Đây hiển nhiên là nhờ công lao của nước phong ấn rồi. Sau khi uống nó, toàn bộ năng lực biến hóa hoặc khí lực toàn thân sẽ bị phong bế, toàn thân trở nên vô lực, mềm nhũn, vì vậy, dù Đạt Cổ có cố biến thành cuồng bạo ma hóa, nhưng mà...Đáng tiếc... Thân thể không thể sử dụng tới một phần mười khí lực, điều này làm cho hắn sắp phát điên rồi.

“Nuôi lang sao... Hừ...” Diệp Tường cúi đầu xuống, thừa dịp mọi người không chú ý, đem nhẫn đeo vào ngón giữa, khí lực trên người hắn lúc này đủ để hắn có thể xuất ra hơn trăm quyển trục ma pháp, vì vậy cứ chờ xem, xem mèo nào cắn mỉu nào! Vì vậy, dù đối thủ là ma lang đi nữa, Diệp Tường cũng không cảm thấy lo lắng chút nào, nhưng mà, không hiểu sao hắn vẫn luôn có cảm giác sợ hãi, khẩn trương khiến hắn bất an không thôi.

“Cạch!” Tiếng cửa mở. Lập tức, từ đối diện, một cái lồng giam mở cửa ra. Theo đó là tiếng gào càng lúc càng lớn truyền đến từ bốn phía. Thời gian giác đấu chính thức bắt đầu.

Rầm! Từ cửa ra của lồng giam kia tràn ra một đám ma thú màu đen.

Đội một chút! Trời ạ, đây không phải là bốn con ma lang, mà là bốn con ma thú Liêu Trư thuộc tứ giai!

Loại thú này có răng nanh dài hơn một thước, thể trạng thuộc dạng khổng lồ nhất trong các loại ma thú, không những vậy, chúng còn sử dụng được cả ma pháp thủy tiễn vô cùng đáng sợ. So với con nhím mà lần đầu tiên Diệp Tường gặp phải thì loại này đáng sợ hơn nhiều lắm. Loại Liêu Trư hung mãnh này nổi danh không chỉ vì nó sử dụng được cả ma pháp mà còn là vì chúng nó vô cùng khủng bố!

Hai cái răng nanh to như ngà voi của chúng vô cùng lợi hại, hơn nữa từ hai cái răng nanh đó thỉnh thoảng còn lóe ra màu trắng thể hiện thuộc tính ma pháp hệ điện! Có thể tưởng tượng được, nếu bị chúng đụng vào thì thân thể không chỉ đơn giản là bị tê dại, mà tiếp theo đó sẽ bị chúng nó đâm thủng, thậm chí nếu chúng hung mãnh hơn sẽ trực tiếp cắn đứt thân thể đối thủ... Tóm lại bọn chúng so với ma lang thì nguy hiểm và khó đối phó hơn rất nhiều.

Trên đấu trường giác đấu cũng không chỉ có bọn người Diệp Tường mà còn có mấy tên thú nhân cùng với mấy tên tù phạm hỗn tạp. Nhân số có khoảng mười mấy người gì đó. Mấy người Diệp Tường đứng ở góc cuối cùng của đấu trường giác đấu, vì vậy không có người nào bất hạnh bị đột ma thú đầu tiên tấn công trúng!

Đất cát khô ráo trên đấu trường lập tức bị đám Liêu Trư mới ra khỏi lồng này cuốn theo cuộn cuộn, bốn năm tên tù phạm thuộc tộc thú nhân đứng ở phía trước nắm gậy gỗ chuẩn bị ngăn cản đã bị Liêu Trư hất tung ra ngoài. Lúc thân thể bay lên không, máu lập tức rơi vãi khắp đại địa, rơi ở trước mặt các tù phạm đứng phía sau. Trên thân thể mấy tên tù phạm thú nhân kia đều xuất hiện hai cái động lớn, một cổ dòng điện còn chưa kịp tán đi vẫn đang nổ lách tách xung quanh hai đại động đó.

“Ừ ừ...” Mặt đất của đấu trường giác đấu cũng bị mấy tên gia hỏa hung mãnh làm cho rung chuyển, điều này chứng tỏ rõ ràng sự đáng sợ của bọn chúng, không chỉ là về sức mạnh mà còn về cả tốc độ nữa. Theo như ngôn ngữ hiện đại của Diệp Tường thì: lực công kích của bọn chúng không khác gì xe tăng cả, ai đụng phải thì người đó sẽ chết tươi!

Rất nhanh, thi thể của mấy tên tù phạm vừa rơi xuống phía trước liền bị đám Liêu Trư hung mãnh giầy xéo nát bét... Trông vô cùng đáng sợ!

“Năm mươi. Không! Tám mươi. Không! Có tới một trăm năm mươi đầu liêu trư! A! Chết chắc rồi, chết chắc rồi...” Bô Lỗ Khắc đứng đằng sau tuy luôn nắm chặt lấy cây gậy, nhưng hai cái đùi đã bắt đầu lay động không ngừng, hàm răng trong miệng cũng đã bắt đầu khản trương ma sát kịch liệt.

Diệp Tường bước về phía trước một bước, đem Diane Lâm kéo về phía sau, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào mấy đầu Liêu Trư đang xồng xộc chạy về phía này, thậm chí, Diệp Tường đã bắt đầu trông thấy rõ ràng da lông màu đen cùng hai cái răng nanh sắc bén, thỉnh thoảng còn lóe lên luồng điện của lũ súc sinh kia.

Lập tức, trước mặt Diệp Tường xuất hiện hai bóng người.

“Lão bản, dù gì Nạp Khắc cũng là kị sĩ hộ vệ của người, sao có thể để người ngăn cản ở phía trước chứ! Tuy ta cũng sợ chết, nhưng dù thế nào đi nữa thì ta vẫn muốn đi trước lão bản người!” Nạp Khắc ngả ngón trêu chọc, nhắc ngang cây gậy gầy yếu trong tay lên, ngạo nhiên đứng ở trước mặt Diệp Tường.

“Còn có ta nữa!” Đạt Cổ chen vào, hai tay chộp lấy cây gậy, cũng bày ra tư thế phòng ngự.

Trong nội tâm Diệp Tường cảm thấy vô cùng cảm động, hắn, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, một ngày mà có người thật sự sẽ thay hắn bán mạng. Bởi vì hắn không biết rằng: việc hắn luôn hành động tùy tính, tiêu sái, luôn không theo bất cứ một khuôn mẫu nào đã khiến cho hai gã cấp dưới này của hắn bội phục vạn phần, thậm chí nếu có cả cự long màu đen Ba Nhĩ Bác ở đây, tin rằng, nó cũng sẽ không một chút do dự đứng chắn ở trước mặt Diệp Tường.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 38: Kết Quả Ngoài Dự Đoán (Hạ)

Đây là trường hợp điển hình minh chứng cho việc thi đấu không cân sức giữa nhân-thú!

Phấn hận! Thật sự là đến thánh nhân cũng không thể làm ngơ trước tình cảnh này mà! Cứ nhìn tư thế công kích cộng thêm ánh mắt khinh bỉ của đám Liêu Trư hung hãn kia mà xem, ờ thì nó mạnh hơn bọn Diệt Tường nhưng đầu gì bọn người Diệt Tường vẫn là người mà bọn chúng dù mạnh thế nào đi nữa cũng chỉ là thú mà thôi. Vậy mà, dựa vào... Dựa vào cái gì mà bọn chúng lại dám khinh bỉ bọn họ? Không chỉ vậy, lũ hỗn đản kia còn dám xem bọn họ là con mồi, là đồ ăn của bọn chúng nữa. Cái này còn nhìn thì còn cái gì không thể nhìn nữa đây? Tất cả chỉ tại thứ nước ma quỷ kia mà ra cả. Chỉ tại nó phong ấn, hạn chế hết thảy năng lực cơ thể mới khiến cho bọn họ chật vật như vậy. Không chỉ vậy, lũ thú nhân khốn kiếp kia còn đánh gãy gân chân của bọn họ nữa khiến bọn họ giờ phút này không khác gì phế nhân cả!

“*Các người tránh ra!*” Diệt Tường vung tay áo quát lên.

Nạp Khắc cùng Đạt Cổ thấy lão bản ngăn cản, từ chối để bọn họ làm lá chắn, nói không cảm thấy cảm động là giả, nhưng mà, bọn họ cũng có lập trường của riêng mình và bọn họ kiên quyết giữ vững lập trường đó cho tới giây phút cuối cùng. Nghĩ như vậy làm cho bọn họ cảm thấy như được tiếp thêm sức mạnh, nắm chặt cây gậy trong tay, sẵn sàng chiến đấu.

Trên thế giới này, không thể tìm thấy lão bản nào tốt như Diệt Tường nữa! Vậy là đủ rồi! Tuy chỉ trong một thời gian ngắn nhưng bọn họ đã sống vô cùng tiêu dao, khoái hoạt, như vậy, bọn họ đã thỏa mãn rồi!

Hơn trăm con Liêu Trư đang giờ cao nanh vuốt của mình lao đến ngày càng gần, hơn mười con Liêu Trư đi đầu tiên đang vô cùng ‘hào hứng’ khoe hàm răng đầy diện của mình, cứ nhìn dòng điện mãnh liệt lập lòe từ răng chúng là đủ biết chúng đang ‘hưng phấn’ biết chừng nào. Thật dã man con ngan mà! Nhưng cũng không thể trách chúng được bởi vì nhóm người này là nhóm cuối cùng trên đấu trường, chỉ cần xử lý xong nhóm này là bọn chúng có thể kết thúc công việc, báo cáo công tác. Nghĩ vậy, chúng lại tăng thêm tốc độ, nghe răng, dùng hết sức lực hướng về phía nhóm tù phạm đang run rẩy kia đâm tới. Ở trước hàm răng sắc bén, lợi hại của chúng, lũ tù nhân kia yếu ớt không chịu nổi, tưởng chừng như không chịu nổi một kích, giống như mây cộng bún thiêu!

Đột nhiên: ‘*Vuuu...!*’

Từ sau lưng mấy người tù phạm kia xuất hiện mấy quyền trục ma pháp thuộc loại đóng băng, lập tức đem mấy con Liêu Trư đang ra sức chạy nước rút ở hàng đầu tiên đóng băng lại thành mấy pho tượng băng. Nhưng không chỉ như vậy, thảm họa còn ở phía sau. Bởi vì, đám Liêu Trư còn lại theo quán tính lao thẳng về phía trước, không thể kiềm lại được đã toàn bộ đâm vào đám tượng băng ở phía trước, thế là, thi khối (thi thể đóng băng) của đồng bạn chúng văng ra khắp nơi, quân ta đánh quân mình đã để lại hậu quả vô cùng tang thương. A men!

Trong nháy mắt, một người tuổi còn trẻ bỗng nhảy ra từ đằng sau mấy người kia, trên hai tay cầm khoảng năm sáu quyền trục ma pháp, ném về phía chúng nó. Không chỉ vậy, quyền trục ma pháp trong tay hắn xuất hiện giống như ma thuật vậy, cứ hết quyền nọ ném đi lập tức sẽ xuất hiện quyền khác... Hơn nữa tốc độ ra tay của hắn cực nhanh, so với pháp sư liên phát ma pháp (pháp sư sử dụng ma pháp tấn công liên tục, sử dụng tốc độ làm ưu thế là chủ yếu) còn nhanh hơn, lợi hại hơn.

Ở giữa bầy Liêu Trư đang chạy nước rút xuất hiện đủ mọi màu sắc ma pháp từ quyền trục lóe sáng liên tục. Nhưng, chúng không thuộc một hệ cố định nào cả mà tất cả đều là vài loại ma pháp cỡ nhỏ thuộc nhiều hệ khác nhau như: phong bão, đóng băng, tuyết cầu, hỏa cầu, quả cầu tia chớp... Hết thấy giống như pháo hoa diêm lệ ở trong bầy Liêu Trư vô cùng thích thú lập lòe nổ vang, oanh tạc bọn Liêu Trư nổ banh xác pháo.

Bầy Liêu Trư vốn luôn đoàn kết nhất trí kia bị hơn mười quyền trục ma pháp oanh tạc cho rối loạn, chạy tán loạn khắp mọi nơi và đâm nhau liên tục. Cũng đúng thôi, bởi vì mấy quyền trục này không phải là ném tùy tiện mà chúng đã được Diệt Tường tính toán chuẩn thời cơ rồi mới ném ra, như vậy mới có thể làm cho đội hình vốn vô cùng chặt chẽ, thống nhất, đoàn kết của bầy Liêu Trư bị phá hỏng hoàn toàn, làm cho hơn một trăm đầu Liêu Trư hoàn toàn bị đánh lui.

Bầy Liêu Trư kia đã không còn tinh thần mà tổ chức tấn công nữa rồi. Ngoại trừ hơn mười con đầu tiên chết bất đắc kì tử do cả hai phe ra thì số còn lại đã hoàn toàn bị uy lực của quyền trục ma pháp dọa cho phát sợ, chỉ biết quay đầu chạy trốn, không dám quay đầu lại, sợ hãi co cụm lại thành một đám dưới chân tường.

Cùng lúc này, Diệt Tường cũng đã hoàn toàn kiệt sức, hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xoài trên mặt đất, may là có một đôi tay cực nhanh đỡ lấy hắn từ phía sau, Diệt Tường vô cùng kinh ngạc, đầu đầy đổ mồ hôi quay lại nhìn, là Diane Lâm.

Đạt Cổ cùng Nạp Khắc cũng sợ tới ngây người, tình cảnh vừa rồi quả là ‘ngàn cân treo sợi tóc’ mà, cây gậy trong tay Bồ Lão Khắc cũng không biết rơi xuống đất từ bao giờ.

Bao trùm toàn bộ đấu trường là bầu không khí tĩnh lặng tới đáng sợ, tất cả mọi người đều bị tình cảnh trước mắt dọa tới ngây người.

Thật lâu, thật lâu sau, khán giả trên khán đài cuối cùng cũng khôi phục thần trí, lập tức, tiếng rít gào, mắng mỏ cùng hoan hô, tất cả đều hòa cùng một chỗ.

“*Không thể đỡ được! Bọn làm bừa! Trả tiền đây, lão tử không đánh cuộc nữa!*”

” *** thú nhân, *** Liêu Trư...Ba trăm kim tệ của ta! Fuck! Lúc này ta đã nói là mấy tên tù phạm này tuyệt đối có thể lật ngược bàn thắng mà, vậy mà các người cứ ngẩn cơ!”

“Kháng nghị, trả tiền lại đây...Rõ ràng là ăn gian, là muốn lừa tiền của chúng ta đây mà!”

“Cố lên, cố lên!”

Hiển nhiên tiếng chửi bới bị đại bộ phận tiếng hoan hô át đi, điều này chứng tỏ đã có rất nhiều người ở đây đánh cược cho bọn người Diệp Tường, thực ra, thú nhân-tù phạm cũng đã từng thắng nhiều lần, bởi vậy không có gì lạ khi có nhiều người đánh cược cho phe tù phạm đến vậy. Nhưng, trận thắng bất ngờ này vẫn làm bọn họ kinh hãi không thôi.

Nhưng có người vui cũng có người buồn, điển hình là tên đang đứng ở chỗ thông đạo dẫn tới nhà tù kia: bạch hùng A Mã Tát Mãn Tế. Lúc này sắc mặt hắn trông hết sức khó coi.

“Điện hạ, chúng ta không thể để cho bọn họ thắng được! Trong trận cá cược vừa rồi chúng ta đã chi ra tận 30 vạn kim, chỉ cần đem mấy tên nhân loại đáng chết kia xử lý, thì chúng ta sẽ lập tức có quân phí ...”

Đạt Merck cũng vô cùng phẫn nộ, mắng: “Nhân loại đáng chết, tại sao trên người bọn họ lại có thể giấu nhiều quyền trục ma pháp như vậy! Mở cửa ra!” Nói xong, hắn lạnh lùng đẩy tên thú nhân bên cạnh ra.

Hóa ra trận giác đấu này là do A Mã cùng Đạt Merck hao tổn tâm sức bố trí ra nhằm kiếm thêm quân phí, và hiển nhiên là Liêu Cách cũng không hề hay biết.

Cạch!

Một cửa lồng giam khác của đầu trường chậm rãi bị kéo ra, cái cửa này là do Đạt Merck phẫn nộ mở ra, tất nhiên, mục đích của hắn rõ ràng là muốn đưa bọn người Diệp Tường vào chỗ chết.

Sau khi cửa được mở ra, từ trong lồng giam cũng chưa xuất hiện thêm bất kì một đầu ma thú nào nữa, tất cả mọi người lại yên tĩnh trở lại, rất nhiều, rất nhiều người đều cho rằng chủ trì sẽ tăng thêm số lượng Liêu Trư.

Pằng! Một khối thịt heo tán lác trước cửa lồng giam lập tức bị kéo vào, sau đó là thanh âm cấn xé vang lên không ngừng, nhưng vì lồng giam quá tối nên không một ai thấy rõ rút cục là trong lồng giam kia đang giam giữ thứ gì!

Đúng lúc này!

“Ngao!” Một tiếng sói tru vang lên từ bên trong lồng giam. Nhưng tại sao giữa ban ngày lại có tiếng sói tru? Điều này thật không bình thường. Trong đám khán giả có mấy người bắt đầu đoán xem xem đó là thứ gì và dường như đã có người đã đoán ra.

Đột nhiên, mấy đạo thân ảnh từ trong lồng giam chạy vội ra. Mười! Không! Là ba mươi, thậm chí còn nhiều hơn số đó nữa...tất cả đều là Sói. Chúng đều từ trong lồng giam này chạy vội ra, từng đạo thân ảnh đều nhanh chóng tìm kiếm qua lại những mảnh thịt người hoặc là thịt Liêu Trư vương vãi sót lại trên mặt đất.

“Màu xanh...Là lam nhãn Tật Phong Lang (là loại sói có tốc độ nhanh như gió và lông màu xanh cùng đôi mắt màu xanh)! Trời ạ! A, trận này nhất định ta sẽ thắng!” Một tên khán giả bỗng nhiên cười như điên như dại, tự tin tràn đầy tuyên bố. Một số ít người cược cho ma thú thắng khác cũng tự tin khoa trương không kém. Tuy vậy, đại bộ phận khán giả cược cho bọn người Diệp Tường vẫn tin tưởng vững chắc là bọn họ sẽ thắng, vì vậy bọn họ cũng ra sức động viên, tung hô rầm trời. Trận đấu giữa nhân-thú này quả là vô cùng đặc sắc!

Mấy con sói xanh, mắt xanh kia di động giống như gió, tốc độ của chúng nhanh vô cùng có thể sánh với phép thuật gian của pháp sư nhân loại. Diệp Tường cũng vô cùng bất ngờ, bởi vì trong dự liệu của hắn, thứ xuất hiện hẳn là đám sói xám mà đám thú binh kia cười cơ nhưng không ngờ là bọn này. Hiển nhiên, nếu so sánh thì đám kia không thể so với đám sói lam nhãn Tật Phong Lang này được bởi vì sói xanh so với sói xám không chỉ cao hơn một giai đầu mà là vài giai(cấp độ)!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 39: Thu Cả Một Ổ Ma Thú Làm Vật Sủng (Thượng)

Diệp Tường thật sự rất muốn chửi toàn bộ tông ti họ hàng, tổ tiên sư cha nhà chúng nó. Giờ trò bi ối đã đành, hạ thuốc hần cũng đành chịu, lấy nhiều khi ít hần tiếp tục chịu, giờ lại còn chơi trò luân chiến nữa. Đến giờ còn nhìn thì hần không phải là người nữa. Hơn lúc nào hết, bây giờ hần cảm thấy thật hối hận, hối đến mức muốn đâm đầu vào chần bông mà chết cho quên đời luôn đi. Thử hỏi, tại sao lúc xuyên qua hần đã kịp cầm bộ dụng cụ kia rồi sao không tiện tay cầm luôn một khẩu M14 hoặc là một khẩu AK47 chứ? Như vậy thì dù là lợn lòi hay sói xám, thậm chí cả hổ vằn, ... Diệp Tường hần đều chấp hết. Như vậy thì đâu phải sầu não như thế này. Quả thật là hổ xướng đồng thanh bị chó khinh mà.

“*Còn quyền trục ma pháp nào nữa không?*” Diane Lâm là điển hình cho câu ‘hoàng đế chưa vội thái giám đã lo’, thấy tình hình như vậy nhanh chóng nắm cổ áo Diệp Tường hỏi.

“*Lão đại, nhanh! Đám Liêu Trư còn lại kia đang chuẩn bị xông tới đây kia!*” Bồ Lỗ Khắc vội vàng chạy tới phía sau Diệp Tường, tựa hồ như hần cảm thấy chỉ có đứng đằng sau lưng người trẻ tuổi này thì cái mạng còm của hần mới có vài phần cơ hội sống sót.

Thực ra không chỉ có hai người bọn hần nghĩ vậy, mà ngay cả Nạp Khắc cùng Đạt Cổ cũng đang giương cặp mắt ‘long lanh’ của mình lên, tràn đầy hi vọng nhìn lão bản của mình, ý của bọn họ là gì thì không cần nói cũng biết.

Diệp Tường sờ sờ không gian giới chỉ (nhấn chứa không gian để đựng đồ, tương tự như túi đựng nhưng rộng và gọn hơn), sau đó móc ra quyền trục cuối cùng!

“*MK, từ khi nào trong không gian giới chỉ của ta lại thiếu nhiều quyền trục ma pháp thuộc hệ hỏa đến như vậy? Ta nhớ ta rõ ràng đã mua hơn năm mươi quyền rồi cơ mà, vừa rồi cũng mới ném hơn mười quyền gì đó, sao giờ lại...*” Diệp Tường nghi hoặc, lập tức tìm kiếm lại trong giới chỉ, nhưng, ngoại trừ nước suối ma pháp và gien huyết thanh của rồng ra thì chỉ còn một bình thuốc trung hòa, làm ổn định biến đổi, những thứ khác đã hoàn toàn ‘không cánh mà bay’, để lại mình hần bơ vơ với cái giới chỉ rỗng tuếch.

Dù sao không gian chứa của giới chỉ cũng chỉ có hạn mà Diệp Tường đã đựng hơn một nghìn bình chứa gien huyết thanh của rồng các loại, cộng thêm mấy trăm bình nước suối ma pháp nên đương nhiên là không đựng thêm được mấy thứ khác! Tuy nhiên, đang cấp bách thế này nên hần cũng quên khuấy mất điều đó. Hơn nữa, hần lại còn nhớ rõ ràng là đã mua một số lượng không ít vậy mà giờ cần tới lại không thấy đâu, điều này làm cho Diệp Tường muốn phát khùng, muốn chửi ầm lên để giải tỏa nỗi bức xúc trong lòng.

“*Khụ! Khụ! Lão bản à...Việc này...À, ừm...Hình như, trước kia thuộc hạ thường thấy Ô Ô cảm không ít quyền trục ma pháp thuộc hệ hỏa đem đi làm tiệc mừng ban đêm cùng Ba Nhĩ Bác...*”

“... ”

Trong lúc mấy người bọn họ trò chuyện thì mấy trăm con Liêu Trư còn lại cũng đã rất nhanh bị đám lam nhân Tật Phong Lang đuổi tới, cả đàn lam nhân Tật Phong Lang với số lượng đông đảo tụ hội cùng một chỗ đang nhanh chóng đuổi theo đàn Liêu Trư ở phía trước.

Trong đàn Liêu Trư đó có hai, ba con chạy chậm đã lập tức bị đàn lam nhân Tật Phong Lang từ đằng sau bỏ nhào vào cắn, xé,...Sau đó, vài tiếng kêu gào thảm thiết vang lên rồi tắt lịm. Còn lại chỉ là cảnh vài con lam nhân Tật Phong Lang đang sung sướng ‘phân chia’ chiến lợi phẩm vừa bắt được. Đối với bọn chúng mà nói, đàn Liêu Trư này chính là bữa tiệc thịnh soạn không thể bỏ qua bởi lẽ chúng đã bị bọn thú nhân kia bỏ đói quá lâu rồi, bây giờ vừa ra ngoài đã thấy mùi thịt tươi, máu tươi,...Khuyến cho dã tính của chúng bị kích phát ra hoàn toàn.

Bụi đất cuộn cuộn, tại một cái sân chỉ rộng hơn một ngàn mét vuông mà có tới hơn hai trăm đầu ma thú đang truy đuổi ma nói, khung cảnh có chút đồ sộ. Đối với Diệp Tường mà nói thì đây cũng là tiếng chuông báo tử, bởi lẽ, đã không có ma pháp quyền trục, lại bị truy đuổi trong một không gian nhỏ hẹp như thế này, tất cả chỉ có thể dựa vào tay không cộng thêm sức lực của tự bản thân để giữ lấy mạng...Điều này làm hần cảm thấy bất lực vô cùng. Chả lẽ, bọn họ không thể làm gì hơn ngoài việc ngồi chờ trở thành bữa tiệc trong miệng đàn Tật Phong Lang kia sao?

Người, đều luôn sợ chết, Diệp Tường hần cũng vậy. Cho tới bây giờ, hần vẫn luôn nghĩ và muốn sống, sống cho thật tốt, nhưng có vẻ như việc này thật khó. Từ lúc xuyên qua tới nay, hần vẫn luôn kề cận cái chết, chỉ cần sơ xảy một chút là bước chân vào địa phủ, và lần này, cũng không phải là ngoại lệ.

Bên cạnh hần, Bồ Lỗ Khắc đã sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ngã xõng xoài ngồi bệt dưới đất, quần đã ướt một mảnh, hiển nhiên là do quá sợ hãi mà tè ra quần.

“*Liều mạng thôi!*” Diane Lâm đứng sau lưng cắn chặt răng, vẻ mặt kiên nghị nắm chặt gậy gỗ trong tay, Nạp Khắc cùng Đạt Cổ trầm mặc, lặng lẽ bày ra tư thế phòng ngự, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng hi sinh tất cả. Bọn họ đang đánh cược: dùng toàn bộ sinh mệnh làm tiền cọc để đánh đổi lấy một tia hi vọng được sống sót. Trong trường hợp cửu tử nhất sinh này thì đây là con đường cuối cùng mà bọn họ có thể đi, dù là vực thẳm thì cũng phải bước tiếp tới.

Diệp Tường trầm mặc một chút, sau đó cũng nhặt một cây gậy lên, nắm chặt trong tay, đứng dậy...Nếu đã sắp chết, thì còn gì phải sợ nữa. Như vậy thì Diệp Tường hần đương nhiên cũng muốn thả tay liều mạng, bất chấp tất cả: cầu cấp thì nhảy tường, người cấp cũng sẽ nổi bão!

Khoan đã! Đợi một chút! Diệp Tường đột nhiên nhìn chằm chằm vào quyền trục đang cầm trong tay. Đây không phải là một quyền trục bình thường. Nó không phải là quyền trục có sức phá hủy mạnh như những quyền trục thuộc hệ hỏa, cũng không phải quyền có thể khống chế đối phương như quyền thuộc hệ băng...Năng lực cụ thể của nó là gì thì Diệp Tường cũng không rõ. Nhưng mà, để có được nó, hần đã tốn mất vài nghìn kim tệ. Nghe người bán nói thì nó được gọi là quyền trục khế ước, khả năng của nó cũng không có gì đặc biệt cho lắm. Ở thì, đại khái là có thể ký kết khế ước với kha khá ma thú, cũng không nhiều lắm, ít thì là vài trăm, nhiều thì là vài nghìn thôi ấy mà. Còn về phạm vi thì...Haiz, nản! Được ngàn mét thôi ấy mờ. Có vậy mà cũng mất mấy nghìn kim tệ, hần đúng là ngây thơ, lương thiện quá mà, bởi vậy nên mới bị bọn gian thương dễ dàng lừa tiền. (mấy ma pháp sư khác, nhất là mấy vị thuộc hệ thuần thú sư mà nghe thấy suy nghĩ này của hần mà không lộ da, lóc xương thì không thể giải nổi uất ức này đâu. Hần là điển hình của loại người ‘được tiện nghi còn khoe mẽ’ mà)

“Ngaoo...o...o!” Xen lẫn với tiếng sói tru là tiếng ù ù của lũ Liều Trư đang điên cuồng chạy về phía bọn người Diệp Tường.

Nạp Khắc cùng Đạt Cổ cắn chặt răng, nắm chắc cây gậy trong tay thêm vài phần, dù vậy nhưng bọn họ vẫn biết rõ là không có ích gì nhiều. Bởi vì, thân thể của bọn họ cũng chẳng còn bao nhiêu khí lực để có thể chống lại bộ dã thú kia.

Diane Lâm khẩn trương tới mức toàn thân đổ đầy mồ hôi, lúc bình thường, chưa bao giờ nàng phải như vậy cả. Chỉ cần một thanh kiếm là nàng có thể giải quyết được tương đối đối thủ rồi, nói gì đi nữa thì nàng cũng đường đường là một kiếm sĩ có giải hân hoi, nhưng hiện tại thì sao? Ngay cả một con cá cũng có thể cắn, một con rắn cũng có thể lấy tính mạng của nàng một cách dễ dàng. Thật là xấu hổ nhục mà! Lúc này đây, Diane Lâm cảm thấy vô cùng hối tiếc vì đến giờ phút này vẫn chưa thể tìm ra tung tích và cứu cha của mình. Không chỉ vậy, nàng cũng đang vô cùng hối hận, hối hận tại sao lúc trước đầu của nàng lại bị những nước, dờ hơi mà quay lại cứu tên lưu manh này để rồi bây giờ rơi vào tình cảnh nguy hiểm có thể mất mạng bất cứ lúc nào như thế này.

“Ngao!” Thân ảnh màu xanh thoáng hiện ra trước mắt bọn họ, một con Tật Phong Lang lướt qua bầy lợn, lách mình, trực tiếp lao về phía Diane Lâm. Đường như nó cảm thấy nhân loại này so với mấy con lợn kia thì ngon hơn, thơm hơn, nhiều thịt hơn, bởi vậy nên nó chọn nhào tới phía Diane Lâm.

Diane Lâm cắn răng, nhắm mắt, dùng sức lực cuối cùng của bản thân nhấc cây gậy trong tay lên, chuẩn bị liều mạng. Thực ra, không cần ai nhắc nhở thì chính nàng cũng biết lúc hành động này là vô ích. Bởi vì, ngay lúc này, chỉ cần một con gió hơi lớn một chút thổi qua là cây gậy trong tay nàng sẽ rơi xuống đất bất cứ lúc nào. Thử hỏi, như vậy thì hành động kia còn có tác dụng gì?

Nhưng mà, dù là vậy đi nữa thì cũng phải chống cự tới phút cuối cùng. Đây không chỉ là vì tính mạng mà còn là vì lòng tự tôn. Ngay lúc Diane Lâm đã chuẩn bị tốt cả về thể xác và tinh thần thì đột nhiên cảm thấy có người từ phía sau kéo người nàng. Diane Lâm kinh ngạc mở mắt ra xem, lại là hân, vì sao? Vì sao hân lại một lần nữa đứng chắn trước mặt của nàng như vậy? Vì sao nam tử không hề có chút quan hệ nào với nàng lại hết lần này tới lần khác đứng chắn trước mặt nàng, bảo vệ nàng như vậy?... Là vì cái gì? Diane Lâm không ngừng thắc mắc, chợt cảm thấy có một dòng nước ấm áp lặng lẽ chảy khắp thân thể của nàng, không ngừng sưởi ấm cho nàng, xua tan đi nỗi sợ hãi. Nghĩ đến việc có một người sẵn sàng hi sinh để bảo vệ cho mình Diane Lâm cảm thấy vô cùng cảm động, chợt thấy sống mũi cay cay, một tầng sương mù giăng đầy trước mắt.

Choang! Một đạo bạch quang bỗng nhiên tách ra từ trong tay Diệp Tường, đây là một quyền trực vô cùng bình thường, dải băng màu xanh dùng để cố định quyền trực bị Diệp Tường kéo đứt, lập tức, từ trong đó bắn ra ánh sáng so với ánh sáng giữa trưa của mặt trời còn muốn chói mắt, sau đó quyền trực bắt đầu bốc cháy, đường vân từ trên mặt giấy mạ vàng bỗng nhiên bắt đầu bạo liệt, hào quang vạn trượng từ bên trong ầm ầm toát ra, sau đó bắt đầu lan tràn, bao phủ toàn bộ đấu trường...

Tất cả mọi người, từ người xem đến tù phạm ở bên kia thông đạo, thậm chí ngay cả A Mã, Đạt Merck đang chăm chú theo dõi cũng đều bị ánh sáng này chiếu làm cho chói mắt, vội vàng đưa tay lên che, bởi vậy mà bọn chúng đã bỏ lỡ, không có cách nào nhìn rõ việc đang xảy ra trong luồng ánh sáng kia...

Yên tĩnh! Cả đấu trường lại lần nữa rơi vào trầm mặc.

Sau đó, luồng ánh sáng chói mắt lạ kì kia chậm rãi tán đi, tất cả mọi người cũng chậm rãi thả tay xuống, muốn nhìn cho rõ xem rút cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

Vuuuu! Một hồi gió thổi từ hướng ngược lại mà đến, cuốn tung bụi đất trên đấu trường khiến cho người xem trong một khoảng thời gian ngắn không có cách nào nhìn rõ xem vừa rồi ở phía dưới đã có chuyện gì xảy ra!

Bụi dần dần tán đi, chỉ còn có duy nhất áo choàng của Diệp Tường là vẫn đang bị thổi tung lên phần phật. Nhưng, đó không phải là điều khiến cho mọi người kinh dị mà điều khiến cho tất cả mọi người cảm thấy khiếp sợ chính là...! Cả đàn Tật Phong Lang cùng với Liều Trư, tất cả đều đồng loạt quỳ rạp trên mặt đất. Trên trán của hơn hai trăm đầu ma thú không hiểu từ lúc nào đều cùng hiện ra một loại đồ án màu đỏ như máu trông vô cùng kì dị.

Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này kinh người đều chết đứng ngay tại chỗ, cảm giác như toàn thân đều đã hóa đá, ngoại trừ hít thở ra thì không thể làm gì hơn được. Thật không ngờ rằng người trẻ tuổi này lại sở hữu quyền trực từ thời thượng cổ đã mất tích từ lâu: quyền trực ma pháp có ghi lại khế ước với ngàn vạn sùng vật!

Đáng sợ thật! Chỉ loáng một cái hân đã có thể thu phục hơn hai trăm đầu ma thú, như vậy mà không đáng sợ thì thử hỏi còn gì đáng sợ hơn nữa? Đặt giả thiết nếu hân không sử dụng ở đây, không dùng với Liều Trư và Tật Phong Lang mà đi tới đảo Hòa Vân ký kết khế ước với đám rồng già ở đó, như vậy, ở đại lục Đa Á này, hân không phải là bá chủ thì còn ai có thể sánh với?

Có phải Diệp Tường cũng đang nghĩ như vậy? Không! Giờ phút này, Diệp Tường hân có suy nghĩ còn đáng sợ hơn rất nhiều. Hân đang nghĩ tới hình ảnh sau khi cải tạo, tiêm gen huyết thanh của hơn một nghìn con rồng mà hân thu thập được vào đám Liều Trư, Tật Phong Lang thuộc tứ giai kia, không biết sau khi biến dị xong, chúng sẽ biến thành cái dạng gì nhỉ?

Rất đáng sợ, rất...sương! Giờ phút này, Diệp Tường không nhìn được nhếch khóe môi lên tạo thành một nụ cười phi thường tà ác! Ác ma trong hân đã hồi sinh. Hân lại một lần nữa khôi phục thành hình dạng của kẻ cuồng sinh hóa.

Bên kia thông đạo dẫn đến nơi giam giữ đám tù phạm, A Mã đương nhiên biết rõ vừa rồi đã xảy ra việc gì. Hân biết rõ là Diệp Tường đã ký kết thành công khế ước với ma thú!

“Điện hạ, nhanh, mau phái người ra ngoài bắt lấy bọn họ! Không thể để cho bọn họ chạy thoát được!” A Mã bắt đầu lo lắng.

Đạt Merck vùng chiến chùy của mình lên, lập tức, từ sau lưng hắn, một chi quân đội thú binh với số lượng không nhỏ nhanh chóng xuất ra binh khí của mình, chuẩn bị lao ra chế phục bọn người Diệt Tường.

Chính là...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 40: Thu Một Ô Ma Thú Làm Vật Sủng (Hạ)

“ÁM!” Một tiếng nổ lớn vang lên, cứ điểm rung động dữ dội.

Thú binh canh cửa vẫn còn đang ngơ ngác, chưa kịp hiểu xem đã và đang xảy ra chuyện gì thì từ trong đường hầm nối với nhà tù bỗng nhảy ra một thân ảnh, mượn lực từ hai bên vách tường di chuyển liên tục, thân hình phi thường nhanh nhẹn. A Mã kinh ngạc nhìn chăm chú vào người mới tới này, không, thay vì nói là người thì nên gọi là hồ li tinh mới đúng!

Thú binh nhanh chóng quơ lấy binh khí, hướng về phía hồ li tinh xinh đẹp, thanh thuần kia tấn công.

Viuuuu—

Một hồi ám khí giống như mưa kịch liệt phóng tới, một mảng lớn thú binh lập tức rầm rầm ngã xuống, đi đòi nhà ma.

“Không ngờ nữ hồ li của tộc Tạt Kéo Tạt lại dám tới cứ điểm Hồng Lưu của chúng ta à? Hừ! Muốn chết thì ta sẽ cho à toại nguyện!” A Mã vừa dứt lời, lập tức phi thân, chuẩn bị công kích đối phương. Từ hai tay của hắn cùng lúc đó đột nhiên hiện ra móng vuốt màu đen trông vô cùng sắc bén.

Xoạt! Choang! Móng vuốt của A Mã dễ dàng phá nát vách tường làm từ loại đá cứng nhất dễ như phá nát miếng đậu hũ, từ trong đám bụi bặm mù mịt đó, có thể mơ hồ trông thấy từ móng vuốt kia tỏa ra ánh sáng màu đỏ như máu, trông vô cùng khủng bố.

Nhưng đối phương cũng không đại đột mà đối đầu trực tiếp với hắn, người đó bắn ám khí về phía A Mã. Sau đó, lập tức xoay người, đập vào góc tường nhảy lên cao, tránh thoát khỏi đợt công kích đầu tiên từ A Mã. Hai thú nhân, dùng tốc độ mà lấy mất thường không thể nào theo dõi được, cùng sử dụng quyền cước tại đường hầm hẹp hồi truy đuổi, chiến đấu kịch liệt....

Từ một hướng khác, Đạt Merck mang theo một nhóm thú binh chạy tới trên đấu trường giác đấu, nhưng, đúng lúc đó, từ trên không trung của đấu trường đột nhiên xuất hiện một gã phong kỵ sĩ.

Đạt Merck giờ chùy, hướng thẳng về phía Phong Long kia ra hiệu, lập tức hơn mười tên thú binh trên đấu trường giương lên cung tiễn... Xoạt, xoạt! Một trận mưa tên như vũ bão nhắm thẳng về phía Phong Long trên không trung lao tới.

Viuuuu...

Ngaoooo! Phong Long kia trúng tên, kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó thân hình chao đảo, nghiêng nghiêng ngã ngã xuống đất. Lập tức, từ trên lưng Phong Long nhảy xuống một người!

Khán giả ngồi trên khán đài tại thời điểm phát sinh hỗn loạn đã chạy sạch, không còn một mảnh, mà đám thú nhân trên tường thành vừa bắn tên vừa rồi thấy vậy đã lập tức rút cung tên ra, chuẩn bị đối phó với người vừa nhảy xuống từ Phong Long này.

Nhưng, chưa kịp làm gì thì bọn họ đã bị một đạo hàn quang sáng ngời tấn công.

Phốc ——Vài đạo thanh âm như vậy vang lên liên tục, sau đó, đầu của năm, sáu tên thú nhân rơi xuống, lăn tròn trên mặt đất, thân mình hùng tráng còn lại của chúng từ trên tường thành cao vút của đấu trường âm ầm ngã xuống, ‘hạ cánh an toàn’ trên sân đấu.

Đám thú nhân khác thấy vậy bèn vội vàng phản ứng lại, giờ cung tên trên tay lên chuẩn bị nhắm vào người, không, là nhắm vào hồ ly tinh kia bắn tới! Nhưng mà, quang mang chói mắt lại một lần nữa hiện ra, sau đó, đầu của bọn chúng cũng bất hạnh như đồng bạn, rơi xuống, lăn tròn trên mặt đất. Hắc ám là thứ cuối cùng bọn họ thấy trước khi ý thức vĩnh viễn rời khỏi bọn chúng.

Cầm loan đao hình tròn (giống bun-mê-răng) đầy máu mới bay trở về, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vài phần lạnh nhạt của Cát Vi trầm xuống, hiện lên vài phần ghét bỏ, nhanh chóng lau sạch loan đao của mình rồi lập tức nhảy lên, xoay người, hạ xuống trước mặt Diệt Tường.

Dù biết tình hình hôm nay không thích hợp để cứu người cho lắm, nhưng...Nàng vẫn quyết định tới cứu. Bởi vì chỉ có trời mới biết được vị đại vương từ thú nhân này có thể bắt chọt nổi điên đem bọn người Diệt Tường đi ‘làm thịt’ hay không? Để đề phòng bất chắc, nàng đã gửi thư cầu cứu rồi, nhưng mà... Haizzzz! Hết thấy vẫn phải trông chờ vào ông trời thôi.

“*Ta muốn giết ngươi!*” Đạt Merck rít gào một tiếng, sau đó, thân hình cao lớn của hắn giống như một mũi tên lao vọt về phía trước.

“*Rầm!*” Đồi chùy đại trường của Đạt Merck đập xuống đất tạo thành một hố to nhưng hoàn toàn không trúng mục đích mà hắn mong muốn. Đối phương đã biến mất không thấy bóng dáng, ngay cả vạt áo của hắn cũng không thấy tung tích đâu cả. Đạt Merck ngó dáo dác khắp bốn phía, nhưng vô ích. Bỗng, hắn cảm thấy có một đạo Hàn Phong đang nhanh chóng hướng về phía cổ hắn quét tới.

“*Đinh!*” Tiếng binh khí va chạm vang dội, hoa lửa văng ra khắp nơi.

Cát Vi nhẹ nhàng hạ thân thể xuống đất, nhưng lập tức bị chiến chùy của đối phương ngăn cản lại. Loan đao cũng bị hắn đánh bay đi. Trên khuôn mặt lãnh đạm của Cát Vi lập tức thêm vài phần nghiêm túc cùng sát khí, đồng tử co rút lại, giờ tay đón loan đao quay trở lại, sau đó xoay người, nhảy lên,...

Chiến chùy của Đạt Merck lại một lần nữa chậm một bước, đập trúng đúng vị trí mà đối phương vừa đứng nhưng chủ thể thì đã kịp rời đi ngay trước đó một giây khiến cho hắn tức điên lên. Ầm! Lại là một hồi bụi đất tung bay nữa nhưng vẫn chưa đạt được mục đích mà Đạt Merck mong muốn, lại một lần nữa Đạt Merck tức tối kéo dây xích nối liền với chiến chùy đem nó kéo trở về.

“*Leng keng...*” Loan đao sắc bén cùng chiến chùy uy mãnh tiếp tục đối chiến gay gắt, khiến cho hỏa quang bắn ra bốn phía.

...

Nói thật, đây là lần đầu tiên Diệp Tường thấy sự đáng sợ của Đạt Merck, mặc dù hắn là một thú nhân cao lớn, thô kệch, nhưng, thân thủ của hắn vẫn nhanh như chớp, các chiêu thức của hắn không chỉ nhanh mà còn mang sức mạnh kinh người. Cứ nhìn cách hắn vung hai quả đại chùy không lồ kia một cách nhẹ nhàng, linh hoạt tựa như én liệng là đủ biết sức lực của hắn kinh người cỡ nào. Không biết vì sao, bỗng nhiên Diệp Tường cảm thấy vô cùng lo lắng thay cho Cát Vi.

“*Chạy!*” Cát Vi vừa hạ xuống đất, thừa dịp đối phương đang thu hồi vũ khí chuẩn bị tấn công liền quay lại hướng về phía Diệp Tường hô lên một câu.

“*Phanh!*” Cát Vi vội vàng xoay người qua, giờ lên loan đao ngăn chặn một thanh chiến chùy bay tới. Tuy nhiên sự chênh lệch về sức vóc quá rõ ràng khiến cho thân hình mảnh mai kia không khỏi run rẩy một chút, từ khoe miệng nàng trào ra một vệt máu, hiển nhiên là đã bị nội thương không nhẹ.

“*Rầm!*” Đúng lúc đó, vách tường của đấu trường giác đấu bị vật gì đó đập tan thành từng mảnh nhỏ bay khắp nơi. Từ nơi đó xuất hiện mấy chiến sĩ Hồ Tộc thuộc tộc Tạp Kéo Tạp đang cùng đám thú binh chiến đấu, có thể thấy, hành động cứu viện lần này, Cát Vi cùng tiểu đội của nàng đã liều chết để tới ứng cứu.

Diệp Tường hồi phục lại tinh thần, lập tức ra lệnh cho hơn hai trăm ma thú: Liêu Trư cùng Tật Phong Lang mà hắn vừa mới kí khế ước tấn công.

Rầm... Lấy hơn trăm con Liêu Trư cầm đầu, một trận công kích kinh thiên động địa đã diễn ra khiến cho toàn đấu trường như nổ tung.

Mấy tên thú binh đang chen chúc tiến tới tiếp viện tức thì bị một màn này dọa cho sợ ngây người. Cũng không thể trách được bọn chúng, bất kì ai chứng kiến cảnh hơn trăm con Liêu Trư đang rầm rập xông về phía mình cộng thêm trên răng nanh còn lóe điện liên tục mà tuyên bố không sợ thì mới là không thể tin được. Không chỉ vậy, hơn trăm con lam nhân Tật Phong Lang cũng đang tích cực từ đằng sau bày Liêu Trư hung mãnh, đông đảo kia vọt qua nhẹ nhàng, bay qua tấn công đám thú binh càng khiến cho cảnh tượng trở nên kinh hoàng hơn.

Đội ngũ này quả thật rất cường đại. Diệp Tường bị Diane Lâm tóm cổ ngồi im trên lưng một con lam sắc Tật Phong Lang, tương tự như vậy Đạt Cố cũng tự mình tóm lấy một con rồi ngoan ngoãn ngồi trên lưng nó. Nạp Khắc cũng vậy, có điều, hắn bận rộn hơn một chút bởi vì ‘lòng thương người trời dẫy’ - trong hoàn cảnh như vậy hắn không đang tâm bỏ Bô Lỗ Khắc lại một mình, cho nên giờ đây, hắn phải có trách nhiệm với ‘đứa con’... à nhầm, với cái đuôi, không, không đúng, là với người gắp nạn chứ nhỉ...

“*A... Chạy mau...*”

“*Ừ ừ...*”

Một hồi run rẩy kịch liệt đang bùng nổ. Nhưng lúc này không phải là do sợ hãi mà là do hưng phấn mà ra. Thử hỏi, chứng kiến cảnh hơn hai trăm ma thú thể như thủy triều, mãnh như sài lang đang lao nhanh công kích địch nhân của mình đồ sộ, hoa lệ như vậy không hưng phấn sao được.

Vốn Diệp Tường định cứ như vậy mà trốn thoát nhưng, khi hắn nhìn lại thấy Cát Vi bị Đạt Merck đập bay giữa không trung, trong nội tâm hắn bỗng nhiên cảm thấy hơi hơi do dự cũng không đành lòng...

“*Đi, tới cứu nàng!*” Diệp Tường kiên định ra lệnh, không đợi Diane Lâm trả lời, cũng không hiểu lấy khí lực từ đâu ra mà bỗng dưng ôm chặt cổ của Tật Phong Lang, lập tức quay đầu hướng về phía Cát Vi đang rơi tự do như lá rụng mùa thu chạy vọt qua.

Xoạt! Tật Phong Lang dùng tốc độ nhanh nhất thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp thân ảnh đang rơi tự do kia. Diệp Tường vội vàng đỡ lấy thân thể mềm mại đang rơi kia, nhưng, cùng lúc đó, một chiếc chiến chùy cũng vừa lúc bay tới!

“*Ầm ầm!*” Cái chùy bay này đập trúng tường đá ở ngay bên cạnh, khiến cho ba người khốn đốn một phen. Bởi vì là ba người cùng cười nên tốc độ của lam sắc Tật Phong Lang hơi hơi giảm sút, may mắn là con sói này khá lớn, nếu không khó mà chở được cả ba người chứ đừng nói tới chuyện còn phải né tránh đá rơi.

Nhờ vào sự linh hoạt của Tật Phong Lang mà bọn họ tránh thoát được một kiếp nhưng đúng lúc đó, một cái chùy lại tiếp tục gào thét mà đến.

“Rầm”

Lần này Tật Phong Lang không kịp né tránh, bị cái chùy chết tiệt kia đánh trúng, lập tức bị đánh rơi vào trong một cái giếng cổ ở trong đường nhỏ nối liền với nhà ngục.

Ba người cùng một đầu lang rơi ‘tôm’ một tiếng, sau đó chìm vào trong làn nước xanh biếc, lạnh buốt. Diệp Tường vội vàng nín thở, nhưng, một hòn đá rơi xuống sau không biết có thâm cừu đại hận gì với hắn không mà đúng lúc đập trúng đầu hắn khiến cho hai mắt hai mắt tối sầm, lập tức mất đi ý thức...

“A... Hồn dân! Các người tiếp tục đuổi theo cho ta, còn các người, lập tức lấy đá lấp kín miệng giếng này lại!” Đạt Merck ra lệnh xong bèn hướng về phía bọn người Nạp Khắc chạy trốn đuổi theo...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 41: Rừng Cây Dưới Mặt Đất (Thượng)

Hắc ám bao trùm. Thế giới vốn ồn ào, náo động này khi không có lấy một tia ánh sáng như lúc này đã mất đi sức sống vốn có của nó, thứ duy nhất còn lại trong bóng đêm, chỉ là vài tiếng tim đập chứng minh cho sự sống vẫn còn tồn tại.

Diệp Tường đang ngủ, ngủ rất say. Hắc ám vô biên vô hạn đã đem ý thức của hắn chôn vùi triệt để. Lúc này, Diệp Tường hoàn toàn quên đi mọi thứ, không muốn quan tâm tới bất cứ thứ gì, hắn chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi vô cùng, muốn ngủ để quên đi sự mệt mỏi đó. Ở trong mơ, hắn nhớ tới cuộc sống trong quá khứ ở thế giới hiện đại, lúc mà hắn vẫn còn ở trên ghế nhà trường. Lúc ấy, hắn thường hay ngồi trong quán sủi cảo Đông Bắc ở gần trường học, tay cầm một chiếc thuốc lợn lờ khói đang hút dở, nhìn khách nhân ra vào, nhìn những người bán hàng luôn mỉm cười, nhìn những chiếc xe hơi đắt tiền qua lại trên đường cái nhộn nhịp thông qua cửa kính trong suốt,...Ngoài ra còn nhìn rất nhiều thứ khác, hết thấy đều là quen thuộc như vậy...

Nhưng ..Lúc này, Diệp Tường không nghe thấy âm thanh xung quanh như trước, thậm chí hắn còn cảm thấy bản thân vô cùng lạc lõng, cùng cảnh vật, sự việc, con người ở xung quanh có gì đó không phù hợp, giống như, hắn là người vô hình trong suốt luôn bị ngăn cách với thế giới này...

Tách! Một giọt nước nhỏ trên trán hắn. Diệp Tường giật mình, ngẩng đầu muốn kiểm tra một chút xem tại sao trong quán sủi cảo này lại có nước rơi xuống, chẳng lẽ quán bị dột sao?

Tách! Tách! Tách! Một giọt, hai giọt, ba giọt,...Lần lượt rơi xuống vô cùng có qui luật, sau đó, cảm giác mát mẻ truyền ra khắp cơ thể. Trong mơ hồ, Diệp Tường cảm giác dường như có người đang lay động, không ngừng gọi hắn.

Tách! Tách! Lại một giọt nước nữa rơi ở trên mặt Diệp Tường, thế giới trong mộng của Diệp Tường bắt đầu vận vẹo, xoay tròn, ngay sau đó, hắn bị hút vào trong cái vòng tròn chóng mặt đó.

...

‘A!’ Diệp Tường hét to một tiếng, đột nhiên tỉnh lại. Mồ hôi đổ khắp toàn thân khiến cho y phục hắn ướt đẫm, không đúng, chính xác hơn là toàn thân hắn vốn đã ướt sũng rồi, bởi vì hắn nhớ bản thân đã rơi xuống một cái giếng mà. Toàn thân hắn hư thoát. mệt mỏi, mềm nhũn, không còn chút sức lực, ngồi thờ gáp, hắc ám bao phủ khắp bốn phía đồng thời cũng bao phủ luôn tầm mắt của hắn.

“Lưu manh!” Một tiếng nói quen thuộc gọi hắn, tiếp theo từ trong bóng tối bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng xanh chiếu sáng cảnh vật xung quanh, Diệp Tường bị chói mắt bèn nghiêng đầu, đưa tay lên che mắt, ngăn chặn thứ ánh sáng đột nhiên xuất hiện này.

Có tiếng bước chân rất nhỏ từ từ tiến lại gần hắn, Diane Lâm cầm tinh thạch màu xanh để gần sát Diệp Tường, sau đó, nàng duỗi bàn tay nhỏ bé áp vào trán Diệp Tường.

Diệp Tường hơi giật mình, bới rối gờ tay lên nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại kia, hành động này khiến cho Diane Lâm ngây ngẩn cả người, quên cả phản ứng để mặc cho Diệp Tường tùy ý kéo tay qua, nhẹ nhàng đưa từ trên xuống dưới, khẽ khàng vuốt ve toàn bộ gương mặt Diệp Tường. Khóe miệng Diệp Tường hơi nhếch lên thành một nụ cười tà ác, xấu xa, hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào mỹ nữ mặt đỏ đang thất thần này.

“Khụ, khụ...” Bên cạnh, Cát Vi khẽ ho khan hai tiếng, cố ý cắt đứt hai người đang ân ái này.

Diane Lâm giật mình tỉnh lại, vội vàng rút bàn tay thon dài mảnh mai của mình về, nhưng mà, Diệp Tường đâu có lí nào lại dễ dàng buông tha cho con thỏ kia như vậy? Dù là con thỏ ấy đang bị kính hãi, có thể sẽ cắn người. Nhưng không sao, *‘thành quý thì cũng phải làm quý phong lưu’* mà. Nghĩ vậy, hần lại duỗi tay ra, bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang định rút về kia, hành động đột ngột này làm cho Diane Lâm không kịp đề phòng, lập tức, cả người đều bị Diệp Tường lôi vào trong ngực, hình thành tư thế ôm nhau vô cùng mập mờ.

Diane Lâm hơi chau mày lại, nâng mắt nhìn gương mặt hơi chút đắc ý vì thực hiện được gian kế ở dưới ánh sáng màu xanh chiếu rọi kia trông càng lưu manh hơn. Trong vô thức, nàng nghĩ tên lưu manh này cũng hấp dẫn đấy chứ! Dù lí trí luôn tự nhủ rằng không thể để cho hần chiếm tiện nghi, nhưng ... Nàng lại không thể đứng dậy, cũng như không thể có bất cứ hành động phản kháng nào khác.

Diệp Tường nở nụ cười xấu xa, hai tay ôm chặt eo nhỏ của mỹ nhân, càng ngày càng chặt, trong đầu hần đang đắc ý nghĩ, nếu tên tiểu bạch kiểm Lôi Khắc Tư kia mà thấy mình ôm nữ nhân mà hần yêu mến, không biết sẽ tức giận như thế nào nhỉ! Chắc là, sẽ rất thú vị đấy! Hắc hắc! Á, sao thân thể nữ nhân này mềm mại thế nhỉ? Cảm giác khi ôm thật thoải mái, dễ chịu như nằm đệm êm đắp chăn lông mềm mại í nhỉ! Diệp Tường vô cùng thỏa mãn, khẽ nhắm mắt lại hưởng thụ, thậm chí còn gác cằm lên vai Diane Lâm, cách một lớp áo mỏng khẽ dụi dụi giống như một con mèo làm nũng, thập phần hưởng thụ, khá đáng yêu, nhưng từ góc độ của người bên ngoài nhìn vào thì đó lại là một hành động vô cùng háo sắc, vô cùng... vô sỉ.

“Khu! Khu!” Nữ hồ ly Cát Vi ở bên cạnh lại một lần nữa cất tiếng ho khan, dường như âm lượng còn lớn hơn lần trước, tiếp theo, xoay người sang chỗ khác. Diệp Tường tò mò quay sang nhìn, dựa vào ánh sáng tỏa ra từ lục sắc ma tinh (thủy tinh ma thuật màu xanh), hần trông thấy mặt của nữ hồ ly kia đỏ bừng, xem ra nữ hồ ly này vẫn còn là một thiếu nữ trong trắng, thơ ngây, chưa hiểu chuyện đời rồi, thật bất ngờ, Diệp Tường xấu xa nghĩ nghĩ.

Vốn Diệp Tường muốn giả vờ như không nghe thấy gì cả, nhưng âm thanh cứ to dần đều làm hần hơi chút khó chịu. Phải biết rằng, không khí ‘lãng mạn’ mờ ám như vậy đâu dễ gì có được, lúc này mà bị cắt đứt người chịu thiệt chỉ có hần mà thôi. Hơn nữa có ‘đậu hũ’ miễn phí như vậy, tội gì không ăn, mà nhắc tới mới nhớ... Ừm... Không biết nữ nhân này dùng loại nước hoa nào thế nhỉ, sao càng ngửi càng thấy quen như vậy?

Diane Lâm vội vàng đẩy Diệp Tường từ trong ngực ra, sắc mặt đỏ bừng, gờ tay lên định cho Diệp Tường một cái tát, nhưng mà, bàn tay mới vung đến một nửa lại dừng lại, cuối cùng chỉ khẽ nhủ mảy máng một câu: *“Lưu manh! Hừ!”* Mãng xong, vội vàng đứng dậy bỏ đi.

Diệp Tường căn bản cũng không ngờ là nữ nhân này vừa rồi mới chuẩn bị cho mình một cái tát, vì vậy trong đầu hần lúc này chỉ nghĩ đến mùi nước hoa trên người Diane Lâm, là mùi hoa Tử La Lan (violet) rất dễ chịu...

“Diane Lâm... Cô... Mùi thơm trên người cô có phải là mùi của hoa Tử La Lan không?” Câu đầu tiên mà Diệp Tường nói từ lúc tỉnh lại tới giờ không phải là hỏi tình hình xung quanh hay tình trạng lúc bấy giờ mà không ngờ lại là đi hỏi tung tích, danh tính mùi nước hoa trên người đối phương, điều này chứng tỏ điều gì?

“Người...” Lúc này, Diane Lâm không còn kìm chế được bản thân nữa, nổi giận đùng đùng, gờ tay lên chuẩn bị quét tới, nhưng mà, Diệp Tường nhanh tay nắm lấy cổ tay nàng trước, cái mũi lại tiếp tục hít hít, làm động tác đánh hơi như một con cún, tiếp tục khám phá hương vị mà nó đang quan tâm. Đứng rồi! Cuối cùng, Diệp Tường cũng nhớ ra xem đã từng ngửi thấy mùi hương này ở đâu.

“Cô! Chính là cô! Ta nhớ ra rồi! Hắc hắc!” Diệp Tường cười thập phần dâm dăng, trong đầu lại tiếp tục tái hiện hình ảnh phiếm tình đêm đó-cái đêm mà tay hần vô tình chạm tới cổ tiên, cảm giác vô cùng sung sướng... Vừa nhớ tới, Diệp Tường vừa vô ý nuốt xuống một ngụm nước miếng nhìn nhìn vào bộ ngực đang bị bộ quần áo ướt sũng dẫm chặt kia, thầm mong bản thân là bộ quần áo đó.

“Cô cái gì mà cô? Đồ lưu manh! Vẫn còn nhìn sao?” Phần nộ gào thét xong, tay kia tiếp tục hướng về phía gò má Diệp Tường đánh tới.

“Bắt được rồi!” Diệp Tường gờ tay kia lên tiếp tục bắt được cổ tay đang định đánh hần của nàng, về mặt Diệp Tường càng ngày cười càng dâm dăng hơn, nhìn nàng chăm chú. Ừm, có lẽ nàng không nhớ rõ nên mới phản ứng như vậy, vì vậy, Diệp Tường rất ‘tốt bụng’ nhắc nhở nàng: *“Đêm không trăng không sao đó... Long trào thủ...”*

“Người... Đồ lưu manh!” Quả nhiên, sắc mặt Diane Lâm bỗng chốc đỏ bừng, cố gắng hết sức tránh thoát khỏi vòng tay của Diệp Tường.

“Ha ha, quả nhiên kẻ lên vào phòng ta đêm hôm đó là cô! Cô chính là nữ tặc nhảy cửa sổ chạy trốn kia!” Diệp Tường vô cùng sung sướng lật tẩy bí mật của Diane Lâm.

“Ta không biết người đang nói gì cả!” Diane Lâm không giãy thoát được khỏi tay của người này, bèn lựa chọn dứt khoát phủ nhận, quay đầu không thèm để ý tới tên lưu manh này. Tất nhiên, làm như vậy một phần cũng là vì nàng ngượng ngùng, bởi vì, nàng vẫn còn nhớ rõ đêm mà gã lưu manh kia vừa nhắc tới, đêm hôm thẹn mà nàng bị hai bàn tay lơn của gã sàm sờ, cứ mỗi lần nghĩ lại là lại thấy vô cùng tức giận. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại. Thực ra lỗi cũng không phải do mình Diệp Tường, cũng chỉ có thể trách chính mình lúc trước suy nghĩ quá đơn giản, cứ nghĩ rằng sẽ dễ dàng trộm được bí kíp không chế ma thú của hần nên mới khinh thường như vậy. Kết quả là bị Diệp Tường phát hiện, hơn nữa còn bị hần chiếm đại tiện nghi, đã ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc nữa, xui xẻo không chịu nổi.

“Này! Các người còn định liếc mắt đưa tình tới lúc nào vậy?” Bên cạnh, Cát Vi thực sự không thể tiếp tục nhìn cảnh như vậy nữa, mặc dù bây giờ là cảnh tối lửa tắt đèn, nhưng mà, nàng vẫn còn ở đây nhá, vậy mà hai người lại làm lơ nàng đi, coi như người vô hình, hoàn toàn không thèm quan tâm tới cảm nhận của người xem! Thế này mà còn có thể nhìn thì thế nào mới không thể nhìn nữa đây.

Q.3 - Chương 42: Rừng Cây Dưới Mặt Đất (Hạ)

“*Khụ! Khụ! Khụ...!*...” Đến tận lúc này Diệp Tường mới không cam lòng buông bàn tay nhỏ bé của Diane Lâm ra, giả vờ ho khan để khỏi xấu hổ, nhưng chỉ có trời mới biết được liệu hắn có thực sự xấu hổ, đỏ mặt hay không bởi vì chỗ này qua tối nên việc này đã vô tình thành một bí ẩn vĩnh viễn không người biết, tất nhiên, ngoại trừ đương sự ra.

“Ồ..ờ, chỗ này... *tối nhỉ!*” Diệp Tường sờ sờ ngón giữa, thật may, không gian giới chỉ thân yêu của hắn vẫn còn ở đó. Kết quả này làm hắn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, nhẹ thở phào một hơi. Cũng đúng thôi, bởi vì chiếc nhẫn này chứa tất cả gia sản của hắn mà, toàn bộ số nước suối ma pháp cùng các bình máu chứa gien rồng quý giá hắn đều để trong chiếc nhẫn này, nếu bị mất thì Diệp Tường hắn sẽ sạt nghiệp, phải ra đầu đường mà ở, thành kẻ ăn xin, như vậy thì hắn thà kiếm cái chần bông rồi đập đầu vào đó chết đi còn hơn.

“*Đây là đâu?*” Nhờ vào ánh sáng mà ma tinh tỏa ra, Diệp Tường có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh. Hắn chậm rãi đánh giá khắp bốn phía nhưng bởi vì ánh sáng không đủ nên Diệp Tường dù cố gắng cách mấy vẫn không thể phát hiện đây là nơi nào. Đúng rồi! Lúc đó, con sói xanh mà hắn cười bị một tảng đá đập trúng rồi rơi xuống một cái giếng cổ, nhớ tới đây, Diệp Tường bèn vội vàng sờ sờ cái gáy của mình, quả nhiên, một quả ổi lớn ở đó đã chứng minh cho sự hiện diện của ‘thời khắc lịch sử’ kia. Diệp Tường cảm thấy vô cùng chán nản.

“*Không phải chúng ta rơi xuống giếng sao? Tại sao lại không bị ướt...?*” Diệp Tường cau mày suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra chỗ kì quái của vấn đề này.

“*Nước trong giếng cổ thông với nơi này!*” Cát Vi trả lời ngắn gọn, giải đáp thắc mắc cho Diệp Tường xong bèn cầm ma tinh đi lòng vòng, sau đó chỉ vào hồ nước vẫn đang nổi sóng bập bềnh ở bên cạnh. Không biết có phải vì bị ánh sáng màu xanh của ma tinh chiếu vào hay là do màu sắc của nó vốn thể mà nước hồ cũng mang màu xanh tuyệt đẹp khiến người xem phải ngỡ ngàng. Diệp Tường đứng trên một tảng đá cách đó không xa, nhưng cái gáy bị đập đau điếng của hắn khiến cho hắn không có chút tâm trạng nào để đi nghiên cứu vấn đề này cả, mặc dù hắn cũng rất tò mò muốn biết rõ.

“*Là nước...Đưa chúng ta tới đây!*” Diane Lâm vẫn còn hơi ngượng ngùng trả lời hắn.

Diệp Tường không để ý tới sắc thái ngượng ngùng cùng ẩn ý trong câu trả lời của Diane Lâm, thần kinh thô bám chặt lấy vấn đề: “*Nhưng mà, ta nhớ là ta bị tảng đá đập bất tỉnh... Sau đó rơi xuống nước...Sau đó nữa là uống rất nhiều nước giếng...! Tại sao bị như vậy mà ta còn không chết đuối nhỉ?*”

“*Chúng ta...Giúp người...Độ khí (hô hấp nhân tạo)...*” Diane Lâm vô ý thức đưa tay lên che miệng lại, vô cùng hối hận mình tại sao lại nhanh miệng như vậy?

“*Các người...Độ khí cho ta sao?*” Về mặt Diệp Tường tỏ rõ sự nghi hoặc, khóe miệng giật giật, không biết đó là biểu hiện cho sự kích động hay là hưng phấn.

“*Hừ!*” Lúc này, Diane Lâm thông minh hơn, lựa chọn im lặng, trầm mặc, kiên quyết không để tên hỗn đản này lừa nói ra điều hắn muốn nghe.

Nhưng ...

“*ỒỒ... Nụ hôn đầu của ta...*” Diệp Tường bỗng nhiên gào thét, khóc rống lên giống như thiếu nữ trong trắng bị kẻ lưu manh chiếm đoạt mất trinh tiết vậy. Ách! Hắn diễn xuất cũng quá đạt đi, không, phải nói là xuất thần nhập hóa mới đúng, nhưng mà chỉ có kẻ ngốc mới tin đó là nụ hôn đầu của hắn! Người này á, nói nhẹ thì là kẻ cuồng sắc, còn chính xác hơn thì là một con sói đói lột người, không nói tới lúc ở xã hội hiện đại trước kia, ngay trong xã hội bây giờ hắn cũng có tiếng là sắc lang vô sỉ rồi, ai mà tin hắn còn nụ hôn đầu tiên nữa chứ? Vậy mà hắn còn mặt dày khóc lóc giống như bị thiên đại oan ức, bị thiệt hại nặng nề vậy.

“*Nhàm chán...*” Cát Vi nói xong câu đó liền quay đầu đi, nghiêng đi gò má đang ửng hồng của một hồ li ngây thơ, sau đó nhanh chóng đập giày, cầm ma tinh hướng về phía con đường bị hắc ám bao phủ đầy đặc trưng trước đi tới, muốn tìm lối ra.

“*Đừng đóng kịch nữa, nhanh tìm lối ra đi!*” Diane Lâm lắc đầu, mặt mày không buồn để ý tới tên lưu manh này nữa, xoay người vội vã đuổi theo Cát Vi.

“*TMMD! Như vậy mà cũng bị các người phát hiện... Hắc, hắc...! Sao? Mồi của ta ngon chứ? Nhưng mà sao không có chút hương vị nào lưu lại nhỉ? Aizzz, mẹ, sao lão tử lại không tỉnh lại đúng lúc các nàng đang độ khí nhỉ? Trời cao đất dày ời...*”

...

Trên con đường vắng lặng, hắc ám chỉ có ánh sáng từ ma tinh tỏa ra cùng với tiếng bước chân của ba người bọn họ giúp tạo nên một chút sức sống cho nơi đây.

Con đường này rất dài, bắt đầu từ trong bóng tối kéo dài đến nơi ánh sáng ma tinh chiếu tới-nơi gần hồ nước rải đầy đá sỏi, đó là một loại đá cực kì thô ráp, bước lên đó tựa như bước trên một con đường rải đầy dao nhỏ vậy. Nương theo ánh sáng từ ma tinh trong tay Cát Vi, Diệp Tường còn nhìn thấy một số đồ đăng (hình vẽ ma pháp trận) trên tường đá, thỉnh thoảng còn có cả Huyết Chú Văn nữa (hình vẽ bằng máu).

“Đây rốt cuộc là nơi nào? Liệu có phải là cung điện dưới đất của cử điểm Hồng Lưu không nhỉ?” Sau một hồi quan sát Diệp Tường đưa ra nghi vấn.

Cát Vi hơi ngừng lại, nghi hoặc giờ cao ma tinh lên, chăm chú đánh giá đồ đăng cổ quái trên tường đá.

“Làm sao vậy?” Diane Lâm hỏi.

Cát Vi không trả lời, tiếp tục bước tiếp, hướng về phía đồ đăng khắc trên vách tường tiến sát vài bước, sau đó lắc đầu nói: *“Loại đồ đăng này giống Cổ Đồ của tộc Tạp Kéo Tộc chúng tôi, nhìn xem, chỗ đường màu vàng này quấn quanh hình thù giống như cái đuôi, đó là đặc trưng của bộ tộc chúng tôi!”*

Diệp Tường cùng Diane Lâm nghe vậy liền cẩn thận quan sát đồ đăng kia, đồ án cổ quái này quả thực giống hình một cái dây màu vàng thật dài quấn quanh một cái cái đuôi màu hồng đang ngoe nguẩy. Dù đã nhìn tận mắt như vậy nhưng Diệp Tường cũng không quá tin, liền sờ sờ cằm sau đó lại nhìn nhìn cái đuôi màu hồng đang không ngừng ngo ngoe sau móng Cát Vi như muốn xác định xem liệu có giống nhau không.

Diệp Tường không kiềm chế được lòng hiếu kỳ của mình, bèn đưa tay ra tóm lấy cái đuôi dụ hoặc kia!

Một trào này lập tức gây ra đại phiền toái, thân thể Cát Vi chấn động, sắc mặt cứng đờ, sau đó là sát khí ngùn ngụt nhắm thẳng về phía Diệp Tường phóng tới.

Đã như vậy, Diệp Tường còn không biết hối lỗi, ‘diếc không sợ súng’, hiếu kì tiếp tục nhìn chăm chăm vào nàng. Cát Vi tức giận, lập tức thu ma tinh vào trong tay áo, thiếu nguồn sáng khiến cho toàn không gian tức khắc bị bao phủ trong bóng tối, ngay sau đó, Diane Lâm ở bên cạnh nghe thấy một tiếng hét thảm vang tới từ phía sau.

Ánh sáng màu xanh lại một lần nữa sáng lên, Cát Vi vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xoay người tiếp tục đi ở phía trước, cái đuôi vẫn tiếp tục ngoe nguẩy, múa vũ khúc dụ hoặc khiến người ta si mê.

Thật lâu, Diane Lâm mới thấy Diệp Tường vô cùng chặt vật đuôi kíp, khuôn mặt vốn đã không tuấn tú gì cho cam, lúc này còn sưng vù trông vô cùng khủng bố. Nhưng nghe chừng, tên lưu manh này cũng không lo lắng gì lắm cho ‘nhân sắc’ của hân, điều này làm cho Diane lâm vô cùng ngạc nhiên. Nhưng điều đó cũng chưa phải là điều kinh ngạc nhất, việc khiến người ta kinh ngạc tới mức kinh hãi là việc khuôn mặt sưng vù, xước xát của Diệp Tường đang từ từ khôi phục, dù tốc độ không nhanh lắm nhưng dùng mắt thường cũng đã dễ dàng nhận ra được, như vậy không làm ta kinh hãi sao được.

“Aizzz! Hậu quả của việc không cẩn thận sờ soạng vào thứ không nên động chẳng lẽ lại đắt như vậy ư...” Diệp Tường nheo nheo mắt, tiếp theo quay mặt lại, áp sát vào mặt Diane Lâm hồ nghi: *“Chà lẽ cái đuôi của hồ nữ thuộc tộc Tạp Kéo Tộc là nơi bí ẩn, chỉ cho phép nam nhân có ước hẹn chung thân mới được sờ vào thôi sao?”*

“Lưu manh...” Diane Lâm cắn răng, vút xuống dưới hai chữ, sau đó vội vàng đuổi theo Cát Vi đi phía trước.

“Hắc! Hắc! Lưu manh có chỗ nào không tốt cơ chứ? A, thơm quá?” Diệp Tường đưa bàn tay lộn mới sạm sỡ con gái nhà lành lên mũi ngửi ngửi sau đó thốt ra, *“Aiz, quyết định rồi, muốn một ngày, không, ba ngày tới sẽ không rửa tay, dù gì cũng đã dính một cước, cùng lắm là nghe lại nhai mấy câu mà thôi. Mẹ, hồ lỵ tình này cũng hung ác thật, nếu không phải lão tử đã tiêm gien biến dị có năng lực khôi phục thì không biết đến khi nào mới khôi phục lại dung nhan ‘mỹ miều’ như trước đây, không khéo lại bị hủy dung như chơi ấy chứ...”*

Trong bóng tối, một đốm sáng màu xanh biếc chậm rãi tiến tới sâu trong con đường nhỏ hẹp như hành lang dài vô tận, lúc này, chỉ có tiếng bước chân của ba người bọn họ vang vọng khắp không gian khiến cho chỗ này phần nào đỡ tĩnh lặng, u ám hơn.

Nhưng, bọn họ không chú ý tới, sau khi bọn họ đi qua con đường nhỏ rải đầy đá sỏi, từ trên tường đá xuất hiện một đôi mắt thật nhỏ màu trắng chậm rãi dán sát vào vách tường bò xuống, ngay sau đó, nó chậm rãi bò theo ngay phía sau bọn họ.

Diệp Tường cảm giác như nghe thấy mang máng tiếng gì đó liền dừng lại, nghe ngóng một chút rồi bất chợt quay lại!

Ánh mắt bí ẩn kia thấy vậy liền nhanh chóng ngừng lại, lẩn vào trong bóng tối, sau khi lưu lại một trận tiếng vang, tất cả trở lại yên tĩnh như chưa từng có

chuyện gì xảy ra.

“*Chẳng lẽ đó là ảo giác của ta sao?*” Diệp Tường nghi hoặc.

“*Hừ, nếu còn có thời gian để mơ mộng, ảo tưởng thì dành sức để tìm lối ra đi!*” Diane Lâm đi phía trước cau mày phàn nàn.

“*Ừm...*” Diệp Tường vỗ vỗ đầu, tiếp tục đuổi theo hai nữ nhân đi phía trước, quả thực nếu không tìm được lối ra thì bọn họ sẽ bị chết đói ở chỗ này mất.

Ở phía sau, trên bức tường đá mới vừa rồi còn lăm vào tĩnh lặng bị hấn ám bao trùm, đột nhiên xuất hiện hơn mấy trăm đôi mắt sáng quắc như bóng đèn, cứ chốc chốc lại nhấp nháy sáng lên, chậm rãi tụ họp thành đàn đuổi theo bọn người Diệp Tường...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 43: Cung Điện Dưới Đất Từ Thời Viễn Cổ (Thượng)

Trên con đường nhỏ hẹp, yên tĩnh dưới lòng đất này không có gì khác ngoài tiếng bước chân của ba người bọn họ. Ánh sáng màu xanh tỏa ra từ khối ma tinh trong tay Cát Vi khiến cho thông đạo dài dằng dặc, u tĩnh này trông càng có vẻ quý dị hơn làm ba người bọn họ không tự chủ được cau mày lại. Diệp Tường một mực đi ở phía sau, hấn luôn cảm thấy dường như có thứ gì đó đang bám theo mình, nhưng khi hấn quay đầu lại lại không thấy bất cứ thứ gì cả, ngay cả tiếng động nhỏ nhất cũng không có.

Tiếp tục đi theo hai nữ nhân phía trước, Diệp Tường đột nhiên ngừng bước, lập tức xoay người lại, và vô cùng kinh ngạc, bởi vì hấn trông thấy từ trong bóng tối có tới mấy trăm đôi mắt đang tỏa sáng nhìn chăm chăm vào hấn. Quả thực, bọn chúng cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng nhân loại này lại đột ngột quay lại như vậy, khiến cho bọn chúng không kịp phản ứng, nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ lại xèo xèo tản ra khiến cho từ trong bóng tối phát ra tiếng ồn ào có chút hỗn loạn, điều này khiến cho hai nữ nhân đi phía trước vô cùng kinh hãi phải lập tức ngừng bước nhìn lại.

Loan đao trong tay Cát Vi ngay từ lúc cô nâng xoay người lại đã lập tức rời tay bay ra ngoài, hướng về phía những sinh vật trong bóng tối kia phát động công kích.

Diệp Tường đứng phía sau thật muốn chửi um lên, nhưng chưa kịp làm gì thì hấn đã thấy một đạo gió lạnh thổi qua, sau đó là tiếng gió rít của lưỡi dao sắc bén gào thét bay sát ngay tai của hấn xuyên qua, mang theo mấy sợi tóc lơ thơ bay là tả rồi rơi ngay trên gò má.

Loan đao xoay tròn, lóe ra hàn quang chui vào trong bóng tối trên con đường phía sau, sau đó vài tiếng xèo xèo quái dị vang lên, tiếp đó là thanh loan đao kia lại bay sát ngay bên tai Diệp Tường quay trở về, nương theo ánh sáng nhạt nhòa từ ma tinh Diệp Tường mơ hồ nhìn thấy vết máu nhọt nhọt trên thanh loan đao.

Cát Vi cảm ma tinh tiếp tục đi trước, Diệp Tường cùng Diane Lâm, hai người lặng lẽ theo sát phía sau.

Cát Vi cảm loan đao trong tay, đi về phía trước vài bước rồi ngồi xổm xuống, đưa tinh thạch trong tay lại gần một chút, phát hiện ở trên mặt đất rơi xuống thi thể của năm sáu động vật nhỏ. Loại động vật này hơi giống với sóc, nhưng khác ở chỗ là da và lông của chúng, tất cả đều là màu vàng, hơn nữa, chúng còn có một cái cái đuôi màu đen vằn cùng cái chân với đầy móng vuốt sắc nhọn, vô cùng thuận tiện cho việc trèo tường.

“*Trong hoàn cảnh như vậy mà sinh vật này vẫn có thể sống sao?*” Diane Lâm nghi hoặc.

Cát Vi cũng không thể giữ bình thần như bình thường, cau mày nhìn thoáng qua Diệp Tường, nhưng... hấn lại không thèm để ý đến nàng, ngược lại lại nhìn chăm chăm vào mấy thi thể nằm trên đất kia nuốt nước bọt.

“*Người...*” Diane Lâm muốn nói gì đó, nhưng nàng chưa kịp nói xong thì đã bị một loại âm thanh bất nhã khác làm gián đoạn.

“*Ừc! Ừc!*”

Ồ! Rõ rồi, đây chính là âm thanh kháng nghị của một cái bụng nào đó vì quá đói áy mà, và hiển nhiên, người đó không phải ai khác ngoài Diệp Tường vô sỉ nhà ta.

“*Thịt, thịt, thịt, ta muốn ăn thịt...*” Diệp Tường tiếp tục nhìn chăm chăm vào ‘thi thể’ của mấy sinh vật bất hạnh nằm trên đất kia, mắt bắt đầu sáng lên, không thèm để ý tới việc chúng có thể ăn được hay không, trước mắt hấn lúc này chỉ hiện lên một hình ảnh duy nhất: đó là một đĩa thịt nướng thơm phức...

...

...

Tách! Tách! Tách ——

Một ngọn lửa nồng đượm đang vô cùng hoan hỉ nhảy múa trên một đồng củi khô đầy ắp, mang đến thêm vài tia sáng hiem hơi cho cái thế giới hắc ám này, nhưng, với Diệp Tường thì đám lửa này còn mang ý nghĩa hơn thế nhiều. Nó là nguồn sống với hắn mọi lúc, mọi nơi, và đặc biệt là lúc này. Diệp Tường giờ đang vô cùng hào hứng, có lửa rồi nên hắn cũng thuận tay chuẩn bị luôn hai cái giá gỗ cùng mấy cái xiên đem bọn hồ thử (sóc chuột) vừa rồi đi nướng, thỉnh thoảng còn từ trong trong không gian giới chỉ lấy ra một vài hộp gia vị nữa. Vừa ‘làm việc’ hắn vừa vui vẻ lầm bầm hát, có vẻ sung sướng lắm.

Không thể phủ nhận là cái nhìn của Diane Lâm đối nam nhân này đã có chút thay đổi. Từ trước tới nay nàng vẫn cho rằng hắn chỉ là một tên lưu manh bỉ ổi vô liêm sỉ, chưa bao giờ nghĩ rằng tên lưu manh ấy lại có ích như thế này, luôn mang theo đồ phòng thân cho bất kì lúc nào, từ cái nhỏ nhất như lửa, gia vị... cho đồ nướng dùng khi đã ngoại hay là quyền trục ma pháp dùng khi khẩn cấp...

Thật may là có thể tìm thấy một ít gỗ ở gần đây, nếu không, bọn họ sẽ phải ăn sống giống như người tiền sử mất.

Lửa cháy càng ngày càng đượm, nhiệt tỏa ra càng ngày càng nhiều. Chẳng mấy chốc, từ trong thông đạo hắc ám đã tràn ngập mùi thịt nướng thơm phức. Không phải khoe chứ, nhưng nhớ tới năm đó, Diệp Tường hẳn chính là cao thủ trong lĩnh vực sinh tồn nơi hoang dã đấy nhá, gì chứ chứ về khoản thiêu nướng nếu hắn nhận đứng thứ hai thì đảm bảo không ai dám đứng thứ nhất đâu.

“OK! OK...!” Diệp Tường đưa đồ đã nướng tốt trong tay cho hai người đẹp đồng hành, nhưng do trong vô thức hắn đã vô tình sử dụng tiếng anh khiến cho hai nữ nhân kia cảm thấy vô cùng kinh dị.

“Nhìn cái gì vậy? Ăn đi...” Diệp Tường giờ con sóc chuột đã nướng vàng xuộm trong tay lên, vội vàng cắn một miếng rồi hít hà liên tục bởi vì hắn suốt nửa thì bị phỏng. Cũng đúng thôi, ai bảo hắn tham ăn cơ chứ. Diệp Tường vừa vội vàng thổi hơi làm giảm bớt độ nóng vừa bắt đầu đẩy nhanh tốc độ tiêu diệt đồ ăn trong tay, trên thế giới này bất cứ cái gì cũng chỉ là phù du mà thôi, chỉ có lấp đầy bụng mới là lẽ sống, là vương đạo.

Tay nghề Diệp Tường đúng là không tồi, ít nhất, hai nữ nhân kia cũng đã ăn hết phần sóc chuột nướng của mình, riêng Diệp Tường xử lý tận hai con.

“Ta luôn có một vấn đề muốn hỏi người!” Diệp Tường ném cái que dùng làm xiên nướng trong tay đi rồi hướng về phía Cát Vi nói. Trong thế giới hắc ám này bỗng có ánh lửa làm cho người ta cảm thấy được vài phần ấm áp, nhưng, giữa người với người không phải lúc nào cũng hòa thuận giống như mặt ngoài, giữa tâm với tâm luôn có một vách ngăn vô hình mà dù không thấy nhưng ta vẫn luôn cảm nhận được.

“Hỏi đi, nhưng ta không đảm bảo có trả lời hay không...” Cát Vi lạnh lùng đáp lại một câu như vậy, hiển nhiên, cô nàng này cũng không ưa Diệp Tường chút nào, nói thế nào nhỉ? Tại vì vào đêm kia, nếu như không phải nàng liều mình cứu muội muội của mình ra, không chừng Cát Ly đã bị nhân loại này... Hừ, kỳ thật, muốn trách cũng chỉ trách Đạt Merck, Liêu Cách cùng mấy tên phản quân kia luôn nhắm vào Hồ Tộc thuộc tộc Tạp Kéo Tạp, chúng muốn bắt người trong tộc để bán cho thương đoàn làm nô lệ nên mới ra cơ sự này. Trong tộc của nàng đã có không ít huynh đệ tỷ muội bị như vậy, vì vậy nên nàng mới luôn tỏ ra lạnh lùng, chán ghét Diệp Tường tới như vậy.

“Đêm đó người muốn ám sát ta? Đúng không?” Diệp Tường nhìn hồ li tinh đối diện chăm chú, hy vọng có thể từ trên gương mặt xinh đẹp kia tìm ra chút manh mối nào đó.

“Đúng!” Cát Vi thẳng thắn thừa nhận, nâng mắt lên nhìn thoáng qua đôi con ngươi màu đen ở phía đối diện đang nhìn mình chằm chằm.

“Ám sát? Các người biết nhau sao? Là lúc nào?” Diane Lâm ở bên cạnh không hiểu ra sao bèn vội vàng hỏi lại.

“A, là một đêm đẹp trời nào đó ta bị người ta hiểu nhầm là triệu kỹ... Cái mũ này qua rộng, chụp kín cả đầu ta khiến cho thanh danh ngay thẳng của ta bị ô uế, làm bẩn, ôi đạo đức của ta... Khụ, tuy là lúc đọc sách bị nhân chưa từng vượt qua mấy môn như: đạo đức, tư tưởng, phẩm hạnh,...nhưng, ta quả thật là người tốt...” Diệp Tường dường như cảm thấy vô cùng oan uổng vội vàng hướng về phía Diane Lâm thanh minh.

“Người... Đêm hôm đó là người chính miệng thừa nhận là triệu kỹ... Khi đó có ai là không biết người chơi *** cơ chứ...” Diane Lâm không có cách nào nói ra ba chữ ‘khách làng chơi’ nên đành quay mặt đi che giấu sắc hồng đang dần lan ra toàn mặt, không thèm để ý tới tên lưu manh kia nữa.

“Ai, người tốt không dễ làm nha, được rồi, đã như vậy, từ nay về sau ta sẽ trực tiếp đến khách điếm, biến thành người càn lưu manh, hạ lưu hơn nữa, có như vậy mới không uống phí mấy cái mũ mà các người chụp cho ta...” Diệp Tường ra vẻ phần uất, nghiêm trang vỗ vỗ bàn tay sạch sẽ tuyên bố.

“Người...” Diane Lâm không biết nói gì hơn với người này, mỗi lần luôn bị hắn lấn áp, khả năng tranh cãi của nàng so với Diệp Tường quả nhiên là đồ đệ gặp sư phụ rồi.

“Hỏi lại một cái!” Diệp Tường không nhụt chí tiếp tục hỏi Cát Vi.

“Tại sao lại cứu chúng ta?” Hiện tại Diệp Tường ai cũng không tin, thậm chí hắn cũng bắt đầu hoài nghi lão hoàng đế của Tam Vực để quốc có phải có âm mưu bán đứng hắn hay không! Hắn bỗng nhiên phát hiện, sống trên thế giới này, làm người tốt, tin người, là vô cùng tai hại.

Q.3 - Chương 45: Trận Chiến Bị Chôn Vùi Trong Lịch Sử (Thượng)

Trong dòng chảy lịch sử dài đằng đẵng, chuyện tình bị con người quên mất nhiều như sao trên trời, chuyện có thể nhớ tới, có thể được biết tường tận chân tướng có được bao nhiêu? Mà chuyện đã bị quên lãng sẽ bị xóa bỏ hoàn toàn, không bao giờ có cơ hội tái hiện nữa.

Ở điện nhỏ bên cạnh đại điện, thi hài nằm rải rác khắp nơi. Các vết máu còn sót lại đã đem những tảng đá trên mặt đất đại điện nhuộm thành màu đỏ sậm khiến cho người ta nhìn thấy mà rùng mình ghê người. Thi thể của nhân loại, thú nhân, tinh linh, thậm chí còn có cả của người lùn, ... đều có, chúng nằm ở đây, yên lặng, chứng minh, tố cáo cho một sự kiện vô cùng tàn khốc đã từng xảy ra trong lịch sử. Bọn người Diệp Tường bàng hoàng đứng ở nơi đó, liệu ai có thể nói cho bọn họ biết nơi đây đã từng phát sinh hay không?

Chếch điện bài trí rất đơn giản, chỉ có một cái ghế dài, một cái bàn, ngoài ra còn có mấy cây cột để chống lòng đất, ... trên tất cả những thứ này đều có dấu vết của trận thảm chiến năm xưa khiến người ta nhìn mà giật mình, đau xót.

Mấy bức tượng đá đứng vững ở cửa cũng cảm thấy mùi tên, thậm chí có hai bức tượng còn bị hai lưỡi đao sắc bén chinh tề chém thành hai nửa. ... Diệp Tường tìm kiếm khắp mọi nơi, hi vọng có thể tìm thấy thứ hữu dụng nào đấy, nhưng vô dụng. Diane Lâm cùng Cát Vi thấy vậy cũng vội tản ra giúp hắn tìm kiếm dấu vết để truy ra đáp án.

Trên tường của chếc điện vẫn là bức đồ đằng xưa cũ, phức tạp của Thú Tộc, nhưng nó cũng không hoàn toàn giống như những bức đồ đằng ở nơi khác. Trên đồ đằng ở đây không chỉ có vết máu lưu lại mà còn gắn đầy các mảnh vỡ của khôi giáp, binh khí, ... không chỗ nào là không có. Lúc này đây, đồ đằng này liệu còn đơn giản chỉ là tín ngưỡng của thú tộc nữa hay không, hay nó đã mang ý nghĩa khác? Liệu có phải là do thú nhân-chúng tộc tưởng như thiện lương này đã mưu đồ bí mật đem nhân loại, tinh linh, người lùn, ... những tộc nhân khác tiêu trừ để trở thành bá chủ, thành giống loài duy nhất?

“Bá tước Declan, ở bên này...” Bên kia, Diane Lâm đột nhiên nhảy dựng, móc ra một phong thư từ trong khôi giáp của một quân nhân thuộc quân đoàn Thập tự quân.

Bức thư xưa cũ ấy vẫn còn mang nồng nặc mùi máu tươi, dù cho trang giấy này đã hong gió, phơi khô từ không biết bao nhiêu năm về trước nhưng vẫn không át nổi mùi máu tanh ghê người ấy. Diane Lâm chậm rãi trải bức thư ấy trên mặt đất, nội dung viết:

“Daiana thân ái:

... .. Không biết ta còn có thể sống nữa hay không...

... Quân đoàn Thập tự quân của chúng ta hình như muốn phục kích địa điện cổ mộ của Thú Vương...”

“Chỉ có vậy?” Diệp Tường nôn nóng đoạt lấy bức thư, nhưng vô ích, bởi vì đại đa số nội dung của bức thư đã bị máu tươi nhuộm đậm, không thể nhìn ra thêm thứ gì được nữa. Từ trên xuống dưới cũng chỉ miễn cưỡng đọc được mấy câu mà Diane Lâm vừa đọc lên kia mà thôi.

Diane Lâm nhún nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ...

“A, đáng chết, tại sao lại không nhắc tới xem bên trong thành cổ mộ (mộ cổ được xây như tòa thành dưới đất) của Thú Vương Cổ có bảo tàng hay không?” Diệp Tường vo bức thư lại, ném ra sau lưng, viên giấy trùng hợp đập trúng ngay ba bức tượng đá không tổn hao gì ở phía sau, nhưng không ai chú ý tới. Nếu Diệp Tường chú ý nhìn, sẽ phát hiện ra ba bức tượng đá này cùng với các bức tượng khác không giống nhau, một đôi mắt đá của một trong ba bức tượng đột nhiên biến thành mắt thường nhấp nhô một lúc rồi hạ xuống, sau đó, lập tức khôi phục lại nguyên dạng.

“Ít nhất chúng ta cũng biết được rằng chỗ này được gọi là Thú Vương Cổ mộ địa điện (mộ cổ dưới đất của thú vương)!” Diane Lâm liếc liếc tên lưu manh kia mấy cái, thậm chí khinh bỉ hắn trong đầu chỉ toàn hơi tiền. Cũng đúng thôi, một người xuất thân từ đại thương tộc Từ La Lan (Violet)-gia tộc có tiền bạc nhất đại lục Đa Á thì có khi nào thiếu tiền chứ, như vậy nàng cũng làm sao hiểu được nỗi thống khổ của kẻ nghèo, làm sao hiểu được lí do tại sao Diệp Tường lại tham tiền tới vậy? Tiền là thứ tốt mà ai cũng muốn có, thậm chí có càng nhiều càng tốt...

“Á? Nữ hồ ly kia đi đâu rồi?” Diệp Tường nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy thi thể chất đầy đất, nhưng lại hoàn toàn tìm không thấy bóng của Cát Vi. Điều này làm hắn cảm thấy hơi lo lắng. Nói thật, nếu để hắn một mình một người ở loại địa phương này, hắn quả thật không dám, cảm giác không chỉ có rợn tóc gáy mà còn ớn ớn cảm thấy nơi này dường như có gì không ổn nhưng lại không phát hiện ra đó là thứ gì. Vì vậy hắn càng cảm thấy bất an hơn.

“Hình như là đã tiến vào chính điện...” Nói xong, Diane Lâm liền nhắc chân hướng về phía chính điện ở mắt sau chếc điện đi vào. Nàng đi chậm rãi, từ từ cẩn thận từng li từng tí, tốc độ có thể so sánh với con rùa, nhưng không thể trách nàng được, bởi lẽ hải cốt, thi thể nằm đầy trên mặt đất như vậy thì sao nàng đi nhanh cho được? Nàng cũng không muốn giẫm lên thi thể của bất cứ người nào trong đây, nếu không nàng sẽ gặp ác mộng cả đời mất. Đừng nhìn nàng có vẻ mạnh mẽ gan dạ mà nhầm, thực ra nàng cũng chỉ là một nữ nhân nhát gan, yếu đuối như bao người khác mà thôi, tất cả những biểu

hiện mạnh mẽ kia chỉ là biểu hiện giả dối bên ngoài mà nàng dựng lên để bảo vệ bản thân mà thôi.

Cuối cùng hai người cũng đến cửa chính điện, cửa của chính điện bên này không bị đổ ngã như ở hành lang bên kia, nhưng, tình trạng của nó cũng không được khả quan cho lắm, nếu không muốn nói là thảm thiết hơn nhiều. Cánh cửa bên hành lang bên kia chỉ bị đập ngã, nhưng cửa chính điện bên này thì cắm đầy mũi tên, mũi tên chằng chịt tới mức không có lấy một khe hở nào để có thể cắm một cây kim vào. Hơn nữa từ trên xuống dưới còn để lại dấu vết bị chặt, chém chằng chịt, không có lấy một chỗ lành lặn. Thậm chí Diệp Tường còn có thể trông thấy một tầng máu khô dày đặc nổi lên giữa cánh cửa và mặt đất, tạo thành một bức màn mỏng phủ trên cánh cửa.

Bốn phía xung quanh cửa ra vào có hơn mười cỗ thi thể chất chồng lên nhau, theo dấu vết để lại thì dường như là sau khi chết mới bị người kéo ra bên ngoài xếp chồng lên nhau chứ không phải tử trạng ngay từ đầu là vậy.

Có thể tưởng tượng được ra, vì tranh đoạt nơi hiểm yếu này mà trận chiến đã diễn ra khốc liệt biết chừng nào, có thể nói rằng, cánh cửa này chính là tử môn quan trên dương gian đã gián tiếp cướp đoạt đi tính mạng của các chiến sĩ lúc ấy.

Sau khi hai người đi vào đại môn thì vô cùng kinh ngạc, bởi vì đại điện này tuy rằng rộng lớn nhưng không hề hoa lệ, hoành tráng như đại điện làm từ ngọc thạch của nhân loại. Ở nơi đây, ngoại trừ cỗ xưa ra thì cũng chỉ có xưa cũ, tất cả đều được tạo ra từ những hòn đá đã được mài giũa và xếp chồng lên nhau. Trong đại điện rộng lớn ấy cũng lưu lại đầy dấu vết của cuộc kịch chiến như các chỗ khác... khiến người ta càng thương cảm hơn.

Hai bên đại điện xếp đầy hai hàng tượng đá hình thú nhân đầu bò, đầu chó đứng vững ở đó. Phía trên chủ điện có một bộ xương khô, trong tay bộ xương ấy vẫn còn cầm một thanh kiếm dài hơn một thước, mặc một chiếc áo choàng của thầy tế có in hình đồ án huyết vân màu trắng, trông giống như trang phục mà A Mã mặc ngày ấy, nếu có khác thì điểm khác duy nhất là áo choàng trên thân bộ xương khô này có nhiều vết máu hơn mà thôi.

Cát Vi dừng chân quan sát hết thảy khắp bốn phía, giờ phút này, nàng đang nhìn về phía một bộ hài cốt ở bên kia vách tường, sau đó có chút thần thò suy nghĩ xuất thần.

Diệp Tường cùng Diane Lâm thấy vậy liền đi qua.

“Aizzz!” Cát Vi khẽ thở dài một hơi, sau đó nhắm mắt lại, chậm rãi nhắc đi nhắc lại câu gì đó, có vẻ như đó là cổ ngữ nào đó của Thú Tộc.

Trên vách tường có một, không, là ba cỗ hài cốt! Ba cỗ hài cốt này toàn bộ đều bị ba thanh kiếm của kỵ sĩ đâm xuyên qua thân thể, ghim chặt trên tường. Tuy nhiên, vết thương do ba thanh kiếm này gây ra cũng không phải là vết thương trí mệnh, thứ đoạt đi tính mạng của họ là những mũi tên cắm rậm rạp không chừa một kẽ hở trên người bọn hắn, nếu trông từ xa nhìn sẽ thấy không khác gì những con nhím đang xù lông cả. Từ tử trạng suy ra thì chắc hẳn trước khi chết, họ đã phải chịu tra tấn vô cùng thống khổ.

“A? Đây là... Trên thanh kiếm này có dấu khí màu vàng, là dấu khí thần thành... Trời ạ! Thực lực này thuộc về cấp bậc Nghiêng Nguyệt... thật khủng bố nha... Chẳng lẽ mấy trăm năm trước, Thánh Giáo đã từng xuất hiện Thánh kỵ sĩ với thực lực khủng bố như vậy sao?” Diane Lâm khẽ chạm nhẹ vào thanh kiếm cắm trên khô lâu ngồi trên ghế đá trong Điện chủ, sợ hãi thốt lên.

Diệp Tường không có hứng thú đi nghiên cứu, tìm hiểu xem ai đáng kiêu ngạo, ai không đáng, hắn cảm thấy mấy thứ đó thật vô vị. Người chết là hết, có mạng theo mấy thứ như lòng kiêu hãnh đó đi theo được đâu, lúc sống cũng không thể ăn chúng nữa. Vậy thì quan tâm tới nó làm gì? Tuy nhiên, sự chú ý của hắn lập tức bị thu hút, bởi vì dường như hắn nhìn thấy trong tay áo của bộ khô lâu kia có giấu vật gì đó. Diệp Tường hưng phấn thò tay vào trong tay áo của bộ khô lâu kia. Cạch! Xương cánh tay trắng hếu của bộ khô lâu rơi xuống, mà vật kia cũng lập tức từ trong tay áo rơi ra, lăn lông lốc trên mặt đất. Khi nhìn thấy rõ vật nọ, Diệp Tường chấn động, bởi vì vật kia là một quyển sách làm từ da cừu trông vô cùng cổ xưa.

Diệp Tường nhặt lấy, chậm rãi mở ra, đáng tiếc, trên đó viết đều là cổ thú ngữ phức tạp của thú nhân, Diệp Tường cảm giác muốn chửi toàn bộ tông ti họ hàng của toàn tộc thú nhân, nhưng hắn không dám. Bởi vì, bên cạnh hắn lúc này là một cạp mẹ, à không, là một nữ thú nhân vô cùng hung dữ~ Hắn cảm thấy thật ảm ức. Từ trước khi xuyên qua hắn đã nổi tiếng là thần đồng, thông thạo không chỉ là một hai thứ tiếng, sau khi tới đây, hắn lại biến trở thành kẻ đần độn chỉ có thể nhận biết văn tự của nhân loại, còn những ngôn ngữ khác thì đành chào thua. Lần trước, lúc ở trên Long đảo-đảo Hỏa Vân là điều ngữ, còn lúc này đây lại là thú ngữ, hơn nữa còn là cổ thú ngữ nữa, thật đau đầu mà. Diệp Tường buồn bực vô cùng, buộc miệng chửi thề một câu bằng Anh văn: “***!”

“Đưa ta xem thử!” Tiếng của Cát Vi vang lên ngay bên cạnh, Diệp Tường nghe vậy liền lập tức đưa cho nàng quyển sách da cừu.

Cát Vi chậm rãi mở cuốn sách ra, khuôn mặt vốn đã có chút tối tăm, sau khi xem xong thần thái càng ngưng trọng hơn, sắc mặt từ khảm trương biến thành cuồng nộ!

“Trên này viết gì vậy?” Diệp Tường lo lắng hỏi.

Cái đuôi của Cát Vi lay động một chút, môi giật giật, nhưng chưa nói bất cứ thứ gì, biểu lộ vẫn duy trì trầm trọng, cuồng nộ như lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 46: Trận Chiến Bị Chôn Vùi Trong Lịch Sử (Hạ)

“Cát Vi, rốt cuộc trên đó viết cái gì?” Diane Lâm cũng thập phần tò mò muốn biết nội dung viết trên cuốn sách da cừu kia. ”Đại tát mẫn Lưu Đạt Khắc Tư...Không ngờ hẳn chính là đại tát mẫn Lưu Đạt Khắc Tư đại nhân!” Mỗi Cát Vi khẽ run run, đầu không ngừng lắc như muốn phủ định thứ gì đó, sau đó nàng ta loạng choạng lui về phía sau mấy bước, bộ dạng thất hồn lạc phách không hề để ý tới dưới chân đang giẫm trúng một bộ hài cốt, sau đó chỉ nghe thấy ‘rắc’ một tiếng, bộ xương kia đã vỡ vụn.

“Lưu Đạt Khắc Tư...Lưu Đạt Khắc Tư... Cái tên này nghe quen quen...” Diệp Tường nhớ mang máng rằng đã từng thấy qua cái tên này trên một quyển sách nào đó.

“Đợi một chút! Đây thật là đại tát mẫn Lưu Đạt Khắc Tư sao? Không thể nào...Không có khả năng...” Diệp Tường kinh hoàng, hoang mang liên tiếp đưa ra phủ định.

“Đại tát mẫn Lưu Đạt Khắc Tư?” Diane Lâm mờ mịt nghi hoặc, hai người này biết chuyện gì sao? Sao chỉ có chính mình là cái gì cũng không biết?

“Rốt cuộc hẳn là ai?” Diane Lâm nhú mày hỏi Diệp Tường đứng bên cạnh.

“Năm trăm năm trước đế quốc Thú nhân có một vị tế tự đại tát mẫn tên là Lưu Đạt Khắc Tư. Tương truyền rằng, vu thuật của hắn đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, cấp bậc tương đương với đại pháp sư bây giờ...Trong《Cát sĩ đa á đã sử kí》, tại quốc gia của thú nhân có ghi lại sự vĩ đại, hay các chiến công của hắn. Hắn đã từng giúp cho Thú nhân quốc (đế quốc thú nhân) mưa thuận gió hoà, giúp thú tộc hòa bình an ổn trong một thời gian dài, cũng chính hắn đã khai sáng nên phái tế tự dùng vu thuật bình ổn thú tộc, mang lại hòa bình, cơm no, áo ấm...Nói chung là, ảnh hưởng của hắn đối với thú nhân là vô cùng lớn...Chỉ là, sau đó không thấy sách sử ghi lại hướng đi của hắn, cũng không có bất cứ tung tích nào khác, cứ như là bốc hơi khỏi nhân gian này vậy...Thật không ngờ rằng hắn lại chết ở đây!” Diệp Tường nói xong, buồn tiếng thở dài buồn bã. Ngay cả vị tế tự khai sơn vĩ đại này mà cũng không tránh khỏi vận mệnh bất công để đến nỗi chết không người biết, chết không có chỗ chôn như thế này, làm sao không khiến người ta thương cảm, cảm thấy bất công thay cho được. Cũng giống như nhân vật Gia Cát Lượng trong《Tam Quốc》mà hắn yêu mến, tài giỏi là vậy vậy mà cuối cùng lại chết vì bệnh khiến cho người ta không khỏi tiếc hận (tiếc thương + hận vì vận mệnh bất công).

“Mất tích hơn năm trăm năm...Đế quốc Thú nhân huy hoàng một thời giờ lại bị người người mưu đồ, tính toán đến nỗi tứ phân ngũ liệt (chia làm bốn năm phần, tương tự như chia năm xẻ bảy)!” Cát Vi cảm môi, gần từng tiếng. Đối với một đất nước đã từng có thời hoàng kim chói lọi giờ lại suy sụp, yếu ớt tới mức có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, bất cứ ai cũng sẽ tiếc hận không thôi chứ đừng nói tới Cát Vi-thân là một phần của đất nước này. Nàng không cam lòng! Nếu lúc đó không bị chia rẽ, thì Thú quốc ngày hôm nay sao sẽ bị chia năm xẻ bảy? Văn minh đất nước sao lại bị dập chân tại chỗ? Dân trí sao lại chậm phát triển như thế này? Nếu không bị chia rẽ, không nội loạn liên tục, có lẽ, Thú Tộc bọn họ đã sớm có nhân tài khắp nơi, trở thành quốc gia kiệt xuất nhất đại lục, nhưng, đó chỉ là nếu, và tất cả đã vỡ tan như bong bóng nước rồi.

“Trên đó còn viết gì nữa?” Diệp Tường thở dài, hỏi.

Cát Vi lại một lần nữa cảm lấy quyển sách da cừu chậm rãi nhìn một lần, lúc này nàng đem cổ ngữ đọc xong rồi chuyển thành ngôn ngữ hiện tại đọc lên: “Chúng ta đã cố hết sức, viện quân từ tinh linh, người lùn phái tới cũng đã hi sinh anh dũng, nhưng thế công của Thập Tự quân quá mãnh liệt, bệ hạ cùng bọn họ ở chính giữa điện chiến đấu kịch liệt, cuối cùng bị mười hai Thánh kỵ sĩ đánh trọng thương, pháp lực của ta cũng đã bắt đầu khô kiệt...Thú Thần! Chẳng lẽ...Đế quốc Thú vương thật sự muốn diệt vong sao? Chẳng lẽ sứ giả của tinh linh, người lùn không có cách nào mang cái vật rui ro khiến chúng ta mang họa diệt tộc kia đi sao?...”

Đã biết sự tình đại khái xảy ra ở đây, nhưng cụ thể, chi tiết tình hình thì ba người cũng mờ mịt, bó tay đầu hàng. Nhưng điều đó cũng không khiến Diệp Tường cảm thấy hứng thú lắm, thứ thu hút sự chú ý của hắn chính là câu cuối cùng kia, đồ vật đó là cái gì? Mang đến vận rủi...Là thần khí chăng? Hay là bản đồ kho báu? Đầu óc Diệp Tường trong nháy mắt đã lướt qua vô số ý tưởng khiến hắn không thể ngừng miên man suy đoán.

“Vi sao...? Vì sao nhân loại các ngươi lại phái Kim sắc Thập Tự Quân của Thánh Giáo tới tiêu diệt bọn họ?” Cát Vi chợt nâng đầu lên chất vấn Diệp Tường cùng Diane Lâm.

“Á...Ta làm sao mà biết? Lão tử cũng không theo đạo nhá!” Diệp Tường khẽ lờm, phản bác lại hồ li tình ngang ngược, vô lý này. Nữ nhân thật đúng là vô lý mà, đặc biệt là nữ nhân thuộc tộc Hồ Ly lại càng vô lý hơn.

“Đế quốc Thú nhân không phải là do suy sụp dẫn đến diệt vong sao? Tại sao lại thành bị Kim sắc Thập Tự Quân tiêu diệt?” Diane Lâm mờ mịt hỏi lại.

“Ừ!” Diệp Tường gật gật đầu cảm thán. Cuối cùng nữ nhân này cũng học được cách tư duy, cũng không tệ lắm, còn cứu được nha. Hại hắn từ trước đến giờ vẫn cho là nàng thuộc loại ngực to đầu óc rộng tuếch, giờ xem chừng não đã to bằng quả nho rồi. À, nàng đã hiểu học đến thế thì hẳn cũng nên rộng lượng, khai sáng văn minh cho nàng chứ nhỉ. Nghĩ vậy, hắn liền mở miệng giải thích: “Tại đại điện này, khoảng năm trăm năm trước đã từng diễn ra một trận đại chiến kịch liệt...Tình hình cụ thể như thế nào, nguyên nhân ra sao chỉ có các chiến sĩ đang an nghỉ ở đây là biết rõ! Trong sách lịch sử không có ghi lại bất cứ điều gì, toàn đại lục cũng không có một ai biết đế quốc Thú nhân tại sao lại diệt vong, hay diệt vong như thế nào...? Cho đến bây giờ không ai có thể trả lời hay tìm ra câu trả lời cho vấn đề này...Uhm, chúng ta-hậu nhân của năm trăm năm sau chỉ biết là lịch sử có một chỗ khuyết, và đây chính là chỗ khuyết đó...”

“Nhưng mà...Kim sắc Thập Tự quân là đội quân thiện chiến nhất của Thánh Giáo, mà Thánh giáo lại là giáo phái nổi danh nhất đại lục...Vậy tại sao cả một đoàn quân danh tiếng như vậy biến mất mà trên sách lịch sử chính qui không thấy ghi lại? Tại sao không có một ai biết về thời điểm này? Giống như...Giống như bị người nào đó cố tình xóa đi vậy...” Diane Lâm phân tích tỉ mỉ, vô cùng hợp lý khiến cho Diệp Tường thoả mãn gật đầu, giống như thầy giáo hỏi bài mà học sinh trả lời đúng vậy. Hắn bỗng nhiên phát hiện ra rằng: có đôi khi nữ nhân này cũng thông minh đột xuất đấy chứ, không uổng công hắn dạy dỗ.

“Xem ra trận thảm chiến này...Đã bị người nào đó cố ý dùng thủ đoạn che dấu, khiến nó bị chôn vùi trong lịch sử...” Diệp Tường kiên nhẫn giải thích.

“Ý của ngươi là, trận chiến này là do có người cố ý bí mật phát động? Hơn nữa còn cố tình che giấu khiến cho thế gian không một ai biết sự tồn tại của trận chiến này, đồng thời cũng quên đi luôn một thời hoàng kim của đế quốc Thú nhân?” Cát Vi nghe vậy liền truy vấn Diệp Tường.

“E rằng là vậy... Nhân tâm thật đáng sợ, trận chiến tranh này... Có lẽ cũng không phải là vì hủy diệt mà phát động! Rất có thể là do... Thánh Giáo muốn cướp đoạt vật gì đó từ đây, bởi vậy mới phát động đội quân thiện chiến nhất đến cướp đoạt!” Diệp Tường quả quyết. Tại sao hắn dám khẳng định như vậy? Phải biết rằng, phân tích sự tình từ tiền căn đến hậu quả là lĩnh vực mà một nhà khoa học am hiểu nhất, đồng thời đó cũng là kỹ năng không thể thiếu được bởi vì nếu không thuần thục kỹ năng này thì làm sao có thể tổng kết thành quả của cả một quá trình nghiên cứu khoa học dài đằng đẳng? Vì thế, vừa nghe được thông tin từ quyển sách da cừu kia cộng thêm tình trạng thế thảm ở đây, không dám nói 100% nhưng hắn dám khẳng định tới 90% là như vậy.

“Vi cái gì mà lại phát động cuộc chiến này?” Diane Lâm vội vàng truy vấn.

Diệp Tường cười khổ, sau đó buông tay tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Đại tiểu thư của tôi ơi, tôi cũng chỉ là một người thông minh hơn cô một chút mà thôi, cũng không phải là vị thần biết tất biết tuốt nha...”

Cát Vi không nói lời nào, đứng bên cạnh nhủ chặt đầu lông mày, sau đó khẽ cắn môi tựa hồ như đang suy nghĩ vấn đề gì hóc búa lắm.

Không khí trong đại điện lại một lần nữa yên tĩnh trở lại, yên tĩnh tới mức quỷ dị, lúc này trong cả đại điện rộng lớn này chỉ nghe thấy tiếng cây đuốc đốt cháy, còn lại không nghe thấy gì khác. Hai hàng tượng đá xếp hàng ngay ngắn sau đại điện với hơn mười loại tượng lớn nhỏ khác nhau khiến cho đại điện trông càng quỷ dị hơn...

“Rắc!” Một tiếng động kì dị vang lên trong đại điện yên tĩnh.

“Ê, chú ý nhìn đường hộ cái, có phải là lại dẫm lên khô lâu rồi không?” Diệp Tường đang chăm chú quan sát tìm manh mối khắp mọi nơi bỗng nhiên nghe thấy tiếng động khiến hắn phân tâm nên bực mình nhắc nhở. Nhìn bề ngoài có vẻ như hắn đang tìm kiếm manh mối cho lối ra nhưng kỳ thật là đang tìm bảo bối dẫn đến cuộc chiến. Thứ mà khiến cho nhiều người tranh đoạt đến vậy chắc chắn không thể nào là vật tầm thường rồi, nếu không sao lại có nhiều người chết đến vậy.

“Không phải ta!” Diane Lâm đáp lại một câu như vậy.

“Cát Vi?” Diệp Tường dừng lại, ngẫm lại, nếu không phải là Diane Lâm thì cũng chỉ có Cát Vi kia mới có thể vô ý như vậy! Tuyệt đối không phải hắn đâu nha. Hắn là người thanh nhả mà.

“Không phải ta!” Cát Vi đáp ngắn gọn.

Đúng lúc này, trong đại điện yên tĩnh lại vang lên một tiếng, “Rắc...” Thanh âm kia sau đó vang lên liên tục, lập tức khiến cho Diệp Tường sồn tóc gáy, toàn thân nổi đầy da gà.

Chẳng lẽ...

“Thi biến?” Diệp Tường nhớ tới mấy bộ phim kinh dị từng xem trước kia, kết hợp với tình cảnh lúc này khiến hắn càng cảm thấy run sợ hơn. Đương nhiên, không phải là do hắn nhát gan mà là do hắn đã từng gặp qua khô lâu cử động, kiệt tác của vong linh pháp sư, hơn nữa hai cái khô lâu đó còn suýt nữa giết chết hắn, hỏi sao hắn không sợ cho được. Mới hai cái đã nguy hiểm như vậy rồi huống chi là lúc này, trên mặt đất trong cung điện này... Chỉ ít có mấy ngàn bộ khô lâu, nếu toàn bộ bạo biến, đây chẳng phải là...

Nghĩ vậy, toàn thân Diệp Tường đổ mồ hôi lạnh tới mức ướt sũng mà không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 47: Di Ngôn Của Viễn Cổ Thú Vương (Thượng)

Trong đại điện yên tĩnh, tất tắt, tác tác... —thanh âm bong tróc quái dị kia bắt đầu vang lên không ngừng, thậm chí Diệp Tường còn có thể nghe thấy tiếng một ít vật cứng rơi xuống đất.

Ba người đứng bất động tại chỗ, đối với thanh âm quái dị bỗng nhiên vang lên này, ba người rất ăn ý đều đứng yên lặng lắng nghe, tiếp theo, ánh mắt của ba người không hẹn mà cùng hướng về phía hai hàng tượng đá xếp hàng sau đại điện nhìn lại.

Có hai bức tượng đá trong loạt tượng bắt đầu phát sinh biến hóa. Một tảng đá mỏng bắt đầu từ trên thân chúng tróc ra, sau đó, một dáng người dần dần xuất hiện, lớp đá bên ngoài dần dần hóa thành bụi đá rơi xuống không ngừng, tiếp theo, phần lớp đá trên gương mặt cũng bắt đầu tróc ra, lộ ra một gương mặt bằng thịt sống động. Một đôi mắt màu xanh bỗng nhiên mở bừng, từ đôi mắt ấy, hai luồng ánh sáng màu xanh sống động chiếu rọi ra khiến cho người ta run sợ.

“Chạy mau! Là thạch tượng quý (quí tượng đá-tượng đá hóa quý!)” Cát Vi đột nhiên hoàn hồn, vội vàng kêu lên với Diệp Tường và Diane Lâm.

“Thạch tượng quý?” Tầm Diệp Tường trầm xuống, lập tức nắm tay Diane Lâm ở bên cạnh, vội vàng chạy về phía ngoài cửa đại điện.

Thạch tượng quý là một loại quái vật bằng đá sống lại trên đại lục này. Nếu như muốn phân chia đẳng cấp của chúng giống như ma thú thì phỏng chừng chúng thuộc cỡ tứ giai. Tóm lại, đây là một loại đối thủ vô cùng khó nuốt.

Xèo xèo ~~~~~! Vài tiếng động quái dị vang lên, mấy thạch tượng quý tróc ra từ mấy bức tượng kia lập tức bay lên, phát ra âm thanh giống như tiếng của một con dơi khổng lồ mang hình dáng con người đang phát ra sóng siêu âm để dò đường vậy. Diệp Tường vốn còn đang muốn nhìn thêm thân hình lồ lõm gợi cảm của mấy con quý đá kia nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của chúng thì hần từ bỏ ý định ngay lập tức, thậm chí còn suýt nữa phun ra.

Trong đại điện có tám bảy, tám con thạch tượng quý, hiện đã thức tỉnh hoàn toàn, dáng vẻ bọn chúng rất hung hăng, chúng nghe hàm răng trắng ớn ra đe dọa đối phương kết hợp với đôi mắt màu lam luôn nhìn chằm chằm vào ba người bọn họ khiến cho bọn người Diệp Tường hận không thể tan biến ngay trước mắt bọn chúng.

Rất nhanh sau đó, trong đại điện không cao lắm này, xuất hiện hình ảnh ba người đang chạy chóch chết và đằng sau họ là bảy, tám con thạch tượng quý đang xèo vuốt giống như cánh dơi bay về phía ba người đang la hét phía trước. Trong số đó, có ba con nhanh chóng bay vụt qua, chặn ở phía trước, rồi chúng bắt chợt quay lại, tấn công bọn họ. Diệp Tường vừa chạy như điên vừa phải nghiêng đầu lại xem xét liên tục, đúng lúc đó, một đạo Hàn Phong nhanh chóng ập về phía hắn.

Rắc! Một tiếng, cả người Diệp Tường đã bị móng vuốt sắc bén của sinh vật quái dị này nắm lấy cánh tay rồi quắp đi giống như quắp một con gà con, dĩ nhiên, ngay lúc đó, Diệp Tường cũng đã nhanh chóng phủ ngay một Long Lâm lên, dù chỉ mới phủ được một tay nhưng như thế cũng đã là tốt lắm rồi. Nếu không phải hắn có năng lực biến dị này trước khi gặp bọn yêu quái này, phỏng chừng tay của hắn đã bị mấy con thạch quý này kéo đứt rồi.

Diane Lâm thấy vậy liền vội vàng cúi xuống, nằm sấp sát mặt đất, xem như tránh thoát một kiếp, tránh né này khiến cho hai con quái vật bay thấp hơn vô tình ‘ăn’ mấy cái cỏ từ chính đồng bọn của mình.

Diane Lâm đương nhiên cũng đã nhìn thấy Diệp Tường bị xách lên, đối với việc biến hóa kì dị của hắn, Diane Lâm cũng không thắc mắc nhiều lắm. Tuy nhiên, đối với Diệp Tường, hắn cảm thấy hơi bất đắc dĩ với việc biến hóa kì dị của mình. Tuy hắn có thể biến ra móng vuốt nhưng lại không có cách nào biến hóa ra cánh nên không có cách nào đối phó với mấy con quái vật bay này, thậm chí ngay trên đầu hắn cũng có ngay một con đang quắp hắn bay qua bay lại tới chóng mặt mà hắn cũng không có bất kì biện pháp nào có thể đối phó với nó cả. Đang lúc hắn suy nghĩ cách đối phó thì bất chợt, con thạch quý quắp hắn đã bắt đầu vòng quanh đại điện xoay quanh, rồi đột nhiên hướng về phía một pho tượng đá bay qua, không cần nghĩ hắn cũng biết, nhất định là sẽ bị đụng cho u đầu rồi. Diệp Tường cố hết sức giãy dụa, nhưng mà, con quái vật này bay quá nhanh, khiến cho Diệp Tường không biết làm gì khác hơn là chỉ còn cách nâng hai chân lên, trực tiếp tại trên thân thạch tượng mượn lực đạp một cái, đá trúng ngay trên cánh thạch tượng quý, cú đá này khiến cho thạch tượng quý không có cách nào khác là phải hạ xuống một chút.

Diệp Tường thấy vậy lay động thân thể liên tục, tất nhiên đây không phải là hành động vô ích bởi vì sức nặng từ việc giãy dụa liên tục này đã gây ảnh hưởng khá tích cực đến sự cân đối cần thiết khi bay của thạch tượng. Trong lúc hắn đang liều mạng chiến đấu với con quái thú bay này thì đột nhiên lại có một con nữa hướng về phía Diệp Tường giương móng vuốt bổ nhào qua, hiển nhiên là Diệp Tường cũng đã nhìn thấy mấy cái lợi trào sắc bén kia.

Mà Diane Lâm ở bên kia cũng đã trông thấy Diệp Tường bị hai chích thạch tượng quý vây công, nàng cảm thấy rất lo lắng, mồ hôi từ trên trán bắt đầu đổ ra như tắm, nàng bị sao vậy? Từ ngày cứu tên lưu manh này sau, trái tim của nàng đã bắt đầu thay đổi, càng ngày nàng càng giống nữ nhân hơn, biến thành càng ngày càng thêm nhu nhược nhất gan hơn, điều này thật không thể chấp nhận được, phải biết rằng nàng cũng đã từng được coi như là một kiếm sĩ có tiếng!

Hai luồng gió lạnh tiến tới trong không khí khô ráo mốc meo, mũi Diane Lâm thậm chí còn ngửi thấy được mùi bụi đá dày đặc, Diane Lâm ngửa người nâng chân, lên lút tung một cước tấn công.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thạch tượng quý kia kêu bi thiết một tiếng, sau đó là tiếng vật thể đứt gãy vang lên, chắc hẳn là chân của tên thạch tượng quý này đã bị đá gãy rồi, xem khuôn mặt vốn đã xấu xí tới mức khủng bố của nó tựa hồ như đang vặn vẹo tới biến dạng trông càng kinh khủng hơn. Ăn một cú đá đau đớn khiến nó tức giận vô cùng, lập tức đập cánh bay cao lần nữa.

Thấy đồng bọn như vậy, hai tên thạch tượng quý khác lập tức bổ nhào qua tấn công thay tên vừa rồi, bốn tia sáng lạnh tỏa ra từ bốn cái móng vuốt sắc bén xấu xí tỏa ra đột hướng về phía thân hình mảnh mai của Diane Lâm đâm xuống, Diane Lâm thấy vậy liền nhanh chóng xoay người lăn một vòng tránh né.

“Rắc!” Thạch thất thô ráp lập tức bị mấy trào cào tới nát bét, lưu lại vài đạo vết cào sâu hoắm, hai tên thạch tượng quý kia thấy vậy cũng càng gấp gấp bay về phía Diane Lâm, giống như hai Lão Ưng đang chăm chú, theo sát con mồi của mình!

Đá từ cái vuốt sắc bén của chúng rơi xuống liên tục, dọc theo bên đường rơi đầy đất, mà bọn chúng lại càng ngày càng thêm hưng phấn kêu gào vài tiếng rồi bay qua chỗ Diane Lâm, tựa hồ càng lúc càng hứng thú đối với con mồi nhanh nhẹn này, con mồi có giãy dụa thì dục vọng chinh phục mới càng cao..

Diane Lâm cười lạnh một tiếng, không biết vì sao, nhưng lúc này, nàng cảm thấy nàng mạnh mẽ, nhanh nhẹn hơn lúc nào hết, nàng chạy vội tới sát mặt

tường, giờ chân đạp một lên đó, mượn lực từ tường làm sức đẩy, tung người lên không, đối diện trực tiếp với một thạch tượng quý đang bay tới tung một cước. Nhưng mà, tựa hồ như đối phương đã quá quen thuộc với ngón đòn này của Diane Lâm nên nó nhanh chóng lách mình, cụp cánh lại, cúi người, tránh thoát một cước kia thật dễ dàng.

Cùng lúc này, hai trảo từ một tên tượng quỷ khác ngay lập tức nhằm vào bụng của Diane Lâm chộp tới, âm thanh hung phấn vang lên, dường như sức sinh này đang mang ảo tưởng khá tốt đẹp là có thể bắt thành công con mồi của mình ngay lúc này, loại vui sướng không giấu được này khiến cho người nghe cảm thấy thật điên tiết. Diane Lâm nhú lông mày lại, cắn răng không biết làm sao, móng vuốt dừng mảnh có thể dễ dàng rạch bụng xé ngực con mồi đang lấy tốc độ như tia chớp đang lao tới kia khiến tâm nàng trầm xuống, sợ là, lần này nàng không dễ dàng tránh thoát được rồi, đường đường là tiểu thư thân phận cao quý mà bây giờ lại bỏ mạng như thế này, trong tâm lý bỗng dưng dâng lên cảm xúc bị ai cùng sợ hãi vô hạn.

“Choang!” Hàn quang chói mắt nhắm vào Diane Lâm bỗng nhiên rơi xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Soạt! —— Đây là tiếng dao nhọn đang mổ bụng động vật, là tiếng răng nhọn của loài vật săn mồi đang cắn xé con mồi của chúng. . . loại thanh âm khiến cho người ta cảm thấy run sợ này vang lên liên tiếp, nhất là tiếng máu đỏ tươi rơi tí tách trên mặt đất, ngày một rõ ràng hơn, không, chắc gì máu của lũ quái vật này đâu phải là máu đỏ nhĩ, vậy đâu thể nói là máu, nói đúng hơn đó là âm thanh của thứ chất lỏng màu xanh quái dị giống như vật chứa của chúng rơi xuống mặt đất càng khiến cho người ta cảm thấy ác hàn.

Lúc Diane Lâm ổn định lại tâm trí, nhìn lại xung quanh mới phát hiện ra: hai con tượng quỷ tấn công cô nàng đã bị cắt đứt làm hai mảnh, thi thể chúng rơi trên mặt đất, rầm rầm hai tiếng, biến lại thành hai bức tượng đá như lúc ban đầu, điều khác biệt duy nhất là, hai bức tượng này đã vỡ thành hai nửa, không nguyên vẹn như lúc ban đầu.

...

...

Cát Vi đưa tay bắt được loan đao quay lại, trông thấy mấy khối thạch tượng nằm trên mặt đất, mặt mày chúng biểu lộ sự dữ tợn, lại mang chút thống khổ ngửa đầu kêu lên một tiếng quá dị, Cát Vi khề chau mày, bởi vì nàng phát hiện, những mảnh vỡ từ hai thạch tượng vừa bị nàng chém thành hai nửa rồi biến trở lại thành đá kia đang nhanh chóng hợp lại cùng một chỗ, giống như có sức sống bình thường, đang chấp nối lại với nhau để sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 48: Di Ngôn Của Viễn Cổ Thú Vương (Trung)

“Sống lại sao?” Cát Vi cũng nghe nói qua loại quái này là bất tử, nhưng nàng thật không ngờ là chúng bất tử thật. Nhưng nghe nói tộc bất tử sống ở nơi vô cùng bí mật vậy mà sao hôm nay lại xuất hiện ở trong đại điện dưới lòng đất này nhĩ? Ở đây rất cực đã xảy ra chuyện gì? Liên lụy tới nhiều chủng tộc như vậy thì sự tình chắc chắn không đơn giản rồi. Thảo nào đế quốc thú nhân oai hùng một thời lại có thể bị diệt vong chỉ trong một đêm.

“Pằng!” Trong đại điện, một cánh tay của một thạch tượng đầu chó cao lớn bị Diệp Tường đập gãy rơi xuống. Tuy chiếm được lợi thế nhưng hắn vẫn chưa thể thoát ra khỏi móng vuốt của chúng, y phục của hắn đã rách, lộ ra Long Lĩnh màu xanh biếc, dưới ánh sáng của cây đuốc trong đại điện tán ra ánh sáng chói mắt.

“Long Lĩnh?” Cát Vi cảm thấy cảnh tượng mà nàng chứng kiến ngày hôm nay đã đủ rung động rồi, vậy mà... Không ngờ rằng gã Declan này còn khiến nàng ngạc nhiên hơn nữa. Đường đường là nhân loại mà lại mang long thân (thân, vậy rồng), vậy hắn... Chẳng lẽ hắn là Cự Long của Long tộc biến hóa thành nhân hình (hình người)?

“Ê, giúp tôi chút!” Diệp Tường ở trong không trung bị nắm tới lui, lay động lên xuống liên tục khiến cho hắn cảm thấy hơi mệt, cố gắng giãy thoát khỏi cánh tay chết tiệt luôn nắm chắc lấy hắn kia nhưng mãi mà vẫn vô dụng khiến hắn điên tiết chửi bậy không ngừng. TMD! Hai nữ nhân kia giải quyết xong đối thủ của mình rồi không tới giúp hắn thì thôi vậy mà còn đứng đó ung dung chờ xem diễn à? Coi hắn là gì vậy? Con khỉ hay sinh vật lạ? Xin lỗi nhé! Dù là gì đi nữa thì hắn cũng không có hứng thú với việc làm trò tiêu khiển cho người khác đâu, cửa sổ cũng không có, ô gió cũng không nổi, hắn đóng chặt rồi. Hừ!

“MK, cầu các ngươi không bằng cầu chính mình còn hơn!” Diệp Tường mắng xong, đột nhiên, vân án hóa hồng trên trán bỗng nhiên sáng lên.

Khoảng không gian phía trên đại điện đột nhiên rạn nứt rồi vỡ ra, ngay sau đó, mấy chục thân ảnh màu xanh lam lập tức rơi xuống, nhanh như chớp hiện ra trước mắt mọi người. Ngay lúc mấy tên thạch quỷ tượng đang sung sướng chuẩn bị chia xé bữa ăn mang tên Diệp Tường này thì bỗng chốc có tới mấy chục con sói từ trên không trung rơi xuống đập trúng ngay trên đầu bọn họ. Sự việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, mấy con quỷ kia còn chưa kịp nhận ra chuyện gì xảy ra, còn chưa kịp ngẩng đầu lên đã bị mấy chục con dã lang đè dẹp lép như con tép rồi. Thậm chí, mấy con sói kiêu ngạo kia còn vô cùng hào hứng nhảy nhót trên thân chúng rồi hú lên trên tức khiến cho bọn chúng tức đến gần chết. Không phải chúng không muốn né tránh, nhưng, Diệp Tường đâu có dễ dàng tha thứ cho chúng như vậy đâu. Lúc này hắn đang vô cùng sung sướng nhìn kẻ địch của mình bị thảm bại. Hắn vô cùng hài lòng, vị trí này quả thật quá tuyệt để triệu hồi ma thú mà, kể cả bọn chúng có biết bay đi nữa thì với diện tích này, số lượng ma thú này, chúng có muốn bay

cũng bay đằng trời. Khế ước ma thú này thật là hoàn mỹ, quá hoàn mỹ, không có điểm nào có thể chê bai được, tất cả đều đúng như tính toán của hắn, nếu vậy, bước tiếp theo chính là...

Đông! Lam nhân tất phong lang vừa rơi trên người thạch tượng quý còn chưa định hình được tình hình lúc này đã bị lợi trào của đám thạch quý này cào xé khắp thân, chúng cảm thấy vô cùng tức giận, gầm rú một tiếng, lang tính trời dậy, sau đó liền há mồm, tấn công như vũ bão vào đám địch thủ khó nhai kia. Thạch tượng quý ăn đau liền vỗ cánh tẩu thoát, tránh xa khỏi bầy đoàn lang sói dữ tợn kia. Đối với đám ma thú có đẳng cấp ngang bằng chúng đột nhiên xuất hiện này, chúng cảm thấy vô cùng khó chịu. Nếu là ở trên mặt đất bình thường, thạch quý sẽ không bao giờ phải sợ tất phong lang, vì dù sao đối với phương là lang, không biết bay, dù cho đẳng cấp ngang nhau, nhưng, mẹ thiên nhiên vẫn luôn có sự thiên vị cho từng giống loài riêng theo cách khác nhau, tương tự như việc thạch quý có cánh mà Phong lang không có vậy.

“Griiiii!” Vài tiếng kêu quái dị vang vọng khắp thần điện, thạch tượng quý ở trên không trung đang cố hết sức giãy dụa, tìm cách thoát khỏi bầy sói, thoát khỏi nơi khiến chúng nó bị thương khắp nơi này. Năm, sáu con thạch tượng quý lập tức giương cánh muốn bay, đôi cánh đen xì từ trên thân thể chúng đang rộng, lóe ra những tia sáng đen rợn người, kết hợp với tia sáng xanh lạnh lẽo tỏa ra từ hốc mắt chúng càng khiến cho chúng trông càng dị dõm hơn. Bất chợt, một con trong số chúng hướng về phía bầy sói tấn công, những con còn lại thấy vậy cũng lập tức tiến công, hướng về phía bầy sói tấn công điên cuồng như thiêu thân lao vào lửa.

Ba mũi hàn quang sắc bén từ mỗi con thạch quý phát ra liên tục. Đây là tuyệt chiêu ‘lục thạch phong nhận’ (sáu lưỡi đao gió) của bầy thạch tượng quý! Một con phát ra ba phát, năm, sáu con thạch tượng quý cùng lúc ra chiêu, nghiễm nhiên phát ra hơn hai mươi lưỡi đao gió sắc bén nhanh chóng hướng về phía bầy sói.

Sinh tử ngay trong khoảnh khắc đó, mấy con thạch tượng quý kia hiển nhiên đang rất hưng phấn khi thấy đối thủ của mình đang chuẩn bị bị mất mạng, chúng bắt đầu gào rít vui sướng vì sắp được báo thù, nhưng, tình huống tựa hồ cũng không đơn giản như chúng nghĩ, bởi vì, bọn họ đã đánh giá thấp Diệp Tường, đồng thời cũng đã đánh giá thấp thuộc tính ma pháp của bầy Tất Phong Lang.

Xoạt! Xoạt! Xoạt —— một thân ảnh rất nhanh tránh thoát, nhưng trong ánh sáng mờ mịt của thần điện, không thể thấy rõ đó là ai, mà chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng thoáng qua, tiếp theo đó lại không thấy nữa.

Vút! Choang —— mấy đạo phong nhận đánh vào trên tường đá, mặt đất, bay loạn xạ, nhưng mà, lại hoàn toàn không đánh trúng đàn Tất Phong Lang, ngay cả thân ảnh của chúng cũng không thấy đâu cả, tựa như chúng bốc hơi vậy, ngay cả phương hướng chúng di chuyển cũng không thể trông thấy rõ, chúng... quá nhanh.

Thời điểm mà bọn thạch tượng quý trông thấy mấy đạo thân ảnh màu xanh lác lơ trên không trung, bọn chúng sợ hãi tới mức bay mất hai hồn sáu vía, quên mất cả cách kêu để thể hiện sự kinh hãi, sáu con quý chỉ biết há hốc mồm, và trợn trừng mắt nhìn chăm chăm vào cái ‘thang sống’ giữa không trung kia. Cái thang này được dựng lên không bởi ai khác mà chính do bầy tất phong lang kết hợp lại mà thành. Lấy con thứ nhất làm trụ đỡ, con thứ hai lợi dụng bệ đỡ kia lấy đà nhảy lên, con sói từ phía sau lưng tại tiếp tục lấy con thứ nhất và con thứ hai làm bệ nhảy tiếp, cứ tiếp tục như vậy cho tới khi chúng tiếp cận tới mục tiêu đang lơ lửng giữa không trung kia. Một đội ngũ chỉnh tề, nhanh nhẹn, đoàn kết, nhất trí phối hợp chặt chẽ, thoải mái, hoàn mỹ không một khuyết điểm, không chệch vào đâu được.

Bởi vậy, không chỉ có thạch tượng quý mà ngay cả Cát Vi, Diane Lâm khi trông thấy cảnh tượng đều kinh ngạc khiếp sợ!

Đàn Tất Phong Lang tấn công như vũ bão, hơn nữa không chỉ một đội, mà có tới khoảng sáu đội Tất Phong Lang đang tiến hành phối hợp ‘xếp thang’ nhảy cao, mà mục tiêu của bọn nó tất nhiên không là ai khác ngoài bọn thạch tượng quý đang ở giữa không trung kia. Cuối cùng, con sói đứng ở vị trí đỉnh thang cũng đã nhảy lên, bóng sói lóe sáng một cái, sau đó, trong hàm của nó đã ngậm chặt một con thạch tượng quý vốn đang ngao ngễ bay trong không trung.

Thạch tượng quý ra sức giãy dụa, trong đó, con đang giữ Diệp Tường bị giật mình vội buông lỏng vuốt, Diệp Tường bị rơi xuống, ngay lập tức, một con sói xanh từ dưới mặt đất nhảy lên, đỡ Diệp Tường trên lưng, an toàn rơi xuống đất. Mấy con thạch tượng quý khác cùng lúc cũng bị mấy con Tất Phong Lang khác cắn gọn không kịp phản ứng, hoặc là nằm gọn trong miệng sói, hoặc là may mắn tránh thoát nhưng lại gặp trở ngại khác, như là đâm vào cây cột trong đại điện, hoặc là bổ nhào xuống đất mặt, rơi vào trong đồng thi hài khô héo dưới đại điện. Nhưng, đó chưa phải là kết cục cuối cùng của bọn chúng, vì thứ đang đợi bọn chúng ở đó chính là một đội Tất Phong Lang dũng mãnh, trong nháy mắt cả không gian đã tràn ngập những mảnh đá vụn do thi thể thạch tượng quý phân rã.

Diệp Tường hồ hững, cười lạnh ngồi ở trên lưng lam lang (sói xanh), chiến thuật phối hợp chiến đấu vừa rồi của đàn Tất Phong Lang đương nhiên là do Diệp Tường chỉ đạo. Thông qua tinh thần, truyền âm nhập mật tới chỉ đạo đàn sói mấy chục con phối hợp nhuần nhuyễn, vừa có thể phòng vệ, vừa có thể giết địch. Nếu lúc này không phải là đàn sói mấy chục con mà là mấy trăm ma thú, sau đó thêm một chút ghen thay đổi thể chất, gia tăng thuộc tính... Nếu là vậy, phỏng chừng, sẽ không chỉ như thế này, có lẽ, sẽ tạo nên một đoàn quân bất khả chiến bại chẳng? Diệp Tường suy nghĩ, gật gù thoải mái, cảm thấy rất có khả năng thực hiện.

Diệp Tường tự đắc quay đầu về phía Cát Vi cùng Diane Lâm khoe khoang, nhưng không quay lại thì thôi, vừa quay lại hắn liền kinh hãi, sắc mặt thoáng cái biến thành trắng bệch, bởi vì... Từ cửa ra vào có vô số biên bức (dơi) đang xèo xèo ủa vào, không, không phải là biên bức mà là thạch tượng quý mang hình dáng biên bức! Thậm chí, mấy con đi phía trước đã bắt đầu giương vuốt, dang cánh hướng về phía bọn người Diệp Tường đánh tới.

Diệp Tường thấy vậy liền giơ tay ra hiệu, hai nữ nhân rất nhanh liền hiểu ý, vội vã nhảy lên trên lưng một con sói. Xoạt! Xoạt! Mấy thân ảnh nhanh chóng hướng về phía chính diện chủ chạy qua. Lúc này, thi thể của Lưu Đạt Khắc Tất Mẫn té tư ngổ trên ghế chủ tọa ngã xuống, lập tức, phía sau cái ghế bỗng nhiên sáng lên kí hiệu màu hồng của huyết ấn, ngay sau đó, một hồi thanh âm ừ ừ vang lên.

Một cánh cửa đá rộng chừng một thước bất chợt mở ra, Diệp Tường thấy vậy nhanh chóng vọt vào, làm gương cho toàn quân, nhanh chóng tiến vào trong đạo mật thất.

Lúc này, Diệp Tường cảm thấy thật may mắn khi chính mình thu được một đám sùng vật tốt, nếu không, lúc này đổi lại là một đám ma thú bình thường, phỏng chừng bọn họ đừng nói là chạy trốn, rơi vào tay giặc còn là nhẹ, sợ rằng là đã trở thành thực vật trong bụng lũ thạch tượng quý kia rồi.

Ngay lúc ba người bọn Diệp Tường cùng đàn Tật Phong Lang toàn bộ tiến vào gian mật thất sau, đàn thạch tượng quý phía sau cũng vừa lúc chạy tới. Chúng đứng chật ních ở bên ngoài đại điện, nhìn đâu cũng chỉ thấy thạch tượng quý đứng chằng chịt, khiến cho Diệp Tường nhìn mà da gà mẹ, da gà con thi nhau nổi lên. Toàn thân hắn giống như bị kiến cắn, rợn rợn, gai gai, cắn rứt khắp toàn thân. Nếu... Nếu như bị đàn quái vật này bắt được, hắn tình nguyện tự sát trước khi bị ăn thịt.

Cửa đá cũng đang chậm rãi đóng lại, nhưng mà, tốc độ quá chậm. Diệp Tường ngồi nhấp nhôm, lo lắng không yên, cuối cùng không chịu được liền vội vàng nhảy xuống, xông lên hỗ trợ đẩy cửa đá, hi vọng có thể đẩy nhanh tốc độ đóng cửa lại. Thạch tượng quý còn ở bên ngoài thấy vậy bèn sống chết, chen nhau lao vào bên trong mật thất.

Chi —— vài tiếng rít của lũ quý đã tới ngay trước cửa phòng mật thất, toàn thân Diệp Tường run lên, cửa đá vẫn còn hơn nửa mét nữa mới đóng lại.

Ba, bốn con thạch tượng quý ở ngay sát cửa ra vào thấy vậy liền liều chết lao vào, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, lũ đằng sau thấy vậy cũng theo sát... Một mảnh đông nghìn nghịt. Chẳng lẽ, hôm nay hắn phải chết ở chỗ này sao? Không, toàn thân Diệp Tường ướt đầm mồ hôi, thậm chí hắn còn có thể nghe thấy tiếng tim đập gia tốc của chính mình, lúc này, là thời điểm mệnh huyền một khắc (thời khắc sống chết ngay trong một khoảnh khắc).

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 49: Di Ngôn Của Viễn Cổ Thú Vương (Hạ)

Oang...! Một thanh loan đao quét qua, lập tức phía ngoài cửa tóe lên mấy chục tia máu màu xanh, thanh loan đao nọ sau khi xoay tròn một vòng ở bên ngoài liền lập tức quay trở về. ‘Choang!’ Một tiếng, đụng trúng ngay một phần ba cửa đá đang đóng lại, bắn bay ra ngoài. Lập tức, từ bên ngoài lại vang lên một hồi tiếng kêu quý dị của bốn thạch tượng quý, thậm chí trong đó còn có vài tiếng kêu nghe tương đối thê lương.

Cát Vi nhìn thấy loan đao của mình đánh trúng cửa đá lại bắn ra bên ngoài lần nữa thì tương đối khó chịu, lông mày chau lên, nhưng vẫn im lặng cam chịu.

Rầm—— cửa đá cuối cùng cũng đóng, Diệp Tường cảm thấy trái tim bị kinh hãi của mình cuối cùng cũng được thả lỏng. Lúc này, hắn cảm thấy khí lực toàn thân dường như bị rút hết, đành dựa vào vách tường ngồi xuống, xoa qua loa mồ hôi đầy trên trán, mấy chục con Tật Phong Lang ở bên cạnh thấy vậy cũng nhu thuận ngồi xuống, động tác đồng loạt gần như là cùng lúc giống như Diệp Tường, chính tề giống như một đội quân đã qua huấn luyện kĩ càng, hơn nữa còn không cần có bất kỳ khẩu lệnh nào.

Một màn này khiến cho hai nữ nhân cảm thấy vô cùng kinh ngạc... Bọn họ chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào kì dị như vậy, cũng như chưa từng thấy qua người nào có thể khống chế sói thuần nhuyễn như vậy? Đề kí kết khế ước thiết lập quan hệ chủ tớ với ma thú thì chỉ cần một quyền trực tạo khế ước quan hệ là đủ, nhưng chưa từng thấy ai có thể huấn luyện ma thú nghe lời, thuần thực như vậy.

Cũng không thể trách các nàng thắc mắc như vậy, bởi vì hai người các nàng không hề biết rằng thứ Diệp Tường dùng để chỉ đạo bày sói không phải là mệnh lệnh bình thường mà là dùng tinh thần để truyền đạt mệnh lệnh. Từ lúc ở trên đầu trường giác đầu, sau khi ký kết khế ước này sau, trong lúc đào thoát, Diệp Tường vô tình phát hiện ra rằng bản thân hắn có thể sử dụng lực tinh thần của mình để truyền đạt mệnh lệnh ma thú mới thu phục, điều này tất nhiên là thuận tiện hơn nhiều so với việc gào thét tới khản cả tiếng để chỉ huy ma thú thông thường. Hơn nữa mệnh lệnh truyền từ tinh thần này không chỉ hiệu nghiệm với Tật Phong Lang, mà còn có tác dụng tới cả đàn Liêu Trư mà hắn chưa từng triệu hồi kia nữa, nhưng hắn vẫn ưa thích sử dụng đàn Tật Phong Lang này hơn, bởi vì hắn có cảm giác chúng có mối liên hệ đặc thù, bền chặt và phối hợp tốt hơn nhiều so với đàn lợn to xác ngu ngốc kia.

Mà loại liên lạc bằng tinh thần này, là thứ sức mạnh mà chỉ hắn có, người trên đại lục này không có ai, hoặc ít nhất là tới bây giờ chưa từng có ai sở hữu. Tất nhiên, điều này đồng nghĩa là, cho dù có người cũng đã từng ký kết khế ước với mấy trăm ma thú, những cũng không có một ai có thể giống như Diệp Tường hắn, dùng lực tinh thần để triệu hồi, và chỉ huy ma thú của mình.

Bất quá, thứ làm cho Diệp Tường cảm thấy vẫn chưa thể thỏa mãn dục vọng chính là, loại khế ước kí kết giao ước với ma sùng này chỉ có thể dùng một lần duy nhất! Điều này khiến cho Diệp Tường cảm thấy vô cùng tiếc nuối, bất quá, thật may là, ít nhất hắn cũng đã kí kết khế ước với hơn hai trăm con Liêu Trư cùng Tật Phong Lang, như vậy cũng không tính là thiệt thòi cho lắm.

“Mấy con sói này của ngươi...?” Diane Lâm lúng túng dò hỏi. Ở trên người bá tước Declan tựa hồ luôn có thật nhiều bí mật, vĩnh viễn cũng nhìn không thấu, giống như về y thuật của hắn: chữa khỏi bệnh cho Tam Vương Ngũ Thế, hơn nữa, còn nghe nói hắn chữa khỏi bệnh cho cả Long Vương của Hỏa Vân đảo; không chỉ có vậy, ngay tại đề đô, cửa hàng sùng vật với các ma thú đã cải biến tính cách của hắn cũng vô cùng thần bí, rốt cuộc, hắn đã dùng phương pháp gì để biến đổi ma thú? Ngay cả đàn Tật Phong Lang trước mắt này cũng vậy, hắn làm thế nào để ra lệnh cho chúng? Đầu óc Diane Lâm trong nháy mắt có rất nhiều nghi hoặc.

Cát Vi cũng vô cùng nghi hoặc, nhưng cô nàng không nói gì chỉ là cái nhủu mày trong lúc này mang theo rất nhiều nghi hoặc.

Diệp Tường phát phát tay, kí hiệu màu đỏ trên trán bỗng nhiên sáng lên, cùng lúc đó, trên trán của mấy chục con sói của đàn Tật Phong Lang đang ngồi ngay ngắn cũng sáng lên, thoáng cái, mấy chục con sói thoáng cái liền biến mất trước mắt mọi người, chỉ lưu lại hơn mười đoàn khói đen, nửa điểm thân ảnh cũng chả thấy.

Diệp Tường không thèm quan tâm tới nghi hoặc trong mắt hai nữ nhân này, đương nhiên, hắn cũng không rảnh để giải thích cho hai cô nàng đâu, người, có đôi khi phải biết cách che dấu, Diệp Tường hẳn gần đây cũng đã khôn ngoan hơn rồi, hắn hiểu rất rõ nếu để cho người khác biết hết các nước cờ của mình thì chỉ có thể ăn cám mà thôi. Mới nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên cảm thấy đầu óc nặng trĩu, con buồn ngủ ập đến.

Hiển nhiên, đây là hậu quả do vừa rồi sử dụng lực tinh thần quá độ, dựa vào cửa đá, Diệp Tường rốt cục nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, hắn tựa hồ nghe thấy hai nữ nhân ở đối diện đang nói gì đó với mình, nhưng toàn thân hắn đã hoàn toàn kiệt sức, thân thể hướng bên cạnh nghiêng một cái, lập tức té xuống, hoàn toàn không nghe thấy gì cả, trong lúc mộng lung đường như hắn bị người tiếp được ...

...

Ý thức chìm trong vô thức, trong bóng đêm mộng ảo, Diệp Tường tựa hồ nhìn thấy một thân ảnh hơi chút quen thuộc mặc áo choàng màu trắng, chậm rãi hư không, trời nổi đèn, khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành mơ hồ trước mặt, khí chất lạnh nhạt, lạnh lùng kết hợp với sự xuất trần khiến nàng càng giống như tiên tử không thực khói lửa nhân gian hơn, Diệp Tường giờ tay ra muốn chạm vào nàng.

Nhưng, đối phương lại kiêu ngạo nâng mặt lên, sau đó dần dần lui dần ra xa, Diệp Tường cảm thấy vô cùng mất mát, hắn muốn gọi nàng quay trở lại, nhưng, lại không dám gọi ra tiếng, chỉ có thể lặng im ngóng trông nhìn về nơi mà thân ảnh quen thuộc kia rời đi, dần dần chìm trong bóng tối...

Ngay sau đó, từ trong bóng tối lại xuất hiện một cự long hai đầu: Song Dịch, vài tiếng long ngâm khủng bố thét vang trời, trong nháy mắt... Ba Nhĩ Bác bị lợi trào của nó xé thành hai nửa, huyết vũ tung bay... Không gian bỗng chốc giống như một mặt nước tĩnh lặng, một giọt nước rơi xuống, dần dần dâng một tầng, rồi lại một tầng gọn sóng, sau đó, ảnh ngược xuất hiện, là thân ảnh quen thuộc kia, dung nhan tuyệt trần nhưng lạnh nhạt như nước, trong khoảnh khắc toàn bộ bị đóng băng tại trong mặt nước kia, an tường tuyệt sắc tựa như hoa thủy tiên kiều hãnh...

Song Dịch thấy vậy kiêu ngạo cười to ba tiếng: ‘Ha! Ha! Ha!’ Tiếng cười ma quái kia như ma âm đâm thẳng vào óc người ta, ở trong bóng tối dày đặc đặc ý vô cùng, trong nháy mắt nó liền di chuyển lại trước mặt băng điều, đối với băng điều nhả ra hai ngụm long tức.

Àm! Xoảng —— băng điều bị nổ tan thành nhiều mảnh nhỏ, chứng kiến thân ảnh quen thuộc kia trong nháy mắt bắt đầu vỡ tan, dần dần rơi xuống... Trong nháy mắt này, từ trong băng điều hiện ra không phải là thiếu nữ tuyệt sắc kia nữa mà đối lại thành gương mặt ngây thơ, khờ dại của Ô Ô... Nhưng hình ảnh đó cũng chỉ tồn tại trong nháy mắt sau đó lại lần nữa biến mất, dần dần biến thành tia sáng tàn đi...

“Không...!!” Diệp Tường kinh hoàng kêu to, mắt hắn bắt gặp bắt đầu giật giật, bóng tối dần dần rút đi, bỗng nhiên hắn mở bừng mắt ra...

...

Diệp Tường giãy dụa tỉnh lại, tay chân hơi run run, lần này hắn cắn chặt răng, không kêu lên tiếng. Chết tiệt, gần đây, hầu như ngày nào hắn cũng nằm mơ, đều là mơ thấy những thứ kì quái và hầu hết là tương tự nhau, điều này khiến cho hắn vô cùng bất an. Hắn đã từng nghe nói cảnh trong mộng báo hiệu cho thực tế, không biết điều này có đúng hay không... Nhưng có một điều rõ nét là, lo lắng hiện giờ của hắn là có thật.

“Ngươi sốt rồi!” Diane Lâm ngồi đối diện hắn hơi cau mày thông báo.

Diệp Tường sờ sờ lên trán của mình, nhiệt độ cũng coi như hơi cao, chắc đủ để rán trứng (nếu có) rồi đấy, lắc lắc đầu kiểm tra một chút, ừ, ý thức coi như vẫn còn rõ ràng, về cơ bản là không có vấn đề gì rồi. Sau khi kiểm tra sơ bộ một hồi, Diệp Tường mới chậm rãi đứng lên, bắt đầu dò xét gian mật thất này.

Mật thất khá là đơn giản, ngoại trừ một bộ hài cốt tương đối cao cùng với hai mũi tên ghim ở trên tường chứng tỏ nơi đây có lắp bẫy ra thì căn mật thất này chỉ còn lại một cái ghế đá cùng một cái giá. Không rõ trên cái giá kia trưng bày cái gì bởi vì mạng nhện đã phủ dày trên đó, không thể nhìn rõ xem đó là thứ gì, nhưng nhìn hình dạng thì hình như đó là sách hay vở gì đó. Nhưng đó không phải là thứ khiến cho Diệp Tường cảm thấy hứng thú, thứ thu hút sự chú ý của hắn là chữ trên vách tường kia cơ...

Vẫn tự trên vách tường kia cứng cáp, hữu lực, không biết là dùng thứ gì khắc lên, có không ít chữ trong đó đều bị lay dính một ít màu nâu đỏ sậm, đó là vết máu khô, một hàng kí tự lay dính máu, điều này khiến người ta không thể không suy nghĩ ý nghĩa của hàng chữ đó... Bộ xương ngã ở cạnh đó nghe chừng chính là tác giả của hàng chữ trên tường kia, bởi vì đầu một ngón tay dài nhỏ của bộ xương kia vẫn còn đặt tại trên một kí tự cuối cùng, mà kí tự kia càng gần đầu ngón tay kia càng nông hơn, không còn khắc sâu như trước nữa, điều này chứng tỏ tác giả đã vô lực, nguyên nhân cái chết sợ là do kiệt sức mà chết...

“Đây là cái gì?” Diệp Tường vịn vào trên vách tường hỏi Cát Vi đang quan sát ở bên cạnh, nhưng đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm thấy hơi choáng váng, vì vậy vội lắc lắc đầu, cường chống đỡ giúp tinh thần thanh tỉnh hơn phần nửa.

“Di thư... Đây là di thư do vị thú vương cuối cùng của đế quốc Thú nhân ghi lại toàn bộ khoảng lịch sử bị phủ bụi truyền lại cho nhân loại!” Sắc mặt Cát Vi vô cùng giận dữ, mắt nàng gắt gao nhìn chằm chằm vào nội dung của di thư, dường như nàng hiểu hết nội dung mà vị thú vương kia muốn nói.

“Trên đó viết gì?” Diệp Tường tò mò dò hỏi. Đối với thú ngữ phức tạp, nhất là loại văn tự cổ từ mấy trăm năm trước, hắn đã hoàn toàn bất lực rồi, thứ ngôn ngữ này có lịch sử lâu dài hơn nhiều so với thứ ngôn ngữ, chữ viết mà đại lục Đa Á đang dùng hiện nay, vì vậy không thể trách hắn được.

Cát Vi lặng yên sau nửa ngày, cuối cùng căn môi dường như phải đưa ra quyết định gì đó vô cùng khó khăn, sau một hồi đấu tranh, rốt cục cũng chậm rãi giải thích: “Trên đó viết...”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 50: Chân Tướng Của Lịch Sử (Thượng)

Nhìn từng vết máu đỏ sậm loang lổ trên vách tường kết hợp với những văn tự cổ của thú văn (văn tự của thú nhân) được khắc sâu trên tường kéo dài mãi cho tới tận cùng khiến cho người xem dấy lên từng trận bi thương bất đắc dĩ không kiềm chế được. Chỉ là tàn dư còn lại của cuộc thảm sát mà còn tang thương như thế này, vậy thì, khung cảnh của cả trăm năm trước, khi mà cuộc thảm sát đang diễn ra còn bi thảm như thế nào đây?

“Vương tộc thú nhân, để chế hùng mạnh cùng các con dân của vương quốc thú nhân hùng mạnh,...tất cả mọi thứ đều bị diệt vong, đó là do lỗi của bốn vương...Chỉ trách bốn vương đã quá nhẹ dạ cả tin, tin vào những lời dối trá trắng trợn của bọn Giáo hội. Rõ ràng chính bọn chúng là độc thủ phía sau màn thảm sát này chứ không còn ai khác! Tộc Nguru Đầu Nhân cùng Cầu Đầu nhân là một lũ hèn nhát, lâm trận còn quay đầu bỏ chạy! Đệ đệ của bốn vương-Trát Đa Duy cũng đã phản bội bốn vương! Nó đã liên hợp với đạo quân kim sắc thập tự quân của Giáo hội mưu đồ bí mật gây nên cuộc chính biến! Khi bốn vương nhận ra điều này thì tất cả cũng đã quá muộn. Lưu Đạt Khắc Tư vì yểm hộ cho bốn vương an toàn tiến vào mặt thất mà bị đội quân mặt nạ vàng (tức kim sắc thập tự quân) đánh trọng thương, bản thân bốn vương cũng trúng độc do Trát Đa Duy âm thầm hạ. Rốt cuộc, cho đến tận giờ phút này, bốn vương suy nghĩ cẩn thận và nhận ra chân tướng của hết thảy mọi việc. Tất cả là do bọn Thập Tự Quân gây ra, chính chúng đã xui khiến đệ đệ của bốn vương làm phản, gây ra thảm họa như thế này. May mà, tộc Tinh Linh cùng tộc Người Lùn đã kịp thời phái người tới hộ tống ‘Phượng nguyệt chi hoa’ đưa ra ngoài, hi vọng đại pháp sư A Đức Tích Thiên có thể mời được long vương Cổ Nhân của Hỏa Vân kịp thời cứu tộc thú nhân, Ông Trời muốn diệt thú tộc aaaaa...”

Cát Vi phiên dịch xong, ngữ khí vốn đã có chút trầm trầm lúc này lại mang theo một cổ bi thương trầm trọng. Dường như nàng ta vẫn còn đang chìm đắm trong sự tiếc nuối, bi thương cùng thú vương thời viễn cổ-vị đại đế cuối cùng của một thời kì lịch sử huy hoàng. Giờ phút này, trong thạch thất yên tĩnh, tựa hồ, trong đầu mấy người bọn họ đều đang tự động mô phỏng ra trận chiến dịch khốc liệt năm đó...để rồi cùng thôn thức, bi thương, tiếc nuối, phân hận cùng một triều đại đã bị chôn vùi trong quá khứ,...

Lúc này, Diệp Tường đang làm gì? Để hợp với khung cảnh xung quanh cùng cảm xúc của mọi người, hần nhiên cũng đang suy tư, dù sao đi nữa hần đã từng đến Hỏa Vân đảo. Lỗ Phu Biệt của Hỏa Vân đảo cũng từng nói qua, mấy trăm năm trước quả thật có một vị pháp sư tên là Tích Thiên đã từng tới và sống một thời gian tại Hỏa Long đảo, có vẻ như vị pháp sư được nhắc tới trong di ngôn này cùng vị đã tới Hỏa Long đảo kia là một người. Sau đó thế nào, Diệp Tường không biết cụ thể, cũng không muốn biết, tuy nhiên hần rất thắc mắc không biết “Phượng nguyệt chi hoa” kia là vật gì?

“Mặt nạ vàng?” Diane Lâm ở bên cạnh cũng đã nhanh chóng tìm ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Diệp Tường nghe thấy vậy cũng nhanh chóng gọi hồn về, sau đó hướng về phía Cát Vi ở đối diện dò hỏi: “Đây là nhân vật bí ẩn của tộc thú nhân các người hả?”

Cát Vi nghe vậy liền nhún nhún lông mày, suy tư một hồi lâu mới đáp lại: “Qua di ngôn này ta chỉ biết duy nhất nhân vật có tên là Trát Đa Duy là đệ đệ của thú vương Trát Ghim, còn về phần mặt nạ vàng hay đội quân mặt nạ vàng kia ta cũng không biết đó là ai hay là tổ chức nào.”

“Phượng nguyệt chi hoa’ là gì?” Diane Lâm quay đầu nhìn rồi Diệp Tường hỏi.

“Khụ...Khụ...! Ta làm sao mà biết được!” Diệp Tường thật sự cảm thấy đầu hàng với nữ nhân này rồi. Nàng ta thật đúng là đem hần làm vị thần biết tất biết tuốt, không những thế nàng ta còn nhân tiện xem hần như là một vị thần đa năng không gì không làm được, chỉ cần hô ‘úm ba la’ là xong hết á. Aizzz ! Nữ nhân, quả nhiên là sinh vật ngực to óc bằng quả nho mà, Nhưng mà... Hình như ngực của nữ nhân này cũng đâu có to lắm mà sao cô nàng vẫn ngu ngốc như vậy, hay là....Đầu óc Diệp Tường lại bắt đầu không tự chủ suy nghĩ xấu xa, thậm chí mắt hần còn nhìn chằm chằm vào ngực Diane Lâm không rời.

Hiển nhiên Diane Lâm cũng đã trông thấy ánh mắt sắc lang của kẻ nào đó, vừa định mở miệng mắng một chút cho hần tỉnh ra thì Cát Vi ở bên cạnh lại nhanh miệng nói chuyện trước.

“Các bộ lạc của Thú Tộc ghi chép lịch sử không được trọn vẹn, đầy đủ cho lắm. Tuy nhiên về sự tình sau đó thì ta cũng biết một chút. Quân đoàn của nhân loại cùng quân của Thú Tộc sau đó kéo dài hơi tàn rồi sau đó tuyệt diệt, tình hình cụ thể ta cũng không biết, tuy nhiên ta thật không ngờ rằng ngay cả ‘đội quân vàng’ của Giáo Đình cũng tham dự vào. Bọn chúng được xưng tụng là ‘Đội quân thiên chiến nhất’, đồng thời cũng là ‘đội quân lương thiện nhất’ của đại lục Đa Á. Vậy mà...thật không ngờ chúng lại tham gia vào cuộc thảm sát năm đó! Đó là tàn sát, cuộc tàn sát trần trụi, dã man nhất cho tới bây giờ!” Tâm tình của Cát Vi có vẻ có chút kích động, không ổn định. Dù sao cũng không thể trách nàng được, bởi vì dù gì đi nữa nàng ta cũng thuộc tộc Tạp Kéo, là một nhánh của tộc Thú Nhân, vì vậy, cảm thấy phần nộ khi biết tổ tiên mình bị thảm sát như thế là điều đương nhiên! Nàng nghĩ, nghĩ mãi mà vẫn không rõ ‘tại sao nhân loại lại tàn nhẫn như thế như thế?’.

“Tàn sát hàng loạt dân trong thành...” Diệp Tường cũng trầm mặc, trong đã sử xác thực có ghi lại cuộc thảm sát này nhưng không một ai biết chân tướng hay lý do cho cuộc thảm sát này là gì. Mọi người chỉ biết là: trong một đêm ngắn ngủi, vương quốc thú nhân hùng mạnh đã tuyệt diệt không lý do. Điều duy nhất mà mọi người còn nhớ đó là gần mười vạn thú nhân tay không tấc sắt đã bị tàn sát dã man. Sau đó rất nhiều tài sản, vật có giá trị của vương quốc thú nhân đã bị nhân loại tranh nhau mua,... Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Diệp Tường mà thôi. Dù sao đi nữa hẳn cũng là người hiện đại đọc và xem biết bao tài liệu về lịch sử, vì vậy, các tình huống đã từng xuất hiện trong lịch sử thú nhân hay cả cuộc thảm sát bị che dấu kia, hẳn cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm.

Sau đó, thành Thú Vương cũng bị đốt, lửa cháy ba ngày ba đêm, biến tòa thành đồ sộ thành tro tàn. Nếu không phải là phát hiện ra di tích còn sót lại của thú Vương Thành thì quả thật, Diệp Tường còn không phát hiện ra thì ra thành thú vương đồ sộ như thế, thành thú vương hiện nay so ra không bằng một góc của thành năm đó.

Tuy nhiên Diệp Tường cũng lười suy nghĩ thêm nữa, mặc kệ nó có đồ sộ hay hùng vĩ hay không, đằng nào cũng chẳng liên quan gì tới nhà hắn cả. Thứ duy nhất mà hắn quan tâm là thứ đồ vật bị mất kia kia. Vì vậy, hắn trực tiếp đi đến trước kệ gỗ duy nhất trong mật thất xem xem có chút manh mối nào hay không, hoặc là biết đâu may mắn hắn sẽ tìm ra thứ gì đó còn sót lại chẳng?

Cấu tạo của cái kệ gỗ này rất đơn giản, nhìn thoáng qua cũng biết đây là tác phẩm của thú nhân. Do thời gian đã quá lâu nên trên kệ đã phủ đầy một lớp bụi dày đặc, trên đó có bày một số quyển sách bằng da cừu ghi lại lịch sử phát triển của tộc thú nhân, hoặc là ghi chép công nghệ chế tạo sắt, gỗ,... Tất nhiên Diệp Tường hẳn cũng chẳng có ý định dúi nghề nên cũng chẳng thấy hứng thú gì với mấy quyển sách kia lắm. Bởi vậy, hắn đã chủ động lơ chừng đi, bước qua, bước qua, không quan tâm!

Khoan đã! Ở hàng thứ hai của giá kệ hình như có thứ gì đó thì phải! Diệp Tường dừng lại một chút, nhìn chăm chăm vào cái hộp gỗ màu đen ở đó. Loại hộp như thế này thường thì không bao giờ bày ở vị trí khuất như thế này cả, quá bất bình thường. Nhưng, tại sao mọi người không nhận ra điều đó mà ánh mắt gian tà của Diệp Tường lại nhìn ra nhỉ? Bởi vì trên mỗi tầng của cái kệ gỗ kia bày đặt không ít thứ linh tinh, trong đó nhiều nhất là quyển trục ma pháp. Trong thế giới ‘cường giả vi tôn’ như đại lục Đa Á này thì mấy thứ đó thu hút ánh mắt hơn nhiều so với một cái hộp gỗ cũ kĩ. Nhưng, Diệp Tường thì khác, bởi vì bản thân hắn đã sử dụng được không ít ma pháp công thêm vợ vét được không ít quyển trục rồi nên hắn đối với mấy thứ đó đã có lực miễn dịch nhất định, bởi vậy, cái hộp ‘bình thường’ duy nhất kia, lúc này lại thu hút sự chú ý của hắn hơn bao giờ hết. Bình thường giữa bất bình thường, ai dám nói nó không phải là siêu siêu bất bình thường chứ?

Hít một hơi dài, thổi rơi bụi bậm trên mặt trên mặt hộp, Diệp Tường mở cái hộp ra.

Một luồng ánh sáng chói mắt chiếu ra, Diệp Tường vô ý thức nhắm mắt lại, sau đó khi ánh sáng tán bớt đi, Diệp Tường mới dám từ từ tí hí mắt, nhìn thử xem đó là thứ gì, sau đó, kinh ngạc...

Kỳ thật, từ lúc cầm cái hộp lên cho tới lúc mở ra đều không có bất kì tia sáng hay điều kì lạ gì xảy ra, tất cả đều là do ảo tưởng của Diệp Tường mà thôi. Vậy trong hộp có gì? Hắc...! Hắc...! Thật ra, thứ trong cái hộp đó chỉ là một khối da thú màu trắng và hình như trên đó có viết chữ gì đó mà Diệp Tường không rõ lắm, hình như là chữ viết nhưng nhìn kĩ thì lại thấy mấy kí hiệu đó giống như biểu đồ, nhìn kĩ hơn nữa thì lại thấy nhang nhác giống trận đồ,...Mà hình như Diệp Tường hẳn đã thấy cái hình kì dị này ở đâu đó rồi thì phải... Khoan đã!,,Đúng rồi! MK!... Mẹ, quá máu chó!

“Người phát hiện ra cái gì vậy?” Diane Lâm ở sau lưng hắn thấy vậy vội vàng dò hỏi, nàng thấy rõ ràng người này hướng về phía cái kệ lục lọi gì đó, hình như là đã phát hiện ra cái gì.

Cát Vi ở bên cạnh nghe thấy vậy liền nhủ lòng may đi tới. Cho dù là do hắn phát hiện ra bảo tàng đi chăng nữa thì những thứ này cũng thuộc về Thú Tộc, hẳn là nên dâng cho vương tử Darie An mới đúng!

“A! Không có gì! Chỉ là, cái hộp ta phát hiện hóa ra là trống không khiến cho tâm tình của ta rất khó chịu nên buột miệng chửi bậy...Mấy tên đã cướp bóc chỗ này đúng là đồ hỗn đản mà, đã cướp sạch sẽ còn để lại vỏ ở đây khiến người ta tưởng nhầm, thật sự quá đáng xấu hổ!” Diệp Tường nói, xoay người giờ giờ cái tay không xem, đưa cho hai nữ nhân xem, thứ trong cái hộp đó đâu? A! Đó là do hắn phát hiện nên tất nhiên hắn đã sớm trộm đi, mang nó ném vào trong không gian giới chỉ rồi, đó là của hắn mà, ai cũng đừng hòng cướp.

Thực ra, trong đầu Diệp Tường vẫn đang âm thầm chửi mẹ nó, nhưng hắn chửi không phải vì không kiếm được thứ gì giá trị, mà hắn chửi là vì quá vui mừng, mừng đến nỗi không biết thể hiện bằng cách nào, đành phải dùng cách ăn mừng của bọn lưu manh để thể hiện niềm sung sướng lúc này. Có ai ngờ rằng tấm da cũ kĩ trong cái hộp vô cùng bình thường kia lại là bí tịch thất truyền từ lâu của tộc thú nhân cơ chứ? Mèo mù vớ cá rán chắc là để chỉ tình trạng của hắn lúc này đây! Dù thế nào đi nữa thì năm đó, thú vương cũng là cao thủ xưng bá một cõi, như vậy, bí tịch võ công của hắn chắc cũng không thể nào tầm thường rồi! Hơn nữa, trong hộp còn có hai khối hắc thủy tinh mà năm mơ Diệp Tường hẳn cũng liều chết muốn cướp kiếp cho bằng được. Mỗi khối thủy tinh này có chứa tới tận 5000 triệu năng lượng, có nguồn năng lượng này trong tay, hắn có thể chế tạo ra động cơ ly tâm phân li rồi.

“Cái bao tay này...” Diệp Tường nhìn thấy đôi bao tay bị ném trên mặt đất kia thắc mắc. Đôi bao tay kia thoạt nhìn cũng rất bình thường, tăng tro bụi dây cộp phủ trên mình nó chứng tỏ nó cũng đã nằm vào giấc ngủ say từ lâu lắm rồi, có lẽ, nó cũng giống như chủ nhân của nó, chấp nhận lặng im nằm nơi đây hoài niệm, bị thương, tiếc nuối cho một triều đại đã qua.

“Găng tay gia tộc?” Cát Vi có vẻ như nhận biết thứ này.

“Găng tay gia tộc? Cái này dùng để làm gì?” Diane Lâm cái hiểu cái không hỏi lại.

“Đôi găng tay này đã được pháp sư thi triển phép ‘Gia Tộc Thuật’ vĩnh cửu, chỉ cần đeo nó vào, tốc độ công kích sẽ tăng gấp hai!” Diệp Tường ra dáng là một chuyên gia bình tĩnh giải thích, dù nói thế nào đi nữa thì hắn cũng là một thuật sư luyện kim có tiếng, biết về mấy cái này cũng là điều đương nhiên mà thôi.

“Hắc hắc, dù sao để nó lại nơi này cũng là lãng phí, mà lãng phí là vô si. Tốt nhất là để ta mang nó về nghiên cứu nhé!” Nói xong, Diệp Tường liền trực tiếp đem đôi găng nhét vào trong giới chỉ, ừm, bản thân hắn thì không cần mấy thứ này cho lắm nhưng Đạt Cổ tên kia thì hẳn là cần rồi. Diệp Tường càng nghĩ càng thấy có lý, gật gật đầu tỏ vẻ thỏa mãn lắm. Thấy hắn là con người chu đáo thế nào chưa? Hắn thấy phục bản thân hắn quá xá!!!

“Quái thật!” Cát Vi thập phần nghi hoặc, lầm bầm: “Đôi găng tay gia tốc này hẳn là thuộc về thú vương- Trát Ghim bệ hạ, nhưng mà... Găng tay đây thì còn bí tịch về quyền pháp của người lại ở đâu? Chẳng nhẽ quyền pháp của người quả thật đã thất truyền rồi sao? Nếu như kết hợp thú vương quyền cùng găng tay gia tốc, uy lực sẽ tăng gấp ba, như vậy, không phải vô địch trên hạ thì cũng là bá chủ một cõi rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 51: Chân Tướng Của Lịch Sử (Hạ)

“Thú vương quyền!! Ta đã từng nghe qua sư phụ nói: Trước đây, dùng sĩ thú tộc đã từng có người dựa vào thú vương quyền đánh tới gần cấp bậc thánh tài, là một cường giả (kẻ mạnh) vô cùng đáng khâm phục... Đó là cảnh giới mà tất cả võ sĩ già trên đại lục này đều mong muốn đạt được...” Diane Lâm lộ vẻ tiếc hận nói, thái độ của nàng đối với vị thú nhân đã từng đứng hàng cường giả bậc nhất kia không chỉ là thập phần kính nể mà nó còn là sự sùng kính như con chiên ngoan đạo tin vào thánh thần vậy.

Cát Vi nghe vậy không những không vui mà còn trầm mặc hơn, đưa mắt nhìn sang bộ hài cốt tương đối cao của vị đại thú vương từng lừng lẫy một thời kia, nàng không biết nên diễn tả cảm xúc lúc này như thế nào nữa....

Ngược lại, Diệp Tường lại cảm thấy vô cùng vui mừng, cấp bậc ‘thánh tài’ cơ đấy? Mặc dù không biết đó là gì, lợi hại như thế nào nhưng nghe qua dường như là rất mạnh. Ừ, rất tốt! Vận khí của mình có vẻ như cũng không tồi ha. Người ta vẫn nói ‘đại nạn không chết tất có hạnh phúc’ chắc là như thế này đây. Cảm ơn chúa trời, cảm ơn thánh Ala, Cảm ơn phật Tổ, cảm ơn thổ địa,... Hắc! Hắc! Có găng tay gia tốc, lại còn có cả thú vương quyền... Hừ hừ! Để xem xem, ai còn dám bắt nạt hắn nữa nào?

Khoan đã! Diệp Tường đột nhiên có một ý nghĩ hay hơn: Nếu, để cho Đạt Cổ biến dị trước sau đó mới tập bộ quyền pháp bá đạo này của thú vương, như vậy hẳn sẽ đạt tới cảnh giới như thế nào nhỉ? Hơn nữa, tuy bao tay này giờ đã là của hắn nhưng hẳn đâu có đọc được thú ngữ. Nếu đưa cho Đạt Cổ thành thật, có thể hắn đọc hiểu được cũng nên! Đợi đến khi hắn luyện thành công bộ thú quyền này rồi thì cái gì mà Song Dịch, với vong linh pháp sư nữa... Hết thấy đều đi chết hết đi, đợi đến lúc đó, bọn chúng không bị hắn giẫm nát dưới chân mới là lạ. Càng nghĩ càng cảm thấy sung sướng, càng tưởng tượng càng thấy hạnh phúc rồi.

“Nhưng mà, sao chỗ này không có bất kỳ lối ra vào nào nhỉ?” Diane Lâm thở dài thắc mắc.

Lời này vừa ra, khiến cho Diệp Tường nguyên bản còn đang chìm trong ảo tưởng nhanh chóng thanh tỉnh lại, nhìn ra xung quanh, quả nhiên... Bốn phía đều là tường!

Cát Vi cũng ngẩng đầu nói: “Hay là có cơ quan bí mật?”

“Cơ quan bí mật?” Diệp Tường bỗng chốc có cảm tưởng như mình đang tham gia một chuyến phiêu lưu mạo hiểm thú vị. Đầu tiên là phát hiện cổ mộ, sau đó là gặp nạn, tìm được tuyệt thế võ công, sau đó thoát hiểm, hắc, hẳn ***, không ngờ hẳn cũng có ngày gặp được những chuyện dường như không tưởng như thế này, ờ? Khoan đã! Thế quái nào càng nghĩ càng thấy giống mô típ của bộ phim ‘Bí mật ngôi mộ cổ’ thế nhỉ? Mà thôi, kệ nó đi, hẳn có lợi là được, để ý làm gì giống với chả không giống, có giống ma tây hẳn cũng chả quan tâm. Rất YY, rất cường đại... Ha ha! Chính là... TMMD, không ngờ cái mật thất chết tiệt này quả thật là không lối thoát thật, phòng chừng...

“Tìm thử xem!” Diane Lâm nói xong, liền dứt khoát động thủ luôn. Cô nàng sờ sờ gõ gõ khắp mọi nơi trên vách tường bằng đá, còn Cát Vi cũng đồng thời quay đầu chăm chú tìm kiếm lối thoát trong căn phòng chỉ có hơn 10m vuông chút xíu này.

“Aizz!” Diệp Tường thở dài một hơi sau đó cũng bắt đầu tham gia vào công cuộc tìm kiếm.

Nửa giờ sau, ba người bọn Diệp Tường xem như triệt để hết hy vọng. Tất cả mọi ngõ ngách trong căn phòng này bọn họ đều đã tìm rồi, chỗ cần sờ thì sờ, chỗ cần nhìn thì cũng đã nhìn, ngay cả bộ xương khô của thú vương kia, Diệp Tường cũng đã phải kim châm cảm giác chán ghét mà mạo hiểm lật ra ba lượt... Vậy mà, ngay cả hang kiến cũng chả có chữ đừng nói gì tới lối ra.

Ba người đều không hên mà cùng ngồi tựa ở chân tường, Diệp Tường chán chường thở dài, thương thiên, đại địa, lão thiên gia ơi, mộng tưởng vĩ đại của hắn còn chưa thực hiện đâu, chả lẽ... Chả lẽ cuộc sống của hắn đành kết thúc ở đây sao? Tri thức sinh hóa của hắn còn chưa kịp khai triển, mở rộng hoàn toàn, sự nghiệp của hắn mới đạt tới chữ ‘Thành’ mà thôi, còn chữ ‘Công’ mới thấy bóng dáng mà... Chả nhẽ ông trời quả thật muốn hắn chết đói ở trong gian mật thất này sao?

Bất quá cũng tốt, chí ít lúc hắn chết còn có hai mỹ nữ theo cùng, không bằng trước khi chết, ba người bọn họ trước xxoo mãnh liệt một phen sau rồi chậm rãi chờ chết sau nhỉ? Hắc, Diệp Tường a Diệp Tường, sắp chết đến nơi mà mày vẫn còn nghĩ tới mấy chuyện này hả? Mày quả thật hết thuốc chữa

thật rồi! Nghĩ vậy, Diệp Tương không khỏi tự giễu lắc đầu nở nụ cười vài tiếng

“Ngươi cười cái gì? Sắp chết đến nơi rồi mà ngươi vẫn còn cười được à?” Diane Lâm giương đôi mắt ướt át sắp khóc lên trách mắng.

“Chết thì chết, trời muốn giết ta thì có uống nước lạnh cũng sẽ bị sặc chết thôi!” Xua xua tay, Diệp Tương cũng không để ý đến mặt đất bẩn, trực tiếp nằm xuống đất, hẳn quả thật cảm thấy mệt rồi.

Cát Vi ở bên cạnh thấy vậy không nói một lời, tiếp tục đứng dậy tìm kiếm, mà Diane Lâm thì khẽ cắn môi mang theo một cổ bắt khuất đứng lên, tiếp tục cùng Cát Vi sờ sờ vách tường, tiếp tục tìm kiếm cơ quan bí mật.

Không phải là Diệp Tương đã tuyệt vọng, mà là hẳn quả thật mệt mỏi, con sót vẫn hành hạ hẳn liên tục khiến đầu óc hẳn hiện tại lại bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ, khi nằm trên mặt đất, hẳn cảm giác thân thể hẳn dường như đang xoay tròn, ngay cả hai cây đuốc của mặt thất cũng long lanh hơn, hỏa quang (ánh sáng từ lửa) cũng bắt đầu điểm điểm long lanh, làm cho hẳn càng thêm hoa mắt hơn.

Á! Chờ chút! Diệp Tương dường như bắt được vật gì đó, quang điểm (điểm sáng), lắc lắc đầu khiến cho bản thân thanh tỉnh hơn một chút, Diệp Tương đột nhiên ngồi dậy, hỏa quang, cây đuốc! Đúng rồi!

“Ta tìm được rồi! Ta tìm được rồi!” Diệp Tương đứng lên, hoa chân múa tay vui sướng giống như đứa bé dương dương đắc ý.

Diane Lâm cùng Cát Vi quay đầu lại xem hẳn, chỉ thấy hẳn vẽ mặt hưng phấn nhìn lên trên vách tường bên cạnh hai người.

“Nhìn xem! Chính là nó, hẳn chính là nó!” Diệp Tương chỉ chỉ cái chốt bằng sắt vây quanh hai cây đuốc trên vách tường, cực kỳ khẳng định.

Rất nhanh, Diane Lâm trèo lên cái thang người, chuẩn xác mà nói, khụ, là Diệp Tương bị Diane Lâm dùng lý do: nam nhân vốn là phái mạnh, là bức tường vững chắc không gì đốn ngã được, cho nên, Diệp Tương rất vinh quang rơi vào tay giặc, trở thành viện gạch dưới gót giày của Diane Lâm, ấy nhầm, cái thanh thịt chứ! Diane Lâm thận trọng nâng đôi chân ngọc lên, giẫm lên trên vai Diệp Tương, sau đó, Diệp Tương nắm lấy hai chân của nàng rồi từ từ, chậm rãi đứng lên, ... Lúc này, tay Diane Lâm đã có thể hướng về phía cái chốt sắt ở phía bên trái ngọn đuốc sờ qua. ...

“Thế nào? Thế nào rồi?” Diệp Tương ở phía dưới chèo chống vát và nên chỉ cảm thấy sức nặng đang đè nặng lên bản thân mình, còn về hành vi, cử chỉ hay nét mặt của Diane Lâm hẳn không nhìn thấy nên hiển nhiên không đoán được kết quả rốt cục là như thế nào.

Trên mặt Diane Lâm giật giật vài cái, lập tức không có động tĩnh, một lúc sau, Diệp Tương thậm chí còn nghe thấy được nàng nhẹ giọng thở dài.

“Không phải sao? Không thế nào?” Diệp Tương ngẩng đầu nhìn lên, lập tức phát hiện thân thể giai nhân trên người hẳn đột nhiên không ổn. Rầm.

Hai người ôm nhau ngã nằm trên mặt đất, hai mắt nhìn chăm chăm vào đối phương, nhưng điều đó chưa phải là điều quan trọng, quan trọng nhất là họ tư thế của bọn họ... Rất mập mờ, rất giống tư thế trên giường nào đó, Diệp Tương thậm chí còn cảm nhận được cảm giác mềm mại, uyển chuyển, có lỗi có lỗi trên thân thể Diane Lâm, ... Nữ nhân trời sinh vốn là vụ vật, hướng chi là nữ nhân xinh đẹp, hơn nữa nữ nhân cũng vô cùng nhạy cảm.

Mặt Diane Lâm đỏ bừng, hai người cứ như vậy đối mặt đối mặt, cho tới khi...

“Khụ... Khụ...” Tiếng ho khan vang lên từ bên cạnh cắt đứt màn ‘liếc mắt đưa tình’ của hai người.

Hai người vội vã đứng dậy, bối rối giống như bị bắt gian tại giường, rõ ràng bọn họ không làm gì cả, vì sao lại phải hoảng loạn như vậy? Nếu nhất thiết phải trả lời thì chỉ có thể nói: Đây là do hiệu ứng tâm lý!

“Cái chốt trên cây đuốc mà ngươi nói cũng không phải là chốt mở... Aiz...” Diane Lâm thở dài, nét đỏ bừng trên mặt vẫn chưa lui, điều này cũng không thể trách nàng được, đây là lần đầu tiên nàng có tiếp xúc thân mật đến như vậy với thân thể nam tính, cho nên nàng thất thố là điều đương nhiên thôi.

“Còn có một cái nữa!” Diệp Tương điềm nhiên như không nhìn chăm chăm cái chốt cuối cùng của cây đuốc phía bên phải nói, chuyện đã xảy ra vừa rồi đối với hẳn giống như không có gì khác lạ cả, hắc hắc, dù sao thì hẳn cũng không bị thiệt, nếu chỉ như vậy mà đã bị vị hồ ly tinh kia dọa cho bối rối, vậy thì nhiều năm tu luyện da mặt dày của hẳn chẳng phải là ra cặn bã sao?

“Thật sao?” Diane Lâm nhủ mảy hoài nghi, không hiểu sao bỗng dưng nàng rất hoài nghi lời của tên này nói.

Có đôi khi, trực giác của người thật là chuẩn, nhất là của phụ nữ. Tất nhiên, Diệp Tương không đại gì mà nói những lời như vậy thành lời, chỉ thăm nghĩ thôi là đủ rồi, khi nói thì đương nhiên phải nói khác: “Dù sao cũng phải thử mới biết được có thành công hay không!” Lời này là châm ngôn sống của Diệp Tương hẳn, dù sao khoa học gia cũng đâu khác dân cờ bạc là bao nhiêu đâu, chỉ có điều một cái là đánh cược tài, vật, một cái là đặt cược vận, mạng mà thôi. Nói trắng ra, bọn họ chính là một đám cờ bạc không giống người thường mà thôi.

“Đề ta!” Dứt lời, Cát Vi lập tức nhanh nhẹn nhảy lên, mượn lực theo một mặt của vách tường bật lên mà nhảy, thân ảnh nàng rất nhanh liền hướng về phía cây đuốc bên phải nhảy lên, bàn tay nhỏ nhắn, xinh xắn mang theo long hồ ly nhẹ nhàng nắm chặt cái chốt trên cây đuốc, phần mĩ nhũ một cái, hồ vĩ (đuôi hồ) hơi hơi lay động.

“Rắc!” Âm thanh cơ quan khởi động vang lên rõ ràng trong mặt thất, làm cho mấy người sau khi nghe thấy liền vô cùng vui vẻ.

Thân hình Cát Vi nhẹ nhàng nhảy xuống dưới, cùng lúc đó.

Àm! Âm! Âm! —— Cái kệ khắc liền với bức tường đá chậm rãi di động, lộ ra một cái cửa đen thui, gió mạnh lùa vào từ cái cửa, khiến cho toàn thân Diệp Tường run rẩy, chả nhẽ đây thật sự là lối thoát chăng?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 52: Thoát Hiểm

Cát Vi gỡ cây đuốc xuống, đi về phía cánh cửa mới xuất hiện.

Sau cánh cửa là một động khẩu hắc ám kéo dài thành một lối đi, ba người thông thả tiến vào trong đường hầm, tiếng gió gào thét đập vào tai, thổi lạnh buốt khiến ba người run rẩy bầy, đồng thời gió cũng khiến cho ngọn đuốc lay động bất định, giống như tùy thời sẽ bị dập tắt.

Ba người mất tới năm phút để thăm dò đánh giá đường hầm này, gió tương đối lớn thổi ngược lại từ phía trước, như vậy là đường hầm này thông trực tiếp với bên ngoài. Điều này khiến cho bọn họ thở phào nhẹ nhõm. Haiz! Cuối cùng thì cũng đã thoát khỏi nơi quỷ quái kia rồi. Đi một lúc thì từ phía trước có tia sáng chiếu tới trước mặt bọn họ, Diệp Tường đi ở phía trước, tới cuối đường hầm, gió mạnh đột nhiên ủa vào làm cho cây đuốc trong tay hắt cuối cùng tắt hẳn chỉ còn một luồng khói màu xanh nhẹ toát ra từ đầu cây đuốc.

Diệp Tường tiến lên phía trước vài bước, suýt nữa trượt chân té ngã. Bão tuyết rét lạnh tấp vào mặt đau rát, thổi hắt rét run khiến cho hắn không kiềm chế được tự động khép chặt áo choàng đơn bạc ở trên người thêm một chút. Đồng thời, càng tới gần cửa ra thì tốc độ dưới chân càng hạ xuống, cẩn thận từng chút một tiến về phía trước.

Đợi tới lúc Cát Vi cùng Diane Lâm từ đằng sau cầm cây đuốc tiến lên, vô tình liếc về phía cửa, sau đó... Tất cả đều dờ người ra vì kinh ngạc.

...

Ba người hoàn toàn lâm vào trong sự trầm tĩnh, xung quanh chỉ có tiếng hàn phong (gió lạnh) thổi o o bên tai khiến cảnh vật càng thêm rét lạnh.

Diệp Tường tiến lên một bước, ngẩng đầu, nhìn lên.

Đây là vách đá cheo leo giữa trời đất, thế giới xung quanh cửa động là một thế giới bị bao phủ bởi băng tuyết cùng cuồng phong đang điên cuồng gào thét, hai bên vách núi cách xa nhau tới chừng một trăm thước giống như bị đao gọt mà thành. Xen lẫn với băng tuyết là hàn phong từ bên trái mãnh liệt thổi tới, băng tuyết lắng đọng nhiều năm đã khiến cho diện tích giữa hai bên vách núi hình thành nên tầng tầng phiến băng mỏng. Trong bão tuyết kịch liệt này, Diệp Tường mất sức nhìn thấy hai dây xích sắt thô to không đồng nhất nối liền giữa hai vách núi.

“Bây giờ trời tối rồi... Thời tiết ở chỗ này cũng rất khác nghiệt, vì thế có gì thì mai tính tiếp đi!” Diệp Tường vòng tay ôm chặt lấy áo choàng vây quanh người, run lẩy bẩy nói.

Cát Vi nhìn nhìn thời tiết ác liệt bên ngoài, nhú mày nói: “Chỉ có hai dây xích sắt nối liền hai bên vách núi, xem ra...” Còn chưa nói xong, liền nhú lông mày nhìn nhìn về phía Diệp Tường tựa hồ như muốn nói gì đó.

“Chỉ có thể leo qua đó thôi!” Ngữ khí của Diane Lâm cực kỳ khẳng định, tựa hồ như muốn nhấn mạnh điều gì đó. Sau khi nói xong, cô nàng đồng dạng cũng nhìn về phía Diệp Tường với ánh mắt đầy ẩn ý.

Diệp Tường cho rằng hai nữ nhân này nhìn mình là vì muốn dựa vào quyết định của bản thân hắn để thực hiện hành động, vì vậy gật gật đầu công nhận: “Nếu các người đều đã có quyết định, vậy thì thực hiện đi thôi... Dù sao như vậy cũng tốt hơn là đứng ở đây chịu chết đói hoặc là chết vì rét!”

“Không phải! Điều mà chúng ta lo lắng không phải là vì thế...” Cát Vi ngập ngừng.

“A? Không phải có ý như vậy... Vậy, các người...” Diệp Tường nghi vấn.

“Dù sao chúng ta cũng là người luyện qua võ thuật, đối với khó khăn giống như trước mắt này ít ra còn có thể khiêu chiến... Nhưng mà người...” Diane Lâm nói xong, cẩn thận nhìn nhìn Diệp Tường, dường như là đang lo ngại hắn sẽ tự ái không bằng.

“Hừ!” Diệp Tường cười lạnh một tiếng, đầu năm nay, người người đều không có mất mà. Thật không ngờ sẽ có một ngày hắn bị hai nữ nhân xem thường tới như vậy. Cười lạnh một tiếng sau, hắn nói: “Yên tâm đi, ta cũng không phải là dạng tiểu bạch kiểm chỉ biết ăn cơm chùa (ăn hại, vô dụng)!” Nói xong, đôi con ngươi đen bóng sáng ngời kia tại trong đêm tối tỏa ra ánh sáng sáng ngời nhìn chằm chằm vào hai sợi xích sắt thô to chơi vui trong gió tuyết phía bên ngoài, tựa hồ như đang suy nghĩ thứ gì đó.

Sau nửa ngày, từ trên sợi xích sắt màu đen cô độc trong hàn phong kia xuất hiện ba thân ảnh đang chậm rãi leo lên.

Lạnh! Bạo phong mãnh liệt từ phía trên đỉnh núi thổi xuống giống như vô vàn lưỡi dao nhỏ cứa vào trên người, khiến cho mấy người bọn họ toàn thân cứng ngắc, tê dại đau đớn không nói nên lời. Diệp Tường cắn răng, cố hết sức dùng cả hai tay hai chân bám chặt lấy dây xích sắt dưới thân, dùng tốc độ của sên bò nhích từng tí một về phía trước. Hai nữ nhân ở đằng sau cũng đồng dạng giống như vậy, mới bò được một chút mà toàn thân bọn họ đã cứng ngắc, mất hết cả cảm giác.

Dây xích sắt cứa sát vào người khiến cho cảm giác đau đớn càng khác sâu hơn. Diệp Tường chịu hành về thể xác khiến cho nội tâm hắn càng phần hận hơn:*** thời tiết. *** Cổ Điện, *** căn bã Liêu Cách... Diệp Tường mỗi khi nhích về phía trước một ít, là một lời thô tục lại từ trong miệng hắn vọt ra. Tuy nhiên, đây không phải là do hắn vô văn hóa, hề phần nộ là chửi bậy mà chẳng qua là do hắn sợ nếu không động đậy cái miệng thì sẽ bị thời tiết quái quỷ này đông đông cứng tới nỗi bị phá hủy mất.

Lỗ tai bị đông đông cứng lại, bên tai lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng ong ong của bão tuyết, Diệp Tường đoán rằng: cái động cheo leo giữa vách núi kia là một cái động nào đó thuộc đỉnh Tuyết Sơn nằm trong dãy núi Đoạn Giáo Phật Nhân.

Kiên trì, kiên trì hơn nữa! Chỉ cần bò hết cái dây xích sắt này là tự do rồi. Diệp Tường một mực nhắc đi nhắc lại câu này ở trong nội tâm nhằm củng cố lực tinh thần của chính bản thân. Ở trong ba người bọn họ thì chỉ có Diệp Tường là chặt vật nhất, hai nữ nhân đằng sau xác thực cứng cỏi nhiều hơn so với hắn nhiều lắm. Ngoại trừ việc đều cần phải chịu đựng ra, thì các động tác khác so với Diệp Tường lưu loát hơn rất nhiều.

Máu trong thân thể giống như đã bị đông cứng lại, ngay cả áo choàng đơn bạc trên người hắn cũng đã đông cứng, cứng ngắc, phủ một lớp băng mỏng bên ngoài. Hơi lạnh từ nó tỏa ra khiến cho Diệp Tường tưởng như không thể chịu đựng nổi nữa, Tay chân đã dần dần chết lạnh, giờ phút này Diệp Tường còn cử động được hoàn toàn là nhờ dựa vào ý kiên cường bắt buộc tứ chi phải hoạt động. Sắc mặt hắn tái nhợt. Vừa mới bắt đầu, hắn còn hơi sức mà văng tục, lúc này lời thô tục cũng đã ngừng lại, cơ thể bởi vì rét lạnh mà run rẩy, vận vẹo trông thảm thung vô cùng. Mỗi khi di chuyển được một li về phía trước là, Diệp Tường lại cảm thấy như thân thể của hắn so với trước càng cứng ngắc hơn một phần.

“Người... Cố gắng chống đỡ!” Cát Vi từ sau lưng bắt lực nhìn chăm chăm vào người đàn ông phía trước, dù rất muốn giúp hắn nhưng quả thật lực bất tòng tâm.

“Lưu manh... Người nhanh lên đi! Người đừng nói với ta rằng ngay cả dây xích vớ vẩn này mà người cũng... cũng bò không qua được nhé!” Diane Lâm từ phía sau cùng thấy vậy liền gấp gáp khích tướng, hi vọng tạo thành động lực giúp Diệp Tường có thể trụ vững tới cuối.

Diệp Tường nghe vậy, tay nắm xích sắt cố gắng di chuyển về phía trước một chút, lời nói từ trong miệng hắn thốt ra tựa hồ cũng đông cứng giống như cơ thể hắn, vô cùng khó khăn, chặt vật: “Nói... Nói đùa gì... Gì vậy! Lão tử... Khi nào thì nói... Đầu hàng...”

Đúng lúc đó, từ phía đáy cốc đen kịt, yên lặng vốn chỉ có phong tuyết đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm. Huýt! Ba người lập tức nằm bất động trên xích sắt, quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra.

Vài đạo bóng đen chậm rãi xuất hiện từ đầu kia của cốc. Đó là ba con tuyết ly ưng (chim ưng màu trắng như tuyết) cự đại, loại tuyết điều cấp hai này chỉ có giá trị làm thú cưỡi, còn về lực công kích thì không đáng lo lắm bởi vì chúng không có bất cứ loại ma pháp công kích nào cả, nhưng mà...

Viu! Một tiếng xe gió vang lên, tiếp theo đó là một mũi tên đen bóng từ trên lưng một con tuyết ly ưng bay đến.

Sắc mặt Cát Vi biến thành trắng bệch, lập tức hô to: “Nhanh! Là người thuộc bộ tộc Cầu đầu nhân (thân người đầu chó)! Liêu Cách! Tên vu sư chết tiệt kia! Không ngờ hắn lại phái tộc Cầu Đầu nhân truy sát chúng ta...”

Vút! Một mũi tên sắc nhọn nhanh chóng hướng về phía Diệp Tường bay tới, hiển nhiên, đó chính là mũi tên tạo ra âm thanh xé gió lúc trước mà bọn họ nghe thấy.

Diệp Tường cắn chặt răng, hai chân hai tay ôm chặt lấy xích sắt, sức toàn bộ thân thể cố gắng hết sức hướng phía trước bò tới, “Phập! Xoạt!” Áo choàng của Diệp Tường lập tức bị mũi tên kia xuyên thủng một khối. Diệp Tường còn chưa kịp chửi tổ tiên mười tám đời kẻ bắn mũi tên kia thì ngay lập tức, hàng loạt mũi tên xé gió theo sát tới ngay sau đó.

Đúng lúc ‘ngàn cân treo sợi tóc’ như vậy, Diệp Tường cũng đã bắt đầu bất chấp tất cả, cắn răng chuẩn bị biến toàn thân thành Long Lân, thì đột nhiên xích sắt rung động một chút, sau đó một đạo thân ảnh xinh đẹp đã xuất hiện ngay trước mặt Diệp Tường.

Đình! Cát Vi giờ chúi thủ trong tay lên đỡ mũi tên đang tới, ‘choang’ một tiếng, tia lửa tóe ra, ngay sau đó, mũi tên kia đã bị nàng đánh bay vào trong vực sâu vạn trượng.

Viu! Viu! Thêm hai mũi tên nữa theo đuôi mà đến, nhưng lần này, mục tiêu của chúng không còn là Diệp Tường nữa mà nhắm thẳng về hướng Cát Vi lao tới.

Cát Vi đập một cái lên trên xích sắt. Nhảy người lên, giơ chân quét ra: Păng! Xoạt! Xoạt! Xoạt! —— Mấy mũi tên kia lập tức chịu chung số phận với đồng bọn, trực tiếp bị đá bay cắm vào trên vách núi băng.

Băng trên vách núi bị phá thành từng mảnh vụn nhỏ, rơi xuống vực sâu, mà Cát Vi lại không hề hề hấn gì, nhẹ nhàng hạ mình xuống, yên ổn đứng trên xích sắt, sợi xích lay động một hồi, sau đó tĩnh lặng như chưa từng có gì xảy ra.

Mũi tên cuối cùng càng xảo trá ác độc hơn nữa, nó bay thẳng đến trước mặt Cát Vi, hiển nhiên là lợi dụng đúng lúc thân ảnh Cát Vi vừa mới ổn định xong, sẽ không kịp đối phó nó. Mũi tên phá không mà đến này không thể nghi ngờ là muốn đẩy Cát Vi vào chỗ chết.

Cát Vi hơi hơi lay động thân mình một chút, sau đó giờ chủ thủ trong tay lên, đem chủ thủ đặt dọc tại trước mặt, chờ mũi tên bay tới. Đúng lúc đó, mũi tên mang theo từ thần kia cũng vừa tới.

Đình! Mũi tên màu đen này đánh trực tiếp lên chủ thủ của Cát Vi, Cát Vi ngay cả liếc mắt cũng không thèm, đồng tử xinh đẹp đột nhiên co rút lại, sau đó, trong con bão tuyết ấy, sát khí tràn ngập, đậm đặc.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Hoá Cuồng Y Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.